

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAD WORLD BOOK TWO

MAD HAS HELL

HANNAH MCBRIDE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



DELİ GİBİ DELİ

ÇILGIN DÜNYA #2



OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2022 yazan Hannah McBride

DELİ GİBİ DELİ

Çılgın Dünya Serisi, Kitap 2

Orijinal Yayın Tarihi: Haziran 2022

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap aşağıdakiler kapsamında korunan materyaller içermektedir

Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazar/Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bir bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Yayının bu ticari markaları kullanımı, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Kredisi: Temptation Creations

Düzenleyen: Natashya Wilson

OceanofPDF.com

*Kız takımım için: Nicole, Tracy, & Katie
Siz üçünüz, cankurtaran salımın arızalı olduğundan emin olduğum
zamanlarda beni su üstünde tuttunuz.*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Mad As Hell

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)

[Haber](#)

[Bülteni](#)

Gelecek 2022: Deli Aşk
Teşekkür Yazar
Hakkında
Ayrıca yazar: Hannah McBride

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Hey, dostum! Eğer bunu okuyorsan, ÇOK TEŐEKKÖR EDERİM! Ama ayrıca, őuna bir bak:

Mad As Hell, madde bağımlılığı, cinsel istismar, dil ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilecek bir alfabe de dahil olmak üzere bazı çok gerçek dűnya (ve ağır) sorunlarını ele alan tamamen kurgusal bir hikayedir. Eęer bu konuda zorlanabilecek biriyseniz, lűtfen burada durun!

Eęer beni desteklemek için burada bulunan muhteőem aile biriyseniz... Sizi seviyorum ama burada durmayı dűőünebilirsiniz. Ve *belki* derken, **burada durmayı** kastediyorum.

OceanofPDF.com

DELÌ GÌBÌ DELÌ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÇILGIN DÜNYA #2

Yazan Hannah McBride

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1



OceanofPDF.com

RYAN

T Bizimkinin yanındaki kardeşlik evindeki partiden gelen sesler üzerinde çalıştığım vızıltıyı öldürüyordu. Kızların çığlıklarını duyabiliyordum.

çığlık atmak, sanki bir erkeğin aletini sertleştiriyormuş gibi. Belki de bir şeylerin peşinde olduklarını anlamak için partilerde onlardan yeterince sikmiştım.

Ama bu gece? Bu gece umurumda değildi ve sikim aklımdaki son şeydi. Bu gece tek istediğim yok edilmek ve bir gece önceki boktan nişan partimi unutmaktı.

Belki de hemen kampüse dönmek kötü bir karardı ama babam en iyi arkadaşının maddi kaybını ve aşağılanması görmeyi keyfini çıkarırken evimin etrafında oturmak içime çürümüş suşi yumrusu gibi yerleşmişti. Bana bir refakatçi ısmarlamayı önerdiğinde, aynen alıntılıyorum, "Beni bu funktan kurtar", okula geri döndüm.

En azından arkadaşlarım buradaydı. Yani ikisi. Ash'in nerede olduğunu kim bilebilirdi ki, ama en azından Court ve Linc benimle birlikte acıma trenine atlamaya istekliydiler.

Mahkeme pek de sürpriz olmadı. Bex'ten tekrar uzaklaşmak -Kafasını karıştırıyordu ve ben daha da büyük bir pislik gibi hissediyordum çünkü en başta onu onun dünyasına geri getirmiştım.

Linc'e gelince... Kahretsin, kadınlarla yeterince sorunu vardı ve şimdi gerçekten açılmaya başladığı ve iki kişi hepimizi mahvetmişti. Maddie bana ihanet ederek, Bex de onun tarafını tutarak.

Pişmanlık midemde çalkalanıyordu ve düşüncelerimin keşkelere dönmesine ve kaçırdığım işaretleri görmeye çalışmama engel olamıyordum.

Yukarı çıkıp Gordo'nun zulasını karıştırmayı düşünürken parmaklarımın arasından bir şişe Grey Goose sarkıyordu. Her zaman en iyi otlar ondaydı ve şu anda için bunu kullanabilirdim.

Linc homurdanarak öne doğru eğildi ve şişeyi elimden kaptı. Uzun bir yudum aldı ve Court'a uzattı. "Hayır."

"Hayır, ne?" Parmağımı sandalyenin kolunun kenarında gezdirerek talep ettim.

"Koç'un uyuşturucu testlerini biliyorsun," diye karşılık verdi Linc, mavi gözleri kararmış ve çalkalanıyordu. "İhtiyacımız olan son şey senin çişinin pozitif çıkması."

Court başını salladı. "Haklı. Özellikle de son zamanlarda oyunların ne kadar boktan gittiğini düşünürsek."

Öfke içimi yaktı ve şişeye doğru hamle yapıp ateşli sıvıdan biraz daha yuttum. Ateşi ateşle söndürmek muhtemelen en iyi fikir değildi ama sevdiğin kadın seni tanıdığın herkesin önünde becerdiğinde başka ne yapabilirdin ki?

Sevgiler.

Alay ettim, bırakın hissetmeyi, bu kelimeyi söyleyecek kadar alçalmış olmaktan bile nefret ediyordum.

Şişeyi havaya kaldırarak kadeh kaldırdım. "Madison'a. Beni ve şampiyonluk şansımızı siktiği için."

Court yüzünü buruşturdu. "Hepimizi kandırdı, dostum." "Siktir et onu," diye ekledi Linc soğuk bir sesle.

Kalbimin o aptal, lanet olası, zayıf köşesi, şimdi bile onun hakkında konuşmalarına isyan ediyordu. Şerefsizin sesini bastırmak umuduyla bir içki daha aldım. Kalbimin kendini toparlaması gerekiyordu: Madison Porter benimle oynamıştı. O okula gelmeden önce duygularımı kontrol altına almalıydım.

Ben Ryan Cain'dim. Sikinden tutulup gezdirilen adam değildim; ortamı belirleyen adamdım. Maddie dahil herkesin bunu hatırlamasının zamanı gelmişti.

"Ne yapacaksın?" Court bana sırttı, muhtemelen yüz ifademi okumuştı. Adam çok zekiydi ve hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ailesi düşünüldüğünde, bu bir sürpriz değildi. Muhtemelen göbek bağı kesilmeden önce bu saçmalığı kafasına kazımışlardı.

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve gülümsedim, Maddie yakınımdayken uzaklarda geziniyormuş gibi görünen o tanıdık karanlık dalgasını hissettim. Şimdi geri dönmüştü ve açtı. Tasma gitmişti ve ben kaosa hazırdım.

Votkadan bir yudum almadan önce onlara bir şekilde "Maddie adil bir oyun," dedim. "Hâlâ onunla evlenmek zorunda olabilirim ama onun mutluluğu artık benim sorunum değil."

Linc tereddüt etti. "Emin misin dostum? O akademi serserilerinin acımasız olacağını biliyorsun. Şimdi bir de onun takımı sabote ettiğini biliyorsun."

"Yine," diye mırıldandı Court. İkimiz de ona baktığımızda açıkladı: "Maddie'nin Lainey olmadığını bilmiyorlar. Yani takıma *iki kez* ihanet etmiş gibi görünüyor. Ryan'ın *iki kez* şaka gibi görünmesine neden oldu."

Düşünceli bir şekilde çenemi ovuşturdum. "Koruma kararını kaldırmanın yeterli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Kocaman bir omuz silkti. "Sanırım hâlâ yetkili olduğumuzu ve kimsenin bizden üstün olmadığını kanıtlamamız gerekiyor."

Linc dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. "Etkilenecek olanın sadece Maddie olmadığını farkındasın, değil mi? Bex onun yanında kalıyor gibi görünüyor."

"O zaman bu onun da cenazesi," diye cevap verdim soğuk bir şekilde. En yakın iki arkadaşıma baktım. "İkiniz de bunu halledebilir misiniz?"

Linc homurdandı, kararını verirken çenesini sıktı. "O seçimini yaptı."

Court'a baktım, Bex'le bir geçmişleri olduğu için bunun için daha zor olacağını biliyordum. Dean'ın yılın başında Bex'i tekrar yörüngemize sokması onu sarsmıştı ama çocukken bildiğim şeyi görebiliyordum: Bex onu derinden etkilemişti.

Onu hayatından bir kez daha çıkarmak, en eski arkadaşlarımdan birinden isteyebileceğimden daha adil olabilirdi.

"Neyse o," diye cevap verdi sonunda, şişeye uzanırken.

"Yo!" Ash evin içinde bir yerden bağırdı. "Neredesiniz çocuklar?"

"Buraya!" Linc seslendi, bir içki aldı ve şişeyi bir kez daha bana uzattı.

Kahretsin, bu gidişle bir tane daha gerekecekti.

Ash'in bir kolunun altına sıkıştırdığı dizüstü bilgisayarıyla güverteye çıkışını izlerken başımı arkaya yasladım.

Sırıtarak neredeyse boş olan votka şişesini ona uzattım. "Bize katılmaya mı geldin?"

Linc, Ash'e yer vermek için yayılmış bacaklarını yukarı kaldırdı ama en iyi arkadaşım başını sallayarak bizi başından savdı.

"," diye mırıldandım, şişeye bakarak. "Benim için biraz daha." Dudaklarıma götürdüm.

Ash onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve şişe güvertede paramparça oldu.

"Dostum, ne oluyor lan?" Linc sızlandı. "O üç yüz dolarlık bir şişeydi-"

"gibi mi görünüyor?" Ash soğukkanlılıkla onun sözünü kesti, yeşil bakışları bana odaklanmıştı.

Kaşlarım kalktı. Alkol üzerime bir kayıtsızlık battaniyesi gibi çökmüştü ama öfkem yüzeyin altında kaşınıyor, serbest kalmak ve dünyaya acı ve yıkım için yalvarıyordu. "Kesinlikle olmaz. O yüzden siktir git ve bırak da içelim."

"Yani surat asmana izin mi vereyim?" Ash düzeltti. "Çünkü senin kaltak kışın öyle yapıyor gibi görünüyor."

Kendimi öyle hızlı ayağa kaldırdım ki, oturduğum sandalye arkamdaki duvara çarptı. Neyse ki arkadaşşıma bakarken çok fazla sallanmadım. "Ne dedin lan sen?"

"Burada küçük bir sürtük gibi surat astığını söyledim," diye alay etti ve tiksintiyle başını salladı. Bakışları benden arkadaşşılarımıza doğru kaydı. "Ve siz iki salak da buna ortak oluyorsunuz."

Court kaşlarını çatı ve Linc başını sallamaya başladı.

"Olanlardan sonra mı?" Linc alçak sesle ılık çaldı. "Bence Ryan dün gece olanları unutmasına yardımcı olacak her neyse ondan bir fıçı içmeyi hak etti. Hepimiz hak ettik."

Çenemi dişlerimin kırılmasından endişe edecek kadar sıktım. Maddie'nin kalbimi göğsümden söküp futbol topu olarak kullanışını hiçbir alkol unutmama yardım edemezdi.

Alkol sadece anıları biraz daha bulanıklaştırdı ve acının ya da oyuna getirilmiş olmanın şaşkınlığının kalbime tamamen yerleşmesine izin vermek yerine öfkeye yerleşmeme yardımcı oldu.

Hayır, öfke daha iyiydi.

Daha fazla içmeye ihtiyacım vardı.

"Otur," diye emretti Ash, sanki evde içecek başka bir şey bulmak için kıcıncıdan buldozerle geçeceğimi biliyormuş gibi.

Çoğu insanın geri çekilmesine neden olacak yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Bana yaptıracağ mısın?"

"Duruma göre değişir," dedi, yerinden kıpırdamadan, "şımarık bir velet gibi davranmaya devam mı edeceksin? Yoksa bazı gerçeklere hazır mısın?"

"Bu da ne demek oluyor?" Tükürdüm. Başım dönüyordu ve kelime oyunları yapamayacak kadar sinirliydim. "Eğer buraya bana yardım etmek için gelmediysen-"

"Buraya yardım etmek için geldim," diye sözümü kesti Ash, yeşil gözleri parlayarak, "ama senin vurulmana izin vererek değil."

"O zaman hiç yardımcı olmuyorsun, *dostum*," diye tısladım. Onu bir adım geriye ittim ve Court ile Linc ayağa kalktılar.

"Ry, dostum, sakın ol," diye uyardı Court, karanlık bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Ash'in geri gerek," diye , en iyi arkadaşımı yere sermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

Ash hırlayarak dizüstü bilgisayarıyla göğsüme bir tokat attı. "Maddie değildi, seni lanet olası aptal."

Onun adını duyduğumda vücudumda bembeyaz bir öfke oluştu. Öfke ve... sik beni. *İstemek*. Beni *S.S. Limp Dick*'in kaptanı yapması gereken bol miktarda alkole rağmen aletim canlandı.

Ama tabii ki Maddie'den bir kez bahsettiğimde onu yatağıma yayılmış, kalçalarını defalarca içine sokarken hayal edebiliyordum. Gözlerindeki donuk bakış ve altımda bir yük treni gibi boşalmadan saniyeler önce yanaklarından mükemmel göğüslerine doğru akan kızarıklık.

Dilimi acı bir tat kaplarken elimi ağzıma götürdüm. Dean'le olan seks kasedinin sadece birkaç saniyesini izlemiştim ama beynime sonsuza dek kazınmıştı.

"Sakın onun adını ağzına alma," diye öfkelen dim, ellerim bir şeyi ya da *birini* kırma isteğiyle titriyordu.

"Kim? *Maddie* mi?" Ash bana sırtıttı.

Ona doğru hamle yaptım ama Court ve Linc beni tuttu. Zar zor.

"Tanrım, Ryan, seninle oynadı," diye tersledi Ash. "Seninle oynadı ve sen de buna izin verdin, kardeşim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dirseğim kaburgalarına inerken Court homurdanarak talep etti.

"Dean," diye tükürdü Ash başını sallayarak. "Dean Maddie'ye kurdu ve sen de buna kandın."

Sözleri beynimin etrafındaki kırmızı sise nüfuz etti ve yavaşça arkadaşlarıma karşı savaşmayı bıraktım.

"Ne?"

Ash bana tiksintiyle baktı ve dizüstü bilgisayarını açarak ekranı çevirdi, böylece Maddie'nin Dean'in sikine binerken donmuş halini görebildim.

Görüntüden ürktüm ve Ash'e ters ters baktım.

Ash bana, "Bir saat bekleseydin, sana kasetle oynandığını söyleyebilirdim," diye bilgi verdi. "Gönderdiği video her neyse? Üzerine zaman damgası yapıştırmış ama tek yapmam gereken bir katmanın altına bakmak ve *gerçek* zaman damgasını görmektir. Madison geçen sonbahar Dean'le yatmadıysa tabii. Videodaki o değil."

"Madelaine," diye mırıldandı Linc, biraz şoka girmiş gibi görünüyordu. Court inledi. "Hay sikeyim. Bunu neden düşünemedik ki?"

Bakışlarımı ekrana dikip sağ alt köşedeki *doğru* saati fark ettiğimde yaşadığım şok sistemimi dondurdu. Ash haklıydı; video geçen yıla aitti.

"Ama... aynı kazak onda da vardı," diye kekeledim. "Ve Josh dedi ki -"

"Josh onu Dean'in odasına girerken gördüğünü söyledi.

Orada mıydı? Sence Dean bu işi Maddie'nin odasında olduğu sırada bir tanığın geçmesi için ayarlayacak kadar sinsiyi değil mi?" Ash benimle alay etti. "Uyan artık Ryan."

Ash'in bana söylediklerinin ağırlığı içime çökerken gözlerim kapandı.

Hayır, , hayır.

Eğer haklıysa, hayatım boyunca hiç yapmadığım kadar büyük bir hata yapmıştım.

"Madison seni aldatmadı, göt herif," diye onayladı ama ses tonundaki ısrırganlık gitmiş, yerine acıma kokan bir şey gelmişti. "O hiçbir şey yapmadı ve sen onu kurtların önüne attın."

"Oyun kitabı," diye karşı çıktı Court. "Maddie vermediyse Dean onu nasıl aldı?"

Ash sinirli bir iç çekişle başka bir ekrana tıkladı ve üst kattaki koridoru tanıdım. Dean kapının önünde durmuş, Maddie'nin çıkmasını bekliyordu.

Her ne söylediyse onu , ama kolunu kırmızıyı gördüm. Onu silkeleyip gitmeyi başardı.

Ve benim kilitli olmayan odama doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra oyun kitabını kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde dışarı çıktı ve Maddie yukarı çıkıp kapıyı kilitlemek için aceleyle benim odama girerken o da odasına geri döndü.

Orospu çocuğu.

Bana gerçeği söylemişti.

Burnumun kenarını sıktım ve elimde olmadan gözlerindeki ihaneti ve acıyı, sesinin titreyişini hatırladım.

Eğer gidersen, işim biter.

Son sözleri beynimde yankılandı.

"Her şeyi berbat ettim," diye mırıldandım, başımı döndüren keskin bir nefes aldım.

"Hepimiz yaptık," diye mırıldandı Linc arkamdan.

Ash bize kendini beğenmiş bir bakış attı. "Ben yapmadım. Kimse o kızın sahip olduğu masumiyeti taklit edemez."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Onu bulmam lazım. Onunla konuşmam lazım."

Gece yarısını geçmişti ve evine iki saatlik yol vardı ama onu *hemen* görmem gerekiyordu. Bunu düzeltmek zorundaydım. Kahretsin, kızgın olmakta sonuna kadar haklıydı ama bittiğimizi kabul etmeyi reddediyordum.

"Sarhoşsun dostum," diye belirtti Court. "Belki de sahil boyunca araba sürmek için iyi bir zaman değildir."

Ona kaşlarımı çattım. "O zaman Uber'e binerim." Etrafımdaki boşluk tehlikeli bir şekilde eğilirken bile gitmek için döndüm.

Lanet olsun, araba kullanamayacak kadar sarhoştum.

Ash elini omzuma attı. "Ben sürerim. Siz pislikler arabaya binin."

Ash'in Range Rover'ına binmemiz istediğimden daha uzun sürdü ve kuzeye, Cabot malikanesine doğru yaklaşık iki saatlik yolculuk daha da uzun sürdü.

En iyi arkadaşım yaşlı bir kadın gibi araba ve ben de direksiyon başına geçecek kadar ayılır ayılmaz onu yumruklayacaktım. Bunun yerine, Maddie'ye giderken ona ters ters bakmakla yetinmek zorunda kaldım.

Ash, Gary Cabot'un dünyaya ne kadar zengin olduğunu göstermek için kullandığı tepedeki devasa malikâneye giden uzun yolu dönerken Court arka koltuktan öne doğru eğilerek, "Hava kararmış," dedi.

Karanlık eve bakarken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Tüm ışıklar sönük olduğu için uğursuz görünüyordu. Diğer tüm evlerin ışıkları yanıyor olmasa elektriklerin kesik olduğunu düşünebilirdim.

Ash evin önüne yanaşıp cipi park ederken gözlerini kısarak, "Bir terslik var," diye mırıldandı.

Kapıyı açtım ve alkol beni halsizleştirdiği için küfrettim. Ön merdivenlerden tökezleyerek çıktım, nasıl görüldüğüm umurumda bile değildi. Cebimdeki anahtarları karıştırdım ve doğru anahtarı bulmam üç denememi aldı.

Evin ön kapısını iterek açtığımda ve sessizlikle karşılaştığımda Linc, Ash ve Court arkamdaydı.

"Eğer bu bir korku filmi olsaydı," diye fısıldadı Linc, "katil bizi tam istediği yere götürürdü."

Ash onun kafasının arkasına bir tokat atarken salonda bir şapırtı sesi yankılandı. "Kapa çenenizi."

Linc, "Tanrım, ayıkken ve ahlaken üstünmüş gibi davranırken çok huysuz oluyorsun," diye homurdandı.

"Hepiniz kapayın çenenizi," diye tersledim ve uzanıp ön salondaki ışıkları açtım.

Aniden gelen parlaklık kör ediciydi ve gözlerimin alışması zaman aldı.

Yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce burada büyük bir parti verildiğine inanmak zordu. Her şey temiz görünüyordu ve

steril ve... boş.

"Burada kimse var mı?" Court mırıldandı, koyu renk gözleri şüpheyile etrafı tarıyordu.

"Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle, endişem birkaç kademe daha artmıştı. "Bak bakalım burada birini bulabilecek misin? Ben Maddie'yi bulmaya gidiyorum."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ve Maddie'nin odasının önüne gelene kadar hızımı kesmeden koşarken cevap vermelerini beklemedim. Kapısını iterek açtım.

"Maddie?" İçeri ışık düğmesini çevirirken karanlığa doğru seslendim.

Burada olmadığını fark ettiğimde nefesim kesildi. Yatağı yapılmıştı ve hiç dokunulmamıştı. Her şey normal ve bozulmamış görünüyordu ama *yanlış* hissediyordum.

Anlamsız olduğunu bildiğim halde banyosunu ve dolabını kontrol ettim. Odasından çıktığımda Ash üst kata çıkmıştı, yüz ifadesi asıktı.

"Gitmişler," diye duyurdu.

"Yok ," diye tükürdüm. "Hangi ?"

"Hiçbir fikrim yok," diye ters bir şekilde itiraf etti. "Güvenlik kayıtlarını kontrol ettim ama silinmişler."

Dondum kaldım, panik içimi kemiriyordu. "Silindi de ne demek?"

"Yani, birisi her şeyi silmiş," diye yanıtladı. "Bütün hafta sonu gitti. Parti, onların ... Her şey bitti."

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Yani, ne oldular? *Gittiler* mi? Öylece ortadan kaybolamazlar. Bu hiç mantıklı değil."

Ash kollarını iki yana açtı. "Onları sihirli bir şekilde ortaya çıkaramam, Ry. Maddie gitti."

Yumruklarımı sıktım, onları bir şeye çarpmak istiyordum. Hayır.

Birine.

Ama şu anda akıllı olmam gerekiyordu. Akıllı düşünmeliydim.

Başımın zonklamaya başlamasını görmezden gelmeye çalışarak enseme ovuşturdum. "Tamam, hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?" Ash onu itip merdivenlerden aşağı inerken "Nereye?" diye sordu.

Linc ve Court ön kapıda bekliyorlardı.

Arabaya doğru ilerlemeye devam ederken, "Bex'i ara," diye emrettim. Linc kaşlarını çattı. "Bex mi?"

Kapıyı çekip açarken omzumun üzerinden geriye baktım. "Maddie'yi en son gören oydu."

Ash de onlara katılınca Linc ve Court birbirlerine baktılar.

"Dostum, saat sabahın üçü falan," diye itiraz etti Court. "Bex muhtemelen uyuyordur."

"O zaman uyandır onu," dedim, arabaya bindim ve kapıyı öyle sert çarptım ki tüm SUV titredi.

Bex'in uyuyup uyumaması umurumda değildi. Sevgilimi bulana kadar tüm dünyayı yerle bir edecektim ve Tanrı yoluma çıkan herkesin yardımcısı olsun.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2



OceanofPDF.com

RYAN

(Whittier konutunda ışıklar yanıyordu, ancak bu sadece çevreyi aydınlatan bir güvenlik aydınlatmasıydı.

Gece olduğu ve insanların uyuduğu belliydi. Bakımlı bahçeleri olan iki katlı tuğla canavar Maddie'nin evinden sadece birkaç sokak ötedeydi ve kapalı sitenin Toskana esintili evleri arasında biraz yersiz görünüyordu. Bex'in annesi bu evi özellikle Doğu Yakası'ndaki köklerini hatırlatması için tasarlamıştı.

Ash arabayı durdurduğunda kapıyı ve eli kolumu tutmak için uzandı. Bu kesintiye sinirlenerek ona baktım.

"Buradaki oyunumuz ne Ryan?" diye sordu, cipin içindeki loş ışık koyu tenine gölgeler düşürüyordu. "Gecenin bir yarısı. Gerçekten de Bex'in ailesinin kızlarını sorgulamak için bizi içeri davet edeceğini mi düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. Haklıydı. Whittier'lar etrafında büyüdüğüm diğer ebeveynler gibi değildi. Çocuklarını gerçekten önemsiyor gibiydiler. Ya da en azından annesi umursuyordu. Bex'in babası bizimki kadar boka batmamıştı ama hiçbir şekilde bir aziz değildi.

Court arkadan iç çekti. "Seni içeri sokabilirim," diye mırıldandı ve kapısını iterek açtı.

Linc'in kaşları havaya kalktı. "Hâlâ anahtarın var mı? Betty'nin onu sonra geri aldığı sanıyordum-"

Court, Bex'in annesinden bahsedilmesine sinirlenerek arkadaşımıza ters ters baktı. "Evet. Ama ne zamandan beri kilitli bir kapı beni dışarıda tutuyor?"

Sırıttım ve başımı salladım. Court'un becerisi işe yaramıştı, özellikle de bana kilit açmanın inceliklerini gösterdiğinde. Okulun ilk günü Maddie'ye sürpriz yapmak için odasına bu şekilde girmiştım.

Göğsümde bir acı hissettim ve onu bir an önce bulamazsam başıma çökmekle tehdit eden panik dalgasıyla savaştım.

"Bizim de gelmemizi ister misin?" Ash parmaklarını direksiyona vurarak teklif etti.

Court çok fazla gürültü çıkarmamak için kapısını hafifçe kapattı. "Hayır, ikimizle birlikte bütün bir gruptan daha kolay olur." Ash'e bakmak için açık kapıdan içeri doğru eğildi. "Ama ne olur ne olmaz diye güvenlik kameralarına girip burada olduğumuzu silmek isteyebilirsin."

Ash başını salladı ve koltuğu ile konsol arasına sıkıştırdığı dizüstü bilgisayara uzandı. "Hallediyorum."

"Mahkeme," diye Linc. Tereddüt etti, yüzünü buruşturdu. "Siktir. Bex'e söyle..." Court'un dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Evet, biliyorum dostum."

"Görünüşe göre hepimiz özür treni için bilet alıyoruz," diye mırıldandım karanlık bir sesle.

Ash, Whittier'ların güvenlik sistemini hacklediği yerde durmadan parmağını kaldırdı. "Ben değil."

Ona ters ters baktım. "Peki. Sen değil. Şerefsiz," diye ekledim kapıyı istediğimden daha yumuşak bir şekilde kapatmadan önce. Court'a döndüm.

Başını evin yan tarafına doğru salladı. "En iyi seçeneğimiz bodrum çıkışları," diye mırıldandı, biz gölgeleri takip ederek ilerlerken. "Malcolm geceleri sigara içmek için orayı kullanıyor ve Betty'nin haberi olmasın diye alarmı devre dışı bıraktı."

"Belki de sigarayı bırakmıştır," dedim.

Court hafifçe homurdandı. "Nişan partinizde ışık yakmak için dışarı gördüm. Aslında onları orada gördüğüme biraz şaşırdım."

"Maddie, Gary'nin Malcolm'dan bir konuda yardım almaya çalıştığından bahsetti," diye itiraf ettim.

Court durdu, kara gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. "Bunu neden şimdi duyuyorum?"

"Çünkü başımda başka işler vardı," diye hatırlattım ona hırslayarak. Geniş omuzları sertleşti. "Ry, Maddie'den hoşlandığımı biliyorsun-" Her ne söyleyecekse homurdandım.

"-ama sen onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğinden beri..." Yüzünü buruşturarak sözlerini bitirdi.

"Ne?" Sertçe fısıldadım. "Söyle."

"Dikkatiniz dağınıktı," diye bitirdi Court.

Kollarımı kavuşturdum, bu konuşmayı şimdi Whittier malikanesinin gölgelerinde yapıyor olmamız canımı sıkıyordu. "Ve sen hiç gitmedin mi?"

Gözleri kısıldı.

"Sürekli Bex'in peşinde dolaştığını görmediğimi mi sanıyorsun?" Gözlerinin etrafındaki deri gerildiğinde hedefi vurduğumu anladığımı belirttim.

"Peki bu kimin suçu?" diye tısladı. "Dean'ın yapmaya çalıştığı o gece onu eve taşımamı isteyen sendin..." Elleri kocaman yumruklar halinde kıvrılmıştı ve deneyimlerimden biliyordum ki, eğer onlardan biri bana doğru savrulursa, fena halde acıtacaktı.

"Sana onunla takılmanı ben söylemedim," dedim göt herif gibi. O gece Bex'i eve götürmesinin saçma bir hareket olduğunu biliyordum ama geçmişlerini de biliyordum ve bunu başkasının yapmasına asla izin vermezdi.

"Siktir ," diye tükürdü Court. "Ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz. Ve şu anda hiçbirimiz dikkatimizin dağılmasını göze alamayız."

"Ne yani? Maddie'den vazgeçmemi mi istiyorsun?" Bunları yüksek sesle söylediğimde, kelimeler göğsümde soğuk, içi boş bir boşluk bıraktı.

Çenesi kenetlenirken başı geriye eğildi. "Hayır, tabii ki değil. Sadece dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorum."

"İyi," diye tersledim, "çünkü Maddie benim ve onu tekrar bırakma hatasını yapmayacağım."

Kaşları kalktı. "Tabii eğer onu senin kışını geri almaya ikna edebilirsen."

Gözlerim kısıldı. "Yapacak."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim," diye zorladım, sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Şimdi gidip Bex'le konuşabilir miyiz, yoksa biz duygularımızı tartışırken çocukları çağırıp çember mi oluşturalım?"

Court gözlerini devirerek döndü ve yoluna devam etti. Bodrumun cam kapılarındaki alarmin devre dışı bırakıldığından emindi. Sessizce eve girdik, yatak odalarının bulunduğu üst kata çıkarken duvarlara yapıştık.

Court yolu gösterdi, karanlıkta bile adımlarından emindi. Yine de, ailesi ve Whittier'lar arasında işler boka sarmadan önce neredeyse bu evde büyümüştü.

"Bu," diye mırıldandı, koridordaki son kapıda durdu.

Kapının altında parlayan ışıkları Bex'in uyanmış olabileceğine dair iyi bir işaret olarak aldım.

Mahkeme tereddüt etti.

"Eğer bunu yalnız yapmamı istiyorsan-"

"Hayır," diye sertçe sözümü kesti. "Ben hallederim." Elini kaldırdı ve usulca kapıyı çaldı.

Bir saniye sürdü ama kapı açıldı ve Bex'in yüzü görüldü. Ela gözleri komik bir şekilde irileşti ve ağzı bir şey söylemek için açık kaldı ama Court ileri atıldı. Kapıyı iterek açtı ve yakaladı, elini ağzına bastırdı ve diğer kolunu beline dolayarak onu geriye doğru odaya götürdü. Onları içeri kadar takip ettim ve kapıyı kapattım. İyi bir önlem için kilitledim.

"Sen çığlık atmadan gitmene izin verebilir mi?" Ona sordum.

Bana, sonra Court'a ve sonra tekrar bana baktı. Sonunda sarsak bir şekilde başını salladı.

"Bırak onu," dedim ona.

Elini indirdi ama onu serbest bırakmak için hiçbir hamle yapmadı.

Bex, kolu gevşeyip uzaklaşana kadar göğsüne vurdu, yüzü taş kesilmiş ve okunmaz haldeydi.

"Siz ikiniz burada ne *hale* ediyorsunuz?" diye sordu ateşli bir şekilde. Saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı ve minik şortu ve atletiyile yatmaya hazırmış gibi görünüyordu. O da

Burnuna tünemiş gözlükler çok sevimli bir dokunuştı. Lens taktığını unutmuşum.

"Maddie'yi arıyorum," diye cevap verdim.

Yanakları öfkeyle kızarmış, pembelik yüzünün porselen tenini kaplamıştı. "Sanki *sana* söyleyecekmişim gibi."

Onu yakalayıp bildiklerini anlatmasını istememek için zor tuttum. Court konuştuğunda hâlâ ses tonumu kontrol etmeye çalışıyordum.

"Becca, ," dedi yumuşak bir sesle.

Kızın çenesi şaşkınlıkla biraz düştü. "Bana öyle deme," diye emretti, sesi titreyerek. "Biz arkadaş değiliz, unuttun mu? Bunu yıllar önce açıkça belirtmiştin."

"İşlerin değiştiğini biliyorsun," diye hatırlattı ona, sanki ürküp kaçabilecek bir geyikmiş gibi nazikçe konuşarak.

Kaşları kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Saçmalık."

"Bunun için zamanımız yok," diye tersledim, ikisinin arasına girdim ve boyumu kullanarak Bex'in üzerinde yükseldim. Eğer cevaplarımı almak için küçük farenin gözünü korkutmam gerekiyorsa, bunu yapardım. "Maddie nerede?"

Çenesi sert bir çizgiye oturdu. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Sana en çok ihtiyacı olduğu anda onun kalbini kırdın."

Öfkeli bir karşılık verdim. "Çünkü biliyorum. Dean'in ona tuzak kurduğunu ve her şeyin sahte olduğunu biliyorum, tamam mı? Kendimi bok gibi hissediyorum."

"Yapmalısın," diye mırıldandı.

"Rebecca, lütfen," diye denedim, kelimenin tadı dilimde tuhaftı. Ben Ryan Cain'dim; kimseye ya da hiçbir şeye yalvarmadım.

Kalbimi çalan kız hariç.

"Bu gece evine gittim ve bomboştı. Kimse yoktu." Gözleri korkudan mı açılmıştı?

"Olamaz," diye fısıldadı, eli dudaklarını örtmek için yukarı kaydı.

"Hayır, hayır, hayır. Emin misin?"

"Sorun nedir?" Court yanımda durup hızla çıldıran Bex'e bakarak sordu. "Hey, *nefes al* Becca."

Adını düzeltme zahmetine katlanmadan hıçkırıklara boğulmuş bir nefes . Birlikte olduğumuz süre boyunca ona böyle seslenmişti.

Büyürken. Arkadaşlarıyla yalnız kaldığında ve içkiyi fazla kaçırdığında ona hâlâ bu isimle seslenirdi.

Bex bana "Onu bulmalısın" dedi.

"Deniyorum," diye hatırlattım ona, kanıma tehlikeli bir şekilde korkuya benzer bir şey karışmaya çalışıyordu. "Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Dili gergin bir şekilde dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Sen gittikten sonra... Tanrım, Ryan, onu neden terk ettin?"

Tanrım, keşke lanet olası bir aptal olduğumdan başka bir cevabım olsaydı.

"Ne oldu?" Court sordu, belli ki sakın kalmaya çalışıyordu. Bize bakarken gözlerinde yaşlar birikmişti. "Gary kaybetti. Yani, *gerçekten* kaybettim."

Yüzümü buruşturdum. "Eminim. Çok sinirliydi. Eminim çok kötü şeyler söylemiştir."

"Hayır, Ryan," dedi kadın, başını sallamaya başlayarak. "Onu fena dövdü."

Dünyam durdu.

Her şey garip bir arafta donup kaldığında sarsıcı bir şekilde durdu. Evdeki HVAC sisteminin kanallardan hava pompalarken çıkardığı yumuşak uğultuyu duyabiliyordum. Bex'in hırıltılı nefes alışını ve Court'un ellerini yumruk haline getirirken parmak eklemlerinin patladığını duyabiliyordum.

"Ne yaptı?" Bu üç kelime dudaklarımda ancak bir fısıltıdan ibaretti.

Çünkü söylediğini düşündüğüm şeyi *imkan* yoktu.

Bex gözlerini kırptırdı ve gözyaşları serbest kalarak yanaklarından aşağı süzüldü, ta ki Court uzanıp elleriyle yüzünü çerçeveyeyleyip başparmaklarıyla gözyaşlarını silinceye kadar.

"Bize her şeyi anlat," dedi ona sessizce.

Biraz burnunu çekti. " gittikten sonra onu kontrol etmek için yukarı çıktım."

Sikeyim.

Onu *terk* etmişim. Onu terk etmişim ve o... O orospu çocuğu...

Boğazımın arkasını yakan safrayı yuttum ve odaklanmışım. Olanları değiştiremezdim ama Maddie'yi şimdi bulabilir ve düzeltebilirdim.

Gary'den başlayarak. O lanet olası ölü bir adamdı.

"Koridordaydı," diye devam etti Bex, konuşurken gözleri Court'unakilere kilitlenmişti, sanki Court şu anda onu sabit tutuyordu. "Yüzü morarmıştı ve kaburgaları... Üstünü değiştirmesine yardım ettim ve oradan ayrıldık. Otobüs terminaline gidiyorduk."

"Otobüse mi bindi?" Telefonuma uzandım, Ash'e tüm terminallere bakmasını ve Maddie'nin nereye gittiğini bulmasını söylemeye hazırdım.

Onun korkmuş ve yalnız bir şekilde otobüse binmesi fikri, kalbime asit dökülmesi ve damarlarıma pompalanması gibiydi. Acı dayanılmaz ve yakıcıydı, beni korku ve endişeyle diri diri yiyordu. Çürükler bile kızımın ne kadar muhteşem olduğunu gizleyemezdi ve dışarıda ne kadar çok hasta herifin ondan faydalanabileceğini çok iyi biliyordum.

Hepsi onu korumadığım için. Çünkü ilk bela işaretinde kaçtım.

Öfke ve kendinden nefret, beni fiziksel olarak hasta eden zehirli bir kokteyle karışmıştı. Ben ne yapmıştım?

"Hayır," dedi Bex bana sertçe. "Önce Madelaine'i görmek istedi. Onu mezarlığa götürdüm. Ailelerinin mezarına girdi ve bir de baktım ki bu adamlar oradaydı. Biri beni yakaladı.

."

Mahkeme ürkütücü bir şekilde durgunlaştı. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Diğer ikisi Maddie'yi mahzenin içinde yakalayıp arabalarına götürdüler. Onları Gary'nin güvenlik ekibinin bir parçası olarak tanıdım. Onları daha önce partide görmüştüm. Beni yakalayan adam eve geri götürdü. O zamandan beri Maddie'yi aramaya çalışıyorum ama telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor."

Geri adım attı ve ayak parmağını halıya sürttü. "Sanırım Gary ailemi arayıp bir şeyler söyledi, çünkü dün gecedan beri beni burada kilit altında tutuyorlar. Gitmeye çalıştım. Bu gece gizlice çıkmayı düşünüyordum ama güvenlik kameraları her yerde." Durakladı, burnu kırıştı. "Siz ikiniz buraya nasıl girdiniz?"

"Ash kameraları hackledi," diye cevap verdim kayıtsız bir omuz silikleyle.

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı. "Bak, Maddie'nin hâlâ Gary'lerde olduğunu sanıyordum. Eğer orada değilse..."

Kalbim okyanusun dibindeki lanet bir kaya gibi battı. Benim kızım hangi cehennemdeydi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3



OceanofPDF.com

MADDIE

B üçüncü günün sabahında çenemin etrafındaki morluk o kadar da acımıyordu. Hala sadece yumuşak yiyeceklerden oluşan bir diyeteydim,

Babamın yumruğu sayesinde, ama en azından uyandığımda aklımdaki ilk şey acı değildi.

Güneş çoktan gökyüzünde parlıyordu, her neredeyse oradaki dağların üzerinde yükseliyordu. Hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Gary'nin beni evine sürüklediği günün ertesi sabahı götürdüğü ücra, neredeyse rustik kulübe, anlayabildiğim kadarıyla ıssızdı. Buraya getirilirken uyuşturulduğum için evin neye benzediğinden ya da ne kadar büyük olduğundan bile emin değildim.

Ağlayarak uyuduktan sonra Madelaine'in malikanedeki odasında beni tutan eller ve koluma batan bir iğneyle uyanmıştım. Her şey bulanık ve karanlıktı ve sonra *bu* odada uyandım.

Penceremin dışındaki manzara -tabii ki kilitliydi- bana sadece mevsimle birlikte değişmeye başlayan ağaçların bulunduğu sonsuz bir tepeler ve vadiler dizisine dair bir anlık bir görüntü veriyordu.

Yataktan kalktım ve odanın diğer tarafındaki pencereye doğru yürüdüm, ellerimi dışarıdaki dünyayı görebildiğim tek yer olan soğuk cama bastırdım. İlk gün camı kırıp atlamayı düşünmüştüm ama aptal değildim. İkinci kattan yere düşerken hiçbir şeyi kırmadan hayatta kalsam bile, medeniyetten bir mil mi yoksa yüz mil mi uzakta olduğumu anlamamanın hiçbir yolu yoktu.

Bir de annemin psikopat babam tarafından esir tutulduğu gerçeği vardı.

Pencereden dönüp seyrek bir şekilde dekore edilmiş odaya bakarken parmaklarım iki yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı.

Orta boy bir yatak, sade beyaz çarşaflar ve gri bir yorganla mekâna hükmediyordu. Üzerinde hiç kitap olmayan bir kitaplığın yanında bir sandalye vardı. Ben gelmeden önce odada bulunabilecek her şey kaldırılmıştı, duvara monte edilmiş olduğunu tahmin ettiğim televizyon da buna dahildi. Şimdi sadece bir kablo sarkıyordu.

Komodinin boştu, en azından saatin kaç olduğunu bilmemi sağlayan basit bir dijital saat dışında. Boş bir şifonyer yatağın solundaki duvara yaslanmıştı ve bir de dolap vardı ki, Gary'nin kaçınılmaz olarak çuvallayıp beni buraya getirmesini beklediği gibi, rahatsız edici bir şekilde benim bedenimde kıyafetlerle dolu fark ettim.

Bitişikteki küçük banyoda bir duş kabini, bir tuvalet ve bir lavabo vardı. Ayna duvardan sökülmüştü, bu berbat bir şeydi çünkü onu kırabilir ve kırık camı silah olarak kullanabilirdim.

Aslında, muhtemelen bu yüzden kaldırılmıştı.

Günde iki kez, tanımadığım bir kadın tarafından odama yemek getiriliyordu. Önce onunla konuşmaya çalıştım. Sonra yalvardım ve en sonunda çığlık attım.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Sabah tam sekizde kapımın kilidi tıkladı ve kapı açıldı. Ama bu kez, normalde yemeğimi getiren hafif kadın yerine, elinde bir tepsiyle Gary oradaydı.

Bana geniş bir gülümseme verdi ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı ama kilitlemedi.

Onu acele ettirme ve kaçma fikrini tarttım... ve ihtimallerin benim lehime olmadığını fark ettim.

"Akıllı kız," dedi, sanki içimden verdiğim kararı görmüş gibi. Çırpılmış yumurta beyazı ve sade yoğurttan oluşan bir başka yavan kahvaltı olan tepsiyi yatağın başucundaki masaya bıraktı.

"Önce konuşmak mı istersin yoksa yemek mi?" Bu soruyu bana bir iyilik yapıyormuş gibi sordu.

Homurdandım ve kollarımı kavuşturdum. "Cevaplar istiyorum."

Bakışları keskinleşti. "Ses tonuna dikkat et."

Dişlerimi sıktım ve yutkunarak karşılık verdim. "*Lütfen.*"

Onaylarcasına başını salladı. "Bu daha iyi." Odayı geçti ve koltuğa oturdu. "Otursana."

İfademi olabildiğince nötr tutarak gidip yapılmamış yatağımın ayak ucuna oturdum.

"Öncelikle özür dilemek istiyorum," diye başladı, artık bunu yapmasının mümkün olduğunu düşünmezken beni şaşırtarak. Bana doğru bir el salladı. "Patlamam düşüncesizceydi ve yüzüne fiziksel olarak saldırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Sadece yüzüm, ha? Yani çürüklerin saklanması kolay olduğu yerler adil bir oyundu. Bildiğim iyi oldu.

"Artık senin doğruyu söylediğini ve o talihsiz kasetin suçlusunun Lainey olduğunu da anlıyorum," diye konuşmaya devam etti.

Gözlerim kısıldı ve tırnaklarım avuçlarımın etini ısırdı.

"Kız kardeşin her zaman kindar küçük orospuydu," diye bitirdi başını sallayarak.

"İkinizin çok yakın olduğunu söylediğini sanıyordum." Sözlerimden küçümseme damlıyordu.

Bana iyi niyetle gülümsedi. "Sana gerçeği söyleseydim kalmayı kabul etmezdin, değil mi? Kız kardeşinin sürekli başıma bela olduğunu söyleseydim? Ya da onun zamansız ölümünün başıma gelebilecek en iyi şeylerden biri olduğunu?"

Sözleri karşısında irkildim. "Sen lanet olası bir canavarsın."

"Ve sen de saf bir aptalsın," diye alay etti. "Bir babaya sahip olma ihtiyacının sağduyunun önüne geçmesine engel olamıyorum. En azından kız kardeşin o kadarına sahipti. Bu ve bacaklarının arasındaki sıvı altın her neyse, çevredeki her erkeği beceriksiz bir aptala dönüştürüyordu."

"O senin *kızın*," diye bağırdım, dehşete düşmüştüm.

"İsteyerek değil," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. Tekrar gülümsedi ve nefes verdi. "Artık bu numaraları yapmamak çok güzel, değil mi? Sadece biz olabiliyoruz."

"Beni gerçekten kandırdın," diye itiraf ettim, gözyaşlarımın serbest kalma tehdidine karşı kendimi çelikleştirerek. "Madelaine'i önemseydiğini sanmıştım. *Beni.*"

"Ben yatırımımı önemsiyordum, siz ikiniz de hep öyle oldunuz." Tırnaklarına baktı. "Annem -büyükannen, mekânı cennet olsun- kendini oyuncu sanırdı. Beni hep seçmelere götürürdü. Sanırım birkaç şey kapmışım."

." Birbirine kenetlediğim dişlerimin kırılıp kırılmayacağını merak ediyordum.

Homurdandı. "Onu satın aldın, değil mi? Hep istediğin, seni varoşlardaki fakir hayatından koparıp alan babanı? Her şeyi aldın, Madison. Süslü eğitim, yeni kıyafetler... Şikayet ettiğini görmedim."

"Beni hiç umursamadın. Lainey'i." Her şeyin bir yalan olduğunu fark ettiğimde sertçe yutkundum. Lainey'nin öldüğünü söylediğinde ofisindeki gözyaşlarından, hediyelere ve iltifatlara kadar hesaplanmış bir yalan.

"Hiç istemediğin bir şeyi önemsemek zor," diye itiraf etti. "Umarım kız kardeşinden biraz daha iyi idare edilebilirsin. Eğer buranın cehennem olduğunu düşünüyorsan? Gerçekten neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Kız kardeşinin bunu birkaç yılını aldı."

"Yine de senden kaçtı," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ve şimdi bir kutunun içinde kül oldu. Peki, bu oyunu gerçekten kim kazandı Madison?"

"mi?" Meydan okudum. Anıt ve ikizimin ebedi istirahatgahında yazılı ismi düşündüm. "O tabeladaki ismin *benim adım* olduğuna eminim."

Zalimce gülümsedi. "Eski hayatına geri dönmene izin veremezdim, değil mi? Eski hayatının gittiğini ve şimdi yeniden doğduğunu düşün."

"Tek yapmam gereken polise gidip onlara gerçeği söylemek." Bunu bir tehdit olarak söyledim ama o bu fikir saçmaymış gibi güldü.

"Lütfen yap. Madison Porter'ın ölümü için gerekli tüm evrakları doldurdum. Git ve istediğin herkese onun sen olduğunu söyle. İnsanları son derece rahatsız kızımın aklını kaçırdığına ikna etmekte sorun . Akli dengenizin olmadığını memnuniyetle onaylayacak birkaç yargıç ve psikolog tanıyorum." O

Kıkırdadı ve başını salladı, ona karşı gelmeyi düşündüğüm için gerçekten eğlenmiş görünüyordu.

O haklıydı. Gerçekten Madison olduğumu kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu. Bir ehliyetim ya da ben olduğuma dair herhangi bir kanıtım yoktu. Aslında, tam tersi doğruydı. Sahip olduğum tüm kredi kartları ve kimlikler Madelaine'in adınaydı.

"Peki, ne istiyorsun?" İçimdeki tiksintiyi bastırmaya çalışarak kesin bir dille sordum. "Peki annem nerede?"

"Güvenli. Şimdilik," diye ekledi sonradan. "Bu şekilde kalıp kalmayacağı tamamen senin sorumluluğunda."

Gözlerimi kapadım, bundan sonra olacaklara hazırlandım.

"Elbette Pacific Cross'a geri döneceksiniz. İyileştikten sonra tabii ki. Ryan'ın sana verdiği zararı satabileceğimi düşünseydim satardım ama şu anda ihtiyacım olandan daha fazla dram var."

"Elbette," diye kabul ettim, ses tonumda yoğun bir alaycılık vardı.

"Yine de Ryan'la evleneceksin ve nikâh kıyıldıktan sonra mirasını bana devredeceksin, sadece bana."

"Beckett'la ayrıldığınızı sanıyordum," diye mırıldandım.

"İşler değişiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sevgili kocamın bu konuda söyleyecek bir şeyi yok mu?"

Omuz silkti, kayıtsızlığın resmiydi. "Benim sorunum değil. Artık Cain ailesini içermeyen planlarım var. Beckett anlaşmamıza yaptığı bu küçük eklemeye beni aşağılamadan önce kaybedeceği her şeyi düşünmeliydi. Umarım on milyon buna değer."

"Bunu bana neden söylüyorsun ki? Ryan ya da Beckett ile başka bir anlaşma yapmamı engelleyecek ne var?" Meydan okudum. Ama ikimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk.

Dünyadaki tüm zamanlara sahipmiş gibi bir bacağını diğerinin üzerinde çaprazladı. "Planlarımı öğrenmeleri onlar için büyük talihsizlik olur Maddie. Annen... şey, bu yüzden kesinlikle *hasta* olurdu. Hatta o kadar hastalanır ki iyileşemeyebilir."

Kesik kesik nefes aldım.

"Ya da Endonezya'da kalıcı bir oyuncak isteyen birkaç erkek tanıyorum. Onu yükseklerde uçuracaklarına söz veremem."

aklında var. Doğrusu, oyuncaklarının çığlık atmasına ve karşılık vermesine bayılıyorlar."

Ürperdim, safra boğazımdan yukarı çıkarken yanıyordu.

"Bana ihanet mi ediyorsun? Ve annen bunu ödey. *Sen* . Lanet olsun, Whittier veledinin denizaşırı bir seyahate çıkmasını bile ayarlayabilirim." Öne eğildi, gözlerinde manyakça bir parıltı vardı. "Hâlâ bakire olduğunu mu sanıyorsun? Eğer öyleyse çok iyi para kazanabilirim. Güzel, küçük, masum Amerikalı kız mı?"

"Yeter!" Kelimeyi bağırmaya çalıştım ama boğuk bir şekilde çıktı. "Ben yaparım. Ne istersen, tamam mı? Sadece... annemi ve Bex'i rahat bırak."

Sırıtarak bana bir parmağını salladı. "Gördün mü? İşte bu yüzden Madelaine'den çok daha kolaysın. Küçük amcık sadece kendini düşünüyordu. Ama sen? Hayır, Madison, sen *önemsiyorsun*. İnsanları gerçekten seviyorsun ve bu da kontrol edilebileceğin anlamına geliyor."

Ondan nefret ediyordum ama haklıydı. Bunu biliyordum ve duygularımı kapatmanın sihirli bir yolu olmadığı sürece bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

"Okula döndüğünde Ryan'la aranı düzeltmeni bekleyeceğim. Beckett'la aralarında neler olup bittiğine dair içeriden bir bakış açısına ihtiyacım olacak." Gary ayağa kalktı ve gömleğinin manşetlerini aşağı çekti.

"Bunu nasıl yapabilirim ki? Ryan benden nefret ettiğini açıkça belli etti." Sadece bu da değil, duygusal olarak içimi boşaltan adamın yakınında olma fikri cam çiğnemek kadar çekici geliyordu.

"Eminim bir şeyler düşünürsün. Ayrıca Ryan'a odaklanmak için bol bol vaktin olacak. Derslerine ve gerçekten önemli olan şeylere odaklanabilmen için programını boşaltma kararı aldım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Başlangıç olarak artık amigoluk yok," diye cevap verdi. Çenem düştü. "Ne? Ama... Ben *kaptanım*."

"Ve şimdi değilsin," diye cevap verdi buz gibi. "Hayatındaki değişikliklerden bahsederken, eminim sana getirilen yiyecekleri fark etmişsindir. Bunu yeni diyetin olarak düşün. Bunu okula çoktan söyledim,

Alerjinizi göz önünde bulundurarak ekstra özen gösteriyoruz ve tüm yemeklerinizi ayarladım."

"Yani şimdi bana ne yiyebileceğimi mi söyleyeceksin?"

"Küçük kız, istersem ne zaman sıçabileceğini sana söylerim," diye hırladı, yanakları kızarmıştı. Bakışları tiksintiyle üzerimde gezindi. "En azından kız kardeşin nasıl görüneceğini biliyordu. Sen tamamen kaslı ve . Benim varisim gibi görünmelisin. Ve benim varisim şişman bir inek değil."

Nefret içimde bir fırtına gibi koptu. Onun yorumları karşısında damarlarımda şimşekler çaktı. Evet, memelerim ve kığım vardı ve *sağlıklıydım*.

Kapıda durakladı. "Şimdi şehir dışına çıkıyorum. Adam okula sağ salim döndüğünden emin olmak için burada olacak."

Yıllardır ikizimi taciz eden iblisle bir evde yalnız kalma fikri karşısında kaskatı kesildim. "Madelaine'e ne yaptığını biliyor musun?"

"Küçük cilveleşmelerini mi kastediyorsun?" Gary kıs kıs güldü ve gözlerini devirdi. "Adam her zaman gençlerden hoşlanmıştı ve Madelaine de muhtaç küçük bir şeydi. Her zaman kendisini kurtarabileceğini düşündüğü kişiye atılırdı."

"Kız *on üç* yaşındayken odasına girmeye başladı," diye tıslayarak ayağa kalktım. "O *daha çocukt*."

Durdu ve bana baktı. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Kahretsin. Madelaine'in uygulamasını ve dosyaları bilmiyorsa, ona söylemiyordum.

"O Bex'e söylemiş, Bex de bana," diye cevap verdim, umarım yutmuştur. Gözleri kısıldı. "İlginç."

Kıpırdamadım, belki zırhımda bir çatlak arıyordur diye zar zor *nefes aldım*.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi usulca. "Sorun çıkarmadığın sürece Adam sana dokunmayacak. Sana söyleneni yap, ben de senin yasak bölge olduğunu bilmesini sağlayayım."

"Tamam." Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayılırken kollarımı kendime doladım.

Gary bana sıırttı. "İşte benim kızım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4



OceanofPDF.com

MADDIE

(Morlukların geçmesi bir haftadan fazla sürdü. Her günümü küçük odamda geçiriyordum, yapacak hiçbir şeyim yoktu ve yanımda sessiz

Yemeklerimi getiren kadın. Mutfakta oturup onunla sohbet ederken Bayan Delancey'nin bana yemek yaptığı günlere özlem duymama neden oldu.

Bakıcımın beni duyabildiğine dair tek işaret, okuyacak bir şeyler istememdi. Monotonluğu kıracak herhangi bir şey.

Ertesi gün İncil ve *Hustler*'ın bir kopyasını aldım. Çok komikti.

Dünyaya açılan pencerem tek eğlence kaynağım oldu. Ormanda koşuşturan kaç hayvan gördüğümü saydım; on sekiz geyik, otuz sincap ve üç tilki.

Her gün güneş batarken, gittiğimi bilen biri var mı diye merak ediyordum.

Tabii umurlarında olsaydı.

Muhtemelen Bex yapmıştır, ama sadece o olabilir. Belki Bayan Delancey? Her şey patladığında o da malikanedeydi. Bu nedenle, parti için etrafta bir sürü personel vardı. Birisi koridordaki kanı temizlemiş ve içimden bir ses Gary'nin ilk kez şiddete başvurmadığını söylüyordu.

Hapis cezamnın on ikinci gününde Adam çıkageldi. Hantal gövdesi kapının girişinde durdu, boncuk gibi gözleri derimin üzerinde yüzlerce karıncanın gezindiğini hissettirecek şekilde beni taradı.

Odadaki tek sandalyeyi pencereye doğru sürüklediğim yerden kalkmamak için kendimi zor tuttum. Ona üstünkörü bir bakış sonra, çabalamaya değmezmiş gibi gözümü kaçırdım.

Gerçekte, pencere bana bir sonraki adımda yapmayı planladığı şeyin bulanık bir yansımasını . Ama tıpkı saldırgan bir köpekten kaçmanın sadece ısırılmanıza neden olacağı gibi, onun varlığından herhangi bir korku göstermenin de üzerine atlayacağı bir şey olacağını biliyordum.

"İnanılmaz," diye mırıldandı bir omzunu çerçeveye yaslayarak.

Cevap verme zahmetine girmedim. Sözlerime değmezdi.

Sessizliğime aldırmadan odaya girdi. "Benzerlik kesinlikle esrarengiz."

Yani Gary ona kim olduğumu söylemiş. Harika.

"Yani, biraz daha kıvrımlısın, ama bu umurumda değil." Bir adım daha. "Baban dokunmama izin vermediğini söyledi, itiraf etmeliyim ki bu hayal kırıklığı yarattı. Kırılması kız kardeşinden çok daha zor birine benziyorsun."

İkizimi taciz ve istismar eden bu iğrenç domuza içimden öfke yüz ifademi sakın tutmak için her şeyimi verdim.

Yaklaştı ve tıraş losyonunun keskin kokusu burun deliklerimi doldurdu. "Ama kız kardeşin sır saklamakta her zaman iyiydi, belki sen de öyle olabilirsin? Hayatını çok daha kolaylaştırabilirim."

Bana doğru uzandığında döndüm ve toplayabildiğim tüm nefretle ona baktım. "Bana dokunursan aletini keserim."

Durakladı ve ben de aptalca bir şekilde tehdidimin yeterince caydırıcı olduğunu düşündüm.

Ama sonra ileri atıldı ve saçlarımdan bir tutam yakaladı, sonra da boynumu geriye doğru çekti.

"Seni nankör küçük amcık," diye tısladı, tükürükleri yüzüme çarptı.

Acı kafa derimi dağlarken gözlerim yaşardı. Nefesim kesildi, duygularımı belli etmemeye çalışıyordum ama kahretsin, acayip *acıyordu*.

"Bay Kindell!" Açık kapıdan keskin bir ses yükseldi.

Etrafından bakmayı başardığımda Bayan Delancey'nin orada durduğunu gördüm, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Adam beni bıraktı ve geri çekildi. "Ben sadece küçük kuşumuzu kontrol ediyordum. Babası kanatlarını çok kötü kırmış gibi görünmüyor."

Bayan Delancey'nin bakışları bana kaydı. "Okula dönüp dönemeyeceğini anlamak için onu değerlendirmeye geldim. Sen gidebilirsin."

Adam'ın gözleri kısıldı, yanakları kızardı. "Kimin için çalıştığını unutma."

"Ben Bay Cabot için çalışıyorum," dedi soğukkanlılıkla, onun uyarısından etkilenmemiştir. "Ve bana Madison'ı Pacific Cross'a dönüşü için hazırlamamı emretti."

Adam nefes nefese kalıp odanın içinde tepinirken sözleri beynime yerleşti. En ufak bir endişe belirtisi göstermeyen Bayan Delancey'e ters baktı ve onu iterek geçti.

Odaya girdi ve ellerini önünde kavuşturup bana bakmadan önce kapıyı kapattı.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Sinirle yutkundum.

Başını salladı. "Bunu en başından görmeliydim.

Tanrı bilir, belki de biliyordum ve sadece bunu düşünmek istemedim." "Yani var olduğumu biliyor muydun?" Fısıldadım.

"Anneniz ikinizi de doğurduğunda ben oradaydım. Madelaine'i eve getirdim ve okula başladığında bir dadı getirilinceye kadar onu ben büyüttüm. Evet, var olduğunuzu biliyordum. Ayrıca, o joker anneye rağmen, anlaşmanın iyi tarafının sende olduğunu da biliyordum." Dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapıştı.

Yavaşça sandalyeden kalktım. "Buradan çıkmama yardım etmelisin."

"Ve nereye gideceksin?" Gerçekten meraklı görünüyordu. "Gary Cabot'un ulaşamayacağı nereye kaçabileceğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim, ses tonumda ağır bir hayal kırıklığı vardı. "Yolda hallederim. Sadece annemi almam gerek."

"Annen şu anda endişeleneceğin en son şey olmalı." Başını sallayarak sözümü kesti. "Hayır, buraya gelmek için o uçağa adımını attığın anda normal bir yaşam şansın ortadan kalktı."

Gözlerim kısıldı. "Annem gözümün önünde ilk kez aşırı doz aldığı anda normal olan pencereden dışarı çıktı. Gerçekten bana yardım etmeyecek misin?"

"Kaybedecek bir şeyi olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Kaşlarını zorlukla kaldırdı ama sesindeki soğuk ton her şeyi anlatıyordu.

"Sende de bir şeyler var," diye mırıldandım, bir elimi uzun saçlarımda gezdirirken. Sırtımdan aşağı gevşek dalgalar halinde dökülüyordu ve keşke biri banyoda bana en azından bir saç bağı bıraksaydı da saçlarımı toplayabilseydim diye düşündüm. Yine de bir fırçam için şanslıydım.

"Oğlumun özel ihtiyaçları var. Günün her saati gözetim ve bakıma ihtiyacı var ve her ikisini de dünyanın en iyi tesisinde görüyor. Bay Cabot aylık ziyaretlerimi ayarlıyor."

"Müdürlük hizmetlerin karşılığında mı?" Kendime engel homurdandım.

Gözlerini zorlukla kırıştırdı. "İhtiyacı olan her şey karşılığında. Kızını büyütme, evini denetlemek ve oğlumu mutlu ve güvende tutmak için ihtiyaç duyduğu diğer tüm görevler."

"Özür dilerim," diye homurdandım, buradaki kötü adamın aslında o olmadığını biliyordum. O da en az benim kadar sıkışmıştı. Oğlunun hayatı, tıpkı benim anneminki gibi, Gary Cabot'u mutlu etmeye bağlıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Yani korkmuş ve kızgın olmaktan başka mı?"

"Yaralarını kastetmiştim." Bakışları yüzümde ve açıkta kalan derimde gezindi. "Kalıcı bir çürük görmüyorum. En azından görünür olanları. Kaburgaların nasıl?"

"Hâlâ ağrıyor ama daha iyi." İlk birkaç gün nefes almaya çalışmak bile cehennem gibiydi. Gary'nin attığı tekme muhtemelen birkaçını kırmıştı.

"Yüzün... Şey, kendin gibi görünüyorsun," diye bitirdi ama tatmin olmuş görünüyordu.

"Bilemem," diye mırıldandım.

Pişmanlık gözlerini gölgeledi. "Evet, baban kırman için odada bir ayna bırakarak risk almak istemedi. Madelaine'den sonra olmaz..."

"Kendini öldürmeye mi çalıştı?" Homurdandım. "Ben intihara meyilli değilim. Gerçi kıracak bir parçam olsaydı, onu ya da Adam'ı kullanabilirdim."

"Sen bir savaşçısın," dedi. "Güzel. İleride olacaklar için buna ihtiyacın olacak."

"Onu durduracağım," diye ilan ettim.

Bayan Delancey bana küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Deneyeceğine inanıyorum. Başarısız olacağınızı da biliyorum. Madelaine bir ömür boyu babasının hareketlerini öğrendi, onun yöntemlerini inceledi ve sonunda o bile kaçamadı."

"Belki de yaptı. Belki de sahte bir ölüm numarası yapıp kaçacak kadar akıllıydı. Belki de ben sadece onun yerini alması için kandırdığı bir aptaldım." Ağzıma acı bir tat doldu ve düşüncelerimi ekşitti.

"O öldü." Yumuşak sözleri zar zor nüfuz etti.

Gözlerinde gerçek bir keder görmek için başımı kaldırdım.

"Gerçekten babanın onun kaçmasına izin vereceğine inanıyor musun? Onu alt etmesine izin vereceğine?" Kadın başını salladı. "Ona karşı gelinemeyeceği dersini vermek için her dolarını kullanırdı. Şirketlerinin bu kadar borç içinde olmasının nedeni de bu - duygularının onu alt etmesine izin veriyor."

Elim çeneme gitti, bana vurduktan sonra ne kadar şiştiğini hatırladım. "Onun öfke kontrolü sorunlarının farkındayım."

"O zaman kız kardeşinin öldüğünü de kabul etmelisin. Burada başka bir alternatif yok Madison. Onun senin için hazırladığı gelecekte kaçabileceğin bir gerçeklik yok ve kendini kurtarmanın bir yolu da yok." Gözlerinde acıma parlıyordu. "Şu anda yapabileceğin tek şey anneni korumaya çalışmak."

Çenemi kaldırdım, meydan okumanın kalan son izleri hâlâ kanımda kaynıyordu. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Onun oyunlarını oynayın ve bundan sonra olacakları kabul edin. Ne emrederse onu yap." Zorla gülümsedi. "Eğer bir değer olduğunu kanıtlayabilirsen, sana karşı daha hoşgörülü olabilir. Madelaine ona uyduğunda hiçbir şey istemedi. Ona istediği her şeyi ve daha fazlasını verdi."

Dehşet midemi sarmıştı. "Peki ya oyun oynamadığında?"

Bayan Delancey gözlerini kaçırdı. "Diyelim ki ölümü, eylemlerinin yol açtığı en kötü sonuç değildi."

* * *

Şehir arabası Pacific Cross'un kapısından içeri girdiğinde hava karanlıktı. Sömestr ortasındaki rastgele bir Perşembe gecesinde, dolambaçlı yoldan akademi yurtlarına doğru ilerlerken etrafta kimse yoktu.

Adam bana döndü, yüzünde bir gülümseme vardı. "Seni yukarı çıkarmamı ve yatağına yatırmamı ister misin?"

Ellerim kucağımda yumruk oldu. "Buradan sonrasını ben hallederim."

Son dört saat Adam Kindell ile aynı arabada yolculuk ettikten sonra kendimi yağlı ve iğrenç hissediyordum. Hiç gelmeyecek bir saldırıya hazırlanırken kaslarım kilitli ve gergin olmaktan ağrıyordu. Adam ara sıra bana gülümsüyor, onun alaycı sırtışından ürküp kaçmamdan hoşlanıyordu.

Geçen hafta boyunca nerede olduğumdan hâlâ emin değildim. Arabaya kadar eşlik edilirken göz ucuyla gördüğüm orman, dağlar ve cilalı ahşap kaplamalara bakarak bir kulübe olduğunu tahmin ettim.

Adam bindiğinde, kendimi arabanın yan tarafına yapıştırdım ve Bayan Delancey'nin bana verdiği küçük çantayı kavradım. İçinde anahtarlarım, yeni bir cep telefonu ve kimliğim vardı. Madelaine'in kimliği.

Çantayı bana teslim ettikten sonra yeni bir kadını içeri aldı, o da bana yüz bakımı ve saçlarım için derinlemesine bakım yapmadan önce hayatımın santimi kadar ağda yaptı.

Cilt ve saç bakımlarını anlıyordum ama ağda bana aşırıya kaçmak gibi geliyordu. Bayan Delancey'ye *ne halt olduğunu* sormak için ağzımı açtığımda, bana attığı bakıştan cevabı istemediğimi anlamıştım.

Okula geri döneceksem, Cabot varisi gibi . Ve görünüşe göre bu amıma kadar uzanıyordu. Tıraş olmak köylüler içindi.

Seyahat ettiğimiz yollar karanlık ve yabancıydı ve Pacific City'ye vardığımızda, kasaba sınırlarına tamamen farklı bir yönden girdiğimizi fark ettim.

"Baban sana iyi bir kız olmanı hatırlatmamı istedi," dedi Adam usulca, sözleri midemi bulandıran alaycı bir mırıltıydı. Bir elini uzattı ve kül sarısı saçlarımın uçlarıyla oynadı.

"Şahsen ben yaramaz olmanı umuyorum. O şehir dışında olduğuna göre, seni yola getirmek zorunda olan kişi ben olacağım."

"Sana verilen emrin dokunmak değil, bakmak olduğunu sanıyordum," diye , başımı başka tarafa salladım ve elim kola yerleşirken ona ters ters baktım.

Bana ters ters baktı ama elini tekrar yanına götürdü.

Kapıyı iterek açtım ve arabanın loş ışıklı iç kısmına bakmadan önce dışarı çıktım. "İyi köpek."

Kapıyı onun kırmızı suratına kapattım ve doğru döndüm. Ön kapıya giden ışıklı yolu takip etmeden önce çoğunlukla karanlık olan binaya bakmak için kendime sadece bir an verdim.

Çantamdan anahtarları çıkardım ve öğrencileri korumak için saat onda otomatik olarak kilitlenen kapıyı açmak için fobu kullandım.

Homurdanarak kapıları ittim ve asansörlere gittim. Sessizce bindim, kapıların sessizce açıldığı en üst kata çıktım. Odam koridorun sonunda sağ taraftaydı ve olabildiğince sessiz bir şekilde oraya doğru ilerledim.

Kapıyı açtım ve hızla kapattım, arkamdan kilitledim ve sonunda sırtımı kapıya yaslayarak uzun bir nefes verdim.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken içim titriyordu. Her şey karmakarışıktı ve kontrolden çıkmıştı. Bir yanım gerginliğimi atmak için koşuya çıkmak istiyordu. Kulübedeki odamda mekik ve şınav çekmenin ötesinde egzersiz yapamamıştım.

Ama fazlası? Açlıktan ölüyordum.

Kapıyı ittim ve buzdolabını açmadan önce mutfak bölümüne doğru yürüdüm.

"Kahretsin," diye yemin , oraya zulaladığım tüm atıştırmalıkların ve gazlı içeceklerin gittiğini ve yerlerine su şişeleri ile bir torba çiğ havuç ve kereviz geldiğini gördüm.

Kapıyı öyle sert kapattım ki geri sekerek açıldı. Başka bir küfürle tekmeledim ve nefes almak için tezgâha yaslandım.

Gözlerimi kapatıp yüzümü ellerimin arasına gömdüğümde göğsümden bir hıçkırık kopmak .

Bunu

yapabilirdim.

zorundaydım.

Önce bir duş almam gerekiyordu, sonra da yatacaktım. Sabah dersim vardı ve adı konmamış bir hastalık yüzünden neredeyse iki hafta ders kaçırdıktan sonra çoktan geride kalmış olacaktım. Gary'nin okula verdiği mazeret .

Tabii ki nişan partisinden sonra herkes muhtemelen geri dönemeyecek kadar utandığımı düşünmüştür.

Dean'in bu videoyu sadece partideki insanlarla paylaşmakla yetinmesi mümkün değildi. Şimdiye kadar muhtemelen viral olmuş ve ailesinin bodrumundaki bir adamın şu anda mastürbasyon yaptığı bir porno sitesine yüklenmişti.

Karanlık süitten geçip yatak odama girdiğimde omurgamdan aşağı bir tiksinti dalgası yayıldı. Işık düğmesini çevirdim ve Sir Trunks-a-lot'u yastıklara görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Eski püskü, doldurulmuş fil, eski hayatımdan bu dünyaya getirdiğim birkaç şeyden biriydi ve bin dolarlık çarşafın arasında benim hissettiğim kadar yersiz görünüyordu.

Banyoya giderken kıyafetlerimi çıkardım ve serin fayanslara adım düğmeye bastığımda iç çamaşırlarımla kalmıştım.

Lavabonun üzerindeki ışıklı aynanın aşırı parlaklığı bir an için gözlerimi kör etti, sonra kendimi ayarladım ve yaklaşık iki hafta sonra ilk kez kendime baktım.

Sanki transa geçmiş gibi aynaya doğru ilerledim, arkamdan bakan kızı zar zor tanıdım.

Gözlerim dümdüzdü ve zaten solgun olan tenim, yanaklarımdan tüm renk aktığı için daha da yarı saydam görünüyordu. Yüzümdeki morluk ve şişlik gitmişti. Gary'nin saldırısının tek izi kaburgalarımın etrafındaki silik sarımsı yeşil izlerdi.

Geçici olarak derime dokundum ve yan tarafımda filizlenen ağrıyla tısladım. Kaburgalarımı dürttüğümde derimle kemiklerim arasında pek bir şey kalmamıştı. Son iki hafta içinde kilo kaybetmiştim.

Adı konmamış hastalık bahanesi o kadar da zorlama değildi; hasta gibi görünüyordum.

Aynadan uzaklaşıp soyunmayı bitirdim ve saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıp cama doğru adım attım.

Duş.

İlk soğuk sprey sistemimde bir şok etkisi yarattı ve sıcak suyu sonuna kadar açtığım da hızla etkisini yitirdi. Sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine izin verip son iki haftayı temizlemeye çalışırken cildim kıpkırmızı oldu. Kulübenin verdiği his ve bayat, bunaltıcı hava. Ağdacının kullandığı bakım losyonunun kalıcı, ağır kokulu kokusu bile dilimde iğrenç bir tat bıraktı.

Kendimi kullanılmış ve kirli hissediyordum ve temiz olmayı arzuluyordum. Su aşağı yağıyor, garip ellerin ve boncuk gözlerin hissini bedenimden uzaklaştırmak için giderin etrafında dönüyordu.

Bana kalırsa son birkaç ay da boşa gidebilirdi.

Suyun altında dururken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, duşu kapatmadan önce vücudumun her santimini temizlemek için zaman ayırdım.

Havluy la kurulanırken banyoda dev bir buhar bulutu . Havluyu göğsüme sarıp düğümledim ve pijamalarımı almak için yatak odama gitmeden önce saçlarımı salladım.

Yalnız olmadığımı fark ettiğimde bir solukta tökezleyerek durdum.

Ryan yatağımın kenarında yerden yavaşça kalktı. Mavi bakışları gözlerimle buluşmadan önce vücudumu boydan boya tararken bile yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Hey, Maddie."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5



OceanofPDF.com

MADDIE

(Sevdiğiniz birinin size ihanet ettiğini görmenin özel bir ıstırapı vardı.

Geçirdiğim boktan iki haftadan sonra Ryan'ı gördüğümde ilk içgüdüm koşup kendimi onun göğsüne gömmek oldu. Beni ezmekle tehdit eden ağırlığı omuzlamama yardım edebileceğini biliyordum.

Ama sonra bu kadar kırılmamın sebebinin o olduğunu hatırladığımda her şey cehenneme döndü. Bana sadece sırtını dönmemişti. Hayır, önce kalbimi sökmüş ve beni toz içinde bırakmadan önce üzerinde tepinmişti.

"Defol," diye fısıldadım, dudaklarımı zorlukla hareket ettirebiliyordum. İrkildi. "Mads-"

"*Defol!*" Kalbimin yarıldığını hissederken bu sözleri haykırdım.

Gary beni kırmamıştı ama Ryan kıracaktı. Henüz tek damla gözyaşı dökmemiştim ama şimdi beni boğmakla tehdit ettiklerini hissedebiliyordum.

Dudakları birbirine yapışmış, yüzü acı içindeydi. "Bebeğim, beni dinlemelisin."

Havlumun düğümünü sıkıca kavradım. "Çık dışarı. Çık dışarı. *Defol!*" Sanki onu ortadan kaldıracak bir sihir yapabilecekmişim gibi bu sözleri söyledim.

Gözleri kısıldı ve çenesi sıkıldı. Gözlerindeki o kararlı bakışın hiçbir yere gitmeyeceği anlamına geldiğini biliyordum.

"Seni burada istemiyorum. *Defol* git odamdan ve hayatımdan!" Artık histerik olmanın sınırındaydım ama bu kadarı da fazlaydı.

Ryan Cain benim için çok .

Ellerini kaldırdı ve olduğu yerde kaldı. "Maddie, iyi olup olmadığını bilmem gerek. Bex dedi ki-"

"Bex'in ne dediği umurumda değil!" Ellerimi kulaklarıma götürüp bir Noel şarkısı mırıldanma isteğime direndim.

Derin bir nefes çekti. "Sakin ol, Mads."

"Bana sakın olmamı söyleme Ryan!" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken hırladım. Gözlerimi kırptırdım ve -Allah kahretsin ki-gözlerimden yağlar süzölüp yanaklarımdan aÇağı süzölüdü.

Sanki benim ağladığımı görmek ona çok ağır geliyormuş gibi gözlerini kapattı.

sanmıyorum.

Muhtemelen bundan zevk alıyordu. Beni yıkılmış ve yenilmiş görmek hoşuna gidiyordu.

Kendimi açıkta ve savunmasız hissediyordum ve bunun havlunun altında çıplak olduğum gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Şaşırtıcı bir şekilde geri adım attı ve omuzları kamburlaştı... yenilgiyle mi? "Ben giderim, tamam mı? Seni üzmemiştim."

Başım dönüyordu ve nefes alış verişimin düzensiz ve dalgalı olduğunu fark ettim. Aslında hiperventilasyon geçiriyordum.

"Sadece... *kahretsin*. Önce Bex'i arayayım, tamam mı? Seni bu şekilde yalnız bırakamam Maddie."

Dizlerim titrerken karanlık görüş alanımın kenarlarını bulanıklaştırdı. Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanmadan önce bir elimi duvara dayamayı başardım.

Birine emirler yağdıran Ryan'ın sesinin belli belirsiz farkındaydım. Beni bütünölle yutacak bir çukurun derinliklerine battıkça dakikalar birbirine karışyordu. Bir el omzuma dokunarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve çünkü bu dokunuşu *biliyordum*.

O dokunuş bir zamanlar benim her şeyimdi. Ve şimdi kaybettiğim her şeyin yakıcı bir hatırlatıcısıydı.

Bir çığlık atarak kendimi Ryan'dan kurtardım ve banyoya yuvarlandım. Sırtım tezgâha çarptı, kaygan fayansların üzerinde kaydım ve yere düştüm.

Sert eller beni daha fazla yaralanmadan yere yatıracak kadar uzun süre kollarımı kavradı, ama hemen eller gitti ve ben yalnız kaldım. Sonsuz bir *yalnızlık*.

Kıvrıldım, dizlerimi göğsüme çektim ve sallanırken kollarımı inciklerime doladım ve ağlamayı durdurmaya çalıştım.

Yumuşak bir ses odaya girdikten sonra yanıma başka biri düştü.

"Maddie? Maddie, hey. Benim, Bex." Bana doğru uzanmaya başladı ve sonra durdu. "Elini tutacağım, tamam mı? Sadece benim."

Nazik parmaklar ellerimden birini yavaşça bacağımdan .

"Derin bir nefes almayı deneyebilir misin?" Bex cesaretlendirdi, sessiz sesi nezaketiyle beni sakinleştirdi.

Küçük bir iniltiyle dışarı fırlayan titrek bir nefes almayı başardım.

"Bex-"

", Ryan." Sesinin hiç bu kadar soğuk ve kırılğan çıktığını duymamıştım. "Yeterince zarar vermedin mi?"

Alçak bir hırıltı boşluğu doldurdu. "Bunu ben yapmadım."

"Ortaya çıkıp ona sürpriz yaparsan ne olacağını bekliyordun?" Bex aramızda çömelmiş, şiddetle korumacı bir tavırla sordu. Ona ters ters baktığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yoktu. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," diye kabaca cevap verdi. "Yapamam... Siktir, Bex, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

"Ve şimdi durumu daha da kötüleştiriyorsun," diye tersledi. "O yüzden git. Bizi yalnız bırak."

Ryan kıpırdamadı ve ben neredeyse onun düşündüğünü, kafasında durumu gözden geçirdiğini ve bir sonraki hamlesini bulmaya çalıştığını duyabiliyordum.

"İyi," diye alçak sesle kabul etti. "Ama söyle ona-"

"Ona bir bok söylemeyeceğim," diye tükürdü Bex. "Eğer af dilemek istiyorsan, bunu yapmak için beni kullanma. Eğer bana kalsaydı? Maddie seni bir daha asla görmek zorunda kalmazdı."

Ryan'dan tamamen mizahtan yoksun, yumuşak bir kahkaha geldi. "Sana sahip olduğuna sevindim."

Bex'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Öyle. Şimdi *git*."

"Geri döneceğim Mads. İşimiz bitmedi," dedi nazikçe ve bu bir tehditten çok bir söz gibi geldi.

Ön kapının kapandığını duyana kadar başımı kaldırmadım. Sonra karmakarışık sarı saçlarımın arasından Bex'e baktım.

Bir eliyle elimi tutup diğer eliyle korkmuş bir köpek yavrusuyum gibi başımı okşarken ela gözleri akmayan yaşlarla ıslanmıştı.

Ağzımı açmaya başladım ama kelimeler takılıp kaldı.

Gözleri kısıldı. "Yemin ederim Madison, eğer özür dilemek üzereysen, ben... Şey, tam olarak *ne olduğunu* bilmiyorum ama kötü bir şey düşün ve *bu* o olsun."

Beklenmedik bir kahkaha attım ve o da gülümsedi.

"Ben iyiyim," diye çıkmayı başardım sonunda.

Kadın inanmayarak homurdandı. "Tabii ki öylesin. Bu yüzden yerde havluyla oturuyorsun, kukun dışarıda ve yüzünde sümük var. *İyi* olmanın tanımı budur."

İçimden bir kahkaha daha yükseldi ve bacaklarımı onu göstermeyecek şekilde ayarlamaya çalıştım.

"Yerden kalkmaya hazır mısınız?" Beni zorlamamak için soruyu hafif ve havadar tuttu, bunun için minnettardım. "Yani, ben de burada takılmak için iyiyim ama burası biraz serin."

Başımı salladım ve onun yardımıyla ayağa kalktım. Ayağa kalktıktan sonra kışımı tezgâha yasladım. Tamamen tükenmişim.

"Sana kıyafet getirmeme ne dersin? Bex bana bir gülümseme attı ve ben cevap veremedim yanımdan ayrıldı. Yumuşak bir flanel pantolon ve bir tişörtle dönmeden önce çekmecelerimi karıştırdığını duydum.

Havlumu bıraktım ve üzerimi değiştirdim. Bu noktada alçakgönüllülüğüm gururumla birlikte bir yerlere gömülmüştü.

"Bize... dondurma lazım," diye karar verdi. "Mutfağa baskın yapıp tüm karbonhidratları ve şekeri alacağım-"

"Zahmet etmeyin," diye kestim sözünü yorgun bir sesle. "Sadece su ve tavşan atıştırmalıkları var."

"Ha?"

Ona kendini küçümseyen bir sırıtiş attım. "Gary diyet yapmam gerektiğini düşünüyor."

Çenesi açık kaldı ve ben de bu anlık Gağkınılığı kullanarak onu geçip yatak odama girdim. Gözlerim otomatik olarak Ryan'ın oturduğu buruşuk yere takıldı.

Görüntüyü kafamdan uzaklaştırırken alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim.

"Diyet derken neyi kastediyorsun? Sen tanıdığım en formda insanlardan birisin." Bex sesini bulmuştu ve *lanet olsun*, sesi kızgın geliyordu.

Onun bu kadar koruyucu olmasını sevdim.

Şifonyerden saç fırçamı aldım ve dağınıklığı toparlamaya başladım. Saç uçlarımın kırılması ya da saçıma verdiğim zarar umurumda bile değildi. Saçımı çekiştirirken kafa derim yanıyordu.

Bex arkamdan geldi ve fırçayı elimden aldı. Makyaj masamın önündeki tabureyi işaret ederek, "Otur ve açıkla," diye emretti.

Bex saçımı tarayabilsin diye ayağımı sürüyerek yanına gittim ve yere çöktüm.

"Fark etmez," diye , pantolonumdaki gevşek bir ipliği karıştırırken.

"Maddie-"

"O adamlar beni kaçırdıktan sonra sana ne oldu?" Onu görmek için arkamı döndüm ama başımı çevirmeden önce bana ters ters baktı.

İstedğini yaptıktan sonra, "Beni eve götürdüler," diye cevap verdi. Bir düğüm üzerinde nazikçe çalıştı, yumuşak dokunuşu kafa derimi hiç çekmedi. "Ailem çok kızdı. Annem . Babam içiyordu ama bu yeni bir şey değil."

Sertleştım. "Babanın içki içtiğini bilmiyordum."

"Bu konuda gerçekten konuşmuyorum. Ve sadece o evdeyken. O ve annem birbirlerinden nefret ederler. Farklı yatak odalarında uyurlar ve tüm sosyal aktivitelerini yardımcılar aracılığıyla düzenlerler. Nişanınız, yani parti, onları bir yıldan uzun süredir ilk kez kavga etmeden bir arada gördüğüm andı. Ve bu sadece gösteriş içindi."

"Neden boşanmıyorlar?" Ben sordum.

Nefesinin altında mırıldandı. "Bunu bir keresinde anneme sormuştum. Bana yetişkin olduğumda anlayacağımı söylemişti."

"Belki de artık *neredeyse* bir yetişkin olduğun için ona sormayı denemelisin?" Bex alay etti. "Bunu ona birkaç ay önce sordum Mads." "Oh."

"Babam iş için çok seyahat ediyor, bu yüzden açıkçası o kadar da önemli değil." Saçımı taramayı bitirdi ve fırçayı kenara koydu. "Maddie, o gece olanlar için çok üzgünüm."

Şimdi döndüm ve başımı salladım. "Bex, bunların hiçbirisi senin hatan değildi."

"Senin de değildi," diye işaret etti bana bakarak. İç çekerken ela gözleri kocaman açılmıştı. "Ryan'a *yumruk* atabilirim-"

"Ryan hakkında konuşmak istemiyorum," diye araya girdim, ondan söz edilince kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyordum.

"Doğru. Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Gelip seni bulmaya çalıştım ama Gary araba hırsızlığından dava açmakla tehdit edince annem beni eve kapattı."

Ben inledim ama o elinin tersiyle itti.

"Sorun değil. Annem kızdı ama *her zaman* bir şeylere kızar. O kız yüzünden üniversite geleceğimi mahvetme fikrine." Durdu ve bana bir bakış attı. "Annem senin en büyük hayranın değil."

"İkizim yıllarca hayatını cehenneme çevirdi." Geri dönen gülümsememin kenarlarından çatladığını hissettim. "Benden neden nefret ettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Bex gözlerini devirdi. "Keşke ona sadece gerçeği söyleyebilseydim."

"Bunun bir olmaz." Gerçekten de yasal olarak *ölü* olduğum gerçeğine dalmak istemiyordum.

"Aramaya çalıştım ama telefonunuz sesli mesaja düştü."

"Telefonumu aldı," diye mırıldandım. "Yeni bir telefonum var. Yeni numara ve her şey. Çantamda."

"Vay canına. Yeni telefon, yeni diyet, yeni... sen."

"Hayır," dedim açıkça. "Aynı ben. Ya da olmam gereken . Gary'nin manipüle edebileceği itaatkâr kız."

Gülümsedi. "O zaman seni çok iyi tanımıyor."

Kucağıma baktım. "Annemi aldı."

Durdu ve sonra bir adım geri gitti. "Ne?"

Ona baktım ve panik dalgasını yutmaya çalıştım. "Onu rehabilitasyondan çıkarmış sanırım. Onu evde tutuyor, tamamen uyuşturulmuş halde."

"Gary'nin evinde mi?" Bex sordu. Başımı salladım.

"Hayır, orada olamaz. O gece orada değildi..." Sözünü kesti ve bana suçlu bir bakış attı.

"Ne gecesi?" Dürttüm.

Geri çekildi ve yatağımın kenarına, karşıma oturdu. "*Onu* sadece annenle ilgili olduğu için gündeme getiriyorum."

Konuyu açmakta tereddüt edeceği tek kalbimi parçalayan adam olurdu.

Bundan sonra olacaklar için kendimi hazırladım.

"Nişan partisinden sonraki gece seni aramaya gitti.

Çocuklarla birlikte senin evine gitti."

Homurdandım ve başımı salladım. "Neden? Hepsi üzerime atlasın diye mi?

Beni aşağılamanın bir yolunu mu bulacaksın?"

"Hayır. Çünkü kasetteki kişinin sen olmadığını, Madelaine olduğunu anladılar." Omuzları çöktü ve şakaklarını ovuşturdu.

Tek çıkarabildiğim boğuk bir "Ne?" oldu.

Bex usulca, neredeyse bakışlarımla buluşmaya isteksizce, "Ash anladı," diye ekledi. "Dean'le birlikte olanın kız kardeşin olduğunu anladı. Ayrıca Dean'in sen kapıyı kilitlemeden önce Ryan'ın odasına girip oyun kitabını aldığına dair kanıt buldu."

Söylediklerini düşünürken etrafımda zaman donmuş gibiydi.

"Ryan ona ihanet etmediğini biliyor." Bir parçam rahatlayarak hıçkırmak istedi.

Ama göğsümde kopan sessiz öfke fırtınası bunu çabucak bastırdı.

"Bunu *ona* söylediğimde anlaması gerekirdi," diye öfkelen dim. "En iyi arkadaşı ona lanet bir kaset göstermek zorunda kaldığı için değil. *Bana inanması* gerekirdi."

"Tartışmıyorum, onu affetmen gerektiğini de söylemiyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." Bex bana kararlı bir bakış attı. "Ben senin arkadayım Mads. O adamlar her şeyi etti."

"Aynen öyle." Ona bir bakış attım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Ryan seni bulamayınca *benim* evime geldi," diye itiraf etti Bex yüzünü buruşturarak.

"Eminim annen buna bayılmıştır."

"Hayır, orada olduklarını bilmiyordu. O ve Court zorla girdiler."

Şaşkınlıkla irkildim. "Onlar ne?"

Başını salladı. "Evet. Sabahın üçünde falan yatak odamda belirdi. Ash güvenlik sistemimizi devre dışı bıraktı ve... evet."

"Bu adamların kızların odalarına girme olayı nedir?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum.

"Keşke bilseydim," dedi alaycı bir ifadeyle, başını sallayarak. "Ama Ryan nerede olduğunu bildiğimi düşündü ve..." Bana suçlu bir bakış fırlattı.

"Ne?"

"Gary'nin sana saldırdığını ağızımdan kaçırmış olabilirim," diye cevap verdi başını eğerek.

Ağır bir nefes aldım.

"İyi misin?" Biraz öne doğru eğildi. "Yani, herhangi bir çürük görmüyorum."

"Kaburgalarım hâlâ biraz kırık ama iyiyim." Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Madelaine Cabot'un okula kusursuz görünmeden dönmesine izin veremeyiz."

"Keşke kusursuzluk yeterli olsaydı," diye mırıldandı Bex. "Mads, okuldaki herkes biliyor. Çok *kızgınlar*. Radarın altında kalabileceğini söylemek isterdim ama..."

"Umurumda değil," diye cevap verdim odun gibi. "Bu pisliklerin bana yapabilecekleri hiçbir şey dışarıda olanlardan daha kötü olamaz. Annemi nasıl kurtaracağımı bulana kadar Gary'nin oyununu oynayacağım."

"Peki ya sen?"

Bakışlarını karşıladım ve tuttum. "Benim de alevler içinde kalmam umurumda değil ama Gary'yi durduracağım."

Gözleri büyüdü. "Ya Ryan?"

Alay ettim. Az önceki yakıcı öfke, ruhumda yankılanan kömürleşmiş bir boşluk kabuğuna dönüşmüştü. "Ryan Cain yolumdan çekilse iyi olur, yoksa onu indiririm."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6



OceanofPDF.com

MADDIE

| Eğer biraz şansım , Perşembe gecesı Pacific Cross'a bırakılmazdım.
Gerçi orada hiç

derslere yeniden başlamak için *iyi* bir gündü, ancak Cuma sabahı derslerime yeniden katılmayı dört gözle beklemiyordum.

Dakikalar ilerledikçe saate baktım ve aradan geçen neredeyse iki haftanın herkesin nişan partisiyle ya da Bex'in bildiğini doğruladığı videoyla ilgili anılarını silikleştirip silikleştirmediğini merak ettim.

"Belki hastalık alabilirsin?" Bex odanın diğer tarafından bir öneride bulundu.

Harika bir arkadaş gibi geceyi burada geçirdi. O yanımdayken biraz uyuyabildim. Yalnız olmamanın rahatlatıcı bir yanı vardı ve Bex beni gerçekten önemseyen tek kişiydi.

Başımı salladım, kendimi yürümeye devam etmeye zorladım. "Hayır. Gary söz dinlemem gerektiğini yoksa annemin acı çekeceğini açıkça söyledi."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi, sadece hazırlanmamı bekledi.

Bir kat maskara sürdüm ve aynada kendime sert bir bakış attım. Lainey bugün yaptığım makyaj uygulamasıyla gurur duyardı. Zırha ancak bu kadar .

Yavaşça makyaj masasından kalktım, mavi beyaz ekoseli eteğimi düzelttim, sonra da mavi blazer ceketime uzandım.

beyaz düğmeli ceketimin üzerine. Bex bana bir çift siyah topuklu ayakkabı uzattı, onları ayağıma geçirdim.

Midem çalkalanıyordu ama açlıktan değil. Lise denen dehşete girmeden önce kafeteryaya katlanmak zorunda olduğumu fark ettiğimde endişe beni eziyordu.

Bex usulca, "İçeri girip yemeğimizi alabilirim," dedi. "Dışarıda yiyebiliriz."

Sonbahara girmiş olmamıza rağmen Güney Kaliforniya'nın havası hâlâ sıcaktı. Çimlerin ve yaprakların buz tuttuğu Michigan'a alışkındım. Dışarıda yemek *yemek* bir seçenektir ama Bex *özel olarak hazırladığım yemekleri* alamazdı.

Gary onun saçma diyetini aşmanın bir yolunu bulduğumu düşünürse, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimi biliyordum. Büyük ihtimalle bu bedeli ödeyen annem olacaktı, bu yüzden hayır, teşekkürler.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Hadi işi bitirelim."

Başıyla beni onayladı ve odamdan çıkmamı sağladı. Koridora adım attığımızda koridor boştu; sadece birkaç odanın bulunduğu en üst katta olduğum için bu şaşırtıcı değildi.

Asansöre bindik ve benim katımın altındaki kapılar açılıp üç kız bizimle birlikte arabaya binince sessizlik sona erdi.

Ben onları tanıımıyordum ama onlar beni açıkça tanıyordu. Bana attıkları bakışlar küçümsemelerini hiç gizlemiyordu. Bu da yetmiyormuş gibi bir tanesi öksürerek pek de belli etmeden "orospu" dedi. Diğer ikisi kıkırdadı.

Bex'in serçe parmağı sessiz bir destek gösterisiyle benimkine dolandı ama beni savunmaya çalışmadığı için memnundum. Zaten benimle görüldüğü için sırtına çizilen hedeften endişeleniyordum. Başına daha fazla dert açmak istemedim.

İki kat sonra başka kızlar da bize katıldı. Arka köşeye geçtim, ama biri ayak parmaklarımı topuğunun altında ezmek için bir nokta yaptı.

Arkadaşları kıkırdamaya başlayınca "Tüh," diye mırıldandı. Uzun, siyah saçlarını yüzüme çarpacak şekilde savurdu. "Seni orada görmedim."

"Onu görmemiş olabilirsin," dedi arkadaşlarından biri, bir çift siyah gözlüğün arkasından beni süzerken sesinde ağır bir alay vardı.

"Ama sabahları iğrenç kokuyu nasıl özlersiniz bilmiyorum."

Bir kahkaha daha.

Çenemi sıktım ve başımı dik tutmak için kendimi zorladım. Okulun acımasız kızları yüzünden boyun eğmeyecek ya da çatlamayacaktım.

Bex bana sempatik bir bakış attı.

Hair-Flip saçlarını salladı ve ben de tekrar vurulmamak için hareket ettim.

Başka bir kata indik ve kapılar bir kez daha açıldı. Bir iniltiyi zar zor bastırdım çünkü *hadî* ama.

Bundan sonra merdivenleri kullanacaktım. Ya da belki balkonumdan atlayacaktım.

Kapılar yumuşak bir *vinlamayla* açıldı ve Brylee, Kayleigh ve Hayley tarafından kuşatılmış olarak ortaya çıktı.

Ciddi misin? Geçmiş yaşamımda yanlışlıkla kimi öldürmüştüm de böyle bir şey oluyordu?

Brylee parmaklarını şıklatmadan önce asansördekilere soğuk bir değerlendirmeye baktı. "Dışarı."

Eğitilmiş köpekler gibi tüm kızlar arabadan kaçıştılar, ta ki sadece Bex ve ben kalana kadar. Kapılar kapanmaya başladı ama Brylee kapıların kapanmasını engellemek için bir ayağını açıklığa koydu.

Gözlerini Bex'e dikti. "*Dışarı* dedim. Yoksa alakasız olduğun kadar aptal mısın Becky?"

"Geri çekil," diye .

Brylee'nin bakışları benimkilere kaydı, Bex'i savunduğumu fark ettiğinde şaşkınlık içindeydi. Burada uysal bir fare gibi duracağımı ve onun bokunu yiyeceğimi mi sanıyordu?

"Eğer benimle bir sorunun varsa? İyi o zaman. Sırf yapabiliyorsun diye ona sürtüklük yapma." Toplayabildiğim tüm nefretle ona baktım.

Brylee olduğunu düşünürsek, bu çok fazlaydı.

"Buralarda hiçbir etkisi olmayan biri için oldukça büyük bir konuşma." Brylee dudaklarını bükerek benimle alay etti. "Dürüst olmak gerekirse, geri dönmene bile şaşırdım."

Gözlerimi devirerek, "Ben sadece seni şaşırtmak için *yaşıyorum*," dedim. Bex homurdandı, bu da ne yazık ki Brylee'nin dikkatini çekti.

"Hala burada ne halt ediyorsun, Vapors? İşe yaramaz bir uzay israfı gibi ortadan kaybol."

Bex kızardı ve ben de bunu öne çıkmak için bir işaret olarak aldım.

"Uzaklaşman gerekiyor," diye kesin bir dille emrettim, gözleri uyarıyla parladığında yerinden kıpırdamayı reddettim.

"Ve senin de yerini hatırlaman gerekiyor," diye bana karşılık verdi. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bundan sonra olacaklardan gerçekten keyif alacağım."

Brylee ondan korktuğumu sandıysa fena halde yanılıyordu. Hayatımı cehenneme çevirebilecek sinir bozucu bir sürtük müydü? Elbette. Ama sonuçta Prada giyen şımarık bir prenesti ve ben yıllarımı gerçek silahlar ve bıçaklar taşıyan kızlara karşı durarak geçirmiştım.

Onu yumruklama dürtüsü, sadece annemin başına gelenler üzerinde doğrudan bir etkisi olabileceğini hatırlatarak yatıştırıldı.

Ya da, bir yılanla yatakta uyanmak gibi bir dehşetle fark ettim, Bex.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ama sinirlerimi yuttum ve onları çeliğe batırdım. Yapabileceğim en kötü şey herhangi bir zayıflık belirtisi göstermektir. Özellikle de havlamamı düzgün bir ısıyla bile destekleyemiyorsam.

Brylee nazıkçe kokladı ve geri çekildi. "Bir sonraki asansörü bekleyelim hanımlar. Bu asansör çöp dolu."

Kapılar kapandı ve ben Bex'e döndüm. "Çok özür dilerim."

Bana el salladı ama biraz solgunlaştığını görebiliyordum. "Sorun değil Maddie. Brylee'nin şıretliğine alışkınım. O zamandan beri daha da kötüleşiyor... Bilirsin işte."

İrkildim. Kendime engel olamadım. O geceyi hatırlamak her içgüdüsel bir tepki uyandırıyor.

Zemin kattaki kapılar açıldı ve asansörden aceleyle inip ön kapıdan çıktık, yemek salonuna giden dolambaçlı yoldan aşağı inmeye başladık.

Bex binadan birkaç metre uzaklaşana kadar konuşmadı. "Burada olmayabilir." Konuşurken sesini zar zor yükseltti.

Durdum ve ona baktım.

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Takım sabahları toplanıyor, oyun kitabı... tehlikeye girdiğinden beri yeni oyunlar buluyor."

Bir iniltiyi güçlükle bastırdım. "En azından nereye oturacağım konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak." Ryan burada olmasaydı beni onunla oturmaya zorlayamazdı.

"Kesinlikle bir artı," diye ama bakışlarında dikkatimi çeken bir şey vardı.

"Ne?" diye sordum. bir grup insan gelirken kenara çekilip çimlere basarak talepte bulundum.

Bana daha fazla bakış fırlatıldı.

Harika.

Bex bir kahkaha attı ve benimle birlikte çimlere doğru ilerledi. "Sorun sen değilsin. Sadece... çocuklar her şeyi berbat ettiklerini fark ettiklerinden beri oldukça acımasızlar."

kalktığını hissedebiliyordum. "Sanırım bir konuda gerçekten yanlışlıklarını fark etmek onlar için oldukça dehşet verici olurdu."

Gülümsedi. "Evet. Court ve Linc deli gibi özür diliyorlar."

"Ama?" O tereddüt edince ben sordum.

Gözlerindeki o sert parıltı geri döndü. "Ama pislik gibi davrandılar ve onları affetmeye hazır olduğumdan pek emin değilim. Sen hazır mısın?"

"Hayır," dedim açık açık. "Bir noktada Ryan'la konuşmak zorunda kalacağımı biliyorum çünkü Gary bana bu karmaşayı düzeltmemi emretti. Ryan ona gerçekten tuzak kurmadığını bildiği için sanırım bu daha kolay olacak, ama bu kalbimi kırdığı gerçeğini değiştirmiyor. Bunu tekrar yapması için ona bir şans vermeyeceğim."

"Ne olursa olsun, bence gerçekten üzgün," dedi sessizce. "Yani, gerçekten üzgün."

"Öyle olmalı," diye verdim. "Ama şu anda uğraşacak yeterince şeyim var. Onun pişmanlıkları ve üzüntüleri benim değil."

"Doğru." Kararsız görünerek alt dudağını dişledi.

"Bex, benim kızgın olmam senin de kızgın olman gerektiği anlamına gelmez," diye nazıkçe belirttim. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Maddie, seni seviyorum ama lütfen bana ne yapmam ya da yapmamam *gerektiğini* söyleme." Bex beklediğimden daha sıcak bir şekilde sözümü kesti. "Az önce Ryan'a kalbini tekrar kırma şansı vermeyeceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım.

"Ben... Ben onlara kalbimi tekrar kırma şansı verdim ve onlar da kırdılar." Ağzı inatçı bir çizgiye oturmuştu ama alt dudağındaki hafif titreme onu ele veriyordu. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Sadece yeniden arkadaşım olacaklarını."

"Bex, numara yapmadıklarını biliyorsun. Özellikle de Linc ve Court."

Court'un adını söylediğimde yüzünü buruşturdu. "Uyumumda değil. Artık umurumda değil."

Yalan söylüyordu ama bunu ona ben söylemeyecektim çünkü nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Oksijenim bitene kadar kendime ve herkese Ryan Cain'le işimin bittiğini söyleyebilirdim ama korkutucu gerçek şuydu ki, bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim. Kalbimin, onu bir karıştırıcıya koyup zorla bana geri yediren adamla işinin gerçekten bittiğinden tam olarak emin değildim.

Bu ne kadar berbat bir durum?

Yine de şimdilik, yemek salonuna girerken ikimiz de yarı gerçekle yaşamaya razıydık.

Ders otuz dakika sonra başlıyordu, bu yüzden oda ilk dersten önce yemek yemeye çalışan insanlarla doluydu. Bu karmaşadan yararlanarak Bex'le birlikte sıraya girdim ve yemeğimi aldım. Sırada çalışan kadınlardan biri beni görünce arka tarafa kayboldu ve elinde sadece benim için bir tabakla geri geldi.

İki yumurta beyazı ve bir sade yoğurt.

"Ciddi misin?" Bex tabağıma bakarak bana fısıldadı. Karşılığında ekstra domuz pastırması ve peynirli yumurta istedi ve ona zahmet etmemesini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Odanın kenarına yakın boş bir masa bulduğumuzda midem mutsuzca guruldadı. Bana doğru fırlatılan bakışları görmezden gelerek sandalyeme çöktüm.

Evet, kesinlikle bir numaralı halk düşmanıyım.

Bex karşıma oturdu ve kendi yemeğinin bir kısmını benim tabağıma taşımaya başladı.

"Yapma." Sözcük niyetlendiğimden daha keskin çıktı ve gözlerindeki acıya zihinsel olarak kendime tokat attım. "Eğer kuralları çiğnersem, bunu öğrenir. Bunu riske atamam."

Ağzı aşağı döndü ve sadece kokusundan bile tadını alabildiğime yemin ettiğim pastırmadan isteksizce bir ısırık aldı.

Yumurtadan aldığım yavan bir lokmayı yutarken ağzım sulandı ve hayal kırıklığı sistemime doldu. Masanın ortasındaki tuzluk ve biberliklere baktım. Çok fazla kalorileri mi vardı?

Şansımı denemek istemediğim için onlardan uzaklaştım ve yemeğime yumuldum.

Bir tepsi benimkinin yanına konduğunda ve sandalye geri çekildiğinde suratımı asmıştım.

Yeni gelene şaşkınlıkla göz kırptım. "Ne yapıyorsun sen?"

Dördüncü Charles Winthroe bana sırtıttı.

"Yemek, tabii ki." İngiliz aksanındaki alaycı tını, gözlerindeki çapkın parıltıyla birleştiğinde pek çok külotu eritebilirdi.

Ancak benimki Sahra'dan daha kuruydu.

Bex'in temkinli bakışları onu dikkatle izliyordu.

"Rebecca, değil mi?" Charles isteksizliğimizden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Şakağına vurdu. "Kahretsin, özür dilerim. *Bex*, değil mi? Tercih ettiğin isim bu mu?"

Başını salladı.

"Ciddiyim," dedim bakışlarını tekrar kendime çekerek. "Burada ne işin var senin?"

"Yemek." Cevap verirken bana zar zor göz kırptı. "Bu koltuk dolu muydu?"

"Hayır," dedim, hâlâ kafam karışık, "ama belki duymamışsındır? Artık kasabanın dışlanmışıyım."

Homurdandı ve kocaman krep yığınını kesmeye başlarken başını salladı. "Böyle bir söylenti duymuştum. Videoyu da gördüm."

Yuttuğum tüm yiyecekler midemin çukurunda yapışkan, soğuk bir balçığa dönüştü.

"Şahsen ben senin için iyi diyorum." Bana onaylayan bir gülümseme verdi. "O serseriye haddini bildirdin. Dean O'Shea'nın çok daha iyi bir yatak arkadaşı olduğundan emin değilim ama sanırım herkes Cain'den iyidir."

Çenem düştü. "Affedersiniz?"

Charles bir çatal salladı. "Sana davranış şekli beni gerçekten endişelendirdi. Sanki bir malmışsın gibi. Onu alt edecek kadar akıllı olduğun için aferin sana."

"Ben ... Bu değildi..." Bex'e şaşkın bir bakış attım ama onun da en az benim kadar şaşkın olduğu belliydi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Bex önce sesini buldu.

Charles başını salladı ve bir ileri bir geri baktı. "Bir tek ben değilim. Buradaki herkes Cain Prensi'nden sandığınız kadar etkilenmiş değil." Yüzünü buruşturdu. "Yine , insanların çoğu onu savunmak için toplanıyor."

"Yani Ryan'a tuzak kurduğumu düşündüğün için mi buradasın?" İştahım kaçtığı için çatalımı yere bırakarak sertçe sordum.

"Burada oturuyorum çünkü senden hoşlanıyorum," diye cevap verdi Charles. "Beni tanımıyorsun."

Omuz silkti. "O zaman nişanlının -pardon, *eski nişanlının*- biraz hırpalanmayı hak etmesine ne dersin? Azmini sevdim, Madelaine."

"*Azmim* mi?" Ben .

Sırıttı. "Ayrıca gördüğüm en güzel kızlardan birisin."

"Beni çıplak da gördün," diye mırıldandım, Madelaine'in o videoda tamamen çıplak olduğunu hatırlayınca yüzüm kızardı.

"Yemin ederim sadece gözlerine baktım. Kesinlikle hipnotize ediciler. Göksel bir varlık olup olmadığınızı anlamak için soyunuzu şu şeylerden birinde test ettirdiniz mi?"

İçimden beklenmedik bir kahkaha patladı. "Bu cümle genelde işe yarar mı?"

Sırıışı utangaç bir hal aldı. "Amerikalılardan beklediğinizden daha iyi," diye itiraf etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, yanaklarım kızarıırken başımı eğdim. "Ama dürüst olmak gerekirse-"

Kalın ve soğuk bir şey başımdan aşağıya sıçrayıp sırtımdan aşağıya doğru kayarken nefesim kesildi. Bex'in yüzü yaşadığım şoku yansıtıyordu ve Charles sıçramayı önlemek için sandalyesini iterek yoldan çekildi.

Islaklık gömleğimin yakasının altından omurgama doğru kaydı. Aşağıya baktığımda, göğsüme yapışmış ve kahvaltımdan geriye kalanların üzerine sıçramış bir smoothie'ye benzeyen parçalar gördüm. Ama bu smoothie'nin içindeki şey her zamanki Pac Cross yiyeceklerinden değildi; bu çürümüş balık ve eski peynir gibi kokuyordu. Parçalanmış grimsi beyaz bir şeydi ve pis kokudan öğürmeye başlamıştım bile.

"Tüh," dedi yumuşak bir ses kıkırdarak arkamdan. "Seni orada görmedim."

"Maddie." Bex ayağa kalkmaya başladı ama ben başımı salladım ve-
oh,
İğrenç, yere sıçramış bir şey.

Charles bana bir peçete uzatmaya çalıştı ama ben onu görmezden gelerek yavaşça masadan kalktım ve arkamda elinde boş bir bardak olan bir kız gördüm.

"Ne oluyor lan?" Sıkılmış dişlerimin arasından sızlandım.

Büyük mavi gözleri ve kırışmış burnuyla bana sırtıttı. Benden beş santim kadar kısaydı ve onu tanıyamadım ama bu, pastel mavi bir tırnağını bana doğrultmasına engel olmadı. "Onu temizlemek isteyebilirsin, tatlım."

Yemek salonundaki herkes bu değişimi izlerken ellerim iki yanımda yumruk olmuştu, gözleri sudaki kanın kokusunu almış gibi parlıyordu. Ortadaki masada Brylee ve amigo takımının hevesli bir ilgiyle izlediğini görebiliyordum.

Önümdeki kız arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Kendi masasına dönmeden önce bilmiş bir sırtışıla artık boş olan bardağı Brylee'nin masasına bıraktı.

Bex, "Maddie, yapma," diye uyardı ama onu duymazdan geldim ve Brylee'nin masasına doğru hisimla ilerledim.

Kaltağın sırtışı yaklaşmamı izledikçe daha da derinleşti. "Zor bir gün müydü, Lainey?"

Takımdaki birkaç kız kıkırdadı. Birkaçı fotoğraf çekti.

"Ciddi misin?" Tısladım, sıvı kolumdan aşağı damlarken bir elimi uzattım.

Hayley bir damlacık ona çarptığında ciyakladı. "Dikkat , sürtük."

Brylee bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "şimdiye kadar yapışkan beyaz maddelerle kaplı olmaya alışmışsındır diye düşünmüştüm."

"Dl kovası," diye ekledi Kayleigh homurdanarak.

Odayı bir kahkaha dalgası kaplarken aşağılanma duygusu boynuma tırmandı.

"Belki bir dahaki sefere paketlemelisin," diye önerdi Brylee. Elini cebine attı ve bir folyo karesini bana doğru fırlattı.

Prezervatif.

Sanki bir savaştaki ilk atışmış gibi, insanlar konfeti gibi prezervatifleri fırlatırken her yönden folyo paketleri üzerime fırlatıldı.

Harika.

Sürtük Geit Töreni'nin lideriydim.

Gözlerim yaşardı ve düşmelerine fırsat vermeden geri döndüm. için acele ederken, prezervatif-sos karışımına basıp düştüm. Dizlerim yere çarptı.

Daha fazla kahkaha. Telefon kameralarından daha fazla flaş. Birisi gerçekten eğildi ve benim gerçek dşşm videoya çekti.

Ayağa kalktım ve tek şeyi yaptım. Katım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7



OceanofPDF.com

RYAN

"Cain!" İçeri doğru ilerlemeye başladığımızda Koç'un sesi açıklık boyunca havlıyordu. Duraksadım, omzumun üzerinden dışarı baktım. Koç bu okulda gerçekten saygımı kazanmış birkaç adamdan biri olsa bile, saygıdan çok meraktan.

Öğretmenlerin çoğu öğrencilerden korkuyor ve ne istersek kabul ediyorlardı. Bunu her fırsatta kendi avantajıma kullanmadığımdan değil, ama bir soru sorduğumda gözlerimin içine bakacak cesareti bile toplayamayan bir öğretmene saygı duymak zordu.

Koç bizi zorlamaktan ya da yanlışlarımızı söylemekten çekinmiyordu ve bunu takdir ediyordum.

ulaşmamın çok önemli olduğu zamanlar hariç.

Arkadaşlarımın yanımda durakladığını hissettim, ama ağır bir iç çekişle onlara el salladım.

Sabah antrenmanları çok zorluydu ve yeni oyunlar kas hafızasını yeniden öğrenmeye çalışmak gibiydi. Oyun kitabımız yaz başından beri hazırды. Şimdi Dean sayesinde hepsi boka batmıştı.

Şerefsiz.

Ama bugün Maddie'nin ilk resmi dönüş günü olduğunu biliyordum ve programı onu yutmadan önce onu görmem gerekiyordu. *Beni* görmese bile, gerçekten iyi olduğundan emin olmak için onun seksi kışını bir sapık gibi takip edecektim.

Dün gece tam bir karmaşaydı. Beni gördüğüne sevinmesini beklemiyordum, ama öyle bir ki?

Şu anda bile midemde bir çukur açılmış, midem bulanıyor ve endişeleniyordum. Maddie'yi görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Koç'un yanıma gelmesini beklerken çenem sıkıştı. Kaskım parmaklarımın arasından gevşekçe sallanıyordu ve onu endişeyle sağa sola savurmamı engelleyen tek şey yılların şartlandırmasıydı. Babam, koçum gibi varlığıma zararsız biriyle uğraşırken bile tüm duygularımı bastırmam gerektiğini kafama kazımişti.

Koç McGrath benden birkaç santim kısaydı ama yine de formdaydı. Eski NFL koçucusu hala heybetli görünüyordu, şakaklarını boyayan gümüş rengi koyu renk saçlarına karışmadan önce bile. Koyu renk gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu... tabii geçen yıl eski nişanlımı becerirken yardımcı oyun kurucu koçunun takımımızı satması hariç. Ama lanet olsun, bunu hepimiz kaçırmıştık.

"evlat?" diye sordu huysuzca, belli ki duygulardan ve boktan benim kadar . Bana *oğlum* diyen iki adamdan biriydi ama bu terimi kullandığında bir şeyleri yumruklamak istememe neden olmayan tek kişiydi.

"Peki," diye cevap verdim, ses tonumu eşit ve kesik tutarak. Saati görmek için saatime bakmamak için tüm kontrolümü kullandım. Kahretsin, bu gidişle Maddie'yi görmeyi özleyecektim.

Bu beni muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla rahatsız etti, ama o kız... Kahretsin. O kız bana *sahipti*. Dün gece çok acımasızdı ve muhtemelen gözlerindeki ihanete uğramış bakışı ya da hıçkırarak ağlamaya başlamasını asla atlatamayacaktım.

Ani duygu dalgasını yuttum, koçuma odaklanırken onları kalbimin kaçtıkları köşesine geri ittim.

İçini çekti ve çenesini ovuşturdu. "Son zamanlarda işlerin senin için zor olduğunu biliyorum."

Aramızdaki her şey konuşulmadan kaldı. Takım, oyun kitabı, nişanlım.

Okulun bildiği kadarıyla Maddie, bana bir kez daha ihanet eden *Madelaine*'di. Hâlâ bu ihaneti nasıl geri alacağımı çözmeye çalışıyordum.

o karmaşa. Babam çok kızmıştı ve Cabot'ların Cain ailesinin gazabından muaf olmadıklarını kanıtlamamı istiyordu. Maddie'yle evlenmemiz gerektiğinin o da benim kadar farkındaydı ama onun mümkün olan en aleni şekilde bana geri dönmesini istiyordu.

Şahsen babamın ne düşündüğü umurumda değildi ama Corinne'in hayatını cehenneme çevirebileceğini biliyordum, bu yüzden babamı kız kardeşime karşı kıskırtmadan sevgilimi nasıl geri kazanacağımı düşünürken dikkatli davranmalıyım.

"Odaklandım," diye dürüstçe cevap verdim. Odaklanmıştım: Madison'la işleri yoluna koymaya, Dean'e bedelini ödetmeye, babamı sonsuza dek susturmanın bir yolunu bulmaya ve takımımın oyunlarımızın sızdırılmasının yarattığı talihsizliği atlatmasına yardımcı olmaya.

Bu boktan çok sıkılmıştım.

Koç'un dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Ryan, sen gördüğüm en iyi oyun kuruculardan birisin."

Bunun üzerine biraz sıırtım, işe yaramasa da övgü iyi hissettirdi. Sporu ne kadar sevsem de futbol benim son oyunum değildi. Yolum çoktan belirlenmişken Koç'un beni izlemesi için kaç tane gözlemci çağırabileceğinin bir önemi yoktu. Kaderimde yönetim kurulu odası vardı, futbol sahası değil.

"Pazar günleri televizyonda seni izlememe yol açmayacak planların olduğunu biliyorum," diye ekledi başını hayal kırıklığıyla sallayarak, "ama senin için endişeleniyorum. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var, babanın o sik kafalılığına rağmen."

Keskin bir kahkaha attım. Koç, babamın kim olduğunu ya da banka hesabımda ne kadar para olduğunu umursamadığını açıkça belirtmişti. Ona saygı duymamın nedenlerinden biri de buydu. Bir grup şımarık zenginin mezunlar fonuna yapacakları vasat bir bağışla bir öğretmeni ya da koçu kovdurabileceklerinin farkındaydım ama Koç'un umurunda değildi. Kime isterse ona olduğu gibi söylerdi.

"Neden yepyeni bir dizi oyun öğrendiğimizin de fazlasıyla farkındayım." Bakışları benimkileri yakaladı. "*Yine mi?*"

Gülümseme dudaklarımdan düştü. "Karışık bir durum, efendim."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı. "İşte bu yüzden sana bazı tavsiyelerde bulunacağım."

Başımı eğdim ve bekledim.

"Hayatta başkalarının beklentilerinden daha fazlası var," dedi sessizce. "Senin kim olduğunun ve bu okulu takımın bir parçasıymış gibi ne kadar kolay yönettiğinin farkındayım. İnsanlar seni örnek alıyor, sana saygı duyuyor. Ve nasıl umursamaz bir duvar ördüğünü görüyorum ama savunmasız olmak seni zayıf yapmaz. Birini sevmek sizi zayıf yapmaz."

Yavaşça başımı salladım. "Teşekkürler, Koç."

Her zamanki panosuyla omzuma bir tokat attı. "Duşlara git. Göt gibi kokuyorsun."

Sırıttım ve koşarak soyunma odasına döndüm. Ben kendi duşuma girdiğimde takımın çoğu duşunu bitirmek üzereydi. Kendimi hızla temizlerken sıcak suyun omuzlarımı ıslatmasına izin verdim.

Dışarı çıkıp dolabıma doğru yürümeden önce belime bir havlu sardım. Arkadaşlarımın dolabın önünde toplandığını fark edince yavaşladım.

"Ne?" diye sordum. Ekibin ayrılma sesleri odada yankılanırken bakışlarım onların arasında gidip gelerek talepte bulundum.

Ash yüzünü buruşturdu. "Kahvaltıda bir şey oldu."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Maddie."

Linc birinin kafasını koparmaya hazır bir ifadeyle başını salladı. "Brylee başlattı."

Koyu renk saçları hâlâ ıslak ve yakasının etrafında kıvrılmış olan Court, "Bu iyi değil," diye ekledi acımasızca.

"Bunu halletmen gerek," diye bitirdi Ash, telefonunu bana uzatırken.

Ekрана dokundum ve videoyu başlattım. Herkes ona bok atmaya başlamadan bir saniye önce elinden bir şey damlayan Maddie'yi çaresiz ve aşağılanmış görünce "Siktir," diye .

Gözlerimi kıstım. "Bunlar..."

"Prezervatifler," diye onayladı Ash, ben ikiye ayıramadan telefonunu geri aldı. Cebine koydu ve bana sert bir bakış attı. "Şunu hallet."

Ona ters ters baktım, aramızda Maddie'yi hemen gözden çıkarmayan tek kişi olduğu için kendini ahlaki açıdan üstün hissettiğinin farkındaydım.

"Planlıyorum," diye hırladım ve dolabımı açmak için onu kenara ittim. Kıyafetlerimi çıkardım ve giyinmeye başladım.

Court omzunu mavi metal duvara yaslamıştı, gözleri telefonundaydı. "Bex bana cevap vermiyor."

"Şaşırdın mı?" Ash alay etti.

En yakın arkadaşımın üzerine yürürken dolabımı, geri sekerek açılmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapattım. "Bitirdin mi lan?"

"Hayır," diye tükürdü, omuzlarını dikleştirirken gözleri parlıyordu. "Biraz durup düşünseydin tüm bu karmaşa önlenebilirdi." Court ve Linc'e ters ters baktı. "Hepinize. İki hafta önce olanlar, bundan sonra karşılaşacaklarımızın yanında *hiçbir şey*."

Çenem düştü ve ellerimi boğazına sarmaktan beni alıkoyan tek şey şok oldu. "Hiçbir şey mi? Olanların *hiçbir şey* olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, aptal," diye tersledi. "Diyorum ki, eğer duygularınla tek bir gece bile başa çıkamazsan, daha başlamadan sıçtık demektir."

"Anladım," diye tıslayarak onu bir adım geriye ittim. "Her şeyi berbat ettim."

"Peki bunu düzeltmek için ne yapıyorsun?" diye sordu, bir kez daha yanıma yaklaşarak bana meydan okudu.

Linc aramıza girdi, lacivert gözleriyle tartışmamızla fazlasıyla ilgilenen ve hâlâ etrafta olan çocuklara baktı. "Sakin olun çocuklar. Burada hepimiz aynı şeyi istiyoruz."

Kalan takım arkadaşlarıma, beni sahip olduğum tek gerçek arkadaşarımla baş başa bırakıp kaçana kadar ters ters baktım.

Ash içini çekti ve sesini alçaltmadan önce yere baktı. "Halledeceğini söyleyip duruyorsun Ry ama halledilmiyor. Sevdiğini iddia ettiğin kıza geri dönüyor."

"Onu seviyorum," diye karşılık verdim, bir elimi ıslak saçlarımda gezdirirken.

"O zaman bunu nasıl düzelteceğiz?" diye karşı çıktı. "Çünkü Dean kazanmış gibi evin içinde koşturuyor ve Brylee kontrolden çıkmış durumda. Arkanı kolladığımızı biliyorsun ama bu meselenin çözülmesi gerekiyor. Eğer okul bahçesindeki kabadayılarla başa çıkamıyorsak, diğer her şeyle nasıl başa çıkacağız?"

Burnumun kenarını sıktım ve başımı salladım. Çok uzun süre durgun kalmıştım ve şimdi bunun bir hata olduğunu anlıyordum. Kıçımın üstünde oturmaktan bıkmıştım ve eğer bu zaman çizelgemizi uzatırsa, sonuçlarına katlanacaktım. "Dean'i öğlen yemekhaneye götür."

Linc'in kaşları kalktı. "Ne planladığınızı bilmek istiyor muyum?"

Sırıttım, muhtemelen biraz vahşi göründüğümü biliyordum. "Hayır. Siz halledebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Court başını sallayarak.

Ash'e baktım. "Maddie'yi sabah derslerinden muaf tut, tamam mı? İyi olup olmadığına bakacağım."

Ash, "Seni görmek istemeyecektir," dedi ama düşmanlığın çoğu yerini meraka bırakmıştı.

"İyi ki izin istemiyorum." Court ve Linc'e baktım. "Öğle yemeğinde dolu bir ev istiyorum, anladınız mı?"

Linc gülümsedi. "Kesinlikle." Arkasını döndü, Court da onu takip ediyordu, öğle yemeğinin kaçırılmaması gereken bir zaman olduğunu yaymak için. Muhtemelen insanlar Brylee'nin Maddie'ye karşı başlattığı haçlı seferini benim de yapmamı bekliyor olacaktı. Buradaki pisliklerin sevdiği bir şey varsa o da sudaki taze kandı.

Arkama yaslandım ve Ash'e baktım. "Tüm dosyalar hâlâ sende mi?" Yavaşça başını salladı, yeşil gözlerinde bir farkındalık belirmişti.

"Güzel. Onları konuştuğumuz yere göndermeni istiyorum," diye bilgi verdim.

"Kahretsin. Emin misin? Bu her şeyi harekete geçiriyor, Ry. Geri dönüşü yok," diye uyardı beni. "Hallet dediğimde öyle demek istememiştim."

Elimi omzuna attım. "Eminim." "Buna değer mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "O her şeye değer."

Dudakları yavaş bir sırtışla geri çekildi. "Kafanı kışından çıkarmanın zamanı gelmişti. Git kızını al, dostum."

Homurdandım ve tam da bunu yapmak için arkamı döndüm.

BÖLÜM 8



OceanofPDF.com

MADDIE

Ben odama varıp duş'a girene kadar gerçekten yıkılmadım. Spreyin altına girdim, hala tamamen giyiniktim ve soyunmadan önce elimden geldiğince pisliği giderden aşağı yıkadım ve harap olmuş kıyafetlerimi duş bir köşesine bıraktım.

Çöpe gideceklerdi; onları temizletme zahmetine bile girmeyecektim.

Duşta olabildiğince uzun süre durdum, sabah dersleri için kendime izin vermeye çoktan karar vermiştim. Gary'nin bununla ilgili bir sorunu varsa... Bununla daha sonra ilgilenecektim.

Şu anda kafamı toparlamam .

Zorbalığa yabancı biri değildim. Keş bir anneye sahip garip bir çocuk olmak Michigan'daki sınıf arkadaşlarımla pek de hoşuna gitmemişti. İsim takılmasına, alay edilmesine ve hatta itilip kakılmaya alışkındım. Geçmişte, zorbalar eziyet edecek daha tepkisel birini bulana kadar başımı öne eğip günümü geçirmeye odaklanırdım.

Nedense bu yaklaşımın Pacific Cross'ta işe yarayacağını düşünmüyordum. Brylee'yi görmezden gelmeye çalışırsam, bunu sadece bir meydan okuma olarak algılayacağını ve maskaralıklarını artıracığını hissediyordum. Buradaki çocuklara işkence ve cehennem ustalık sınıfında öğretilmişti. Tüm hayatım boyunca iyileştirici versiyonda olduğumu yeni yeni fark etmeye başlıyordum.

Düşün düğmesini kapalı konuma getirdim ve kurulanmaya başlamak için gülünç yumuşak havlularımdan birine uzandım. Havluların arasından geçtim.

Otomatik pilottaki hareketler, yeniden giyinirken ve ıslak saçlarımı havluyla silerken zihnimin boşalmasına izin verdim.

Belki de kendimi duygusuz bir boşluk olarak kandırabilirdim, böylece bir sonraki planları her ne ise o kadar acıtmazdı.

Biri kapımı çalınca sıçradım.

Muhtemelen Bex'ti. Yemekhaneden kaçtığımdan beri bana durmadan mesaj atıyordu. Telefonumu havaya uçururken tüm bildirimleri görmezden geldim.

İç çekerek kapıya doğru ilerledim ve sarsarak açtım. "Ben iyiyim, Bex." Buz mavisi gözler bana bakarken nefesim kesildi.

"Ryan." Onu içime çekerken kalbim karmakarışık bir ritimle çarpıyordu. Şu anda bile kollarımı onun geniş omuzlarına dolamak ve yüzümü göğsünün sert kaslarına gömmek istememden nefret ediyordum.

Kurduğunu sandığım gözyaşlarım taşma tehdidiyle karşı karşıyaydı ve onları zar zor geri kırpmayı başardım. "başından."

Ben kapıyı kapatmaya başlarken Ryan'ın eli dışarı fırlayıp tahtaya çarptı ve onun güzel, kasvetli yüzüne çarptı. "Konuşabilir miyiz?"

Kapıyı çekerek birkaç santim açtım ve vücudumu küçük açıklığa sıkıştırdım. Bu anlamsızdı. Eğer isterse saniyeler içinde bu odanın içinde olabileceğini ikimiz de biliyorduk. Günlük tişörtünün ve kot pantolonunun altında zar zor sakladığı kalın, belirgin kasları sadece gösteriş için değildi. İçeri dalmak yerine durup izin istemesi bile ne kadar ilerlediğimizi gösteriyordu.

Ya da ne kadar düştüğümüzü.

"Hayır," dedim inatla, gururum bir santim bile vermeme izin vermiyordu. Birkaç hafta geçmiş olabilirdi ama o gecenin acısı ve aşağılanması taze ve hamdı. Hala iltihaplanan ve kanayan açık bir yaraydı.

Mavi gözleri yumuşadı, yüzündeki nazik ifade kararlılığımı neredeyse yok ediyordu. "Maddie."

İsmimi duyunca fiziksel olarak sarsılarak kapıdan uzaklaştım. "Yapma."

Yarattığım açık alana doğru hafifçe eğildi, kolonyasının sıcak, neredeyse hipnotize edici notaları taze bir kokuyla karıştı.

tamamen *Ryan*'dı ve başımı döndürüyordu. "Mads. Açıklamama izin ver."

Beni nasıl aşağıladığını hatırlamak için kendimi zorlayarak ona baktım. Beni nasıl *mahvettiğini*. Tam her şeyi çözdüğümü anda, Ryan Cain gitmiş ve beni hiç beklemediğim bir şekilde mahvetmişti.

O gecenin anısı kendimi güçlendirmek için fazlasıyla yeterli bir cephaneydi. "İşimiz bitti Ryan."

Gözleri uyarı ile parladı ama içinde öfke yoktu. Sanki sözlerim bir meydan okumaydı ve o da buna karşılık vermek için sabırsızlanıyordu. "Mads."

"Bana öyle demeyi kes," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım.

"Her şeyi berbat ettim," diye sessizce devam etti, utanç sözlerini renklendiriyordu. "Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Sen *beni* becerdin."

Şimdi yüzünü buruşturdu ve pişmanlığını görünce içimde küçük bir zafer duygusu belirdi.

Hinzır dilinin ucunda dans eden bir imbiği dizginlerken çenesindeki bir kas kıpırdadı. Deniyordu, bu çok açıktı. "Sadece açıklayabilir miyim? Konuşabilir miyiz?"

"Neden?" diye sordum. "Neden Ryan? Kendini kötü hissettiğin için mi?" "Kötü hissediyorum," diye ısrar etti.

"Bok gibi hissediyorum."

"Yapmalısın," diye karşılık verdim. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmek için vicdanını rahatlatmaya ihtiyaç duyuyorsan, bu senin sorunun. Benim değil. Yalanlarını dinlemekten ve oyunlarını oynamaktan bıktım."

"Sen hâlâ benim nişanlımsın," dedi acımasızca, duygusal cephaneliğinin haznesine o son ölümcül kurşunu doldururken.

Yüzüksüz sol elimi kaldırdım. "Ben senin hiçbir şeyin değilim." Tamambu teknik olarak bir yalandı, çünkü Gary beni kesinlikle bu kutsal olmayan ittifaka bağlıyordu, ama şu anda çok kızgındım.

"Peki," diye kabul etti, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. Gözlerindeki nezaket yavaş yavaş hesapçı bir buza dönüştü. Çok iyi tanıdığım bir bakıştı bu.

Göğsümden fırlayan bir heyecan arasında yankılandı.

Terapiye ihtiyacım vardı.

Daha yakına eğildiğinde nefesi yüzümde gezindi. "Suratını asıp yaralarını sarmaya ihtiyacın olduğunu anlıyorum bebeğim. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerim kısıldı ve nefesim titremeye başladı. "Bunun somurtmakla hiçbir ilgisi yok. Ben duyguları incinmiş huysuz bir çocuk değilim. Bana ne yaptın? Bu affedilemez, Ryan. O yüzden git buradan. Hayatına devam et. *Beni* içermeyen bir hayat. Belki gerçekten zorlarsan, birbirimizden sonsuza kadar kurtulabiliriz."

Bana bakarken mavi gözleri ikiz elmaslar gibi parlıyordu. "Her şeyi berbat ettim ve bunu kabul ediyorum. Bunu etmek için zaman harcayacağım ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen benimsin."

"Tamam. Her neyse. Burada işimiz bitti mi? Kafama başka bir şey atılması için hâlâ derse gitmem gerekiyor."

İrkildi. "Olanları duydum. Sen iyi misin?"

Sanki bir kafası daha çıkmış gibi ona baktım. "Muhteşem. Her güne smoothie ile kafa derisi bakımı yaparak başlamayı düşünüyorum. Sence Brylee bana tarifini verir mi? Ekşi süt ve ton balığı gibi kokuyordu ama pisi balığı da olabilir."

Çenesi sıkıştı. "Şu tavrını bir dakikalığına bırakabilir misin Mads?"

Elimi sahte bir şaşkınlıkla göğsümün üzerine koydum. "*Çok* özür dilerim. Kendimi kaybetmemek için gösterdiğim zayıf çaba seni rahatsız mı ediyor? Aptal yerine konmakla nasıl başa çıkmamı istersin Ryan? Bütün bu durumu *senin* için nasıl kolaylaştırabilirim?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Kastettiğim bu değildi." "O zaman ne demek istedin?"

Homurdandı ve dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırdı. "İçeri girebilir miyim?" "Hayır."

"Maddie, neler olduğu hakkında konuşmamız gerek," diye karşı çıktı ellerini kapının pervazına dayayarak. Elime dikkatle baktı. "Ve ikimiz de biliyoruz ki, yüzük olsun ya da olmasın, bu anlaşmadan kaçış yok."

Siktir et onu. Hayır, cidden. Ryan Cain'i sikeyim. Ve haklı olmasından nefret ediyordum.

Sanki bir işaretmiş gibi telefonum çalmaya başladı ve kanım dondu. Gary'ye farklı bir zil sesi vermiştim, böylece arayanın o olduğunu anlayabilecektim.

Kapıdan döndüm ve sırt çantamı ve telefonumu düşürdüğüm masaya doğru yürüdüm.

Telefona cevap verirken boştaki elim yumruk şeklinde kıvrıldı ve kulağıma götürdüm. "Evet?"

"Sınıfta değilsin." Gary'nin soğuk sesi tüylerimi diken diken etti. "Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Bir olay oldu," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sence umurumda mı?"

Çığlık atmamak için gözlerimi kapattım. "Biliyorum. Ben hallediyorum

o."

Kapı kapandı ve Ryan'ı görmek için baktım.

şimdi benim

odamda.

Harika.

Aslında...

"Gitmem gerek. Ryan burada. Bazı şeyleri konuşarak halletmeye çalışıyoruz." Yarım gerçeği dudaklarımdan zar zor ge irebildim.

Ryan bana meraklı bir bakış attı.

Gary kulağıma kıkırdadı, ses tam olarak sıcak değildi ama kesinlikle bir an önceki kadar soğuk da değildi. "Peki o zaman. Devam edin. Bugün için yokluğunu mazur g r."

Telefonu yüzüme kapattığında hâlâ dişlerimi sıkıyordum. Telefonumu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

"Maddie?"

Ryan'ın yumuşak sesi neredeyse başa

 ıkılamayacak kadar fazlaydı. Bir elimi kaldırdım.

"Sadece... yapma."

Sessiz kaldı. Aslında odanın içinde durduğu yerden hiç kıkırdamadı. Kaşlarını çatarak bana baktı.

Ama aslında konuşmadı.

Telefonumu bir takırtıyla masaya geri bıraktım.

Gary beni Ryan'la istedi. Sanırım Gary ve Ryan'la savaşmak zorunda kalmadığım için bunu bir lütuf saymalıydım. Ryan barışmamız konusunda tamamen hemfikirdi ama ben kalbimi tekrar riske atmaya hazır değildim.

"Bir program istiyorum," dedim yavaşça, sonunda ona bakarak. "Daha önce olduğu gibi."

Kaşları  atıldı. "Mads, istediğim bu değil. I-" "Bunu ne kadar söylesem az Ryan. Ne istediğin *umurumda* değil." Tüm öfkemi, incinmişliğimi ve  aresizliğimi bir bakışa kanalize ettim.

Ona yönelttiğim. "Burada olmamın tek nedeni burada olmak *zorunda olmam*. Aramızda her ne olduysa bitti."

"Buna inanmıyorsun. Bana aramızdaki çekimi hissetmediğini söyleme."

"Sen etraftayken hissettiğim tek çekim, kusabilmek için en yakın tuvalete gitmek oluyor," diye karşılık verdim buz gibi. Kollarımı kavuşturdum ve kayıtsız bir omuz silkme olduğunu umduğum bir hareket yaptım.

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Yalan söylüyorsun, bebeğim. Doğruyu söylemediğin zaman sağ gözün küçük sevimli bir seğirme hareketi yapıyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama senin istediğin gibi oynayacağım. Şimdilik."

Titrek nefes aldım ve koltuğa doğru yürüyüp oturmasını dikkatle izledim. Bana sert bir bakış attı ve yanındaki yastığı .

"Otur da *programımızı* yapalım." Ugh.

Kendimi onun olduğu yere doğru sürükledim ama kanepeye oturmak yerine karşısındaki koltuğa geçtim. Kaşlarını çatığında ona muzaffer bir gülümseme fırlattım.

"Bunu Gary'ye satmak istiyorsan herkesin içinde bir çiftmişiz gibi davranman gerektiğinin farkındasın," diye belirtti. Gözleri adeta parlıyordu. "Sana dokunduğumda bundan hoşlanıyormuş gibi davranmalısın. Sana sarıldığımda. Seni *öptüğümde*."

Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Ya da belki rol yapmayacaksın," diye mırıldandı, tepkimi izliyordu.

"Senden etkilendiğim çok açık," diye tükürdüm tedirginliğimi bastırarak. "Senden etkilenmek sorun değil. Sorun sana güvenmek."

Çabucak ayıldı. "Biliyorum, Maddie. Özür dilerim. Sana güvenmeliydim."

"Evet, yapmalıydın," diye tersledim, bir santim bile vermeye hazır değildim. "Bex bana bunu çözenin Ash olduğunu söyledi. Eğer o söylemeseydi, hâlâ videodakinin ben olduğumu düşünür müydün?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Dürüstçe mi? Evet, muhtemelen yapardım."

Acı kalbimi delip geçti. Hedeflediğim duygusuz boşluk buraya kadarmış.

"Ama bu benim ne kadar berbat biri olduğumu gösteriyor Maddie," diye devam etti, parlak mavi gözleri bana kilitlenmişti. "İnsanlara kolay kolay güvenmem ve sen..."

"Ve ben *ne*?" diye sordum. "Bana güvenemeyeceğine inanman için ne yaptım?"

"Gerçek olamayacak kadar iyiydin," diye itiraf etti kısık sesle. "Bunu sabote etmenin bir yolunu arıyordum, çünkü *senin* gibi birinin *benim* gibi birini sevmesine imkân yoktu. Sen... iyi ve safsın."

Başımı sallayarak içimden alay ettim.

"Bu yüzden Gary'nin seni buraya geri getirmek için başının üzerinde büyük bir şey olması gerektiğini biliyorum," diye ekledi.

Bakışlarım ona kaydı, Gary'nin beni işbirliğine zorlamak için savurduğu tehditleri bilip bilmediğini merak ediyordum.

"Keşke bana ne olduğunu söyleseydin." Sertçe yutkundum. "Eğer bilmezsem sana yardım edemem."

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Ama sana ihanet ettiğimi biliyorum. Güvenini geri kazanmak zaman alacak." Cebini karıştırdı ve parti gecesi bana verdiği yüzüğü çıkardı. Büyükannesinin yüzüğünü.

Madelaine'e verdiğinden çok daha az gösterişliydi ama arkasındaki anlamı biliyordum. Sadece bu bile onu benim gözümde paha biçilmez kılıyordu.

Yavaşça sehpanın üzerine koydu. "Bu senin."

Boğazımı temizledim. Şu anda o yüzüğe bakmak fiziksel olarak acı veriyordu. "Hayır, değil."

Bakışlarımı yakaladı ve tuttu. "Evet, öyle. Onu teklif edeceğim başka bir kadın yok. O yüzük senin Mads, taksan da takmasan da."

"Takmayacağım," dedim ve masadan alıp eline bastırdım. Ona dokunduğumda aramızda cızırdayan akımla sarsıldım ve hızla bir adım geri çekildim. "Diğerini de getirdim. *Onu* giyeceğim."

Ryan başını bana doğru eğdi, yumruğu yüzüğün etrafını sardıktan sonra onu cebine soktu. "Ne istersen Maddie. Seni ne rahatlatırsa."

Bu kadar değerli bir şey yerine, geri ödeyebileceğimden çok daha değerli altı karatlık bir taş takmayı tercih ederim.

Kanepede arkasına yaslandı. "Daha önce olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Sen iyi misin?"

"Çok iyi," diye cevap verdim kesik bir ses tonuyla, gözlerimi kaçırarak. Yumuşak bir şekilde iç çekti. "İşleri koyacağım."

"Bunu nasıl yaparsın? Herkese gerçekte kim olduğumu söyleyerek mi?"

"Seni mutlu edecekse ayağa kalkıp kim olduğunla ilgili gerçeği herkese itiraf edeceğim," diye karşılık verdi.

"Hayır!" Gary'nin üzerime yağdıracağı cehennemi sadece hayal edebiliyordum.

-ve annem- eğer gerçeği söylersem. Ayrıca, artık bir önemi yoktu. Teknik olarak öldüğümünden beri.

"O zaman bana seni neyin mutlu edeceğini söyle Mads. Seninle birlikte olduğumu kanıtlamak için ne yapabilirim?" Sesindeki çaresizlik duygusuna gözlerinin derinliklerindeki endişe eşlik ediyordu.

"Bilmiyorum!" Sandalyeden fırladım. "Bir kalbin nasıl kırılacağını gösteren bir el kitabı yok Ryan!"

Başı öne eğildi, omuzları nefes alma çabasıyla sarsıldı.

"Sana güvenmek *istemediğimi* mi sanıyorsun?" Gözyaşları ses tonumu renklendirdi, kırılğan buz gibi çatlattı. "Bana her vurduğunda, o acının *senin* bana yaptıklarının yanında hiç kaldığını biliyor muydun?"

İri gövdesinden aşağı bir ürperti yayıldı, yere bakarken elleri şakaklarında yumruk oldu.

"Sana kalbimi tekrar kırma şansı vermektense Gary'nin her gün kıcıma tekme basmasını tercih ederim." Hıçkırıklara boğularak tiradımı bitirdim. Gözlerimi ovuşturdum ama faydasızdı; gözyaşlarım tamamen kontrolsüz akıyordu.

Ryan ayağa fırladı, yüzü kıpkırmızı ve gözleri öfkeliydi. "Sana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğim, Madison."

İçimden boğuk bir kahkaha hıçkırarak çıktı. "Bundan anladığın bu *mu*? Beni korumana ihtiyacım olduğunu mu? *Kalbimi* koruman için sana ihtiyacım vardı Ryan. bu. Tek yapman gereken *bana güvenmekti*."

Masanın etrafında hışımla dolandı ve omuzlarımı tuttu. Dokunuşu elektrik telleri tarafından çarpılmak gibiydi. Yükü ayak parmaklarıma kadar hissettim.

"Maddie, bunu düzeltmek istiyorum," diye ısrar etti, mavi gözleri vahşiydi.

Bir çığlıkla onun elinden kurtuldum. "*Yapamazsın*. Kalbimi kırdın. Kırdın... Kahretsin Ryan, *beni* kırdın." Bir elimi göğsüme vurdum, acısı kalbimde hissettiğim ıstırabın ancak bir yankısıydı.

O da benim hissettiğim kadar yıkılmış ve sonra nasıl devam edeceğimiz tamamen çaresiz görünüyordu. İkimiz de sıkışmıştık.

Böylece o gün ikinci kez sorunlarımdan kaçtım.

Topuklarımda üzerinde döndüm ve neredeyse koşarak yatak odama , kapıyı arkamdan çarptım. Kapıya yaslandım ve dizlerimi göğsüme çekip kendimi ağlamaya bırakmadan önce yere doğru kaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9



OceanofPDF.com

MADDIE

(Kahvaltıyı hiç bitiremedim. Bu ve bütün sabah hüngür hüngür ağlamam arasında, öğle yemeğinde midem mutsuz bir şekilde gurulduyordu. I

Öğle yemeği saatinin son beş dakikasında yemeğimi almak için ortaya çıkma ve görülmeme ihtimalimi merak ettim.

Evet, berbatlardı.

Ama mini buzdolabımdaki çiğ havuçları kemirmek istemiyorsam, gidip gerçek yiyecek almam gerekiyordu. Ya da Gary'nin gerçek yiyecek olarak kabul şeyi.

Yatak odamın kapısını açtım ve hâlâ kanepemde oturan Ryan'ı görünce duraksadım. Telefonu dışarıdaydı ve beni beklerken sosyal medyada gezinirken son derece rahat görünüyordu.

"Neden hâlâ buradasın?" kaçırdım.

Kafasını kaldırmadı. "Çünkü halletmemiz gereken şeyler var."

Ağır bir iç çekişle kapının pervazına yaslandım, kalbim yüksek hızda bir karıştırıcıdan geçirilmiş gibi hissediyordum. "Ryan, bunu bir daha yapmasak olur mu?"

"Bir program istediğinizi söylemişsiniz," diye cevap verdi. "Bir program yapalım. Otur." Çenesini sandalyeye doğru salladı.

Yavaşça sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum.

Bakışlarını kaldırdı ve beni eleştirel bir gözle değerlendirdi. "Bok gibi görünüyorsun." "Teşekkürler," diye mırıldandım alaycı bir şekilde, gözlerimi devirerek.

Bana gönülsüz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sana yalan söylememi mi tercih edersin?"

Ona yavaşça göz kırptım. "Hayır, teşekkürler. Bana bir ömür yetecek kadar yalan söyledin."

Dişlerinin arasından keskin bir nefes çıktı. "Sana hiç yalan söylemedim."

Parmaklarımı şıklattım. "Bu doğru. Yalan söyleyenin *ben* olduğumu sanıyordun."

Ryan hayal kırıklığıyla hırlayarak şakaklarına masaj yaptı. "Bunu yapmasak olmaz mı? Burada deniyorum Maddie. Bir program istedin, o zaman bunu gerçekleştiririm."

Mantıklı konuşmasından nefret ederdim. "Peki."

Telefonumu bana fırlattı. "Yeni olduğu için numaramı buna programladım. Gerçekten bir şifre kullanmalısın. Ayrıca Bex'e iyi olduğunu söyledim, çünkü kendisi gelmekle tehdit ediyordu." Dolgun dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Bu işi bir daha batırırsam beni hayalarımından asmakla tehdit etmiş olabilir."

Bex'in bu ayrıcalık için benim arkamda sıraya girmesi gerektiğini eklemeye zahmet etmedim. Aslında ona ikinci bir şans verecek değildim. Ama beni romantik olmayan bir şekilde hayal kırıklığına uğratması ihtimaline karşı bu notu dosyalamak benim için iyi oldu.

Evet, düşünürken bile saçmalık gibi geldi.

Ryan telefonundaki takvim uygulamasını açarak, "Maçlar yeterince kolay," diye devam etti. "Programımı seninkiyle senkronize ettim bile, ama akademiyle birlikte seyahat edeceğin için hangi maçlara gelemeyeceğini bana bildirmen gerekecek."

"Yapmayacağım," diye mırıldandım. Yapmayı en sevdiğim şeylerden birini kaybetmenin yasını tutarken içimde bir pişmanlık duygusu dalgalandı. Ekibin beni geri kabul etmesini beklemiyordum, özellikle de bu sabahtan sonra.

Ryan bana sorgulayan bir bakış attı.

"Gary bana bir daha tezahürat yapmamamı söyledi," diye ekledim acı acı, elimi saçlarımda gezdirerek. "Beni hizada tutmak için tasarladığı birçok yeni kuralından biri."

Ryan o zaman tüm dikkatini bana verdi, alnı kırıştı. "Gary başka hangi *kuralları* koydu?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum, çünkü yaldızlı kafesimdeki yeni iğler dikenliydi ve maksimum hasar verecek şekilde tasarlanmıştı. Bir

Yanlış bir hareket yapsaydım, dilim dilim . Ya da kötüsü, değer verdiğim biri bedelini ödeyecekti.

"Endişelenmene gerek yok," diye cevap verdim sonunda, ses tonumu olabildiğince eşit tutarak.

Bir süre bana baktı. "Bu çok saçma. Maddie, yapmalısın-"

"Sana güvenmek mi?" Ses tonumdaki alaycı ton odadaki havayı soğuttu. Başımı eğdim. "Hiç sanmıyorum Ryan. *Sana* bilmen gerekenleri söyleyeceğim. Eğer bu işe yaramazsa... babana yeni bir nişanlı istediğini söyle."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, sanki saçlarını köklerinden koparma dürtüsüne zorlukla direniyordu. "Peki. *Bilmem gereken* bir şey var mı?"

"Ders kaçırmak yok." Ona uzun uzun baktım. "Gary birkaç dakika önce bu yüzden aradı. Seninle işleri yoluna koyduğum için bugün cömert bir izin aldım. Bu da başka bir koşul. Seni geri kazanmam gerekiyor."

Ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yani senin *sen* olduğunu bildiğimden hâlâ haberi yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır ve bu şekilde devam etmeliyiz. Bilmesi gerektiği kadarıyla, bana ikinci bir şans veriyorsun çünkü oral seks becerilerim eyaletteki en iyisi."

"Gerçek." Beni izlerken gözleri parlıyordu. Gülümsemek ya da karşılık vermek yerine boş bir ifadeyle gözlerimi kaçırdım.

"Tamam." Kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdatarak çıkardı. "Başka bir şey var mı?"

*Beni hizada tutmak için annemi esir tutuyor ve uyuşturuyor.
Seni ve babanı gözetlememi istediğine de eminim.*

"Hemen hemen hepsi bu kadar," diye yalan söyledim. Aşağı baktım ve eteğimdeki gevşek bir ipliği karıştırdım. "Seninle değilsem ya dersteyim ya da odamdayım."

Yüzünde beliren gülümseme nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Başka bir deyişle, ben senin özgürlüğünün anahtarı mıyım?"

Bunu şaka yollu söylediğini biliyordum ama sözleri doğrudu. Bunun farkına varmak midemi bulandırdı ve çenemi sıktım.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim... Siktir." Şimdi kendine kızgın görünüyordu.

"Her neyse," diye mırıldandım. "Dürüst olmak gerekirse, bugünden sonra? Odamda kalıp tüm *bunları* görmezden gelmekle ilgili hiçbir sorunum yok." Kapıya doğru bir el salladım.

"Bugünden sonra *bu* bir sorun olmayacak," dedi Ryan, ses tonundaki sertlik duraksamama neden oldu.

Tedirginlik kanıma karıştı. "Neden bahsediyorsun sen?" "Bana güveniyor musun?"

Bu beklenmedik soru beni sarstı. "*Sana* güvenmem hiçbir zaman sorun olmadı Ryan. Ta ki sen beni sırtımdan bıçaklayana kadar."

Ayağa kalkıp bana elini uzatmadan önce bir an için gözlerinde acı parladı. "Hadi gidelim."

Eline bir engerek yılanıymış gibi şüpheyle baktım. "Hayır, teşekkürler."

Sabırsızca iç çekti. "Maddie, öğle yemeği vakti. Yemek yemen gerek." Hafifçe kaşlarını çattı. "Kilo mu verdin?"

Oh, *bunun* beni ikna etmesi mi gerekiyordu? Evet...

Hayır.

"Bir kıza kendini iyi hissettirmenin yolu," diye terslendim.

"Benim yaptığım bu değil-"

Sandalyemde arkama yaslandım ve bacak bacak üstüne attım. "Her neyse. Ben burada iyiyim." Dişlerinin arasından derin bir nefes çekti, sanki onu uçurumun kenarına itmeye çok yaklaşımışım. "Sana doğru seçimi yapman için seçenek sunmak için gerçekten çok uğraşıyorum ama seni oraya kendim götürmekle ilgili bir sorunum yok." Gözlerindeki sert bakış blöf yapmadığını anlamamı sağladı.

"Neden?" Tükürdüm. "Neden oraya geri döneceğimi düşündün ki? Olanları duymadın mı?"

Biraz yüzünü buruşturdu ve benim saçmalık radarım çılına döndü. "Ne oldu?" "Ne?" diye sordum.

"Gördüm. Bir video var," diye sessizce itiraf etti.

İçimden boş bir kahkaha yükselmeden önce bunun içime işlemesine izin verdim. "Tabii ki . Eminim Brylee çoktan viral hale getirmiştir."

"Ash aslında onu kaldırdı," diye cevap verdi, hâlâ bana bakıyordu. "Videoyu tanımlayan ve halka açık olduğu her an temizleyen bir program yayınladı."

Ve düşününce, Ash dört kişi arasında en çekingen görünen adamdı. Görünüşe bakılırsa

gerçekten arkamı kolladı.

"Bu her ne kadar harika da, tekrar bir performans sergilemek için can atmıyorum."

Ryan'ın gözleri kısıldı. "Brylee sen benimleyken sana dokunmayacak ve çok yakında tüm okul senin yasak bölge olduğunu anlayacak."

"Kral Ryan'dan bir ferman daha mı?" Başımı arkaya eğip ona bakarak mırıldandım.

"Maddie," diye mırıldandı, elini tekrar uzatarak. "Ya da kalkma. Seksi kışını omzuma atıp seni oraya taşımakla ilgili bir sorunum yok. Ama o eteği düşünürsek, herkes seni yeni bir nedenle filme alıyor olabilir."

Kızardım ve ayağa fırladım, çünkü ihtiyacım olan son şey ortalıkta dolaşan uygunsuz bir teşhir videosuydu. Elini görmezden geldim ve geçtim.

Ben ayakkabılarımı almak için odama dönerken boğazından yumuşak, neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı. Aynada kendime bir göz attım ve *gerçekten de* bok gibi göründüğümü fark ederek yüzümü buruşturdum.

Her neyse. Buraya kimseyi etkilemek için gelmedim, o yüzden hepsi berbat olabilir.

o.

Başka bir çift ayakkabı buldum, çünkü orijinallerim hala Brylee'nin kafama döktürdüğü her ne haltsa üzerime sıçradı. Onları giymek için acele etmedim, diğer odaya geçip Ryan'a katılmaktan korkuyordum.

Sonunda, gerçekçi olarak daha fazla oyalanamayacağımı anlayınca kalktım ve kapıya gittim. "Hadi şu bitirelim."

Sıkıca gülümsedi. "Her erkeğin duymak istediği sözler."

Bir kaşımı kaldırdım. "Seninle konuştuğum şanslı olmalısın. Şahsen ben elime bir balyoz alıp seni eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

Kırılmış ve incinmiş görünüyordu. "Mads, demek istemedin."

Dişlerimi göstererek ona gülümsedim. "Bana bir balyoz bul ve gidişimi izle."

"Hayır. İkimiz de bana karşı koyamayacağını biliyoruz," diye alay ederek kapıyı açtı.

"Oh, ben dirençle *doluyum*," diye homurdandım, yanından asansöre doğru yürüdüm.

Beni arabaya kadar takip etti ve ana kat için düğmeye bastı, sonra sırtıma yaslandı, böylece nefes alırken göğsü bana değdi. "Seni her zaman başka bir şeyle doldurabilirim."

"Pas," diye mırıldandım, tam da bunu yaptığı anılar karşısında kalçalarımı birbirine kenetlememeye çalışsam da.

Hafifçe kıkırdadı ve bir santim öne eğilirse ağzının kulağımın kabuğuna değeceğini biliyordum.

"Bunu özlemişim," dedi sessizce.

Asansör kapılarının üzerindeki dijital sayaca odaklandım ve katları saymaya başladım. "Neyi kaçırdın? Bir kızın senin varlığından nefret etmesini mi?"

"olduğunda seksi oluyorsun," dedi sanki ben cevap vermemişim gibi. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Ryan Cain şeytandır. Ryan Cain senin düşmanın.

Öne doğru eğilip beni koklarken saçlarım kaydı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Hay sikeyim.

Neyse ki kapılar açıldı ve ona yaslanmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce asansörden dışarı fırladım.

Öfkeli bir nefes , o adım atamadan arkamı döndüm. "Dur. Biz birlikte değiliz, *arkadaş* değiliz. Sadece... dur."

Başını yana eğdi. "Neden? Cazibeme daha fazla karşı koyamayacağından mı korkuyorsun?"

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım.

Gözleri kısıldı. "Gerçekten bunu kastettiğini düşünseydim, geri çekilebilirdim." Yaklaştı. "Ama gerçekten öyle düşünmediğini biliyorum. Eninde sonunda benim zaten bildiğim şeyi kabul edeceksin."

"Neymiş o?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum, çünkü bu adam ne kadar da sinirliydi.

"Benim için doğru kız sensin, Madison Porter," diye cevap verdi basitçe, sanki bu cümle evrendeki tüm gerçekleri barındırıyormuş gibi.

Bir şey hariç.

Madison Porter ölmüştü.

Yutkundum ve geri adım attım. "Hadi gidelim, tamam mı?"

Neyse ki Ryan, adım geçtiğinde yüzümde beliren acıyı gördüğünden emin olmama rağmen, bu işin peşini bırakmaya istekliydi.

İsteksizce Ryan'ı dışarıda takip ettim ve yemek salonuna giden patikadan aşağı indim. Binaya yaklaştıkça midem simit gibi oldu. *Her yerde* insanlar vardı. Öğrenci topluluğu hep bu kadar kalabalık mıydı? Bütün öğretmenler öğle yemeklerinde genellikle burada mı takılırdı?

Ryan tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi uzanıp elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi.

Ondan nefret etmem gerektiğini hatırladığımda, destek için minnettar bir şekilde elini sıkmaya başladım.

Yani, ondan nefret *ettiğimi*.

Lanet olsun. Neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirdi? Geri çekilmeye çalıştım ama bana sert bir bakış fırlattı.

"Optik, Maddie," diye mırıldandı, birleşmiş ellerimize dikkatle bakarak. "Mutlu çift, hatırladın mı?"

Dişlerimi sıkarak gözlerimi ileriye odakladım. Çevremde hâlâ biz yürürken bize bakmak için sallanan kafaları . İçeri girdiğimizde Ryan elimi bırakıp kolunu omuzlarıma doladı.

Sunduğu sıcaklığı içime çekmemek çok zordu. İçeri girdiğimizden beri kanım buz gibi olmuştu ve şimdi neredeyse futbol masasına gelmiştik, bakışlara odaya çöken sessizlik eşlik ediyordu. Brylee'nin karanlık bakışları her zamanki masasından bana yöneldi.

Court'un yanında duran sinirli Bex'i gördüğümde çenem biraz düştü. Sırt çantasını rehin tutuyor gibiydi, bu yüzden onun yanından fırlayıp gidemiyordu.

"Görünüşe göre herkes burada," diye mırıldandı Ryan başını sallayarak. Dehşet uyuşmuş sistemime sızdı. "Ne?"

Okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Gösteri zamanı."

"Şov mu?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak tekrarladım.

Ryan bana gülümsedi ama gözlerinde karanlık bir şeyler vardı. İncinme, acı ve intikam vaat eden bir şey.

"Ryan, gitmek istiyorum," diye fısıldadım, uzaklaşmaya çalışıyordum ama kolu çimento gibi yapışmıştı bana. Kısa bir süre sonra

gerçek bir uyum, onun yanından ayrılmayacaktım. Ve o zaman bile, buradaki insanlar muhtemelen ben onların prensine karşı mücadele ederken sadece güleceklerdi.

"Henüz gidemezsin," dedi bana. Gözlerinin arasındaki boşlukta bir çizgi belirdi. "Bunu senin için ayarladım, bebeğim."

Oh, Tanrım. Oh, .

Panik boğazımı tırmalamaya başladı. Gerçekten de kaçmak istememe neden olan bir panik. Her ne olursa kötü olacaktı. Hatta korkunç.

Brylee'nin gülümsemeye başladığını fark ettim, sudaki kanın kokusunu alıyordu. Benim kanımı.

Burada öğretmenler vardı. Eğer çılgılık atmaya başlarsam, o zaman kesinlikle

birisi-

Yemek salonunun kapıları gerçek bir filmde alınmış bir sahne gibi çarparak açıldı. Sessiz odanın duvarlarına çarparak beni irkiltti ve birkaç kız çılgılık attı.

Linc ve Ash, Dean'i aralarına alarak içeri girdiler. Dernek başkanı aynı anda hem kızgın hem de korkmuş görünüyordu. Yüzü, yanaklarının benekli kırmızısının altında kül rengine dönmüştü. Aralarında debeleniyor, uzaklaşmaya çalışıyordu.

Linc, Dean'i öne doğru çekerken neredeyse vahşi bir şekilde sırttı. Ash vurdumduymaz yüz ifadesiyle hiçbir şeyi ele vermedi. Dean önümüze geldiğinde onu dizlerinin üstüne çöktürdüler, sonra kollarını bırakıp bir adım geri çekildiler, hâlâ yan yanaydılar.

"Selam kardeşim," dedi Ryan, hiç de hoş olmayan bir ses tonuyla. Mavi gözleri buz parçalarına dönüşmüştü ve sesi de aynı şekilde kutup gibiydi.

Dean ona ters ters baktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Ne oluyor Cain?"

Ryan beni bıraktı ve kollarını geniş göğsünde kavuşturarak Dean'in önüne geçti. "Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istedim."

Dean'in bakışları odanın içinde dolaşıyor, bir müttefik arıyor ama kimseyi bulamıyordu. Önce bana, sonra Ryan'a bakarken yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Ne?"

Ryan güldü, sesi derin ve gırtlaktan geliyordu. "Belki de belli bir video hakkında bir hatırlatmaya ihtiyacı vardır?"

Odanın içinde bir fısıltı dalgası dolaştı ve Dean yüz hatlarını düzeltmeye çalışmadan önce yüzünü buruşturdu.

Denedim... ve başarısız oldum.

"Nişanlımla yatıyormuşsun gibi gösterdiğin bir video mu?" Ryan bir kez daha soluk soluğa ve kısık sesle konuşarak sordu.

Dean'in gözleri kısıldı, dudağında bir alay ifadesi belirdi. "Yatağına girmesine izin verdiğin sürtüğün ne olduğunu anlamana yardım ettiğim için bana teşekkür edeceğini sanıyordum. Onun lanet bir hain olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile."

"Hain kaltak!" Birisi odanın öbür ucundan bağırdı. Hemen ardından başka yorumlar da geldi.

"Kahrolası

fahişe!" "Sürtük!"

"Cum bucket!"

Ryan bir elini kaldırdı ve eğitimli kuklalar gibi herkes sustu.

Ryan Dean'le konuşurken çenesini ovuşturarak, "İyi bir hikâyeydi," diye itiraf etti. "Neredeyse beni ikna ediyordun."

Dean ters ters baktı. "Neredeyse mi? Lütfen. Nişan partinden sanki biri köpeğini tekmelemiş gibi kaçtın. Senin bu kadar korkak olduğunu hiç bilmiyordum Cain."

Ryan sıırıttı. "Belli hiç iyi bir amcığın olmamış."

Bu ima karşısında yanaklarım kızarıırken birkaç kişi gülmeye başladı.

Dean kendini beğenmiş bir tavırla, "Senin kızını ben aldım," dedi.

"mı? Çünkü Ash o videoyu izledi ve o gece kız arkadaşıyla birlikte olduğunu sanmıyorum." Ryan şakağına vurdu. "Aslında, bence o video bir yıla yakın bir zaman önceydi, kardeşim. Maddie hâlâ reşit değilken."

Dean'in rengi soldu.

"Yani, oraya sahte bir zaman damgası koymak oldukça aptalcaydı," diye devam etti Ryan, neredeyse cana yakın bir sesle. "Gerçekten anlamayacağımızı mı sandın? Ve onu suçlamak için odamdan oyun kitabını çalmak? Yukarıda güvenlik kameralarımız olduğunu unuttun mu?"

"Siktir git Cain," diye tısladı Dean. Bana ters ters baktı. "Ve sen de siktir git Madelaine." Ayaklarımın dibindeki yere kelimenin tam anlamıyla tükürdü.

Ryan yumuşak bir kahkaha atarak, "Burada sikilen tek kişi *sensin*, Dean," diye cevap verdi.

Sanki zamanını tutturmuş gibi kapılar bir kez daha açıldı ama yemek salonuna öğretmenler ya da öğrenciler yerine lacivert ceketli insanlar girdi. Kalabalığın arasından kolayca geçerken göğüslerinde altın harflerle *FBI* yazıyordu.

"Dekan O'Shea?" Saldırıyı yöneten kadın söz konusu adamın önünde durdu. "Sizin için tutuklama emrimiz var."

Başka bir ajan kollarını arkasından çekmek için ilerlerken, "Hangi suçlamalarla?" diye homurdandı.

Kadın elindeki katlanmış kâğıda baktı. "Çocuk pornografisi yaymak, tecavüze teşebbüs, ağır bir suç işlemek amacıyla kurbanı uyuşturmak, yasal tecavüz ve reşit olmayan birini tehlikeye atmak." Kâğıdı kapattı ve ona vahşi bir gülümseme verdi. "Ve bu suçlamaların her biri için de birden fazla suçlama var. Çok başarılı değil misin?"

Onu odadan çıkarmaya başladıklarında "Avukat istiyorum!" diye bağırdı.

Başını salladı. "Bunlardan birine kesinlikle ihtiyacınız olacak. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..." Dean'i az önce girdikleri kapıdan geri çıkardıklarında sözleri kesildi.

Odada kimsenin nefes bile almadığı bir anlık bir zaman dilimi yaşandı ve ardından insanlar konuşmaya başlayınca ortalık bir kaosa dönüştü.

Divan'dan gelen ve kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek olan keskin bir ıslık onları bir kez daha susturdu.

"Ve açıklığa kavuşturalım ki," diye odadakilere duyurdu Ryan, bakışlarını Brylee'ye çevirmeden önce herkesi görmek için yavaş bir daire çizerek, "bir dahaki sefere nişanlıma saldıran olursa, bunu kişisel olarak alacağım."

BÖLÜM 10



OceanofPDF.com

MADDIE

Ryan'ın sırtıma dokunan eli beni hareket etmeye teşvik etti. Beni futbol masasının ortasındaki boş bir sandalyeye doğru yönlendirdi. Yemek salonundaki fısıltılar yeni bir kreşendoya yükseldi. Bana uzattığı sandalyeye oturdum ve az önce ne anlamaya çalıştım.

Herkes yerlerine otururken önümde bir tepsi yemek belirdi. Ash ve Ryan bana destek olurken Court, Bex'i masanın karşısındaki Linc'le arasındaki koltuğa çekti.

Bex'in geniş kahverengi gözleri benimkileri buldu, aynı derecede şok olmuş ve belki biraz da utanmış görünüyordu.

Kalçama dokunan bir el beni sıçrattı ve Ryan'ın bana meraklı bir bakış attığını görmek için döndüm.

"Bu yemek, Mads," diye yumuşakça alay etti, böylece sadece ben duyabildim. "Onu yemen gerekiyor."

Yemeğe baktım. Ekstra peynirli iki dilim pepperoni pizza beni bekliyordu ve *kahretsin*, onları mideye indirmek istiyordum. Midem homurdandı ve rahatsız edici derecede boş olduğunu hatırlatarak acı verici bir şekilde kasıldı.

Tepsiyi zehirlenmiş gibi geri ittim. "Bunu yiyemem." Ryan kaşlarını çatı. "Bu senin en sevdiğin."

"Ve ben-" diye kestirip attım, ağzımı kapattım ve yükselen panik dalgasını yatıştırmak için burnumdan sertçe nefes aldım.

Bex koltuğunu arkaya itti. "Sorun değil Maddie. Gidip yemeğini getireyim."

Court tartışmaya hazır görünüyordu ama Bex, Court ona uzanamadan kaçmayı başardı. Öfkeyle geri itti ve onu takip etti.

"Maddie, sorun ne?" Ryan sesini yeterince yumuşak tutarak sordu, ama hâlâ çok fazla dikkat çektiğimizi söyleyebilirdim.

Pizza kesinlikle diyetimin bir parçası değildi. Gary ağzımın etrafında bu kadar yağ ve karbonhidrat olduğu düşüncesiyle çıldırırdı. Ve eğer öğrenirse.

Mideme yepyeni bir nedenden dolayı yine kramp girdi.

İtaatsizlik edersem anneme *ne* yapacağını kim bilebilirdi? Öğrenmeye hazır değildim.

"şunu," diye tısladım, sanki beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi pizzaya ters ters bakarak.

Ryan'ın kaşları birbirine çarptı. "Maddie-"

Ash'in koyu tenli eli hızla uzandı ve tepsimi onunkinin getirdi. Dilimlerden birini kaptı ve bana sabit bir bakış atarak kocaman bir ısırık aldı.

Titrek bir nefes verdim. "Teşekkür ."

Başını salladı, yeşim rengi gözleri parlak ve meraklı bir şekilde beni izliyordu. "Sorun değil." Yutkundu ve önce Ryan'a sonra da bana baktı. "Onu affettin mi?"

Başımı salladım.

Ash sıırttı. "Güzel. Şerefsiz bunu hak etmiyor."

Ryan hırlarken çenem düştü.

Ash'e, "Senin *benim* arkadaşım olman gerekiyordu, salak," diye mırıldandı.

Ash gözlerini zorlukla kırıştırdı. "Ben senin arkadaşınım, bu yüzden götlük yaptığında sana söyleyeceğim, göt herif."

Ryan alnını ovuşturdu, öfkeyle kaçmakla Ash'i yumruklamak arasında kalmış gibiydi.

Bex o sırada önümde belirdi ve bir tepsi dolusu -başka ne olabilirdi ki- sossuz salata ile iki ince dilim ızgara tavuğu önüme koydu. Sıkışmış ağzı yemeğim hakkında ne düşündüğünü belli ediyordu. Oturdu ve Court da tabağıma kaşlarını çatarak ona katıldı.

Olayı büyütmemeye çalışarak, bir parça tavuk sapladım ve çatalla ağzıma attım. Tatsız ve baharatsızdı.

Çiğnerken, Dean'in federal ajanlar tarafından götürüldüğünü görmenin şokunu atlatmaya çalışırken yemek yeme eylemi her şeyden daha mekanikti.

"*Bu* da ne?" Linc dikkatleri üzerime çekmekte bir sakınca görmeyerek sordu.

Ona ters ters baktım ve bir yudum su içmeden önce yutkundum. "Yemek."

"Tavşan yemeği," diye mırıldandı, tabağıma bir çatal sallayarak. "Ne zamandan beri sadece salata yiyorsun?"

Ryan'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, o da aynı şeyi merak ediyor ve araştırıyordu.

Linc'e bakarken ağzımın kenarlarında kırılğan bir gülümseme belirdi. "Sanırım yanınızda bir şeyler yerken neredeyse öldüğümünden beri daha temkinli davranıyorum."

Linc bu anı karşısında irkildi ve şaşkın bir ifadeyle lazanya tabağına döndü.

Öfke midemde çalkalanıyor, açlığını kemiriyor, ta ki kendimi çaresiz ve öfkeli hissedene kadar. Tepsimi ittim, çatal bıçak gürültüyle şangırdadı ve sonra sandalyenin ayaklarını keskin bir şekilde sıyrarak ayağa kalktım.

"Maddie?" Bex endişeli gözlerini bana doğru kaldırdı.

Başımı salladım. "Sadece gitmem gerek. Ben iyiyim, Bex." Masadan kalkmaya başladım.

"Otur," diye alçak sesle emretti Ryan, bileğimi tutarak. Bana dokunduğu yere ters ters baktım. "Bırak. Bırak."

Bakışları sertleşti ve parmakları sıkılaştı, morartacak kadar değil ama onun izni olmadan *hiçbir yere* gitmeyeceğimi anlamama yetecek kadar.

Tanrım, elimden ne yapacağımı söylemelerinden .

Ne yazık ki Ryan benim en sevmediğim özelliğimi görmek üzereydi: öfkeli ağlama. Gerçekten sinirlendiğimde, mantığın ötesinde mi? Ağlardım. Filmlerde gördüğümüz güzeller gibi değil, gözlerim şişmiş, yüzüm kızarmış, sümüklü sümüklü ağlardım.

Bu sabahtan sonra hiç gözyaşım kalmadığını düşünmüştüm ama anlaşılan ruhumun içinde yaşadığı acınası keder ve öfke kuyusunun sonu yokmuş.

"Olay çıkarıyorsun," diye hatırlattı bana soğuk bir şekilde, ama gözlerinde başka bir şey vardı.

Eğer bu birkaç hafta önceki Ryan olsaydı, bunu fark etmezdim bile. Bana emirler her zamanki diktatör puştluğunu yaptığını düşünürdüm.

Ama şimdi onu *tanıdığımı göre?* Bakışlarındaki gerçek endişeyi görebiliyordum. Onu korkutuyordum.

Dişlerimi sıktım ve . "Tüm okulun nişanlının sinir krizi geçirmesini izlemesini istemiyorsan, beni bırakmanı öneririm."

Gözleri kısıldı, o delici mavi çok fazla şey görüyordu. "Ry, bırak onu," diye mırıldandı Ash.

Ryan sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi uzun, yavaş bir nefes aldı. Beni tutuşu gevşedi, ama sadece parmaklarını benimkilere doğru kaydırarak ve ayağa kalkarken onları birbirine dolayacak kadar.

Bex de kalkmaya hazır görünüyordu.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

İkna olmuş görünmüyordu. "Doktora gitmem gerekiyor-" "Neden?" Court talep etti.

Bex sertleşti, zar zor koruyucu onu a Bakış. "Yok . senin için." Bana baktı. "İptal edip seninle takılabiliyim." "Sen iyi misin?" Bakışlarım onu tararken usulca sordum. Fark ettim ki Çocuklar da onu yakından izliyorlardı. Sanki bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler arıyorlardı.

Bex'in yanaklar tinged pembe at ve Dikkat. "Sadece a rutin kontrol. Önemli bir şey değil."

"Ben iyiyim," güvence verdim. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Döndüm ve Ryan'a bariz bir şekilde görmezden geldiği sivri bir bakış attım.

"Hadi gidelim, bebeğim." Bana sertçe gülümsedi ve bir kaşını kaldırdı.

Çıglık atmamak için çenemi sıkarak elimi onunkinden çektim ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Ama *elbette* birileri yolumuza çıkacaktı.

Adamı Ryan'ın takımındaki defans oyuncularından biri olarak tanıdım.

"Pascal," dedi Ryan, açıkça konuşmak istemiyor ama durmak zorunda hissediyordu.

Pascal bana baktı. "Kızının hain olmamasına sevindim." Sırıttı ve ben onu tokatlamak istedim. "Yine mi?"

Ryan gülümseyerek karşılık verdi, elimi bir kez daha tutarken yüzünden karanlık ve ürpertici bir şey geçiyordu. "Evet, aramızdaki sorunları hallettik. Sen ve kız arkadaşın için üzgünüm."

Pascal kaşlarını çatı. "Ne?"

Ryan'ın ifadesi soğuk ve hesapçı bir hal aldı. "Dışarıda Hanson'ın sikini yalıyor." Öne doğru eğildi. "Yine."

Pascal'ın teni kızardı ve boncuk gibi kahverengi gözleri umutsuzca odaya baktı. Sanırım ne kız arkadaşının ne de Hanson'ın odada olmadığını fark ettiğinde yüzü morardı.

Ryan, Pascal'ın homurdanması ve yüzünü buruşturması bir gösterge ise, takım arkadaşının omzuna gereğinden fazla güç kullanarak bir el attı.

"Sen kendi kızın için endişelen," diye hırladı, beni yanında tutarken tehdidi kristal kadar netti. "Seni bir daha benimkinin yanında görürsem, sezonun geri kalanında yedek kalmanı sağlarım. Bu yıl tüm o gözlemciler seni izlerken uyuşturucu testlerinden biri pozitif çıkarsa çok yazık olur."

Ryan onu bırakırken Pascal "ın gözleri biraz büyüdü ve sarsakça başını salladı.

Ryan kendini beğenmiş bir bakışla, "Çok klişe olacak ama tribünlerin altını kontrol edin," diye ekledi. "Genelde Hanson onu oraya götürür."

Pascal kaşlarını çatarak hışımla yanımdan geçti ama bana bir daha bakmadı.

"Kahramanım," diye mırıldandım, başımı tiksintiyle sallayarak.

Ryan bana şaşkın bir bakış fırlattı ve bu bakış kısa sürede kaşlarını çatmaya dönüştü. "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

Yanıt olarak ama bizi yemekhaneden çıkarıp patikanın biraz aşağısına götürürken ona ayak uydurdum. Yaşlı bir meşe ağacına doğru yöneldi ve biz ağacın altına gelene kadar durmadı. Etrafa hızlıca bir göz attığımda herkesin hâlâ içeride olduğunu ve yalnız olduğumuzu gördüm. Ancak o zaman elimi onun elinden kurtardım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi ne olacak Maddie?"

Gözlerimi ona diktim. "Gerçekten şu anda bana bunu mu soruyorsun?"

Ciddi misin yani?"

Mavi gözleri soğudu. "Şu anda bana teşekkür ediyor olmanı beklerdim."

"*Teşekkür* mü ediyorsun?" İnanamayarak yankıladım. "*Ne* için?"

"Kayıtları düzeltmek için mi?" Parmaklarını çoktan karışmış saçlarının arasından geçirdi. "Tüm okulun beni aldattığını düşünmediğinden emin olmak için mi?"

"Bu okuldaki kendini beğenmiş pisliklerin hakkımda ne düşündüğü umurumda mı sanıyorsun?"

"Odana geldiğimde seni içinde bulduğum durumu düşününce mi? Evet, biliyorum," diye karşılık verdi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Seni pislik. Neler yaşadığım *hakkında hiçbir fikrin* yok. Daha iyiye mi yoksa daha kötüye mi götürdüğünüz hakkında hiçbir fikriniz yok. Sen sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla.

"Sen *lanet* olası Ryan Cain'sin," diye tükürdüm, onun adını bir lanetmiş gibi kullanarak. "Parmaklarını şıklatıp verdiğin şeyi geri alabileceğini mi sanıyorsun? Sanki *masum olmama* rağmen beni savunmak, olan her şeyi unutturacakmış gibi?"

Çenesi sıkıştı, bir kası dışarı fırladı. "Burada deniyorum, Maddie."

"Oh, *deniyorsun!*" Ellerimi birbirine çırptım. "Denediğin sürece, önemli olan tek şey bu Ryan. Gerçekten önemli olduğu zamanlar dışında onurumu korumaya bu kadar istekli bir erkeğe sahip olduğum için şanslıyım, şanslıyım."

Sertçe nefes verdi ve ellerini kalçalarına koydu. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum Mads. Özür dilerim-"

Alay ettim ve gözlerimi devirdim. "Tamam o zaman. Tabii. Geçmişte kaldı falan. Tamamen ödeştik."

"Benden ne istiyorsun lan?" Kükreyerek yumruğunu ağacın gövdesine öyle bir vurdu ki ağaç kabuğu parçaları uçtu ve parmak eklemlerinin derisi yarıldı. "Söyle bana, yapacağım!"

"Neden şimdi?" Yavaşça sordum. "Dean'i neden *şimdi* çıkardın?"

Sanki üçüncü bir memem çıkmış gibi bana baktı. "Ciddi misin?"

"Bunu bana yardım etmek için yaptın, değil mi?" Devam ettim. "Belli ki," diye öfkeyle karşılık verdi.

Başımı salladım. "Anladım. Yani bunu *bana* yardım etmek için yapacaksın ama başkasına yapmayacaksın öyle mi?"

Alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Dean geçen ay Bex'e *tecavüz* etmeye çalıştı," diye belirttim, sesim öfkeyle titriyordu. "Polise gitmesini istedim ve sen bana gidemeyeceğini söyledin. Şimdi ne değişti Ry? Doğru yapacaksın ama sadece sana brownie puanı kazandıracaksa mı?"

"Yaptığım şeyi yapmamalıydım," diye itiraf etti, çenesi o kadar gergindi ki dişlerinin kırılmasından endişe ettim.

"Hayır, yapmamalıydın. O gece Bex'i karakola sen götürmeliydin," diye fısıldadım, yüzümden öfkeli gözyaşları dökülüyordu. "Sen iyi bir adam değilsin Ryan. Sanırım öyle olduğuna inanarak kendimi kandırdım - Gary ve Beckett gibi adamlardan daha iyi olabileceğine. Ama günün sonunda, bundan bir şey elde etmediğin sürece, ahlak senin için sadece lanet olası bir rahatsızlıktır."

"*Bugün* Dean'e yaptığım şeyi yapmamalıydım demek istedim," düzeltti yumuşak bir tonda. "Bugün *senin için* yaptığım şey, tahmin edemeyeceğin kadar berbattı." Kot pantolonunun cebini karıştırdı ve sessizde olması gereken telefonunu çıkardı. Babasından gelen on bir cevapsız aramayı görebilmem için ekranı bana doğru çevirdi.

"Haklısın Maddie," diye ekledi, gelen bir aramayla tekrar titremeye başlayan telefonu kaldırırken. "Ben iyi bir adam değilim. Hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Ve evet, Bex'i polise gitmesi için cesaretlendirmedim için ben bir pisliğim. Bunu yapmamamın bir nedeni var ve son *on yıldır* üzerinde çalıştığım her şeyi havaya uçurmak için sırlarımı kullanacağını düşünmediğim zaman sana anlatacağım."

Şaşkınlıkla göz kırptım.

Bana bir adım daha yaklaştı, vücudunun yakınlığı benimkinin farkındalıkla uğuldamasına neden oldu.

"Ve evet, bugün Dean'i *senin için* ifşa ettim. Çünkü tüm bu dünyanın cehenneme dönmesine razı olabilirim ama senin de onunla birlikte yanmana izin vermeyeceğim." Beni izlerken gözleri parlıyordu. "Belki de bu beni

Bir pislik ya da hıyar olabilirsin ama benim önceliğim sensin. Ne Bex, ne babam, hatta ne de kendi lanet gündemim."

Nefesim kesildi, gözlerindeki yoğun fırtına beni içine çekti ve durduğum yere kök salmamı sağladı.

Elini yüzüme doğru kaldırdı ve parmakları saçlarımın arasından geçene kadar çenemin kıvrımlarında nazikçe gezindi. "Seni seçiyorum, Madison. Bugün, yarın ve diğer her gün."

Sertçe yutkundum. "Aynı kararı iki hafta önce vermemiş olman çok kötü."

Pişmanlık gözlerini yaktı. "Kimse benden daha fazla pişman olamaz bebeğim. Sadece... Kahretsin Maddie, beni *içeri al*." Alını benimkine inerken eli kafatasımın dibindeki saçlarımı avuçladı.

Onu içime çekerken gözlerimin kapanmasına izin verdim, ciğerlerimi onun soluduğu havayla doldurdum.

"Başka bir şeyler döndüğünü biliyorum ama bana güvenmezsen bunu düzeltemem." Sesi yumuşaktı ve adeta aramızdaki duvarı yıkmam için bana yalvarıyordu. "Bana bir şans daha ver bebeğim. Lütfen."

Dudakları dudaklarımı bulmadan bir saniye önce boğuk bir hıçkırık koptu. İçgüdüsel olarak tepki verdim, ayak parmaklarımın ucuna yükseldim ve kollarımı boynuna dolayarak onu öptüm.

Her şeyini öpücüğüne döktü. Pişmanlık, aşk, çaresizlik ve umut. Tadını dudaklarında aldım ve dokunuşunda hissettim.

Ryan bana ihanet etmiş olabilir ama ben onu hâlâ seviyordum. Tam bir aptaldım.

Ağzı yanağıma gitti ve bir gözyaşını daha öpüp uzaklaştırdı. "Madison, *lütfen*. Beni içeri al."

Gözlerimi açtım ve bakışlarındaki ham duygu neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyordu. Elim kendi isteğiyle ağzına gitti ve alt dolgunluğunda gezindi.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Hayır."

Ve sonra sevdiğim adamdan uzaklaştım.

BÖLÜM 11



OceanofPDF.com

RYAN

Ben Maddie'nin uzaklaşmasını izledim, onu kovalama, omzuma atma ve bir yere kaçırma dürtüsüne zorlukla karşı koydum.

Bana bir şans daha vermek zorunda kalacağı uzak bir yere. Bana o gözle bakmayacağı anlamına geliyorsa, Stockholm Sendromu'na bile razıyım.

Sanki ona ihanet etmişim gibi.

Ki, evet, vardı.

"Kahretsin!" Ağacı tekrar yumruklayarak tısladım. Önce ağacın gövdesindeki kan lekesine, sonra da ezilmiş parmak eklemlerime baktım. Elime zarar verirsem koçun tepesi atardı.

Parmaklarımı nazikçe esneterek onları test ettim. Acıdan yüzümü buruştururken kemiklerden birinin diğerine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Muhtemelen birini kırmıştım ama daha kötülerini de atlatmıştım.

Bir sonraki maçımız Havenshire'a karşıydı ve benim yedeğim akşamdan kalma ve patlayıcı ishalleri takımlarını yenebilirdi. Morarmış ve hafifçe kırılmış bir el, beni onların kışkırtıcı yıkacak kadar pas atmaktan alıkoyamazdı.

"İyi gitmedi, ha?"

Ash'e ters ters baktım. En iyi arkadaşım herkese sinsice yaklaşabilen lanet ninja gibiydi.

Bana iyi niyetli bir gülümseme verdi. "Şok oldum."

Telefonum *tekrar* çalmaya başladığında iç çekerek onu tersledim. Gerginlik boynumdaki kasları düğümlerken bir ses çıkardım

kızgın bir iç çekiş. "Anlamıyorum. Maddie'nin işleri yoluna koyduğum için mutlu olacağını sanıyordum."

"Sanırım artık hepimiz Maddie'nin sen ona gülümsediğin için donunu indirecek bir fangirl olmadığını öğrendik, salak," dedi bana.

Sinirden kan beynime sıçradı. "Sakın kız arkadaşımın külotu hakkında konuşma. Asla. En iyi arkadaşın olsun ya da olmasın, seni bayıltırım."

Ash'in kaşları eğlenerek kalktı. "Denediğini görmek isterim." Ama Madison hakkında başka bir şey söylemedi. "Her neyse, buraya geldim çünkü halletmemiz gereken işler var."

"Biliyorum." Elimi yüzümde gezdirdim. "Babam telefonumu patlatıyor."

"Öyle," diye onayladı Ash, "ve kardeşlik akıllarını kaybediyor. Sanırsınız ki bu onların ilk skandalı."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, *kardeşlerime* ilk kez kızmıyordum. Bu dernek tam bir şakaydı ve ben sadece mirasçı olduğum için üye olmuştum ve bu bekleniyordu. Babamla kavga etmekten daha kolaydı.

Tamam, ayrıca bana ve arkadaşlarıma fayda sağlayan pek çok hamle yapmam için içeriden bir pozisyon vermişti.

"Onların ellerini tutmaktan bıktım usandım," diye mırıldandım ve Ash'le birlikte eve doğru yürümeye başladım. Bir günlüğüne İngilizce'den kaytarmak not ortalamamı düşürmezdi ve Bayan Reedsy takıma kafayı takmıştı. Tek yapmam gereken gülümsemekti ve o da bana istediğim notu verecekti.

Aslında buradaki öğretmenlerin ve personelin ne kadar kolay satın alınabildiği ya da her istediğimizi yapmaya ikna edilebildiği biraz acınası bir durumdu. Ve bu sadece ben ve arkadaşlarım için geçerli değildi; öğrenci topluluğunun çoğunluğu için geçerliydi. Çünkü banka hesaplarımızda birkaç -tamam, bir *sürü*

-Fazladan sıfırlar yüzünden cinayetten paçayı sıyırmamıza izin verdiler.

Örnek olay? Linc ve Ash, Dean'in kışını kampüs boyunca sürüklemiş ve durdurulmadan ya da sorgulanmadan yemekhaneye götürmüşlerdi.

Çalışanlar maaş çekleri ve gösteri için buradaydı, bu sırayla olması gerekmiyordu.

Brylee daha önce Maddie'ye o pisliği yaptığında kimsenin müdahale etmemesinin nedeni buydu.

Bu bana şunu hatırlattı.

"Amcिकासaurus konusunda ne durumdayız?" Ash'e bakarak hırladım.

Dudakları seğirerek sıırttı. "İstediğimden biraz daha yavaş gidiyoruz ama sanırım fazla sorun yaşamadan bu işi halledeceğiz."

"Güzel. Maddie'ye yaptıklarının bedelini ödüyor."

"Peki ya sen?" Ash sessizce sordu.

Sarsılarak durdum, ona bakıyordum çünkü onu doğru duyduğumdan emin değildim.

"Ne dedin sen?" Ben talep ettim.

Bakışlarımı eşit bir şekilde karşıladı. "Ona yaptıklarının bedelini ödemek için ne *yapıyorsun*? Çünkü insanlar senin onu herkesten daha fazla siktiğini iddia edebilir, kardeşim."

Kollarımı iki yana açtım. "İşleri yoluna koyuyorum. Dean gidiyor-"

"Zaten bir planımız vardı," diyerek başını sertçe sallayarak sözümü kesti. "Dean asla gün batımına doğru gitmeyecekti. Biz sadece zaman çizelgesini . Ama bu olay Maddie buraya gelmeden önce başlamıştı."

Çenem sıkıştı ve en iyi arkadaşımı boğazlamak istedim. Bana bunu sormasından bile nefret ediyordum ama bunu yapacak tek kişi oydu. Court ve Linc bile beni sorgusuz sualsiz desteklerdi. Nişan partisinin olduğu gece Maddie ve Bex'e sırtlarını dönerek bunu yapmışlardı.

Ash her şeyi sorgulardı. Meraklıydı ve gerçeği öğrenene kadar lanet bir pitbull gibiydi. Dünyaya aynı gözle bakmam için bana meydan okudu ve ben de denedim.

Maddie'ye kadar.

Sert bir nefes verdim, ellerim kalçalarımdaydı. "Bilmiyorum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Dean'i ihbar etmenin bir başlangıç olacağını düşündüm ama-"

"-ama o kadar kolay yuvarlanmıyor?" Ash sıırttı. "O kızıdan hoşlandığımı biliyordum."

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu," diye söylendim, bıkkınlıkla başımı sallayarak.

Ash omzumu iterek, "Aslında öyle," diye karşılık verdi. "Ryan, seni herkesten daha iyi tanıyorum ve Madison gibi birine *ihtiyacın var*,

Ama sadece emek vermeye istekliysen. Ona bir hediye verdiğin için seni affetmeyecektir, bu hediye kelepçeli bir terapist olsa bile."

Gözlerimi devirdim. "Kısacası çok az ve çok geç olduğunu söyledi." Ash açıkça, "Haklı," diye cevap verdi.

"Bugünden önce O'Shea konusunda neden harekete geçemediğimizi biliyorsun," diye hatırlattım ona. "Babası bir sonraki Yüksek Mahkeme Yargıcı olmaya aday. Ya da bugüne kadar öyleydi. Yargıç Reginald O'Shea'nın bile bir tecavüzcünün oğlunu silip süpürebileceğinden emin değilim."

"Ry, o kadar uzun zamandır savunmaya geçtik, planlar yaptık, entrikalar çevirdik ve bu bizi nereye getirdi?" Ash'in kaşları kalktı. "Dean ölüm listemizdeki en kötü adam bile değildi. Yıldızların aynı hizaya gelmesini beklediğimiz için yıllarca her şeyi görmezden geldik."

"Kartlarımızı erken gösterirsek her şey dağılır," diye terslendim ve sinirim omurgama yayılırken enseme ovuşturdum. "Yıllar önce Phoenix'e başladığımızda hepimiz bunu kabul etmiştik."

"Ve bence yanlış karar verdik," diye yanıtladı. "Bence gölgelere bağlı kaldık çünkü bu bize her zaman bir çıkış sağladı."

"Çıkış mı?" Tekrarladım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bugüne kadar Phoenix'in ve tüm planın kapılarını kapatabileceğimiz anlamına geliyor. *Bir gün* asla gerçekleşmeyecekti. Tetiği çekmemek için her zaman bir neden olacaktı." Yüz ifadesi yumuşadı. "Ta ki Maddie'ye kadar. O bir dönüm noktasıydı, taşınmaya karar vermemizin nedeni. Sana ulaşabilen tek kişi oydu."

Sanki ağrım geçecekmiş gibi göğsümü ovuşturdum. "Ne istiyorsun?"

"Bugün, alevler içinde kalsak bile hepimizin işin içinde olduğu anlamına geliyordu ve artık zamanı gelmişti." Uzandı ve omzuma bir el attı. "Artık hücumla geçme zamanı geldi, kardeşim."

Homurdandım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Belki de haklısın." Bir kaşım kalktı. "*Belki* mi?"

"Alacağın tek şey bir *belki*, seni kendini beğenmiş piç kurusu," diye karşılık verdim ve onu gülümseyerek geri ittim. "Hadi gidip şu pisliklerle uğraşalım da ben de kızıma odaklanabileyim."

"Biliyor musun, onu geri kazanmanın en kolay yolu ona gerçeği söylemek olabilir. Her şeyi ona anlatmak," dedi Ash tekrar yürümeye başladığımızda.

Ona sertçe baktım, bu düşünceyle kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Hayır. Asla olmaz."

"Ry-"

"Madison'ı dünyamızın daha da derinlerine sürüklemeyeceğim." Onun benim geldiğim dünyaya, benim geldiğim *aileye* dair daha fazla ayrıntı öğrenmesi fikri bile beni tiksintiyle ürpertmeye yetiyordu. Bunun onu ne kadar hızlı koşturacağını ancak hayal edebildim.

Bana bencil bir pislik diyebilirsiniz ama onu zaten dan daha fazla kaybetmeye hazır değildim. Özellikle de bir şey gelmiyorsa. "Maddie bu saçmalıklardan zaten etkilendiğinden daha fazla etkilenmeyecek."

Bana uzun uzun baktı. "Gerçekten daha fazla sırrın en iyi plan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım onu güvende tutabileceğim anlamına gelse dünyayı yerle bir ederdim," diye cevap verdim sert bir tonda. Ellerim yumruk oldu, parmak eklemlerimdeki zar zor kapanmış sıyrıklar koluma yayılan bir acı aleviyle yeniden yarıldı.

Damarlarımı yalayan ateşin şüphelerimi yakıp yok etmesine izin vererek onu kucakladım.

Her şey yanabilirdi ve Maddie korunduğu sürece umurumda . Çünkü onunla birlikte yansam bile, oyunun sonu o ve ben olacaktık.

Dünyamın ve içindeki tüm insanların tamamen yok olması bile beni Madison'dan alıkoyamazdı.

Anka kuşu gibi küllerimden doğar ve onu her geri alırdım.

BÖLÜM 12



OceanofPDF.com

MADDIE

P 8'de frat'ta arty. Seni soyup kendim giydirmemi istemiyorsan seksi görün. Umarım 2. seçeneği seçersin.

Ryan'ın bir saat önce bana gönderdiği mesaja -on ikinci kez falan-baktım.

Çekip gittikten sonra odama dönüp biraz kestirmiştim. Duygusal olarak tükenmişim ve yatağıma girip lanet olası dünyayı unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ben de öyle yaptım.

Gary bugün için bana izin vermişti ve bugün Cuma olduğu için tüm hafta sonu Bex'le takılmayı ve ortalıkta görünmemeyi planlamıştım.

Ama görünüşe göre dernek başkanınızın FBI tarafından tutuklanmasını kutlamanın en iyi yolu bir parti vermektir.

Dürüst olmak gerekirse Dean'in hapisteki durumunu kutlamakla ilgili bir sorunum yoktu. Ona bir hediye bile gönderebilirdim.

Sabun gibi.

Bir ipin

üzerinde.

Dean'in son birkaç yıl içinde dağıttığı her şeyi geri aldığını düşündüğümde dudaklarımda çarpık bir memnuniyet sırtışı belirdi. Belki de bu acımasız dünyada çok fazla zaman geçiriyordum, çünkü Dean'in öngörülebilir bir geleceği olduğu gibi kaltak olarak geçireceğine dair tek bir lanet kırıntısı bile bulamadım.

Biri kapımı çaldığında odama geçtim. Muhtemelen Bex olduğunu bilsem de yine de gözetleme deliğini kontrol ettim.

Lanet olası dünyadaki tek arkadaşım olduğunu doğruladıktan sonra kapıyı açtım.

Bex kaşlarını çatarak bana baktı ve telefonunu kaldırdı. "Mesajını aldım.

Acil durum nedir?"

İnledim ve onu içeri aldım. "Ryan."

Dudakları birbirine yapıştı. "*Şimdi* ne olacak?"

Bex'in ardından kapıyı kilitlerken, "Görünüşe göre bu gece bir partiye katılmam istenmiş," diye kestirip attım.

"Ciddi misin?"

Ryan'ın mesajını okuyabilmesi için telefonumu ona uzattım. Bitirdiğinde burnu kırıştı. "Ve sen gidiyorsun?"

"İstemiyorum," diye homurdandım, kanepeye uzandım ve yoga pantolonumdaki bir parça tüyü karıştırdım. Dar yoga pantolonu, Gary onaylı yeni gardırobumun izin verdiği kadar rahattı.

"Belki grip numarası yapabilirsin?" Bex önerdi. Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ya da ona regl olduğunu söylersin? Bu genellikle erkeklerin kaçmasına neden olur."

Kıpkırmızı bir dalgaya kapıldığım ve Ryan'ın bütün gece beni kollarının arasına alıp sarmaladığı zamanları hatırlayınca mideme kramplar girdi. Ağrı kesicilerin ve ısıtıcı pedlerin toplamından daha iyiydi.

Hayır, , hayır.

Daha fazla gözyaşı dökmeden önce düşünce tarzımı hızla değiştirdim. Bu noktada nasıl bir şeyim kaldığından emin değildim.

"Peki, plan nedir o zaman?" Bex bana sordu.

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Ryan'a tam olarak neyi çöpe attığını göstermek için olabildiğince seksi görünmeyi planlıyorum." Bu sözleri söylerken, zihnimde şekillenen olay örgüsü göğsümde canlandı.

Bex'in ela gözleri parladı. "Sanırım bu ateşi onunla paylaşmayacaksın?"

Kayıtsız bir omuz silktilim. "İstediği kadar izleyebilir ama ben hayatıma devam ediyorum. Fiziksel olarak olmasa duygusal olarak."

Kaşları yavaşça ve hiç de belli etmeden yukarı doğru kalktı. "Oh, gerçekten mi?"

Başım geriye düştü ve tavana baktım. "Böyle söyleyince bana inanmadığın hissine ."

"Yani..." Ellerini kucağında iki yana açtı. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Keşke duygularımı bir ışık düğmesi gibi açıp kapatabilseydim."

"Evet," diye nefes aldı Bex, "bu harika olurdu."

Ona uzun uzun baktım. "Sen iyi misin? Yani, sen, Court ve Linc hakkında pek konuşmadık. Onlarla yakınlaştığını biliyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Ve şimdi değilim. Sanırım bu dersi iki kez öğrenmesi gereken biriyim." Sözlerine asit gibi acılık karışmıştı.

Bacaklarımı kanepeye çektim ve yüzümü ona döndüm. "Bex, hadi ama. Bunun senin için bir anlamı olduğunu biliyorum. Ve bence onlar için de bir anlamı vardı."

"Yeterli değil," diye cevap verdi alaycı bir şekilde. "Ve ben buna kanan bir aptalım." İki parmağını oynattı. "Tekrar: *iki kez*."

"Sen mi kandın? Ya da ona?" Soru ben sansürleyemeden ağızımdan kaçtı.

Bex bana ters ters ama arkasında çok az sıcaklık vardı. "Özür dilerim," diye özür diledim.

Küçümseyici bir el salladı. "değil. Ve sanırım ikisi de. Yani, Linc olayı yeniydi ama Court... Çok aptalım, Maddie."

Uzanıp parmaklarımızı birleştirdim ve onunkileri sempatik bir şekilde sıktım.

Gözyaşlarını kırptıştırırken başı geriye eğildi. "*Gerçek* gibiydi, anlıyor musun?"

Suratımı asarak başımı salladım, çünkü bu durumu kesinlikle anlayabiliyordum.

Boşta kalan eliyle gözlerini ovuşturdu. "Kahretsin. Onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığımı unutmuşum. Hepsiyle birlikte."

"Ne yanlış gitti?" Ben sordum. Bex, Court, Linc, Ryan ve Ash'le birlikte büyüdüğünden bahsetmişti. Court'un ailesiyle kendi ailesi bir son derece yakınmış, ta ki her şey dağılana kadar.

"Keşke bilseydim," diye mırıldandı. "Bir gün Court en iyi arkadaşımıydı, ertesi gün benimle konuşmayı kesti." Bana sert bir bakış attı. "Sanırım insanlar üzerinde böyle bir etkim var."

Yüzüm buruştu, çünkü kız kardeşim de aynı şeyi yapmıştı.

"Belki de insanları doğuştan itiyorumdur," diye şaka yaptı ama yarı yaptığı izlenimine kapıldım.

"Ben değil," dedim ısrarla. "Güvenebileceğim tek kişi sensin. Eğer sen olmasaydın sanırım intihara meyilli olurdu-" Söylediklerim içimde şimşek gibi çakarken ağzımı kapattım.

Bex'in yüzü biraz küllendi.

Elini bıraktım, benimki aniden soğuk ve nemli hissettirdi. Dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı onlara sardım. "Öyle demek istemedim."

"Tamam," dedi yavaşça, gözleri okunmuyordu.

Hayır, tabii ki yapmadın Maddie.

"İntihara meyilli değilim," dedim çabucak. Değildim. İçinde bulunduğum koşullardan nefret ediyordum ama ne kadar yorgun olursam olayım yine de savaşmaya hazırdım.

"Ama Madelaine *yıllarını* benim son iki haftadır kapana kısılmış gibi hissederek geçirdiyse..." Sözlerimi yarıda kesip başka tarafa baktım. "Bilmiyorum, Bex."

"Keşke bana söyleseydi," diye mırıldandı. "Adam hakkında, Gary hakkında, her şey hakkında. Belki yardım edebilirdim."

On sekiz yaşındaydım ve bu kâbustan bir çıkış yolu göremiyordum, bu yüzden bunun on üç yaşındaki bir çocuk üzerinde yarattığı etkiyi ancak hayal edebilirdim. Özellikle de onu koruması gereken yetişkinler tarafından istismar edilen ve manipüle edilen birini.

Öfke içimde yuvarlandı ve ardında buz gibi bir uyuşukluk bıraktı.

"Bunu ödeyecekler," diye sıkılmış dişlerimin arasından zorla söyledim. "Bunu onlara ."

"Nasıl?"

"Gary bana yeni bir telefon verdi ama eskisi hâlâ Ash'te. Acaba uygulamadan başka bir şey aldı mı? Belki Madelaine'in onların altından kalkmak için bir planı vardır. Kullanabileceğim bir plan."

Bex iç çekti. "Sanırım bu bir partiye gideceğimiz anlamına geliyor?"

Biraz sııttım. "Elbette öyle. Ve bunu yaptığımızda yürüyen bir günah gibi görüneceğiz."

* * *

Birkaç saat sonra bizi alan rehin kendisini "Beş" olarak tanıttı. Çünkü adayların isimleri değil, numaraları vardır. O mükemmel bir

Range Rover'ının arka kapısını açıp bizi içeri alan beyefendi, direksiyona geçip bizi kampüsün karşısındaki Greek Row'a götürdü.

Dürüst olmak gerekirse, Five oldukça tatlı görünüyordu ve arabaya bindiğimde bakışlarının açıkta kalan bacaklarıma takılması güvenimi artırdı.

Siyah deri mini etek ve kırmızı askılı bluzu maksimum ten görünsün diye seçmiştim. Çok seksi siyah Louboutin ayakkabılar uzun bacaklarımı daha da uzun gösteriyordu. Saçlarımı gevşek ve açık bırakmışım ve minimal makyaj yapmışım, sadece bir kat maskara ve yakut tonlarında bir rujla etkiyi tamamlamışım.

Bex benim kadar aşırıya kaçmamıştı ama yüksek yakalı ve sırtı açık yeşil elbisesi canlı gözlerini ortaya çıkarmış ve koyu renk saçlarının yeşil ve mavi boyalı tellerini vurgulamıştı.

Bakışları dikiz aynasında çok uzun süre kaldığında Five'ın ara sıra yoldan geri dönmek zorunda kalması bir gösterge olsaydı, Ryan'ın mesajının *seksi AF* gerekliliğini yerine getirmiş olurduk.

Beş, derneğin dairesel yoluna girdi, ayrılmış bir yere park ettikten sonra araçtan atladı ve bizim için arka kapıyı açtı.

Beceriksizce bacaklarımı çevirdim, eteğimin altına giydiğim pembe dantel tangayı ona göstermemeye dikkat ettim çünkü bu kıyafetin etkisi külot çizgileriyle mahvolabilirdi. Ve ayrıca? Bazen bir kızın kendine güvenini artırmak için seksi bir iç çamaşırına ihtiyacı olurdu, orada olduğunu bilen tek kişi kendisi olsa bile.

Beş tereddüt etti, bize gergin bir bakış attı. "Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Evin ön tarafına bir göz attım. Parti tüm hızıyla devam ediyordu, insanlar çimenlerin üzerinde toplanmıştı ve üç katlı tuğladan devasa evin hoparlörlerinden müzik yayını yapılıyordu. Mekândaki neredeyse tüm ışıklar yanıyordu ve içerideki insan silüetlerini görebiliyordum. Arkadan gelen su sıçramaları, insanların sıcak Kaliforniya gecesinden yararlanarak havuzu kullandıklarını gösteriyordu.

"Biz iyiyiz," dedim soğukkanlılıkla.

Five yavaşça başını salladı, gözleri çoktan ona ciddi ciddi olan bir üzerindeydi

onun fincanı. Başka bir şey söylemeden yanımdan uzaklaştı ve ona doğru yöneldi.

Yavaş bir nefes aldım, dikkatimi eve çevirdim ve midemde kelebekler uçuşurken omuzlarımı dikleştirdim. "Tamam."

Bex bileğimi tuttu ve kıyafetimi inceleyen geniş gözlerle bana baktı. "Bundan emin değilim Maddie."

Ona bakarken biraz kaşlarımı çattım ve kıyafetime göz gezdirdim. "Eteğim çok mu kısa?"

Alt dudağını dişledi. "Yani, *pek değil*."

Sırıtarak uzandım ve etek ucunu yukarı çektim, bir santim daha tenimi ortaya çıkardım ve eğilmemek için aklıma bir not aldım. Ya da oturmaktan. Dürüst olmak gerekirse, çok hızlı yürürsem kığımın yanağı görünebilirdi.

Buradaki kızların yarısının giyim tarzından pek de farklı değildi. Partiye hazır görünüyordum.

Ya da bir köşede çalış.

Kalbini , Ryan.

Bex usulca inledi ve başını salladı. "Cidden Maddie. Ryan sen içeri girdiğinde çıldıracak ve muhtemelen iyi bir Çekilde değil. Bunu öylece kabul etmeyecektir."

Gözlerine baktım ve sırtımdan kendimi alamadım. ", ya da alması umurumda değil. Ryan ."

Ön kapıya doğru yürümeye başladığımda Bex arkamdan, "Ben de bunu söyleyeceğinden korkuyordum," diye mırıldandı.

"Ayrıca, bana seksi giyinmemi söyleyen de o," diye hatırlattım ona göz kırparak.

Bir nefes verdi ve mırıldandı, "Aklından geçen bu değildi sanırım."

Sadece yürümeye odaklandım, çünkü kaldırım taşları ve topuklu ayakkabılar ölümcül bir kombinasyondur ve dışarıdaki herkesin önünde yüzümü yere dikersem kıyafetimin etkisi mahvolurdu. Neredeyse çok geç olana kadar arkamdan gelen birini fark etmedim.

"Maddie." Bir el dirseğime dokundu ve hızla dönerken yerinden fırladı. Çok hızlı. Bileğim dönmeye başladı ve kendimi sabitlemek için kollarımı açtım.

Charles elleriyle beni sabitlerken güldü. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Beni duyduğunu sanmıştım."

Bex, Charles'ın arkasından gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Kendi dünyamda kaybolmuştum," diye cevap verdim ve onu .

Bakışları beni boydan boya dolaştı, takdirle ısındı ama ürkütücü, gözleriyle beni soyan bir şekilde değil. "Vay canına."

Gülümsemem biraz kırılğanlaştı. "Teşekkürler."

Bakışları gözlerime kaydı ve çenemin altına inmedi. "Belki size içeri kadar eşlik edebilirim? Düşmene izin veremeyiz, değil mi?"

Bex boğazının arkasından hafif sıkıntılı bir ses çıkardı ve ben nedenini biliyordum. Nişanlım *olmayan* bir adamın kolunda eve girmek mi? Evet. İyi bir görüntü değildi ve Ryan'ı kızdıracağını biliyordum.

Ryan'a ne kadar öfkeli olsam da, içimden bir ses başka bir erkeğe dokunma fikrini .

Bex'e *yaptığım duygusal* konuşma buraya kadarmış.

Kalbim, tüm sinir bozucu hain sadakatine rağmen hâlâ Ryan'ın tarafındaydı.

"Burada olmana şaşırdım," diye ağızımdan kaçırdım. Kulağa ne kadar suçlayıcı ve kaba geldiğini fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

Charles kaşlarını kaldırdı. "Bu açık bir davetti ya da ben öyle sanıyordum. Takım arkadaşlarımdan çoğu geliyordu, ben de onlara katılmaya karar verdim."

"Doğru," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımda gezdirirken. "Senin sezonun nasıl gidiyor?"

"Futbol, futbol değil, en azından burada Amerika'da değil, ama takım oldukça iyi," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Bu harika." Gerçekten hevesli olmaya çalıştım, çünkü o benim arkadaşım ve destekleyici olmalıydım. Ama bakışlarım çoktan kaçmam gereken adamı aramaya başlamıştı.

"Burada olmanı umuyordum," diye itiraf etti, yanakları sevimli ve masum bir şekilde biraz pembeleşmişti. Bex'e pişmanlıkla baktı. "Ve tüm görgü kurallarını tamamen kaybettim. Özür dilerim, Bex. Nasılsın?"

"Muhteşem," diye cevap verdi, hiç de öyle olmadığını belli eden bir ses tonuyla. Bana bir bakış daha attı.

Charles'a bakarken yüzümü buruşturdum. "Sanırım yapmam gerek-"

"Ah," dedi yumuşak bir iç çekiş ve pişman bir gülümsemeyle. "O bakışı biliyorum. Sen değilsin, benim bakışım, değil ?"

"Ryan ve ben hâlâ nişanlıyız," diye dikkatle cevap verdim. "Bu... karmaşık bir durum."

Bana cevap olarak gergin bir gülümseme verdi. "Konu gönül meseleleri olunca işler genelde öyle olur. Ama arkadaşlıklarınız üzerinde bir tasmaı olmadığını varsayıyorum?"

"Hayır," diye yavaşça cevap verdim.

"O zaman arkadaşın olarak sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Sesi alçaldı ve biraz daha yaklaştı.

Eğlenerek başımı salladım.

"İkiniz arasında yaşananlar tüm okulda konuşuluyor ve adınız temize çıkmış olsa da, nişanlınızın tüm suçlamalardan masum olduğunuzu anlamakta biraz geç kaldığı da dikkat eden herkes için apaçık ortada." Bana bilmiş bir bakış attı.

Hatırlatma karşısında göğsümde bir rahatsızlık hissettim. "Haksız değilsin."

"Ayrıca onun desteksizliğini görmezden gelmeye pek hevesli olmadığınızı da tahmin ediyorum." Yüzünde bir gülümseme belirmeye başladı.

"Belki," diye .

Kolunu uzattı. "O zaman size içeriye kadar eşlik etmeme izin verin. Belki de neyi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğunu görmek ona uslu durması için gereken tekmeyi attırır."

Ryan'ın uslu *durması* fikrine neredeyse burun kıvıracaktım ama bir yanımda hayatıma devam *edebileceğimi* onun yüzüne vurma fikrini sevdi. Tamamen göstermelik olsa bile.

"Neden?" Bex, Charles'a kaşlarını çatarak bakarak sordu.

"Dürüst olmak gerekirse Ryan Cain gibi adamları hayatım boyunca tanıdım.

Kibirli, hak sahibi, dünyanın sahibi olduklarını düşünüyorlar."

Bex kaşlarını çatarak, "Dük öyle dedi," dedi.

Bunun üzerine kıkırdadı. "Doğru, ama içine doğduğum dünyadan biraz daha evrimleşmiş olduğumu düşünmek isterim." Bex'e göz kırptı.

"Ve

Teknik olarak babam dük, ben değilim. Henüz değil, her neyse."

Dikkatimi tekrar Charles'a vermeden önce en iyi arkadaşım ile bakiştık. "Bunun bir arkadaşın arkadaşına yardım etmesinden başka bir şey olmadığı konusunda açık olduğumuz sürece."

Masum bir gülümsemeyle ellerini kaldırdı. "Kesinlikle."

"Tamam o zaman," diye kabul ettim ve kolumu onunkinin içine soktum.

Bex arkamdan ofladı. "Bunun sonu gerçekten iyi bitmeyecek."

Muhtemelen haklıydı, ama damarlarımdan geçen heyecan beni beklentiyle aydınlattı. Başka bir adam beni evine götürdüğünde Ryan'ın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Oyun , Ryan.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13



OceanofPDF.com

MADDIE

(İçerideki gürültü neredeyse sağır ediciydi. Merdivenler hariç her yerde insanlar vardı, merdivenlerin iki sıkılmış merdiven tarafından kapatıldığını fark ettim.

cehennem gibi görünüyorlardı. Sol taraftaki yemek salonunda striptiz bira pong oyunu oynanıyordu ve yarı çıplak kızlar ne zaman biri atış yapsa tezahürat yaparken on iki metrelik masa bardaklarla ve dökülen biralarla kaplıydı. İç çamaşırına kadar soyunmuş bir kız sütyenini çıkarmadan önce arkamı döndüm.

Sağ taraftaki oturma odası büyük bir seks partisine benziyordu, insanlar sevişmek için her türlü zeminden faydalanıyordu. Çoğunun üzerinde hâlâ kıyafetleri vardı ama birkaçı çıplaktı. Öğrenci birliğinden tanıdığım bir adamın kılıklı kıcı, koltuktaki bir kız için twerk yapmaya başladı. Dönerek uzaklaştım, ama adamın sallanan kıcını görmeden önce değil.

Ancak en şaşırtıcı görüntü fuayenin ortasında asılı duran ve üzerinde Dean'in sabıka fotoğrafının bulunduğu "Ding- dong, orospu ÖLDÜ!" yazılı pankarttı.

Ve - lanet olsun - duvara *daha fazla* sabıka fotoğrafı yapıştırılmıştı ve insanlar dart oynuyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Charles yanımda.

Bikinili bir kız koşarak omzuma çarparken elim refleks olarak koluna sıkıştı.

"Üzgünüm, Madelaine!" diye cıvıladı, yanımdan koşarak geçti. Bir saniye sonra futbol takımından bir çocuk bir çığlık atarak onun peşinden koştu.

Ryan'ın hücum oyuncusu tarafından ezilmemek için kenara çekildim.

"mı?" Charles kuru bir sesle sordu.

"Onunla hayatımda hiç tanışmadım," diye mırıldandım, kaosun ve sefahatin korkunç boyutunu seyrederken. Buradaki bazı partilerin çılgınca olabileceğini biliyordum ama bu tamamen yeni bir seviyeydi.

Bex yanıma geldi, etrafına bakarken gözleri irileşmiş ve telaşlanmıştı. "Bu çılgınlık."

Başımı salladım, zar zor düşünebiliyordum. Aşırı duyuşal yüklenme altındaydım. Her şeyden çok bağırmaya benzeyen bir sesle, "Arka tarafa gidelim," diye önerdim.

Charles başıyla onayladı ve biz koridordan evin arka tarafına doğru yürürken iri gövdesini kullanarak insanları yoldan çekti. Bex parmaklarını benimkilerle birleştirdi, böylece tıka basa dolu mutfaktan geçip arka kapıdan çıkarken birbirimizden ayrılmadık.

Sarsılarak durdum ve havuzda voleybol oynayan çıplak bedenlere baktım. İnsanlar ağaç dallarından sarkan Çin fenerlerinin altında çimenlerin üzerinde dans ediyordu. Uzak köşeye bir DJ kurulmuş, devasa hoparlörlerden müzik yayını yapıyordu.

Bex gözlerini devirerek, "Oh, bu çok daha iyi," diye mırıldandı.

Omurgamda bir farkındalık karıncalanması hissederken bakışlarım etrafımda dolaştı. Gözlerin üzerimde olduğunu ve sahibini bulmadan önce kim olduklarını biliyordum.

Ryan, tebaasının arasındaki bir kral gibi, ateş çukurunun etrafındaki büyük insan grubunun ortasında oturuyordu. Alevler onun kristal mavisi gözlerine yansıyor ve ayağa kalkıp bize doğru ilerlediğinde yutkundum.

"Kahretsin," diye mırıldandı Bex, bana gergin bir bakış fırlatarak.

Ryan'ı gördüğümde vücudumun hemen tepki vermesinden nefret ediyordum. Pazularını saran ve göğsüne yapışan dar beyaz bir tişörtün içine yerleştirilmiş geniş görünce ağzım sulandı. Beklenti kanımda şarkı söylerken omurgamda bir ürperti dalgalandı.

Eğer gelip beni kollarına alsaydı, isteyerek giderdim. İsteyerek. Ona bir maymun gibi tırmanır ve kollarımı beline dolayarak-

"Bu da ne böyle?" Ryan homurdanarak beni hızla gelişen fantezimden kopardı. Nefret dolu bakışlarını söz konusu adama çevirmeden önce kolumun Charles'ın kolunun içinde sıkıştığı yere dik dik baktı. Sanki Charles benim iznim ya da bilgim olmadan elimi dirseğine süper yapıştırmıştı.

Yani, sanırım bu Ryan'ın doğrudan suçlamasından *Ben*, ama de.

Charles'ı biraz kenara iterek Ryan'ın bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Charles bana eşlik etmeyi teklif etti."

Ryan'ın bakışları bana kaydı. "Gerçekten mi?"

Gözlerim meydan okurcasına kısıldı. "*Gerçekten mi?*"

Charles'a dönerken yüzünü buruşturmak zorunda kaldı. "Kızımı içeri aldığın için teşekkürler. Bundan sonrasını ben hallederim, Chucky."

Charles, hakkını yemeyelim, gözlerini kırpmadı bile. "Böyle iyiyiz, teşekkürler dostum." Bana baktı. "Dans etmek ister misin, aşkım?"

Ryan'ın eli dışarı fırladı ve boştaki elimi yakaladı. "Konuşabilir miyiz?" Ona iyi niyetli bir gülümseme verdim. "Dansa davet edildim."

Ryan'ın çenesi sıkılaştı ve çok ileri gittiğimi hissettim. Onun kendini biraz kaybettiğini görmek içimde bir heyecan yarattı. Ama hemen ardından, kalbimin etrafında küçük bir suçluluk ipliği dolandı.

Ryan'ın olanlar için üzgün olduğunu ve beni gerçekten sevdiğini biliyordum, bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacak ya da kabul edemeyecek olsam bile.

"Bana bir saniye ver," diye mırıldandım Charles'a, Ryan'ın beni duyamayacağı bir yere çekebilmesi için onu bıraktım. Biz kenara çekilirken Bex'in sırtışını gizlediğini gördüm.

"Maddie." Ryan'ın sesi içimi karmakarışık eden ağır bir duyguyla doluydu. "Ciddi misin?"

Kaşlarımlı kaldırdım. "Ne? Senin önceden onaylanmış uşak listende olmayan biriyle takılamaz mıyım?"

"Ben'i gönderdim-"

"Ben?" Sözünü kestim.

Sırıttı. "Beş. Seni alması için onu gönderdim çünkü buradaki işleri halletmem gerekiyordu. Dean'in tutuklanması yeni bir başkana ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu."

"Dur tahmin edeyim," dedim ona uzun uzun bakarak. "Bir sonraki başkan sen misin?"

Kendini beğenmiş bir şekilde sıırıttı. "Hiç şüpheniz var mıydı?"

"Dean'in iğrenç uygulamalarından yararlandığını gördüğüme sevindim," diye mırıldandım başımı sallayarak. "O zaman neden şaşırayım ki? Doğrudan sana fayda sağlamayan bir şey yapıyor musun?"

"Genel bir kural olarak değil, hayır," diye yanıtladı. Ses tonunda kibir bile yoktu. Sadece kendi davasına bir şekilde yardımcı olmayacaksa parmağını bile kıpırdatmayacağını ifade ediyordu.

Geri adım atarken hormonlarımın onu kilitlemesini istedim. "Tamam."

Ryan'ın elleri fırladı, beni kalçalarımın yakaladı ve daha yakına çekti. "Maddie, deniyorum."

"Öyle misin?" Bakışlarımı bir meydan okumayla kaldırdım, ondan uzaklaşmaya zahmet etmedim. Ryan Cain benim kişisel ağırlık merkezimdi ve onun yörüngesine düşmekten kendimi alıkoyamıyordum.

"Evet," diye ısrar etti, omzumun üzerinden bakarken mavi gözleri parlıyordu. "Ama o dangalak kanoyu buraya getirmek bize yardımcı olmuyor."

Keskin bir nefes aldım. "Belki de *bana* yardım ediyordur, Ryan. Bunu hiç düşündün mü?"

Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

Ellerimi kollarının üzerine koydum ve bana dokunmaması için yavaşça aşağı doğru ittim. "Bu kendi arkadaşlarımı istediğim *anlamına geliyor*."

"Arkadaşların var," diye karşı çıktı inatla. "Bex ve çocuklar var."

"Bex *benim* arkadaşım," diye başımı sallayarak kabul ettim, "ama erkekler? Tabii ki hayır.

Önce size sadıklar."

"Tartışılabilir," diye
mırıldandı. Kaşlarımı
çattım. "Ne?"

"Hiçbir şey." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Sadece Charlie'nin ihtiyacın olan arkadaş olduğunu düşünmüyorum."

"Artık bana ihtiyaçlarımın *ne olduğunu* söyleyebileceğini sanmıyorum," diye karşılık verdim.

Alt dudağını parmaklarken bakışları ısındı. "Neye ihtiyacın olduğunu bilsem bile mi?"

Tanrım, o *bakış*. Aralarındaki keskin sızıyı dindirmek için sığ bir çabayla kalçalarımı birbirine bastırmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Gülümsemesi arttıkça parlayan gamzesi, beynimin tam olarak nereye gittiğini bildiğini doğruladı.

Terapiye ihtiyacım vardı. Çok fazla terapiye. "Hayır," diye ağızımdan kaçırdım.

Başını yana çevirdi. "Hayır mı?"

Boğazımı temizledim. "Hayır, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun." Ama o bilebilirdi.

Kahretsin.

Boğazının arkasından öyle ses çıkardı ki kafamda her türlü geri dönüşü canlandırdım.

"Bana öyle bakmayı kes," diye tersledim, bakışları ısınmış tenimi okşar gibiydi.

"Bu kadar muhteşem görünmeyi bırak," diye karşılık verdi, dudaklarını yalayarak.

"Dans edeceğim," diye açıkladım, telaşlanmış ve asıl oyun planımı bozmuştum. "Charles ile."

Yüzündeki tüm eğlence kayboldu ve yerini kaşlarını çatmaya bıraktı. "Ciddi misin Mads?"

"Evet, ciddiylim," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Charles bir arkadaş. Arkadaşlarımla dans edebilirim."

"Bex'le dans et o zaman," diye yanıtladı başını sallayarak. "O yürüyen prezervatifle değil."

Benden beklenmedik bir kahkaha patladı. "Ne?"

Ryan kayıtsız bir omuz silkmeye, "Ona sik demek siklere hakaret olur," diye açıkladı.

"Onu tanıyorsun bile." Bu konuyu neden bu kadar zorladığımdan tam olarak emin değildim. Belki de Ryan'ın beni kontrol etmediğini kanıtlamak istediğim içindi. Belki de yapabileceğim tek şekilde ondan intikam almak için.

Belki de tam bir mazoşist olduğum içindir.

Ryan dişlerini biraz daha sıkarsa, gece bitmeden takma dişlere ihtiyacı olacaktı. Kendimi beğenmiş bir tatmin duygusu içindeydim.

Onu delirttiğimi bile bile.

"Lanet olsun Maddie," diye öfkeleni, gözleri yine uyarıyla parladı.

Onun sinirleri üzerinde step dansı ve bunun her saniyesine bayılıyordum. Kopmaya hazır görünse bile.

Giderek artan tedirginliğimi yutarak kaşlarımı kaldırdım. "Sorun ne Ryan? *Bana güvenmiyor musun?*"

Ben eldiveni indirirken dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. Bir saniye sonra gözleri kısıldı. "Ateşle oynuyorsun, bebeğim."

Üzerimdeki dar kıyafete baktım. "Biraz üşüyorum. için ihtiyacım olan şey ateş olabilir."

Bana öylece baktı, gözlerindeki karanlık, adını bir duygunun dipsiz boşluğuydu.

"Yani?" Ben . "Ne ?"

Yavaşça, neredeyse belli belirsiz başını salladı. "Sana güveniyorum."

zafer duygusu, bir kolunu belime dolayıp önümü onunkiyle aynı hizaya getirdiğinde çabucak ezildi. Karnıma bastırıldığı sert uzunluk karşısında neredeyse dilimi yutacaktım.

Ryan ağzını kulağımın kabuğuna doğru indirdi. "*Ona* güvenmiyorum." Başını Charles'ın hâlâ Bex'le birlikte beklediği yere doğru eğdi. "Unutma Maddie, izliyor olacağım. Ve futbolcuların oynamak için *e/e* ihtiyacı yoktur."

Beni önce, sanki herkesin önünde beni sahipleniyormuş gibi ağzımın kenarına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, bacaklarım biraz titriyordu, o koltuğuna geri dönüp otururken.

Bu sırada ben hâlâ Gağırımığ bir aptal gibi duruyordum, dudaklarım onun dokunduğu yerde karıncalanıyordu. Hâlâ orada olduklarından emin olmak için parmaklarımı dudaklarıma götürmeme saniyeler kalmıştı ki Ryan bakışlarıyla karşılaştı.

Uzanıp birasını aldı ve "*senin hamlen*" diye bağırırcasına rahatça kaldırdı.

Dışarıdaki insanların yarısına ek olarak arkadaşlarının hepsi bana bakıyordu. Ryan ve ben bu dedikodular için başlıca malzeme idik.

ve biz kesinlikle onlara bir gösteri yapıyorduk. Öngörülebilir bir gelecek için tüm gözler üzerimizdeydi.

Döndüm ve Bex ile Charles'a doğru yürüdüm.

"İyi gitmiş gibi görünüyordu," dedi Bex beceriksizce.

"Dans mı ediyoruz?" Charles sordu.

Ryan'ın bakışlarının sırtıma baskı yaptığını hissederek yutkundum.

"Hayır. İçiyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14



OceanofPDF.com

RYAN

(Kız boşa harcanmıştı.

Biramdan bir yudum daha aldım ve Maddie'nin kafamı geriye atıp o İngiliz dangalağın söylediği bir şeye güldüm. Yanına gidip elimdeki şişeyi kafasının yan tarafına vurmaya düşünürken kanımdaki tahriş yalandı.

Bu iki saatten fazla bir süredir devam ediyordu. Maddie'nin içki üstüne içki yuvarlamasını, Bex'in neredeyse bire bir ona cevap vermesini izledim. Charles, hakkını yemeyelim, iki kadehten sonra durmuş ve onları izlemeye koyulmuştu.

Maddie'nin hayatında ve onun mükemmel kalçalarının arasında hak ettiğim yeri bir kalp atışında seve seve alacağını bilmeseydim, bu havalı bir hareket bile olabilirdi.

Şerefsiz.

Madison sarhoş olurken kenarda oturup izlemek zorunda kalmıştım. Onun için alışılmadık bir durumdu ya da en azından ben öyle sanıyordum. Hiçbir şey onu tanımadığımı fark etmek kadar canımı sıkamazdı ama birbirimizi tanıdığımız haftalar boyunca onun iki saatten fazla içtiğini hiç görmemiştim.

Şimdi mi? Şimdi lanet olası partinin hayatıydı ve Bex'le dans ederken o daracık eteğiyle kışını sallamasını en ön sıradan izliyordum. Akıllıca, blöfümü görmemeye karar vermiş ve Douches Dükü ile dans etmemişti.

Tam o sırada topuklarının üzerinde tökezledi ve Charles dirseğinden tutarak onu sabitlemek için uzandı.

Harekette cinsel bir şey yoktu ve Charles Fuckington the Fourth ya da her neyse, davranışlarında platonik olmaktan bir şey olmadığını kabul edebilirdim, ama yine de kızıma dokunuyordu.

Siktir et.

Nişanlım.

Şişeyi çimlere bıraktım ve kendimi itmeye başladım.

Yu

kar Ash bir elini göğsüme vurdu. "Yapma."

I. Sinirlenmenin de ötesinde ona ters ters baktım.

Başını Maddie'ye doğru eğdi. "O şu anda mutlu, kardeşim.

Ve sapıklık yapmıyor ya da yarım yamalak bir şey yapmıyor. Bırakalım bu böyle devam etsin." Dişlerim birbirine kenetlendi.

Ash sandalyesinde öne doğru eğildi, böylece alçak ses tonunu müzikten bile duyabiliyordum. "Oraya gidip sikini sağa sola sallamanın Maddie'nin seni affetmesini sağlayacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

Ona sıırıttım. "Aletimi incelediğinin farkında değildim."

Bana donuk bir bakış attı. "Çünkü bu kadar küçük olduklarını bilmiyordum."

Yumruğum fırladı ve omzunu morartmaya yetecek bir güçle kırdı. İrkilmedi bile.

"Cidden, Ry. Bırak Maddie işini yapsın. Sarhoş bir geceyi hak eden biri varsa, o da bu kızdır. Ve burası onun kendini salabileceği en güvenli yer. Hiçbirimiz ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz." Ash kendi içkisini dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

Yavaş bir nefes aldım ve Maddie'ye objektif gözlerle bakmaya çalıştım ama bu anlamsızdı.

O sadece partilerimizden birinde eğlenen bir kız değildi.

O *benim* kızımdı ve müzik eşliğinde dengesiz bir şekilde sallanırken bile gözlerinin etrafındaki derinin gerildiğini görebiliyordum. Askılı bluz ve minik etek normalde giyeceği şeyler değildi ve topuklu ayakkabıların bacaklarını inanılmaz derecede uzun göstermesini takdir etsem de, muhtemelen dengesinin çok bozuk olduğunu da biliyordum.

Aynı derecede sarhoş olan Bex'e kolunu doladığında gözlerim kısıldı. Charles ikisini de yakalamayı başardı.

Çimenlerin zerine yığıldı.

Pişmanlık içimi asit gibi kemiriyor, bağırsaklarımı yakıyor ve geriye kalanları buruşturuyordu.

Bunu ona ben yapmıştım. de.

Maddie'yi hiç düşünmeden kendi dünyama çekmiştim. Madelaine'in gittiğini ve daha uysal, daha az şirret bir nişanlıyla baş başa kaldığımı fark ettiğimde piyangoğun bana vurduğunu düşünmüştüm.

Maddie'nin birçok açıdan Lainey'den bile daha zorlu olduğunu fark ettiğimde ağzımda bir gülümseme belirdi. Muhtemelen Lainey'nin ne istediğı ya da ne hissettiğı hiç umurumda olmadığı için.

Ama Maddie.

Kahretsin, bu kız benim kanımda vardı. Babamın oyunlarını oynarken bir yerlerde ona aşık olmuştum.

Elimi cebime soktum ve nişan yüzüğünün soğuk metalini hissettim. Bektan bir aptal gibi onu yanımda taşımaktan vazgeçememişim.

Court kendini diğer tarafımdaki koltuğa atmadan bir saniye önce Jean giysili bacaklar görüşümü engelledi, Bex'e bakarken yüzünde benimkiyle eşleştiğini bildiğim bir kaş çatma vardı.

"Bir telefon görüşmesi ve güzel çocuk sonsuza dek gidebilir," diye mırıldandı, çenesini dalgınca ovuşturarak.

Koyu bir kıkırdamaya engel olmaya çalışmadım. "Ash zaten o pisliği sakatlayamayacağını söyledi, yüzden sanırım cinayet de olmaz."

"Ya da belki ikinizi de onun cinayetiyle baş başa bırakır ve Phoenix'i kendim için alırım," dedi Ash homurdanarak.

Phoenix'ten bahsedince gülümsemem dağıldı. "Babamla konuştum. Önümüzdeki hafta sonu beni eve bekliyor. Görünüşe göre işlerin kontrolden çıkmasından endişe ediyor."

Court'un omurgası sertleşti ve kara gözleri bana dikildi. "O ne biliyor?"

"İsteddiğimden daha fazla," diye itiraf ettim, huzursuz bir his omurgamı karıncalandırıyordu. "Ama hala pek çok konuda yanılıyor. İşleri yoluna koymak için daha fazla zamanımız olmasını umuyorduk ama-"

"Ama sen haydutluk yaptın?" Linc arkamızdan gelirken araya girdi. Ash'in yanına oturmadan önce omzuma hafifçe vurdu. "Sır olması gereken bir şey için sesini alçaltman gerekebilir dostum."

Ona ters ters baktım. "Dikkat eden birini görüyor musun?" Etrafımızda devam eden partiye elimi salladım.

Ortada bir yer ayırmıştık ve bizimle oturmaya çalışan insanları birkaç sert söz ve ölümcül bakışlarla kolayca kovalıyorduk. Bu okulda kraliyet ailesi gibiydik ve insanlar bizim koyduğumuz sınırlara saygı duymayı biliyorlardı.

Arada sırada ısınacak bir yatak arayan zavallı bir kız dışında kimse bize yaklaşmamıştı. Kimse buna cesaret edemezdi. Ekip bile kendimizi diğer herkesten bilinçli olarak ayırdığımızda yanımıza gelmemeleri gerektiğini biliyordu.

Linc bana bir bira daha uzatmadan önce gözlerini devirdi. Üstünü kapattım ama içmedim. Maddie ikimiz için de yeterince sarhoştı ve birinin ayık kalması gerekiyordu.

Ayrıca, işin içine alkol girince Charles'ı yumruklama ihtimalim çok arttı.

"Babana ne söyleyeceksin?" Ash dikkatimi kaçınmaya çalıştığım konuya geri çekerek sordu.

Omuz silktim. "Bir yolunu bulacağım." Sonra Linc'e baktım. "O'Shea'nın kışını yemek salonuna sürükleyen de sendin. Eğer bir sorunun varsa, bunu dile getirmeliydin."

Linc ellerini kaldırdı. "Benim bir sorunum yoktu. Bex'e yaptığı şey berbattı. Maddie'yle uğraşması o orospu çocuğunun tabutuna çakılan son çivi idi. Bu çok gecikmişti."

Court yanımda alçak sesle homurdandı. "Hâlâ onu polislerin üzerine atmadan önce bana onunla bir odada beş dakika yalnız kalma fırsatı vermeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Yapmamız gereken çok şey vardı," diye mırıldandım ama arkadaşlarım yine de başlarıyla onayladılar.

Şarkı, her radyo istasyonunda patlayan bir pop şarkısının aşırı sentezlenmiş bir versiyonuna dönüştü ve kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Bir saniye sonra Maddie topuklarını tekmeledi ve-

Bex içeri girdiğinde *lanet olası* cehennem yakındaki bir masaya tırmanmaya *başladı*.

Charles onu tekrar yere yatırmak için elini kalçasına koymadan önce ben ayağa kalkmışım bile.

Maddie'nin ellerini başının üzerine kaldırıp dans etmeye başladığı yere doğru ilerlerken insanlar benim için bir yol açtılar.

Yeni bir tezahürat korusu yükseldi, ancak bu sefer erkekler gözlerini gösteri yapan muhteşem kıza diktiği için çoğunlukla erkekti.

I dirseklenmiş Charles dışarı . ve yol önce ulaşıyor yukarı ve Maddie'nin bileğini tuttu. "Maddie, hadi. İşin bitti."

Bana baktı, mavi gözleri odaklanmamı ve parlaktı. "Hayır. Git buradan Ryan. *Dans* ediyorum."

"Evet, Ryan," seslendi arkamdan bir ses. "Bırak dans etsin!"

Döndüm ve adama ters ters baktım - adını öğrenme zahmetine hiç girmedığım sıradan bir dangalak. Yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu ve geri geri giderken neredeyse ayağı takılıp .

Siktiğimin ibnesi.

Bu sorun çözülünce Maddie'ye baktım. Eteğinden dantelli pembe külotuna kadar görebildiğimi fark ettiğimde dişlerim birbirine çarptı.

Bu da masanın etrafındaki *herkesin* onları görebileceği, huzurevinde Viagra'dan aşırı doz alana kadar bu pisliklere şaplak bankası malzemesi anlamına geliyordu.

"Maddie, yere yat!" Sesim muhtemelen olması gerekenden daha sert .

Charles , "Onu durdurmaya çalıştım," diye mırıldandı.

Ona sert bir bakış attım. "Tebrikler, bok çuvalı. Başarısız oldun."

Gözleri kısıldı. "Nedense *senin* yaptığın bir şey olmasaydı orada olmayacağına dair bir his var içimde."

Öfke kanımı ısıttı ve suçluluk duygusunu da beraberinde getirdi, çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

"Neden siktirip gitmiyorsun?" Hırladım. Sinirimi Maddie'den çıkaramazdım ama bu adam onun yerine harika bir alternatif olabilirdi. Yüzünü nasıl yeniden düzenleyebileceğimi düşünüyordum.

Maddie'nin ayağı ıslak bir peçeteye takıldı ve yere düşmeye başladı.

Düşerken onu yakaladım, bir kolumu beline doladım ve bacaklarının altından geçirerek onu göğsüme bastırdım.

Bana ağır ağır göz kırptı ve sonra kaşlarını çattı. "Buraya nasıl geldim?"

"Düştün," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Sanırım yatma vakti geldi Mads." Burnu kırıştı. "Ama dans ediyordum."

"Ve şimdi uyku zamanı," diye elimden geldiğince nazikçe düzelttim.

"Onu eve götürebilirim," diye araya girdi Charles.

Ona baktım, taşaklarına tekme atmanın erkeklik kurallarını tamamen ihlal edip etmeyeceğini merak ediyordum, çünkü yumruk atmak şu anda söz konusu değildi. Maddie'nin iki elinin de üzerinde olması gerekiyordu - ki bu da benim ellerimin olmasını istediğim yerdı.

"Yapabiliyorken uzaklaş," diye emrettim bunun yerine, bu beş kelimeye katabildiğim kadar soğukkanlılıkla.

Omuzları dikleştı. "Hayır. Maddie benim arkadaşım ve seninle hiçbir yere gitmek istemeyeceğini biliyorum."

Uykulu bir kedi yavrusu gibi göğsüme sarılmış olan Maddie'ye baktım. "Bebeğim, kestirmeye hazır mısın?"

Yavaşça başını salladı. "bayılırım. Üzerinde şekerleme kraliçesi olduğumu yazan bir tişörtüm bile var." Alnı kırıştı. "Ya da öyleydım. Sanırım bütün eşyalarımı attı. Ondan nefret ediyorum. Ama sanırım o da benden nefret ediyor, değil mi?"

Gary'den bahsettiğini anladığımda endişeden tüylerim diken diken oldu. Sarhoş Maddie geveze Maddie'ye dönüşebilirdi ve bu herkes için tehlikeli olabilirdi. "Benim odamda uyuyabilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak," diye tersledi Charles, yolumu kapatarak. "Herhangi bir karar verecek durumda değil. Bu derneğin bilinçsiz kadınlara saldırma konusunda dersini aldığını sanırdım ama sanırım gelenek başkandan başkana taşınıyor."

"Şu anda hâlâ ayakta olmanızın tek nedeni *nişanlığımın* ayakta duracak durumda olmaması. *Senin* de onu vurdukça vurarak yardım ettiğin bir gerçek," diye belirttim. "Maddie'ye asla zarar vermem. Asla."

Charles kaşlarını kaldırdı. "Komik, yakın zamanda bir nişan partisinde tam da bunu yaptığınızı hatırlıyor gibiyim."

"O," diye zorladım, "bir yanlış anlaşılmaydı. Düzeltmeye çalışıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, Maddie senden hoşlanıyor gibi görünüyor ve ona attığım diğer pisliklerin üzerine bir de seni dövmek zorunda kalmamayı tercih ederim. O yüzden bir dost ol ve çekil şu asil hıyarlığından, tamam mı?"

Gözlerinde isteksiz bir saygıya benzer bir şey titreşti. "Peki. Ama eğer Maddie yarın bana senin kötü bir şey yaptığını söylerse-"

. "Şafakta düello yaparız ya da siz İngilizler bir kızın onurunun intikamını almak için ne halt ediyorsanız onu yaparız. ."

İç çekerek onu geçtim ve eve girdim. Bex'i gördüm ve Court'la birlikte olduğunu görünce rahatlardım. Konuşurken kaşlarının kızgınca eğilmesine bakılırsa işler o kadar da iyi gitmiyordu ama bayılır da kimse görmez diye endişelenmeme gerek yoktu. Court onunla her zaman olması gerektiği gibi .

Kollarımdaki artık uyuşmuş olan kıza baktım ve içimi bir minnettarlık dalgası kapladı.

Evet, Maddie ve benim sorunlarımız vardı ama Bex ve Court'un ki kadar karmaşık ve derin değillerdi.

"Ryan?"

Ona bakarken kalbim neredeyse duracaktı. "Evet?" "Şimdi eve mi gidiyorum?" diye sordu küçük bir sesle.

Ona evi olduğumu söylemek istedim ama o yere geri dönmeyeceğimizi biliyordum.

Henüz.

Bizi partiden geçirip merdivenlerden odama çıkarırken kararlılık adımlarımı hızlandırdı. Dean'in eski odasını atladım. Kapısı artık açıktı mobilyalar sökülüp sterilize edilmişti. Teknik olarak en büyük odaydı ve birliğin yeni başkanı olarak benim odamdı. Ama ben istemiyordum.

İğnenin dokunabileceği hiçbir şey istemedim.

Biraz uğraşmam gerekti ama Maddie'yi düşürmeden kapımın kilidini açmayı başardım. İçeri girdikten sonra kapıyı tekmeleyerek kapattım ve aşağıdaki partinin sesleri hemen kesildi.

"Bu kokuyor Güzel. Gibi sen her yerde içinde
Burada."Maddie mırıldandı, gözleri kapalıydı.

Gülümsememeye çalıştım. "Muhtemelen *benim* odam olduğu ,
bebeğim."

Onu yatağa yatırdığımda bir gözü açıldı. Etrafına bakarken baykuş
gibi göz kırptı. "Ah, evet."

Kıkırdayarak döndüm ve içeceklerle dolu mini buzdolabına gittim.
Ona ekstra elektrolit içeren bir tane aldım.

"Ryan?"

Yatağımın ortasında bacak bacak üstüne atmış oturduğunu görmek
için arkama baktım, açısı eteğini daha yukarı çekiyordu. Zar zor örttüğü
amına odaklanmamaya çalışırken bir gülümsemeyi ısırdım.

Bacaklarının arasındaki mükemmellikten başka bir yere
bakabildiğim için gerçekten bir madalyayı hak ettim.

"Evet, bebeğim?"

Ağzı mutsuzca aşağıya doğru döndü. "Bu bir karmaşa. durumdayız.
Ve bunu düzeltebileceğimizi sanmıyorum."

Yanına oturmadan önce şişeyi ona uzattım. İçimdeki her şey onu
tekrar kollarıma çekmek için yanıp tutuşuyordu ama günlerdir gerçek
bir sohbe en çok yaklaştığımız an ve tekrar iyi olabilmemiz için
konuşmamız gerektiğini biliyordum.

"Maddie," diye yemin ettim, tüm içtenliğimle. "Söz veriyorum."

Başını salladı, sarı saçları yüzüne dökülüyordu. "Kalbimi kırdın." Alt
dudağı titredi ve gözyaşları kirpiklerine yapıştı.

Ve *bu* kalbimi kırdı.

"Biliyorum," diye boğazımdaki duygu yumağının içinden çıkmayı
başardım. Elini uzattım ve parmaklarımızı birbirine doladım. "Çok
üzgünüm Maddie."

Ellerimize bakarken burnunu buruşturdu. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum," diye tekrarlardım, sözleri içimde kalanları parçaladı.

Kalbim. Tek yapabildiğim elini dudaklarıma götürmek ve bir öpücük
kondurmak oldu. Aramızdaki kırgınlığı düzeltecek başka sözüm yoktu.
En azından bu gece için.

Gözlerinde hesapçı bir parıltı belirdi ve ben ne olduğunu
anlayamadan öne doğru eğilip ağzını ağızıma dayadı.

Ben de anında onu öptüm. Bedenim onun verdiği karşılık vermekten başka bir seçenek tanıımıyordu. Öpüşmeyi derinleştirirken elim başını okşamak için yukarı kalktı. Minik elleri tişörtümün pamuğunu kavrarken kontrolü elime aldığımda ağzının sıcak dehlizinde geziniyordu.

Harika. Charlie'yle vakti düello yapmam gerekecekti çünkü onu öpmeyi bırakmamın imkânı yoktu.

Boğazının arkasından, sikimi sertlikten granite çeviren yumuşak bir ses çıkardı. Sonra kucağıma tırmandı, amını bana doğru bastırırken eteği kalçalarının etrafındaydı.

Bu da tabii ki vicdanımın ortaya çıktığı andı. "Siktir," diye fısıldadım ve bir iniltiyle ağzımı onunkinden çektim.

"Maddie, dur. Duramayız."

Bu şekilde değil. Sabah kendisinden ve benden nefret edeceğini bildiğim halde olmaz. İçinden çıkmaya çalıştığım çukur zaten yeterince derindi.

"Ryan, *lütfe*," diye yalvardı nefes nefese bir sesle, sikim kotumun fermuarını delmeye hazırdı.

Ellerimle bileklerini daire içine aldım ve onu sıkıca tuttum. "Bu gece olmaz, Madison."

"Beni istemiyor musun?" Sesinde bir acı titremesi dalgalandı.

Kalçalarımı kaldırdım, dişlerimi sıkarken ortasına doğru sürtündüm. "Bu seni istemiyormuşum gibi mi hissettiriyor?"

Aletimi sarsan gırtlaktan gelen bir iniltiyle bir kez daha bana doğru bastırdı. "Seni istiyorum. Şimdi istiyorum. *Lütfe*."

"Ben de seni istiyorum," diye cevap verdim, bir elimi saçlarına soktum ve o güzel gözlerine bakabilmek için başını geriye doğru tuttum. "Ama bu gece ikimiz de buna hazır değiliz. Peki ya bir dahaki sefere senin içinde olduğumda? Benim istediğim kadar sen de beni orada isteyeceksin."

"*Şimdi* istiyorum," diye sızlandı ama gözleri çoktan düşmeye başlamıştı. Gözleri kararmış ve odaklanamamıştı.

Onu kucağımdan indirirken dudaklarıma hüzünlü bir gülümseme dokundu. "Ben de, ama bu şekilde değil. Sen benden nefret ederken olmaz."

Yutkundu ve yavaşça yataktan kalktı. "Banyoyu kullanabilir miyim? İşemem lazım."

Başımı salladım. "Sana uyuman için şeyler getirmemi ister misin?"

Burnu kırıştı. "Burada uyuyamam."

"Yapabilirsin ve yapıyorsun da," diye cevap verdim, bu konuda bir adım bile atmaya niyetim yoktu. Kendi başına uyuyamayacak kadar bitik durumdaydı. Gerekirse onu yatağına bağlardım.

Hah. *En kötü* fikir değıl. Ama muhtemelen bizi tekrar yola sokmak için en iyi yol değıl.

Kapının önünde duraksadı, parmakları çerçevenin kenarlarında geziniyordu. "Yalan söyledim."

Fısıltıyla yaptığı itirafı zar zor yakaladım. "Ne hakkında yalan söyledin Mads?"

Bana baktı, mavi gözleri yumuşak ve hüzünlüydü. "Senden nefret etmiyorum. Seni hâlâ seviyorum. Nefret ettiğim şey *bu*. Beni bu kadar incittikten sonra bile... Seni hala seviyorum."

İtirafım üzerine geri çekildim ama ben gelemeden banyoya girip kapıyı kapattı.

Tekrar yatağına uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Kalbimin yakınlarında bir yere küçük bir umut kırıntısı yerleşti.

Belki de bu işi tamamen etmemiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15



OceanofPDF.com

MADDIE

Y kulaklar önce karavanı temizlemeyi kendime görev edinmiştim. Annem ayık kalmak için yine başarısız bir girişimde bulunarak rehabilitasyona gitmişti, ve onun eve temiz bir yere gelmesini istedim.

Ben de mağazaya gittim, bir sürü kupon kullanarak markalı bir temizleyici aldım -çünkü beş kat daha pahalıysa, dolar mağazasının jenerik ürününden daha iyi olmalıydı- ve parmaklarım kızarana kadar her yüzeyi ovaladım.

Geriye dönüp baktığımda, dolar mağazasının temizleyicisini kullanmalı ve çiğ ellerim için bir çift lastik eldiven almalıyım.

Annemin odasını en sona saklamıştım çünkü beni kişisel alanında isteyip istemeyeceğinden emin değildim. olarak pes ettim ve dolaptan başlayarak odasını ele aldım.

Küflenmeye başlayan kirli giysiler ve havlulardan oluşan bir dağın altında gömülü olan tek bir çorap, ter, eski su ve bugüne kadar kabul etmeyi reddettiğim diğer bazı maddelerin zehirli bir kombinasyonu ile yere yapışmıştı. Ama hatırladığım tek şey kokusuydu. Eski, huysuz, küflü naftalin ve ölüm kokusu.

Ağızımda uyandığım tat buydu.

Daha kötü olan tek şey, kafatasımı ikiye bölmekle tehdit eden kör edici derecede ağırlı baş ağrısıydı.

Yüzümü güneşin acımasız ışınlarından saklamak için yuvarlanırken bir tür yarı homurdanma, yarı ölmekte olan inek iniltisi çıkardım. Dünya eğildi ve onunla birlikte midem de.

Her tarafıma kusmamaya çalışırken hiç bilmediğim yerlerden ter fışkırdı.

Odanın bir yerinde bir kapının açıldığının belli belirsiz farkındaydım ama kafamın içindeki dönme dolaptan kurtulmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki gerçekten dikkatimi veremiyordum.

"Kahretsin," dedi Ryan'ın alçak sesi sağlıklı bir sempati dozuyla. "Oturabilir misin Maddie?"

"Duruma göre değişir," diye mırıldandım, yüzümü yatağa yaslayarak. "Yatağının her yerine kusmamı ne kadar umursuyorsun?"

"Demek istediğim, son yirmi dört saat içinde adayların temizlediği en kötü şey bu olmazdı," diye itiraf etti karnımı hala döndüren bir kahkahayla.

Belki de sadece kusacaktım. Evet, ben de o bahaneyi kullanacaktım.

Eli sırtıma yerleşti ve kaslarıma yavaş, yatıştırıcı daireler çizerek ovdu. Her ne kadar bundan nefret etsem de, kendimi rahatlamış ve bedenimin kendi kendine şeytan çıkarma ayini yapmaya daha az ihtiyaç duyduğunu hissettim.

"O kadar içtiğime inanamıyorum," diye mırıldandım, kaçmam gereken çok kendime.

Ryan yumuşak bir homurtu çıkardı. "Onları oldukça iyi deviriyordun. Sanırım adamların yarısından fazla içtin."

"Şu eski güzel Porter metabolizması," diye kestirip attım. "Bu yüzden bu kadar mükemmel bağımlılar oluyoruz."

Ryan'ın parmakları tekrar hareket etmeden önce bir an durdu.

"Bu yüzden böyle içmiyorum," diye itiraf ettim, neden itiraf etmeye devam etme ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. "Annem alkolle başladı ve devam etti. Ben asla o hayatı yaşamak istemedim."

Ve yine de... işte .

Nefret etmem gereken bir adamın yatağında, akşamdan kalma bir orospuyu emziriyor ve aslında kendimi fahişeleştiriyordum. Belki bir anlaşma için değil, ama Gary'nin saçmalıklarına yine de uyuyordum. Bedenim, ödemeye razı olduğum bir fiyat etiketiydi.

Lanet döngüyü kırmanın yolu, Maddie.

"Bir gecelik parti seni annen yapmaz, Mads," dedi Ryan bana, eminim yardımsever ve tatlı bir tonda.

şu anda hayatımın ne kadar berbat bir hale geldiğine dair psikolojik bir sarmalın içinde değildim.

Homurdandım ve anında bu hareketime pişman oldum. İnleyerek gözlerimi kapattım ve delici acıların geçmesini diledim.

Sesini yumuşak tutmaya özen göstererek, "Biraz ağrı kesici ve suyla başa çıkabilir misin?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandım, zayıfça bağıımı kaldırdım ve Ryan "ın beni nazikçe yatak bağılığına oturtmasına izin verdim. Gözlerimi kapalı tuttum ve onun duşundan gelen temiz sabun kokusunu içime odaklandım.

Avucuma iki hap sıkıştırdı ve hazırda tuttuğu su şişesine uzanmadan önce onları geri attım. Yarisını içtim, ağızımdaki pislği temizleyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Kendi ayaklarımın üzerinde durabildiğimde banyoya girip bir şişe gargara içmeyi planlıyordum.

Suyu içmeyi bitirdim ve derin bir nefes aldım, başımdaki çarpıntının bir yük treninden çok bir kırıcıya benzemesi beni rahatlatmıştı.

İlerleme var.

Ancak o zaman gözümü açtığımda yanımda, yatağında, kalçalarına nefis bir şekilde sarkıtılmış bir havludan başka bir şey giymeden oturduğunu gördüm. Bronzlaşmış teni duştan dolayı nemliydi ve bir su damlası karın kaslarının çıkıntılarından aşağı kayma cüretini gösteriyordu. Sarı saçları ıslak olduğu için koyuydu ve neredeyse çocuksu bir şekilde yüzünün kenarlarına doğru kıvrılmıştı.

Kahretsin, ona bakmamam gerekiyordu. Gözlerimi kaldırdım ve onun kendini beğenmiş sırıtışını yakaladım.

"Ne?" Kesin bir dille sordum. Ona bir el salladım. "İkimiz de ateşli olduğunu biliyoruz Ryan. Teklif ettiğin şeye baktığım için özür dilemeyeceğim."

"Başka tarafa bak," diye kıkırdadı. Ayağa kalktı ve bir elini havlunun tehlikeli bir şekilde gevşemiş düğümünün üzerine koydu. "İstersen sana engelsiz bir görüş sağlayabilirim. Hatta bazı parçaların nasıl çalıştığına dair bir gösteri bile yapabilirim."

Ağır bir şekilde iç çektim, alaycı şaka midemi bulandırdı. "Bu görüşe pek çok kez sahib oldum. Sorun görüş değil, ya da

ekipman. Önemli olan onun arkasındaki adamdır."

Çenesi bir an için sıkıştı, bakışları sertleşti ve sonra şifonyerine doğru döndü. Omuzlarındaki Anka kuşu dövmesinin kaslarının her esnemesinde kıpırdanışını ve hareketini izledim. Efsanevi kuş sanki her an derisinden uçacakmış gibi dalgalanıyordu.

Ta ki pazularını tüm kadınlara armağan edecek şekilde saran siyah bir tişörtle kapatıp kafesleyene kadar. Cinsiyet normlarını unutun. Nabızı atan herkes ona bakardı.

Dar siyah bir gömlek ve yıpranmış bir kot pantolon her kötü çocuğun üniformasıydı ve Ryan Cain onların ön adamı olabilirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sert bir ses tonuyla, şifonyerinin üzerindeki saate uzandı ve bileğine taktı.

"Bok gibi," diye mırıldandım, yarım yamalak esprili bir şey bile bulamamıştım. Dizlerimi göğsüme çektim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Kaşlarımı çattım, dün gecenin anıları biraz bulanıklaşmıştı. "Genelde o kadar çok içmem."

"Fark ettim," diye yanıtladı yatağa geri ayak ucuna otururken. Aramızdaki boşluk çok yanlıştır ve rahatsız hissettiriyordu. "Özür dilerim."

Kaşlarım kalktı. "Bu sefer ne yaptın?"

"Sanırım içkiyle bir alakam var." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

. "Ben kendi kararlarımı kendim veririm Ryan. Söylediğim ya da yaptığım her şey senin yüzünden değil."

Dürüst olmak gerekirse, şu anda uğraştığım onca saçmalık arasında Ryan'ın yarı düzgün bir insan olması ilk beşe bile girmiyordu.

Sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak bir nefes verdi. "Kahretsin Maddie, burada deniyorum."

"Ödül mü istiyorsun?" Aramızda açılan o ihanet çukuru tekrar yırtılıp açılırken ona inanamayarak baktım. "Ne? Dean'le bir kez olsun doğru şeyi yaptın diye affedileceğini mi sanıyorsun? Bu verdiğin diğer tüm boktan kararları silecek mi? Sana en çok ihtiyacım olduğu anda bana sırtını dönmüş olman gerçeğini değiştirir mi?"

Ellerini yumruk yaptı, ön kollarındaki damarlar dışarı fırladı. "Madison, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

"Bildiğini biliyorum," diye karşılık verdim. "Ve başka ne biliyorum biliyor musun? Umurumda değil. Bu okulda olmamın tek nedeni burada olmak zorunda olmam. Bu odadan çığlık atarak kaçmamamın tek nedeni *burada olmak zorunda* olmam."

Fiziksel bir darbe almışım gibi irkildi. Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "O zaman git. Seni durdurmayacağım. Seni geri dönmeye zorlamayacağım."

"Bir sonraki partiye kadar, değil mi?" tiksinti kabarak alay ettim. "Baban ya da Gary bir dahaki sefere beni dünyanın görmesi için güzel bir gösteri midillisi gibi isteyene kadar. O zaman odama dönüp iyi bir kız gibi bir dahaki sefere bana ihtiyaç duyulmasını bekleyebilirim."

Ryan bir süre bana baktı. "Maddie, burada bir orta yol bulmak istiyorum. En azından sen özrümü gerçek olarak kabul edene ve yolumuza devam edene kadar."

"Tamam. Özrün kabul edildi. Aramızdaki ilişkiyi bitiren sonuçlara vardığın için gerçekten üzgün olduğuna inanıyorum. Hayatımıza devam edelim," diye homurdandım ve çarşafları boynuma kadar çektişirdim, sanki bu benim saçmalıklarımı görebilen tek kişinin önünde kendimi daha az açıkta hissetmemi sağlayacakmış gibi.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle Mads. Yani gerçekten düzeltmek için."

"Bir zaman makinesi yapabilir ve beni becerdiğin ana geri dönebilirsin," diye tükürdüm, kalbim sıkıştıyordu.

"Nişan partisinde batırdığımı biliyorum-"

"Hayır," diye sertçe kestim, ellerimi öyle sıkı yumruk yaptım ki tırnaklarım avuç içlerimin etini kesti. Bu acıyı memnuniyetle karşıladım, kalbimi korumanın bir yolu olarak benimsedim. "*Beni* tam anlamıyla *becerdiğin* geceyi kastetmiştim. Keşke seni hiç içeri almasaydım Ryan. En büyük pişmanlığım *bu*. Nişan partimizdeki saçmalıklar değil, sana aşık olduğum gece." Sesim çatladı ve - kahretsin - yine ağlıyordum.

Ryan yumuşak, acı dolu bir ses çıkardı ve bana doğru uzanmaya başladı, ama ben irkilerek uzaklaşınca dondu kaldı.

"Mutlu bir çiftmişiz gibi davranmaya devam etmemiz gerektiğinin farkındayım ama bunu kapalı kapılar ardında yapmamı bekleme sakın. Bunu sadece başka bir iş anlaşması olarak düşünün. Toplum içinde istediğiniz rolü oynayacağım, ama aksi takdirde herkesin beni rahat bırakmasını istiyorum." Göğsümden düzensiz bir hıçkırık koptu ve sanki acıyı engelleyebilecekmiş gibi gözlerimi sıkarak kapattım.

Zaten zonklamakta olan başım her ağlayışta, her gözyaşında zonkluyordu. Ellerimle yüzümü kapattım, kendimi tamamen umutsuz hissediyordum. Kapana kısılmıştım. Tamamen ve bütünüyle bu kâbusun içinde kapana kısılmıştım. O aptal, kirli karavanda uyanmak ve annemi lekeli kanepemizde boktan bir pembe dizi izlerken sabahını sigara içerek geçirirken görmek .

Metal dedektörleri ve parmaklıklı pencereleri olan liseme geri dönmek istedim. En azından orada görünmez olabilir ve kaybolabilirdim. Marge'ı ve kütüphaneyi birlikte kapatırken anlattığı saçma hikâyeleri istiyordum.

Ama o günler gerçekten geride kalmıştı. Hayatım sona ermişti. Madison Porter gerçekten ölmüştü.

BÖLÜM 16



OceanofPDF.com

MADDIE

| Erkek nüfusun çoğunluğunun ağlayan bir kadının ilk işaretinde kaçacağı neredeyse yazılı olmayan bir kuraldı.

Ryan, hakkını yemeyelim, bir süre daha dayandı ama beni teselli etmesine izin vermeyeceğimi anlayınca ve gözyaşlarımın sebebinin kendisi olabileceğini düşününce isteksizce beni yalnız bıraktı.

Değişiklik olsun diye dayandığı için ona tebrikler.

Çıkıp yatak odasının kapısını kapattıktan sonra birkaç dakika daha ağlamaya devam ettim. Bu noktada, sağlam bir acıma partisini hak ettiğimi düşündüm.

Ama burada Ryan'ın yatağında, gömleğinin içinde oturmak sorunumu çözmeyecekti. Beni ya da annemi Gary'nin boyunduruğundan kurtaramazdı, bu yüzden kendimi ayağa kalkmaya ve Ryan'ın banyosuna gitmeye zorladım.

Hâlâ oraya aitmişim gibi görünmesi buruk bir tatlıydı.

Kullandığım şampuan, saç kremi ve vücut yıkama markası hâlâ büyük duş kabininin rafındaydı. Diş fırçam ve diş macunum, saç fırçam ve birkaç elastik bantla hâlâ makyaj masasının sağ üst çekmecesinde duruyordu.

Banyodan çıktığımda, Ryan'ın bazı giysileri ve iç çamaşırlarını saklamam için beni cesaretlendirdiği bir çekmece hala duruyordu. Yine de dantelli mavi bir külotu elime aldığımda onu pek de gizli olmayan bir şekilde saklamaya çalıştığını hatırladım. Odasında iç çamaşırına ihtiyacım olmadığını savunmuştu.

Hafızamın dalmadan önce çekmeceyi kapattım.

Biz biz olalı nasıl sadece birkaç hafta olmuştu?

Hızlıca giyindim, kot pantolonum kalçalarımaya çok bol gelince kaşlarımı çattım. Onları bir çift taytla değıştirdim ve aynada kendimi gördüğümde yüzümü buruşturdum.

Madelaine'e benziyordum.

Karnım daha düzdü ama göğsüm de öyleydi. Cidden, neden kadınlar her zaman önce göğüslerinden kilo verir? Yanaklarım daha köşeliydi, bebeklik yağlarımın son izleri de yok olmuştu. Peki ya gözlerim?

Tanrım.

Cansız ve tamamen umutsuz görünüyorlardı. Tıpkı makyajının ve ışıltısının altında yeterince yakından bakmak için durduğumda onunki gibi.

Biri kapıyı çaldığında tiksintiyle görüntüden uzaklaştım.

Kaşlarımı çattım, çünkü Ryan'ın zahmet edeceğinden şüpheliydim. "İçeri gelsene?" Tereddütle seslendim.

Kapı itilerek açıldı ve Ash'in yüzü göründü. Koyu ten rengi, giydiği beyaz gömlekle tam bir tezat oluştuyordu. Yeşil gözleri kısılmıştı ve endişe yayıyordu.

"Hey. İçeri gelebilir miyim?"

Başımı salladım. Ne yapacağımı bilemez halde Ryan'ın masasındaki sandalyeyi çekip oturdum.

Ash odaya sadece kapıyı kapatıp ona yaslanacak kadar girebildi. "Nasıl olduğunu görmek istedim."

"Harika," diye yanıtladım zoraki bir coşkuyla.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Evet, sanırım bu kulağa doğru geliyor."

"En iyi arkadaşının davasını savunmak için mi buradasın?" Ben sordum.

"Tabii ki hayır," diye homurdanarak cevap verdi. "Ryan her şeyi berbat etti. Kendini bu karmaşadan kurtarmak zorunda. Ona bir dakika durup düşünmesini söyledim ama..."

"Ama yapmadı," diye bitirdim usulca. "Denediğin için teşekkürler."

"Sen onun için iyisin Maddie," diye ekledi Ash. "Muhtemelen onun için fazla iyisin. Hepimiz. Anladığım kadarıyla büyürken sana kötü bir el dağıtılmış,

Ama ablan seni bu dünyaya haber vermeden bıraktığı için tam bir srtkt."

"Sadece yaz için olması gerekiyordu," diye mırıldandım, hâlâ onun davranışlarını savunmak için derin bir ihtiyaç hissediyordum. Belki şimdi onu biraz daha iyi anlıyordum. Gary'nin gerçek yüzünü göreli daha iki hafta bile olmamışken, her ne kadar şu anda yerimi alması için başka birini feda etmeyeceğime inanmak istesem de, eğer on yedi yılım böyle geçseydi? Ahlak anlayışım bu kadar siyah ve beyaz olmayabilirdi.

"Alınma Maddie ama bu saçmalık." Ash başını salladı. "Kız kardeşini o kadar iyi tanı mıyordum ama seni kaçış kapısı olarak kullanmayı planlamadığına bir an bile inanmadım."

Omurgamda huzursuz bir his belirdi. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, gerçekten bir ceset *gördünüz* mü? Madelaine'in öldüğünden emin misin?" Ash'in düz sesi beni derinden sarstı.

Ellerimi kucağım da birleştirdim ve yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. "Gary cesedini buraya getirtti."

"Kalıntılar," dedi Ash neredeyse dikkatle. Bakışları donuklaştı. "Yani teşhis edilecek gerçek bir ceset yok muydu?"

"şey, hayır." Ne dediğini düşünürken nabzım damarlarımda atmaya başladı.

Hayır. *İmkânı* yok. Bu mümkün değıldi. Mümkün müydü?

Gary, Madelaine'le ilgili karanlık bir şeyler döndüğünü bilirdi. Olanlardan sonra, onun ne kadar çok şey bildiğinin acı bir şekilde farkındaydım.

Adam'ın ona ne yaptığını biliyordu. Hiçbir şeyi kaçıracak bir tip değıldi. Başından beri kim olduğumu biliyordu. Neden Madelaine'in ortadan kaybolmasına izin versin ki?

Gerçek midemi bulandırdı.

Çünkü Madelaine kontrol edilemeyeceğini defalarca kanıtlamıştı. Ve ben de olabilirdim. Gary uyuşturulmuş annemi ortaya atmıştı ve ben hemen geri adım atmıştım. Bex'i tehdit etmişti, ben de anında susmuştum.

Onun şekilde manipüle edilebilirdim.

Ash içini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Bak, istersen kontrol edebilirim."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. İkizimin geri gelip beni kurtaramadan öldüğünü düşünmek başka bir şeydi.

Ama kız kardeşimin bana tuzak kurduğuna ve sefil hayatını sürdürmem için beni terk ettiğine inanmak? Bu akıl almaz bir şeydi. İkizimle ilgili ortaya çıkardığım hataya rağmen, bana bu kadar kalpsizce tuzak kurduğunu düşünemiyordum.

kalırsa Madelaine'in yangında ölmesi trajik bir kaza olarak kalacaktı.

Konuyu değiştirmenin zamanının geldiğini hissederek, "Telefonundaki başka şeylerin kilidini de açtım," diye ekledi. Telefonu arka cebinden çıkardı ve bana uzattı.

Bir an için karanlık ekranı inceledim. "Bilmeye değer bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bakmadım."

Parmaklarım çantayı sıkıca kavrarken kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yapmadın mı?"

"Bu senin işin Maddie," dedi bana sertçe. "Yani, teknik olarak kız kardeşinin işiydi ama artık senin işin. Sanırım son zamanlarda mahremiyetin yeterince ihlal edildi, değil ?"

"Teşekkürler," diye mırıldandım, düşüncesinden etkilenmişim.

"Ne olursa olsun, bence gerçekten daha fazlasını bilmek isteyip istemediğini düşünmelisin. Çocukken kız kardeşinle gördüğün o şey var ya? Eminim Madelaine'in sakladığı tek şey bu değildir. Zaten çok şeyle uğraşıyorsun. Uygulamayı açmadan önce onun boktan geçmişine daha fazla omuz vermek isteyip istemediğini düşün, tamam mı?" Ash dudaklarını birbirine bastırdı, kaşları endişeyle çatıldı.

"Yapacağım," diye cevap verdim.

"Yani, Ryan olmak zorunda değil, ama..."

İçimi çektim. "Sadece söyle Ash."

"O seni seviyor. Her şeyi berbat ettiğini biliyor. Senin için orada olmak isterdi." Bana küçük bir yarım gülümseme verdi.

"Davasını savunmamak için çok fazla, ha?" Sırıttım ve başımı salladım, üzgün değildim. Ash'e en iyi arkadaşını koruduğu için kızmak zordu.

"O her benim kardeşim," diye itiraf etti Ash. "Onu en yüksek ve en düşük seviyelerinde gördüm. Onun hakkında kimsenin şeyler biliyorum, bu yüzden onu *hiç* böyle görmediğimi biliyorum. durumda Maddie, ama sen onu ."

Gözlerimi yere indirdim, artık göz temasını sürdüremiyordum. "Beni incitti Ash. Ve sonra ne oldu..." Hatırladıkça ürperiyordum. Gary'nin yumruğunun yüzüme değmesi. Adam'ın beni okula götürürkenki alaycı bakışları. Annemin onu tutan adamların arasında sarkışını, cam gibi gözlerinin boş bakışlarını.

"Olanlar hakkında konuşmak istersen ben buradayım. Ryan ya da Bex olmadığımı biliyorum ama sır tutabilirim ve seni yargılamam." Onun bu basit teklifi neredeyse tüm bunlar için ağlamayı bıraktığıma dair kendime verdiğim sözü bozmama neden oluyordu.

Bunun yerine sadece başımı salladım ve boğazımdaki rahatsız edici yumruyu yuttum.

Ash ellerini birbirine vurdu. "Harika, şimdilik duygusal konularla işimiz bitti, değil mi?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve konunun değişmesine minnettar olarak başımı salladım. "Kesinlikle."

"Aç mısın?"

Midem tepki olarak guruladı ve tereddüt ettim. İhtiyacım olan son şey, bir parça domuz pastırması yediğim için annemin acı çekmesiydi.

Ash'in gözleri kısıldı. "Burada yiyebiliriz. İyi bir aşçı değilim ama kahvaltıyı halledebilirim. Bex de geceyi burada geçirdi, o yüzden muhtemelen açtır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bex geceyi burada mı geçirdi?"

Ash güldü. "Evet. Odamda. Yerde uyudum. Yanında uyumaya kalkarlarsa Linc'i ya da Court'u hadım edeceğinden bahsetmişti ve sensiz gitmiyordu. Dean gitmiş ve evdekiler haber vermiş olsa bile onu alt kattaki kanepede bırakamazdım."

"Bak sen, iyi adam oluyorsun," diye gülümseyerek alay ettim.

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Bak, eğer bana yardım etmek istiyorsan? Ryan'la aranı düzelt. Ya da Bex'i Court ve Linc'le işleri halletmeye ikna et. Sırtım bir daha o yerde uyumayı kaldıramaz."

Bir kahkaha attım. "Anlaşıldı, ama hiçbir şey için söz vermiyorum."
"Peki." Gözlerini devirdi. "Ee, kahvaltı? Ya da brunch, sanırım artık öyle?"

"Kafeteryaya gitmeliyim," diye dikkatlice konuştum.

"Yanlış anlama Maddie ama bok gibi görünüyorsun." Ses tonu sakın ve düzgün olmasına rağmen irkildim.

"Eğer ben fark ettiysem, emin ol Ryan da fark etmiştir. Muhtemelen bunun kendi yaptığı bir şey olduğunu düşünüyordur ama içimden bir ses burada başka bir şeyler döndüğünü söylüyor Maddie. Beni endişelendiren bir şey." Boyun eğmeyen bakışları aynı anda hem nazik hem de sertti.

Yavaş ve titrek bir nefes aldım. "Bu konuda konuşamam Ash." Bir yanıma konuşmak istiyordu. Ash belki bana biraz fikir verebilirdi ama onun Ryan'ın en iyi arkadaşı olduğunun da farkındaydım. Bu sadakat muhtemelen her zaman gelirdi.

Kısa bir için gözlerini kapattı. "Tamam. Ama eğer bu çok fazla olursa, birimize geleceğine söz ver. Kim olduğu umurumda değil ama..." Devam etmeden önce bir an tereddüt etti. "Maddie, sen artık bizden birisin. Sadece Ryan'ın değil... her neyse. Sen benim arkadaşımsın. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

"Ben de öyle düşünmek isterdim," diye itiraf ettim sessizce, kalbimin etrafındaki dikenli tel biraz gevşemişti.

Kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "O zaman arkadaşın olarak? Senin için buradayım. Diğer aptallar da öyle. Bex de seni çok seviyor. Yalnız değilsin."

Yanıldığını bildiğim başımla onayladım.

Yalnızdım. Şu anda beni kurtarabilecek tek kişi bendim.
Ama önce bir plana ihtiyacım vardı ve bunun için?

Bunun için şeytana ihtiyacım vardı.

"Kahvaltı hazırlamak yerine Ryan'a buraya gelmesini söyleyebilir misin? Belki dışarı çıkıp bir şeyler almak ister. Sanırım manzara değişikliğine ihtiyacım var."

Ash sırtıttı ve muhtemelen en iyi arkadaşına bir şans vereceğimi düşünmesinden nefret ettim. "Gidip onu yakalayacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, onun gidişini izliyordum. Madelaine'in eski telefonunu taytımın kemerine sıkıştırdım ve zihnimde

Ryan'la bir randevuda hayatta kalmak için ihtiyacım olan duvarları
kalbimin etrafına inşa etmeye başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17



OceanofPDF.com

MADDIE

! Başka bir hayatta, babama mesaj atıp bir erkekle brunch'a gideceğimi söylemek normal olabilirdi. Ama babama mesaj atarken esasen para için evlenmenizi beklediği bir adamla yemek yemek için izin istemek, biraz daha az normaldi.

Mesajına cevap dişlerimi sıkmamaya çalıştım: ***Terbiyeli ol.***

Ama hayal kırıklığımı saklamakta iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım, çünkü Ryan odaya girdiğinde kaşları hemen havaya kalktı. Buz mavisi gözleri elimdeki telefona kaydı. "Sorun nedir?"

İçimi çektim, saldırganlığımı biraz sansürlemeye çalıştım. Bu karmaşayı çözmek istiyorsam, tepki vermeyi bırakıp düşünmeye başlamam gerekiyordu. "Bir şey yok. Sadece... Önemli bir şey değil."

Konuyu zorlamak ister gibi görünüyordu ama yapmadı. "Ash dışarı çıkmak istediğini mi söyledi?"

"Evet, sanırım bunu ikimiz için de mümkün olduğunca kolaylaştırmak için programları ve her şeyi belirlemek iyi bir fikir olacaktır. Tarafsız bir yerin en iyisi olacağını düşündüm," diye ekledim.

"Kulağa hoş geliyor," diye kabul etti hafif bir gülümsemeye. "Şimdi hazır mısın?"

Başımla onayladım ve çantamı alıp iki telefonu da içine koymadan önce ayağa kalktım.

"Bunu sana Ash mi verdi?" Ryan'ın soğuk bakışları çantamda oyalandı. Parmaklarım refleks olarak kumaşın etrafında sıkıştı.

"Evet."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonunda içini çekti ve şifonyerden anahtarlarını almak için odayı geçti. Bana bir

Sıkı bir gülümsemeyele kapıyı açtı ve çıkıp kapıyı arkamızdan kilitlemeden önce benim çıkmamı bekledi.

Tereddüt ettim ve aradığım metal parçasını çıkarmadan önce çantayı bir kez daha açtım. Tek kelime etmeden anahtarı ona uzattım.

Elime baktı, alnını kırıştıran bir şaşkınlık vardı. "Al ," dedim sonunda, elimi sertçe sallayarak.

Bakışları benimkilere kaydı.

"Hayır." İçimi çektim. "Ryan-"

Ellerini ceplerine soktu ve koridorda yanımdan geçerken omzu benimkine sürtündü. "Hayır, Maddie. O senin. Sende ."

"İstemiyorum," dedim inatla. "Al ." "Hayır." Berrak mavi gözleri sakindi.

Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vurmama saniyeler kalmıştı. "Ryan, aptal olmayı bırak."

Sesi alçaldı ve bana yaklaşarak aramızdaki küçük boşluğu boşalttı. "Maddie," diye başladı alçak bir sesle ve tüylerimi diken diken etti, "Neler olduğunu bilmiyorum ama sende kalsın. Güvenli bir alana ihtiyacın olursa buraya gelebilirsin."

Sol tarafımdaki kapıya baktım. O alanda tekrar güvende hissedebilir miydim?

Evet.

Zihnimin küçük bir parçası duymak istediğim son gerçeği fısıldadı.

Şu anda her şey bana karşı yığılmışken, içimden bir ses Ryan'ın kalbimden başka hiçbir şey için tehdit oluşturmadığını söylüyordu.

En iyi arkadaşı ona gösterdikten sonra bile olsa bana güvenmediği için gerçekten üzgün inanıyordum. Gary'nin beni dövüp iki hafta boyunca bir odaya kapatmasının suçlusu kesinlikle Ryan değildi. Dean ve Brylee'nin yaptıkları için de suçlanamazdı.

Hatta ona karşı şu anki düşmanlığımın çoğunun Gary'yle ve Ryan'ın şu anda acımı dindirmek için tek çıkış noktası olmasıyla ilgili olduğunu bile kabul edebilirdim.

Evet, büyük bir hata yapmıştı. Ama aynı zamanda ihanetinin kefareтини ödemeye çalışıyordu.

Belki bir şekilde aklımla kalbimi ayırıp bana yardım etmesine izin verebilirdim. Belki arkadaş bile olabiliriz.

İç çekerek anahtarı çantama geri koydum ve sessizce "Tamam" diyerek fermuarını kapattım.

Yüz ifadesi yumuşadı ve elini uzattı. Hiç düşünmeden tuttum. İçgüdülerim mantığımın önüne geçmiş gibiydi.

"Optik," dedim, elini tutmak için verdiğim ani tepkiyi gizleme ihtiyacı duyarak.

"Elbette," diye cevap verdi, kaşlarını masumca kaldırırken bile ukala puşluğunun küçük bir ipucu parlıyordu. "Başka neden olsun ki?"

"Ukala herif," diye mırıldandım, beni merdivenlerden aşağı indirirken başımı salladım. Sahanlıkta Bex'in beklediğini görünce şaşırdım. Kollarını kavuşturmuş, sinirli olduğu her halinden belli olan Court'tan bir metre duruyordu.

"Her şey yolunda mı?" Yavaşça sordum, bakışlarım onların arasında gidip geliyordu. İner inmez Ryan'dan uzaklaştım. Kaşlarını çattı ama şikâyet etmeden gitmeme izin verdi.

Bex döndü, vücudunu Court'u görmeyecek şekilde eğdi. "Peachy. Sadece bu ölümcül düşmanımla kahvaltı olayının başka bir kaçırılma olayı olmadığından emin olmak istedim."

Ryan Bex'e ters ters bakarken irkildim.

Bex'in gözleri hafifçe büyüdü. "Yani, bunun gerçekten *senin* fikrin olduğundan emin olmak istedim."

"Öyle," dedim çabucak, kaçırılma yorumunu geçiştirmem gerekiyordu çünkü Gary'nin kulübesinde cehennemde geçirdiğim haftalara dikkat çekmek istemiyordum. Annemi korumanın tek yolu, küçük iyi Stepford kızı gibi görünmemi sağlamaktı.

Ryan son iki haftada bana gerçekte ne olduğunu bilseydi? Kendini kaybeder ve muhtemelen Gary'e patlardı, bu da benim hayatımı mahvederdi.

Yani, zaten olduğundan daha fazla.

İşlerin nasıl daha kötüye gidebileceğini bilmiyordum, ama Ryan'ın patlayıcı eğilimlerinin, halihazırda nükleer serpintiye yol açtığını biliyordum.

benim dünyam tam ölçekli bir felaket için bir reçeteydi.

Gary'yi alt etmenin bir yolunu bulana kadar ortalığı sakın tutmalıydım. Ve Beckett'ı. Ve belki Ryan'ı.

Başım yine zonkluyordu ve bu kez önceki gece aldığım alkolden .

"İyi misin?" Bex'e sordum, bakışlarım bir an için Court'a kaydı.

Homurdandı ve gözlerini devirdi. "Oh, prenses harika."

Bex ona ters ters bakarak, "Beni rahat bıraktığında harika olacağım," diye .

Kaşlarım havaya kalktı. Bex'in çocuklara kızgın olduğunu biliyordum ama lanet olsun. Görünüşe göre içindeki dişi kaplanı kucaklıyordu.

"Memnuniyetle. Kışını kaldırıp kendi yatağına dönmekte özgürsün," hırladı ve kapıya doğru kocaman bir el salladı.

"Mads, eğer sen iyiysen ben gidiyorum," diye söylendi Bex, yüzünde gergin bir gülümsemeyle bana dönerek.

"Böyle iyiyim," diye cevap verdim. "İster misin-"

Dönüp hışımla ön kapıdan çıktı ve kapıyı sertçe çarptı.

Şakaklarımdaki kan nabız gibi atarken sesle irkildim. Dalgınca alnımı ovuştururken, Linc'in gömleksiz bir şekilde koridorda dolaştığını ve bir eliyle krep yediğini gördüm.

"Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Lanet olası hiçbir şey," diye tısladı Court ve ön kapıya doğru yürüyüp çekerek açtı.

Ryan homurdandı ama sesi daha çok kahkaha gibiydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bex'in kimse ona bir şey demeden odasına dönebildiğinden emin olmak için," diye yanıtladı kapıyı kapatmadan önce, neyse ki en iyi arkadaşımın yaptığından çok daha yumuşak bir şekilde.

"Arkadaş istediğini sanmıyorum." Kapıya doğru kaşlarımı çattım ve Bex'in ona yetiştiğinde bağırdığını hayal ettim.

Linc sıırttı ve duvara yaslandı. "Fark etmeyecektir. Daha önce hiç fark etmedi."

Döndüm ve ona baktım.

"Bu boku o zamandan beri yapıyor..." Daha sessiz bir tonda konuşmadan önce tereddüt edip Ryan "a baktı. "Madelaine geçen yıl Bex'e gerçekten saldırmaya başladığından ve o da bunu öğrendiğinden beri. Kampüste onun gölgesi gibi dolaşıyor. Dean'in ona ilaç vermesini kaçırdığı için hâlâ kızgın ama dürüst olmak gerekirse, o gece onun pijamalarını giyip yatmaya hazırlandığını görmüştü. Partiye geldiğini bilmiyordu."

Kaşları havaya kalktı. "Onu *takip* mi ediyordu?"

"Daha çok onun haberi olmadan onu korumak gibi," diye düzeltti Ryan sırtarak.

"Takip ediyor," diye teyit ettim. "Bilmek zorunda."

Linc hızla başını sallayarak, "Hayır, öyle değil," dedi. "Bakın, Bex ve Court... biraz karışıklar. şu anda onu iki kez hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor."

"Etrafta bundan çok var," diye mırıldandı Ryan. Kalbim biraz sıkıştı ama onu görmezden geldim.

Linc taco gibi bir krep tutmayan eliyle ensesini ovuşturdu. "Mahkeme Bex'e zarar vermeyecek, Maddie. Söz veriyorum."

"Oh, peki, eğer söz verirsen," dedim alaycı bir sesle. Her ne kadar o gece için acı çekmemeye çalışsam da, Ryan hakkında düşünme iğini beynime bırakmam konusunda kalbimle yaptığım zihinsel konuşma aniden arkadaşlarını da kapsamamıştı.

İğini çekti ve bana yaklaşırken başını salladı. "Maddie, özür dilerim. Ryan'ın tarafını tuttum ve senin de benim arkadaşım olduğunu unutmamalıydım. Sana açıklaman için bir şans vermeliydim."

Başımı salladım ve omuzlarımin biraz gevşemesine izin verdim. "Özür dilediğin için teşekkür ederim."

"Harika." Krepin geri kalanını ağızına atmadan önce bana hızlı bir gülümseme attı.

"Bir tabak düşündün mü hiç?" Ona baktım.

Yutkunmayı bitirdi. "Ne için?"

"Ne var biliyor musun? Boş ." Ryan'a döndüm. "Hazır mısınız?"

Nabzımı hızlandıran ve kemiklerimi jöleye çeviren bir şekilde bana gülümsedi.

Zihinsel olarak kendime homurdandım, çünkü bir *arkadaşım* bana gülümsediğinde kesinlikle böyle hissetmemem gerekiyordu.

Ryan'ın bizi götürdüğü şehirdeki kafenin tuğla dış cephesinin etrafında kıvrılmış bir sıra vardı. Ryan bizi sıranın önüne çektiğinde neredeyse tereddüt edecektim, ama sonunda istediğini yapmasına izin verdim, çünkü bu konuda tartışmaktan daha kolaydı. Üzerinde *Monica's* yazan cam kapıyı geniş bir yazıyla açtı.

İçerisi tıklım tıklımdı. Gnsanlar hostes istasyonunun yanındaki bekliyorlardı ve Ryan hepsini atlayarak telağla masaların lamine zemin haritasını kontrol eden kıza doğru yürüdü. Zoraki ama neşeli bir "Monica's" ile çalmaya başlayan telefonu aldı ve kaşlarını çatarak elindeki dağınık haritaya döndü.

"Sanırım başka bir yere gitmek isteyebiliriz," diye mırıldandım, insan kalabalığının arasında ilerlerken bir kez daha elimi tutmasına sevindim.

Bana eğlenen bir gülümseme attı. "tatlısın."

Kaşlarımı çattım, bununla ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama bana patronluk tasladığını hissediyordum.

"Bir saat bekleyin," dedi hostes, telefonu kapatırken başını kaldırıp bakmadı bile.

"Aslında biz arkada bir masa tutacağız," diye cevap verdi Ryan yumuşak bir sesle, ona sayısız insana gösterdiğini gördüğüm bir sırıtışla. Onun bu-olacak-benim-yolumda-gülüştü.

İçimi çektim ve başımı salladım, çünkü bazen gerçeklikten o kadar kopuyordu ki gülünç oluyordu. Belki Los Angeles'ta olsa özel bir masa falan isteyebilirdi ama burası Pasifik Şehri'ydi ve şehir demek biraz gevşek kaçıyordu. Daha çok küçük bir kasaba havası vardı, Hallmark filmlerinden fırlamış bir havası vardı ve Pacific Cross'ta zengin seçkinler için ekstra lüks mağazalar ve bir et lokantası vardı.

Ev sahibesi başını kaldırdı ve yüz ifadesi biraz soldu. "Tabii ki. Bu taraftan." Standın altından iki menü aldı ve bizi ana yemek salonunun önünden geçirip bir koridora götürürken herkesin sahip olduğu lamine menülerden olmadıklarını fark ettim.

Bir merdivene ulaştığımızda, endişelenmem gerekip gerekmediğini belli belirsiz merak ettim, ama onu ikinci kata ve ikinci bir restorana benzeyen yere kadar takip ettik.

Alt kattaki gibi basit ahşap sandalyeler ve masalar yerine burada her masanın üzerinde bembeyaz çarşaflar vardı. Sandalyeler ahşaptı ama pırıl pırıl, cilalı yüzeilerine oyulmuş detaylar vardı. Masalar arasında santimler yerine burada yemek yiyenleri ayıran ayaklar vardı.

Odanın sadece yarısı doluydu ve odanın ortasına yakın bir masaya yönlendirildiğimizde birkaç öğrenciyi hayal meyal tanıdım.

"Biz şu masayı alacağız." Ryan diğer yemek yiyenlerden uzakta, köşedeki bir masayı işaret etti.

"Elbette," dedi ev sahibesi yumuşak bir sesle, menüleri istediği masaya taşıdı ve oturmamızı bekledikten sonra menüleri bize verip aceleyle uzaklaştı. İki bardak su bizi bekliyordu ve masanın ortasında acayip yanan bir mum vardı.

"Bu da ne böyle?" diyerek eğilmeden önce etrafıma bir göz attım.

Ryan usulca kıkırdadı. "Kasabalılarla kaynaşamayan bir müşteri yüzdesine sahip küçük bir kasabanız olduğunda böyle olur."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Yapamaz mısın?" Yüzünü

buruşturdu. "Yapmayacağım."

"Ciddi misin sen?" Ona bön bön baktım.

"Burası eskiden Monica'nın dairesiydi. Buranın sahibi olan Monica'nın." Suyuna uzandı. "Bazı aileler şehre geldiklerinde masa beklemekten yakınıyorlardı. İçlerinden biri Monica'ya üst katı biraz daha... lüks bir ikinci yemek salonuna dönüştürmek için başvurdu."

Gözlerimi devirdim. "Ama şehirde başka restoranlar da var."

"Gördüğün onca boktan şeyden sonra, sence bu kadarı çok mu fazla? Zengin insanlar bir şeyi kanıtlamak için çek defterlerini ortalığa saçıyor?" Ryan başını salladı. "Yani, onu burayı Michelin yıldızlı bir şefin olduğu ve bir masa için bin dolar ödemeye hazır insanlara hizmet veren bir yere dönüştürmeye ikna etti."

Gözlerimin yuvalarından hissedebiliyordum. "Bin dolar sadece bir *Masa* mı?"

Başını salladı, tepkim karşısında hâlâ şaşkındı.

Öne doğru eğildim. "Yani *bu masanın* fiyatı bin dolar mı?"

Çok ileri gittiğini fark etmiş gibi biraz rahatsız görünüyordu. "Evet."

"Bu delilik," diye .

"Monica için değil. O şimdi şehrin kıyısında milyon dolarlık bir malikânede yaşıyor." Ryan omuz silkti. "Para konuşur, Mads."

Prensip olarak sinirlenmiş bir şekilde kaşlarımı çattım. "Dünyada yanlış olan her şey bu."

"Öyle mi?"

"Evet." Yüzüm kızardı, hayal kırıklığım bir kez daha ortaya çıktı. "İnsanlar her şeye para atabileceklerini ve parmaklarını şıklatarak bunu gerçekleştirebileceklerini düşünüyorlar. Ya da paraları olduğu için dünyanın ve içindeki herkesin diz çökmesi gerektiğini ya da başka bir arkaik saçmalığı düşünüyorlar."

Ryan yavaşça başını salladı, ifadesi nötr ve kontrollüydü. "Olan bu mu?"

Şaşkınlıkla , kaşlarım çatıldı. "Ha?"

Dudakları sıkı bir çizgi halinde birbirine yapıştı. "Seninle baban arasında olanlardan bahsediyorum Maddie. Sanırım ben gittikten sonra o gece olan her şeyi bana anlatmanın zamanı geldi."

BÖLÜM 18



OceanofPDF.com

MADDIE

("O benim babam *değil*," diye ağızımdan muhtemelen olması gerekenden daha büyük bir kinle kaçırdım.

Ryan yüzünü buruşturdu. "Maddie-"

Bir elimi kaldırdım. "Hayır. O benim babam *değil* Ryan. O Gary." Kumdaki bu çizgiyi olabildiğince netleştirmem çok önemliydi.

"Tamam bebeğim," dedi yumuşak bir ses tonuyla, ürkmüş bir atı sakinleştirmeye çalışır gibi. Sevgi sözcüğünü duyunca kılımı bile kıpırdatmadım.

Korkunç **Behave** metni aklıma kazındı.

Bir an için ayağa kalkıp çılgık atma fantezisini canlandırdım. Çantamı ve telefonlarımı pencereden dışarı fırlatıp otostopla en yakın havaalanına gitmeyi hayal ettim.

Sonra Gary'nin anneme sırtını döndüğünü hayal ettiğimde tüm oksijenim tükendi. Belki de polis cesedini birkaç gün içinde ücra bir çukura atılmış olarak bulacaktı.

Ya da belki Bex kaybolacak ve denizaşırı bir yerde bir sadistin evine düşecekti...

Oh, Tanrım. Oraya gitmemeliydim ama şimdi tek hayal edebildiğim buydu. Annem ölmüştü ve Bex acı çekiyordu. Ve hepsi benim suçum olacaktı.

Panik göğsümde sarmal çizmeye başladı, o kadar sıkı sarıldı ki görüşümde noktalar dans etmeye başladı.

Ryan'ın eli benimkini kapatınca sarsıldım.

"Nefes al Maddie," diye ekledi, bir garson masamıza yaklaşırken bakışları endişeliydi. Ryan bunları söylerken bana bakmaktan vazgeçmedi,

"Bir dakikaya ihtiyacımız var."

Garson pratik bir kolaylıkla uzaklaştı.

Nefes almakta zorlandım ve kristal mavisi gözlerine bakarken yavaşça havayı çektim.

"Nefes al, bebeğim," diye teşvik etti. "ve ver."

Söylediklerini yaparken hava dudaklarımdan titrek pantolonlar halinde çıktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım uyuşmuş dudaklarım yeniden sözcükleri oluşturabildiğinde.

"Sanırım bu benim ," diye nazıkçe dalga geçtikten sonra elimi sıktı.

"Maddie, bence Gary ile olanlar hakkında konuşmalıyız."

Sertleştim ve çekilmeye çalıştım. "Hayır."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ama acı verecek kadar değil. "Sana vurduğunu biliyorum ve Bex bunu oldukça kötü bir şeymiş gibi anlattı." Ryan yutkundu, kilitli tuttuğu kafesin parmaklıklarını titreten iblis her neyse onu kilitlemeden önce bakışları karardı. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Bana vurdu," dedim kopuk bir sesle, sadece Bex'in söylediklerini yineleyerek Tekrar uzaklaşmaya çalıştım ama Ryan gitmeme izin vermedi.

"Maddie, hadi." Neredeyse yalvarıyordu ya da Ryan Cain'in yapabileceği kadar yalvarmaya yakındı. "Bana söylemezsen sana yardım edemem."

Sonunda kendimi kurtarmayı başardım. "Yardım etmek için ne yapacaksın Ryan? Son iki haftayı sihirli bir şekilde geri mi alacaksın? Belki Gary'ye bana vurduğu için bağırırsın?"

Gözleri parladı. "Daha çok kollarını kırmak gibi. Ya da en azından tüm çürüklerinin senin eski çürüklerinle aynı olduğundan emin ol."

"Yapma," diye tersledim, ses tonum elmasları kesecek kadar keskindi.

"Onu rahat bırak. Bırak Gary'yi ben halledeyim. Yeterince şey yaptın."

Ona tokat atmışım gibi geri çekildi, ama sonra ellerini yumruk yapıp masaya vurdu, sonra da gizlice masa örtüsünün altına soktu. "Maddie, *özür dilerim*. Her şeyi berbat ettim. Bunu düzeltmek istiyorum."

"Tanrım, anlamıyor musun?" Avucumu masaya vurup suyun sıçramasını sağlayarak tısladım. "Bunu düzeltemezsin. Ona para fırlatamazsın, seksi gülücükler atamazsın ya da ona boyun eğdiremezsin. Bu sefer olmaz."

Beni orada bıraktın. *Tek başıma*. Bunu ya da daha sonra olanları geri alamazsınız."

"O zaman bana nasıl devam edeceğimizi söyle," diye karşılık verdi sessizce, gözleri parlayarak. "Buraya gelmemizi ve işleri yoluna koymamızı istedin."

"Hayır, Ryan." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Buraya işleri olabildiğince kolaylaştıracak bir program üzerinde çalışabilmek için geldim. Sadece nerede ve ne zaman olmamı beklediğinizi bilmem gerekiyor ki hayatımı ona göre planlayabileyim."

Kaşlarını çattı ve başını sallamaya başladı. "Maddie, ne istersen yapabilirsin. Antrenmana geri dön-"

"Amigoluk söz değil, unuttun mu? yüzden unut gitsin." Sevdiğim bir şeyden vazgeçtiğim için duyduğum pişmanlığı görmezden gelerek olabildiğince hızlı bir şekilde sözünü kestim.

Sonra tekrar masanın karşısındaki Ryan'a bakarken, son zamanlarda sevdiğim ve kaybettiğim daha önemli şeyler olduğunu fark ettim.

"Bayılıyorsun," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı. "Gary ile konuşabilirim-" "Lütfen yapma." Başımı salladım, boyun eğdim. "Buna değmez.

Kavga. Ayrıca, düğüne odaklanmamı istiyor."

"Bir düğün olacak mı?" diye sordu dikkatle.

O müstehcen büyüklükteki elmasın parıldadığı sol elimi kaldırdım. Bu yüzükten ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum. "Tabii ki."

Ryan yere baktı. "Benimle hâlâ evlenmeni beklemiyorum Maddie."

"Peki ya Cori?" Yumuşakça sordum. Kız kardeşinin geleceği bize bağlıydı.

evlenmek ve hamile kalmak.

Çenesi sıkıştı. "Cori senin sorunun değil. O benim sorunum ve bunu çözeceğim."

İçimi çektim. "Bu ikimize de bağlı değil. Sadece bize dağıtılan elleri oynuyoruz, değil mi? Sen Beckett ne istiyorsa onu yap, ben de Gary ne istiyorsa onu yapayım. Bu işi basit tutalım. Haziran'da evleniyoruz, tıpkı onların istediği gibi."

Yüz ifadesi bir an için öfkeye dönüştü ama sonra onu bastırdı. "Tamam. Gelecek hafta sonu eve gitmek zorundayım. *Yeniden birlikte* olduğumuza göre, babam seni de orada görmek isteyecektir."

Başımı salladım, Beckett'ı tekrar görme fikri midemi bulandırıyordu. "Tamam."

"Cuma günü bir maçım var. Sen tezahürat yapmasan bile biz nişanlıyız. Eğer bu mutlu çift olayını gerçekten kitlelere satacaksak, o zaman tribünde olman ve maçtan sonra beni beklemen gerekir."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Tamam."

Gözleri kısıldı ve beyninde dönen hesaplama çarklarını görebiliyordum. "Geceyi Cuma günü de geçirebilirsin."

Hemen hayır demek istedim, çünkü Ryan bana bu kadar yakın değilken duygularımı kilit altında tutmak daha kolaydı. Sahip olabileceğim şeyle yüz yüze gelmediğimde. En azından odamda huzur içinde üzülebilirdim.

"Optik, bebeğim." Ses tonundaki hafif alaycı not aramızda asılı kaldı. "Ayrıca, Cumartesi sabahı ilk iş yola çıkacağız ki o akşam yemeğe yetişebilelim."

"Tamam." Tüm kelime dağarcığım bu kelimeye indirgenmişti.

Arkasına yaslanıp bir saniye boyunca beni incelerken gözlerindeki alaycı ifade dağıldı. Sanki başka bir şey söylememi ya da ona saldırmamı bekliyordu.

Ama yorgundum. Çok yorgun ve bunalmıştım. Odama dönüp günün geri kalanında kestirmek istedim.

Ryan yumuşak bir iç çekişle dikkatini arkama çevirdi ve garsona iğaret etti.

"İkinize de ne getirebilirim?" diye sordu genç adam.

"Maddie mi?" Ryan sordu.

Menüyü isteksizce açtım ve hızlıca taradım. Hemen bir Belçika waffle'ı ve sundukları her çeşit et için can attım.

Karar vermekte zorlanırken parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarım deri kaplı menünün kenarına battı. Ryan "ın önce kendisi için sipariş vererek ne kadar uzun sürdüğünü gizlediğini bile fark etmedim.

Sonunda her zamanki gibi yanında yoğurt olan bir yumurta beyazlı omlet istediğimi mırıldandım. Ryan'a bakamıyordum. Bu utanç vericiydi ve menümü garsona uzatıp gözden kaybolurken yanaklarımın pembeleştiğini biliyordum.

Ryan boğazını temizledi ve ben de bir sonraki yorum ya da soru için kendimi hazırladım.

"Artık sabahları antrenmanımız var ama kafeteryada daha fazla sorun yaşamazsınız."

Başımı kaldırdım, diyetimdeki ani değişiklik konusunda beni sıkıştırmamasına şaşırmıştım. Beni izlerken gözlerinde en ufak bir sempati ya da yargılama belirtisi yoktu.

Başımı dengesiz bir şekilde aşağı yukarı salladım ve büyük gözlerle onu izledim.

"Öğle ve akşam yemeklerini birlikte geçirmeliyiz. Senin için uygun mu?"

"Evet," dedim usulca, minnettarlığımı anlamasını umarak.

"Brylee'nin sana bok atması bitmiş olmalı ama işler değişirse bana söyle, ben hallederim," dedi bana ciddi bir şekilde. "Ciddiyim Maddie. Okulu tek idare etmeni istemiyorum."

"Beni her zaman koruyamazsın," diye hatırlattım ona.

Bakışları keskinleşti. "Koruyamam amına koyayım.

İzle beni."

Kabul etmek onunla savaşmaktan daha kolaydı, bu yüzden sessiz bir "Tamam" daha verdim.

"Tamam, beni susturmaya mı çalışıyorsun? Ya da tamam, dediğimi yapacaksın?" Masanın üzerinden bana sırtıttı.

Biraz güldüm çünkü beni çok iyi tanıyordu. "İkisine de tamam mı? Ama esas olarak ."

Gözlerini devirdi. "İyi. Ama Dean gittiğine göre işler daha kolay olmalı."

Koltuğumda kıpırdandım. "Bunu yaptığın için minnettarım. Boğazından aşağı atladığımı biliyorum."

"Haklıydın," dedi ve beni durdurmak için başını salladı. "Dean daha önce halledilmeliydi. Daha önce bir şeyler yapmış olsaydım belki de burada oturuyor olmazdık."

Haklı olabilirdi. Ama bu doğruysa, muhtemelen Gary'nin gerçekte nasıl bir yılan olduğunu da bilmiyor olacaktım. Sperm donörümün ne kadar zalim olduğundan habersiz olmanın bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olacağından emin değildim.

"Olanları değiştiremeyiz," diye cevap verdim, kelimelerimi elimden geldiğince nazik bir şekilde seçerek. "Ama neden bir şey yapmadınız? Dean ona ilaç verdiğinde Bex'in polise gitmemesi konusunda o kadar ısrarcıydın ki."

Gözleri bir an için kapandı. "Ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum."

"Ne değişti?"

Elektrik mavisi bakışları benimkileri yakaladı ve nefesimi kesen bir yoğunlukla tuttu. "Sevdiğim kız yaralandı. Bu her şeyi değiştirdi."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken nabzım hızla atıyordu. Tek yapabildiğim ona bakmaktı, söyledikleri kafamda yer ettikçe içim titriyordu.

"Tezahürat yapmayacaksan ne yapıyorsun?" Ryan konuyu hızla daha az duygu yüklü bir konuya çevirdi.

Bir önceki konunun ağırlığını üzerimden atarken burnum kırıştı. Duvarları yıkmak yerine bir tanesini yıkmayı denedim. "Çalışmak ve düşünümüzü planlamak mı? Sana tapmak mı?"

Ağzının köşesi sırtışıyla birleşti. "Şey, tabii ki. Açıklığa kavuşturalım, büyük ve ayrıntılı bir şey bekliyorum."

"Seni bir damatzilla olarak görmemiştim," diye takıldım, doğal şakalaşmamıza geri dönerken gerginliğin bir kısmının vücudumdan süzülmesine izin verdim.

Homurdandı. "Büyük günümüzün ana odağı olmayı bekliyorum."

"Elbette," diye küçük bir gülümsemeyle kabul ettim. "Kimsenin bana dikkat etmediğinden emin olmak için patates çuvalı gibi bir şey giymeyi düşünüyordum."

Gözleri oldukça ısınmıştı. "Bebeğim, eğer çuval bezinin güzelliğini azaltacağını düşünüyorsan, belli ki hiç aynaya bakmamışsın."

Yüzüm ısınırken alt dudağımı ısırdım. İki hafta önce, gözlerindeki bakış onu hızlı bir sevişme için en yakın banyoya sürüklememe neden olurdu.

Gözlerini kırptırdı ve bakışları kayboldu. "Seni tamamen bir şey söyleyebilir miyim?"

Yavaşça başımı salladım.

"Seni özledim," diye itiraf etti. "*Bunu* özledim. Seninle konuşmayı ve gülümsemeyi görmeyi. Şu anda bozuk plak gibi konuştuğumu biliyorum ama bunu telafi edeceğim Maddie."

Son iki gün içinde bunu ilk kez söylemiyordu, ama bu anla ilgili bir şey kelimelerin biraz havada kalmasına neden oldu

farklıydı. Belki sırtım tamamen duvara dayalı olmadığı için... belki de ben de aynı şekilde hissettiğim için.

Yüzümde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ben de seni özledim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19



OceanofPDF.com

MADDIE

A Ryan beni yataktanemin önüne bıraktıktan sonra merdivenlerden beşinci kattaki Bex'in odasına çıktım. Ne kadar soluk soluğa olduğuma bakılırsa

İnişe ulaştım, tezahürat yapmadan geçen son iki hafta dayanıklılığımın bir kısmını öldürmüştü. Belki de tekrar koşmaya başlamalıyım.

Yakacak fazladan kalorim olduğundan değil ama *bir şey.*

Kapıyı çaldım ve Bex'i bekledim. Bir saniye sonra kapı kırılarak açıldı ve karşımda hâlâ gözle görülür şekilde sinirli olan kankam duruyordu.

"İyi bir zaman değil mi?" Ona küçük bir gülümseme verdim.

Bir inilti çıkardı ve beni içeri buyur etti. "Hayır, içeri gel. Kusura bakmayın.

Hâlâ her şeyle işim bitmiş durumda."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Odası bir akademi öğrencisi için standarttı, yani benim odamın üçte biri büyüklüğündeydi ve hiç ortalıkta görünmeyen bir oda arkadaşıyla paylaşıyordu.

Odanın Bex'in tarafı dağınıktı. Kâğıtlar ve kitaplar masasının üzerinde yığınlar halinde duruyor, dizüstü bilgisayarını adeta gömüyordu. Bex dün gece Ash'in odasında rağmen yatağı toplanmamıştı. Dolabının kapakları açıktı ve en altta bir yığın giysi görebiliyordum.

"Dağınıklığımı bakmayı kes," diye şakacı bir şekilde emretti, omzumu hafifçe iterek. "Sen tam bir temizlik manyağsın Mads."

Kaşlarım kalktı. "Evet, hiç temiz olmayan bir yerden geldiğinizde, özgür olduğunuzda onu kontrol edebilmeyi seviyorsunuz."

Ha. *Bedava*. Bu tam bir şakaydı. Şu anda hiç olmadığım kadar kafesteydim.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Ash ile yattığını duydum."

Döndü, kahkahamı zar zor tuttuğumu görene kadar çenesi düştü. Bana bir yastık fırlattı. "Pislik."

Geri attım. "Özür dilerim. Dayanamadım." Bir süre durakladıktan sonra ekledim, "Ash, Madelaine'in telefonunda daha fazla şey açtı."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. " ne var?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, gördüğümünden daha fazlasını görmeyi kaldırabilir miyim, onu bile bilmiyorum." Bağırsaklarımın düğümlendiğini hissedebiliyordum.

Bex beni dikkatle izledi, sanki kafamın içindekileri anlamaya çalışıyordu. Sonunda konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Brunch nasıldı? Ryan hâlâ götlük yapıyor mu?" Arkasını döndü ve yatağını dağınık bir şekilde yapmak için örtüleri çekti, sonra yastıkları üstüne attı.

"Acı tatlı mı?" Ryan'ın benim kahvaltımı karıştırdığımı görünce bana kendi kahvaltısından vermeye çalıştığını hatırlayarak kaşlarımı . Yutmaya çalıştığımda tatsız yiyecek gelmişti ve neredeyse öğürüyordum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, incinmiş duygularımın ötesinde bir şey, ama konuyu zorlamıyordu.

Henüz.

Eninde sonunda itiraf etmek zorunda kalacağımı biliyordum. Ryan bir şeyi bir adam değildi, özellikle de bunun beni üzdüğünü bildiğinde.

Bex yatağının başına oturdu ve şilteye vurdu. "Gel otur. Tabii odanızda takılmak istemiyorsanız?"

Başımı salladım. Çantamı kapının yanına bıraktıktan sonra odayı geçtim ve yatağının ayak ucuna süründüm. Ayakkabılarımı çıkardım ve bacaklarımı göğsüme çektim, kollarımı kaval kemiklerime doladım ve ona bakarken çenemi dizlerime dayadım.

"Atıştırmalıklarım var," diye teklif etti, gözlerinde acıma ve endişe parlıyordu.

Başımı salladım. Midem altüst olmuştu ve tekrar yemek yememeye rahatsız edici bir şekilde alışmaya başlamıştım. Açlığımın hissizliğe dönüşmesine izin vermeyeli yıllar olmuştu. Yeterince büyür büyümez

Bir işte tutunabilmek için, yemek bulduğumdan emin olurdum. Genellikle çalıştığım yerlerden alıyordum, çünkü bedava ya da çok indirimli oluyordu. Ancak son birkaç aydır, mükemmel yiyeceklerin hazırda bulunduğu bir dünyada yaşamaya alışmışım.

"Tamam," diye mırıldandı Bex, "Ryan'la ne oldu? Gary'yle olanlar hakkında ona daha fazla şey anlattın mı?"

"Hayır." Biraz iç geçirdim ve bakışlarımı kaçırdım. "Bunun ne fark yaratacağını bilmiyorum ve Ryan'a güvendiğimden de emin değilim. Bugün sadece ne zaman ve nerede beklendiğimi bilmem için bir program belirlemekle ilgiliydi."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Ve bunu sen mi yaptın?"

Başımı sallayarak tozluğumdaki bir parça tüyü karıştırdım. "Evet. Bir sonraki hamlemi düşünürken Gary'yi mutlu etmem gerekiyor."

Bex uzandı ve elimi tuttu. "Yalnız değilsin Maddie. Bunu unutma."

Elimi yavaşça onunkinden çektim. "Aslında mı? Bence hayatıma ne kadar dâhil olmak istediğini konuşmalıyız, Bex."

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani başımın üstünde tuttuğu sadece annem değil." Bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Seni de tehdit etti."

"Ben mi?" diye ciyaklarken Bex'in gözleri .

"Evet. Sadece annem olsaydı, siktir diyebilirdim. O hiçbir zaman iyi bir anne olmadı, biliyor musun? Ve Tanrı biliyor ya, muhtemelen tek başıma daha iyiyim." Ayak parmağımı yatağının şiltesine bastırdım. "Sanırım bu yüzden senden bahsetti. Beni uzun vadede hizada tutmak için senin daha iyi bir şansın olduğunu biliyordu."

"Beni *nasıl* tehdit edersin?" Yumuşak yüzü gözle görülür şekilde solmuştu, ela gözleri geniş ve korkmuştu.

Lanet olsun. Hepsi benim hatamdı.

Tehditleri kulaklarımda yankılanıyor, midemi alt üst ediyordu. "Seni almakla tehdit etti."

Titrek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yani, Maddie-"

"Tanrım, Bex, seni denizaşırı ülkelere satmakla tehdit etti. Ona ne kadar para kazandıracağından bahsetti." Son kısmı fısıldadım, dehşete düşmüştüm ve onu bu işe bulaştırdığım için utanıyordum.

Bex'in nefesi kesildi, kafası şokla geri döndü. "Lanet olsun."

"Ailene söyle derdim ama..." Gary'nin olayı çarpıtacağını bildiğim için omuz silktim. Toplumun temel taşlarından biriydi ve Madelaine hakkındaki algıları göz önüne alındığında, Bex'in ailesi muhtemelen kızlarını tehdit edenin *ben* olduğumu düşünecekti.

"Ryan'a söyledin mi?"

Alnım kırıştı. "Hayır. Onunla Gary hakkında konuşmak istemiyorum."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Belki de yapmalısın."

"Ryan'a söylememi mi istiyorsun?" Ses tonumdaki kuşku biraz histerik bir hal almıştı.

Bex çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum Maddie. Daha önce hiç insan kaçakçılığıyla tehdit edilmemiştim. Doğru tepki nedir?"

İrkildim. "Bence doğru tepki, Gary'nin benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünmesi için arkadaşlığımızı herkesin önünde bitirmek olurdu."

"Asla olmaz." Bu fikri o kadar hızlı reddetti ki, söylemeye bile fırsatım olmadı. Gözleri beni tokatlamasına saniyeler kalmış gibi kısılmıştı. "Maddie, bunu tek başına yapmayacaksın."

"Ne dediğimi duymuyor musun? Gary-"

"Gary'nin neler yapabileceğinin farkındayım," diye araya girerek bir elini kaldırdı. "Bu yüzden ikimiz için de çok korkuyorum. Ama seni kendi başının çaresine bakman için bırakmamın imkânı yok. Sen... Maddie'sin. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Bex'in oflayıp ve gözlerini devirmesini izlerken gözlerim yaşardı, ama o bunu geçiştirmeye çalışırken gözlerinde aynı nemin parladığını görebiliyordum.

"Biliyorum, tamam mı? Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz ve muhtemelen büyürken hiç arkadaşı olmayan o muhtaç çocuk gibi konuşuyorum-"

Aramızdaki boşluğa doğru atıldım ve kollarımı ona dolayarak önünü kestim. O da bir kahkaha attı ve kucağına atlamış olmamı umursamadan bana sarıldı.

Uzun bir süre sonra kendimi geri çektim ve gözlerimi sildim. "Özür dilerim. *Ben* sadece... *Ben* de o çocuktum. Benim hiç en iyi arkadaşım olmadı. Ta ki

sen."

Bex gülümsedi ve bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benim için birkaç yıl oldu ama en iyi arkadaşların her zaman birbirlerinin yanında olduğunu söyleyebilirim. Ne olursa olsun. Ve pislik baban beni tehdit etti diye seni terk etmeyeceğim."

Alt dudağımı kemirdim. "Evet ama bu normal bir tehdit değil, Bex. Seni okuldan attırmaya ya da başını belaya sokmaya çalışmıyor. Seni seks kölesi olman için başka bir insana satmakla tehdit ediyor. Ve işin en korkunç yanı, ben ona inanıyorum."

"Ben de öyle," diye cevap verdi ciddi bir şekilde, gözleri kasvetliydi. "İşte bu yüzden dışarıdan yardım almayı düşünebiliriz."

"Gibi mi?"

"Sanırım polis ya da FBI dışarıda?"

Homurdandım ve başımı salladım. "Evet. Eğer henüz satın almadıysa, onları satın alabileceğinden eminim. Sanki çarpık bir pembe dizide yaşıyor gibiyim. Şeytani ikiz ve her şey."

Bex düşünceli olmaya çalışarak, "Madelaine'in *kötü* olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

Ona düz bir bakış attım. "Sana yıllarca işkence etti. *Uyuşturdu* Seni. Onu gerçekten savunuyor musun?"

"Yani, o senin ikizin." Bir başka çaresiz omuz silkme. "Ölümler hakkında kötü konuşmak istemem."

İçimi çekerek, ona bakarken duvara yaslanabilmek için vücudumu çevirdim. "Bu konuda."

İnledi ve başını tekrar yatak başlığına yasladı. "*Dahası* var mı?"

"Bayan Delancey'nin Madelaine'i Gary'nin öldürmüş olabileceğini düşündüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?" Başını sallamasını bekledim. "Ash, Madelaine'in sahte bir ölüm numarası yapıp beni onun yerine burada bırakmış olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Bex yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. "Yani, bu ihtimal dışı bir şey değil. Lainey sapkındı ve oldukça da zekiydi. Her ne kadar onun *bu* kadar iğrenç olmayacağını düşünmek istesem de, bunu yaptığını görebiliyorum."

"Harika," diye mırıldandım. "Tek bildiğim... eski hayatımın yok olduğu. Gary beni kelimenin tam anlamıyla öldürdü."

"Eski hayatından seni hatırlayan insanlar var, değil mi?
Seni savunurlar mı?" Bex önerdi.

"Bunu düşündüm. Ama sadece birkaç kişi var ve Gary ikiz kartını oynadığı anda hangisi olduğumu anlayamazlar. Gary de beni deli falan diye damgalatacağını söyledi." Başımı salladım. "Bex, . Bundan bir çıkış yolu bulmaya ama bulamıyorum."

Derin bir nefes verdi ve bana dikkatle baktı. "Lafı uzatmak istemiyorum ama tüm bunları Ryan'a anlatmayı düşündün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Ona *güvenmiyorum*. Sen güveniyor musun?"

Bir an tereddüt etti. "O senin kalbini kırdı Maddie. Kimse bunu inkâr etmiyor. Ama bence Ryan seni gerçekten seviyor. Ve ikinizin kaldığınız yerden devam etmenizi hiçbir şekilde savunmasam da, onun seni güvende tutabileceğini düşünüyorum."

"Bunu düşündüm ama bilmiyorum. Bir yanımda Ryan'ın takılıp kalbimi kıracak başka bir şey bulmasını bekliyor. Yine." Yanağımın içini ısırdım. Duygularımın bir kez daha ayaklar altına alınması için ona açılma fikri imkânsız görünüyordu.

Aramızdaki şeyleri sakın tutmak bir şeydi. Ama ona güvendiğim bir dünyaya geri adım atmak başka bir şeydi. Bu noktada zar zor dayanıyordum. Ryan'ın bana tekrar sırtını dönmesiyle başa çıkacak duygusal kapasiteye sahip değildim.

"Bunu düşüneneğim, tamam mı? Ama eğer Court'a söylemek istersen ya da-"

"Hayır." Kapıyı soğuk bir katiyetle çarparak kapattı. "Mahkeme ve ben aynı cümle içinde anılmaya bile değmez."

Yumuşak bir kahkaha atarak, "Az önce yaptığın hariç," dedim.

Bana ters ters baktı. "Court tam bir pislik. Ryan'la aranızda sorun mu var sanıyorsun? *Titanik* gibiyiz. Daha iskeleden ayrılmadan lanetlenmiştik."

"Ryan'a öğle ve akşam yemeklerinde onunla oturacağımı söyledim." Yüzümü buruşturdum. "Bizimle oturmak istemezsen anlarım."

"Gary'nin beni tehdit etmesini kaldırabiliyorsam, Court ile aynı masaya oturabilirim. Ama onunla konuşmanın sınırını çizerim."

Ayak parmağımla onu dürttüm. "Ryan'ın ne kadar üzgün olduğundan bahsedip duruyorsun, Court'un üzgün olduğunu düşünmüyor musun?"

Alay etti. "Öyle olduğunu *biliyorum*. Ama *her zaman* üzgün olduğunu da biliyorum. Ve ben sadece hayatıma devam etmek istiyorum." Omuzlarını dikleştirdi, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Sence Charles müsait mi?"

Court'un güvende olduğundan emin olmak için onu nasıl takip ettiğiyile ilgili gerçeği söylemeyi düşündüm ama açıkçası, Gary onu tehdit ettiği için Court'un etrafta dolaşması benim için sorun değildi. Court, Bex'e bir şey olmasına izin vermezdi.

Bununla birlikte, en iyi arkadaşımın onun önünde başka bir erkeğe açıkça asılmanın sonuçlarına hazır olduğundan tam olarak emin değildim. Ryan bunu iyi idare edememişti ve Court pek çok açıdan Ryan'dan daha gergin görünüyordu.

Ryan kolaylıkla Beyaz Atlı Prens'e dönüşebiliyordu ama Court'un etrafında her zaman bir karanlık vardı. Kampüsteki pek çok kıza çekici geldiğini görebiliyordum. Ben de dahil olmak üzere pek çok kadının içinde kötü çocuğu evcilleştirecek kişi olmak isteyen bir şeyler vardı.

Yine de Bex, duygularının bir kara delik tarafından yutulmak üzere olan fırtına bulutları gibi etrafında dönmesini umursamıyor gibiydi.

Yine de, onun yanındayken karanlık dağılıyor gibiydi.

"Bence Court başka bir kıızı yüzüne vurmaya çalışsa nasıl hissedeceğini *düşünmelisin*." Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım ama görünüşe göre yanlış bir şey söylemişim.

Bex yumuşak bir tıslamayla yataktan kalktı ve öfkeyle dolabına doğru yürüdü.

Yerdeki giysileri boş sepete atmaya başladı. "Ne dedim ben?"

Yataktan kayarak ama geri çekilerek sordum.

Başını salladı ama arkasını dönmedi. "Bir şey yok. Yok bir şey. O sadece... Court Woods. Sanırım öyle ya da böyle onun her zaman hayatımda olacağını kabullenmeliyim. Bu sadece beynimden atamadığım pişmanlıklarım bile."

"Bex, özür dilerim." Özür dileme dürtüsü çok ağır basıyordu. Bir tür sinire tokat atmıştım ama ne olduğunu ya da nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Döndü ve yüzündeki yenilgi kalbimi kırdı. "Sen değilsin. Bu sadece eski bir tarih."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. En azından şimdi değil. Ama haklısın. Onun canını yakmak benim canımı daha az yakmayacak."

Ooof. Bu sözler hoşlandığımdan biraz daha sert vurdu. O haklıydı.

Ryan'ı incitmek beni daha iyi hissettirmiyordu. Aksine, daha kötü hissettiriyordu. Ve bunun anlamı neydi?

"Mantıklı konuşmandan nefret ediyorum," diye mırıldandım. Charles'ı bu karmaşanın içine çekerek olacak tek şey Ryan'ın öfkelenmesi, benim daha da üzülmem ve Charles'ın muhtemelen acil servise gitmesi olacaktı.

Ryan'ı benim gibi incitmek için başka bir yol .
Çünkü bunu kesinlikle hak etti.

En azından ben kendimi buna ikna etmeye çalışıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20



OceanofPDF.com

MADDIE

W O akşam yemek için kafeteryanın kapısından içeri girdiğimde, omurgamda taşıdığım gerginlik nedeniyle sırtım ağrıyordu. Bu Eşiği geçer geçmez odanın oldukça sessizleşmesi benim hayal gücüm değildi.

Geri dönmemi engelleyen tek şey Bex'in yanımda olmasıydı. Kolunu benimkine doladı ve bana doğru bastırdı. "Bunu yapabilirsin, Mads."

Odayı taradım ve Ryan'ın futbol takımının geri kalanıyla birlikte ortadaki masasından ayağa kalktığını gördüğümde gözlerim açıldı. Uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirdi.

"Hey, bebeğim." Eli saçlarıma kaymadan ve ağzı ağzıma çarpmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

Sanki yıldırım çarpmış gibiydim; beni zahmetsiz bir hareketle Bex'ten uzaklaştırırken, vücudunun benimkine bastırmasıyla ağzının verdiği his. Karşılık olarak öpücüğünü hevesle karşılarken tüylerim diken diken oldu, ayak parmaklarım kıvrıldı. Bir eli başımı kavrayıp dudaklarımı tam istediği yere doğru eğerken, diğeri kalçama kondu ve sanki bana sahipmiş gibi kıcımlı sıkma için etrafımda dolandı.

Bunu özlemiştim. Tadını, dokunuşunu, sahip oluşunu... her şeyini.

Ve sonra gerçekten birlikte olmadığımızı hatırladım. Gerçeklik etrafıma çöktü ve acı göğsümde nefesimi kesecek kadar güçlü bir şekilde sekti.

Sanki bendeki değişimi hissetmiş gibi öpüşmeyi bitirdi ama elimi tutup beni masaya götürürken gülümsemeyi bırakmadı.

İnsanlar izlerken ve açıkça bakarken oda tamamen sessizdi.

Tedirginlik midemi bulandırdı ve elini daha sert sıktım. Ryan döndü ve aval aval bakanlara kaşlarını kaldırdı.

Hepsi bu kadardı. Bir bakış ve hemen bakmayı bırakıp konuşmaya başladılar. Çünkü Ryan Cain'in gücü buydu.

Bir başka ürperti daha tenimde dolaşarak tüylerimi diken diken etti.

Ryan için yanındaki boş koltuğu çekti. Neyse ki Ash'le benim aramda Bex için boş bir koltuk daha vardı.

Bex bana, "Ben gidip biraz yiyecek alacağım," dedi.

Ash ona sıkı bir gülümseme verdi ve ayağa kalktı. "Ben de seninle geleceğim."

Gitmeme gerek yoktu; çalışanlardan birinin elinde yapraklı ve yeşil bir tepsıyla bana doğru geldiğini görebiliyordum.

Otururken dişlerimi sıktım, salatam konurken bile gözlerimi masadan ayırmadım. Ryan'ı tabağıma bakarken yakaladım ama yanındaki takım arkadaşına dönüp yaklaşan maçları hakkında konuşmaya başladığında omuz silkti.

Onu masada oturduğum diğer zamanlardan tanıyordum. Herkes ona Bubba derdi ama nedenini bilmiyordum. İri yarı defans oyuncusu bana karşı her zaman yeterince nazik olmuştu ama benimle konuşmaktan rahatsız görünüyordu. Bana ya da Bex'e kekeleyerek birkaç kelime söylediğinde yanaklarının kızarmasına bakılırsa, bunun kız kardeşimin ününden çok kızlarla konuşmaktan duyduğu rahatsızlıkla ilgili olduğunu düşünüyorum.

Her şeyi unutmaya çalışarak çatalımı kaldırdım ve bir dilim salatalık sapladım.

Linc gülerek sohbetlerine katıldı. "Yani, haklısın kardeşim. Mezunlar günü maçı epikti."

Eve dönüş.

Kaçırmıştım. Bu da oyun için koreografisini hazırladığım, akademi ile okulun ortak çalışması olan tezahürat rutinini kaçırdığım anlamına geliyordu.

ve üniversite. Koçum benden bunu yapmamı istediği için onur duydum.

Bubba da sırtarak Ryan'ın omzuna bir el attı. "Çünkü bizim oğlan durdurulamazdı."

Ryan'a baktım.

"İçimi dökmem gereken çok öfke vardı," diye itiraf etti, bakışları bir anlığına bana kaydı. Bana verdiği sıkı gülümseme çok şey anlatıyordu.

Başımı salladım ve konuşmak zorunda kalmamak için yemeğimi çiğnemeye başladım. Bunun yerine bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ve tam o sırada Brylee ve beraberindekilerin sanki yemek salonu bir pistmiş gibi içeri girdiklerini gördüm.

Brylee kapının hemen önünde durdu, koyu renk saçlarının ipeksi perdesini geriye savurarak hayranlarının onun varlığının armağanını özümsemesine izin verdi.

Homurdanmamı zorlukla bastırarak suyuma uzandım ve bir yudum aldım.

Ryan'ın başı kalktı ve gözleri kısıldı. "Gösteri zamanı."

Merakla ona baktım ama gözleri Brylee'deydi. Aslında, Court ve Linc aynı sırtışlarla masanın diğer tarafından izlemek için döndüler.

Etrafıma bakındım ve Brylee ile arkadaşlarının her zaman oturduğu masanın yerini anaokulu öğrencileri için yapılmış gibi görünen küçük bir masa ve sandalyelerin aldığını fark ettiğimde gözlerim büyüdü.

Brylee, arkadaşları fark ettiğinde değişimi fark etmiş gibiydi ama Hayley'nin kafası şaşkınlıkla eğilirken, Brylee'nin ifadesi ölümcül bir hal aldı ve... bana doğru kaydı.

Harika. Çatalımı iç çekerek yere bıraktım.

Brylee bana doğru tepinirken oda tekrar sessizliğe gömüldü, topukları yerde sinir bozucu bir yankıyla tıkırdıyordu.

O yaklaştıkça Ryan bir kolunu koltuğumun arkasına doladı.

Brylee, Court ve Linc'in önünde dururken ona ters ters bakarak, "Bu çocukça," diye tükürdü. Onlarla alay etti. "O hepinizi korkak ezikler gibi gösterdikten sonra yaptığınız şey *bu* mu?"

"Hey, Court," diye yüksek sesle söze başlayan Linc, arkadaşına dönerken ayaklarının dibindeki zehirli yılanı görmezden geldi.

Court'un başı yana yatarak homurdanarak Linc'e baktı.

"Sizce Brylee erkek arkadaşının bir tecavüzcü olduğunu biliyor muydu?" Linc, sesi odanın diğer tarafına da ulaşarak sordu.

Court omuz silkti ve bunu düşünüyor gibiydi. "Yani, belki? Maddie'ye yapmadığı bir şey için tuzak kurmasına kesinlikle yardım etti. Oldukça çocukça bir şey."

Linc parmaklarını şıklattı. "Evet. *Çocukça*. Ben de tam olarak bu kelimeyi kullanırdım." Brylee'nin etrafına, masasının olduğu yerde duran çocuk mobilyalarına dikkatle baktı.

"Histerik," diye tersledi, odağını Ryan "a daraltarak. "Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısınız?"

"Öyle mi?" Parmak uçları saçlarımın uçlarıyla oynarken Ryan kısık bir kahkaha attı. "Çünkü oturduğum yerden, nişanlımı bir kez daha beceren sensin."

Ona ters ters baktı ve kalçasını çıkarıp bir elini kalçasına koydu. "Seni kurtarmaya çalıştığım için bana teşekkür etmelisin."

"Beni *kurtarmak* mı?" Ryan'ın parmakları boynumun dibindeki saçlara kaydı ve sıkılaştı. Başımı kendine doğru çevirdi, gözleri benimkileri arıyordu. "Senden kurtarılmam gerektiğini mi düşünüyorsun bebeğim?"

Şaşkınlığımı yuttum ve dudaklarıma yavaşça yayılan bir gülümsemeyle başlayarak rolümü oynadım. "Belki mi? Yani, ikimiz de ilişkimizde patronun kim olduğunu biliyoruz."

Parmaklarını esneterek başımı geriye doğru salladı. Ağzımdan çıkan küçük yelpaze tamamen doğaldı. Tıpkı içime dolan sıcak heyecan gibi. Ryan'ın bakışları ona verdiğim tepkiyi izlerken yumuşadı.

Vücudumu çok iyi tanıyordu.

Bakışlarımı tutarken parmakları gevşedi ve en sevdiği evcil hayvanıymışım gibi saçlarımı sıkırmaktan okşamaya geçti. Ki bu insanlara göre ben de olabilirdim. Az önce bu ilişkide kimin alfa olduğunu kanıtlamıştı.

Ryan beni izlerken diğlerim alt dudağıma takılıp onu sıyrıyor ve gözleri kararıyor. Yumuşak bir iniltiyle beni kendine çekti.

onu ve beni öptü. Öpüşmemizin morartıcı gücü sinir uçlarımı yaktı ve beynimi kızarttı.

Nefesim kesildi ve dili ağzıma girdi. Öpücüğe hükmediyordu ve ben kendimi yumuşamış ve teslim olmuş hissediyordum çünkü bunu istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

Bunu Brylee'nin iyiliği için ve insanlarla dolu bir odada yapıyor olduğumuz gerçeği, onu öperken aklımdan tamamen çıktı. Dilim onunkine sürtündü ve elim çenesini kavramak için kalkarken öpücüğünün içine gömüldüm.

Sert öpücüğü yumuşadı, dudakları benimkiler üzerinde gezdirirken nazikleşti. Ağzımı yaladı, yudumladı ve verirken aldı.

Brylee, "Kendine bir oda bul," diye hırlayarak anın büyüsunü bozdu.

Geri çekildim ama başımı çevirdiğimde ona kendini beğenmiş bir gülümseme atmaktan kendimi .

"Bizim bir odamız var," diye hatırlattı Ryan ona. "Güven bana, onu sık sık kullanıyoruz."

"Dean'le yattı!" Brylee neredeyse çılgık atacaktı.

Ryan kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Geçen yıl. İşler değişir."

Yarısı yenmiş salatama baktım ve sonra tekrar önümde eriyen kıza döndüm. "Bunu ister misin, Bry?"

İrkildi, dudağı yukarı kıvrıldı. "Neden senin lanet salatayı isteyeyim ki?"

Küstahça omzumu kaldırdım. "Zaten sahip olduğum şeyin peşinden gitmeyi seviyor gibisin. Ben sadece bunu kolaylaştırmaya çalışıyordum."

Linc'in yüksek sesli kahkahası odanın geri kalanını da ona katılmaya teşvik etti.

Birisi fısıltıyla "Yan!" diye bağırdı ve Brylee'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

"Seni aptal *sürtük*," diye bağırdı ve parmaklarını boğazıma dolamak için masanın üzerinden atlayacakmış gibi bana doğru bir adım attı.

"Ve şimdi işin bitti," dedi Ryan acımasız bir gülümsemeyle. Parmaklarını şıklattı. Kelimenin tam anlamıyla *parmaklarını şıklattı* ve insanlar masalarını terk ederek çocuk mobilyalarını toplayıp götürdüler.

"İşte seçenekleriniz," diye devam etti soğuk bir sesle ve bir parmağını kaldırdı. "Gidebilir ve nerede olduğunu .

Çünkü Maddie'ye hakaret etmeyi bırakmazsan burada olmayacağı kesin."

Brylee durumun ciddiyetini kavramış gibi görünürken hareketsiz kaldı.

Ryan ikinci bir parmağını kaldırdı. "İkinci seçenek, Maddie'den özür dile ve af dile. Sonra da orospu gibi yere oturup yemeğini yersin. Belki bir gün uslu durursan masanı geri veririz." Bakışları Maddie'nin omzunun üzerinden geçti. "Bu arkadaşların için de geçerli."

Geri adım attı, yüzü solgundu. "Ciddi olamazsınız. Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

"S.E.C.'yi defalarca ihlal eden bir şirketin kokain bağımlısı CEO'su, on sekiz yaşındaki metresini becermekle meşgul olduğu için her gece annenizin yanına gelemiyor mu? Ya da ortağının son beş yılda zimmetine milyonlar geçirdiğini görmekle mi?" Ryan'ın sırtışı şeytaniydi. "Farkındayım amına koyayım. Asıl soru, federaller farkında mı?"

Vay anasını.

"Dua et de biri gelip yaz boyunca yaptırdığın o boktan burun ameliyatını haczetmeden önce baban faturalarını ödesin," diye ekledi Court koyu bir kıkırdamayla.

Ellerini iki yanında kenetleyen Brylee bana döndü. Gözlerinde nefret parlıyordu. "Çok üzgünüm, Madelaine."

Bex ve Ash bize katılırken başımı kaldırıp baktım. Bex yanımdaki koltuğa otururken şaşkınlıkla bana baktı.

"Bex'ten özür dile," diye emrettim.

Brylee cam kırıkları yutuyormuş gibi görünüyordu. "Özür dilerim."

Linc çenesini ovuşturarak, "Pek samimi görünmüyordu," diye düşündü.

"Muhtemelen öyle olmadığı içindir," diye kabul etti Court. "Belki de dizlerinin üzerinde yalvarmalı."

Ryan hâlâ sırtarak, "Fena fikir değil," diye ekledi.

Brylee'nin çenesi düştü ve arkadaşlarının mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştıklarını fark ettim. Sanki bu onların da onun cezasına dahil olmalarını engelleyebilirmiş gibi.

"Dizlerim mi?" Sesi şaşkın bir gıcırta olarak çıktı.

Masanın ilerisindeki adamlardan biri güldü. "Orada çok zaman geçirmemiş gibi davranma."

Odada bir kıkırdama dalgası yayıldı ve aslında onun için biraz kötü hissetmeye başladım.

Sonra üzerime döktüğü smoothie'yi hatırladım. Prezervatifleri. Bex'i ve kendisinden aşağı gördüğü sayısız insanı taciz etmesini.

"Ben olsam dediklerini yapardım," diye ekledim, kollarımı kavuşturdum ve ona yumuşak bir gülümseme verdim. "İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorsan tabii."

Nasıl daha kötü olabileceklerinden emin değildim ama Ryan'ın beyni çarpıktı ve belli ki arkadaşları da aynı zihniyeti paylaşıyordu. Yaratıcılıklarını test etmek listemde üst sıralarda değildi.

Brylee de aynı sonuca varmış olmalı ki yavaşça dizlerinin üzerine çöktü; üzerinde küçük kahverengi bir etek olduğu için biraz çaba gerektirecek bir hareketti bu. İnsanlar olayı kaydetmeye başladığında cep telefonları ortaya çıktı.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sana yaptığım şey için çok üzgünüm Madelaine."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ve sana bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim, Re-Bex," diye düzeltti çabucak. Koyu renk gözlerindeki nefret, yenilgiye benzeyen bir şeye dönüşmek üzereydi.

Ryan üstünkörü bir baş sallama hareketi yaptı. "Maddie ya da Bex'in başına bir şey gelirse, senin için geleceğim."

Gözleri komik bir masumiyetle irileşti. "Yapmazdım, Ryan."

Bakışlarındaki buz, cehennem ateşini bile dondurmaya yeterdi. "Demek istediğim, sen de dahil olmak üzere başka *biri* bir şey yaparsa, haberim olur ve bedelini ödersin."

Brylee'nin alnı kırıştı. "Diğer insanların ne yaptığını kontrol edemem."

Ah. İşte kullanmayı planladığı boşluk buradaydı. Ve Ryan bunu küçük, düzgün bir kurdeleyle bağlamıştı.

Ya da sıska boynuna geçirilecek bir ilmik.

"Maddie koridorda ayağı takılırsa, dizlerini çizmemesi için altına yastık atmaya hazır olsan iyi edersin. Kızımın ya da arkadaşının başına *bir* şey geldiğini görürsem

sizi sorumlu tutuyorum. Anlaşıldı mı? Anlaşıldı mı?" Son birkaç kelimeyi ezbere söyledi.

"Evet," diye fısıldadı, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

Ryan yavaşça ayağa kalktı, elini omzuma koyarak odadakilere seslendi. "Bu buradaki herkes için geçerli. Nişanlıma karşı yürütülen bu kampanya *artık* sona eriyor. Eğer onun için gelerseniz, benim için gelmiş olursunuz."

Birkaç kişiden fazlası altına işeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Bex , gözleri kocaman açılmıştı.

Başımı salladım, başka ne ekleyebileceğimden emin değildim. Ryan'ın yaptığı şey...

Dokunulmaz olduğumdan emin oluyordu. En azından okulda.

Sırtımı düğümleyen gerginliğin bir kısmı gevşedi ve gerçekten derin bir nefes alabileceğimi hissettim.

Ryan yanıma oturdu ve elini salladı. "Onlara yemeklerini getirin." Masa ve sandalyeleri kaldıran insanlar ayağa kalkıp yemek sırasına doğru ilerlediler.

Brylee titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalktı ve şaşkınca etrafına bakındı. "Sandalyelerimizi alabilir miyiz?"

Ryan ona ters ters baktı.

"Lütfen?" diye kekeledi.

Başını iki yana salladı. "Onları henüz geri kazanmadın. Ama senin ve arkadaşların için özel bir akşam yemeği ayarladım."

Sıraya giren insanlar ellerinde bardaklarla geri döndüler.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsunuz siz?"

Döndü ve bana gülümsedi. "Onlara kendi ilaçlarının tadına baktırıyorum."

Ash, Bex'in yanında kıkırdadı. "Gerçekten."

Kafam hâlâ karışık, dönüp bardakların Brylee ve arkadaşlarına dağıtıldığını gördüm. Brylee geçici olarak kapağı kaldırdığında, içindekilerin kokusunu aldım. Birkaç metre öteden bile kusmuk kokusunu almamak mümkün değildi.

Başımdan aşağı döktüğü iğrenç smoothie gibiydi ama bir şekilde *daha kötüydü*. Yazın ortasında daha iştah açıcı görünen çöp bidonları koklamıştım.

"Ew!"

"İğrenç!"

"Hasta olacağım."

İnsanlar akademinin en güzel kızlarının ellerinde o güne kadar kokladıkları en iğrenç boktan bir karışım tuttuklarını görünce burunlarını ve ağızlarını kapatıp arkalarını döndüler.

"Yapamam... Ne..." Brylee titreyen eliyle bardağı vücudundan uzak tutarken alnından terler boşandı. Arkasındaki kızlardan biri döndü ve öğürmeye başladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi Ryan cömertçe alaycı bir tonda, "arkadaşlarına bir seçim hakkı vereceğim. Ya hepsi kendi fincanlarından bir yudum alırlar ya da onlar izlerken senin *tüm fincanını* içmen için oy kullanabilirler."

Linc gülmeye başladı ve Ryan'a baktı. "Bu çok boktan, dostum."

Ryan omuz silkti. "Bakalım gerçekten hiç arkadaşı var mı?" Brylee'nin arkasındaki kızlara bakarken kaşlarını kaldırdı. "Alıcı var mı?"

"İçinde ne var?" Kayleigh tereddütte sordu, fincana küçümseyerek bakıyordu.

"Seni öldürecek bir şey değil," diye vahşice söz verdi Court. "Püre haline getirilmiş domuz beyini, biraz turşu suyu, birkaç balık gözü, bozulmuş süt ve biraz daha gevrek olması için çekirge. Ve bir ton da dünyanın en sıcak acı sosu."

Tabağını ittim, benim hasta olacağımdan emindim.

"Oylama yapalım mı?" Ash çatalını sallayarak söylendi. "Ben yemek istiyorum akşam yemeğim."

"Brylee ile kadeh kaldırmak isteyenler?" Ryan aradı.

Kimse tek bir elini bile kaldırmadı. Aslında hepsi, sanki dünyanın cevaplarını barındırıyormuş gibi yere bakıyordu.

Ryan güldü. "Brylee'nin hepsini isteyen var mı?"

Sözde arkadaşlarının elleri teker teker kalktı. Şereflerine, Haley ve Kayleigh sonuncuydu.

Ryan tek bir acımasız hamleyle Brylee'yi arkadaşlarından ve bu okulda sahip olduğu tek güvenlik açısından koparmıştı. Pacific Cross'a ilk adım attığımda benim olduğum kadar yalnızdı.

"Hayır!" Brylee başını çılgınca salladı. "Bunu yapmayacağım."

"Yapacaksın," dedi Ryan soğuk bir sesle, "yoksa senin ve ailenin sonunu getiririm. İşim bittiğinde, o boktan şey yerine

bir fast-food bok çukurunda bir dolarlık menü için yeterli bozukluğu kazanmak için bir köşede dick."

"ok zor olmasa gerek," diye söze karıştı Linc. "Demek istediğim, yıllarca pratik yaptın."

"Tanrım, seni bencil küçük orospu." Ablası Molly, kız kardeşleriyle birlikte oturduğu masadan kalktı, yüzü alacalı bir kırmızıydı. "Her şeyi mahvetmeden önce yap şu lanet şeyi!"

"Bu iyi bir tavsiye," dedi Court acımasızca. "Molly'nin sik emme becerisi seninkinden daha iyi, yani o köşede hayatını kazanmak istiyorsan ciddi bir rakibin olacak."

Kız kardeşinden daha zeki olduğu belli olan Molly dişlerini sıktı ve başını ne eğdi.

Bex yumuşak, acı dolu bir ses çıkardı.

Lanet olsun, Court.

"Fondip," dedi Ryan, sanki ona tekila yerine bir shot vermiş gibi gülümseyerek... bu her ne haltsa.

Brylee titreyen elleri ve ağlamaklı gözleriyle bardağı kaldırdı ve bir yudum içti.

BÖLÜM 21



OceanofPDF.com

MADDIE

B Rylee öğürmeye başladığında ilk yudumu zar zor yutmuştu. Neredeyse fincanı düşürüyordu ki iki büklüm oldu ve öğürme sesi.

Court başını sallayarak, "Sakın burada kusayım deme," diye uyardı. "Hasta olacaksan dışarı çık ve işini bitir."

Brylee döndü ve sert adımlarla odadan çıktı. Kapıların yanındaki arkadaşları ona yol açmak için dağıldılar. O çıktıktan sonra hep birlikte Ryan'a döndüler.

Omuz silkti. "Bardaklarınızı atın ve gidip yemeğinizi alın. Yerde yiyebilirsiniz." Sonra arkasını dönerek onları etkili bir şekilde kovdu.

"Bu gerçekten oldu mu?" Mırıldandım.

Ryan bana döndü ve çenemi iğaret parmağının arasına aldı. "Aynen öyle, bebeğim. Sana söyledim, artık her şey farklı. Güvendesin."

Titreyen bir nefes aldım. "Teşekkürler."

İğaret parmağı alt dudağımda gezinirken bakışları yumuşadı. Parmağını ısırarak için delice bir istek duydum, gözlerinin ihtiyaçla genişlediğini görmek istiyordum.

Bunun yerine ona zayıf bir gülümseme gönderdim ve salatama geri döndüm. Bex'in yanımda yemediğini fark ettiğimde, bacağını masanın altından benimkiyle ittim.

Bana omuz silkti. "Ben iyiyim."

Karşımızdaki Linc ve Court sinirli bakışlar attılar ama bir şey söylemediler.

"Bex," dedim usulca, elindeki küçük titremeye dikkat ederek.

Çatalını bir takırtıyla bıraktı ve aynı hareketle sandalyesini geri itti. "Aslında o kadar aç değilim ve İngilizce ödevim üzerinde çalışmam gerekiyor. Daha sonra görüşebilir miyiz?"

Yavaşça başımı salladım. "Seninle gelmemi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece bazı şeyleri bitirmem gerekiyor."

Court yarısı yenmiş pizza dilimini yere attı. "Benim de işim bitti. Seninle yatakhane kadar yürüyeceğim."

Ona kaşlarını çatı. "İhtiyacım yok-"

Elini sıktım ve ona yalvaran bir bakış attım. Evet, Court'un muhtemelen ne olursa olsun onu takip edeceğini biliyordum ama o takip etmedi. Gary'nin gözüne girdiğime emin kadar Bex'i gözümün önünden ayırmaya ya da yalnız bırakmaya biraz korkuyordum.

İç geçirerek başını salladı. "İyi. Her neyse. Hadi gidelim."

"Ben de gelebilirim," diye teklif etti Linc, yüzünde umutlu bir ifade vardı.

Bex ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bana eşlik etmesi için sadece bir pisliğe ihtiyacım var. Siz ikiniz bunun için taş-kağıt-makas oynayabilirsiniz."

Suratı asık görünen Linc, diğer tarafındaki adam kıkırdayana kadar iç çekerek arkasına yaslandı. Sonra Linc koluna sert bir yumruk indirdi.

Adam kolunu ovuşturarak, "Lanet olsun, ahbap," diye söylendi.

Court ona sempatik bir bakış attı ve Bex'i takip etmek için ayağa kalktı. Onların gidişini izledim ve sonra yemeğimi karıştırmaya geri döndüm.

Ash, Bex'in koltuğuna doğru ilerledi. "Bakma fırsatın oldu mu?"

Başımı hafifçe salladım. "Hayır. Bakmak istediğimden emin değilim."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunu anlıyorum. Ama bilmemek daha kötü olabilir. Ve eğer size bir kapanış ya da cevap verebilecek bir şey varsa..."

"Göreceğim tek şeyin kâbuslarımı devam ettirecek daha fazla şey olacağına oldukça iyi bir his var," diye cevap verdim.

Ryan'ın eli kalçama yerleşti, düşünmeden yaptığım bu sahiplenici hareket donup kalmama neden oldu. Fark ettiyse de umursamadı. "Senin için kontrol edebiliriz. Bilmen gereken bir şey var mı diye bakarız."

"Hayır," diye cevap verdim usulca. "O benim kız kardeşim. Eninde sonunda izleyeceğim.

Sadece... şimdi değil."

Zihniyetim pudingden yapılmış bir heykel kadar sabitken olmaz.

Linc derin bir iç çekti ve hepimiz ona baktık. "Eğer fısıldaşacaksanız, en azından ben de gelip şuraya oturabilir miyim?"

Ash kafasına bir yeşil fasulye fırlatmadan önce açıkça "Hayır," dedi.

Linc nasıl olduysa onu ağzına attı. Çiğnerken sıırttı.

"Bu en azından hepimizin yeniden arkadaş olduğu anlamına mı geliyor?" Ryan yanımda keskin bir nefes aldı.

Masanın karşısında Linc'in bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır."

"Kahretsin," diye mırıldandı başını sallayarak. "Başka ne yapmamız gerekiyor? Sizin için başka hangi ejderhaları öldürebiliriz leydim?" Görünmez bir yeminle elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu. Sesi alçaldı. "Sevgili yaşlı babamızı ziyaret etmemizi ister misin?"

"Hayır!" Bu kelimeyi öyle yüksek sesle söyledim ki özel konuşmamız birkaç kişinin başını döndürdü.

Masanın altından bir gümbürtü geldi ve Linc inleyerek Ryan "a bakarken bacağını tutmak için eğildi. "Ne oluyor, kardeşim? Bu *acıttı*."

"Öyle olması gerekiyordu," diye hırladı Ryan. "Kapa çeneni."

Linc, Ryan'ın kendisine tekme attığı bacağını ovuştururken yaralı görünüyordu.

Yere baktım, iştahım tamamen *kaçmıştı*. "Sanırım odama geri döneceğim," diye mırıldandım.

Linc şaşırmış görünüyordu. "Kahretsin Mads, seni üzmem istememiştım. Şaka yapıyordum. Yani, . olarak değil, çünkü kesinlikle _"

Bir gümbürtü daha ve masa Ryan'ın tekmesinin gücüyle gerçekten de kaydı. Linc irkildi ve dişlerinin arasından acı dolu bir nefes tısladı.

"Dur," diye emrederek bileğini yakaladım. Parmaklarım ancak yarısına kadar ulaşabildi. Ryan bana kendimi hep küçük ama korunaklı hissettirmişti. Yatakta birlikte uzanırken avucumu onunkine dayayıp boyut farklarını incelemeye bayılırdım.

Şimdi sadece *küçük* hissediyordum. Benden takas edilebilecek her türlü değer dışında önemsiz.

İçimi bir bulantı dalgası kapladı ve sırtımdan soğuk terler döküldü.

Ryan'ın bakışları benimkilerle buluştu ve beni olduğu yere mıhladı. Duygularımı kontrol edemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden her şeyi gördüğünü biliyordum - acı, hayal kırıklığı ve korku.

"Seninle odana kadar yürüyeceğim, tamam mı?" Bunu bir soru olarak sordu ama kabul etsem de de odama kadar bana eşlik edeceğini biliyordum.

Sadece başımı salladım ve Ryan'bana elini uzatmadan önce ayağa kalkmasını izledim. Parmaklarımın ne kadar buz gibi olduğunu fark etmemesini umarak benimkini onunkine geçirdim. Beni yemek salonundan çıkarırken adımlarım doğal olarak onunkilerle eşleşti. Dışarı çıktığımızda kapılar arkamızdan kapandı ve arka plandaki sandalye gıcırtiları, kahkahalar ve kapacak sesleri kayboldu.

Derin bir nefes alarak kendimi rahatlamaya zorladım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ryan'ın yumuşak sesi beynimde uğuldayan beyaz gürültüyü yarıp geçti.

"Hayır," diye mırıldandım, bu konuyu kapatmasını umuyordum.

Hafifçe başını salladı ama parmakları benimkilerin etrafında daha da sıkılaştı.

Sessizlikten memnun bir şekilde Pacific Cross'un geniş kampüsüne göz gezdirdim. Ekim ayının ortası olmasına rağmen, Kaliforniya'nın güneşle ıslanan çimenleri ve ağaçları hâlâ yeşilin canlı tonlarındaydı. Havada soğuk hava dalgasının yaklaştığını gösteren bir serinlik yoktu. Michigan'da yaprakların çılgınca renk değiştirmesini özlemiştim.

Buradaki her şey web sitesinde ilan edildiği gibi pitoresk görünüyordu.

Ancak görünüş pek çok yıkıcı aldatıcı olabilir.

Binamın önüne vardık ve Ryan beni durdurdu.

"Benimle yürüdüğün için teşekkürler," mırıldandım, elimi tuttuğu yerden çekerek kurtardım.

"Maddie." Elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı. Bana gözlerinin içine bakmaktan başka seçenek bırakmadı. Uzun, çaresiz bir an boyunca gözlerimi aradılar.

"Kiminle savaştığımı bilmezsem sana yardım edemem bebeğim," diye fısıldadı, sesinde neredeyse içimi parçalayacak bir acı vardı.

Başımı sallamaya çalıştım. "Kimse yok."

"Yalancı," diye nazikçe azarladı. "Bak, sana bir hafta vereceğim, tamam mı?" Kaşlarını çatmış. "Ne için bir hafta?"

"Yaralarını yala, sırlarını sakla," diye açıkladı. "Ondan sonra ya beni içeri alırsın ya da buldozerle yolumu açarım."

Boğuk bir kahkaha attım. "İyi şanslar."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Sesindeki karanlık beni ürpertti. "Beni test etme."

Bir duygu yumağının etrafında yutkundum ve son rezervlerimi topladım. "Bunun ne yapacağını sanıyorsun? Bana puan kazandıracağını mı?"

Alay etti, mavi gözleri ikimizi de tüketecek bir ateşle parlıyordu. "Seninle ilgili bir varsa, ki öyle olduğunu tahmin ediyorum, puan toplamak umurumda bile değil."

Konuşmayı reddederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sırıttı, ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bana gelmen için sana bir şans veriyorum, tatlım. Kabul et. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

Geri adım atmaya çalıştım ama yüzüm hâlâ kocaman ellerinin arasındaydı. Başımı kesmeyi planlamadığım sürece hiçbir yere gitmiyordum.

"Bırak," diye emrettim, mücadele ederek.

"Önce sen," diye meydan okudu. "Beni sana yardım etmekten alıkoyan gururunu bir kenara bırak."

"Gururum mu? Oh, bu çok zengin." Soğuk, kırılğan bir kahkaha göğsümde çınladı. "Tanrım, tam bir pisliksin." Sonunda kendimi kurtardım ve bir adım geriye sendeledim.

"İyi. Ben bir pisliğim," diye kabul etti ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarken omuz silkti. "Ama canının yanmayacağı anlamına geliyorsa, pislik olduğum için bana kızmanı tercih ederim."

"Bana zarar veren sensin!" Tersledim.

Bir adım daha yaklaştı ve bana sertçe baktı. "Seni incittim, evet. Ama gergin olmanın ve bir aydır bir şey yememiş gibi görünmenin sebebi ben değilim. Sadece korkmuyorsun Maddie, dehşete kapılıyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Yanaklarımın içini ısırarak konuşmadım.

Homurdandı ve gözlerini devirdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Sessiz ol, bebeğim. Her bir yönünü araştırmakla ilgili bir sorunum yok."

ben ne olduğunu bulana kadar."

"Beni yalnız bırakamaz mısın?" diye sordum, aniden bitkin düşmüştüm ve yatağımı istiyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Seni seviyorum ve bu da her ne sorun varsa düzelteceğim anlamına geliyor."

"Her şeyi düzeltemezsin!" Ben ağladım. "musun? Sen sadece yapamam."

"Aynı olmadığımızı kabul ediyoruz," diye yanıtladı kararlı bir şekilde.

"Biz aynı taraftayız.

Hoşuna gitse de de sana yardım edeceğim."

"Senden nefret ediyorum," tısladım, herkesi ve *her şeyi* kendi iradesine boyun eğdirebileceğini düşünmesine *sinirlenmişim*.

"Hayır, değilsin," diye cevap verdi yine sinir bozucu bir sırtışıla.

"Sarhoşken çok konuşuyorsun. Bu çok tatlı."

Senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum.

Ugh. Bir daha asla içmeyecektim. Asla.

"İyi *geceler*, Ryan," diye tersledim, geri döndüm ve girişe doğru

"İyi uykular bebeğim!" diye bağırdı, dışarıdaki insanların dönüp bakmasına neden olacak kadar iğrenç bir sesle.

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve kapıları açtım. Neredeyse herkes hâlâ yemekte olduğu için -ve Ryan'ın daha önceki sahnesi yalnız kalacağımı neredeyse garantilemişti- asansöre binip kendi katıma çıktım.

Hâlâ sinirli bir şekilde anahtarı kilide soktum ve neredeyse lanet olası düğmeyi kıracak kadar sertçe çevirdim. Avucumu duvara vurup ışık düğmesini bulmadan önce karanlık odada bir çığlık atarak kapıyı tekmeledim.

Işıklar yanar durdum.

İnsanlar her zaman korkuya karşı iki tepki olduğundan bahsederdi: savaş ya da kaç. Üçüncü seçenekten hiç bahsetmezlerdi.

Dondur.

Ve ben de tam olarak bunu yaptım. Ciğerlerimdeki tüm hava emilirken ayaklarım yere yapıştı. Çünkü Adam koltuğumda oturmuş beni bekliyordu ve yüzündeki alaycı sırıtış bana bundan sonra ne olursa olsun nefret edeceğimi söylüyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 22



OceanofPDF.com

MADDIE

A dam koltuktan kalktı ve bu nihayet beynimin bedenimle yeniden bağlantı kurmasına yardımcı oldu. Ne yazık ki çok geçti. I Döndüm ve elimi kapı tokmağının üzerine koymuştum ki etli avucunu başımın yanındaki kapıya vurdu. Kapının kontrolünü ondan almaya çalışmak yerine, beni sıkıştırmadan önce eğildim.

birkaç metre boşluk bırakmayı başardım. Ama ona bakarken nabzım gümbür gümbür atıyor ve kulaklarımda kan uğulduyordu.

"Sakin ol, seni dönek sürtük," diye homurdandı, aynı hem sinirlenmiş hem de tahrik olmuş görünüyordu. "Sana zarar vermek için burada değilim."

"Doğru, çünkü erkekler sık sık sadece sohbet etmek amacıyla kadınların mekânlarına girerler," diye mırıldandım ve çantamdaki telefonum çalmaya başladığında başımı salladım. "Sen neden buradasın?"

Adam aptal bir çocukmuşum gibi, "Telefona cevap ver," .

Kaşlarımı çatarak çantamın fermuarını açtım ve telefonumu çıkardım, bir yandan da bunun bir tür numara olmadığından emin olmak için gözlerimi ondan ayırmadım. Arayanın Gary olduğunu fark ettiğimde içimi bir endişe kapladı.

"Alo?" Telefonu açtığımda kulağıma fısıldadı.

"Adam odanıza gelecek. Senden uslu durmanı bekliyorum." Gary'nin kısık sesi soğuk ve duygusuzdu.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "O zaten burada. Ve ben de kendime iyi davranıyordum. O neden burada?"

"Gelinliğin için bir tasarımcı tuttum," diye bilgilendirdi beni. "Kendisi Milano'da, yani senin için video onu araman gerekecek."

Ölçümler. Adam ölçülerin alınmasına yardımcı olacak."

"Asla," diye karşılık verdim hemen, Adam gülümserken ona ters ters bakıyordum.

"Ben sormadım," diye atıldı Gary. "Ya odanızda size yardımcı olabilir ya da beşinci kata inip arkadaşınızı gömecekleri kutu için ihtiyacımız olan ölçüleri bulmamda bana yardımcı olabilir."

Kanım dondu ve kusmak istedim. Ağzım bile asit ve safra tadı alabiliyordum.

Adam, bu işin nereye varacağını çok iyi bildiğinden, kapımı açıp dışarı çıkmaya hazırlanacak kadar ileri gitti.

"Ben yaparım," diye çıkmayı başardım.

Zafer kazanmış olan Adam kapıyı kapattı ve kilidi çevirdi.

"Güzel. Şimdi, madem cömert hissediyorum, o hazırlanırken sana fazladan bir hediye vereceğim."

Adam'ın kanepeye geri dönüp fark etmediğim bir bilgisayar kasasını kaldırmasını dikkatle izledim. Bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve ışıkları açmaya başladı, gururumun saklanabileceği gölgeleri kovaladı.

Telefonun diğer ucundan mırıltılar ve ardından kısık bir inilti duyabiliyordum.

"Alo?"

O cılız sesi nerede görsem tanırım.

Gözlerim yaşardı. "Merhaba anne. İyi misin?" "Maddie?"

Hıçkırdı. "Neredesin?"

"Okulda," diye cevap verdim, keşke onu şahsen görebilseydim. Gerçekten iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ya da kim bilir neye bağımlı birinin iyi olabileceği kadar iyi.

"Mmm." Bu kayıtsız ses hem cesaretlendirici hem de küçümseyiciydi. "Baban burada. Ne kadar... ne kadar sevimli olduğunu unutmuşum."

Gözlerim kapandı ve bir damla gözyaşı serbest kaldı. "Anne, ona güvenemezsin."

"Nankör kız," diye tükürdü annem, sersemliği bir anda öfkeye dönüştü. "Sürekli çene çalıyor."

Ne diyeceğimi bilemeden Gary telefonu geri aldı. "Gördün mü? Sen dinliyorsun, ben de ödüllendiriyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. " devam et,

Madison ve işler senin için biraz daha katlanılabilir olabilir. Şimdi, ben

Adam'a itaat ettiğini duymayı umuyorum. Kendisine işleri profesyonelce talimatı verildi. Sizden de aynısını yapmanızı bekliyorum."

Tercümesi: *Bu işi berbat etme küçük kız.*

"Anladım," dedim sessizce.

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve dünya etrafımda dönerken telefonun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Devrilmemek için dua ederek gözlerimi kapattım.

Kalın bir parmak gözyaşımın yolunu izledi ve Adam'ın tombul parmağını dudaklarına götürüp gözyaşını ağzına çektiğini görmek için gözlerim açıldı.

"Tadı kız kardeşininkinden daha güzel," diye mırıldandı dalgınca.

Geriye çekildim ve neredeyse bacaklarımın arkasındaki sandalyeye takılıp düşüyordum.

Adam bir rafa yerleştirdiği dizüstü bilgisayarına döndü. Birkaç tuşa dokundu ve ardından ağır İtalyan aksanlı bir ses hatta geldi.

"Gelin nerede?" diye tersledi kadın.

Adam önümden çekildi, ben de ekrana bakıyordum. Siyah saçları kafatasının dibinde sert bir topuzla toplanmış, acı verecek kadar zayıf bir kadın bana dikkatle bakıyordu. Bulunduğu odanın ışığı yüzünün keskin açılarını yakalamıştı. Arkasındaki duvarda beyaz kumaş çeşitleri sıralanmıştı.

"Yaklaş," diye emretti bana, kalem tutan elini sallayarak. Yaklaştım, bakışlarım tereddütle Adam'ın nerede olduğunu izliyordu.

"İyi bir vücut," diye düşündü, yere bakıp notlar alırken. "Güzel bir ten. Baban elbise üzerinde tam kontrol sahibi olmama izin vereceğini söyledi?"

Sessizce başımı salladım.

Koyu renk gözleri kısıldı. "Couture'ün ne olduğunu bildiğini sanan ve sonra da bana işimi nasıl yapacağımı söylemeye çalışan o şirret küçük Amerikalı gelinlerden birini istemiyorum."

Boğazımı temizledim. "Söz veriyorum, bu elbisenin görüldüğü gerçekten umurumda değil."

Adam'ın gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"Sana ve babama güveniyorum," diye ekledim çabucak.

Ofladı ve koltuğunda arkasına yaslandı. "Göreceğiz bakalım.

Soyun." Kalbim titredi ve bir kez daha donakaldım.

İnce, kırmızı dudaklarından sinirli bir huff daha çıktı. "Bir sorun mu var?"

Adam'a baktım, dudaklarını açgözlülükle yalaması midemi bulandırdı. Kaşlarını kaldırarak emirlerini yerine getirmemi istedi.

Ama yapamadım.

Kaslarım ve eklemlerim buz ve taş gibi donmuştu. Onları hareket .

Adam kıkırdadı. "O utangaçtır, Marietta. Bize biraz müsaade edersen, birkaç kat aşağıda bir arkadaşı var. Gidip onu getirebilir ve bize yardım etmesi için ikna edebilirim. Rebecca, değil mi?"

İğrenç ağzındaki Bex'in adı beni harekete geçirdi. "Hayır,"

diye neredeyse hırladım. "Bex meşgul. Ben iyiyim."

Marietta yüksek sesle iç çekerek, "Daha randevularım var," diye hatırlattı. "Lütfen edebilir miyiz? Yemin ederim, baban daha olacağına söz vermişti."

Sikeyim.

Yavaşça iç çamaşırlarıma kadar soyunurken gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmadım. İçimdeki her şey sadece ekranın arkasındaki kadına baktım.

"Yükseklik," diye bağırdı Marietta.

Adam arkama geçti, elinde bir mezura vardı. Alt kısmını çıplak ayağımın altına bağladı ve yavaşça ayağa kalktı, parmak uçlarıyla bacaklarımın arkasını ve popomu okşayarak yukarı doğru çıktı.

Hareket etmedim. Zihnimi bedenimden ayırırken zihnimin boşalmasına izin verdim.

Bu gerçek değil.

Adam sonunda geri adım atarak, "Yüz yetmiş beş santimetre," diye bildirdi.

Marietta bunu kamera dışında yazdı. "Kalçalar."

Kolları arkamdan sararken ve mezura etrafımda dolanırken bir ürperti bastırdım. Parmakları külotumun kenarından geçti.

"Seksen sekiz nokta bir." "Bel."

Mezura biraz daha kalktı.

"Altmış bir nokta beş."

Marietta başını salladı. "Büst."

Ben bir heykelim, diye kendime hatırlattım, Adam mezurayı yeniden yerleştirirken dümdüz önüme bakıyordum.

Onu göğüslerimin üzerine yerleştirdi ve sonra aniden kaydı ve eli onu yakalamak için dışarı fırladı. Onun yerine sol mememi avucunun içine aldı ve sıktı.

"Özür dilerim," diyerek gülerek özür diledi ve ölçüm bandını tekrar göğsümdeki yerine yerleştirdi. "Doksan bir santimetre."

Marietta neye ihtiyacı olduğunu daha ayrıntılı bir şekilde anlatırken onları duymazdan geldim -boyun uzunluğu, omuz genişliği ve hatta lanet kafamın çevresi.

"Hmm," diye mırıldandı Marietta bu işkence seansının sonuna doğru. "Düşük beli tercih etme ihtimalime karşı iç çamaşırı yapalım."

Adam hemen önümde diz çöktü, sırtı Marietta'nın görebileceği manzaranın çoğunu engelliyordu, mezuranın kenarını bir kez daha ayağımın altına soktu ve bacağımın iç kısmında gezdirdi. Parmak eklemleri iç çamaşırımı sıyırdığında durdu.

Elinin tersini bacaklarımın arasına sürüp yumuşak bir homurtu çıkarırken çenemi kilitli tuttum. Ellerim yanlarımda iktidarsız yumruklar halinde kıvrıldı.

Bir parmak külotumun altına daldı ve yarığıma dokundu. Elimde olmadan geri çekildim.

"Seksen iki santimetre," diye nefes aldı Adam, yavaşça ayağa kalkarken yanakları kızarmıştı. Gözleri benimkilerle buluştu, sırtı hâlâ Marietta'ya dönüktü, uzanıp dizüstü bilgisayarın algılamadığını bildiğim yumuşak bir iniltiyle kendini aramızda ayarladı.

"Şimdilik ihtiyacım olan her şey bu kadar," diye seslendi Marietta. "Sorularım olursa seninle tekrar irtibata geçeceğim Madelaine. Oh, ve tebrikler." Marietta konuşmasını bitirmeden ve Adam'la iç çamaşırlarımla baş başa kalmadan önce tek söyleyebildiğim bu oldu.

Ateş saçan gözlerine baktım, benimkilerin ölü ve olduğunu biliyordum. Hareket etmeyi reddettim. Sinmeyecek ve saklanmayacaktım. Şimdi ne anlamı vardı ki? Her şeyi görmüştü.

Ağzının kenarında küçük bir sırıtma belirdi. "Seni incitmemem gerekiyor. Ama evet dersen... Nazik olabilirim."

Dişlerimi birbirine geçirdim, minenin çatlamasını bekledim.

"Peki. Ben kendim çıkarım," diye mırıldandı, geri çekilmeden önce bakışları bir kez daha takdirle beni süzdü. "Önce banyonuzu kullanabilir miyim?"

Cevap vermemi beklemeden, dışarıdaki tuvaleti kullanmak yerine yatak odamdan geçerek banyoma doğru yürüdü.

Mutfağa önce hızla eğildim ve kıyafetlerimi çıkardım. Çekmecelerden birinden bir bıçak aldım ve beklemeye başladım.

Adam odamdan çıktı ve bana baktı, sonra bıçağı görünce güldü. Dizüstü bilgisayarı toplamaya başladı. "Buna gerek yok, tatlı şey."

"Tıpkı senin taşaklarına ihtiyacın olmadığı gibi mi?" Parmağımın ucunu bıçağa dokundurarak soğuk bir şekilde yorumladım. Kendime açtığım küçük kesikten boncuk boncuk kan akarken iğnenin batışını hissetmedim bile.

Bir kahkaha daha. "onları, küçük kız. Seni becermek için tek ihtiyacım olan şeyin bir sik ve taşaklar olduğunu düşünüyorsan, Cain'in o kadar da yaratıcı olmadığı ortada." Gözleri parladı. "Ama kız kardeşin..." Ağzını ovuşturdu, bir anıyla ağzı sulanmıştı. "Genelde her şeye hazırды. Bir amcığın ne kadar esneyebildiğine ve neleri tutabildiğine hayret edersin. Ben biliyorum."

"Çık dışarı," diye tısladım.

Gülümsedi. "İyi. Görüşürüz Maddie kızım." Dizüstü bilgisayar çantasını kaldırdı ve odadan çıktı. Odanın diğer tarafına geçip sürgüyü ve normal kilidi kilitmeden önce kapının kapanmasını bekledim.

Vücudum kontrolsüzce titremeye başladı ve bıçak işe yaramaz bir şekilde yere düştü. Dizlerimin bağı çözülüp yere yığıldığımda boğazımdan bir hıçkırık koptu.

Uyuşmuş parmaklarımla çantamı karıştırdım ve eski telefonumun kopyası olan ikinci telefonu çıkardım. Mesajları açtım ve gönderebileceğim tek kelimeyi gönderdim.

Yardım edin.

BÖLÜM 23



OceanofPDF.com

MADDIE

(Anahtarın ilk kilide girmesi göğsümde korku şimşekleri çakmasına neden oldu. Bir nefesle başımı kaldırdım ve

Sırtım kanepeye çarpana kadar geriye doğru debelendim. O kadar çok titriyordum ki, ikinci kilit açıldığında dişlerim birbirine çarpıyordu ve sonra kapı itilerek açıldı.

"Maddie? Ne oluyor *lan*?" Ryan bana doğru koştu ve yanımda diz çöktü. Kapıyı açık bırakmıştı.

"K-k-kapat şunu," diye zorladım, açık kapıya bakarak kâbusumun geri gelmesini bekliyordum.

Ryan kaşlarını çattı, beni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu kontrol etmek için bakışlarını etrafta gezdirdi. "Bebeğim-"

"Kapat şu lanet kapıyı!" Çığlık attım, vücudumdaki her gözenekten korku sızıyordu. Adam'ın geri döneceği, şehvet düşkününü bedeninin kapı aralığında belirip bana saldırmaya hazır olacağı korkusunu bir türlü atamıyordum.

İçimi öyle bir ürperti kapladı ki neredeyse yemeğimi kusacaktım.

Ryan döndü ve tüm kilitleri çevirmeden önce kapıyı çarptı. Ancak o zaman alnımı indirip titreyen dizlerime bastırdım.

"Madison, ne oldu?" Ryan yine yanımdaydı ama bana dokunmadı. Parmakları sanki dokunmak istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi kıpırdadı.

Tanrı'ya şükür.

Duş almam gerekiyordu. Cildim sürünüyordu, görünmez, yağlı bir maddeyle kaplanmıştı ve bundan kurtulamıyordum. Mümkün olan en sıcak suya ve belki de Adam'ın dokunuşunun hissini temizlemek için bir galon çamaşır suyuna ihtiyacım vardı.

"Duş," diye başardım, gözlerimi kaldırdığımda onun cerulean gözlerinde dönen şaşkınlığı gördüm.

Ağzı düzleşti. "Tamam. Kalkmana yardım edeyim mi?"

Başımı salladım, ayağa kalkmak için onun yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bacaklarım ağırlığımı taşıyamazdı, özellikle de titrerken.

Ryan ellerini uzattı, ben de kendi ellerimi onların arasına koydum. Kalkmama yardım ederken bakışları daraldı, dizlerimin bağı çözüldüğünde beni hızla belimden kavradı.

"Sakin ol bebeğim," diye fısıldadı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu.

Adam'ın saçlarımı okşayan parmaklarını hatırlayarak irkildim. Ryan'ın bununla lekelenmesini istemiyordum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, tepkimi yanlış yorumlamıştı. Beni banyoya götürmesine yardım etti. Işık düğmesine bastı ve ben irkildim.

Tıslayarak bir nefes verdi. "Özür dilerim," diye bir kez daha özür diledi.

Ondan uzaklaştım, dizlerimi kilitledim ve ellerimi lavabonun tezgahına dayadım. Ryan kapı aralığında işe yaramaz bir şekilde durmuş, birine yumruk atmak ister gibi görünüyordu ama kim olduğundan emin değildi.

"Maddie, konuş benimle," diye yalvardı aynada bakışlarımla buluşarak. "Ne oldu?"

Başımı salladım, aşağılanmış ve bunalmıştım. Kumaş parmak uçlarıma değdi ve aşağı baktım, el havlularından birinin ait olduğu rafta olmadığını görünce kaşlarımı çattım.

Merakla, belli belirsiz elime aldım. Parmaklarım beyaz ve yapışkan bir şeye dokunduğunda, bir çığlıkla onu yere düşürdüm.

"Ne?" Ryan havluyu yerden aldı ve inceledi. Tiksinti dudaklarını büktü. "Bu..."

Artık Adam'ın neden *benim* banyomu kullandığını biliyordum. Herif işeyen bir köpek gibi işaretlemişti.

Etrafımda dönerek musluktaki suyu olabildiğince sıcak hale getirdim ve avucuma sabun pompaladım. Parmaklarımı sabunun altına soktum.

Akıntı beni haşlarken irkildim.

"Madison." Ryan'ın alçak sesi dikkatimi çekti, içindeki cinayet iması bir şekilde kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyordu.

durumdaydım.

Suyu kapatmak için bana doğru uzandı, gözlerinde endişe vardı. "Maddie, ellerin."

Dudaklarımı yaladım ve tezgâha yaslanmak için döndüm. "Adam buradaydı."

Gözleri bir saniyeliğine kocaman oldu, sonra da nükleere dönüştü.

Bir kükremeyele kapı kasasına tahtayı çatlatacak kadar sert bir yumruk indirdi. Buranın güvenlik depozitosu olup olmadığını merak ederek irkildim.

Öfkesi ne kadar hızlı alevlendiyse o kadar hızlı söndü ve banyoya girdi. Bana bakarken mavi gözleri yanan bir alevin tabanı gibiydi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Gelinlik provası," diye açıkladım. Kaşlarını çatınca ekledim: "Gary gelinlik için İtalyan bir tasarımcı tutmuş. Ölçülere ihtiyacı vardı, yüzden Gary Adam'ı ölçüleri alması için gönderdi."

"Orospu çocuğu," diye Ryan. "O... Sen..."

"Büyük ölçüde öğrendin mi? Evet. Birkaç his uyandırmaktan fazlasını yapmadı ama beni korkuttu," diye itiraf ettim.

"Parmaklarını teker teker koparıp kışına sokacağım," diye yemin etti Ryan.

Dudaklarımdan yumuşak, kuru bir kıkırdama döküldü. "Bana bir iyilik yap ve izlememe izin ver, tamam mı?"

Ryan başını sallayarak, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı. "Seni korumak için burada olmalıydım. Yapmalıydım-"

İkimizi de şaşırtarak uzandım ve parmaklarımla dudaklarını kapattım. "Yapma. Bu senin hatan değildi."

Elimi tutmadan önce parmak uçlarımı öptü, dokunuşu nazikti, sanki her an paramparça olacak en narin porselenmişim gibi. "Bu benim hatam." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verirken başı geriye eğildi. "Bana daha önce söylemediğin şey bu mu? Adam seni rahatsız mı ediyordu?"

Beni incelerken gözlerinde korku vardı.

Başımı salladım. "Hayır. Ve muhtemelen sana mesaj atmamalıydım ama korkmuştum ve..."

"Ve?" Eli yüzümün yan tarafını kavradı.

Dokunuşunun sıcaklığına yaslanırken gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Ve sen beni güvende hissettiriyorsun."

Kolları bana dolandı, ilk başta yumuşak ve tereddütlüydü, ta ki kollarım beline dolanana ve ona sarılana kadar. fark ettiğinde bir iniltiyle beni göğsüne bastırdı.

Sonunda damarlarımdaki buzun erimeye başladığını hissettim. Burada, Ryan'ın kollarında, hiçbir şey bana zarar veremezdi.

Onu kendimden uzak tutmam gerektiğini biliyordum ama Adam kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde sıvışıp gittikten sonra güvenli bir limana ihtiyacım vardı. Odamın -bu kampüste kaçabilmem gereken tek yerin- ihlal edilmediğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

İri eliyle sırtımda yavaş daireler çizdi. Gergin kaslarım yavaşça gevşedi ama son on dakikadır titremekten sırtım hâlâ ağrıyordu. Artık adrenalinim düştüğü için, taytımın ve tişörtümün ne kadar iğrenç ve sıkı olduğunun acı verici bir şekilde farkındaydım. Onları çıkarmam gerekiyordu.

Yepyeni bir panik dalgası bir dizi dürtüyü harekete geçirdi. Bir solukla Ryan'dan uzaklaştım, ellerim gömleğime gitti ve onu başımın üzerinden yırttım.

Ryan'ın gözleri başka zaman olsa komik olabilecek bir şaşkınlıkla irileşti. "Mads."

"Duşa ihtiyacım var," diye bağırdım ve arkamı döndüm. Hızlı, sarsak hareketlerle kıyafetlerimi çıkardım. Taytımı çıkarırken kumaşın yırtılma sesi sessiz banyoda yankılandı. İç çamaşırlarımı kendimden olabildiğince uzağa fırlatana kadar durmadım.

Duş kabinine girip sıcak suyu sonuna kadar açtığımda *çıplak olduğumu* ve Ryan'ın *orada* çıldırdığını fark etmedim bile.

Isınmadan önce ilk püskürtülen soğuk su sistemimde bir şok etkisi yarattı. Ciğerlerimdeki hava buharlaştı ve Ryan "ın yerdeki giysilerimi toplayıp o lanet havluyu da yanında götürdüğünü hayal meyal ettim.

O banyodan çıkarken çok sevdiğim nane kokulu sabuna uzandım. Geri çekildiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve neredeyse geri dönmesi için bağıracaktım.

Bunun yerine dişlerimi birbirine kenetledim ve her yüzeyi fırçalamaya odaklandım. Geri dönecekti. Bunu içten içe biliyordum.

Onu bu yüzden aramıştım. İlkel bir seviyede Ryan'ın benim için geleceğini

Bir süre sonra geri döndü ve benim için temiz havlular çıkarmak üzere çamaşır dolabına gitti. Bir an için buğulanmış camın ardından gözleri benimkilerle buluştu ve hâlâ kafasının karışık olduğunu görebiliyordum. Benim yanımda olmak istiyordu ama aynı zamanda Adam'ı bulup ağzını burnunu kırmak da istiyordu.

Dudaklarımı küçük bir gülümsemeye zorladım ama kaşları daha da çatıldı. inip kalkışından okuduğum ağır bir iç çekişle döndü ve odadan çıktı. Muhtemelen ona tekrar ihtiyacım olursa diye kapıyı yarıya kadar kapattı.

Özlem damarlarımda kabardı.

Ona her zaman ihtiyacım vardı.

Bu, kaçınmakta olduğum acı ve çirkin bir gerçektir. Adam'ın burada olmasının ve *bana dokunmasının* ilk şoku biraz olsun geçmeye başladığında, o derin gerçeğe baş başa kalmıştım.

Suyu kapattım, cildim kızarmış ve parlıyordu. Kullandığım çay ağacı özlü şampuan ve saç kremi yüzünden kafa derim karıncalanmıştı. Saçlarımı bir havluya sardım ve diğerini göğsümün etrafında düğümlemeden önce kurulamak için kullandım.

Sırtımdan aşağı damlamasını diye saçlarımı havluyla kurulamayı bitirdikten sonra havluyu sepete attım. Kapıyı açmadan önce tereddüt ettim, ne göreceğimden emin değildim.

Ryan yatağımın kenarına tünemiş, elinde telefon, bir mesaja dokunuyordu. Gönder tuşuna basıp ekranı kapattıktan sonra telefonu yerine koydu, mavi gözleri karanlık ve anlamsız bir şekilde bana bakıyordu.

Ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken alt dudağımı dişlerimin arasında sıktım.

"Ne istiyorsunuz?" Sesindeki kaba, çakıllı ton ne kadar stresli olduğunu ele veriyordu. Elleri iki elinin arasında gevşekçe asılı duruyordu.

Bana bakarken bacaklarını ayırdı.

Mücadeleye devam edemeyecek kadar yorgun olduğumdan, bacaklarının arasında durana kadar yalınayak ilerledim.

Başı geriye doğru eğildi ve bir eli hafifçe kalçama yerleşirken bana baktı. "Maddie?"

"Sen," diye cevap verdim usulca, uzanıp parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirdim. Koyu sarı saçlarının dipleri neredeyse kahverengiydi, uçlarında ise mükemmel bir güneş öpücüğü solgunluğu vardı. Kadınlar, Tanrı'nın ve doğanın ona bahsettiği şey için yüzlerce dolar ödemişti. "Sadece sana ihtiyacım var."

Bunu itiraf etmek biraz özgürleştiriciydi. Ruhumun hâlâ neyi arzuladığını kabul etmek. Bu, ben istesem bile asla geçmeyecek bir açlıktı.

Gözleri kapandı, yüz hatları gerginleşti. "Maddie..."

Parmaklarım çenesine doğru ilerledi ve uzun bir günün ardından kalan kirli sakallarını kaşdı. Onu izlerken başımı eğdim, üzerimde olmayan eli yan tarafında kasılırken boğazı çalışıyordu. Kaslı bir ön kolun kasılmasında cidden seksi bir şey vardı.

Gözleri birden açıldı. "Bebeğim, sanırım olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Başımı salladım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Ben yaşadım. Bu kadarı yeter."

Sinirli bir hırıltı çıkardı. "Burada deniyorum, Maddie."

Gözlerim kısıldı. Adam'ın dokunuşunun hayaletini hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Onun gitmesini ve yerine başka bir şeyin gelmesini istiyordum. Başka *bir şeyle*.

Kendime fazla düşünecek zaman tanımadan bir bacağımı kaldırdım ve kucağına oturmadan önce üzerine çıktım.

"Kahretsin," diye yumuşak bir iniltiyle nefes aldı. "Adil dövüşmüyorsun bebeğim."

Kollarımı gevşekçe boynuna doladım. "Belki de hiç dövüşmek istemiyordumdur." Kalçalarımı ona doğru salladım, çıplak amım kot pantolonunun içinde sertleşen uzunluğa karşı ihtiyacım olan sürtünmeyi buldu. Sinir uçlarım nefesim kesildi. Vücudumu saran ısı beni içten içe ısıttı.

Elleri kalçalarımın indi ve sıkılaştı. "Maddie, dur." Durakladım, kaşlarımı kaldırdım. "Bunu istemiyor musun?"

Homurdandı. "*Tabii ki* bunu istiyorum."

Gülümsedim ve yumuşak bir iniltiyle tekrar ona yaslandım.

Hareketi tekrarlayamadan kalçalarımıdaki eller beni durdurdu.

"Hayır, Madison."

Ses tonundaki ısırik anında durmamı sağladı. Bir anda, bu çok fazlaydı. Gözleri çok yoğun bir şekilde benimkilere bakıyordu. Çok fazla şey görüyordu.

Ellerimi omuzlarında kaldıraç olarak kullanarak itmeye çalıştım. Bunun yerine bizi yuvarladı, beni sırtüstü yatağa yatırdı ve üzerime abandı. Kolları beni içine hapsetmişti. Reddedilmenin verdiği aşağılanmaya dayanamayarak başka tarafa baktım.

"Bana ," dedi usulca.

Cevap vermeyince bir eli boğazıma gitti ve çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. "Madison," diye hırladı, ses tonundaki uyarı notu sonunda gözlerimi kaldırmamı sağladı.

Başparmağı çenemin altına sürtünürken ağzının köşesi yukarı kalktı. "İyi kız, bebeğim."

Kahretsin, eğer bu üç kelime hala yumurtalıklarımın aşırı hızlanmasına neden olmasaydı.

"Bu gece seninle yatmayacağım," dedi Ryan, sert tonu gözlerindeki şefkatle yumuşamıştı. "Tam olarak ne olduğundan emin değilim ama cevabın seks olduğunu sanmıyorum."

"Ne zamandan beri?" Küstahça yorum ben ağzımdan kaçtı.

Hafif bir sırtışıla durumu kabul etti. "Seni geri kazanmak için uzun bir oyun oynadığımı fark ettiğimden beri ve başka bir adamı silmek için seninle yatarak bizi geriye götürmeyeceğim. Sabah benden nefret edersin ve seninle daha fazla zemin kaybetmeyeceğim."

Gözlerimde beklenmedik yaşlar birikti. "Haklısın."

"Bunu tekrar söyleyebilir misin, böylece kaydedebilirim?"

Taş gibi sert karın kaslarına hafifçe vurdum. "Göt."

Boğazımı bıraktı ve elimi tutup dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Sakin ol, cesur çocuk. Gelecek hafta bir maçım var."

Beni bu kadar zahmetsizce rahatlatılabildiği için şükrederek gözlerimi devirdim. "Kalkıp giyinebilir miyim?"

Bakışları havlunun açılmaya başladığı yere kaydı. Hırıltılı bir iniltiyle ayağa kalktı ve balkon kapısına doğru yürüdü. "Seni gerçekten inanamıyorum."

Şimdi gülümseme sırası bendeydi, arkamı döndüm ve şifonyerimden bir pijama takımı çıkardım. Kederli bir bakışla geri döndüm ve banyoya doğru işaret ettim. "Ben sadece... Evet." Banyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Islak, karmakarışık saçlarıma saldırmadan önce giyindim ve dişlerimi fırçaladım. İşim bittiğinde aynadaki yansımama baktım. Yanaklarımdaki kızarıklık inkâr edilemezdi ama Ryan'ın gideceğini ve benim yalnız kalacağımı fark ettiğimde soğğun tekrar içeri sızmaya hissedebiliyordum.

Midem düğümlendi, ışığı kapattım ve banyodan çıktım. Ryan odada değildi ve ön odadan gelen sesleri duyduğumu fark edene kadar kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Merakla sessizce yatak odama doğru ilerledim ve Ryan'ı açık kapının önünde Ash'le konuşurken gördüğümde kapı aralığında durakladım.

Ash'in ciddi ve öfkeyle parlayan yeşil gözleri bana kaydı. "Hey, Maddie. İyi misin?"

Başımı salladım ve kollarımı belime doladım. "Evet. Burada ne yapıyorsun?"

Ryan Ash'e dönmeden önce fark etmediğim bir spor çantasını havaya kaldırdı. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Ash başını salladı. "Evet. Bir şey çıkarsa sana haber veririm."

Ryan onaylarcasına başını eğdi.

" oluyor?" Gözlerim aralarında gidip gelirken usulca sordum.

Ash rahat bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey," dedi. "Sonra görüşürüz, Mads."

Ryan kapıyı kapattı ve kilitlerken bana baktı.

Yu

kar "Şimdi bir açıklama alacak mıyım?" Bastırdım.

l. "Hayır," diye cevap verdi ve yanımdan geçip yatak odasına girdi. O çantayı yatağımın ayak ucuna bıraktı ve gömleğini çıkardı.

Dilimi yutmayı bırakıp sesimi bulduğumda, "Ne yapıyorsun?" diyebildim.

Ryan yüzünü bana dönerek yontulmuş göğsünün ve karnının muhteşem görüntüsünü bana verdi. Sahada ve spor salonunda geçirdiği saatler vücudunu mükemmelleştirmişti.

"Yatmaya hazırlanıyorum." Çenesini çantaya doğru salladı. "Ash bana bir şeyler getirmiş."

"Sen... kalıyor musun?" Ses tonumdaki tereddüt umutla besleniyordu. Midemdeki düğümlerden bazıları biraz çözüldü.

"Elbette öyleyim."

İçime öyle sert ve hızlı bir rahatlama dalgası yayıldı ki neredeyse kapıya doğru sarkacaktım.

Gülümsemesi yumuşak ve samimi bir hal aldı. "Yatağa gir, Maddie." Çantayı kaptığı gibi banyoya yöneldi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Bu emri yerine getirmekte tereddüt etmedim. Ryan dar kalçalarına nefis bir şekilde sarkan gri eşofman altıyla geri döndüğünde yatağın benim tarafına daha yeni yerleşmiştim.

Yatağın kendi tarafında durakladı. "Fikrimi değiştirip onu ait olduğu yere koymadan önce dilini ağzına geri sok."

Kıkırdadım, yastığıma gömüldüm. "Peki bu nereye ait?"

Karanlıkta sadece silueti kalana kadar ışıkları kapatmayı bitirdi. Sonra çarşafın arasından kaymaya başladı. Bir el uzandı, beni belimden yakaladı ve yanına çekti. Başımı omzuyla göğsü arasındaki çukura koymak için yastığımı bıraktım. Yanına sokulurken elim kalbine doğru kıvrıldı.

"Dilinin nereye ait olduğunu bilmiyorsan," dedi yumuşak bir sesle, bacağımı yukarı kaldırmak için uzanırken, "o zaman sana hatırlatmaktan mutluluk duyarım." Kalçam onun ereksiyonuna sürtündü.

Dudakları saçlarıma değdi. "Uyu bebeğim." İtaat etmekten mutluluk duyduğum bir başka emir.

BÖLÜM 24



OceanofPDF.com

MADDIE

Yumuşak bir ses, "Uyan bebeğim," derken **F** saçlarımı yüzümden çekti.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım ve yüzüme uykulu bir gülümseme yayıldı. Ryan yastıktan bana bakıyordu, saçları dağınık ve gözleri parlıyordu.

Sonra *Ryan'ın yanımdaki yatakta olduğunu* fark ettim. Bunu hemen *neden* benim yatağında olduğu izledi. Bir gece önce olanlar, zar zor bilinçli olan beynime çarptı. Sırtımdan soğuk bir ter boşandı.

Ryan'ın eli sahiplenici bir şekilde kalçama yerleşti. "Nefes al, Maddie. Sorun yok. Sen iyisin."

Başımı salladım, onun önerdiği sonuca varana kadar kendimin hızlı bir envanterini çıkardım; iyiydim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve dudaklarımı yaladım. Bir anlık çılgına için özür dileme zorunluluğundan nefret ediyordum.

"Olma." Başparmağı, tişörtümün yukarı kalktığı yerden kalçamın üstündeki çıplak teni okşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tamam," dedim bir süre sonra. "Sen mi?"

Yavaşça gülümsedi, bakışları üstümün yamulduğu ve göğsümün bir kısmının dışarı sarktığı yere kaydı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Gözlerimi devirerek ofladım ama kendimi düzeltmek için hareket etmedim. Daha önce görmediği bir şey değildi. Ayrıca, dün gece bir şeyler değişmişti. Normale döndüğümüzü söylemeye hazır değildim - hiç de değil-.

Ama aynı zamanda daha önce aramıza mesafe koymak için duyduğum yakıcı ihtiyacı da hissetmiyordum.

"Seni bu kadar düşündüren ne?" diye sordu.

"Seni," diye itiraf ettim.

Kaşları havaya kalktı. "Uh oh."

Elimi çenemin altına kıvrarak göğsüme bastırdım. "Biliyorsun, Adam gittiğinde kendimi güvende hissetmek istedim." Gözlerine baktım. "Sen beni güvende hissettiriyorsun. Aramızdaki her şey bu kadar karmaşık olsa bile, bana destek olacağını biliyordum."

"Güzel," diye mırıldandı. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım Mads. Söz veriyorum."

Kaşlarım çatıldı. Nişan partisini düşünmek beni sadece üzüyordu. "Söz vermek için biraz erken."

"Benim için değil," diye yanıtladı. "Bizim için değil. Ben ne istediğimi biliyorum. Bunu görebilmek için her şeyi berbat etmek gerekti ve bu bedeli ödediğin için üzgünüm."

Bakışlarım uzaklaştı.

"O gece ne olduğunu bana anlatmayı düşünüyor musun? Ya da neredeyse iki hafta boyunca nerede olduğunu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bir yanım bunu düşünmek istemiyor."

Kızgınlık bakışlarını kararttı. "Sanırım bunu hak ediyorum."

"Mesele *hak etmek* değil Ryan," diye nazikçe karşılık verdim. "Ben sadece... Çok şey oldu. Çok şey değişti. O gecedен önceki halime geri dönemem." Tanrım, keşke dönebilseydim. O kadar mutlu bir cehalet içindeydim ki. Piyangoyu kazandığımı sanmıştım. Bir babam vardı, annem iyileşiyordu, üniversite ve sonrası güvence altındaydı, arkadaşlarım vardı ve Ryan vardı.

Sonra her şey bir dakikalık video süresi içinde patladı.

"Peki, nasıl devam edeceğiz?"

Yapamayız; Ryan çoktan işe gitmeye karar vermişti. Ve dürüst olmak gerekirse, hem onunla hem de kendimle savaşmak için enerjim tükeniyordu. Kesinlikle *o kız* olacaktım. Kalbini paramparça eden adama aptalca geri dönen kız.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim başımı hafifçe sallayarak. "Hâlâ ilerledikçe uyduruyorum."

"Eşyalarını toplayıp benimle kalmaya gelmenle başlamaya ne dersin?" diye önerdi. "Seni burada tek başına istemiyorum."

Neredeyse kabul edecektim ama sonra Bex'in burada gerçekten yalnız kalacağını fark ettim. "Hayır. Yapamam."

Gözleri kısıldı. "Tamam. Eşyalarımı toplayacağım ve *burada*."

"Yapamazsın!" Ciyakladım. "Yani, kurallar var-"

"Ki bunu birçok kez kırdık," dedi kıkırdayarak. "Daha önce geceyi burada geçirmiştin."

"Eğer yakalanırsak, kimsenin başının belaya girmesini istemiyorum."

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Bebeğim, bizim kim olduğumuzun farkındasın, değil mi? Demek istediğim, ailelerimizin birleşik gücü, dörtlüde toplu cinayet işleyebileceğimiz ve mezunların bunu ortadan kaldırmak için başkana ödeme yapacağı anlamına geliyor."

İşte bu yüzden Gary yaptığı her şeyden paçayı sıyırdı. Annem neden bir yerlerde kilit altındaydı, kim bilir ne ile kafayı bulmuşken çalışanları görmezden geliyordu.

"Şaka yapıyordum," diye ekledi Ryan yüzümdeki ifadenin sertleştiğini görünce. "Biliyorum," diye mırıldandım, içimde kalan öfkeden kurtulmaya çalışarak. Komodinin üzerindeki saate bakmak için başımı çevirdim, kısmen merak ettiğim için ama çoğunlukla Ryan'a bakmamak için.

Bunu biliyor olmalıydı, çünkü sırtım göğsüne değene kadar beni yatağa çekti. Yüzünü boynuma gömdü. "Özür dilerim."

"Ne için özür dilediğini biliyor ?" Tereddüt etti. "Seni üzen şey neydi?"

Homurdandım ve gözlerimi devirdim.

Omzuma doğru gülümsedi ve bana daha sıkı sarıldı. "Birlikte geçireceğimiz tüm hayat böyle olmayacak mı? Seni kızdırdığım ve farkında bile olmadığım şeyler için durmadan özür dilemek mi?"

Omzumun üzerinden baktım, yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu görünce kalbim çarpmaya başladı. "Yani, o kadar kötü müyüm?"

"Hayır, ama ben öyleyim." Kurt gibi sırtması beni güldürdü. "Gitmem gerek. Birkaç saat içinde antrenmanım var ama önce lanet olası bir ev toplantımız var."

"Sen şimdi başkan değil misin? Bunları sen ayarlamıyor musun?"

"Seninle aynı yatağa gireceğimi tahmin etmemiştim," diye homurdandı ve inleyerek saçlarıma sokuldu. "Tüm programımı boşaltmışım ama hâlâ halletmemiz gereken bazı işler var. Her şey biraz ."

"Ciddi miydin?" diye sordum, sesim tereddütlüydü. Ona bakmak için sırt üstü döndüm. "Buraya taşınma konusunda mı?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Eğer senin sorun yoksa?"

"Evet, lütfen" diye nefes alırken ciğerlerimdeki hava dışarı fırladı.

Bakışları ısındı ve dudaklarıma kaydı. "Seni gerçekten öpmek istiyorum." Elimde olmadan tereddüt . Son zamanlarda yaptığımız diğer öpüşmeler göstermeliydi, çünkü sarhoştum ya da adrenalinim çöküyor. Bu sadece bizim için.

Ryan gülümsedi, gülümsemesinin kenarlarında hüznün vardı. Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bunun için endişelenme Maddie." Beni bıraktı ve yataktan kaydı.

Pişmanlık anında vurdu. "Ben... Ben özür dilerim."

"Açıklama yapmak ya da üzgün olmak zorunda değilsin bebeğim," dedi bana. "Hayatımızın geri kalanında seni öpmeyi planlıyorum, bu yüzden biraz daha bekleyebilirim."

"Tamam, ne zaman bir Hallmark mağazasını yuttun?" Doğrulduğumda başımı sallayarak sordum. Parmaklarımı saçımdaki düğümlerin arasında gezdirdim.

Gözlerini devirdi. "Duşunu kullanabilir miyim?"

"Tabii ki hayır." Esneyerek yatak başına yaslandım ve kalkmak mı yoksa birkaç saat daha uyumak mı istediğimi düşündüm. Kararsız bir halde Ryan banyoya girerken ben de komodinin çekmecesinden televizyon kumandasını aldım.

Kanallar arasında düşüncesizce gezindim, sonunda on yıl önce yayınlanmış bir sitcom'un tekrarında durdum. Duş açılırken yorganın altına girdim ve dikkatimi banyomdaki çıplak adama değil hikâyeye vermek için elimden geleni yaptım.

Bir reklam çıktığında aklım başka yerlere gitti ve ona katılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce dikkatimi dağıtmak için başka bir kanala geçtim.

"Dün gece bir buçuk numaralı otoyolda meydana gelen çarpışmayı kurtarma ekiplerinin temizlemesi saatler sürdü. Ne yazık ki sürücünün olay yerinde öldüğü açıklandı. Kanal 6 haberlerinin edindiği bilgiye göre, tek araçlı kaza sırasında sürücünün aşırı derecede alkollü olduğuna inanılıyor. Sürücünün dikkatsiz hızı nedeniyle araç yoldan çıkmış ve alevler içinde kalmadan önce beton bir bariyer duvarına çarpmıştır. Kasım ayındaki alışılmadık derecede kuru koşullar, ağaçlara yayılan küçük bir yangına yol açtı, ancak sonuçta itfaiyeciler tarafından kontrol altına alındı."

Lanet olsun. Kamera siyah saçlı ve yüzünde mükemmel bir dehşet ifadesi olan kadından, parçalanmış siyah bir arabaya doğru ilerlerken irkildim. Arabanın parçaları yola saçılmıştı ve etrafındaki otlar da yandığı için kömürleşmişti.

Ekran, ikisi de aynı anda hem sıkılmış hem de enerjik görünen haber sunucularına döndü. "Linda, sürücünün kimliği hakkında bir gelişme var mı?"

Tekrar saha muhabiri Linda'ya dönüldü, Linda ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet Pam, Cabot Industries CEO'su Gary Cabot'un uzun süredir iş ortağı olan Adam Kindell olduğu tespit edildi."

Yüzümdeki tüm rengin akıp gittiğini hissettiğimde oda biraz döndü. Lanet olsun.

Adam ölmüştü.

Eskiden bir araba olan bu parçalanmış, yanmış kabuk ona aitti. Muhtemelen buradan geri dönüyordu.

"Ryan!" diye bağırdım ve bir saniye sonra su kesildi.

Beline zar zor sardığı havluyla, sırlıslık bir halde kapıya kadar geldi. "Neyin var?"

Ekranı işaret ettim.

Baktı ve kaşlarını çatı. "Araba kazası mı?"

"Bu Adam'ın arabası," diye . Ryan'ın da benim hissettiğim şaşkınlıkla tepki vermesini bekliyordum. *"Kahretsin Maddie,"* gibi bir şey söylemesini. *Hak ettiği buydu.*

Onun yerine sadece "Huh" diye mırıldandı.

Bana bakmadan önce dehşet verici sahneyi neredeyse klinik bir kayıtsızlıkla değerlendirişinden onu yakından izledim.

"Şaşırmış görünmüyorsun," dedim yavaşça. Ne olduğunu anlayamadığım bir his zihnimi kurcaladı. "Neden şaşırmış görünmüyorsun?"

"Kazalar her zaman olur," diye cevap verdi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Ryan-" Kendimi kestim çünkü hayır. *Asla* olmazdı. Deliriyordum.

"Ne?" Ryan bastırıldı, ses tonunda çelikten bir iplik vardı.

bir saniye önce oradaydı. Beni izlerken bakışları keskinleşti. "Bunu sen mi yaptın?" Fısıldadım.

Verdiği tüm duygular için kayrak taşından yontulmuş da olabilirdi.

"Ne yaptım ben?"

Huzursuzca yutkundum. "Sen... Adam'ı sen mi öldürdün?"

Kaşları yavaşça kalktı. "Görünüşe göre Adam, Adam'ı öldürdü."

"İstediğim bu değildi." göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Çaresizce tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak yorganı ellerimin arasına aldım.

Ryan bana dikkatli bir bakış attı. "Maddie, bana ne sorduğunu düşünmeni istiyorum. Sonra da cevabı gerçekten isteyip istemediğini sor, çünkü sana yalan söylemek istemiyorum." Gözlerim bir parmağını kaldırdı. "Ciddiyim, Adem, Adem'i öldürdü. Seçimleri onun kaderini belirledi."

Çifte anlamı gözden kaçırıamazdım. Dünyaya göre Adam, sarhoşken direksiyon başına geçtiğinde ya da buna ne bahane buluyorlarsa, kaderini mühürlemişti.

Ama Adam bana zarar vermeyi seçmişti ve Ryan'ın zihninde bu onun da kaderini belirlemişti.

Tekrar televizyona baktım. Haberler yavru köpeklerin evlat edinilmesiyle ilgili bir bölüme geçmişti. Bir bulldog, gözle görülür şekilde sinirlenmiş sunucunun parmaklarını kemiriyor, o da ısrarla herkese yavru köpeğin ne kadar tatlı olduğunu anlatıyordu.

"Maddie?" Ryan sordu. Bana sert bir bakış attı, hâlâ yanıtımı bekliyordu.

İşte o andı. Geriye dönüp baktığımda her şeyin değiştiğini andı. Ya her şeyin içinde olacaktım ya da sonsuza kadar kenarda kalacaktım.

Ryan'ın neler yapabileceğini hep biliyordum, değil mi? O sadece konuşup eylemde bulunmayan bir adam değildi.

Ona içtenlikle gülümsedim, yatağımda bir kez daha arkama yaslanırken omuzlarım gevşedi. "Toplantın ne zaman? Belki önce kahvaltı edecek vaktimiz olur."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25



OceanofPDF.com

MADDIE

(Ryan'la normal, neredeyse evcil bir yaşam tarzı kurmamız bir haftadan kısa sürdü. Salı günü, kalkmayı sevdiğini biliyordum.

Koşmak için erkendi ve ben de onunla gitmeye karar verdim. İlk seferinde biraz başım sonra, bir dahaki sefere ancak elindeki çikolata ve fıstık ezmeli enerji barlarından birini alırsam ona katılabileceğimi söyledi.

Kalori takviyesi yardımcı oldu ve çikolata asla kötü bir fikir değildi. Koşunun tükettiklerimi yakacağını düşündüm. Gary sorarsa Ryan'ın ısrar ettiğini söyleyecektim ki bu yalan değildi.

Geceleri benim masamda oturup ders çalışırdık. Yani ben çalıştım. Pacific Cross'ta iki haftayı kaçırmış olmam beni geride bırakmıştı ve zaten ağır olan ders yükümün üstüne bir de bu yükü yetiştirmek için mücadele ediyordum. Ryan, o muhteşem dahi, bir şeyi bir kez kelimesi kelimesine hatırlıyor gibiydi. Hayal kırıklığına uğradığımı fark ettiğinde ders çalışmama yardım etmeye başladı.

Onu öğle ve akşam yemeklerinde saat gibi görüyordum ve Bex her zaman bizimle oturuyordu. Linc'e karşı buzları erimişti ama Court'u hâlâ inatla kol mesafesinde tutuyordu. Tamam, belki daha çok bir futbol sahası uzunluğunda. En iyi arkadaşım bu kinine sıkı sıkıya bağlıydı ve nedenlerini benimle paylaşmıyordu.

Ryan'ın buraya taşınmasını anlayışla karşılamış, hatta sebebin Adam olduğunu açıkladığımda beni onaylamıştı. Kabul, Adam ölmüştü ama ne Ryan ne de ben bu noktayı umursuyor gibiydik.

Gary, Adam hakkında hiçbir şey söylemedi. Aslında bana da hiçbir şey söylememiştii. Belki o da talihsiz bir araba kazası geçirmişti.

Cuma öğleden sonra çok yorgundum ve bu sadece okula yetişmek için değildi.

Bir şeyleri görmezden gelmenin bu kadar yorucu inanılmazdı.

Ryan yanımdan geçip elini kalçama koyduğunda, omurgamdan aşağıya doğru fırlayan ürpertiği görmezden gelmem gibi. Duşta yanlışlıkla onu gördüğümde, buğulu camın elinde sıkıldığı gergin siki gizlemediğini görmezden geldim. Özellikle de aramızdaki gerginliğin giderek daha da sıkılaşmasını görmezden geliyordum.

O ilk sabahtan beri beni bir daha öpmeye çalışmamıştı ve ben de yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak etmeye başlamıştım. Belki de benim bir hamle yapmamı bekliyordu. Ya da belki-

Parmaklar yüzümün önünde şakladı. "Hey, dünyadan Maddie'ye," diye takıldı Bex.

Gözlerimi kırıştırdım ve duran Bex'e yeniden odaklandım. Söylediği şeyi tamamen kaçırmıştım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, başımı eğerek gevşek saçlarımla bir perde gibi gözlerimin önüne düşmesini sağladım.

Bex bir kahkaha attı ve açık dolabıma doğru ilerledi. Rafları karıştırdı, bana bu akşamki maç için bir kıyafet bulma arayışına geri döndü. Amigo üniformamın içinde olmaya alışmıştım, ne giyeceğimi düşünmüyordum.

Onun yerine, Bex benim için bir şeyler seçerken ben yatağımda oturuyordum.

"Belki de evde kalıp biraz kestirmelisin," diye önerdi Bex, siyah bir kazak elbise çıkarıp yerine giyerek. Omzunun üzerinden baktı ve bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı. "Ryan'a söyleyeceğim, maça uyanık ve zinde gelmeni istiyorsa dün gece uyumana izin vermeliydi."

Kaşlarımla çattım ve sonra iç çektim. "Aslında mı? Ben de bunu düşünüyordum."

"PC'nin yarı ıslah olmuş kötü çocuğuyla gece kaçamaklarının seksi detayları mı?" Gözlerini devirdi.

"Daha çok, çok uzağa itip itmediğimi merak ettiğim bir adamla geçirdiğim iffetli, PG dereceli gecelerim gibi mi?" Ellerimi çaresizce açtım.

Bex yüzünü buruşturdu. "Ahh. Gerçekten mi?"

İnledim ve yatağıma geri düştüm. "Bu sabah duş alırken bile kapıyı açık bıraktım." Ryan ise her zamanki beyefendiliğiyle bunu görmezden geldi ve sabahki dersleri için hazırlanmaya devam etti.

"Bak, Ryan seksi reddediyorsa, bu iki şeyden biri anlamına gelebilir," diye başladı. "Ya keşif olmaya karar verdi-"

"-ya da," diye devam etti, çıkardığım sesin üzerine konuşarak, "senin hakkında gerçekten ciddi."

"Beni öpmediği halde benimle nasıl ciddi olabilir?" Kendimi dirseklerime kadar itip ona ters ters bakarak talep ettim.

Bana aptal olduğumu söyleyen bir bakış attı. "Maddie, sana seksten daha fazlasını istediğini göstermeye çalışıyor. Ayrıca, senin hâlâ affetmeye karşı olduğunu sanıyordum."

". Yani, öyleyim."

Ben sakınleşene kadar bana baktı.

"Tamam, belki de ona bu kadar yakın olmak hormonlarımı çıldırtıyordur. Ya da belki bende Stockholm Sendromu vardır - böyle bir şey var, değil mi?"

"Öyle," diye kabul etti, "ama bunun geçerli olduğunu sanmıyorum. Burada biraz kurtarıcı gibi bir durum söz konusu olabilir."

"Adam yüzünden mi?" Yorganın üzerindeki bir ipliği karıştırdım. Bex'e o gece neler olduğunu ve Ryan'dan benimle kalmasını istediğimi anlatmıştım. Adam'ın öldüğünü o da biliyordu ama nasıl ve neden öldüğüne dair çoğunlukla doğrulanmamış şüphelerimi paylaşmamıştım.

Geldi ve yanıma oturdu. "Maddie, fikrini değiştirmende sorun yok. Evet, Ryan kalbini kırdı. Ama onu affetmek istiyorsan, bu seni kötü bir insan yapmaz. Seni insan yapar."

"Duyguları bu işin dışında tutamaz mıyız? Fiziksel olana odaklanmayı tercih ederim. Ryan ve ben bu konuda harikayız." Ya da

Kıkırdadı ve ayağa kalkıp bana kıyafet bulma işine devam etmeden önce kalçama bir tokat attı. "Demek istediğim de bu, Mads. Sana bundan daha fazlasını istediğini göstermeye çalışıyor. Hepinizi istiyor."

Tartışmak için ağzımı açmışım ki yer sallandı. Hayır, bütün *bina* sallandı.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu.

"Bu da neydi böyle?" Nefes aldım, bundan sonra olacıklara hazırlandım.

Bex gülümsemesini zorlukla gizledi. "Bu senin ilk Kaliforniya depremini."

"Vay anasını." Herhangi bir hasar olup olmadığını merak ederek etrafıma bakındım. "Binayı terk etmeli miyiz? Güvenlik için temizlenmesi gerekiyor mu?"

"Mads, çok küçük bir sarsıntı oldu ve tüm bu binalar depreme dayanıklı. Gerçekten sorun yok."

"Gerçekten öyle *değil*," diye ısrar ettim. "Toprağın bunu yapmaması gerekiyor."

"Ne yapmak? Senden daha fazla aksiyon mu?" diye alay etti.

İnledim çünkü , o haklıydı. Ve bu hiç adil değildi.

"Ama en azından *biraz* seks isteyemez mi?" Dudaklarımı bükerek homurdandım. "O bile kendimi tatmin edemiyorum ki." Bu düşünce yanaklarımı utançla yaktı.

Bex ise gülmekten kırıldı. "Yani, bu kırılma noktası olabilir. Parmaklarını kurabiye kavanozunda görürse? Muhtemelen harekete geçecektir."

Kaşlarımı çattım. "O *benim* kurabiye kavanozum. Ve bu garip bir metafor." Omuz silkti. "Sen garip bir kızsın."

Kafasına bir yastık fırlattım ve ıskaladım. "Yeni bir arkadaşla ihtiyacım var." "Hayır ihtiyacın yok," diye şarkı söyleyerek sonunda Dolabımda sırtı açık ve hafif kloş etekli mavi bir elbise var.

Gözlerim büyüdü. "Hayır." O

da . "Evet."

"Bu elbise ait içinde a kulüp," I
protesto etti, "değil üzerinde tribünlere."

Şimdi benimle alay etme sırası ondaydı. "Tamam, maçlarda genelde tezahürat üniformasıyla sahaya çıktığını biliyorum ama *bu* gece göreceksin ki *bu* maçlar aslında bir . Ayrıca, bu mavi. Okul ruhunu göstermiş olursun."

Kafamda yavaş yavaş bir fikir oluşmaya başladı. "Okul ruhu, ha?"

"Biliyor musun, böyle gülümsediğinde korkuyorum." Bex başını sallamaya ve geri başladı.

Ona sııttım. "Hadi gidelim. Maçtan önce uğramamız gereken bir yer var."

"Öyle mi?"

"Var," diye güvence verdikten sonra hızla uzaklaştım. Ryana ciddi olduğumu göstermenin zamanı gelmişti.

* * *

Bir saat sonra stadyuma doluşan kalabalığın arasından geçerken üzerimdeki gözlerin TAMAMEN farkındaydım.

"Bunun mavi elbiseden nasıl daha az açık olduğunu açıklar mısın?" Bex bana fısıldayarak seslendi, ayrılmayalım diye yakınımnda duruyordu. Ryan bana takımın yer alacağı yerin arkasındaki elli yard çizgisine bilet vermişti ama koltuklara ulaşmak için kelimenin tam anlamıyla ölümüm olabilecek bir dizi beton merdivenden aşağı yürümek gerekiyordu.

Seçtiğim kırmızı tabanlı siyah ince topuklu ayakkabılar stadyum ışıkları altında parlıyordu. Bileğimi yanlış bir şekilde döndürdüğümde başımın bir basamağa çarptığını görebiliyordum.

Kıyafetime baktım ve sııttım. Madelaine'in dönem başında bir türlü sığamadığım dar kot pantolonu bacaklarıma ikinci bir deri gibi yapışmıştı ama insanların ağzını açık bırakan şey üstümdü.

Ryan'ın bana verdiği anahtarı kullanarak onun odasına girdim ve fazladan giydiği formalardan birini kaptım. İçinde yüzüyordum ama bir tarafını düğümlemiştim ve altına ten rengi askısız bir sutyen giymiştim, böylece milyonlarca deliği olan formanın altında çıplakmışım gibi görünüyordu. V yaka çıplak omzumdan sarkıyordu ve saçlarımı çekmiştim.

Boğazımın sütununu göstermek için yüksek, şık bir at kuyruğu yaptım - Ryan'ı çıldırttığını ilk elden bildiğim bir özellik.

Biletlerimizdeki koltuk numarasını kontrol ettim ve merdivenlerden aşağı inmeye başladım, sıramıza ulaşana kadar yavaşça ilerledim ve içeri süzıldüm. Oturduğumda sağımda oturan kızı tanıdığımı fark ettim.

"Imani, değil mi?" Tereddütle sordum. Sezonun ilk maçlarından birinde bana soğuk dışında hiç konuşmamıştık ama şimdi bir şey söylememek kabalık gibi geliyordu.

Döndü ve mükemmel biçimli kara kaşlarını kaldırdı. "Küçük insanları hatırladığınız için etkilenmem mi gerekiyor Kraliçe Cabot?"

Tamam, benden -daha doğrusu *Madelaine'den*- hâlâ son karşılaşmamızdaki kadar nefret ediyordu.

"Saçını değiştirmişsin," dedim, önceki siyah ve altın rengi örgülerinin yerini uçları küt, bel hizasında parlak bir saç perdesinin aldığı yeri başımla işaret ederek. "Hoşuma gitti."

"değil," diye cevap verdi ses tonuna uygun sahte bir gülümsemeye. Bakışları beni geçti ve yumuşadı. "Selam Rebecca."

"Imani," diye yumuşakça selamladı Bex. "Eddie nasıl?"

Imani'nin yüzünü aydınlatan gülümseme nefes kesiciydi. Cidden, bu kız bir podyuma aitti. "O harika biri. Sezonu iyi geçerse ilk tur draft seçimlerinden biri olacak gibi görünüyor."

Tamam, Bex'e iyi davranıyorsa o kadar da sürtük olamazdı.

Bex gülümsedi. "Bu harika! Tebrikler."

Imani'nin gözleri bana döndüğünde soğuk ve düz bir hal aldı. "Seni tekrar buz prensesi ile takılırken görmek biraz şaşırtıcı Rebecca. Tabii bu yeni bir işkence şekli değilse?"

"Maddie ve ben arkadaşız," dedi Bex ona kararlılıkla. Ses tonundaki hafif hırıltı beni içten içe gülümsetti. Kankam pençeleri olan bir kedi yavrusuydu ve onları kullandığında çok sevimli oluyordu.

Imani şaşkın görünüyordu. "Ciddi misin?"

"Evet," diye araya girdim. "Ciddiyim. Tıpkı benim Ryan'la ciddi olduğum gibi." Kehribar rengi gözleri kısıldı.

"Anlıyorum," dedim, Ryan'ın bana takım arkadaşlarından bahsettiğinde Imani ile aynı çevrelerde büyüdüğünü söylediğini hatırlayarak

ve bazı kız arkadaşlarını. "Ben bir kaltaktım. Kaltaktan da beterdim ama bunu telafi etmeye çalışıyorum."

"Yapabileceğini mi sanıyorsun?" Imani'nin kaşları meydan okurcasına kalktı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Sanırım deniyorum. Eğer işinize yararsa, harika. Yaramazsa..."

"Olmazsa *ne olacak?*"

Omuz silktim. "O zaman sanırım sezonun geri kalanında burada sessizce oturacağız, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. Öyle ya da böyle mi? Alış buna."

Bir süre beni izledi. "Biliyor musun, bu seninle yaptığım ve gözlerini oymak istemediğim ilk konuşma."

Dudaklarımda hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Oh, ne güzel. İlerleme kaydediyoruz."

"Bir şeyler yapıyoruz," diye mırıldandı. "Bak, annem bana affetmenin ilahi olduğunu öğretti, ama babam bana ikinci şansların kazanıldığını öğretti. Eğer Rebecca ve Ryan sende bir şeyler görüyorsa, geçmiş geçmişte bırakmaya hazırım."

"Tamam," diye kabul ettim.

"Ama," diye ekledi, parıltılı mavi tırnağı benim stiletto'm kadar keskin bir noktaya törpülenmiş bir parmağını kaldırarak, "eğer onlardan birini incitirsen? O sıska kıcını gömerim. Ve eğer adamımın profesyonel olma şansını mahvedersen? İşim bittiğinde seni teşhis etmek için diş kayıtlarına ihtiyaçları olacak. Anladın mı prenses?"

"Sen nasıl , günüşiği," diye kabul ettim kolay bir gülümsemeye.

Gözleri kısıldı. "Yemin ederim, sanki lanet bir lobotomi geçirmiş gibisin."

"Tamamen haksız sayılmazsın," diye mırıldandım ve çocuklar sahaya koşarken bana sevimli bir başparmak işareti yapan Bex'e dönüp gülümsedim. İnsanlar tezahürat yapmaya başlayınca tribünlerde enerji yükseldi.

Bakışlarım on numaraya gelene kadar oyuncular arasında gezindi.

Ryan takımının önünde koşarak onları toplandıkları saha kenarına götürdü. Spiker milli marşın okunması için ayağa kalkmamızı istediğinde kaskını çıkardı ve beni bulana kadar gözleriyle kalabalığı taradı.

Formasını üzerimde gördüğünde çenesinin biraz düşmesi doğru kararı verdiğimi doğruladı. Ben de sııttım ve ona küçük bir el salladım. Başını sallayarak arkasını dönerken omuzları gülmekten titriyordu.

Şarkı bitip de yerimize oturduğumuzda Bex bana, "Sanırım dikkatini çektin," dedi.

Imani homurdandı "Tatlım, sanırım *herkesin* dikkatini çektin. Cidden, iç çamaşırı giyiyor musun ki?" Elini kaldırdı. "Boş ver. Bilmek istemiyorum."

Ona garip bir bakış attım.

İç çekerek açıkladı: "İki sezon önce Eddieth'e ilk playoff maçında iç çamaşırı giymediğimi söylemek gibi bir hata yaptım. Onlar *kazandı*."

Bex kaşlarını çatarak bana doğru eğilirken bunun nereye varacağını bildiğim için gülmeye başladım.

"Bunun ne önemi var ki?"

"Oyuncuların batıl inançları vardır," dedim ve Imani başını salladı. "Eğer galibiyete götüreceğini düşünüyorlarsa, devam ederler. Bazı oyuncular iç çamaşırlarını ya da çoraplarını değiştirmez."

"Haftalardır külot giyemedim." Yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "O *kadar* da kötü değildi. Oğlum açık erişim sağlandığında çok yaratıcı oluyor."

Bex'in yanakları pembeleşip zayıf bir "Oh" çekerek koltuğuna geri oturduğunda kahkahalara boğuldum.

Ryan ve iki Knights oyuncusu Copper Field Vipers'a karşı para atışı için sahaya çıkarken dikkatim tekrar sahaya döndü. Siyah ve altın rengi formlarıyla Knights'ın mavi ve beyaz renklerine kıyasla şeytan gibi görünüyorlardı ve Ryan'ın konuşma tarzından bunun zor bir maç olacağını anlamıştım.

Engerekler ve Şövalyeler yıllardır birbirlerine rakipti ve geçen yıl Madelaine onlara Şövalyelerin oyunları hakkında bilgi verdiği için Engerekler kazanmıştı.

İlk çeyreğin sonunda iki takım da bitkin görünüyordu ve ben tırnaklarımın çoğunu yemiştim. Skor her iki taraf için de hala sıfırdı ve Şövalyeler saha golü menzilindeydi.

"Hadi bebeğim," diye fısıldadı Imani, erkek arkadaşının sahaya adım atışını izlerken.

Hiç düşünmeden uzandım ve elini sıktım. "Iskalamayacak." Eddie Jones en iyi golcülerinden biriydi. Geçen sezon bir zaferi perçinlemek için altmış yardalık bir saha golü atmıştı. Bu kırk dört yardalık saha golü ona kıyasla çok kolay olacaktı.

Önce şaşkınlık, sonra kararlılıkla başını salladı ve parmaklarımı kavradı.

Oyun başlar başlamaz Eddie bir çita zarafeti ve hızıyla ileri doğru koştu. Ayağı topa değdi ve top havada yuvarlandı. Tribünlerdeki herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Top kale direğinin üzerinden boş bir alan bırakarak geçti.

Imani çığlık attı ve ayağa fırladı. ", bebeğim!"

Bex ve ben de ayağa fırladık ve takımlar yeniden başlarken diğer taraftarlarla birlikte kutlama yaptık.

Imani kollarını bana doladığında şaşkınlıkla sendeleyerek geri çekildim. Bulaşıcı gülümsemesi beni kıkırdattı.

Bex bağırış çağırış ve tezahüratlar arasında, "Ben bir içki alacağım," diye seslendi.

"Gelmemi ister misin?" Gerçekten kalıp maçı izlemek istememe rağmen teklif ettim.

Başını iki yana salladı. "Bir şey ister misin?"

"Kereviz sapı mı?" Gary'ye ve onun lanet olası diyetine lanet okuyarak kestirip attım.

Bex yüzünü buruşturdu ve tribünlere doğru koşmaya başladı. Canımın abur cubur çektiğini görmezden gelerek maça odaklandım - Vipers'ın attığı top Şövalyeler tarafından durdurulmuştu - Ryan koşarak sahaya geri döndüğünde. O dar pantolonun içindeki kıcına hayranlıkla bakmakla meşguldüm ve dönene kadar yanımda birinin oturduğunu fark etmemiştim.

"Bex, did-oh." Charles'ın Bex'in koltuğunda oturduğunu fark ettiğimde durdum. "Sen Bex değilsin."

"Değilim," diye gülümseyerek kabul etti. "Sadece bir arkadaşşıma merhaba demek için uğradım."

"Teşekkürler," diye başladım, İmani bir çığlık atıp üzerime atladı ve kollarını Charles'a doladı.

"Charlie! Ne oluyor be adam? Göletin öbür tarafına taşınmanın seni *daha* az değil, *daha çok* göreceğim anlamına geldiğini sanıyordum." İmani onu bıraktı ve koltuğuna döndü. Aramıza bir göz attı. "Madelaine'i tanıyor musun?"

Charles gülümseyerek, ", " diye cevap verdi.

"Ve siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," diye çıkarsadım küçük, şaşkın bir gülümsemeyle.

İmani sırtıttı. "Ailelerimiz çok eskiye dayanıyor. Oxford'daki o havasız eski yatılı okuldan ayrılmasına asla izin vermeyeceklerini sanıyordum."

"Mükemmel akademik kariyerinizin önünü açması kesinlikle yardımcı oldu," dedi ona. "İmani Batı Yakası'nın en iyi beyin cerrahı olacak."

"Saçmalıyor." İmani gözlerini devirdi ama sonra şeytanca sırtıttı. "*Kıtadaki* en iyi beyin cerrahı olmayı planlıyorum."

Charles bana bakmadan önce, "Yoldasınız," diye onayladı. "Korkunç derecede kaba mı davranıyoruz?"

" de değil," teminat verdim.

"Yerime dönmeliyim," dedi ve futbol takımının bazı üyelerini tanıdığım birkaç sıra yukarıyı işaret etti. "Sadece merhaba demek istemiştim."

"Bu akşam bir parti var. Sen de gelmelisin," diye önerdi İmani. Charles bana baktı. "Nişanlın da katılacak mı?" "Muhtemelen," diye cevap verdim gülerek. "O da takımın bir parçası, yani..."

Charles başını sallayarak, "Yemin ederim, onda ne bulduğunu bilmiyorum," .

"Hey, Ryan , " diye karşı İmani.

"Madem ısrar ediyorsun." Charles gitmek için ayağa kalktı ama İmani son bir kez sarılmak için ayağa fırladı.

"Seni görmek çok güzel Charlie," dedi Charlie yanaklarından öperken.

"Aynı şekilde. Maddie," dedi gülümseyerek, sonra da eğilip bana sarıldı.

Gülerek, maçı izlemeye devam edebilmek için ona garip bir şekilde, tek kolumla sarıldım.

Bu yüzden Vipers'ın köşe oyuncusunun savunmanın açtığı bir delikten geçerek Ryan'ın yan tarafına çarptığını ve kaskının çimden sekmesine neden olacak kadar büyük bir güçle onu yere düşürdüğünü gördüm.

Oyuncular dağıldığında içimdeki her şey buz kesti. Ryan ayağa kalkmadı.

Hareket etmedi.

Ve nefes almayı bıraktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26



OceanofPDF.com

MADDIE

"Holy shit," diye fısıldadı Imani sağlık görevlileri sahaya koşarken. Onlar diz çöker çökmez ben de harekete geçtim.

"Çekil!" Charles'a emrettim, onu ittim ve topuklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı indim. Ben aşağıya indiğimde Ryan çoktan bir sedyede ve boyunlukta sahadan çıkarılmıştı.

Omurilik yaralanması fikri kalbimi parçaladı. Futbol en iyi zamanlarda bile vahşi bir spordu ama iki takım da bu maç için ağızlarından köpükler saçıyordu.

"Maddie!" Keskin bir ses bana seslendi ve Ash'in kenar çizgisinden bana doğru koştuğunu görmek için baktım, kaskını kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Onu nereye götürmüş olabilirler?" Ryan'ın iyi olup olmadığını kendim görmek istediğim için sordum. "En yakın hastane hangisi?"

"Soyunma odasında tam teşekküllü bir tıbbi süitimiz var." Parmağıyla soyunma odalarına ve basın alanına giden stadyum koridorunu işaret etti.

Başımı ve Ryan'ın iyi olup olmadığını sormak için beni durdurmaya çalışan insanları görmezden gelerek aceleyle koridora çıktım.

Ne yani, nişanlısı olduğum için onun iyiliğiyle psikik bir bağlantım mı vardı? Keşke.

Kalabalıkta ve koridorlarda yolumu bulmak sonsuza kadar sürdü.

Genelde salonun önünde taraftarları dışarıda tutmak için bir görevli olurdu ama o ortalıkta görünmüyordu. Ev sahibi takımın soyunma odasının kapısını bulana kadar ilerlemeye devam ettim ve içeri girdim.

Burası sessizdi. Terk edilmiş kıyafetler etrafa saçılmıştı sanki takım daha sahaya çıkmadan partiye başlamış gibiydi. Ama havada hâlâ bir enerji vardı.

Ya da belki de bayat erkek terinin kokusuydu.

Bankları silen bir adam, ben görevdeki bir kadın gibi hışımla içeri girdiğimde yerinden sıçradı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Nasıl yaptın?"

"Ben Ryan Cain'in nişanlısıyım," diye kestim. "Onu görmem gerek."

"Şu anda kontrol ediliyor. Bir taramanın ortasındalar," dedi adam bana. "Burada olmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Kaşlarımı . "Tamam, Ryan'a bana ihtiyacı varken beni kovduğunu sen söyleyebilirsin."

Adamın rengi soldu ve doğruldu, ben de bu kartı oynadığım için kendimi kaltak gibi hissettim.

"Bak, sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum," diye onu temin ettim. "Yemin deli bir sapık falan değilim."

İç çekti. "Devre arasından önce diğer soyunma odasında işimi bitirmem gerekiyor. Sanırım işlerinin bitmesini burada bekleyebilirsin." Odanın uzak tarafındaki yarı kapalı kapıyı işaret etti. "İçerideler."

"Teşekkür ," diye nefes aldım, ellerimi kalbimin üzerinde kavuşturdum ve beni yalnız bırakırken gülümsedim.

Yavaşça bankın üzerine çöktüm ve bekledim. Ve bekledim.

Sonunda arka taraftan sesler duydum ve ayağa kalktım. İlerledim, kapıyı hafifçe iterek açtım ve bir muayene masasının etrafında toplanmış birkaç kişi gördüm. Bana bakan ucundan kirli kramponların sarktığını seçebiliyordum.

," diye ısrar etti bir ses.

"Hayır, oraya geri dönmeliyim." Bu Ryan'ın sesine benziyordu. Çok kızgın bir Ryan.

"Aklanana kadar bunu yapamayacağını biliyorsun." diye bağırdı mağdur bir ses.

"*Eğer* aklanırsa," diye ekledi üçüncü ve daha kısık bir ses. "Ben *iyiyim* amına koyayım."

"Olası bir beyin sarsıntısına karşı seni temizleyene kadar, değilsin, o yüzden uzan, Cain!"

Kapı aralığında durarak Ryan'ın kendisini tutmaya çalışan üç ters ters bakmasını izledim. Ama sonra gözleri bana kaydı ve diğer herkesin dönmesine neden olacak şekilde genişledi.

"İyi misin?" Bunu sormak aptalca görünüyordu ama beynimin düşünebildiği tek şey buydu.

Koyu sarı saçları ter içindeydi ve yer yer havaya kalkmıştı ama yüzü solgundu. Muhtemelen çok acı çekiyordu ama bunu saklamaya çalışıyordu.

"Hanımefendi, burada bulunamazsınız," dedi üç adamdan daha çekingen olanı, elindeki panodan başını kaldırıp gözlerini kısarak bana bakarak.

Ryan tartışmaya hiç yer bırakmayan bir sesle, "O benim nişanlım," diye cevap verdi.

"O iyi mi?" Etrafındaki adamlara sorumu tekrarladım. "Ben iyiyim Maddie," diye başladı Ryan.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Teşekkürler, ama sanırım doktorların söyleyeceklerini dinleyeceğim."

"Beyin sarsıntısına benzemiyor," dedi gümüş saçlı ve boynunda stetoskopu olan en yaşlı adam bana. "Ben Dr. Travers."

"Maddie," diye mırıldandım Ryan "ın yanına yaklağırken. "Peki emin misin? Demek istediğim, beyin sarsıntıları ve futbol felakete açabilir, şu anda küçük olsa bile."

Dr. Travers'ın ağzı açık kaldı. "Oldukça eminim. Ama tıp fakóltesini birincilikle bitirdim. Gerekirse başka bir görüş bulabiliriz."

"Özür dilerim." Kimsenin ayağına basmak istememiştim. Ama pek çok kötü beyin sarsıntısı görmüştüm ve Michigan'da bunlar genellikle izlenmezdi.

Dr. Travers sadece gülümsedi. "Üzölme." Eliyle Ryan'ın kaval kemiğine dokundu. "O bir bakıcı."

"Evet," diye usulca onayladı Ryan, koyu mavi gözleri beni daha da yakına çekiyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Diğerleri onun durumunu konuşmak için uzaklaşırken ben kalçamı muayene masasının kenarına yasladım. "Neden burada olduğumdan emin değilsen, kesinlikle kafanı düşündüğünden daha sert vurmuşsun."

"Tatlım, önemsiyorsun." Sesindeki alaycı ton, zırhındaki bir çatlaktan sızan küçük kırılmalılık notasını neredeyse gizliyordu.

Bir parmağımı çıplak kolunda gezdirdim. "Tabii ki umurumda."

Eli dışarı fırladı ve gömleğimin alt kısmını yakaladı. "Bunu benim odamdan mı çaldın?"

"Ödünç aldım," diye düzelttim. "Okul ruhumu göstermek istedim."

"Ruhum kesinlikle... hareket etmiş gibi hissediyor." Ryan bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi ve neredeyse odada başka insanlar olduğunu unuttuyordum.

"Tamam, Cain," diye açıkladı Dr. Travers, geri dönerek. "Beyin sarsıntısı yok."

Ryan ona sırıttı. "Sana söylemiştim."

"Ama," diye devam etti doktor, "sakin olmanı istiyorum. Çeyreğin geri kalanını burada tamamla. Son yarıda oynayabilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak." Ryan'ın ona attığı ters bakış, daha küçük adamları katlayabilirdi.

"Dinle evlat, yaptığımız CT taraması seni temize çıkarıyor ama orada bilincini kaybetmişsin."

Ryan, "Bir saniye," diye karşı çıktı.

"Umurumda değil. İsteyeceğim son şey, kendini zorlamana izin verdiğim için koçunun taşaklarımı blenderdan geçirmesi." Dr. Travers başını salladı. "Onun kız kardeşiyle evli olmam yeterince kötü zaten. Koçun sert biri olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu genetik ve her gün taşaklarıma erişebiliyor."

gelen kahkahaya engel olamadım.

Doktor sesini yumuşatarak, "Çeyrek neredeyse bitti," diye ekledi. "Skor hâlâ aynı. Dinlenin ve sahaya döndüğünüzde galibiyeti alın." Bana baktı. "Sahaya geri dönmem gerek. Onu yerinde tutabilir misin?"

"Evet efendim," diye kabul ettim.

Üç adam gider gitmez Ryan bacaklarını masanın kenarına doğru sallamaya başlamıştı bile.

"Ne oluyor be!" Ellerimi omuzlarına koydum ve onu geri ittim. "Burada kalmalısın."

"Adamlarımı orada bırakmayacağım Maddie," diye tersledi gözleri parlayarak. "En azından kenarda durabilirim."

"Tanrım, bazen çok sinir bozucu oluyorsun!" Ayağa kalkmasını engellemek için kalçalarının arasına girdiğimde onu bir kez daha iterek hırladım. "Sadece burada kal ve rahatla. Gidip biraz daha Viper kıcı tekmelemek için fırsatın olacak."

Bana bakarken gözleri parlıyordu. Yavaşça ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Belki de farklı türde bir kıcı istiyorumdur."

"Ne?" Elleri kalçalarımın yerleşmeden ve beni kalçalarına doğru kaldırmadan önce şaşkın soru dudaklarımdan ancak geçmişti.

"Ryan!" Telaşla ciyakladım ve kıpırdanarak kurtulmaya çalıştım. Faydasızdı; demirden tutuğu beni göğsüne sıkıca bastırdı ve çırpınmamın tek yaptığı başka bir şeyin ortaya çıkmasına yardım etmek oldu. Bu seferki kesinlikle ruhtan çok bedenseldi.

"Ryan." Adı nefes nefese bir fısıltıyla ağzından döküldü.

Bakışları karardı. "Kahretsin, adımları böyle söylemene bayılıyorum." Öne doğru eğildi ve dudaklarını açıkta kalan omzumda gezdirdi. "Tekrar."

Başımı geriye atarak ona daha fazla erişim izni verdim. "Ryan."

Yumuşak bir şekilde inledi ve kalçalarını kaldırarak sertleşmiş aletini merkezime bastırdı.

Geriye doğru yuvarlanmamak için kollarımı boynuna dolayarak haykırdım.

Dişleri köprücük kemiğimi ısırdı. "Seni burada sikmeyi kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?" Bir eli göğsümü yoğurmak için kaburgalarımdan yukarı kayd.

Daha fazlasını arzularken başım dönmüş ve bunalmış bir halde dokunuşuna doğru eğildim. Parmakları meme ucumu büktüğünde, kalçalarım sanki memelerim ve amım arasında doğrudan bir hat varmış gibi ona karşı sarsıldı.

"Fazla zamanımız yok," diye mırıldandım, bir yerlerde gerçek bir saatin işlediğini biliyordum.

Başını kaldırdı, gözlerindeki muzip bakış omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi. "Biliyor musun, atletlerin bir maçtan ya da büyük bir karşılaşmadan önce inmemeleri gerektiğine dair bir kocakarı hikayesi vardır. Görünüşe göre amaç, tüm bu bastırılmış saldırganlığı sahaya odaklamak." Eli hareket etti

gömleğimin yakasını bir kenara bıraktı ve hassas tomurcuğumu koparmak için sütyenimin altına kayd.

Ona doğru sallanırken gözlerimi kapatarak inledim.

Bir anda durdu. Elini çekti ve beni kucağından indirdi.

Gözlerim birden açıldı ve hayal kırıklığı içimde kabardı.

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. "Ne diyebilirim ki? Batıl inançlarım var." Masanın kenarından kayd, önü bana sürtündü.

Nabzımın kulaklarımda gümbür gümbür atmasını görmezden gelmeye çalışarak geri adım atmak için hamle yaptım ama elleri uzandı ve beni sabit tuttu. Tek bir hareketle bizi döndürdü ve beni masanın üzerine yerleştirdi.

"Ama bu sevgilimi boşaltamayacağım anlamına gelmiyor," diye ekledi gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla ve karnımın alt kısmını .

"Ry-"

"Hızlı olmalıyız bebeğim," diye fısıldadı, eliyle yüzümün yan tarafını kavradı ve beni yavaşça öptü. Öpücüğünün durgun, telaşsız sürüklenişi sözleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu ama umurumda değildi.

Öpücüğüne gömüldüm, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirip onları açmasını ve dilini içeri sokmasını sevdim. Öpücüğünün katıksız doğruluğu, bana geçmişimizdeki tüm sorunları unutturacak kadar derin bir seviyede yankılanıyordu.

Diğer eli aramıza girip beni kalçalarımın arasından kavradığında nefesim kesildi. Parmak eklemlerini kotla kaplı yarığımın üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, beni çıldırtmaya yetecek kadar baskı uyguladı ama uçurumun kenarına getirmedi.

Sessizce daha fazlası için yalvarırken tırnaklarım omuzlarına battı.

Uzun parmaklarıyla pantolonumu ustalıkla çıkarmadan önce çeneme doğru "Dayan bebeğim," diye fısıldadı. Kot pantolonumu vücudumdan sıyrarak kadar uzun süre beni bıraktı, ayakkabılarım aşağıdaki zemine çarptı.

Ryan'ın arkasındaki açık ve boş soyunma odasıyla muayene masasında tangayla oturmak her türlü kötü hissettirdi. Külotumu kenara çekip bir parmağını içime soktuğunda bedenimde bir heyecan ürpertisi dalgalandı.

İzinsiz giriş karşısında inledim ve ikinci bir parmak eklediğinde bu umutsuz bir ihtiyaç sızlanmasına dönüştü.

"Şşşt," diye hatırlattı bana kıkırdayarak. "Muhtemelen dışarıda bir muhafız vardır ve buraya gelmesini isteyeceğim son şey o olur." Parmaklarının beni yavaşça becerdiği yere bakarken gözlerini şehvet doldurdu. "Buraya gelen tek şey sensin Mads."

Başımı salladım, bunu ben de istiyordum. Günlerdir bunun için yanıp tutuşuyordum ve beni sınırın ötesine itmesi uzun sürmedi. Ryan'ın kıvrıldı, içimdeki sihirli bir noktayı ovarken başparmağı bacaklarımın arasındaki sinir demetine bastırdı ve ben *gitmiştim*.

Beni hızla öptü, ben parmaklarının etrafında kasılırken çığlıklarımı yuttu. Sarktığımda, kemiksiz ve bitkin bir halde, parmaklarını kaldırıp ağzına götürürken beni dik tutmak için bir kolunu etrafıma sardı.

"Tadın inanılmaz," diye inledi, puslu gözleri dilindeki lezzetimin tadını çıkarmak için kapandı.

Uzun bir bip sesi soyunma odasının ötesinde ilk yarının bittiğini işaret ediyordu ve zamanımızın neredeyse olduğunu biliyordum. Ryan tek kelime etmeden giyinmeme yardım etti, ellerimi bir kenara bırakıp benim için kot pantolonumun fermuarını çekti, bu da işe yaradı çünkü hâlâ nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyordum.

Gülmek istedim ama tek yapabildiğim hafifçe inlemek ve bacaklarım tekrar pes etmeye çalışırken kollarımı ona sarmak oldu.

"Maddie."

Başımı kaldırıp ona baktım ve gözlerinde sayısız duygu gördüm.

"Biliyorum," diye fısıldadım, kalbim bakışlarını okuyordu. "Ben de öyle."

Gözlerinde rahatlama parlıyordu ve beni bir kez daha öptükten sonra soyunma odasına ve takımın içeri doluştuğu koridora kadar eşlik etti. Çoğu beni görmezden geldi, Ryan'ı ayakta görmekten mutluydular.

Ash, Court ve Linc yanımdan geçerken durakladılar, her biri gülümsüyor ve az önce olanları onaylarcasına başlarını sallıyorlardı. Bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı.

Düşündüğümünden çok daha fazla umutla yerime döndüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 27



OceanofPDF.com

MADDIE

A Tepedeki devasa dijital rakamlar dördüncü çeyreğin son saniyelerini sayarken sırtımdan kendimi alamadım. Dördüncü çeyreğin Stadyumdaki enerji heyecan vericiydi ve bunun nedeni saha kenarında kaskını çoktan çıkarmış ve koçuyla konuşurken sırttan bir adamdı.

Ryan devre arasından sonra sahaya fırtına gibi dönmüş ve durdurulamaz bir hücumu sahaya sürmekten geri durmamıştı. Skor 47-3 gibi aşağılayıcı bir skordu. Knights sadece kazanmamıştı; Vipers'ı ezip geçmişlerdi. Koç birkaç dakika önce Ryan ve ilk on birdeki oyuncuların çoğunu sahadan çekmişti, çünkü Vipers'ın onları yakalama şansı sıfırdı.

Sanki baktığımı biliyormuş gibi Ryan döndü ve bakışları benimkilerle kilitlendi. Dudaklarına yayılan seksi gülümseme yüzümün kızarmasına neden oldu.

"Kahretsin," diye nefes aldı Imani, kendini yelpazeleyerek. "Sanırım sana bakışından hamile kaldım."

Kıkırdadım. Acayip *kıkırdadım*.

"Ee, soyunma odasında ne oldu yine?" Bex diğer tarafımdan şakacı bir şekilde bana dirsek atarak alay etti.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye yalan söyledim, hâlâ sırtıyordum.

Imani homurdandı. "Elbette. Sana tamamen inanıyoruz." Alçak bir ısıklık çaldı. "Her ne yaptıysan, umarım her maçtan önce tekrar yapmaya hazırsındır, eğer maçtan sonra böyle oynarsa."

Vücudum tepki olarak zonkladı. Bu plana kesinlikle katılabilirdim.

Saat sıfırlanırken kalabalık kutlama için ayağa fırladı. Ben de onlarla birlikte ayağa fırladım ve Queen'in "We Are the Champions" şarkısı hoparlörlerden çılmaya başladığında Bex ve İmani'ye sarıldım.

Ryanın takım arkadaşları etrafını sardı ama o döndü ve bakışları bir kez daha benimkileri buldu. Onlara omuz silkti ve tribünlerin altındaki giriş merdivenlerine doğru koşmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden, bizim sıramıza gelene kadar basamakları koşarak çıktı. Bex'in ve birkaç kişinin yanından geçip Ryan'ın aralarında olmasından korkan taraftarları görmezden geldim.

"Ne yapıyorsun sen?" Uzanıp beni belimden yakaladığında gülerek "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kızımı öpüyorum," diye cevap verdi ve tam da bunu yaptı. Kollarımı terli boynuna doladığımda ağzı benimkini ezdi, beni yuttu. Bu öpücükte yumuşak ya da çekingen hiçbir şey yoktu; binlerce tanığın önünde beni sahiplenmek için kullandı.

Taraftarlar çılgına dönerken kulaklarımdaki uğultu sağır edici bir hal aldı. Nefes nefese ve şaşkın bir halde geri çekildiğimde, sahanın üzerindeki dev ekranların artık bizi gösterdiğini gördüm.

"Benimle soyunma odasının dışında buluş," dedi Ryan, elleri kalçalarımda kenetlenirken mavi gözleri parlıyordu.

Başımı salladım, dudaklarım öpücüğüyle karıncalanmıştı. Beni bırakıp merdivenlerden aşağı koşmaya başlamadan önce bana külotumu eriten bir sırtıma daha yaptığında bu his ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Fotoğraf çektmek ya da imza almak isteyen hayranları tarafından birkaç kez durduruldu ve sahaya geri dönüp koyu mavi bir deniz tarafından yutulana kadar onu izledim.

* * *

İMANI ve ben Bex'i yanımızda soyunma odasının yanındaki bekleme odasına getirdik. Oraya girdiğim diğer zamanların aksine, bana bakan gözler benden İmani'ye ve tekrar bana dönerken merakla doluydu.

"Hey, İmani," dedi kızlardan biri oturduğu yerden. Bizi birlikte görünce lacivert gözleri kısıldı. "Her şey

havalı mı?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Imani, ses tonunda kendinden emin bir ifade vardı. "Maddie ve ben de tam çocukların bu yıl sonuna kadar gideceğini düşündüğümüzden bahsediyorduk."

Gitmemiştik ama Imani'nin yalanı bana kapalı olan sosyal kapıları açmış gibi görünüyordu.

Lacivert gözlü kız gülümsedi ve kumral saçlarının uçlarıyla oynadı. "Tabii ki yapacaklar. Ryan iyiydi, değil mi Lai, yani Maddie."

Alternatif bir evrene adım atmış gibi hissederek yavaşça başımı salladım. Birkaç hafta öncesine kadar bu kadınlar bana pek yüz vermezlerdi. Şimdi, Imani'nin küçük bir sözüyle onlardan biri olmuştum.

"O harika. Beyin sarsıntısı ya da başka bir şey yok," diye onayladım, cevap beklediğini fark ettiğimde.

Yanındaki kız kocaman kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Maçın sonundaki o öpücük? *Lanet olsun*, kızım." Diğerleri kıkırdamaya başlarken o sarı saçlarını salladı.

"Çok *ateşli*," diye ekledi başka bir kız.

Imani bana göz kırparak, "Bulunduğum yerden görmeliydin," diye ekledi. "Hepiniz Bex'i tanıyor musunuz?" En iyi arkadaşımı tanıttı ve bana odanın daha da içine çekilme şansı verdi. Bir köşeye itilmiş üç kişilik deri koltuğa oturdum.

Odada dağınık sandalyeler ve kanepeler ile ucunda soğutucu bulunan atıştırmalıklarla dolu bir masa vardı. Oda erkeklerin formalarıyla aynı koyu maviye boyanmıştı ve Knights logosu beyaz renkte uzak duvarı kaplıyordu. Odada, spikerler maçtan önemli anları anlatırken altyazıları açık ve sesi kısılmış televizyonlar asılıydı.

Bex ve Imani bir dakika sonra bana katıldılar.

"Bunun için teşekkürler," dedim Bex kanepede otururken karşımdaki koltuğa kayan Imani'ye. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum. Ve gerilemediğin sürece sorun yok," diye cevap verdi bir omzunu silkerek. "Ama eğer trene atlayıp Bitchtown'a geri dönersen..." Tehdidin aramızda asılı kalmasına izin verdi.

"O kız olmaya geri dönmeye hiç niyetim yok," diye cevap verdim elimden geldiğince kararlı bir şekilde.

Bex bana yaslandı. "O farklı biri. Gerçekten."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Imani, Bex'e bakarak. "Yani, eğer *sen*

onun yanına oturmaya istekli mi? Bu çok boktan bir şey."

Bu odayı soyunma odasına bağlayan kapı açılıp oyuncular içeri girmeye başladığında Bex'e gülümsedim. Gürültü seviyesi anında birkaç desibel arttı.

Imani, Eddie daha kapıdan içeri girmeden ayağa kalkmıştı. Boyu 1.80'in biraz üzerindeydi, takımdaki en iri adam değildi ama yağsız kaslara sahipti ve hız ve güç için yaratılmıştı. Kız arkadaşını gördüğünde, beyaz dişleri koyu teninde parladı ve ona verdiği gülümseme her şeydi. Odanın karşısına geçti ve onu göğsüne çekerek doyasıya öptü. Öpücüğü bıraktı ve kızın omzunun üzerinden kara gözlerle bana baktı.

"Selam Maddie," diye başını sallayarak selamladı. "Ryan'ın basınla işi bitmek üzere, o yüzden birkaç dakika daha kalabilir."

"İlk yarıda inanılmaz bir vuruştı," diye cevap verdim. "Üniversite rekoruna ."

Sırıtmadan önce yüzünü bir anlığına şaşkınlık aydınlattı. "Evet, öyleydi."

Imani başını onun göğsüne yasladı, altın rengi gözleri hayranlıkla ona bakıyordu. "O rekoru kıracaksın bebeğim."

Ona doğru sırtıttı. "Şu anda parçalamak istediğim tek şey-"

Bir eliyle ağzını kapattı ve bize özür dileyen bir gülümseme attı. "Özür dilerim. Kurtlar tarafından yetiştirildi."

Homurdandı ve yüzünü onun elinden çekti. "Ben de yatağım diyecektim bebeğim. Yorgunum." Ona bilmiş bir bakış attı. "Ne demek istediğimi *sandın*?"

"Ve biz gidiyoruz," diye duyurdu Imani. "Bu akşam partide görüşür müyüz?"

"Kesinlikle," diye

kabul ettim. "Belki,"

diye ekledi Bex.

Onlar giderken ona döndüm. "*Belki* mi?"

Omuz silkti. "Bak, sen ve Ryan'ın ... yani sen ve Ryan olmanıza sevindim. Ama şu anda o adamların arasına nasıl uyum sağlayacağımdan emin değilim."

"Boş ver onları," dedim ona. "Sen *bana* uyuyorsun."

"Kimi beceriyoruz?" Linc gelirken sordu.

Arkamı döndüğümde Court ve Ash'le birlikte orada durduğunu gördüm. Ryan'dan iz yoktu, bu da beni düşündüğümde daha fazla hayal kırıklığına uğrattı.

"Hiç kimse," diye cevap verdi Bex benim yerime, sesi buz gibiydi. "Kesinlikle *hiç kimse*."

Court alay etti ve cebinden telefonunu çıkarıp ekrana odaklandı.

"Tamam," dedi Linc. Bakışları ikimizin üzerinde gezindi. "Hanımlar. İkiniz de harika görünüyorsunuz."

Ona sııttım ama Bex yumuşak bir *mırıldanma* sesi çıkardı ve telefonunu çıkardı. Bir saniye sonra bir oyun oynuyordu ve bizi görmezden geliyordu.

Ash boğazını temizledi ve bana bir bakış attı. "Eve geri döneceğiz. Bizimle gelmek ister misin? Yoksa Ry'ı beklemek mi?"

"Bekleyeceğim." Onu tekrar görme ihtiyacı neredeyse karşı konulmazdı.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi rahat bir gülümsemeyle. "Bex? Bizimle geliyor musun?"

Court homurdandı. "Buz prensesinin muhtemelen yapacak daha iyi işleri vardır."

Ash'e tatlı bir gülümsemeyle dönmeden önce bir an ona baktı ve kafamda uyarı zilleri çaldı.

"Duruma göre değişir," diye başladı yavaşça, "bu gece yine senin yatağında uyuyabilir miyim?"

Linc kendi tükürüğüyle boğuldu ve kahkahalarla gülmeye başlamadan önce arkasını döndü. Court'un yüzü kıpkırmızı kesilmiş, kara gözleri arkadaşını öldürecekmiş gibi Ash'e dikilmişti.

Ash içini çekti ve ellerini havaya kaldırdı. "Ne var biliyor musun? Elbette."

Court dönüp hızla uzaklaşırken nefesini tısladı. Kapıdan *geçerken* büyük bir gürültüyle kapıya çarptı.

Linc parmağını Bex'e doğru sallayarak, "Ateşle oynuyorsun," diye alay etti. "Ben onu önce kaldır şunu," diye soğukkanlılıkla emretti.

Dayak yemiş bir köpek yavrusu gibi bakarak elini geri çekti ve göğsüne doğru koruyucu bir şekilde kıvırdı. "Sanırım sessiz olduğun zamanları daha çok seviyordum."

"Siz pislik olmadığınız zamanları daha çok sevdiğimi *biliyorum*," diye karşılık verdi.

Linc onu incelerken başını ne eğdi. "Bex, biz her zaman pisliktik."

"Benim için değil," diye tersledi. Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Biliyor musunuz? Sanırım yurda yürüyerek döneceğim. Parti havasında değilim."

"Bex," diye itiraz ettim. Stadyum hâlâ Pasifik Haçı arazisinin bir parçasıydı ama yatakhaneler iki millik bir yürüyüş mesafesindeydi ve hava kararmak .

Ben elini tutamadan uzaklaştı. "Ciddiyim Maddie. Başım ağrıyor ve sadece yatmak istiyorum."

"Seninle geleceğim," dedim ona, destekleyici bir arkadaş olmak istiyordum. Eğer bu Ryan'ın yatağında çok daha fazla orgazmlı bir geceden vazgeçmek anlamına geliyorsa...

Lanet olsun.

"Yarın zaten Ryan'ın evine gideceksin," diye hatırlattı bana. "Ben böyle iyiyim. Yalnız kalmak istiyorum."

"Sonra mesaj atar mısın? Ciddiyim, bana ihtiyacın olursa..."

"Biliyorum." Geri çekilmeden önce bana hızla sarıldı. Ash ona, "Seni yolda bırakırız," dedi.

kaşlarını çattı. "Yolunuzun üzerinde değil." Değildi; kardeşlik evleri tam tersi yöndeydi.

"O zaman yolumuza devam ederiz." Ash başını salladı. "Karanlıkta eve tek başına yürümenin yok, Bex. Seni biz bırakırız."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Bu bir teklif değildi," dedi ince bir gülümsemeyle. "Ya arabaya kendin binersin ya da Linc seni arka koltuğa atar."

"Bir de şövalyeliğin öldüğünü söylerler," diye kestirip attı.

", seni kaçırıyor muyuz, kaçırmıyor muyuz?" Linc ellerini birbirine sürterek ve beklentiyle ona bakarak sordu.

Parmağımla onu işaret ettim. "En iyi arkadaşımı kaçırma fikri seni çok heyecanlandırıyor."

Omuz silktili. "Birini kaçırmayalı uzun zaman oldu." Ash kafasının arkasını tokatlarken ona baktım.

Linc irkildi ve kafa derisini ovuşturdu. "Şaka yapıyordum." Nedense öyle olduğunu düşünmemiştim.

"Gidebilir miyiz?" Bex tersledi. "Baş ağrım giderek kötüleşiyor."

Linc, "İstersen arabada başını ovabilirim," diye teklif etti.

"Ve istersen taşaklarını paslı bir kaşıkla kesebilirim," diye karşılık verdi Bex.

Linc dondu kaldı. "Nedense tehditkâr, şımarık Bex, sessiz, çekingen Bex'ten daha ateşli."

Ash, "Dostum, kapa çeneni," diye homurdanarak onu kapıya doğru itti. "Maddie, evde görüşürüz, anlaştık mı?"

Başımı salladım ve onların gidişini izledim. Kapı kapandığında etrafıma bakındım.

Artık bir tek ben kalmıştım. Diğer herkes çoktan dışarı çıkmıştı, ben de yerime oturdum ve telefonumu çıkardım. Ryan'ı beklerken, düzinelerce küçük topu tuğlalara fırlatıp onları parçaladığım akılsız bir oyun oynayarak zaman öldürdüm. Bu oda ile soyunma odası arasındaki kapı bir kez daha açılana kadar on bir seviyeyi ezmiştim.

Kafamı kaldırdığımda Ryan'ın orada durduğunu ve aç gözlerle beni izlediğini gördüm. Telefonumu kapattım ve bir kenara koydum.

"Başka giden var mı?" diye sordu alçak, gürleyen ve içimi titreten bir sesle.

Başımı salladım ve kalktım. "Basın bitti mi?"

Homurdandı ve başını salladı, sarı saçları dağınıktı ve yer yer hâlâ nemliydi. "Sorularına cevap vermekten nefret ediyorum. Çok sinir bozucu. Özellikle de başka şeyler yapmayı tercih ettiğim zamanlarda."

Nabzım bir kademe daha yükseldi. "Ne gibi şeyler?"

Gülümsedi ve soyunma odasının kapısının arkasından kapanmasına izin vererek yavaşça bana doğru yürüdü. "Yanlış söyledim."

"Oh?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Yapmayı tercih edeceğim *bir kişi* var." Bakışları beni yutarken dolgun dudaklarında beliren sırıtiş içimin titremesine yetti.

"Bu kişiyi tanıyor muyum?" Bana doğru yaklaşmaya devam ederken hafifçe sordum, her zamanki gibi avını avlayan bir avcıydı.

Kıkırdadı ve başparmağıyla alt dudağını okşamak için uzandı.

Neden bu kadar seksiydi ki?

Yeterince yaklaştığında, elleri dışarı fırladı ve beni sert vücuduna doğru çekmek için kalçalarımı kavradı. Sert uzunluğunun karnıma bastırıldığını hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Dudaklarını çıplak omzuma bastırmak için başını eğdi. Ağzımı bulana kadar köprücük kemiğime ve boğazımın kenarına ağzı açık öpücükler bıraktı.

Beni öptüğünde inledim, diliyle ağzımı açıp alay sonra durgun hareketlerle içimi okşadı. Alt dudağımı ısırduğında içimden bir inilti çıktı.

"Siktir," diye mırıldandı, kalçaları bana karşı sarsılırken yüzünü boynumun kenarına gömdü. "Kendimi on üç yaşında azgın bir çocuk gibi hissediyorum. Eve dönüş yolu berbat olacak."

"Bir mil," dedim gülerek, tenimi öpmeye devam edebilmesi için başımı eğerek.

Eli, ondan çaldığım formanın altından kayarak göğüs kafesimden yukarı çıktı ve göğsümü avuçladı. Meme ucumu sertçe sıkarken başı dudaklarımı yakalamak için yukarı kalktı. Ona karşı sarsıldım, çakıl taşlı uçtan alevlenen sıcaklık göğsüme yayıldı. Diğer meme ucumu çimdiklediğinde kopan iniltiyi yuttu.

Ağzını benimkinden ayırdı, göğsü kabarmıştı. "Bu kotu üzerinden çıkarıp seni burada sismeyi ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Dilim şişmiş dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. "Kulağa hoş geliyor."

Bana sırtarak baktı, eli kalçamdan aşağı inerken bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra daha da aşağı indi. Beni bacaklarımın arasından kavradı ve elinin topuğunu amımı örten kotun içine sürttü.

"Kahretsin," diye fısıldadım, uyarılma külotumu doyururken gözlerim kapanıyordu. Bu noktada, kot pantolonumda ıslak bir nokta olmadan ayrıldığım şanslı olurdum.

"Bir dahaki sefere taşaklarım bu amın derinliklerindeyken," diye başladı, beni tekrar okşadı ve merkezimden dalgalanan şok dalgaları gönderdi, "Uzun bir süre ayrılmayı planlamıyorum."

Gözlerinin içine bakarken nefeslerim kesik kesik geliyordu. Dokunuşunun beni bu kadar kolay çözebilmesi gerçek dışı bir şeydi.

"Bunun *ne zaman* dair bir fikrin var mı?" Dışarı çıkmayı başardım.

"Seni odama götürür götürmez. Yatağıma." Kalçalarımın arasındaki sinir yumağına bir kez daha bastırdı ve yıldızları gördüğüme yemin ettim.

Dizlerim titremeye başlarken omuzlarını kavradım.

Serbest kalan kolu beni desteklemek için sırtıma dolandı ve elini aramıza sıkıştırdı. Orgazmımın oluşmaya başladığını hissetmek için ihtiyacım olan baskıyı bana verirken eliyle manevra yapmak için kendine yeterince alan bıraktı.

"Ryan," diye fısıldadım, hislerin kabarmasına izin verirken başımı göğsüne yasladım.

Kıkırdadı, sıcak ses gürledi. "Kot pantolonunun üzerinden ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum bebeğim. Seni yatağıma almak için sabırsızlanıyorum, böylece seni yalayarak temizleyebilirim."

, bacaklarımı bırakacak kadar sert boşalırken ona karşı sarsıldım. Bacaklarımı tekrar bulana kadar beni tuttu, sonra vajinam tam da olması gerektiği gibi davranmış gibi önümü okşadı.

Ki, lanet olsun, yapmıştı. Bu noktada onun için emir üzerine gelmek üzere eğitilmişti.

Başımı kaldırdım, nefes nefese ve sersemlemiş bir haldeydim ve yan tarafımı ısrarla dürten ereksiyonun .

"Gidelim," diye mırıldandı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük bıraktı.

Geri çekilmeye başladığında onu sabit tuttum. "Sen..."

Bir sırıtma daha. "Sana söyledim. Oraya geri döndüğümde amını terk etmeyeceğim, Mads. Ve temizlik ekibi yakında burada olacak."

Biri soyunma odasına, diğeri koridora açılan kapılara baktım. İkisi de kapalıydı ve etrafımızdaki her şey sessizdi. "Ne kadar yakında?"

Alnında bir kırıksıklık belirdi. "Ne?"

"gelmeleri ne kadar sürer?" Ben açıkladım.

"Belki bir saat? Sana istediğim her şeyi yapabilmem için kesinlikle yeterli bir süre değil," diye ekledi.

"Ama *seninle* istediğimi yapmama yetecek kadar," diye karşı çıkarak kollarından kurtuldum.

"Maddie-"

Dizlerimin üzerine konuşmayı kesti. Kirpiklerimin arasından ona baktım, uzanıp kot pantolonunun önünü yavaşça açtım ve siyah boxer külotuyla birlikte aşağı çektim.

Aleti serbest kaldı, sert ve ağırdı. Ucundan inci gibi bir damla sıvı sızıyordu. Başparmağımı dudaklarıma götürüp ağzımın içine çekmeden önce başparmağımı üzerine sürdüm.

Ryan bana bakarken boğazı düğümlendi. Gözlerindeki karanlık bakış merkezime yeni bir uyarılma dalgası gönderdi.

Evet, bu noktada külotumu ya da kotumu kurtarmak mümkün değildi. Onlar da benim gibi bu adam için .

Gözlerimi ondan ayırmadan, ucundaki kadife çeliği yalayabileceğim kadar yaklaştım. Aleti tepki olarak sarsıldı ve elleri iki yanında kenetlenmiş bir şekilde tıslayarak nefes verdi.

Kendi kendime gülümseyerek dikkatimi tam anlamıyla önümdeki göreve çevirdim. Ellerimi kalçalarına dayayarak, boğazımın arkasına değene kadar onu ağzımın ıslak sıcaklığına emdim. Biraz öğürdüm ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

"Siktir, Maddie." Sesi, hırıltılı ve sert, devam etmek için ihtiyacım olan tek teşvikti.

Bacaklarının arasındaki ağır topları kızdırmak için elimi kaldırırken uzunluğunun etrafında mırıldandım. Ondan gelen onay homurtusuna saçlarımı yumruklayan bir el eşlik etti.

Tipik Ryan. Liderliği bana bırakmaya çalışmıştı ama arkasına yaslanıp kontrolü başkasına bırakmak onun doğasında yoktu.

Başımı istediği yöne çevirdi ve ağzıma tekrar öğürmememe neden olacak kadar sert bir şekilde soktu ama hemen geri çekildi. Ağzımı neredeyse sevgiyle becerdi, beni ikimizin de bildiği sınırlara kadar zorlamadı. Neredeyse tatlıydı.

Ve bunu neredeyse atlatmıştım.

Yani, tatlı Ryan'ı seviyordum. Ama aşık olduğum adam, Linc'in çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, bir pislikti. Bana kırılğan küçük bir bebekmişim gibi davranmıyordu. Yakın zamana kadar öyle değildi.

Bunu özlemiştim. Kontrolü ele bana hükmetmesini özledim.

geri çekilirken, dişlerimin sikinin alt tarafını sıyrmasına izin verdim. Sarsıldı ve tısladı, hemen durdu. Ona baktım, onun gözünden nasıl görüldüğümü merak ediyordum - dizlerimin üzerinde, çeneme tükürük bulaşmış ve bu konuda bir şey yapması için ona meydan okuyan gözlerle.

Bana verdiği gülümseme şeytanı bile korkuturdu.

"Tamam," diye fısıldadı, eli yüzümün yan tarafını okşuyordu. "Mesaj alındı, bebeğim." Ağzıma tekrar girmeden önce aldığım tek uyarı buydu, ben boğulana ve gözlerim yaşlarla dolana kadar kendini boğazımın arkasına doğru tuttu.

Ellerini başımın iki yanına koyarak çekildi, ama hemen geri itti ve benden istediğini aldı.

Bacaklarımı birbirine bastırarak sızıyı dindirmeye çalıştım. Ryan dizime hafifçe tekme attığında elimi pantolonumun içine sokmama saniyeler kalmıştı.

"Uh uh," diye homurdandı, mavi gözleri parlıyordu. "Bugün zaten iki kez geldin. Ben söyleyene kadar bir daha yapamayacaksın ve sadece iyi bir kız olursan."

Ne oluyor lan? Bu boktan bir kuraldı, ama o aletini boğazımın itmeden önce bunu düşünecek zamanım olmadı.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Beni istediği gibi kullanırken tırnaklarım uyluklarının arkasına batıyordu. Bırakmak ve tekrar onun olmak iyi hissettirdi. Bunu özlemiştim; *bizi* özlemiştim.

"Siktir, Maddie," diye tısladı siki ağzımda sarsılırken. "Her damlasını yutsan iyi edersin." Ağzımın içine sonuna kadar bastırdı ve ayak parmaklarıma kadar hissettiğim gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldı.

Onu yuttum, alabildiğim kadarını aldım. Ağzımdan çekildiğinde eli çenemi yakaladı. Dudaklarımın etrafındaki yapışkan, kaygan pisliği başparmağıyla toplayıp ağzımın içine iterken gözleri kısıldı.

Başparmağını emerek temizledim, gözlerimdeki son yaşları da kırıştırarak uzaklaştırdım. Makyajım muhtemelen mahvolmuştu ama umurumda değildi. Ryan'ın ayaklarının dibinde diz çöktüğümde haftalardır ilk kez kendimi canlı hissediyordum.

Parmağıyla şiş dudaklarımda gezinirken bana sırıttı. "Aferin kızıma."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28



OceanofPDF.com

MADDIE

W Ryan arabasını kardeşlik evindeki başkanlık yerine park ettiğinde, onunla birlikte olmayacağımızı bilmeliydim. kaldığımız yerden devam ediyoruz. Her yerde insanlar vardı, Knights zaferinin kutlamaları tüm hızıyla devam ediyordu. Ryan arabanın kapısını açar açmaz kalabalık onu karşıladı ve eline bir bira tutuşturuldu.

Sonra dekolte bir tişört giymiş, şımarık çift D'li güzel bir kız elini göğsüne koydu.

Neredeyse homurdanıyordum, soyunma odasında kurumaya bırakıldığımdan beri biraz vahşileşmişim. Ancak kısa yolculukta pek fazla kuruma gerçekleşmemişti. Bu gidişle, sıırıslıklam külotum ve ıslak kotum yüzünden büyük bir sürtünme sorunu yaşayacaktım.

Aslında çok da umurumda değildi; dilimde hâlâ Ryan'ın tadı vardı ve bedenim başladığımız şeyi bitirmek için can atıyordu. Bu yüzden sadece birkaç metre önümde başka bir kızın kendini benim erkeğime attığını görmek beni her türlü bölgesel hissettiriyordu.

Benim yerime yaptığında arabanın etrafından dolanıp kızı ondan koparmama saniyeler kalmıştı. Bir bakışla kızın elini kenara itti.

"Sakin bana dokunma," diye emretti soğuk bir sesle, kız beş inçlik stiletlerinin içinde geriye doğru sendeledi. Kızın gömleğinde bıraktığı hayali bitleri temizlerken dudağı iğrenerek kıvrıldı.

Kız sıvışmaya çalıştı ama Ryan'ın işi bitmemişti.

"Gidin," diye bağırdı ve etrafındaki kalabalık sessizliğe gömüldü. Evlerin hoparlörlerinden yükselen bas sesler, bu kızın aşagılanmasına eşlik eden uğursuz bir film müziği gibi etrafımızda titreşiyordu.

Ryan'ın yanına geldiğimde neredeyse onun için üzülecektim. Bir kolunu belime dolayarak beni kendi tarafına sabitledi ama bakışları hâlâ kalabalığın içinde umutsuzca bir müttefik kızın üzerindeydi.

Herkes Ryan'a, bana ya da yere baktı.

"Size bir eskort sağlamama ihtiyacınız var mı?" Ryan kırılmış bir ses tonuyla ekledi.

Başını salladı, yüzü solgundu. "Hayır. Yani ben... Seni yalnız bırakacağım."

"Çok geç," diye karşılık verdi. "Beni ve nişanlıma hakaret ettin. Seni bir çöp gibi dışarı attırmadan önce defol git buradan."

İçten içe irkildim çünkü *lanet olsun*.

Döndü ve sallanan bacaklarının üzerinde araba yolundan aşağıya doğru kaçtı. "Bu biraz sert olmadı mı?"

Fısıldadım.

Bana bir bakış fırlattı. "Sana bir soru sorayım. Eğer bir adam sana ya da Bex'e yaklaşıp izinsiz olarak seni yakalasaydı, bu senin için sorun olur muydu?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtladım hemen.

"O zaman neden bir kadın *bana* dokunabilsin ki?" diye karşı çıktı. İyi bir noktaya parmak basmıştı.

"Haklısın," diye itiraf ettim.

Elindeki birayı ağzına götürürken dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı ve sırtımdaki eli kığımın kabarıklığına doğru eğildi.

Evet, bacaklarımın arasındaki ıslak noktanın acı verici bir şekilde farkındaydım, hareket ettikçe nemli kumaş neredeyse soğuyordu.

Kulağına fısıldamak için parmak uçlarıma kadar yükseldim, "Gidip üstümü değiştireceğim."

Bakışları benimkilere kaydı. "Hayır."

Kaşları yavaşça kalktı. "Hayır mı?" Biraz şaşkınlıkla tekrarladım.

Sırıttı ve dudakları kulağıma degecek şekilde eğildi. "Her hareket ettiğinde beni düşünmen fikri hoşuma gidiyor."

Burnumu kırıştırdım. "Ryan-"

Dişleri kulak mememi acıtacak kadar sert ısırđı. "Hayır, Maddie. Dediğimi yap."

Hay sikeyim. Bu hırıltılı ses tonu pantolonumun içindeki duruma yardımcı olmuyordu. "Ben senin malın değilim," diye tersledim, sesimi alçaltarak

Çünkü insanlar hâlâ etrafımızdaydı. "Bana emir veremezsin."

Geri çekildi ve sırttı. "Yapamaz mıyım?"

Ona kaşlarını çattım. "Hayır."

"Bu teoriyi test edelim, olur mu?" Gözlerindeki alaycı parıltı, Ryan'ın bu okulun neredeyse sahibi olduğunu bilmemle birleşince, söylediklerimi tekrar düşünmemi sağlamalıydı.

Ama dürüst olmak gerekirse? Bir parçam bunu arzuluyordu. Onun damarına basmayı ve onu heyecanlandırmayı seviyordum.

Yüz ifadesi beklenmedik bir şekilde yumuşadı. "Haklısın bebeğim. Yukarı çıkalım ve üstünü değiştirebilirsin."

Ani değişimi karşısında biraz sönmüştüm. İstediğimi elde ediyor da oyunumuzdan keyif alıyordum.

şimdi tatlı Ryan geri dönmüş gibi görünüyordu.

Başımın yan tarafını öptü. "Geri döneceğim," dedi hâlâ etrafta dolaşan insanlara, parmaklarını benimkilerle birleştirip beni evin içine, merdivenlerden yatak odasına götürmeden önce.

Dean'in eski odasının önünden geçerken bir an tereddüt ettim. O dangalak kanoyla ilgili tek bir şeyin bile yakınında olmak beni hâlâ ürkütüyordu ama Ryan kapıyı açıp beni içeri sokana kadar devam etti.

"Duş almak ister misin?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. Arkasını döndü ve yattığı yatağın kenarındaki komodine gidip çekmeceyi açtı.

"Hayır, sadece üstümü değiştirmem gerekiyor," dedim kaşlarını çatarak. Masasının yanındaki sandalyede duran gece çantamı fark ettim ve Ash'e Bex'i bırakırken çantamı getirdiği için teşekkür etmeyi kendime hatırlattım.

Bu arada, bir noktada onu kontrol etmem gerekiyordu. Telefonumu çıkardım ve üzerimi değiştirdikten sonra onu kontrol etmek için görsel bir hatırlatma olarak masanın üzerine koydum.

Çantanın fermuarını açtım ve yeni bir iç çamaşırı ile yeni bir Honda'nın peşinatı kadar pahalı olan bir çift dar pantolon çıkardım.

"Maddie."

"Kahretsin!" Kalbim boğazıma *fırladı* ve Ryan'ı *orada* görünce afalladım. Odadan bile duymamıştım. "Beni korkuttun."

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Ne?" Burnum kıvrıldı. "Beni Lainey sandığın zaman mı? Evet. Bunu gerçekten unutamam. Senin bir psikopat olduğunu düşünmüştüm." Madelaine'in yatağına yatırmış ve tehdit etmişti. koparmıştı.

Kıkırdadı. "Yani, yanılmadın." Elleri kalçalarımın indi ve beni geriye doğru itmeden önce döndürdü. Bacaklarım yatağın kenarına çarptı ve

Ryan beni yatağın üzerine kadar kovaladı, kalçalarımın binerek ağırlığıyla beni sıkıştırdı. Neler olduğunu tam olarak anlayamadan, sert ama yumuşak bir şey önce bir bileğimi sonra da diğerini sardı.

Başımı kaldırıp baktığımda, deri bantlarla yatak başlığına sabitlenmiş olduğumu görerek afalladım. Pislik herif kollarımı başımın üzerinde sabitlemiş, eklemlerimin acı verecek kadar gerilmemesi için kıpırdamama yetecek kadar gevşeklik ama yine de *yatağa kelepçelenmişim*.

"Ne oluyor lan?" Pratik olarak çığlık attım, bağları çekiştiriyordum.

Ryan gülümsedi ve üzerimden kalktı. "Hâlâ kontrolün bende olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hâlâ senin bir psikopat olduğunu düşünüyorum," diye tükürdüm. Bantları tekrar çektim ve vermediklerinde tısladım. En azından yumuşak ve dolgulu bir şeyle kaplanmışlardı. "Cidden Ryan, bu hiç komik değil."

Yatağın ayak ucunda durduğu yerden bana baktı. "Bu biraz komik."

Kanımı ısıtan kızgınlığın her zerresini topladım ve bir bakışa kanalize ettim. "Bırak gideyim."

Gözlerini devirdi. "Yapacağım. Eninde sonunda." Arkasını döndü ve cüzdanını arka cebinden çıkarıp şifonyerinin üzerine attı,

Sudan çıkmış balık gibi çırpındığımı hiç umursamadan.

Kelepçelerimi çözmediği sürece hiçbir yere anlayınca ofladım ve başımı öne eğdim.

Orospu çocuğu.

"Tamam," diye mırıldandım. "Ha-freaking-ha. Önce partiye gidelim."

Bana geri döndü. "Hayır, *ben* partiye gidiyorum. Sen burada kalıyorsun."

Tartışmak için ağzımı açtım ama beni durdurdu.

"Bunu senin değerli kılmama ne dersin?" Yatağın ayak ucuna doğru ilerledi. Aşağı uzandı ve ayakkabılarımı yavaşça çıkardı.

Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

"Ortaya çıkmam gerekiyor. Takımla bir şeyler içeceğim. Ama orada geçirdiğim her dakika için sana bu hafta sonu bir orgazm borçlu olacağım."

Sanki midem binlerce metrelik bir uçurumdan aşağı yuvarlanmış gibiydi.

"Otuz dakika, otuz orgazm," diye düşündü, kapüşonlu gözlerle beni izlerken dişlerini alt dudağında gezdirdi.

Vay anasını. Vücudum bunu kaldırabilir miydi? Demek istediğim, bugün yaşadığım iki orgazm beni biraz kestirmek zorunda bırakmıştı. Üç günde otuz orgazm beni gerçekten öldürebilirdi.

Ayağımın üstüne vurdu. "Bir cevaba ihtiyacım var, bebeğim."

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. "Yani, harcadık-"

"Uh uh." Başını salladı. "Sen burada kalıyorsun. Anlaşma bu."

"Neden?" Ben talep ettim.

"Çünkü beni yatağımda beklediğini bilmek hoşuma gidiyor," diye dürüstçe itiraf etti, bakışları bedenimi okşuyordu. "Ve sen benim numaramı takarken seni becermek için sabırsızlanıyorum."

Kukum kasıldı, hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi. Gülümsemesi daha da genişledi, sanki sözlerine vereceğim tepkiyi tam olarak biliyordu.

"Peki," diye nefes aldım, aklımı gerçekten yitirip yitirmediğimi merak ediyordum. Yani... ne düşünüyordum ki ben?

Sırıttı ve telefonumu tuttu, sonra zamanlayıcı uygulamasını açtı. "Bu şeye gerçekten bir şifre koymalısın bebeğim. Ama burada.

Artık sana olan borcumu takip edebilirsin." Yatağın etrafında dolanarak telefonu başımın yanındaki komodinin üzerindeki lambaya dayadı. Sonra eğildi ve beni öptü.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bitti ve o kapıya doğru yürürken mutsuzca iç çektim.

Bağlı kollarıma baktım. "Güvenli bir kelime ya da başka bir şeye ihtiyacım yok mu?"

Güldü. "Hayır. Sadece bana güvenmelisin."

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı ve söyleme dürtüsünü yuttum, Benim var.

Bu gece ikinci kez yüz ifadesi yumuşadı. "Eğer gerçekten bu oyunu şu anda bırakmamı istiyorsan, . Ama bana bir şans vereceğini umuyorum. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım Maddie. Söz veriyorum. Var mısın?"

Yeniden toparlanmaya çalışarak saate baktım. Usulca iç çektim, kendimi bıraktım ve bunun doğru karar olması için dua ettim. "Bir dakika . Gerçekten zaman kazanmaya devam etmek istiyor musun?"

Yüzüne yayılan yavaş sırıtış, doğru kararı verdiğimi anlamam için içimde ihtiyacım olan tek onaydı.

Sanki aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklattı. "Kahretsin, biliyor musun? Unutmuşum." Yatağa gitti ve kot pantolonumun düğmelerini hızla çözdü, onları ve külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdı, böylece belden aşağım tamamen çıplaktı.

Tamamen onursuz bir çığlık attım ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Karanlık kıkırdaması kâbuslara ve rüyalara konu olacak türdendi.

"Ne? Rahatsız olduğunu söylemiştin. Buna izin veremeyiz." "Ryan," diye tısladım, utanmış ve biraz da olmuşum. "Pantolon! I onlara ihtiyacım var!"

"Gerçekten bilmiyorsun," diye söylendi, aç bakışları bacaklarımdan arasını inceliyordu. Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Tanrım, amına bayılıyorum. Çok pembe, ıslak ve mükemmel."

Boğazımdan bir inilti çıktı ve daha da ıslandığını hissettim.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Tadının ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydin? Acaba kaç kere boşalabilirsin?"

önce dilini. Eğlenceli olabilir, değil mi?"

Ve şimdi nefes nefese kalmıştım, göğüs uçlarım onun iğrenç sözleri karşısında karıncalanırken ve gerilirken göğsüm kabarıyordu.

"Maddie?"

Bakışlarım ona kaydı.

"Bana güveniyor musun?" Ayak bileklerime dokundu ve aralarında diz çökecek bir boşluk yaratana kadar bacaklarımı yavaşça araladı.

"Bana başka bir şey sor," diye fısıldadım başımı sallayarak.

Biraz yüzünü buruşturdu ve elleri başımın iki yanına gelene kadar vücudumun üzerinde süründü. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerim yaşardı. "O kadar kolay değil."

"Olabilir," diye mırıldandı, başımı yastığının altına gelecek şekilde ayarlamak için uzandı. Onun kokusu burun deliklerimi doldurdu ve evim gibi kokuyordu.

"Güven. Bana güven." Soruyordu, mavi gözleri ihtiyacı olan cevapları benimkilerde arıyordu.

Kalbimin etrafındaki duvarlar yıkılmaya başladı. Gözlerimi kırptığımda bir damla gözyaşı serbest kaldı. Başını eğip dudaklarıyla yakaladı ve öpüp uzaklaştırdı. "Madison, bana güven ve sana her şeyi vereceğim."

"Peki ya hayır dersem?"

Dudakları neredeyse üzüntüyle kıpırdadı. "O zaman yine de sana her şeyi vereceğim. Seni seviyorum Mads. Sen hayatıma girene kadar bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum."

"Eğer kalbimi bir kez daha kırarsan, bu beni mahveder," dedim ona, boğazıma düğümlenen duygu yumağı yüzünden zar zor konuşabiliyordum.

Bakışlarımla buluştuğunda hiç irkilmedi. "Eğer kalbini tekrar kırarsam, bu *beni* kırar Maddie. Lütfen. *Güven bana*." Ryan Cain yalvarmaya bu kadar yaklaşmıştı ve bunu benim için yapıyordu.

"Sana güveniyorum." Kelimeler aramızda patladı ve atmosferdeki değişimi hissettim. Taşıdığımı bilmediğim bir ağırlık omuzlarımdan kalktı ve yüklerimin bir kısmını serbest bıraktı.

Umutsuzca, tamamen mahvolmuştum, çünkü bu adamı hâlâ sevmeyen bir yanımdı yoktu. Ona güvenmek istiyordum; ona güvenmeye *ihtiyacım vardı*. Hayatımın büyük bölümünde çok yalnızdım ve sonra birinin dünyasının merkezi olmanın nasıl bir his olduğunu tatmıştım.

Yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı ve sonra beni öpmeye başladı. Dili ağzımın kenarını yalıyor, dudaklarımı açmaya ikna ediyordu ki verecek her şeyimi alabilirsin. Öpücükleri benim kişisel uyuşturucumdu; bağımlılık yapıcı ve baş döndürücüydü.

Geri çekildi, komodine uzanırken ağırlığını bir eline verdi.

Umarım bir anahtar içindir, çünkü kollarımı ona sarmak istiyordum.

Ama yüzünde hınzır bir sırıtışla tekrar üzerime geldiğinde, kelepçelerimin çözölmeyeceğine dair bir his vardı içimde. Eli bacaklarımın arasına kaydı, küt bir parmak klitorisimin etrafında iki kez döndükten sonra kolaylıkla sıcaklığıma battı.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldadı, dudaklarımı usulca öperek. Parmağını geri çekti ve parmağından biraz daha büyük bir şeyin içime girdiğini hissettim.

"Ne yapıyorsun?" Elini çekip parmağını yalayarak temizlerken gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Kız arkadaşım ile oynuyorum," diye cevap verdi sırıtarak. Saate baktı. "Şimdiden sekiz dakikayı doldurduk ve ben daha aşağı inmedim bile."

"Burada benimle kalabilirsin," diyerek bir bacağını beline dolamaya çalıştı.

Ryan kıkırdadı ve yataktan kalktı. Onun yokluğunu fiziksel bir darbe gibi hissediyordum ve bedenim onu geri istiyordu.

"Hâlâ bana güveniyor musun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ona alaycı bir bakış attım. "Aslında tereddütlerim var." Bacaklarımı birbirine kenetledim, aralarında her ne varsa vermeyi reddettiğini hissediyordum. İçime ne sokmuştu böyle?

"Bu bir vibratör," diye bilgilendirdi beni, muhtemelen anlamaya fark etmişti. Cebinden telefonunu çıkardı ve kilidini açtı. "Bir uygulaması var, ben aşağıdayken sen de sana borçlu olduğum orgazmlardan bazılarını başlayabilirsin."

Çenem düştü. "Sen... Ne?" *Oh kahretsin.* Ellerim bağlıyken onu çıkaramazdım ya da.. "Daha önce senin sapkın tarafını bir şekilde kaçırdım mı?"

Başını eğdi, eğleniyordu. "Kontrolü severim, Maddie. Daha doğrusu *seni* kontrol etmekten hoşlanıyorum."

Bu kelimeler beni bu şekilde tahrik etmemeliydi. Lanet olsun. Feminist kartımı yakmak zorunda kalacaktım.

"Ve evet, belki ilk birlikte olduğumuzda sana karşı biraz güvenli tarafta oynadım, ama eğer bunu gerçekten yapacaksak, senden kendimden parçalar saklamaktan bıktım. Vücudunu çılgına çevirirken seni bağlayıp çaresiz bırakmaktan hoşlandığım gerçeğinden başlayarak."

İçime bir sıcaklık yayıldı ve sözleri karşısında meme uçlarımın diken diken olduğunu hissettim.

Uygulamayı görebilmem için telefonu çevirdi, başparmağı bir düşmanın üzerinde duruyordu. "Ne diyorsun?"

Kapıya baktım. "Ya biri gelirse?" "Kimse girmeyecek," diye garanti verdi. "Güven, hatırladın mı?"

Ellerim işe yaramaz yumruklar halinde kıvrıldı. "Güven, tamam. Siktir et beni."

"Yakında," diye ekledi, bakışları üzerimde gezinirken elektrikliydi.

"Burada iyi misin?"

"Hayır dersem gitmeme izin verecek misin?" Gözlerimi devirerek meydan okudum.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. *Hayır* dersen bu iş biter. Bir daha böyle bir şey denemeyeceğim."

Saate baktım ve dilimi dişlerime vurarak tıkırdattım. "On üç dakika. Kışını kaldırsan iyi edersin."

"Yakında görüşürüz, bebeğim." Yatak odasından çıkmadan önce bana göz kırptı. Kapı kilidinin sesini duydum.

Zamanlayıcıya bakmadan önce bir süre tavana baktım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp iki kat aşağıda gerçekleşen partiyi bastırmaya çalıştım ama bas sesler benim gürleyen nabzımla senkronize olmuş gibiydi. Tenim farkındalıkla karıncalandı ve sinirli bir nefes çektim.

Amımdaki ani titreşim beni çığlık attırdı, sırtım yataktan kalktı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, nefes nefese kalmıştım ve serbest kalmak için çaresizce kıvranıyordum.

Ve sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu.

Ryan'ı öldürecektim.

BÖLÜM 29



OceanofPDF.com

RYAN

(Eğer takımımın bana ihtiyacı olduğunu , şimdiye kadar sahip olduğum en iyi amciğin içinde taşaklarımın derinliklerinde olurdum. Onun yerine, ben

Etrafımdaki parti devam ederken dışarıda durmuş, telefonuma çok fazla bakmamaya çalışırken epik bir woody sporu yapıyordum.

Bu sezon ve geçen sezon arasında takımın morali inişli . Bu akşamki galibiyet bizi yukarıya taşıdı ama birlik olmamızın önemli olduğunu biliyordum.

Tek istediğim olsa bile.

Dayanamayıp telefonumu çıkardım ve Maddie'yi terk ettiğimden beri onu çıldırtmak için kullandığım uygulamayı atladım. Ash'in geçen yıl odama kurduğu güvenli görüntü bağlantısına girdim ve canlı yayın simgesine dokundum. Bir dakika önce yaşamasına izin verdiğim orgazmın etkisiyle bacakları titreyen, elleri kelepçeli ve yatağıma yayılmış Maddie'nin görüntüsüyle karşılaştım.

O mükemmeldi. Ve tamamen *benim*.

Telefonumu cebime koymadan önce biramın kalanını bitirdim ve gitmek için bir bahane uydurmak üzere döndüm.

Ash bana sırtıttı, şerefsiz herif.

"Ne?" Sakin davranmaya çalışarak talep ettim.

"Maddie'yi bütün gece görmedim," dedi umursamaz bir omuz silkmeyle. Kendi birasını dudaklarına götürdü. "Seninle geleceğini sanıyordum."

"O yaptı. Benim odamda."

Bakışları keskinleşti. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Ne yapmasını istersem onu yapsın."

Yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi. "Bu ikinizin aranızdaki sorunları çözdüğünüz anlamına mı geliyor?"

"Bu, onu bırakmayacağımı kabul ettiği anlamına geliyor," diye itiraf ettim, sonunda bana tekrar güvenebileceğini kabul ettiğinde nasıl gözyaşı döktüğünü hatırlayarak. Beni inşa ederken o da yıkılıyordu. Hayatımın geri kalanını ona layık olduğumu kanıtlamak için harcayacaktım - onun sevgisine, güvenine, sadece *onu* becermeye.

Ash'in şaşkın ifadesi ciddileşti. "Bu işi berbat etme Ry."

Neredeyse sinirlenecektim ama derinlerde bir yerde bana sağlam bir tavsiye vermeye çalıştığını biliyordum. "Maddie benim için o," diye itiraf ettim usulca, aramızdaki gerçeğin bilinmesine izin vererek. "Onu hak etmiyorum ama gitmesine de izin veremem. Bırakmayacağım. O benim ve kim anladığım o gecedan beri benim."

Bir elini omzuma vurdu. "Onu içeri almak zorundasın. Sonuna kadar, dostum. Baban, Phoenix... Her şeyi masaya yatırman gerekecek."

"," diye cevap verdim. Bu gece yapbozun yerine oturması gereken son . Maddie ait olduğu yerdeydi ve uzun zamandır ilk kez ikimiz hakkında kesinlikle emin hissediyordum. Her şeyin üstesinden gelebileceğimizden emindim. "Bu hafta sonunu babalarımızla evde geçirdikten sonra ona her şeyi anlatacağım."

"Güzel. Zamanı gelmişti." Ash sırtarak beni itti.

Etrafıma bakındım, bu işi bitirmeye hazırdım. Ekip kutlama yapıyordu - bazıları istekli bir ya da iki kız bulup takılıyor, diğerleri içiyor ve birkaçı da sadece takılıyordu. Parti başarılı olmuştu ve ben de artık çıkabilirdim. Sonunda.

Telefonumun kilidini bir kez daha açarak vibratörü en yüksek ayarlardan birine getirdim ve kız arkadaşımı almaya gittim.

* * *

ODAMA İLK TAŞINDIĞIMDA, ses geçirmez olduğundan emin olmak için çocuklarla bir hafta sonu geçirmiştım. Erkeklerin yeni bir kızın adımı haykırdığını duymalarıyla ilgili bir sorunum olduğundan değil, bu piçler kilise matronlarının yaşlılar evinden daha meraklı oldukları için.

Bizim dünyamızda bilgi güçtü ve sırları öğrenmek en büyük para birimiydi. Geçen yıl Madelaine'in ihanetinden sonra odamı kilitli tutmamın ve güvenlik kameraları kurdurmamın nedeni buydu. Mahremiyetimi olabildiğince sıkı korudum.

Yine de kapının kilidini açtığımda Maddie'nin inlerken ettiği boğuk küfürleri duyabiliyordum. İçeri adımımı attığımda sikim neredeyse kot pantolonumdan dışarı fırlayacaktı. Parmağımın bir titreşimi kapattım.

"Siktiğimin orospu çocuğu," diye nefes nefese kaldı Maddie, bir başka orgazma doğru tepeye tırmanışını kestiğimde gözleri kapanmıştı. "Yemin ederim, yapacağım-"

"Neye gidiyorsun?" Kapıyı kapatıp kilitlerken sözünü sordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanakları kızarmış, saç telleri terli alnına yapışmış bir halde bana bakmaya başladı.

"Sen bir pisliksin," diye tükürdü. "Kaç kez *tam oradaydım* ve sen lanet şeyi durdurdun biliyor musun?"

Sırıttım, çünkü elbette biliyordum. Kasıtlıydı. Başlangıçta bir tane almasına izin vermişim, ama son on dakikadır kızımı kasıtlı olarak zevkin jilet kenarında sürüklüyor ve onu reddediyordum çünkü tüm orgazmlarını istiyordum. çırpınırken sikimi boğmasını istiyordum. Ben onu unutulana kadar yalarken, onun tadının dilimde patlamasını istiyordum.

Bu kızdan her şeyi istiyordum ve bu gece almaya başlayacaktım.

Arkama uzandım ve gömleğimin kumaşını yumrukladım, sonra başımın üzerine çektim. Maddie'nin aç bakışları beni yuttuğunda yüzümde beliren sırıtışı bastırmak imkânsızdı. Bu kız egom için çok tehlikeliydi.

Gözlerini devirdi ve küçük bir of çekti. "Evet, harikasın. Sen biliyorsun, ben biliyorum... Herkes biliyor." Dudakları

ekşi bir ifadeyle buruştu. "Buraya geldiğimizde seninle ilgilenen o kız da dahil."

"Kıskanç mı?" Onun kıskançlığı fikri beni bu kadar mutlu etmemeliydi.

Bağlı ellerine bakmadan önce bana alaycı bir bakış fırlattı. "Dürüst olmak gerekirse? Bu gece hangimizin daha iyi çıktığından emin değilim. *Onun* bir suçlu gibi bağlandığından şüpheliyim."

Bir kıkırdama ile ayak bileklerinden tuttum ve onu yataktan aşağı çektim, böylece hala bağlı olan elleri başının üzerinde uzandı, böylece dolgun göğüsleri kazağımın önünü zorlayacak şekilde yukarı itildi. Sikim sarsıldı, onun içinde olmak için can atıyordum.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," diye mırıldandım, onu izlerken başparmağımı alt dudağıma sürttüm.

Yanakları, hayatımızın geri kalanında her gün yüzünde görmek istediğim, bağımlılık yapan bir pembe tonunda kızardı. Yatağın ayak ucunda durmak için hareket ettim, bakışlarım onun delicesine uzun bacaklarında geziniyordu, ona vururken belime sarılmış cennet gibi hissediyordum. Ama şişmiş, kızarmış ve sırılsıklam olmuş bacaklarının arasındaki parlayan deri benim kişisel nirvanamdı.

Dudaklarından yarı inilti, yarı feryat gibi bir şey döküldü ve bacaklarını birbirine bastırdı. Uzandım ve bacaklarını ayırdım, ona bakmayı bitirmemiştim.

"Ryan." Kalçaları yataktan kalkarken, son yirmi dakikadır ondan esirgediğim Geyi ararken adım soluk soluğa söyleniyordu.

Yatağın kenarına diz çöktüm ve ayağını omzumda dengelemek için bir bacağını kaldırdım. Dönerek ayak bileğinin iç kısmını öptüm. Baldırında tüyler diken diken oldu ve altımda titredi.

Acele etmedim, bacağının tatlı uzunluğunda aşağı doğru ilerledim, bir nefes ağzımı amından ayırana kadar etine öpücükler serpiştirdim. Donmuş gibiydi, bir sonraki adımı beklerken nefesi bile kesilmişti.

Bacağını indirdim ve aynı işlemi diğer bacağından başlattım. Sinirli bir nefes verdiğinde arka cebime uzandım ve telefonumu çıkardım. Bütün gece kullandığım uygulamayı açarak içindeki vibratörü orta seviyeye getirdim.

Ayar. Vücudu sarsıldı, ağzından çıkan bir küfür iliklerime kadar hissettiğim bir iniltiye dönüştü.

Merkeze bir kez daha ulaştığımda neredeyse altımda seğiriyordu. Geri yerine, klitorisini ağızıma alabildiğim kadar sert emmeden önce dilimin düz kısmını yarığına doğru kaydardım.

yüksek sesli bir çığlık odayı deldi. Bacaklarının arasındaki sinir demetini emmeye devam ederek orgazmını uzattım. Vücudu kasıldı ve yatağa doğru eğildi, bacakları kontrolsüzce titriyordu.

Yukarı uzanarak vibratörü sırlıslam amından çıkardım ve yerine iki parmağımı koyarak balının tamamını yaladım. Tanrım, tadı muhteşemdi. Parmaklarımı içinde kıvırdım, onu tekrar uçuracağını bildiğim noktaya sürtündüm.

"Hayır!" diye neredeyse çığlık atacaktı, bağı ileri geri sallanırken kalçalarını uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Ryan yapamam. Bu çok... *siktir*. Bu çok fazla."

Kıkırdadım ve dişlerimi klitorisine geçirirken üçüncü bir parmağımı içine sokarak onu gerdim. Dudaklarımı ve elimi kaplayan yeni bir uyarılma fışkırmasıyla tekrar boşaldı.

Yavaşça gevşeyip parmaklarımı onun içinden çıkarırken artçı şoklar onun içinde dalgalandı. Kısa süreliğine etrafımda kenetlendi, vücudu gitmeme izin vermek istemiyordu. Vücudunda yukarı doğru hareket etmeden önce amının üst kısmını öptüm.

Göğsü aramızda kabardı ve gözlerindeki şaşkın bakış göğsümün gururla kabarmasına neden oldu çünkü onun lanet dünyasını sarsmıştım.

Bitirmeye de yakın değildim.

öptüm, dilimi ağızına soktum ve dudaklarımda kendini tatmaya zorladım. Kalçaları ona sürtünüyordu, kot pantolon gözleri yuvalarından fırlamadan ve inlemeden önce bir saniyeliğine irkilmesine neden olacak kadar sürtünmeye neden oldu.

"O kadar mükemmelsin ki," diye fısıldadım çenesinin altını öperken.

"Sanırım beni sen öldürdün," diye mırıldandı, başını yavaşça sallayarak.

Boynuna karşı sııttım. "Daha yeni başlıyoruz, bebeğim. Benim hesabıma göre, sana hâlâ otuz dokuz tane daha borçluyum."

"Belki de bir tür ödeme planı üzerinde çalışmalıyız," diye şaka yaptı.

Geri çekildim ve onu inceledim. "Ara vermek ister misin?"

Gözleri kısa bir an için kısıldı, onda sevdiğim ateşin bir kısmı geri geldi. "Verdiğin her şeyle başa çıkabilirim, Cain."

Benim için çok mükemmeldi.

"Önce sana bir şey sormam gerek," dedim isteksizce, döndüğünden beri aklımı kurcalayan bir soruya cevap gerekiyordu. Şimdi onu burada böyle görünce, bariz olanı görmezden gelemedim.

Bir kaşını kaldırdı.

Elim kalçasına yerleşti ve kalça kemiğinin avucuma batan keskin açısı karşısında irkilmemek için yüz hatlarımı düzelttim. "*Bunun* hakkında konuşmamız gerek."

Sustu, bakışları gözlerimin önünde donup kaldı. "Bu bir soru değil."

"İyi," diye düzelttim, alaycı bir şeyler söyleme isteğimi bastırarak. "Bu ani kilo kaybı da neyin nesi? Ve şu garip diyetin? Ne zamandan beri ne yediğine dikkat ediyorsun?"

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşti. "Bu da ne demek şimdi? Nasıl görüldüğümü umursayamaz mıyım?"

"Kesinlikle yapabilirsin," diye karşılık verdim, dizginlemeye çalıştığım ateşin kısmı süzülüyordu. Konuyu saptırmaya çalışıyordu ve bu aşağılayıcıydı. "Ama *sen* sevmiyorsun. Çok seviyorum

Buradaki diğer piliçlerin yüzde doksan dokuzu gibi dudaklarından geçen her kalori için endişelenmediğin için. Ve sana istediğim kadar sert vurmak istediğimde seni ikiye ayıracakmışım gibi hissetmek zorunda olmamayı sevdim."

Gözleri parladı. "Birkaç kilo diye kırılmayacağım." Utanmış gibi gözlerini benden kaçırıldı.

Kavga çalıştığını bildiğim için kendimi sakın kalmaya zorladım.
İkimiz de köşeye sıkıştırıldığımızda *kavga moduna* geçme
eğilimindeydik. "Maddie, söylediklerimi arpıtmayı bırak.
Endişeleniyorum bebeğim."

Gözlerini kaçırdı ve duvara baktı. "Dünyamı paramparça ettiğinden
beri pek iştahım olmadığı hiç aklına geldi mi?"

Kahretsin, bu çok acıttı.

Kıvranıyordu, ama benim istediğim şekilde değil. Yüzünde bir şüphe
ifadesi belirdi ve "Lütfen gitmeme izin verir misin?" diye fısıldadığında
neredeyse kalbim kırılıyordu.

Kelepelerden mi? Elbette. Hayatımdan mı? Asla.

"Özür dilerim bebeğim," diye fısıldadım, uzanıp ellerini çözdüm,
Çünkü kollarımı ona dolamam ve beni tuttuğunu hissetmem
gerekiyordu. Onu kuağıma çektim, böylece bacakları bana sarıldı, onu
göğsüme sararken çıplak poposu kalçalarımın üzerinde dengelendi. Bir
süre sonra içinden bir ürperti geçti ve kollarını boynuma dolayarak
bana sarıldı.

Bir elimi sırtında , sonra da devam eden bir ağrı varsa diye
omuzlarına masaj yaptım. Titrediğinde kendimi bir pislik gibi hissettim. Bu
gece onu zorlamamalıydım. Onu sonsuza dek kaybetmeye çok
yaklaşmıştım ve muhtemelen hâla ağırdan almam gerekiyordu.

Sorun şu ki, yavaşlık benim doğamda yoktu. Soyunma odasında ve
bu gece olanlardan sonra... Maddie'nin daha fazlasını istediğini
düşünmüştüm. Son birkaç haftanın kâbusunu geride bıraktığımızı
hissetmiştım.

Boğazımı temizledim. "Neden bu gece yatağı sen almıyorsun?
Ben kanepede uyuyabilirim ya da alt katta yatarım, böylece yalnız
kalırsın."

Başını geriye attı, peygamber çiçeği mavisi gözleri kocaman açılmıştı.

"Ne oldu?"

Hayır. İstedeiğim bu değil."

"Maddie-"

Elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı. "*Seni* istiyorum
Ryan. Tanrı yardımcım olsun, ama istiyorum. Yapmamalıyım. Ve evet,
hâla büyük bir parçam fikrini *tekrar* değiştireceğinden ve her şeyin
sona ereceğinden endişeleniyor, ama..." Gözleri sıkıca kapandı.
"Savaşmaktan çok yorulдум."

Ağızımın köşesi yukarı kalktı. "Emin misin? Ben biraz ele avuca sığmam."

"Hepinizi istiyorum. Her parçanı. İyi ve kötü, aydınlık ve karanlık."

Tereddüt ettim. "Benim karanlığım oldukça siyah, Madison. Öyle şeyler yaptım ki eğer bilseydin..."

"Bunu kaldırabilirim," dedi şiddetle, gözleri sanki ona karşı çıkmam için bana meydan okurcasına kısılmıştı. Benim küçük savaşımlarım.

"Sana her şeyi anlatacağım. Bu gece anlatmak için çok fazla şey var," diye ekledim, "ama yarın babamda işimiz biter bitmez, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Ama bir kez öğrendin mi, geri dönüşü yok."

"Madelaine'in hayatını devraldığım gün geri dönmek bir seçenek olmaktan çıktı," dedi bana. "Ama bu işte birlikte olduğumuzu bilmem gerekiyor."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam, bebeğim."

Bir süre bana gülümsedi, sonra başını eğdi. "Yani... mola bitti mi?" Kalçalarını oynatarak sikime bastırdı. Ciddi konuşmamız sırasında biraz sönmüş olan sikim taşa dönmüştü.

Bir kahkaha attım. "Daha fazlası için hazır mısınız?"

"Sen benimle olduğun sürece her şeye hazırım," diye itiraf etti biraz utangaçça, "yeter ki sen benimle ol."

Sırıttım ve kalkıp şifonyerime gitmeden önce onu yatağa bıraktım. Üst çekmeceyi açtım ve şeyi buldum, sonra döndüm ve ona geri döndüm.

Sol elini tutarak, bir servete mal olan ve hiçbir şey ifade etmeyen o gösterişli taşı çekip çıkardım. Hiç düşünmeden masamın yanındaki çöpe attım.

"Ryan!" Gözleri irileşti.

Büyükannemin yüzüğünü ait yere, parmağına geri ittim. "Seninleyim, Madison. Dün, bugün ve her lanet yarın." Elinin arkasını saygıyla öptüm, sonra kendi elimi göğüslerinin arasına bastırdım ve onu yatağa geri ittim.

Bana gülümsedi ve bakışlarındaki güven ve masumiyet sikime inen bir yumruk gibiydi. Bu kadar şanslı olmayı nasıl başarmıştım? Bunu hak etmediğime emindim ama sahip olduğum her şeyle buna tutunacaktım.

Parmakları karın kaslarımı tırmalarken ve kot pantolonumun düğmesini karıştırırken vücudumu onunkiyle kapladım, ağzını yakıcı bir öpücükle yakaladım. Önünü açmaya çalıştığında, küçük eli içeri kaydı ve sikimi sıktı.

"Siktir," diye tısladım, alnımı omzuna koymak için öpücüğü kestim.

Kot pantolonumu ve boxerımı itmeme yardım etti ve sonra beni içine yönlendirdi. İlk hamlede dibe vurarak ona çarptım. Amciği etrafımda titreşirken ikimiz de inledik, beni ıslak sıcağında sıkıca tuttu.

Çekildim ve onu yatakta bir santim yukarı kaldıracak kadar kuvvetle geri girdim. Bacaklarını belime dolayarak beni daha derine çekti.

"Daha sert," diye yalvardı, tırnakları sırtımı yarın takacağım izler bırakacak şekilde ovuyordu.

Homurdanarak açığı değiştirdim, amı kasıldığında ve bakışları odaksızlaştığında doğru noktaya vurduğumu biliyordum. Patlamadan önce o noktaya olabildiğince çok vurmayı kendime görev edindim.

Tüm vücudu kaskatı kesilmeden önce yedi kez daha sokmayı başardım ve sonra tutuldu, sahip olduğum her şey için beni sağarken boşluğu delen keskin bir çığlık attı. Omurgamda şimşekler çakarken inledim ve kendimi onun içine boşalttım.

sonra aldığımdan daha zor nefes alarak göğsüne yığıldım, yüzümü formama bastırdım. Parmakları dalgınca başımı okşamak için kalktı.

"Otuz sekiz kaldı," diye mırıldandı. "Hafta sonu bitmeden beni gerçekten öldürebilirsin."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Durmamı ister misin?"

Gözleri, aletimin yeniden sertleşmeye başlamasına neden olan eğlenceli bir şekilde daraldı. Dudaklarını yaladı. "Asla."

BÖLÜM 30



OceanofPDF.com

MADDIE

(Ryan arabayı Cain Malikânesi'ne giden uzun araba yoluna çevirdiğinde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Midem

Bakımlı çimenleri ve mermer heykelleriyle üç katlı ucubeye bakarken içim çalkalandı. Dışarıdan bakıldığında bu ev mimari bir rüyaydı ama sahibi olan adamın en yüksek bir pislik olduğunu biliyordum.

Beckett Cain'i görmek, katılmak istediğim aktiviteler listesinde üst sıralarda yer almıyordu. Bir yabancıнын diş fırçasını kullanmak ile kuduz bir kurtla kovalamaca oynamak arasında bir yerdeydi.

Ryan konsolun diğer tarafına uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni güven verici bir şekilde sıktı. Onun dokunuşuna tepki verirken tenim farkındalıkla karıncalandı. Dün gece inanılmazdı. İnanılmazdı.

Birkaç tur atmıştık ve ben gece boyunca sadece biraz uyuyabilmişim. Bu sabah uyandığımda Ryan'ın ellerinden biri göğsümün etrafında sahiplenici bir Çekilde kıvrılmış, diğeri de kalçalarımın arasına yerleşmişti. Uyandığımı fark eder etmez, beni sırtüstü yatırıp sert sikini bana saplamadan önce parmaklarıyla yavaşça okşayarak orgazm etti.

Saydığımı göre bana borçlu olduğu orgazm sayısını 10'a çıkarmıştı. On bir de olabilirdi ama gecenin bir yarısı bilincim gidip gelirken, yüzü amıma gömülüyken yaşadığım o anın gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğundan tam olarak emin değildim.

Ama Ryan arabasını eve çıkan merdivenlerin önüne park ettiğinde içimdeki her şey buruştu.

"Gir ve çık, bebeğim," diye mırıldandı, eve bakarak. Bakışları bana kaydı. "En azından Cori seni gördüğüne sevinecek."

Ryan'ın küçük kız kardeşi Corinne'i düşününce keyfim yerine geldi. Çok tatlı bir kızdı ama birkaç öğrenme güçlüğü vardı, bu da ona sonsuz bir masumiyet veriyordu ve Beckett, Ryan söz dinlemediği takdirde onu yok etmeye hazırdı.

Eğer Ryan ve ben çizgiyi aşmazsak. Eğer Ryan'la evlenip bir bebek doğurmazsam Ryan ailevi bir miras talep edebilecekti, Beckett Corinne'i sırf onu hamile bırakmak amacıyla bir pislikle evlendirmek için uykularının açıkça belirtmişti. Daha on bir yaşındaydı.

O nefret ediyordum.

Ryan'a küçük bir gülümseme verdikten sonra elini ve alçak spor arabadan indim. Pencerenin yanında durabilecek birine görünmediğimden emin olmak için biraz manevra yapmam gerekti. Kapıyı kapattığımda tepemde bir gök gürültüsü yankılandı. Gri bulutlar uğursuzca dönüyor ve araba yolunu kaplayan palmiye ağaçları sallanıyordu. Alışılmadık Güney Kaliforniya fırtınası Cain 'nin arazisinde ağır gölgeler bırakmıştı.

Ryan arabanın yanından geldi ve beni merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce elimi tuttu. Zile uzandığında kapı açıldı ve uşak bizi karşıladı.

"Bay Cain, Bayan Cabot." Saçsız başını eğdi ve içeri girmemize izin vermek için geri çekildi. Kapıyı kapattığında, geniş fuayedeki sessizlik yaşayan, nefes alan bir şeye dönüştü ve bundan sonra olacakları beklemeye başladı.

Heybetli girişe şöyle bir göz attım. Büyük, geniş bir merdiven sağ taraftan yukarıya doğru kıvrılıyordu, altın rengi parmaklıkları ve pırıl pırıl korkulukları vardı. Beyaz duvarlarda bana iğrenç görünen eski ve muhtemelen pahalı sanat eserleri asılıydı, bu da mekânı bir evden çok bir müzeye benzetiyordu.

Sol taraftaki resmi oturma odası cam kapılar ardında kapatılmıştı, ama içeriyi, zengin koyu ahşap zemine karşı bozulmamış beyaz mobilyaları ve halıları görebiliyordum. Mermerli büyük fuaye

Zeminler uzun bir koridor boyunca uzanıyordu ve bu koridorun bir şefin ağzının suyunu akıtacak bir mutfığa çıktığını tecrübelerimden biliyordum.

Her şey çok soğuk ve antiseptikti. Aslında Michigan'daki küçük karavanımı özlememe neden oldu. En azından orası gerçek bir ev gibi hissettiriyordu.

"Babam nerede?" Ryan sordu, kayıtsız ses tonu elimi tutuşundaki nazik tavırla çelişiyordu.

"Çalışma odasında. İkinize de bir şey ikram edebilir miyim?" Adam konuşurken çok sıkılmış görünüyor. Küçük kahverengi gözleri bizi incelerken dudağının üzerindeki gür beyaz bıyığı seğiriyordu.

Ryan başını sallayarak, "Hayır, Thomas," dedi ve onu başından savdı.

"Pekala, efendim. Öğle yemeği saat bir buçukta başlayacak. Bay Cabot'u bekliyoruz. Uçağı rötar yaptı."

Omurgam sertleşti. Adam'ın beni ziyaret ettiği geceden beri onunla konuşmamıştım ve yeniden bir araya gelmeyi dört gözle beklemiyordum.

Ryan'ın eli benimkinin etrafında sıkılaştı, sanki midemde dolaşan endişe dalgasının beni çıldırma bölgesine gönderdiğini biliyordu. "Kız kardeşim nerede?"

Daha sorusunu bitiremeden, kavisli merdivenin tepesinden tiz bir çığlık yükseldi. Cori kardeşine ulaşmaya çalışırken neredeyse ayaklarına takılıp düşerken ayakkabılar basamakları hızla indi. Minik sarışın kasırga kendini onun bekleyen kollarına atmadan önce uzaklaşmayı başardım.

Yeniden bir araya gelmelerini izlerken gülümsedim.

"Buradasın!" Cori bağırdı, sesi ucsuz bucaksız boşlukta yankılanıyordu.

"Selam ufaklık," diye selamladı Ryan, sesindeki şefkat içimin yapış yapış olmasına neden oluyordu.

Ama bir saniye sonra sinirli bir sesin, "Bu gürültü de ne böyle?" diye bağırmasıyla bu düşünce yıkıldı. Koridorun sonundaki bir kapı çarparak açıldı ve Beckett hışımla koridora daldı.

Corinne irkildi, Ryan'ı bıraktı ve ağabeyi arkasına götürürken başını eğdi. Babası her sorunun oymuş gibi onu koruma ihtiyacı hissederek eline uzandım.

Uyuşturucu etkisindeki annem bile kokainin neden olduğu öfke nöbetlerinde bana Beckett'ın kızına baktığı kadar nefret ve aşağılamayla bakmadı.

"Sadece merhaba diyordu." Ryan soğuk bir şekilde babasının sözünü kesti.

Beckett oğluna hiç bakmadı. Hâlâ titreyen Cori'ye odaklanmıştı. "Sana ne söyledim?"

"Çalışırken sessiz olmak için," diye yanıtladı Cori korkudan titreyen minicik bir sesle. Yan tarafıma daha sert bastırdı.

"Bunu anlamak senin için neden bu kadar zor?" diye devam etti, boynunda bir damar patlamıştı. "Ne kadar aptal olabilirsin?"

"Yeter!" Ryan havladı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Olayların şiddete dönüşme ihtimaline karşı Corinne'i geri çektim.

Dürüstçe mi? Ryan'ın babasını yere sermesini umuyordum. Muhtemelen bu sivri ayakkabıları o yerdeyken böbrek vuruşu yapmak için bile kullanırdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Corinne, gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzülürken.

Beckett tiksintiyle ondan uzaklaşmadan önce, "Evet, öylesin," diye alay etti. Öfkesini Ryan'a yöneltti. "Bana kızımı nasıl idare *edeceğimi* söyleme."

"Belki bir baba gibi davrandığında, ona nasıl davrandığın konusunda sana bir bok vermeyeceğim," diye karşılık verdi Ryan.

Hâlâ öfkeli olan Beckett soğuk mavi gözlerini bana çevirdi. Dudakları kıvrıldı. "Bu o küçük fahişedeğil mi?"

Beckett'ın bana hoş geldin paspası sereceğini tahmin etmemiştim ama cidden mi? Ryan bir adım öne çıktı ve babasını bir adım geriye itti. "Kendine dikkat et, ihtiyar."

Beckett güldü, yakıcı ses etrafa yayılıyordu. "Ciddi misin? Sen zaten sıkı bir kadın tarafından kırbaçlanmışsın-"

"Bu cümleyi bitirmemen lanet olası diğlerini koruman için hayati önem taşıyor," diye tükürdü Ryan, omuzları ağır nefeslerle yükseliyordu.

Beckett'a elimden geldiğince nefret dolu bir bakış attım ve yüz ifademi düzelterek Cori'ye döndüm. "Hey, neden yukarı çıkmıyoruz?" Bu tatlı küçük kıızı hıyar babasından olabildiğince uzağı götürmek isteyerek önerdim.

Tereddütlü bir gülümseme verdi ve Ryan'la göz göze geldik. Belli belirsiz bir onay işareti yaptı ve ben de Corinne'i aceleyle yukarı çıkardım. Biz daha yolu bağırışlar yeniden başladı.

Corinne'in odasına sadece bir kez daha girmiştim, bu yüzden onun önden gitmesine izin verdim ve içeri girdikten sonra kapıyı sıkıca kapattığımdan emin oldum. Ama sonra donup kaldım, şaşkın bakışlarım gördüğüm her şeyi kavradı.

Ya da görmüyordum.

"Cori," diye başladım yavaşça, "eşyaların nerede?" Birkaç hafta önce doğum günü için buraya geldiğimde, bu oda doldurulmuş hayvanlarla ve bir prensesin isteyebileceğı pembe her şeyle doluydu. şimdi duvarlar soluk gri renkteydi ve yatağının üzerinde gri ve limon rengi çizgili bir yorgan vardı.

Gördüğüm tek kişisel dokunuş, yatağının yanındaki cam komodinin üzerinde duran, Ryan ve Corinne'in birkaç yıl önce plajda çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Yatağa doğru yürüdü ve bacaklarını sallayarak kenarına atladı. "Babam artık bir yetişkin olduğumu söyledi. davranmak zorundayım. Ve büyük kızların oyuncakları olmaz."

Siktiğimin Beckett Cain'i. Eğer Ryan onu öldürmeseydi, ben .

Corinne *on bir* yaşındaydı. Hâlâ oyuncakları, doldurulmuş hayvanları ve normal küçük kızların yatak odalarında bulunan her ne halt varsa, kesinlikle olmalıydı.

"Ne anlama geliyordu?" diye sordu aniden, kalp şeklindeki yüzünü kaldırıp bana ağabeyini hatırlatan o masmavi gözleriyle.

Kaşlarımı çattım ve ona doğru yürüdüm. "Ne demek istedin, tatlım?"

"Fahişe mi?" Masum ağzından çıkan o pis kelime

Yanlış.

Yüzümü buruşturdum ve onun önünde çömeldim. "Bu kötü bir kelime."

Alnı kırıştı. "Babam bunu çok söyler. Bazen telefonda. Bazen kızdığında, bazen de ziyaretine kadınlar geldiğinde ve sesi tuhaflaştığında, mesela ben hastalandığımda."

Beckett'in muhtemelen bu evde dolaştığı kedi geşit törenini düşünmek istemiyordum ve Cori'nin burada yaşamak zorunda olmasından nefret ediyordum.

"Bu hoş bir kelime değıl," dedim dikkatlice. "Bunu söylememeliyiz."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Tamam. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," diyerek ayağa kalktım. "Takla atma alıştırmaları mı yapıyordun?"

Yüzü aydınlandı. "Evet! İyileşiyorum!"

Pencereye baktım ve yağmurun cama sıçramaya başladığını gördüm. Bir dahaki gelişimde dışarı çıkıp antrenman yapabileceğimizi umuyordum.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Corinne fısıldadı.

Bakışlarım ona yöneldi, dudaklarım yukarı kalktı.

"Elbette." "Majestelerini sakladım," diye itiraf etti, gözleri kocaman olmuştu.

Sentetik kürkünde ışıltılı pembe cicili bicili ipler olan beyaz ve siyah köpeği hatırlamam bir saniye sürdü. Bir doğum günü hediyesiydi ve ona bayılmıştı.

Etrafıma bakındım. "Nereye?"

Yumuşak sesi alçaldı. "Ryan'ın odasında."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Babam oraya hiç gitmez," dedi hemen. "Ryan'ın da aldıracağını sanmıyordum. Kız onun dolabında, eski futbol çantasının içinde."

Gök gürültüsü tepesinde gümbürdedi ve o sıçradı. Pencereye bakarken gözleri panikle doldu.

"Sadece bir fırtına," diye söz verdim.

Alt dudakları titredi. "Bundan nefret ediyorum. Yavru köpeğimi istiyorum." Bakışları kapıya yöneldi. "Ama babam olabilir. Onu görürse çok kızar."

Dudaklarım seğirdi. Bariz korkusu olmasa bunu söylediğini duymak çok sevimli olurdu. "Büyük deli, ha?"

Başını salladı.

"Gidip Majestelerini getirsem nasıl olur?" Fısıldadım. "Ryan'ın odası koridorun sonunda, değil mi?" Beckett ve Ryan'ın birbirlerine bağırmayı henüz bitirmemiş olmalarına imkân yoktu, bu yüzden muhtemelen içeri girip çıkabilirdim.

"Bunu yapar mısın?"

Başımı salladım ve kollarını belime dolamak için yataktan fırladı. "Teşekkür ederim Maddie."

Yumuşak saçlarını okşadım. "Burada bekle, tamam mı?" Döndüm ve aceleyle odadan çıkıp koridordaki son kapıya doğru ilerledim. Kapıyı iterek açtım.

Ryan'ın dünyasına adım attı.

Ryan'ın gençliğine ait olduğu belli olan bu odaya dalacak vaktimin olmaması çok yazıktı. Oda karanlıktı, lacivert boyalı duvarlar ve siyah ahşap mobilyalar odayı bir mağara gibi gösteriyordu. Büyük boy kral yatak, güneşi engelleyen ağır perdelerle örtölü tavandan tabana pencerelerin bulunduğu duvarın karşısında duruyordu.

Duvara monte edilmiş devasa bir televizyonun önünde bir koltuk ve bir kanepenin bulunduğu oturma alanına şöyle bir göz attım. Altındaki küp raf ünitesinin birkaç oyun konsolu ve kontrol cihazı duruyordu. Boş bir masa, eski ders kitapları ve çerçeveli fotoğraflarla dolu bir kitaplık vardı. Yatağın yanındaki kapıdan bir ebeveyn banyosu gördüm, bu da masanın yanındaki kapının muhtemelen dolap anlamına geliyordu.

Kapıyı çekerek açtım ve bir ışık düğmesi aradım. Tabii ki kocaman bir gömme dolaptı. İçeri girdiğimde Ryan gibi kokuyordu ve etrafta eski futbol çantasını aramaya başladım. Sonunda yıpranmış mavi çantayı buldum ve çıkarıp fermuarını açtım. Eski bir PCA oyun kitabının altında Majesty vardı.

Köpeği çekip ayağa kalkmaya başlamıştım ki yatak odasında birinin sesini duydum. Ryan olmalı diye düşünerek kafamı dışarı uzattım.

Yanlış bir çift mavi göz bana baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Beckett'a doldurulmuş köpeği bırakıp gömlek rafının altına tekmeleyerek sordum.

Beckett bana sıırttı. "Bu evin sahibi benim, unuttun mu?" Kapıyı iterek kapattı ve içim sıkıştı.

Dolaba kapatılmaktan hoşlanmadığım için dışarı çıktım.

"Neden buradasın?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla, dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı.

Çenemi kaldırdım. "Ryan nerede?"

"Meşgul." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Oğluma karşı kullanmak için başka bir şey mi arıyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Hayır."

Kıkırdadı. "Yazık. O son gösteri..." Yavaşça bana doğru yürüdü, santim uzağımdayken durakladı. Elini kaldırdı ve

saçlarımın ucuna dokundu. "Bu harikaydı."

"Zekice mi?" Kekeledim, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Bir adım geri attım ve kapıya vurdum.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gülümsemesi büyüdü ve eli hiç de uygun olmayan bir şekilde enseme kavradı. "Ve babanın yüzündeki ifade... Nişan partisinde bu saçmalığı yapan lanet olası dahi."

Söylediklerinden ve *yaptıklarından* dolayı hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Ellerim iki yanımda gevşek bir şekilde asılı dururken zar zor nefes .

Ellerinin böyle bir sorunu yoktu; enseme dolanmayan eli kalçama yerleşti ve sıkıldı.

"Aylar önce Gary ve Ryan'ı aşağılamayı teklif ettiğinde bu kadar yaratıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim." Yanağını yanağıma bastırdı, dişleri kulak mememi ısıırıyordu. "Sen gerçekten benim iyi küçük fahişemsin, değil mi?"

İlk selamlamasındaki kelimeler yepyeni bir anlam kazanırken ürperdim. Ne yazık ki, izin almak için duyduğum korku ve tiksintiyi açıkça yanlış anlamıştı. Bana doğru bastırdı, kendini karnıma sürttü.

"Paranın sana düşen kısmını hesabına yatırdım, ama umarım bu birlikte geçirdiğimiz zamanın sonu değildir." Boğazımın sütununu yaladı.

Bu beni içine düştüğüm alternatif dünyadan kopardı. Ellerim havaya kalktı, kollarını kavradım ve onu itmeye çalıştım. "Ryan'la evleniyorum."

Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdığında gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Biliyor musun Laine, o geceye kadar bu ıslah olmuş fahişe rutinine neredeyse inanıyordum. Ama sen her zaman geçen yıl hangi Cain'in *gerçek* güce sahip olduğunu bildiği için yatağıma giren kız olarak kalacaksın."

Oh, *lanet* olsun. İkizim *şimdi* ne yapmıştı? "Tamam, bekle-"

Beckett ağzını benimkinin üzerine kapatarak beni susturdu. Dehşet içinde nefesim kesildi ve o da bu fırsatı kullanarak dilini ağzıma soktu. Kalçaları karnıma çarparak beni sabitledi.

kapıya doğru. Hareket edemedim. Onu itmeye çalıştım ama yerinden .

"Ne oluyor lan?"

İşlerin daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim ama Ryan'ın şaşkın sesini duyunca ne kadar yanıldığımı anladım.

Beckett bağıını kaldırdı ve Ryan'ın sürpriz gelişi onu itmeme yetecek kadar dengesini bozdu.

Ryan'baktım, gözlerindeki öfkeyle kalbim ayaklarımın altına düştü. Bu bakışı daha önce de görmüştüm ve ağlamak istiyordum.

"Ryan." Beckett gömleğini düzeltti ve sanki bu tamamen normal bir davranışmış gibi oğluna gülümsedi. "Telefon görüşmeni bitirdin mi?"

Ryan'ın yüzü kızardı. "Ciddi misin? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Beckett'ın ağzının köşesi kıvrıldı. "Ne? Özür mü istiyorsun? Büyü artık. Belki bir erkek gibi davransaydın, bir kadını elinde tutabilirdin."

Ryan'ın bakışları bana kaydı. "Çık dışarı."

Korku üzerime çöktü. Hayır, hayır. Anlamak *zorundaydı*. "Ryan-"

"Defol. *Dışarı*," diye tısladı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Bir adım attı

kapıdan uzaklaşıp bana bir yol açtı.

Odadan koşarak çıkarken gözyaşlarımı saklamak için başımı eğdim.

BÖLÜM 3 1



OceanofPDF.com

MADDIE

(Bir yanım kaçıp saklanmak istiyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu. Ryan bizi buraya getirmişti ve ben bir şekilde Anahtarlarını almayı başarmıştım ama hâlâ araba kullanmayı bilmiyordum. Bu lanet olası evin içinde yeniden toplanacak özel bir köşe bulmak yolumu bile bilmiyordum.

Yukarıda olanlar hiçbir şekilde benim suçum değildi, ama daha önce Madelaine'in Ryan'ı becerdiği açıktı. Babası dilini boğazıma sokarken ve kaykay parkındaki bir ray gibi üzerimde tepinirken içeri girdiğinde bunu iddia edemezdim.

Ama bunların hiçbirini istemediğimi, durdurmaya çalıştığımı anlayacak mıydı?

"Maddie?" Corinne'in yumuşak sesi içimdeki korkuyu dağıttı ve dışarı bakarken kapısının aralık olduğunu görmek için döndüm. "Daha fazla bağırış duydum."

Hızla odasına girdim ve kapıyı kapattım. " yok."

"Majesteleri?" Köpeğin bende olmadığını fark ettiğinde yüzü düştü. Bir gök gürültüsü daha evi sarstı ve belime atlayıp bana sarılmadan önce yumuşak bir çığlık attı.

"Hâlâ Ryan'ın odasındaki dolapta. Baban beni yakaladı-" Başını geriye eğildi, gözleri irileşti. "Sana zarar verdi mi?"

Gözlerim kısıldı, paniğimin yerini endişe aldı. "Hayır. Neden? Seni incitti mi?"

Bakışları başka yöne kaydı ve başını inandırıcı olmayan bir şekilde salladı.

"Cori, eğer baban sana zarar veriyorsa-"

"Sadece kötü şeyler söylüyor," diye mırıldandı, yüzünü göğsüne gömdü. "Ama o benim babam, yani beni seviyor. Onu çünkü aptalım. Daha iyi olmalıyım."

On dakikadan kısa bir süre içinde ikinci kez gözlerim doldu. "Tatlım, sen aptal *değilsin*. Baban böyle şeyler söylememeli."

Arkamdaki kapı sertçe çalındı ve bir saniye sonra Ryan açtı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, sanki araziye serpiştirilmiş sessiz heykellerle aynı taştan oyulmuş gibiydi.

"Baban geldi," dedi bana, çığlık atmak istememe neden olan eşit bir tonda. "Aşağıya inmemiz gerekiyor."

"Cori fırtınadan korkuyor," diye mırıldandım, hâlâ saçlarını okşuyordum. O anda kız kardeşinin arkasına saklandığım için muhtemelen on farklı türde korkaktım ama düşünmek için alana ihtiyacım vardı.

Gözlerindeki buzun bir kısmı eridi. Corinne'e baktı. "Bayan Wallace yukarı geliyor. Ona fırtına geçene kadar seninle takılmasını söyledim."

Kız kardeşi başını kaldırdı. "Seninle yemek yemeyecek miyim?"

Dudakları ince, gergin bir çizgi halinde sıkıştı. "Hayır. Zaten sıkıcı olurdu."

"Maddie benimle kalabilir mi?" Bana kurnaz olmayan gözlerle baktı. "Siz Bayan Wallace'tan daha eğlencelisiniz."

"*Pekâlâ*," diye düzeltti Ryan, başını biraz hüzünle sallayarak.

"Üzgünüm Corinne, ama Madelaine'in benimle aşağıya gelmesi gerekiyor."

Madelaine.

Ryan "ı onu parçalamamdan ve beni dinlemesini talep etmemden kurtaran tek şey aramızdaki küçük kızdı.

Bu nişan partisinin tekrarı gibiydi, tek farkı *beni* babasını öperken kendi gözleriyle görmüş olmasıydı. Elbette, geçen haftayı bana güvendiğini söyleyerek geçirmiş olabilir ama ben bile bunun kötü görüldüğünü biliyordum.

Corinne isteksizce gitmeme izin verdi. "Seni sonra göreceğim miyim?"

Ryan ona yumuşak bir bakış attı. "Evet. Yola çıkmadan önce uğrayıp seni göreceğiz, tamam mı?"

Yumuşak bir şekilde iç çekti ve başını salladı. "Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, bana dönüp kapıyı biraz daha açmadan önce onun iyiliği için dudaklarına keskin bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. "Hadi gidelim."

"Görüşürüz Cori," diye fısıldadım kalbimi çalan küçük kıza.

Tatlı, masum gülümsemesi neredeyse felaketim olacaktı. "Sonra görüşürüz. Seni seviyorum, Maddie!"

Duygularım beni boğdu, neredeyse kelimelerimi boğuyordu. "Ben de seni seviyorum, tatlı kız." Titrek bir nefes alarak koridorda Ryan'a katıldım.

Corinne'in kapısını kapattı ve beni takip edip etmediğimi görmek için beklemeden sertçe benden uzaklaştı.

En üst basamağa çıktığımızda dayanamadım. Uzanıp bileğini tuttum. "Ryan."

Dondu kaldı ve sarsılmadan önce bana baktı. "Şimdi olmaz."

"Düşündüğün gibi değil," diye tısladım, göğsüm bir ihtiyaçla yanıyordu. Ona gerçekte ne anlatmak için.

Döndü ve beni duvara yasladı, mavi gözleri acı vaadiyle parlıyordu. "Şimdi olmaz. Bu yemeği babalarımızla birlikte atlatmamız gerekiyor, o yüzden bana bir iyilik yapar mısın? Sessiz ol ve yanımdan ayrılma ki birini öldürmeden bizi buradan çıkarabileyim. Bununla başa çıkabilir misin?"

Yutkundum, bu basit hareket kırık bir camı boğazımdan aşağı itmek gibiydi. Cam içimi parçalamaya başladığında tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Gözlerindeki nefret, mutlak acıyı zar zor maskeliyordu, eziciydi. Beckett'in bize ne kadar zarar verdiğini fark ettiğimde acı içimi parçaladı.

Bakışları kısa bir süre benimkileri aradı ve aradığı şeyi bulduktan sonra başıyla onayladı ve dönüp beni söz dinlemeyen bir çocuk gibi bileğimden tutarak merdivenlerden aşağı indirdi.

Merdivenlerden inerken mideme bir korku çöktü. Koridordan geçip yemek odasına vardığımızda midem bulanmaya hazırdı. İçeri girdiğimde Gary'nin bakışlarının keskinleştiğini fark etmemiş olamazdım. O

Ryan sandalyeye oturmadan önce beni bir koltuğa bırakırken merakla baktı. Diğer yanında Beckett ve Beckett'ın hemen sağında Gary'yle dördümüz on altı kişilik masada küçük bir grup oluşturduk.

Koyu ceviz masanın her iki ucundaki tavandan iki büyük kristal ve altın avize sarkıyordu. Krem rengi minderlere sahip yüksek arkalıklı sandalyeler masanın üzerinde sıralanmıştı. Gary'nin arkasındaki cam duvar, geniş çimenleri, pırıl pırıl havuzu ve mağarasıyla arka bahçeyi gösteriyordu.

Beckett boğazını temizledi ve bir bardak kehribar rengi sıvıyı kaldırdı. "Ölen arkadaşınızın şerefine kadeh kaldıralım mı? Kindell cehennemde çürüsün." İçkiyi sırtarak geri fırlattı.

Ellerim masanın altında, kucağımda yumruk oldu. Göz ucuyla Ryan "a bakmaktan kendimi alamıyordum, ama o en ufak bir Çekilde bile rahatsız olmuÇ görünmüyordu.

Gary'nin gözlerinin kenarları seğirdi ama Adam'ın ölümünü umursadığına dair verdiği tek işaret buydu.

"Ğyi ki kurtulduk," diye mırıldandı Ryan, su kadehine uzanıp uzun bir yudum aldı.

Amin, sessizce kabul ettim, kımıldamadan.

Gary'nin bakışları bana kaydı. "Nasılsın tatlım? Buralarda pek bulunamadığım için üzgünüm."

Sahte bir gülümseme takındım. "Harika."

Beckett eğlenerek homurdandı ve Ryan'ın dişlerini gıcırdattığını duyar gibi oldum.

Gary'nin gözleri kısıldı. "Tasarımcıdan haber aldım. Elbisen Şükran Günü hafta sonu ilk provana hazır olacakmış. Tek başına yerine benimle Milano'ya gelebilirsin diye düşünüyordum."

Çoğu kız için babalarıyla İtalya'ya gitmek bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Ama bunun, okul bir haftalığına resmen kapalıyken beni kontrol altında tutmanın bir yolu olduğunu biliyordum. En azından Adam'la uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

"Aslında bizim planlarımız var," dedi Ryan ona.

Beckett'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Büyükbabam gelmemizi istedi." Ryan babasına ters ters bakarken koltuğunda geriye yaslandı. "Corinne'in de gelmesini istedi. Yaşlı adamın nasıl olabileceğini bilirsin."

Şimdi dişlerini sıkma sırası Beckett'taydı. "Tamam. Kız kardeşini al. Uğraşmam gereken bir baş ağrısı daha azalır." Oğluna bir sıra düzgün dişini gösterdi. "Hemşiresinden duydum. Yaşlı piçin yıl sonuna kadar dayanabileceğini sanmıyor."

Baba ve oğul birbirlerine baktılar, sessiz bir irade savaşına kilitlenmişlerdi ve sonunda Ryan'ın yüzünü buruşturup küçük bir onay işareti yapmasıyla sona erdi. Beckett kıkırdadı, bu ses yırtıcı bir boz ayının kükremesi kadar rahatlatıcıydı.

"Bunu arasının düzeldiği anlamına mı almalıyım?" Gary bizi ilgiyle süzerek konuştu.

Ryan bana bakarak, "İkimiz de ne yapmamız gerektiğini biliyoruz," diye cevap verdi. "Değil mi Madeline?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Beckett güldü ve Ryan'ın omzuna ağır bir el vurmak için uzandı. "Gördün mü evlat? Onu senin için bağkasının hazırlaması, senin hâlâ eğlenemeyeceğin anlamına gelmez."

Oh, ew. Dean'den mi bahsediyordu yoksa kendinden mi? Her iki durumda da kusmuk torbasına ihtiyacım olacaktı.

Ryan'ın dudakları soğuk, neredeyse ölü bir sırtıyla kalktı. "Sen öyle diyorsan. Şahsen ben hiç kimsenin özensiz saniyelerinin hayranı olmadım. Ama hey, eğer *senin olayın buysa...*"

Beckett'in gülümsemesi kırılanlaştı.

Tabağıma baktım, yanaklarımın kızdığım için mi yoksa utandığım için mi ısındığından emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de olabilirdi.

Gary dişlerinin arasından bir nefes tısladı. "Kulağa doğru geliyor."

Beckett soğuk bakışlarını Gary'ye çevirdi. "Söyleyecek bir şeyin mi var, eski dostum?"

Gary kayıtsız bir omuz silkti. "Sadece oğlun bunu gibi görünüyor. Yani, ama. Benden sonra kaç kadınla yattın? Yıllar içinde izini kaybettim."

Beckett ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ne diyebilirim ki? Kuku kukudur. Ve senin de varoşlara vardı. O fahişeler sana izin verecek

Herhangi bir şey. Mesela... Siktir. Adı neydi onun? Büyük memeli sarışın olan mı? O diğerlerinden biraz daha uzun sürdü. Amy mi? Andie?"

Ah, tamam, şu anda buradan başka bir yerde olmam gerekiyordu. Kadın düşmanlığı boğucuydu. Bu pislikler iğrençti. Kendi suyuma döndüm ve bu konuşmanın ağızımda bıraktığı iğrenç tadı gidermeye çalıştım.

Beckett parmaklarını şıklattı. "Angie. Angela... Porter'dı, değil mi?"

Suyumu içerken boğuldum. Bardağımı yere çarparken gözlerim yandı. Ryan ve Gary bana baktılar; birincisi endişeli, ikincisi ise acımasız görünüyordu. Beckett *lanet* olası *annem* hakkında konuşmaya devam ederken umursamazdı.

"Tanrım, o kaltak her şeye hazır. Biraz kokain ve... sikiş." Güzel bir anıyla başını salladı.

Gary beni izledi, dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı. "Açgözlü bir amcıktı. Hak ettiğinden fazlasını isterdi. Ama yetenekleri yatak odasında sona ererdi."

Beckett elini masaya vurdu ve gülerken çatal bıçakları zıplattı. "Boş ver onu. Bu beceriler mutfağa, vestiyere, banyoya çok iyi tercüme edildi..."

Ryan içini çekti, sesi sinirli bir gümbürtü gibi çıkıyordu. "Ciddi misin? Madelaine ve ben buraya gerçekten de taşaklarınız pörsümeye başlamadan önce ne kadar aksiyon yaşadığınızı konuşmaya mı geldik?"

Gary ona hiç aldırmış etmedi. "Biliyor musun Beck, sikim hangi amcığa girerse girsin peşinden koşmayı hep sevmişsindir."

Ellerim kucağımda kenetlendi, aciz bir öfke içimi kırbaçladı.

Beckett alay etti. "Onun amcığı değildi. Lanet bir süpürge gibi bir ağız vardı ve kıcı... Eğer birkaç kez içine girmediyse, neredeyse senin için üzülüyorum. Dediğim gibi, her neyse ondan bir fırt çıktın mı kızın akli başından giderdi." Sırıltısı vahşileşti. "Öyle *olmasa* bile mi? Kavga eğlenenin yarısıydı."

Midem çalkalandı, alnımda soğuk bir ter oluştu.

Şu anda bunu duyamazdım. Şu *burada olamazdım*.

Belli belirsiz, Ryan'ın elinin benimkinin üzerinden kaydığını hissettim. Bana elini uzatıyorsa aramızda hâlâ kurtarılabilecek bir şeyler olabileceğini kabullenemedim bile.

Beckett çenesini ovuşturarak, "Acaba neyin peşinde," diye düşündü. "Muhtemelen aşırı dozdan falan ölmüştür."

Gary yumuşak bir kahkaha attı ve bakışları doğrudan bana yöneldi. "Nerede olabileceğine dair bir fikrim var."

Masadan ittim ve koştum, zar zor koridordaki tuvalet odasına ulaştım ve dizlerimin üzerine düşüp tuvalete kusmadan önce kapıyı tekmeleyerek kapattım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32



OceanofPDF.com

MADDIE

(Corinne'e hiç veda etmedik.

Ryan onlara bir mide rahatsızlığıyla savaştığını söyledi. okulda dolaşıyordu. Babalarımızdan birinin hamile olmasam iyi olacağına dair kaba bir şaka yapmasını bekliyordum ama yapmadılar.

Muhtemelen hamile *olduğum içindir*. Bu onlar için daha fazla para demekti. Ne de olsa amaçları beni yaz sonuna kadar evlendirip hamile bırakmaktı, böylece her biri aile vakıf fonlarından para kazanabilecekti.

Ryan beni evden çıkarıp olabildiğince hızlı bir şekilde arabasına bindirdi ve lastiklerin gürültülü gıcirtısıyla *garaj* yolundan aşağı indi.

Yağmur durmuştu ama bulutlar hâlâ grimsi mavinin çalkantılı bir tonundaydı ve tepelerinde dönerek güneşi kapatıyor, öğleden sonra saatin ancak ikiyi geçmesine neden oluyorlardı.

Ryan arabayı sürerken hissizleşmişim, Gary ve Beckett'ın annem hakkındaki duygusuz konuşmaları kulaklarımda yankılanırken Ryan bizi sessizce götürdü. Gözlerim yaşlarla bulanıklaşana kadar kucağımdaki ellerime baktım. Araba keskin bir dönüş yaptığında nefesim kesildi. Yana doğru savrulurken emniyet kemerim kilitlendi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ryan, ön camdan dışarı öfkeyle bakarken çenesi sıkılmıştı.

Ağır alılıklarla kaplı yabancı yola bir göz attım ve sonra bakışlarım ön paneldeki saate kaydı. Bir saattir yolda olduğumuzu fark .
"Neredeyiz biz?"

"Dolambaçlı bir yoldan gidiyorum," diye cevap verdi,
sesi kısıktı. "Ryan-"

"Sadece... Düşünmem gerek," dedi başını sallayarak. Ellerini direksiyonun etrafında büküp beyaz parmak eklemleriyle kavrarken ön kollarındaki damarlar kıvrılıyordu.

Koltuğuma geri yaslandım ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başladığında görmemesi için yüzümü cama çevirdim. Umutsuzluğun nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yepyeni bir katmanı ortaya çıkarmıştım.

Tamamen yalnızdım. Bex dışında güvenebileceğim kimse kalmamıştı ve bunu yapmak onu riske atıyordu. Gary ve Beckett yemek yemeye hazırlanırken anneme tecavüz edilmesine bu kadar duygusuzca gülebiliyorlarsa, Gary'nin Bex'e zarar verme tehdidini kolayca gerçekleştireceğini biliyordum. O hayal ettiğimden çok daha büyük bir canavardı.

Annem de onunla birlikte bir yerde kapana kısılmıştı.

Dünyanın en boktan annesi olabilirdi ama kimse ona yaptıklarını hak etmiyordu.

Çalılar ve sıska ağaçlar aniden temizlendi ve Ryan arabayı boş bir kumsalın önünde durdurdu. Pasifik Okyanusu'nun dalgaları ritmik bir şekilde önümüze çarpıyordu. Fırtına ufka doğru çekilirken, bu güzel ve ölümcöl bir manzaraydı.

Mavi-beyaz küçük bir ev, sudan yüz metre kadar uzakta, kum sazlıklarının arasına sıkışmıştı. Etrafını saran beyaz verandası davetkâr bir hava veriyordu ama hiç ışık yanmıyordu. Evde kimse yoktu.

"Neredeyiz biz?" Fısıldadım. Belki de beni bu kadar uzak ve ıssız bir yere getirdiği için endişelenmeliydim.

Ryan motoru durdurdu. "Çocukken annem beni bu sahile getirirdi. O öldükten sonra... Buraya düşünmeye gelirdim. Babamın söylediği ve yaptığı şeyleri düşünmek için." Dudakları hafifçe yukarı kalktı. "Kız kardeşinle nişanlandıktan sonra çocuklarla buraya geldim. Kusana kadar içtim."

"Beni neden buraya getirdin?" Döndüm ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Çünkü düşünmeye ihtiyacım var," diye dürüstçe cevap verdi ve sonunda bana baktı. Pişmanlık gözlerini doldurmuştu. "Bu işe yaramıyor Maddie."

Bir çatlak kalbimi parçaladı. "Babanı ben öpmedim Ryan."

"Biliyorum," dedi ve yanağımdan süzülen bir damla yaşı silmek için uzandı. "İçeri girdiğim anda bunun ne olduğunu anladım. Orada olmadığım için çok üzgünüm. Yapmalıydım... Kahretsin, bir şeyler deneyeceğini bilmeliydim."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Ama çok kızgındın. Bana sessiz olmamı söyledin-"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Çünkü babamı öldürmemek için aklıma gelen tek şey buydu. Varsayımsal olarak değil, Maddie. Onu öldürecektim."

Kaşlarımı çattım. "Ryan."

Koltukta öne doğru kaydı ve elini götürdü.

Bir saniye sonra eli görüldüğünde bir silah tutuyordu.

Kalbim durdu, bakışlarım ona kaydı. "Bu da nereden çıktı?"

Silahı arabanın önüne koydu. "Yatak odam. Eğer sana tekrar dokunsaydı, onu vururdum. Kahretsin, muhtemelen vurmalıydım da. Konuştukları kadın? O senin annendi, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Yüzünü buruştururken gözleri kayarak kapandı. "Çok üzgünüm bebeğim. Bunu duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Özrü ve sesindeki ıstırap, son savunmalarımı da parçaladı. buruşurken hıçkırıklar bedenimi sarıyordu. Ryan kapısını iterek açarken tepemde bir zil çaldı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapımı açıp emniyet kemerimi çözüyordum.

Beni zahmetsizce kollarına aldı, kollarımı ve bacaklarımı ona doladığımda elleri kığımın altına kaydı. Beni kum ve çimenlerin üzerinden eve doğru taşırken adımları hiç duraksamadı. Ağlarken yüzümü boynuna gömdüm, her şey yoluna girecekmiş gibi davranmaya devam edemeyecek kadar bitkin ve bunalmıştım.

Delicesine kendimi aşmıştım ve içinde bulunduğum çılgın trenin imdat frenini nasıl çekeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ryan ağırlığımı bir koluma verdi ve boştaki eliyle cebine uzanıp bir dizi anahtar çıkardı. Bir saniye sonra

anahtarı ön kapının kilidine soktu ve kapı kolayca açıldı.

Sağ taraftaki tuş takımından yüksek bir bip sesi geldi ve susması için bir kod girdi. Sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve bizi evin derinliklerine doğru götürdü.

Bizi büyük bir sandalyeye oturttuğunda nihayet başımı kaldırdım, beni yakın tutarken kucağına oturdum.

Burnumu çekerek, beyaz süslemeli güvercin grisi duvarlara baktım. Mobilyalar işlevsel ve rahattı. Aşırı doldurulmuş bir kesitli koltuk grinin daha koyu tonundaydı ve ahşap zemindeki bazı koyu taneleri alıyordu. Eşleşen bir loveseat üzerinde oturuyorduk ve iki siyah deri recliner, merkezde bir cam ve beyaz ahşap sehpa ile alanın geri kalanını doldurdu. Büyük pencereler dışarıdaki sahili gösteriyordu ve odanın arka tarafına doğru bir mutfak gördüm.

"Burası neresi?" Merakımı yenemeyerek sordum. Ryan'ın dudakları kıpırdadı. "Benim evim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bir evin mi var?"

Yavaşça başını salladı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Evet. Birkaç yıl önce araziyi satın aldıktan sonra inşa ettim. Annemi hatırlayabileceğim ve uzaklaşabileceğim bir yer olsun istedim."

Hâlâ bir ev sahibi olmasına takılıp kalmıştım. "Birkaç yıl önce mi? Daha yirmi bir yaşındasın."

Yumuşak, soluk soluğa bir kahkaha attı. "Odaklandığın şey *bu mu*?"

"Çoğu genç bir ev satın almaz, bırakın bir ev inşa etsin."

Özellikle de lanet olası bir mülkleri varken," diye .

Bakışları keskinleşti. "O yer babamın, Mads. Benim evim olmadığı kesin."

"Tamam. Burası senin evin mi?"

Etrafına bir göz attı. "Bilmiyorum. Belki bir gün."

Gözlerimin altını sildim, adının hakkını veriyor gibi görünen su geçirmez bir maskara kullandığım için şükrettim. "Ryan-"

"Gitmen gerek Maddie," diye kibar bir ses tonuyla sözümü kesti. Durakladım ve şaşkınlıkla ona baktım.

Dudaklarını birbirine bastırırken eklemleri omurgamı boydan boya çizdi. "Seni nasıl kurtaracağımızı bulana kadar burada kalabilirsin."

uzakta."

"Gitmemi mi istiyorsun?" Hissettiğim acıyı gizlemek mümkün değildi.

"Kahretsin, hayır. Kalmanı istiyorum ama orada ne oldu? Maddie, seni koruyabilir miyim bilmiyorum. Madelaine kendi hayatını yaşaman için sana tuzak kuran bir sürtüktü. Neye hakkında hiçbir fikrin yoktu ve bence artık bu işten kurtulmanın zamanı geldi." Başını üzüntüyle salladı. "Seni tekrar tekrar incineceğin bir pozisyona sokmaya devam edemeyecek kadar çok seviyorum. Ve babalarımız da tam olarak bunu yapacak."

Ellerini yüzüme doğru kaldırdı ve saçlarımı geriye doğru itti. "Gitmen gerek bebeğim. Belki bir gün, tüm bu saçmalıklar bittiğinde, seni bulabilirim ve..." Söylenmemiş fikrin aramızda asılı kalmasına izin verdi.

Başka bir zamanda, başka bir dünyada, her şey farklı olabilirdi.

Ama ben hiçbir yere gitmiyordum. bile gidemezdim. "Hayır,"

dedim ona, ellerim hafifçe omuzlarında duruyordu.

Gözleri kısıldı. "Sormuyorum Madison, söylüyorum. Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulur bulmaz gideceksin. Madison Porter olmaya devam edebilirsin ama ve anneni korumak için bir ordu kiralamam gerekse bile seni ve anneni koruyacağımdan emin ol."

Keskin bir nefes aldım. "Hiçbir yere gitmiyorum Ryan. Madison Porter diye biri de yok."

Altımda sertleşti, kavgaya hazırlanıyordu. "Kahretsin, Maddie-"

"Beni öldürdü," dedim basitçe, gerçeğin ortaya çıkmasına izin vererek. Ne zaman ki

"Nişan partisinin olduğu gece Bex kaçmama yardım etmeye çalıştı. Şehirden çıkarken kız kardeşime veda etmek gibi aptalca ve düşüncesizce bir karar verdim. Ama mezarındaki isim ona ait değildi, *bana aitti.*"

Parlak mavi gözlerinde anlayış belirdi.

"Korumaları beni geri getirdiğinde bana gerçeği söyledi. Yunanistan'daki yangında ölen kişi benmişim gibi göstermiş. Eski hayatımdaki her şey gitti Ryan."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılmaya başladı. "Daha da iyisi. Ash sana yepyeni bir hayat kurmama yardım edebilir. Yeniden başlayabilirsin. Kayıtlarını kolayca değiştirebilir, yeni bir isim seçebilir ve seni ülkenin öbür ucuna taşıyabiliriz. Hatta ülke *dışına.*"

Tanrım, bu adam. Onu daha önce sevmemiş olsaydım, şimdi kesinlikle severdim. "Gary'nin kaçmaya karar verirsem diye bir acil durum planı olmadığını mı sanıyorsun? *Hiçbir şeyim* olmadan büyüdüm. İstesem hiçbir şeyle hayatta kalabilirim. Yıllarca öyle yaptım."

Büyük avuçları belime düştü ve sıkıldı. "Sana karşı bir şeyler hissediyor."

Başımı salladım. "Annem. Onu rehabilitasyondan çıkardı ve bir yerde kilitli tutuyor. Aklını kaçırarak kadar uyuşturulmuş, sanırım bu iyi bir şey, böylece gerçekte neler olduğunu bilmiyor. Ona itaat etmezsem ona zarar vermekle ya da daha kötüsüyle tehdit etti."

"Siktir," diye nefes aldı. Çenesi gerildi. "Mads, bunu duymak istemediğini biliyorum ama annen senin için hiçbir şey yapmadı. Çık dışarı, sen hayatını yaşarken ben de onu kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışayım."

"Bunu düşündüm," diye itiraf ettim, utanç yanaklarımı renklendirmişti. "Hiçbir zaman iyi bir anne olmadı ve onu dışarı çıkarabilsem bile? Çok geçmeden eski haline dönme ihtimali var. Rehabilitasyona birkaç kez gitti ve hiçbirisi işe yaramadı. Bu sefer farklı olacağını düşünmekle aptallık ettim."

"Özür dilerim," diye mırıldandı başını sallayarak. "Ama bu gitmen için bir sebep daha."

Bakışlarını yakaladım ve içimde gerçek korkuyu görmesini istediğim için bakışlarını tuttum. "Bex'i de tehdit etti."

Ryan'ın içindeki her şey kopmaya hazır bir yay teli gibi gerilmişti. "O Ne?"

"Onu alıp satılmak üzere denizaşırı bir yere göndermekten bahsetti." Gary'nin planını anlatırken yüzümü buruşturdum. "Bunun boş bir tehdit olduğunu sanmıyorum."

"Değildi," diye cevap verdi kısık bir sesle. "Siktir." Başı geriye düştü ve tavana baktı. "Bu işleri değiştirir."

Omuzlarım çöktü. "Biliyorum."

Daha dik oturdu, bakışlarımla buluştuğunda gözleri parlıyordu. "Başka hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim Maddie."

"Bunun sözünü veremezsin." Her ne kadar ikimiz de söylediklerinin doğru istesek de, bu olamazdı. "Ve bugün babanla olanlar tesadüf değildi. Madelaine ile bir anlaşması varmış gibi gösterdi."

"Ne?"

Başımı salladım ve ekledim: "Partide seni küçük düşürerek işimi yaptığımdan ve payımın banka hesabıma yattığından bahsetti."

Yüz hatlarını öfke kapladı. "Orospu *çocuğu*. Evlilik sözleşmesine koydukları ahlak maddesi. O video yayınlandığında baban on milyon ödedi. Lainey bana yine tuzak kuruyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Bunun için üzgünüm."

"Artık bu saçmalığa neden şaşırdığımı bile bilmiyorum," diye mırıldandı elini yüzüne sürerek. "Ama onların oyununu oynamaktan bıktım. Dean ilk adımdı ama artık savunma yapmayı bırakmanın zamanı geldi."

"Ne demek istiyorsun?" İçime bir endişe .

"Sana söz verdiğim cevapları hatırlıyor musun?" Ryan kaşlarını kaldırarak başımı sallamamı bekledi. "Hâlâ onları istiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim otomatik olarak.

"Maddie, eğer gerçeği biliyorsan, bu işin içindesin demektir ve işlerin istediğim gibi gideceğine dair söz veremem. Bir planımız var ama kurşun geçirmez değil. İşler hızla tersine dönebilir ve başladığımız yerden daha kötü bir duruma düşebiliriz." Beni dikkatle izledi.

"Biz mi?" Ben sorguladım.

"Ash, Linc ve Court da en az kadar bu işin içindeler. Onları hemen arayıp buraya gelmelerini söyleyeceğim. Size her şeyi anlatacağız. Sorularınız varsa cevaplayacağız. Artık sır yok." Tereddüt etti. "Ama bu senin de bunun bir parçası olduğun anlamına geliyor ve geri dönüşü yok."

Başımı eğdim ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Seni seviyorum Ryan Cain. Geri dönmek asla bir seçenek değildi."

Ağzı benimkiyle çarpışmadan önce gözleri parladı. Beni arzuyla yanıp tutuşan bir adam gibi öptü, elleri kalçalarımı morartacak kadar sıkı kavradı. Onun üzerimdeki sahiplenme izlerini taşıma fikrinden hoşlandığımı fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Her şeyi ettin," diye mırıldandı.

Ona meraklı bir bakış attım.

"Sana seçenek sunduğumda kaçmalıydın. Şimdi gitmene asla izin vermeyeceğim," diye yemin etti dudaklarıma karşı. "Sen benimsin, Madison Porter. Dün, bugün ve her bir lanet olası yarın."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 33



OceanofPDF.com

MADDIE

(Ryan Ash'i aradıktan bir saat sonra tüm çocuklar Bex'le birlikte sahil evine geldiler. Eğer bunu yapıyorsak, *hepimiz*

Bu. Bex benim en iyi arkadaşımdı ve neler olup bittiğini bilmesi gerekiyordu, çünkü bu onu etkileyebilirdi.

Ryan ve ben çoğunlukla sessizlik içinde oturuyorduk, ikimiz de son birkaç saat içinde olanları özümsemeye çalışıyorduk. Her şey değişmiş gibiydi ama garip bir şekilde kendimi uyandıığım zamankinden daha kontrollü hissediyordum.

Beklerken Ryan'ın kucağında kıvrılmışım, parmakları sırtımda, kalçamda ve uyluğumda tembel, rastgele desenler çiziyordu, ta ki arabasını bıraktığımız yerde çakıl ve kum üzerinde bir arabanın tekerleklerinin çıtırdadığını duyana kadar.

Birkaç dakika sonra bir anahtarın ön kapının kilidine girip kapıyı açması sürpriz olmadı. Ryan arkadaşlarına her konuda güvenirdi ve bunun burada da geçerli olduğunu hissediyordum.

Bex ortaya çıkana kadar her biri bir öncekinden daha ciddi bir ifadeyle sessizce oturma odasına yürüdüler. Ela gözleri buraya neden getirildiği konusunda kafasının karışık olduğunu gösteriyordu ama bu benim yüzümdendi. Ryan Ash'i aradığında ikimiz de Bex'in de her şeyden haberdar edilmesi gerektiği konusunda hemfikirdik.

Ryan'ın kucağına kıvrıldığım yerden her birine hüzünlü bir gülümseme verdim, yorgunluk kemiklerime ağır gelirken başımı omzuna yasladım.

Ash koltuklardan birine çöktü, Linc ve Court seksiyonel koltuğa otururken ikimize de başıyla selam verdi. Bex diğer koltuğa doğru yürümeye çalıştı ama Court onun elinden tuttu ve kanepede Linc'le aralarında kalan boşluğa çekti. Yanakları kızarmıştı ve Court'un gözleriyle karşılaşana kadar oturma düzeni konusunda onunla kavga etmeye hazır görünüyordu. Orada her ne gördüyse, hiç şikâyet etmeden kanepeye yaslandı.

"Tamam," diye başladı Ash, soluk yeşil gözleri önce benimkilerle, sonra Ryan'inkilerle buluştu, "ne oldu?"

Ryan'la bakiştık ve onun önden gitmesi için küçük bir baş selamı verdim.

"Maddie'ye her şeyi anlattığımda sizin de burada olmanızı istedim," diye açıkladı.

Linc'in kaşları kalktı. "Her şey mi?"

Ryan acımasızca başını salladı. "Her şeyi. Artık sır yok." Bakışları Bex'e kaydı. "Ve bu Bex'i de ilgilendirdiği için, onun da duyması gerektiğini düşündüm."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Court, başparmağını dalgınca alt dudağına sürterek.

Ash o kadar da ikna olmuş görünmüyordu. "Alınma Bex ama bu duymak ya da bir parçası olmak isteyeceğin bir sır olmayabilir."

"Olması gerekiyor," diye araya girdim Bex'ten önce. "Gary onu tehdit etti."

"Az önce ne dedin sen?" Court tükürdü, karanlık gözleri bana dönerken şiddet ve acı vaatleriyle doluydu.

Linc öne doğru eğildi. "Sen neden bahsediyorsun? Ne tür bir tehdit?"

Bex her ikisinin de kalçalarına birer elini koydu. "Sakin olun çocuklar. Bunu zaten biliyordum."

Court ateşli bakışlarını ona çevirdi. "Ve sen bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Karşılığında gözleri kısıldı. "Bana öyle bakmaya *cüret* etme Court Woods. Yaptığım tek bir şeyi bile sorgulayamazsın. Biz arkadaş değiliz."

Ona karanlık bir bakış attı. "Hayır, değiliz."

Bex sanki Linc ona tokat atmış gibi sarsıldı. Yanakları kızararak yere baktı ve Linc'e yaklaştı. Court hâlâ bir şeyleri yumruklamaya hazır , çenesi sıkılıp gözlerini kaçırırken bakışlarında hayal kırıklığı vardı.

"Bu konuşma ne kadar sürükleyici olsa da," diye başladı Ash başını sallayarak, "asıl tehdide geri dönebilir miyiz?"

Ryan ağır bir iç çekişle gürledi. "Bundan daha fazlası var."

Gary ile olanları anlatırken oturmaya zahmet etmedim. Bex'i nasıl tehdit ettiğini, annemin hayatını nasıl elimden aldığını. Kendimi Ryan'ın göğsüne bıraktım, Gary'nin nişan partisinden beri yaptığı her boktan şeyi anlatırken onun dokunuşuyla rahatladım.

Ash boş gözlerle sehpa bakarken çenesini ovuşturarak, "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandı.

Linc ayağa kalktı. "Bir içkiye ihtiyacım var. Ve yemeğe. Yemek sipariş edelim mi?"

Bex'in gözleri bana dikildi. "Gerçek yemek yiyorsun Mads. Gary'nin seni cezalandırdığı bu berbat diyet artık yok."

Ryan'ın bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissettiğimde irkildim. Tamam, onlara *neredeyse* her boktan şeyi anlatmıştım.

"değil," diye mırıldandım, konuyu geçiştirmeye çalışarak.

"Öyle değil," diye cevap verdi Ryan sakın bir sesle. "Bu yüzden mi kilo verdin?"

Kucağında kıpırdandım ve kolları sanki kaçmamı bekliyormuş gibi etrafımda sıkılaştı.

"Evet. Düğün için beni sıkı bir diyetle soktu." Gözlerimi devirdim, bu kadar önemsiz bir şeyi tartışıyor olmaktan neden bu kadar utandığımı bilmiyordum. Daha önce kilomla ya da yemek yemekle ilgili bir sorunum olmamıştı. Görünüşümden memnundum ama verdiğim kiloların belimi nasıl incelttiğini kesinlikle görebiliyordum. Bazen o kadar da kötü görünmüyordu. Pek çok kız diyet yapıyordu. Pacific Cross'ta bu bir spor sayılırdı.

"Siktir et," diye tükürdü Ryan. Linc'e baktı. "Birkaç pizza sipariş et ve onun alerjisini bildiklerinden emin ol."

Linc başını salladı ve telefonunu çıkararak arkasını döndü.

"Bu *pizza*, Ry. Son yer fıstığı hazır bir malzeme değildi," Ben eğlenerek gülerек söyledim. Midem

yapışkan, peynirli pizza fikriyle homurdandı. Yağ, peynir ve karbonhidrat.

Evet.

Kulağa ne kadar saçma geldiğini umursamadığını belirten bir bakış attı bana; sağlığını riske atmıyordu.

Linc birkaç dakika sonra elinde bir şişe tekila ve bir yığın bardakla geri geldi. "Pizza yaklaşık kırk dakika içinde burada olacak." Shotları doldurmaya ve dağıtmaya başladı.

Ben reddettim, ama Ryan bir bardak aldı ve herkesin yerleşmesini beklerken dizimin üzerinde dengeledi.

Ash arkadaşlarına bakarak, "Kırk dakika bize yeterince zaman verir sanırım," diye söze başladı. Hepsi dikkatlerini Ryan'a çevirdi.

Berrak mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunun için hazır olduğuna emin misin?" Ona gülümsedim. "Ben varım. Her ne ise, ben varım."

"Ben de," diye ekledi Bex.

Ryan nefes verdi, yanakları şişmişti. "Hepimizde olduğunu söylediğim anka kuşu dövmesini hatırlıyor musun?"

Ryan'ın sırtının büyük bir bölümünü kaplayan ateş kırmızısı ve turuncu kuşu hatırlayarak başımı salladım.

"Phoenix sadece bir dövme değil." Tereddüt etti. "O *biziz*."

Gözlerimi kırptım. "Sen kanatları olan mitolojik bir yaratık mısınız?"

"Hayır, ukala herif," diye azarladı başını sallayarak. "Phoenix bir şirket. *Bizim şirketimiz*. Üç yıl önce kurduk."

"Kendi şirketini kurdun," dedim yavaşça, hâlâ bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyordum.

"Dövmelerin eşleşmesi şart mıydı?" Bex ekledi, çocuklara bakarken sözlerini eğlence renklendiriyordu. "Yoksa sadece bir takım kurma egzersizi miydi?"

"Phoenix, babalarımızın birer canavar olduğunu fark ettiğimizde kurduğumuz bir şirket," diye cevap verdi Court. "Babalarımızın her birinin kontrolden çıkmış, kendine hizmet eden birer hıyar olduğunu fark , krallıklarını miras almak yerine onları yerle bir etmeye karar verdik."

Linc kadehini alaycı bir şekilde kaldırdı. "Ve yok ettiklerimizin küllerinden doğarak farklı bir miras bırakacağız."

Ash öne doğru eğildi, ön kollarını dizlerine dayadı. "Beckett ve Gary bu ülkedeki pislikleri yöneten tek pislikler değil." Başını Court ve Linc'e doğru eğdi. "Babalarımız da en az onlar kadar suçlu. Çoğunlukla hepsi aynı siktiğimin ringine şapkalarını attıkları için."

"Peki bu hangi yüzük olacak?" Cevabı beklerken göğsümde korku birikerek sordum.

Court sonunda "İnsan kaçakçılığı," diye cevap verdi. Bakışları Bex'e kaydı. "Yani Gary seni denizaşırı bir puşta satabileceğini söylediğinde bu boş bir tehdit değildi. Seni birkaç saat içinde açık artırmayla satabilir, tatlım."

Bex'in yüzü soldu.

", bekle. Anlamıyorum." Ryan "a baktım, daha fazlasını öğrenmek ama hangi soruları soracağımdan emin değildim.

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "En baştan başlayalım, tamam mı?"

Başımı salladım, hızlı ve sarsak hareketlerim ne kadar sarsılmış olduğumu gösteriyordu. "Hepimiz birlikte büyüdük," diye söze başladı. "Babalarımız

sonsuz kadar. PC'ye girmeden önce. Babalarımızın birlikte iş yaptığını biliyorsun. Enerji kaynaklarına odaklanmak için Cain Global ve Cabot Industries'in bazı bölümlerini birleştirdiler. Çoğunlukla petrol ve gaz. Açık deniz sondaj kuleleri ve daha yerel olarak Kuzey Amerika'da fracking. Ancak en büyük para, aynı şeyi yaptıkları ancak işçilik maliyetlerinin çok daha azını ödedikleri ve pazarı daha iyi kontrol edebildikleri Asya ülkelerinden ."

"Fracking'in yasadışı olduğunu sanıyordum." Yıllar önce sürdürülebilir enerji kaynakları hakkında yazmam istendiğinde bir araştırma makalesinde bundan bahsettiğim zamanı düşündüm. Doğrusu, kötü olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum.

"Bazı yerlerde," diye kabul etti Ash. "Ama denizaşırı ülkelerde Beckett ve Gary boktan koşullarda yaşayan insanları sömürerek para kazanıyor. Çatlatma işlemi toprağı tahrip ediyor ve genellikle su kaynaklarını kirletiyor. İnsanlar hastalanıyor ve ölüyor. Ama günün sonunda, hiçbir şey yapmadıklarını söyleyen bir yetkiliye para atıyorlar."

Linc karanlık bir kahkaha attı. "Evet, çünkü beş yüz kişilik bir kasabada yüz altı kişinin aynı tür nadir kan kanserine yakalanması tamamen normal." Tiksintiyle başını salladı.

Bex, "Ama babalarınız bu işe dahil değil," diye . "Yani, Court'un babası orduda."

"*Eski asker*," diye düzeltti Court yüzünü buruşturarak. "General'in artık uluslararası alanda yanlış giden işleri örtbas etmelerine yardımcı olmaları için anlaşmalı olduğu paralı askerlerden oluşan kendi ordusu var. Doğru fiyat karşılığında tabii. Beckett ve Gary neredeyse onu tutuyorlar."

"Babana General mi diyorsun?" Küçük bir .

Court bakışlarına karşılık verdi. "Hayır, ben ona genelde lanet olası saksocu derim. Ama Jasper Woods askeri kariyeriyle gurur duyuyor ve herkesin ona rütbesiyle hitap etmesinde ısrar ediyor. Annem bile. Adam tam bir narsist."

"Ah," diye fısıldadım, bakışlarım Ash'e kaydı. "Peki ya baban?" Ash bir parmağını kaldırdı. "Babam bir muhasebeci. Howard Newhouse. Vergi ve çalışma yasalarından kaçmak için paralarını farklı paravan şirketlerde ve offshore hesaplarda dolaştırmalarına yardımcı oluyor."

Düşünmeden Linc'e baktım.

Ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Ailem bir oteller zinciri işletiyor. Babam Kent Westford."

Ona boş boş baktım. Bu ismin bir anlamı olmalı mıydı?

Ryan eliyle sırtımı sıvazladı ve açıklamak için eğildi, "Westford Group milyarlarca dolar değerinde. Dünyanın dört bir yanında lüks ve butik otelleri var, bebeğim."

"Bu kulağa pek de suç gibi gelmiyor," diye itiraf ettim.

"Birçoğunun gizli seks zindanları var ve burada en iğrenç kaprislerinizi tatmin ediyorlar." Linc'in soğuk gözleri bakışlarımla buluştu ve öylece kaldı. Gözlerinde gördüğüm şeytanlar beni ürpertti. "Her şey orada başladı. Lanet olası bir kulüpte..." Çenesindeki kaslardan biri patlayarak sözünü kesti. Masanın üzerindeki tekila şişesine uzandı ve içindikileri ağzına atarken bardağını es geçti.

"Annelerinizin umurunda değil mi?" Şaşkınlıkla kısık bir sesle sordum.

Ash bana, "Siyah kart faturanız ödendiği sürece neleri görmezden gelebileceğinize şaşıırıyorsunuz," dedi. "Zenginlerin dünyasına hoş geldiniz.

ahlaksız. Bize katılmaya geldiğin için memnun değil ?"

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum," diye mırıldandı Bex, kaşlarını çatarak. "Yani, çocukken hep birlikte tatile gittiğimizi hatırlıyorum. Ailen benimki kadar etrafta değildi ama hiç *kötü* görünmediler. Ama yine de..."

"O zaman yine *ne*?" Court sordu, kahverengi gözleri onu izlerken konsantrasyonla kısılmıştı.

Ona şöyle bir baktı. "Sonra siz beni bıraktınız. Ailelerimiz birlikte bir şeyler yapmayı bıraktı ve sonra Madelaine benden nefret etti. Sonra sadece ben kaldım."

"Gerçekten hatırlamıyor musun?" Linc onun diğer tarafından sordu. "Linc," diye tersledi Court, ses tonunda sert bir uyarı vardı.

Bex onların sessiz konuşmalarını izlerken başını ileri geri salladı.

"Ne? Neyi kaçıyorum?"

"Hiçbir şey, Becca," dedi Court sonunda, acımasız bir gülümsemeye zorlayarak.

Başından savma girişimine sinirlendi. "Hayır, neden açıkla. Neyi hatırlamıyorum?"

Linc boğazını temizledi, gergin görünüyordu. "Babalarımız birlikte iş yapıyordu ama sen hastalanınca işler bozuldu."

Dudakları birbirine çarptı. "Bu mı? Gerçekten mi?"

Court yavaşça başını salladı. "İşin özü bu, evet."

Alnı kırıştı, bu işin peşini bırakmaya pek hazır değildi. "Mahkeme-"

Uzandı ve elini kendi eliyle kapattı. "Daha önce hayatından çıktığımız için özür dilerim Becca. Babalarımız arasında çok fazla husumet vardı ve ben... ben sadece üzgünüm. Bir sürü şey için."

İkna olmuş görünmüyordu ama geri adım attığını görebiliyordum. En azından şimdilik.

Boğazımı temizledim. "Tamam, babalarınız karanlık işlerle uğraşıyor ama bunun insan kaçakçılığıyla ve sizin bir şirket kurmanızla ne ilgisi var?"

Ash derin bir nefes verdi ve burnunun kenarını sıktı. "Her şey kuzenim Victoria ile başladı. *Evlatlık* kuzenim demeliyim. Ben on iki yaşındayken teyzem ve amcam onu evlat edindi. O zaman sekiz yaşında falan mıydı? pek ve açıkçası pek de umursamazdım. Tek kelime İngilizce konuşamayan garip, sıska bir kızdı ve onu neredeyse hiç görmüyordum. Ta ki o gece

On sekiz yaşımdayken amcamın ev ofisine uğrayıp vergi ile ilgili bazı şeyler aldım."

Yüz ifadesi düz ve soğuk bir hal aldı. "Evde kimsenin olmaması gerekiyordu. Çıkarken koridordaki dolaptan bir hapşırık sesi duydum. Birinin zorla içeri girdiğini ve saklandığını düşündüm, bu yüzden kışlarını tekmelemeye hazır olarak kapıyı açtım. Onun yerine Victoria'yı buldum. Lanet olası bir dolapta yaşıyordu. Onların kızı değildi, hizmetçileriydi. Ona bok gibi davranıyorlardı. Victoria'yı yıllardır görmemiştım ve kız çok sıskaydı ve bir sürü yara izi vardı. Teyzem çok içerdi ve şiddete başvururdu. Victoria'nın saçları kazınmıştı." Nefesinin altından alay etti, acı ve nefret dolu bir sestti. "Anlaşılan teyzem kendi saçları ağarırken Victoria'nınkiler hâlâ güzel olduğu için kıskanmış ve saçlarını kesmiş."

Tiksinti midemde ekşi süt gibi pıhtılaştı. "Aman Tanrım."

"Meğer onu çocukken iki yüz dolara satın almışlar. Birini kiralamaktan daha ucuzdu ve teyzemin öfkesini çıkarabileceği biri oldu."

"Hâlâ orada mı?"

Ash'in gözleri bana bakarken parladı. "Sikeyim hayır. O gece onu dışarı çıkardım. Çok korkmuştu, hâlâ tek kelime İngilizce konuşamıyordu. Neyse ki Linc lisede birkaç yıl Rusça dersi aldı ve eve dönmemesi gerektiğini anlamamıza yetecek kadar çeviri yapabildi. Babası kumar borcunu ödemek için onu satan bir ayyaştı. Onu ülkeden çıkardık ve sağlayabileceği bir yer ve para ayarlamasına yardımcı olduk."

"Peki ya teyzen ve amcan?"

Dudakları bir sırtışa dönüştü. "Ne yapacaklardı ki? Köle olarak satın aldıkları kızı bulmak için polise ihbarda mı bulunacaklardı? Böyle bir şeyin duyulmasını asla istemezlerdi. Ama bu benim gözlerimi açtı ve bir model fark etmeye başladım."

"Bir model mi?" Biraz daha dik oturarak .

Başını salladı. "Sayılarla ve bilgisayarlarla aram her zaman iyi olmuştur. Babam vergi sezonunun bir kısmını yanında staj yaparak geçirmem için beni ikna etti ve üzerinde sadece X3 yazan bir hesaba yapılan ödemeleri fark ettim. Amcamda vardı, diğerlerinde de vardı."

"Babamın Kolombiya'daki otelinin içindeki kulübün adı," diye ekledi Linc. "Ash belgelerin izini sürdü ve babamın kulübünden beyzbol kartları gibi insan alıp takas eden bir çete olduğu ortaya çıktı."

"Tanrım," diye fısıldadım, elim ağzımı kapatmak için havalandı.

"İşin içinde bir sürü insan var ama hepimizin babası büyük oyuncular. Shutterfield'ı hatırlıyor musun?" Ryan bana sert bir bakış attı.

Evet. Beckett'la ilk kez Ryan'ın Endonezya'da Shutterfield adlı bir şirketle anlaşma yaptığı yemekte tanışmıştım. Hatta CEO'nun küçük çocuklara karşı bir ilgisi olduğundan bahsetmişti. Ryan onu reşit olmayan bir çocukla yakalamış ve anlaşma için ona şantaj yapmıştı.

Ryan aklımın nereye gittiğini gördü ve başını salladı. "Evet."

Ona ters ters bakarken ellerim kucağımda yumruk oldu. "Bana bunun ödenmesi gereken başka bir bedel olduğunu söylemiştin. Sen... Tanrım, Ryan, bana lanet olası babalarımıza yardım etmek için masum bir çocuğu feda ederek bir anlaşma yapmadığını söyle."

"Tam olarak değil," diye yanıtladı. "Evet, anlaşmayı yaptım çünkü Gary ve Beckett'a satmam gerekiyordu. Ama asla senin düşündüğün gibi başka bir tarafa bakmadım."

Court gizlice öksürdü. "Eğer dünya haberlerini takip ettiyseniz, Ryan'ın Endonezya'dan ayrılmasından birkaç gün sonra o adamın kalp krizi geçirdiğini görmüşsünüzdür. Ne yazık ki kurtulamadı." Dudaklarının kıvrımından üzgün olmadığı anlaşılıyordu.

Ryan'ın gözlerini nefesim kesildi. Poker oyuncusu olma fırsatını kaçırmıştı, çünkü hiçbir Çeyi ele vermiyordu. Ama bu asla bir tesadüf olamazdı. Özellikle de Adam hakkında bildiklerimi bilmeden.

"Cevapları istemediğin sürece soru sorma," diye hatırlattı bana usulca.

Cevabım buydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, yaşayabilirdim. Tıpkı Adam'ın basit bir araba kazasında ölmediğini bilerek yaşayabildiğim gibi.

Yutkundum, bu bilginin yerleşmesine izin verdim ve en azından üzülmediğimi ya da rahatsız olmadığımı fark ettim. "Phoenix nedir?"

"Phoenix International, son iki yıldır babalarımıza sessizce sahte yabancı ve yerli varlıklar satan bir şirkettir.

Yıllar," diye cevap verdi Ryan, sakın, düzgün sesi son derece kendinden emin ve kontrollüydü.

"Paravan şirketler," diye açıkladı Ash, ben ona şaşkın şaşkın bakınca. "Her şeyin sahtesini yaratıyoruz; web siteleri, e-postalar. Bazı cihazlar için aldığımız patentler teoride gerçek ama aslında yok."

Ayak uydurmaya çalıştım. "Kulağa karmaşık ve pahalı geliyor."

"Pek sayılmaz," diye ekledi Ash. "Babamın mali işlerle ilgilenmesi gerekiyordu ama aile işine girmeyi planladığım için benim daha fazla devreye girmeme izin verdi. Ben sadece... onları en etkili olduğunu düşündüğüm şirketlere yönlendirdim."

Linc güldü ve başını salladı. "Keşke gerçeği bilseydi."

Ash ona sıırttı, beyaz dişleri koyu teninde parlıyordu.

Ailelerinin kontrol ettiği holdingleri ve şirketleri satın almak bir yana, şirketlerini kurmak için ne kadar para yatırmış olabileceklerini hayal bile edemiyordum. "Bunu nasıl kurdunuz?"

Ryan'ın ağzının kenarı çarpıldı. "Elimizdeki tüm parayı bir araya getirdik ve bu yeterli olmadığında büyükbabam finansman sağladı."

Ağzım açık kaldı.

Ryan bunu beni öpmek için bir fırsat olarak değerlendirdi, dili ağzımın içine girdi. Aynı hızla geri çekildi, bakışlarında kendini beğenmiş bir memnuniyet parlıyordu. "Sana açık ağızlar hakkında ne demiştin?"

Ağzımı kapattım ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Beynimin tekrar düşünme moduna geçmesi bir saniye sürdü. "Yani büyükbaban da bu işin içinde mi?"

Ryan başını salladı. "Babamdan nefret ediyor. Hep nefret etti. Annemin onunla evlenmesine başından beri karşıydı, bu yüzden mirasını torunlarına kalacak şekilde ayarladı. O ve büyükannem Beckett'in mirasa yaklaşmasını istemiyordu. Ona ne öğrendiğimizi ve ne yapmak istediğimizi söylediğimizde yardım etmeyi teklif etti. Bir sürü mal varlığını tasfiye etti ve Phoenix'i kurmamıza yardım etti."

"Ve ailelerinizden hiçbirinin bundan haberi yok mu?" Bex'in endişeli bakışları her birinin üzerinde gezindi.

Court kıkırdadı. "Yok artık. Açgözlülüğten ne yaptığımızı göremeyecek kadar kör olmuşlar. Ash evrak işlerini satmak için yeterince manipüle edebiliyor. Cain Global ve Cabot Industries tüm altyapının çekirdeğini oluşturuyor. Parçalanırlar ve tüm planları boka sarar. Tüm parayı, herkesin planlarını gerçeğe dönüştürmek için gereken tüm yatırımları kontrol ediyorlar."

"Herkes derken Gary, Beckett, Jasper, Howard ve Kent'i mi kastediyorsun?" Bex onayladı. "Hepsi bu işte birlikte mi?"

Court başını salladı. "Ama Gary ve Beckett işin anahtarı. Her şeyi ayarlamak için ihtiyaç duydukları finansmanın büyük kısmını kontrol ediyorlar."

Kendimi aptal gibi hissederek kaşlarımı çattım. "anlamıyorum."

Ryan işaret parmağıyla çeneme dokundu. "Bu bir ev, bebeğim. Babalarımız var olmayan şirketleri satın alıyorlardı. Onları hiçbir zaman bir halta yaramayacak fikirler ve patentler vaat ederek oyaladık."

Şaşırmış bir halde arkama yaslandım. "Gary işte bu yüzden mirasımı istiyor."

Beckett neden torun istiyor? O paraya ihtiyaçları var."

"Her zamankinden daha fazla," diye onayladı Ash. "Kaynaklarını çoktan tükettiler, Beckett Gary'den daha fazla."

"Gary ve Ryan'a üstünlük sağlamayı takıntı haline getirmiş." Bakışlarım Ash'e kaydı. "Ama sen bunu biliyordun."

Başını salladı. "Gary ve Beckett rakip oldukları sürece en iyi arkadaşlardı, ama şimdi birbirlerini saf dışı bırakırlarsa tüm parayı alacaklarını fark ettiler. Tabuta çakılan son çivi, Madelaine'in numarası sayesinde Beckett'in fazladan on milyon aldığı nişan partiniz oldu."

"Daha az," diye mırıldandım. "Madeine'e biraz vermişti, hatırladın mı?"

"Mesele onun on milyon dolar kazanmasından ziyade Gary'nin on milyon dolar *kaybetmesiydi*."

Alnımı ovuşturdum. "Tanrım, bu çok yorucu."

Ryan'ın eli enseme kavradı, parmakları gergin kaslarıma saplandı. "Biliyorum."

"Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin?" Bex sordu. "Yani, bu sonsuza dek süremez, değil mi?"

Linc homurdandı ve Ryan'a baktı. "Bir planımız vardı ama o plan birkaç hafta önce suya düştü. O'Shea'yı kaldırmak halka açılmak için bir tür katalizör oldu."

"Nasıl yani?" Bex telaşla kaskatı kesildi.

Ryan kolunu sırtıma dolamak için bizi biraz kaydırды ve beni biraz yukarı çekti. "O'Shea'nın babası yıllardır babamın baş avukatlığını yapıyor. Bu Dean'e yanlış değerlendirdiği bir serbestlik kazandırdı. Onu ihbar etmek, babamla onun babası arasındaki bağı koparmamız gerektiği anlamına geliyordu." Ryan tekila bardağına uzandı ve bir içti. "Dean'i tutukladıktan sonra, Dean'i çıkarmak için yasal bir boşluk bulmadan önce babasını da görevden almamız gerektiğini biliyorduk. Peter O'Shea ülkedeki en iyi avukatlardan biri. ABD Başsavcısı olma yolunda hızla ilerliyor. Ya da *öyleydi*."

Ash sırıttı. "Oğlu tutuklandıktan hemen sonra bazı küçük kirli sırlarını dünyaya açıklayana kadar. Söylentilere göre tutuklanmasa bile ay sonuna kadar barodan atılacakmış."

"Nasıl?" Ona bakakaldım.

Yeşil gözleri parlıyordu. "İnsanların e-postalarında paylaştıkları pislikler inanılmaz, özellikle de arkadaşlarına övünerek anlatıyorlarsa."

"Hesabını mı hackledin?"

Ash omuz silkti, sahte masumiyet tamamen saçmalıktı. "Bilgisayar korsanlığı yasadışıdır Maddie, unuttun mu? Ayrıca, bazı çılgınlıklarının fotoğraflarını babamın hesabına göndermesi de hacklemek sayılmaz. Şirkette staj yaptığım için teknik olarak erişimim var."

Ash'i işaret ettim. "Babanın bu işe nasıl dahil olduğunu anlıyorum, Gary ve Beckett'ın da öyle," kanepedeki çocuklara baktım, "ama ya sizin babalarınız? Bir otel patronu ve eski bir asker tam olarak bir suç girişimini çağrıştırmıyor."

Ryan saçımın bir tutamıyla oynadı. "İnsan kaçakçılığının yılda yüz elli *milyar* dolardan fazla para kazandıran bir iş olduğunu biliyor muydunuz?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kelimeler şaşkınlıkla ağızından döküldü.

Başını iki yana salladı. "Gary ve Beckett, çoğunlukla denizaşırı karteller tarafından yönetilen bir şeyi kaçırdıklarını fark ettiler."

Zavallı küçük kasabalar. Doğru bağlantıları çekip doğru tekerlekleri yaşıyorlar mı? Bunu ikiye katlayabilirler. Çok kolay."

"Beckett ve Gary finansal sermayeyi sağlıyor, babam da bunun doğru şekilde yönlendirilmesini sağlıyor," diye devam etti Ash, "Court'un babası insanları ülkeden ülkeye taşıyacak gücü sağlıyor ve Linc'in babası da alıcıları buluyor ya da kulüplerinde bir açık artırma düzenliyor. Babalarımız ve O'Shea her şeyi ayarlamıştı."

Bex ayakkabılarını çıkardı ve dizlerini göğsüne doğru çekerek topuklarını kanepenin kenarına gömdü. "Ama O'Shea'lara zarar vermek neden şimdi Phoenix'i ortaya çıkarman gerektiği anlamına geliyor? Yıllardır babalarınızın işlerini bozmak için çalıştığınızı söylemişsiniz. Dean'in tutuklanması işleri nasıl karıştırıyor?"

Court bir kolunu kanepenin arkasına doladı, parmakları kadının omzunu okşadı. "O'Shea siyasi açıdan çalışıyordu. Televizyon sevkياتının aslında kadın ve çocuklardan oluşan bir kargo gemisi olduğuna kimsenin iki kez bakmamasını sağlamak için hangi yargıçlara ve insanlara ödeme yapacağını biliyordu. Ama şimdi üzerinde çok fazla göz olacak."

Gary ve Beckett'in annem hakkında nasıl duygusuzca konuştuklarını hatırlayarak ürperdim ve Ryan'ın göğsüne daha da sokuldum. Lanet olsun, onların tüm kadınlara ve çocuklara nasıl baktıklarını görmüştüm. İnsanlara dolar işaretleriyle bakacak kadar kalpsiz olduklarını kesinlikle görebiliyordum.

Ryan çenesini başımın üstüne dayadı, sessiz ve düşünceli. "Bir sonraki hamlemizi belirlemek için biraz zamanımız var. Durup yeniden toparlanmaları gerekecek ama yan projelerine başlamalarına yardımcı olacak yeterli bağlantıları olan başka birini bulmaları uzun sürmeyecektir."

Alay ettim. "Gerçekten mi? Craigslist'te bir iş ilanı görmek isterdim. o pozisyon."

"Craig de kim?" Ryan'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

İçimi çektim. "Vay canına. Gerçek dünyada yaşayan arkadaşlar bulmam lazım. İnsanların iş tekliflerinden bedava mobilyaya kadar her şeyi paylaşabildiği bir web sitesi."

Linc'in başı yana eğildi, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme vardı. "Ne hoş bir fikir."

"Babalarımızla iyi geçinmek için sıra bekleyen bir sürü insan var," dedi Ryan arkadaşına gözlerini devirerek. "O'Shea'nın pisliği patlar patlamaz, onun pozisyonu için yarışan bir adam kuyruğu oluştu. Hepsi birbirini X3'ten tanıyor. Yakında kendilerini toparlarlar ve bizim de hazır olmamız gerekir."

Ash başını salladı. "Finansal olarak orada değiller. Babam dün gece bana O'Shea'nın mali durumunu inceletirken bu konudan şikâyet ediyordu.

"Hepinizin ne yaptıklarını bildiğinizi biliyorlar mı?" Bex sorguladı.

Linc'in ifadesi karardı. "Her şeyi kabul ettiğimizi düşünüyorlar. Ailelerimizin besin zincirinin tepesinde kalmasını sağlamak için her şeyi yaparız."

"Bunun normal olduğunu düşünecek şekilde yetiştirildik," diye ekledi Court, Bex'i izlerken sesi daha yumuşaktı. "Ve sadece biz değiliz."

Ryan'a bakarak, "Shutterfield olayına müdahale ettiğinde kimsenin gözünü kırpmamasının nedeni de bu," diye mırıldandım.

Bana baktı ve başını salladı. "Evet, öyle. Ama aynı zamanda bu yüzden çok geç olana kadar geldiğimizi asla göremeyecekler. Hepimizin planlarına katıldığımızı düşünüyorlar. Zamanı geldiğinde hizaya gireceğimizi düşünüyorlar."

Her birine baktım, babalarını durdurmak için tüm bunları bir araya getirmiş olmalarına şaşırmıştım. Bakışlarım sonunda Ryan'ın üzerinde toplandı. "Babalarınızı durdurduktan sonra ne olacak? Phoenix dükkânı kapatıyor mu?"

"Dışarıdaki tek kötü adamlar babalarımız değil," dedi Ryan başını sertçe sallayarak. "Finansal olarak yaptıklarımızın ötesinde, Victoria gibi zarar görmüş insanlara yardım etmek için de çalışıyoruz. Yer değiştirme, terapi ve özgür olduklarında kendilerine bakıldığından emin olmak için her şeyi yapıyoruz."

Şaşkınlıkla ona baktım. Onunla ilk tanıştığımda onu çok yanlış tanımıştım. Babasının yaptığı her şeyin içinde olduğunu düşünmüştüm. Dean'i koruduğunu çünkü onlar gibi erkeklerin birbirleri için yaptıklarının bu olduğunu sanmıştım.

Elim yukarı geldi ve çenesini kavradı. "İnanılmazsın."

Avucumu öpmek için ağzını çevirmeden önce gözleri bir anlığına ısındı. Sonra kolları sıkılaştı, şiddetli ve

Koruyucu. "Başka kimsenin zarar görmesine izin vermeyeceğim Mads."

"Hiçbirimiz değiliz," diye ekledi Court, sesi son derece yumuşaktı ve Bex'in ona yaklaştığını fark ettim. Belki de onlar için umut vardı.

Belki de hepimiz için bir umut vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34



OceanofPDF.com

MADDIE

○ Sorunlarımız bir günde çözülemeyecek kadar karmaşıktı, ancak peynir dolu bir mideyle onlarla yüzleşmek konusunda kendimi çok daha iyi hissediyordum, pepperoni ve soda.

Yemek masasındaki koltuğumda arkama yaslanırken bir iniltiyle tabağımı ittim. Gary'nin ve Beckett'in gösterişli odalarının aksine Ryan'ın yemek odası aydınlık ve havadardı, okyanus kıyısını gösteren tavandan tabana pencereler vardı. Soluk ahşap masada sekiz kişi oturuyordu ama altımıza dar geliyordu. Bu adamlar küçük değillerdi ve Linc ön kapıyı açtığında beş pizza ve iki kutu galeta getiren bir teslimatçıyla karşılaşınca şaşırmadım bile.

Karşımdaki Bex, kocaman bir esnemeyi gizlemek için elini bir an geç kaldırdı. Bana mahcup bir bakış fırlattı. "Özür dilerim. Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Ryan'a baktım ve o da bana sırtınca yanaklarımın kızardığını hissettim. Biz de pek uyumamıştık.

Ash saatine baktı. "Saat neredeyse beş oldu. Birkaç dakika içinde geri dönebiliriz."

Bex yavaşça başını salladı, karbonhidrat komasındaymış gibi görünüyordu. Sağ tarafından Court uzandı ve bir elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Onun dokunuşuna doğru eğilirken biraz daha erimiş gibiydi.

Ona doğru soru soran bir kaş kaldırdığımda, bana cevap olarak yarım bir omuz silkti. Karşı karşıya olduğumuz her şeye rağmen

Sanırım ona olan öfkesi sönmüştü.

"Bu gece burada kalabilir miyiz?" Sol tarafımdaki Ryan'a bakarak usulca sordum.

Şaşkınlık yüzünü aydınlattı. "Kalmak mı istiyorsun?"

Başımı salladım, dirseğimi masaya dayadım ve çenemi elime bıraktım. "Burayı seviyorum. Yani, eninde sonunda geri dönmek zorunda olduğumuzu biliyorum ama..." Burada sadece *kendim* olabilirdim. Gary'nin casusları beni izliyordur diye her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda değildim.

"Bu gece burada kalabiliriz," diye cevap verdi, gözleri yumuşaktı. "Yarın öğleden sonra okula döneceğiz."

Ona sırtımda rahatlatma iliklerime kadar işledi.

Başını sallayarak burnumun ucuna dokundu. "Lanet olsun. Böyle gülümsemeye devam edersen yapmayacağım şey yok."

Linc yüksek sesle inleyip Ryan'a bakarken karnımda bir sıcaklık birikti. "Taşakların hâlâ bağlı mı?"

"Sizi temin ederim ki öyleler," diye cevap verdim onun yerine, ses tonum sakarin doluydu. "Ve sizinkilerin aksine, düzenli olarak harekete geçiyorlar."

Herkes gülmeye başlayınca Linc'in çenesi düştü. Sonunda o da güldü.

Yerleşmeye başladığımızda Ryan ekledi, "Hepiniz kalabilirsiniz."

"Bir sürü misafir odası mı var?" Buranın kaç yatak odası olduğunu merak ederken bakışlarımı tavana kaldırdım.

"Burada her birinin kendi odası var," diye yanıtladı. Bex'e özür dileyen bir bakış attı. "Ama ya kanepede yatacaksın ya da biriyle ikiz kalacaksın."

"Benim odamı alabilir," diye açıkladı Court. Ekmeğinin son parçasını katladı ve ağzına attı.

Bex başını sallayarak, "Hayır," diye karşı çıktı. "Senin yatağını almayacağım."

"Peki." Ona sırtıttı. "O zaman sanırım paylaşıyoruz. Anlaştığımıza sevindim."

Çenesi düştü. "Bu değil... Ben demek istemedim ki..."

Uzandı ve kızın açık ağzını kapattı. "İlk kez olacak gibi değil."

"Gerçekten mi?" Onlara meraklı bir bakış attım.

"Biz *çocuk*tuk," diye karşılık verdi bana ters ters bakarak. "*Benim* tarafımda olduğunu sanıyordum."

"Her zaman öyleyim, bebeğim," dedim hemen, her kelimesinde ciddi dim.

Ryan bana doğru eğildi ve Ash'e baktı. "Sessiz görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

Ash başını kaldırdı, bakışları odaklanmamıştı, sanki dünya hakimiyetini planlamasını bölmüştük. Ki o Ash'ti, yani bu tamamen mümkündü. Adamın bir bilgisayarla yapabileceği şeyleri düşünmek bile istemiyordum.

Lafı açılmışken, belki de Madelaine'in telefonunu çıkarmanın ve başka nelerin kilidinin açık olduğunu kontrol etmenin zamanı gelmişti. Başka hangi sırlarını sakladığını merak ettiğimde midem bulandı. ABC'yi tersten söyleme konusunda gizli bir yeteneği olduğundan şüpheliydim.

"Sadece düşünüyordum," diye cevap verdi Ash ve beni bu düşünce zincirinden çekip çıkardı.

"Ne hakkında?" Linc sordu.

Ash bakışlarını üzerimde toplamadan önce masanın etrafına bakındı. "Victoria."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

"Onu dışarı çıkardık. Güvende. Ve o tek değil. Aynı şeyi Maddie ve Bex için de yapabiliriz."

"Hayır." Bu fikri yeterince hızlı reddedemedim.

"Dur bakalım," diye mırıldandı Linc, "bir şeylerin peşinde olabilir. Kalıcı olmak zorunda değil. Seni ve Bex'i ateş hattından çıkarabiliriz."

Bex homurdandı. "Peki hanginiz bunu aileme satacak?" Her biriyle göz teması kurdu. "Eğer kaybolursam, çılgına dönerler."

"Ama seni bulamazlarsa-"

Sözünü tamamlayamadan Court'un ağzına bir eliyle vurdu. "Bu kimsenin ihtiyaç duymadığı bir karmaşa."

"Fark etmez, çünkü ben gitmiyorum," dedim ses tonuma yedirebildiğim kadar kararlılıkla. Ryan'ın bakışlarıyla karşılaştım ve onu tuttum, ona meydan okudum.

İç çekti. "O kalıyor."

Ash şaşkın bir ses çıkardı. "Affedersiniz?"

Ryan'ın gözleri tekrar benimkileri buldu. "Maddie ve ben birlikte daha iyiyiz, ayrı değil."

Court alçak bir ıslık çaldı. "Lanet olsun."

Linc içini çekti. "Hâlâ ikinizin de ayrılmayı düşünmeniz gerektiğini düşünüyorum." "Herhangi birimizi terk eder miydin?" Ben talep ettim.

"Sikeyim hayır."

Çenemi kaldırdım. "Çocuklardan herhangi birinin gitmesini mi öneriyorsun?"

"Çünkü bu onlar için de daha güvenli olacaktır."

Kaşları kırıştı. "Ne dedin? Hayır. Mads, sadece söylüyorum-"

"Bana *kadın ve çocuk* atmayın. Burası *Titanik* değil ve vajinam var diye şımartılmayacağım ve korunmayacağım. Nokta, hikâyenin sonu." Ona sert bir bakış attım. "Sizi terk etmiyorum çocuklar, bunu kabullenin."

"Bu kadar tatlı bir şekilde ifade edince, seni göndermeyi hayal bile edemiyorum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi Linc, sırtışını zar zor gizleyerek. "Ama not ettim."

Biraz yatışmış bir şekilde Bex'e baktım. "Ama eğer sen-"

"Gerçekten oraya gelip seni tokatlamamı mı istiyorsun?" Bex araya girdi. "Hayır. Bu işte hepimiz beraberiz."

"Tamam," diye kabul etti Court, Linc içinden mırıldanmaya başlarken. Bex döndü ve ona baktı. "Gerçekten mi? *High School Musical* mı?"

Omuz silkti. "Ne? Çok güzel bir şarkı."

* * *

ETRAFI TEMİZLEDİK ve Ryan'ın tavandaki bir panelden aşağıya inen düz bir ekrandan film izlemek için hepimizin üzerine tırmandığı dev bir kesitin bulunduğu büyük bir medya odasının olduğu evin arkasına gittik. Ryan odadaki elektronik her şeyi çalıştıran bir uzaktan kumanda kullanarak bir düğmeye bastı ve parlamayı ortadan kaldırmak için tüm pencereleri kapattı.

Onun yanına kıvrıldım ve kendimi oynattıkları Vin Diesel aksiyon filmini izlemeye zorladım. Surround ses sistemi sayesinde patlamalar camları ve duvarları sarsıyordu. Ash ve Court yüzüne yastık fırlatana kadar Linc'in her hareket hakkında yorum yapma ihtiyacını görmezden gelerek kendimi olay örgüsünün içinde kaybolmaya bıraktım.

Bex film boyunca uyukladı, başı Court'un omzunda, ayakları Linc'in kucağındaydı. Ash telefonuna odaklandığı için dikkatini vermeyi bıraktı. Filmin sonuna kadar dayanabildim ama jenerik akarken ve Linc ikinci bir film koymak için harekete geçtiğinde filmi bıraktım.

Uzun bir gün olmuştı ve bugünden arta kalanları uyuyarak geçirmek için bir yatağa -tercihen Ryan'ın da içinde olduğu yatağa- ihtiyacım vardı.

Başıma arkaya eğerek Ryan "a baktım. "Yatağa sorun olur mu?" Uzun ve duygusal bir gün olmuştı ve ben sadece gözlerimi kapatıp unutmaya çalışmak istiyordum.

Bana baktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Elbette. Artık yukarı çıkabiliriz."

"Kalabilirsin," diye itiraz etmeye başladım ama o çoktan altımdan kayıp ayağa kalkmıştı. Elini uzattığında itiraz etmeden tuttum.

"İyi uykular çocuklar," diye seslendi Linc, bakışları hâlâ ekrandaydı.

Bex'i görmek için eğildim. "Dışarıda."

Court izlerken usulca gülümsedi, parmakları saçlarını okşuyordu. "Evet. Onu birazdan yukarı çıkaracağım. Onu şimdi hareket ettirsem uyanır." Onu izleyişinde ve ona dokunuşunda samimi bir şeyler vardı. Kendimi özel bir anda davetsiz misafir gibi hissederek geri çekildim.

Uzanır uzanmaz Ryan bir kolunu belime doladı ve beni kendi tarafına çekti. "Yatağa, bebeğim." Sesinin derin gürültüsü, uyumaktan çok daha fazlasıyla ilgilenen parçalarımı uyandırdı.

Tepkimi fark edince bakışları karardı ama bir şey söylemedi. Elimi tuttu ve beni ön fuayedeki merdivenlere doğru yönlendirdi. Sahanlığa ulaştığımızda, sağda üç, solda iki kapısı olan tekil bir koridor vardı.

Ryan üç kapıyı işaret etti. "Linc'in odası, Court'un odası ve üst kattaki çamaşırhane. Benim ve Ash'in odaları diğer tarafta, her birinin kendi banyosu var. Linc ve Court odaları arasında bir banyoyu paylaşıyorlar."

Başımı salladım ve onu koridorun sonuna kadar takip ettim. Kapıyı iterek açtı ve kapatmadan önce içeri girmemi bekledi. Duvardaki bir düğmeye bastı ve odayı altın bir ışıltıyla aydınlattı.

"Vay canına," diye nefes aldım, bakışlarım sahile bakan bir balkona açılan muhteşem Fransız kapılarına takıldı. Odanın diğer tarafındaki bir kapı yarı açıktı ve geniş bir banyonun içini seçebiliyordum.

Balkonun karşısındaki duvarın tamamını devasa bir yatak kaplıyordu. Ryan'ın dernekteki ve Cain Malikânesi'ndeki odasının koyu renklerinin aksine, bu oda tamamen açık griler ve beyazdı. Temiz ve .

Balkona geçip kapıları iterek açtım ve gün batımının son kalıntılarının ufku morlar, pembeler ve sarılar içinde çürüttüğünü gördüm. Günün sonunda sakinleştirici bir şey vardı, zamanın beni daha önce olan her şeyden uzaklaştıracağını biliyordum. Yarın yeni bir başlangıç olacaktı.

Ellerimi tahta parmaklıklara dayayarak öne doğru eğildim ve tuzlu havayı içime çektim. Fırtınanın son kırıntıları rüzgârla etrafımda savruluyor, saçlarımı karıştırıyordu.

Ryan arkama geçti, kollarını belime doladı ve beni göğsüne sabitledi. Gün batımının finalini izlemek için çenesini omzuma yasladı.

"Burayı seviyorum," diye fısıldadım, huzurlu anın bir hayal gibi paramparça olması ihtimaline karşı sesimi yükseltmekten korkarak. "Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?"

"Bir gün," diye cevap verdi, yüzünü çevirip boğazımın kenarını öptü.

"Söz mü?" Bir gün babalarımız ve diğer herkesin istedikleri tarafından kontrol edilmeyeceğimize inanabilmem için bu sözleri söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"Söz veriyorum Madison," diye yemin etti, kolları bana daha sıkı sarıldı.

Ona yaslandım ve gece okyanusta ilerlerken sessizliğe gömüldüm. Yıldızlar tepemizde parıldamaya başlayana ve deniz gözden kaybolup karanlık tarafından yutulana kadar hareket etmedik. Dalgaların çalkalanma ve sahile çarpma sesleri havayı dolduruyordu.

Çenemi patlatacak kadar sert esnediğimde Ryan doğruldu ve beni tekrar içeri çekti.

Elbiseme baktım. "Yatıya kalmayı planlamamıştım."

"Banyoda fazladan diş fırçaları var," dedi bana, beyaz ahşaptan, yıpranmış bir şifonyere doğru yürürken. Orta çekmeceyi açtı ve siyah bir By the Edge konser turnesi gömleği çıkardı. "Makyaj masasındaki ikinci çekmece." Sırıtarak gömleği bana fırlattı. "Bununla uyuyabilirsin."

"Duş almamın sakıncası var mı?" Tişörtü göğsüme bastırdım, kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyordum.

Kapıya doğru bir el salladı. " et."

Banyoya girdim ama kapıyı kapatmaya zahmet etmedim. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra bir kenara attım ve duşu açtım. Daha çok gri ve beyazın tonlarıyla döşenmiş banyoya göz gezdirirken, çift lavabonun üzerindeki büyük aynada yansımamı yakaladım.

Görünüşte hâlâ kendim gibiydim. Saçlarım sarı ve uzundu, ağartıcı ve uzatma sayesinde. Gözlerim hala aynı tonda peygamber çiçeği mavisiydi, ama göz kırpamadığım bir hüzün .

Kaburgalarımın dış hatlarını, omuzlarımın ve kalçalarımın keskin açılarını görebiliyordum. Yediğim onca pizzadan dolayı karnımda yumuşak bir şişlik vardı. Karnım artık o kadar yemeğe alışkın değildi ve bu gerçekten de belli oluyordu.

Nasıl görüldüğünü önemseyen bir kız olacağımı hiç düşünmemiştim ama son birkaç haftadır vücudumun nasıl değiştiğini incelemekten duramıyordum. Gary'nin göt diyeti yapmasının sadece hıyarlık yapma şekli olduğunu düşünmüştüm ama ne olduğunu görüyordum - vücudum da dahil olmak üzere her yönümü kontrol edebileceğini kanıtlıyordu.

Hiçbir şey benim değildi. Her şeyi elimden almış, daha da fazlasını almıştı. Ve şimdi, makyaj masasının bembeyaz ışığında dururken, kanıtı gördüm.

Tiksintiyle döndüm ve Ryan'ı kapıdan beni izlerken yakaladım. Dondum kaldım ve odayı buhar doldurmaya başladığında bir şey söylemesini bekledim.

"Yarın için eşyalarını yıkamamı ister misin?" diye teklif etti.

Kirli iç çamaşırı giymek zorunda kalmayacağım için minnettar bir şekilde başımı salladım. "Teşekkürler."

İçeri girdi ve atılmış giysilerimin önünde durdu. Bakışları çıplak vücudumda geziniyor, dokunuşunu beklerken karıncalanmaya başlayan yerlerimde oyalanırken ısınıyordu.

"Çok güzelsin Maddie," dedi gözleri benimkilerle buluştuğunda.

Dudaklarımdan kırılgan bir kahkaha döküldü. "Öyle ? Çünkü eskiden olduğum kızı zar zor görüyorum."

"Seni görüyorum," diye cevap verdi, sesi sertti. "Sevdiğim kadını görüyorum ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

Ağzımın kenarlarında beliren gülümseme gerçektir ve kalbimi ferahlattı. Ryan Cain bir kızın özgüveni için inanılmazdı. Kıyafetlerimi topladı ve huzur içinde duş almam için beni yalnız bıraktı. Saçlarımı ve vücudumu yıkamak için acele ettim, onun ürünlerini kullandım ve çıktığımda onun gibi koktuğum için çok sevindim.

gömleği çek.

Ryan yatakta oturuyordu, gömleği yoktu ve telefonunda gezinirken bir sürü deri ve kas ortaya çıkmıştı. Ben içeri girdiğimde kapattı ve kenara koydu.

Çarşafı geri çektim ve yatağa uzandım, bir esneme daha yüzüme yayıldı.

Ryan kıkırdarak uzaktan kumandayla ışığı kapattı ve beni yatağın üzerinden kendi tarafına çekti. Islak saçlarımı koklayarak beni göğsüne bastırdı.

"Benim gibi kokmandan hoşlanmam garip mi?"

Sessizce güldüm. "Bence bu sadece kendine gerçekten aşık olduğunu kanıtıyor."

Kıçımı çimdikledi. "Siktiğimin veledi."

"Bayılıyorsun," diye takıldım karanlığa gülümseyerek. "*Seni* seviyorum," diye karşılık verdi.

Hâlâ sırtarak, çıplak kalçam boyunca tembel bir desen çizerken yastığa sarıldım. Elinin daha yukarılara kaymasını bekliyordum ama hiç kaymadı. Rahatladım, uykuya dalmaya başladığımda kemiklerim eriyordu.

"Benim annem diğerleri gibi değildi." dediğinde neredeyse bayılmak üzereydim.

Ryan o kadar alçak sesle konuştu ki neredeyse rüya gördüğümü sanacaktım. Kabul sessizdi, neredeyse saygılıydı ve anladım ki bu

Annesi hakkında bana ilk kez bir şey anlatıyordu.

Şimdi daha uyanık ve meraklıydım, o bir kolunun üzerinde yükselip bana bakarken ben de sırt üstü döndüm.

"Para umurunda değildi ve görmezden gelmek istemiyordu. Annemle babam çok tartıştı ama annem onu terk etmedi." Bir elini kaldırıp parmakları yanağımda gezinirken kristal gözlerini pişmanlık doldurdu.

"Neden olmasın?"

"Onu babam oynadı," diye yanıtladı Ryan. "Bütün doğru şeyleri söyledi ve yaptı. Cain ailesi zengindi ama anneminki gibi değildi. Dürüst olmak gerekirse, bence annemin hamile kalmasının nedeni doğum kontrolünü bozmasıydı. Evlendiler, beni doğurdular. Komplikasyonlar oldu ve doktorlar ona bir çocuk daha yapmaması gerektiğini söyledi. Ama Cori'yi doğurdu ve..."

Ve öldü.

Annesini çok sevdiği belli olan bu adam için kalbim kırılarak yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

Bana baktı ve gülümsedi. "Senden hoşlanırdı."

"Mirasçı kılığına girmiş karavan çöprü mü?" Homurdandım. "Hayran olunmayacak ne var?"

Gözlerini devirdi. "Sen pes etmezsin Maddie. Sana ne bok atılırsa atılsın, ayağa kalkmaya devam ediyorsun. Ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Başka seçeneğin olmadığına ayağa kalkmak kolaydır," diye mırıldandım. "Yanılıyorsun. Seçme şansın vardı. İşinden ayrılabilirdin."

Anneme, Bex'e, *bana*. Kimse seni suçlamazdı." Elini göğsümde gezdirdi, avuç içi atan kalbimin üzerindeydi. "Seni farklı kılan şey bu."

Şımarık bir tavır takınarak alaycı bir kaşımı kaldırdım. "Harika göğüsler mi?" Nefesimi kesen keskin bir çimdikle meme ucumu çimdikledi.

"Hayır, ukala. Kalbin." Aşağı bakarken gözleri parlıyordu. "Ama harika göğüslerin var."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve omzunu ittim. "Aman Tanrım. Dur."

"Yapacağımı sanmıyorum," diye cevap verdi karanlık bir kıkırdamayla, göğsümü avucunun içine alıp sıktı. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?"

Kalçalarımı sıkarken başımı iki yana salladım. "Hayır."

Gözleri alev yanıyordu ve eli bacaklarımın arasında gezinirken ağzından yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Harika bir cevap."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35



OceanofPDF.com

MADDIE

Ertesi sabah ışık odaya süzülürken **ben** yalnız uyandım. Dalgaların kırılırken çıkardığı ritmik sesler beni bir rüyadan çıkardı. tam olarak hatırlayamadım.

Kendimi yukarı iterek bir elimi dağınık saçlarımda gezdirdim. Ryan'ın banyosundaki tek tarakla bile düzeltilemeyecek dalgalar halinde kurumuştı. Ama giysilerim temizdi ve balkon kapısının yanındaki sandalyenin üzerinde katlanmıştı.

Ğç çamaşırlarımı giydim ve elbisenin üzerinde durakladım. Onu bırakarak Ryan "ın çekmecelerini karıştırdım ve bir gömlek ile olabildiğince sıkı çektiğim, büzgülü bir eĞofman altı çıkardım.

Şifonyerinin üzerindeki aynada yansımamı yakalayınca kıkırdadım. Büyük boy giysiler içinde oyun oynayan küçük bir çocuğa benziyordum ama rahattı.

Yalınayak koridora çıktım ve alt katta pişen nefis bir şeyin kokusunu aldım. Aşağı inmek üzereydim ki, aralık bir kapının arkasından iki kahkaha sesi duydum. Merakla kapıya doğru yürüdüm ve Linc ile Bex'i yatakta birlikte görünce şaşkınlıktan vücudum sarsıldı. İkisi de tamamen giyinikti ya da en azından üzerlerinde tişört vardı, bu da bir şeydi.

Beni ilk Linc fark etti, kafam çok karışık olsa da onun rahat gülümsemesi beni rahatlatmıştı. "Selam Maddie."

Bex başını kaldırdı ve ağzı açık kaldı. "Bu görüldüğü gibi değil."

Kapının pervazına yaslandım. "Komik, çünkü görünüşe göre Linc ile yataktasın."

Yüzünü buruşturdu. "Tamam, tam olarak görüldüğü gibi. Ama üşümüştüm ve Court kahvaltı yapmak için kalkıyordu..."

Bu noktaları birleştirirken kaşlarım kalktı. "Yani Court'un evinden çıktıktan sonra Linc'in yatağına atladığını mı söylüyorsun?"

Linc sırtıttı, kızın kıvranırken duyduğu rahatsızlığı seviyordu.

"Sadece uyuyordum," diye mırıldandı, yanaklarında pembe lekeler belirirken bakışları başka yöne kayıyordu.

Ellerimi kaldırdım. "Beni yargılamayın. Ben sadece Ryan'ı ve ikinizi duydum."

"Özür dilerim," diye özür diledi Linc, gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Bu kadar gürültü yapmak istememiştik, değil mi tatlım?"

Bex onun göğsünü tokatladı. "Sen en kötüsüsün."

yakaladı ve tuttu. "Sertleşmene biliyorsun."

Bex bir gıcırtyla sarsıldı ve neredeyse yataktan yuvarlanacaktı. Belli ki uyumak için gömleklerinden birini aşırırmıştı. Yataktan uzaklaşırken büyük boy bluz dizlerine kadar düştü.

"Ben sadece... gideceğim." Bex döndü ve banyoya girdi, kapıyı çarparak kapattı ve iyi bir önlem için kilitledi.

Eğlenen bakışlarımı Linc'e çevirdim. "En iyi arkadaşıma karşı niyetini bilmek istiyor muyum?"

Linc doğrulup oturdu, bir elini siyah saçlarının arasında gezdirirken çarşaf lar kucağının etrafında birikti. "Sorgulamadan önce kahve alabilir miyim?"

"Sorgulama yok," diye cevap verdim omuz silkerek. "Ama ona bir daha zarar verirsen taşaklarını koparır ve onları odun öğütücüsünden geçirirken sana izletirim."

Elleri içgüdüsel olarak kasıklarını kapattı. "Tanrım, Maddie."

"Ciddiyim," diye ekledim, ses tonum . "Ona zarar verme."

Daha önceki tüm alaycı tavırlar kayboldu. "Öyle bir planım yok. Daha önce sıçıp batırdığımızı biliyorum ve özür dilerim." Bakışlarımla buluştu ve onu tuttu. "İkinize de inanmadığım için özür dilerim. Açıklamanız için size bir şans vermeliydim."

"Teşekkür ." Ağırılığımı ayaklarımın üzerinde kaydurdım. "Ama cidden, üçünüzün arasında neler oluyor?"

Ağzının kenarları yukarı kalktı ama gülümsemesinde hiç mutluluk göremedim. "Court ve Bex çocukluklarından beri birbirlerinin etrafında dans ediyorlar. Zamanlama hep baktandı ama belki bir kez olsun doğru yaparlar."

"Peki ya sen?" Onu dikkatle izledim, dünyaya gösterdiği playboy dış görünüşünün altındaki adamı gördüm. Linc alaycılığını ve şakalarını bir zırh gibi kuşanmıştı ve bu, onun halktan sakladığı şeyleri gördüğüm nadir anlardan biriydi.

Başını iki yana salladı. "Ben sadece arkadaşlarımla mutlu olmasını istiyorum." Başımı öne eğdim. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun, Linc."

Bana döndü ve gözlerindeki perili bakış neredeyse geri adım atmama neden olacaktı. "Senin bilmediğin çok şey yaptım Maddie. Bana iyi adamlardan biriymişim gibi bakıyorsun ama öyle değilim. Hem de uzun zamandır."

"İyi göreceli bir şeydir," dedim ses tonumu yumuşak ve etkilenmemiş olmaya zorlayarak. "Ve hepinizin asla anlayamayacağım bazı seçimler yaptığınızı biliyorum, ama daha iyi olmaya çalışıyorsunuz. Bu da önemli."

Omuzları ağır bir iç çekişle kalkıp indi. "Olabilir. Ama lanet bir aziz bile olsam, babamın yaptıklarını dengeleyemem. Hiçbirimiz yapamayız."

Başımı kararlılıkla salladım. "Gary'nin pisliliği ne kadar *benim üzerimdeyse* bu da senin üzerinde değil. Tek yapabileceğimiz denemek."

"Belki." Gözlerini kaçırdı, ikna olmamıştı ve beni susturmaya çalışıyordu.

"Kahvaltıda ne var diye bakmaya gidiyorum."

Gülümsemesi kolayca yerine oturdu. "Ryan'ın biz oraya gitmeden önce her şeyi yemediğinden emin ol."

Gözlerimi devirdim. "Elbette, çünkü Ryan'ın ne kadar kontrol edilebilir olduğunu hepimiz biliyoruz."

"O seninle birlikte," diye belirtti Linc. "Senden isteyip de onun yapmayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum Maddie."

Belli ki Ryan'dan partiye gitmeden önce beni yataktan kaldırmasını istediğimi hiç görmemişti. Sırtarak bu sakladım ve kapı aralığından döndüm.

Merdivenlerden inip mutfığa girdiğimde Ryan'ı adadaki taburede Ash'in yanında gördüm. Court diğer tarafta yemek pişiriyordu.

üç farklı brülörde.

Ash önce beni gördü ve Ryan'ın omzunun üzerinden bakışlarımla buluşurken başını eğerek selam verdi. Yanına sokulup kolumu omuzlarına doladıgımda Ryan arkasına baktı.

"Günaydın," dedim onlara, Ryan'a yaslanarak. Kahve bardağına uzanıp bir yudum aldım ve acı sıvının tadını alınca yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Bardağı geri aldı. "Kendininkini al o zaman."

"Sen benim nişanlımsın," diye belirttim. "Sabah kahvemi almak gibi şeyleri benim için yapman gerekmiyor mu?"

Bana baktı ama hareket etmedi.

Ash kahve cezvesinin yanına giderek, "Ben ," dedi.

Koltuğunu çaldım ve Ryan'a bir bakış fırlattım. "Belli ki yanlış adamla nişanlıyım."

"Ash'in sana dün gece yaptığım gibi çılgık attırabileceğini düşünüyorsan..." Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı.

Ash yanıma geldi ve bana dumanı tüten bir kupa uzattı, ardından solumdaki tabureye otururken şeker ve krema kabını bana doğru yaklaştırdı. Ön kolunu adaya dayadı. "Maddie, öğle yemeğine kadar sana onun adını unutturabileceğimden hiç şüphem yok."

Teklif karşısında ilgimi çekmiş gibi davranarak döndüm. "*Gerçekten* mi? Çünkü Ryan diliyle şu şeyi yapıyor-"

Ash kıkırdadı. "Bu numarayı ona kim öğretti sanıyorsun?"

Ryan homurdanarak bardağı elimden kaptı ve tezgahın diğer tarafındaki lavaboya attı. Geri itti ve kahve cezvesine doğru yürüdü, bardağı bana geri vermeden önce içindeki sıvıyı tekrar bardağa boşalttı. "Mutlu musun?" Ash'e ters ters baktı. "Şerefsiz. Ve ben sana dersini verene kadar G ne olduğunu bile bilmiyordun."

Kıkırdadım ve şekere uzandım.

Court döndü ve bir spatulayı Ash'e doğrulttu. "O haklı." Sonra Ryan'a baktı. "Ama olmak gerekirse, ben devreye girene kadar ikiniz de bir kışın nasıl düzgünce *alınacağı*nı bilmiyordunuz. Cidden Maddie, kayganlaştırma dersi için bana teğekkür etmelisin."

Kahvemde , bir kısmını burnuma çekmeyi başarırken gözlerim yaşardı. "Aman Tanrım."

"Ben kıcınıza tekmeı basmadan önce *ikiniz* de benim kıza seksten bahsetmeı kesseniz nasıl olur?" Ryan tersledi.

"Daha iyisini yapabileceğini fark etmesinden mi korkuyorsun, Cain?" Court gülererek sobaya dönerken Ash alay etti.

Döndüm ve sinirli ağzını öpmek için eğildim. "Şaka yaptığımızı biliyorsun."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı ve taburemin ayaklarından birini tutup beni daha yakına çekti. Dudaklarını kulağıma götürdü ve fısıldadı, "Daha iyisini yapabileceğinin farkındayım. Ama şunu da bilmelisin ki seni benden almaya çalışan herkesi öldürürüm. Buna bu pislikler de dâhil."

Ash kıkırdarken Court onu tersledi. İkisi de tehdit karşısında endişelenmiş görünmüyordu.

Nefesinin tenimi gıdıklamasından çok, sözlerindeki hırçın tondan ürperdim. Başımı çevirdiğimde dudaklarım onunkilere bir santimden daha az yaklaştı. "Gerçekten birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi düşünüyor musun?"

Aradaki mesafeyi kapatıp umutsuz bir öpücükle ağzını benimkine yapıştırmadan önce gözleri bir anlığına parladı.

"Hey, hey!" Court dikkatimizi çekmek için tezgâha bir şey vurdu. Ayrıldığıımızda kaşlarını çatmıştı. "Bu kahvaltı ve gösteri değil. Ben yemek yapıyorum, siz *de* otuz dakika boyunca azgın gençler gibi davranmıyorsunuz."

"Ben bir ergenim," diye . Ryan da sadece yirmi bir yaşındaydı, yani o kadar da uzak sayılmazdı.

Arkasını dönerken Court'u izledim. "Ayrıca, hoşlandığı kıızı başka bir adamın yatağında bıraktığı için kızgın biri gibi konuşuyorsun."

Ryan kıkırdarken Ash alçak sesle ılık çaldı.

Court yavaşça bana baktı. "Açlıktan ölmek mi istiyorsun?"

"Sana ne yemek istersen alacağım," diye mırıldandı Ryan. "Ona gününü göster, bebeğim."

Ellerimi ada tezgahının üzerinde düz bir şekilde açtım. "Sana Linc'e yaptığım uyarının aynısını yapıyorum. Kankamı incitirsen o blenderi kullanırım -" sağındaki tonlarca düğmesi olan süslü blenderi işaret ettim "- aletini püre haline getirip sana pipetle servis etmek için."

"Tanrım," tısladı Ryan, kendi aletini tehlikeyeymiş gibi benden uzaklaştırarak.

Lütfen.

Aletini püre haline kadar çok seviyordum.

Court bir kez göz kırptı. "Not edildi. Ve kayıtlara geçmesi için? Bex'e zarar vermek gibi bir niyetim yok."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Yine," diye ekledi yüzünü buruşturarak. Yemek pişirmeye geri döndü, ocaktan büyük bir çırpılmış yumurta tavaşı aldı.

"Yardım lazım mı?" Bex, Linc'le birlikte mutfağa girerken sordu. Saçları omuzlarından ıslak bir şekilde sarkıyordu ve benimle aynı ödünç alınmış kıyafet görünümünü tercih etmişti. Ama Court'un gözlerinin *onun kıyafetlerine dikilmesine bakılırsa, giydiği onun* kıyafetleri değildi.

Court Linc'e baktı ve gözlerini kıstı. "Dick." Linc sırtı ve kahveye doğru yürüdü.

Bex, Linc'in kıyafetlerini giyiyor olabilirdi ama Court'un yanına taşındı ve sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi yemeği bitirmesine yardım etti. Linc bize katılıp Ryan'ın diğer tarafındaki son bar taburesine oturduğunda kahvemi yudumladım. Phoenix'le ilgili bir şeyler konuşmaya başladılar ve Ash telefonunu kolumun yanındaki tezgâha bırakana kadar dikkatim dağıldı.

Siyah dikdörtgene bakarken kaşlarımı çattım. "Çantam nerede?"

Ryan Linc'e söylediklerine ara verdi. "Muhtemelen hâlâ arabadadır. Neden?"

"Telefon orada."

Elini cebine attı ve bana telefonunu uzattı. "Benimkini kullanabilirsin."

"Hayır, Madelaine'in telefonu orada," diye açıkladım. Her göz teması kurarak etrafıma bakındım. "Ash'in başka neleri açtığını görmek istiyorum."

"Henüz yapmadın mı?" Ash'in sesi şok olmuş gibiydi.

Başımı salladım. "Her şey olup , daha fazla sürprizi kaldıramazdım. Ama sanırım buna ihtiyacım var. Belki orada bize yardımcı olabilecek bir şey vardır. Ya da en azından elimize koz verecek bir şey?"

"Ya da daha fazla video olabilir..." Ryan sözlerini bitirirken dudakları gerildi.

Evet. Ya da Adam'ın reşit olmayan ikizime saldırdığı daha fazla video olabilir.

"Belki," diye kabul ettim, içimi kaplayan hastalıklı duyguyu bir kenara iterek, "ama yine de bilmem gerektiğini düşünüyorum. Ve sanırım bunu yalnız yapmaktansa sizinle birlikte yapmayı tercih ederim."

Ryan elimi tuttu. "Tamam, bebeğim. Yemeğimizi yedikten sonra videolarda ne olduğuna bakarız."

Kendimi gülümsemeye zorladım, doğru kararı verip vermediğimi merak ediyordum. Cehaletimin getirdiği belli bir mutluluk vardı ama tüm gerçekleri bilmemek de çok tehlikeliydi.

Ve karanlıkta olmaktan bıkmıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36



OceanofPDF.com

MADDIE

R yan kapalı benim DİZ ile onun geniş avuç içi için dur o zıplamaktan. Kahvaltıdan beri gergindim, ama kendime hakim olabildim.

Hepimiz televizyon odasına geri dönene ve Ash Madelaine'in telefonunu düz ekrana kadar maskeledi.

Bex, Linc ve Court'un arasında oturduğu yerden bana sıkı ve cesaret verici bir gülümseme fırlattı. Ben de ona karşılık vermeye çalıştım ama .

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye mırıldandı Ryan, iyi olmadığımı dair herhangi bir işaret ararken parlak gözleri yüzüme kilitlenmişti.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Evet, var. Eğer bize yardımcı olabilecek bir şey varsa..."

"Ya aynısından daha fazlası olursa?" İrkildim.

Ryan yüzünü buruşturdu ve başını sallamaya başladı. "Gördün mü? Onun saçmalıklarının daha fazla incitmesini istemiyorum."

Ash ayağa kalktı ve boğazını temizleyerek beni izledi. "Hazır, Mads." Titrek bir nefes aldım. "Yap ."

Ryan yanımda tıslayarak nefes aldı ama benimle mücadele etmedi. Sadece elini çevirdi ve ekranda ilk video başlarken parmaklarımızı birbirine bağladı.

Bex gözlerini kıstı ve öne doğru eğildi. "Bu..."

Küçük Madelaine'in yatak odasının aynasında kendi kendine şarkı söylemesini izlerken yüzüme bir gülümseme yayıldı. İyiydi ama sesi yüksek notalarda çatlıyordu.

"Ben Madelaine Cabot," dedi onunla ilk tanıştığım zamandan tanıdığım bir sırtışla. Aynaya bir öpücük kondurdu ve kameraya döndü.

"Eskiden böyle şarkı söylediğini unutmuşum," diye itiraf etti Bex, sesi yumuşaktı. "Bana her şarkı yarışması programını izletirdi. Onlara kafayı takmıştı."

Lainey kamerayı eline aldı ve yürürken sallanmaya başladı. Bir kapı açıldı ve yatak odasının dışındaki koridorun zeminini fark ettim. Sonra kamera aniden durmadan önce merdivenlerden aşağı .

Kamera kalktı ve geniş gözleri ekranı doldurdu. "Şşşt," diye uyardı, ilerlerken muzip bir gülümseme başladı. Kamerayı çevirdi ve büyük bir kapı görüldü. Kapı zar zor açılıyordu ama o yaklaştıkça sesler duyabiliyordum.

"Çok rahatladım."

Gary'nin soğuk sesiyle omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Bir saniye sonra odada bir homurtu yankılandı ve ardından Adam konuştu. "Sen her zaman şanslı bir piç oldun."

"Bunu bilmiyor muyum?" Gary bir kahkaha attı ve bardağa benzeyen bir şeyi yere bıraktı. "Aptal amcık da açgözlülük yapıyordu, o yüzden bu iş bitti."

Kaşlarımı çattım.

"Aptal olabilirdi ama harika bir amcığı ve daha da iyi bir ağzı vardı." Adam'ın bilmiş kıkırdaması tüylerimi diken diken etti.

Ama Gary'nin sonraki söylediği yüksek sesle nefesimi kesmişti.

"Angie'nin kalçalarının arasındaki yarık dışında bir boka yaradığı yoktu."

Angie.

Anne.

Ryan bana endişeli bir bakış atarak, "Siktir," diye mırıldandı.

"Amcığının iyice gerilmiş olacağını düşünürdün ama her seferinde yine de çok sıkıydı," diye ekledi Adam, midemin şiddetle dönmesine neden olan bir kıs kıs gülererek.

"Son beş yıldır aletini ıslatmasına izin verdiğin için hâlâ deli olduğunu düşünüyorum, ama seni ne tatmin ederse etsin." Gary'nin sözlerindeki sırtışı duyabiliyordum.

bir bulantı dalgası kapladı.

Adam cevap olarak, "Lanet bir süpürge gibi emdi ve yazdığın çeke fazladan bir yüzlük eklediğim sürece her şeye razı oldu," dedi.

Dur bakalım. Ne? Çek

mi? Ne kontrolü?

"En azından ona her ay bin dolar göndermeyi bırakabilirim."

Gözlerim yuvarlandı. *Bin dolar mı?*

Gary anneme her ay bin dolar mı gönderiyordu?

Adam kahkahalarla uludu. "Bu senin için bozuk para Gary. Eminim koltuk minderlerinde bunun iki katını bulabilirim. Ayrıca, para senin içindi. Onu doğuran kaltak için değil."

Gary soğuk bir şekilde, "*Madelaine* benim kızım," diye tersledi. "Ve sadece ona ihtiyacım olduğu için. Diğer... İkimiz de Lainey'nin bir amaç için araç olduğunu biliyoruz. Vasiyetimi yerine getirmek için tek ihtiyacım olan bir çocuk. İki tanesinin ortalıkta dolaşmasına kesinlikle ihtiyacım yok."

"Bir varis ve bir yedek," diye alay etti Adam. "Biliyor musun, onu o karavanın etrafında gördüm. Şimdiden küçük şımarık göğüsleri var. Madelaine'den daha tatlı. Onu Peter'ın kulüplerine götürmeyi düşünebilirsin. Bir servet kazanırsın. Özellikle de biri kirazını patlatmadan önce ona ulaşabilirsen."

"Babam," diye fısıldadı Linc, geniş gözlü bakışları bana kaydı.

Ryan'ın eli benimkini neredeyse acı verecek kadar sıktı. Bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum, konuşmalarını dinlerken öfkesi dalga dalga yayılıyordu.

Gary alay etti. "İkisi de aynı, seni yarım akıllı. Madelaine'den istediğimi alana kadar da bir bok yapmayacağım. O yedek bir gün işime ."

Adam, "Onun benim ellerimde olmasına aldırılmazdım," diye yorum yaptı.

"Bir gün bu eğilimleriniz başınızı belaya sokacak. Yine."

Adam güldü. "Sen ve avukat ordun bunun için varsınız."

"Orospu çocuğu," diye tısladı Court, kara gözleri alev alev yanıyordu.

"Onu her zaman içeri sokabilirim, biliyorsun," diye ekledi Adam. "Bir dahaki sefere Angie'yi gördüğümde-"

"Lanet olsun," diye homurdandı Gary. "Günün birinde reşit olmayan kadınlara olan bağımlılığın seni bir hücreye tıkacak."

"Tamam, onun küçük dar amcığını bırakacağım. Ama ağzı eğlenceli ," diye Adam. "Bir dahaki sefere Angie bayıldığında kimin daha iyi olduğunu görebilirim. Anne mi? Yoksa kızı mı? Onu sikimde boğulurken uyandırırsam küçük orospunun yüzünü hayal edebiliyorum."

"," dedim hemen, Adam'ı tekrar öldürmek için diriltecek birini bulmasına saniyeler kalmış gibi görünen Ryan'a dönerek. "Kaliforniya'ya gelene kadar Adam'ın kim olduğunu bilmiyordum." Ryan'ın yüzünü ellerimle çerçeveleyerek bana bakmasını sağladım. "Ryan, kimse bana dokunmadı."

Gözlerindeki öfke, göğsümde yasak bir heyecan yaratan korkunç bir güzellikti. Bana zarar vermeyi aklından bile geçiren herkese acı ve intikam vaat ediyordu.

Sevdiğin adamın senin için öldürmek istemesini izlemenin nefes kesici bir yanı vardı.

Ekrandaki video durdu ve odada sessizlik hakim oldu.

"Seni o zaman öğrenmiş olmalı," diye önerdi Bex. "Muhtemelen onları duydu ve doğum belgelerini aramaya gitti."

Başımı salladım, bakışlarım ondan Ash'e kaydı. "Başka bir şey var mı?"

"Devam etmek mi istiyorsun?" Biraz şaşırmış görünüyordu.

"Evet." Ryan'a bakmadan önce kararlılığımı pekiştirdim.

Hâlâ kızgın görünüyordu ama biraz daha az caniydi. Döndü ve Ash'e sarsak bir baş selamı verdi. Ash bir sonraki videoyu sıraya koyar koymaz Ryan beni koltuktan kucağına aldı ve hâlâ güvende ve bütün olduğumdan emin olmak istercesine kollarını bana doladı.

Bir sonraki videonun başlangıcı grenliydi ve kamera, onu tutan kişi koşarken karanlıkta sekiyor gibiydi. Ekran sanki biri ayağı takılmış gibi sarsıldı ve "*Kahretsin!*" diye tısladı.

Bir saniye sonra hareket durdu ve kamera kalktı. Her şeyin netleşmesi bir saniye sürdü ama netleştğinde kamera bir tuğlanın önünde duran dört kişiyi gösterdi

Bina. Çatlak bir otoparkı ve karanlık pencereleri olan eski, endüstriyel bir depoya benziyordu. Tek ışık, yere uzun gölgeler düşüren bir sokak lambasından geliyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Ash, ekrana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Tanrım," diye küfretti Linc, bir elini yüzüne sürerek. "Ne?"
diye sordu. "Ne?" diye sordum.

"Biziz," diye cevap verdi Ryan, sesi soğuk ve .

Sanki benim kafa karışıklığımdan etkilenmiş gibi, kamera Ash, Linc, Court ve Ryan'ın toplandığını gösterecek şekilde yakınlaştı. Ash binayı işaret etti ve diğerleri de başlarıyla onayladı.

"Neredesin sen?" Bex de en az kadar şaşkın bir şekilde sordu.

Court'un ağzı düzleşti. "Bu Phoenix. Burası... üç yıl önce miydi? Kısa bir süre sonra her yeri yeniledik."

"Bunu nereden bilebilirdi ki?" Linc merak etti. İkizim hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o çok sinsi olduğuydu. İçimden bir ses onun daha fazlasını bildiğini söylüyordu.
hepimizin hayal edebileceğinden daha fazla ölüm.

"Sizin bir ofis binanız mı var?" diye sordum. Bu garip bir şekilde normal görünüyordu.

Court alay etti. "Hayır, operasyon üssü olarak mümkün olduğunca gözden uzak tuttuğumuz bir tesisimiz var. Operasyonlardan sorgulamalara kadar ihtiyaç duyabileceğimiz her şeye sahip."

Tamam, *bu* daha çok benziyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Sorgulama mı?"

Ryan'ın kolları bana daha sıkı sarıldı. "Bu gerekli Mads."

"Elbette," diye kabul ettim, daha fazla ayrıntı istediğimden emin değildim.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra adamlar arabalarına doğru yürüyüp uzaklaştılar ve video kesildi.

Ama bu değildi.

Birkaç kısa video, erkeklerin konuşmalarından kesitler ve hatta Phoenix'teki inşaattan bir kesit vardı. Madelaine bu videolarda hiç konuşmuyordu ama ara sıra uzun sarı saçları ekrana düşüyordu.

Ash videoları durdurdu ve birkaç yıl öncesine ait samimi fotoğrafların yer aldığı bir fotoğraf albümü açtı. Madelaine neredeyse onlara karşı saplantılı bir saplantısı varmış gibi görünüyordu ve

Bir şekilde Linc'in duştan yeni çıkmış gibi görünen bir fotoğrafını çekmeyi başardık ve bir mola verdik.

Linc kanepeden uzaklaştı ve geniş omuzlarını yuvarladı. "Bu çok ürkütücüydü. Ne zamandır bizi gözetliyordu?"

"Peki ne öğrendi?" Ash çenesini ovuşturarak ekledi.

Court öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayarken başını öne eğdi. "Yüce . Bizi takip ettiğini nasıl fark etmedik?" Bex dizlerinin üzerine çöktü ve yatıştırıcı elini Court'un sırtında gezdirirken ela gözleri benimkilere kilitlendi.

"Çünkü biz babalarımız için arkamızı kolluyorduk, Gımarık bir prenses için değil," diye mırıldandı Ryan, kalkıp odadan hışımla çıkabilmek için beni kucağından indirirken.

Ash onu takip etmeye hazır görünüyordu ama ona el salladım ve Ryan'ın peşinden kendim gittim. Onu dışarıda yakaladım, ön verandadaki Adirondack sandalyelerden birine oturmuş okyanusu seyrediyordu.

Karşısındaki parmaklığa yaslandım ve önce onun konuşmasını bekledim.

"Bunu nasıl kaçırdım?" Ufka baktı, sanki umutsuzca bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Baban için endişelenmeyi bekliyordun. Lainey için değil."

"Ne yaptığımızı nasıl bilebilirdi ki? Demek istediğim, Ash Phoenix'in yerini gömdü." Gözlerini yüzüme kaldırdı ve gözlerindeki şaşkınlığı gün gibi görebiliyordum.

Başımı öne eğdim. "Madelaine söz konusu olduğunda mı? Kim bilir nasıl biliyordu. Ama geri dönüp o dosyalarda başka neler olduğuna bakarsak daha fazlasını öğrenebiliriz."

Başını salladı ve ayağa kalktı, sonra önümde durdu. "Devam etmek istediğine emin ?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve kollarımı sırtına doladım. "Evet. Ne bildiğini bilmem gerek. Belki bir şeyler bize yardımcı olur."

Öne doğru eğildi ve beni usulca, yavaşça öptü. Ben ona açılana kadar dudaklarımı yalarken ağzının benimkinin üzerindeki hissine gömüldüm. Dili telaşsız ve neredeyse saygılı bir şekilde ağzımın içinde gezindi.

"Seni seviyorum," dedi dudaklarıma karşı, nefes almak için geri çekildiğinde.

Gülümsedim. "Bunu söyleyip duruyorsun."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hayatımızın geri kalanında bunu sık sık söylemeyi planlıyorum."

"Senin böyle bir olduğunu kim bilebilirdi?" Alay ettim.

Bana doğru eğildi, sert aleti karnıma baskı yapıyordu. "Bu bir lokum gibi mi hissettiriyor?"

Uzuvlarımda bir şehvet şimşeği çıktı. "Kesinlikle olmaz."

İnledi ve dudaklarını çenemin altını öpmek için eğdi. "Bu piçleri dışarı atmama ve her odayı vaftiz etmemize ne dersin?"

Gırtlaktan bir onay mırıltısı çıkardım. "Bu hafta sonu bana altı orgazm daha borçlusun."

Sırıttı, elleri kıcımlı kavramak için kayıyordu. "Bir anlaşmadan cayamam."

Ön kapı çarparak açıldı ve Linc'in yüzü solgun bir şekilde belirdi. "İkinizin buraya girmesi gerek. *Hemen*." Ortaya çıktığı gibi hızla gözden kayboldu.

Ryan elimi tuttu ve aceleyle içeri girdik. Bex tekrar kanepeye oturmuş, Court ve Ash'in tartışmasını izliyordu. Linc onun yanındaki koltuğa çöktü.

"Ne oldu?" Ryan talep etti.

Ash parmağını telefona doğru uzatarak, "Burada daha fazla bok var," diye adeta hırladı.

"Phoenix'ten mi?"

Court . "Oh, hayır. Bundan daha kötü."

"Başka bir dosya daha var," diye ekledi Linc, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Kulüplere girmiş. Fotoğraflar, birkaç video var..."

"Hangi kulüpler?" Ben sordum.

Linc bana bir bakış attı. "*Babamın* kulüpleri. Kahretsin, sahip olduğu şeyler..." "Oraya nasıl girebildi ki? resimler ve videolar?"

"Fotoğrafları nasıl elde ettiğinden çok, daha fazlası olup olmadığıyla çünkü videolardaki kişiler *biziz*." Ash

Gözleri Ryan'a takılana kadar odaya baktı. "Senin ve Court "un kabul törenlerinin videoları onda."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ryan'ın benden uzaklaşmasına ve Linc'in hasta gibi görünmesine bakılırsa, bunun iyi bir şey olmadığını hissediyordum. Court yere sertçe bakıyor, Bex ona yaklaşırken bile başını kaldırmayı reddediyordu.

"Bu imkânsız," diye çıkmayı başardı Ryan.

Court güldü, sesi tamamen duygudan yoksundu. "Öyle sanırsınız ama Madelaine bir şekilde onları ele geçirmiş. Bizimkiler burada, yani Linc'inkileri de almış olma ihtimali var."

Odaya bir ağırlık çöktü ve Linc'e her ne olduysa diğerlerinden daha kötü olduğunu hissettim.

"Kabul töreni nedir?" Olabilecek en kötü cevaba hazırlanırken bile kendimi sormaktan alıkoyamadım.

Linc bana baktı, mavi gözleri neredeyse cansızdı. "İyi adamlardan biri olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım.

"Evet. Kanıtı ihtiyacın varsa izle. Eminim benimki de oradadır." Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Linc." Court arkadaşına doğru uzandı ama Linc onu iterek odadan çıktı.

Bex boğazından yumuşak bir ses çıkardı ve onun peşinden gitmeye başladı ama Court onu yakaladı. "Hayır Becca. Şimdi olmaz. Bırak gitsin."

Ryan'a döndüm, arkadaşlıklarındaki çatlakları görünce sarsıldım. Bu dörtlü inanılmaz derecede sıkı görünüyordu. "Kabul töreni nedir Ryan?"

Ryan yanımdan geçip arkadaşlarına baktı, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddiye. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Oh, olsun. Bu *gerçekten* iyi değildi.

Beni kanepeye götürmeden önce Ash, Court ve Bex'in gitmesini bekledi. Beni oturttu ve karşımdaki sehpanın kenarına tündü.

"Kahretsin. Bunu açıklamaya nasıl başlayabilirim ki?" Boynunun arkasını ovuşturdu, kaybolmuş ve biraz da perişan görünüyordu.

Diğer elini tuttum. "Hey, benim. Her neyse, her şey yoluna girecek."

Ondan gergin bir kahkaha yükseldi. "Söz mü?"

Bu hiç de zor değildi. "Evet. Söz veriyorum. Ben buradayım, Ry. Konuş benimle."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam. Linc'in babasının biliyor musun? Üyelik için bir bedel var." Gözlerime baktı. "Dördümüz de ödedik. Bu beklenen bir şeydi ve bize başka bir seçenek sunulmadı. Babalarımızı sonsuza dek durdurmaya karar vermemizin nedeni de buydu. Bu bir katalizördü."

"Tamam, . Kötü bir şey yapmak zorunda kaldığını varsayıyorum?" Nefesim kesildi, gerçekten ne kadar kötü merak ediyordum.

Başını salladı ve aramızdaki boşluğa baktı, duygularını kontrol etmeye çalışırken boğazı düğümleniyordu. "Farklılık gösteriyor ama on altı yaşına girdiğimizde babamız tarafından belirleniyor. Düşündüğünüzde oldukça ensest, boktan bir gizli kulüp."

Beckett'in oğlunu nasıl iğrenç bir şeye zorladığını ancak hayal edebilirdim.

"Mesele şu ki, kulüpte olup bitenler hakkında kimsenin konuşmamasını sağlamak için sigorta var. Bir video. Babamın kasetimi saklaması ve gruba ihanet etmeye kalkışırsam kullanması gerekiyordu."

Kaşlarını çatıldı. "Yani onu indirirsen Beckett onu serbest mi bırakacak?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Madelaine'le evlenmeyi kabul ettiğimde kaseti onunla yaptığım anlaşmanın bir parçası yapmıştım. Onu yok etti. Yanışını izledim Maddie."

"Kopyalarını ," diye belirttim. "Hayır.

Yapamazdı. Güven bana."

"Birisi yaptı."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye cevap verdi, sözlerini hayal kırıklığı kaplamıştı. "Sanırım artık bir önemi yok. Ama eğer ortaya çıkarsa..."

"Kasette ne var?"

Gözlerime baktı ve irkilmedi. "Birini öldürdüm."

Anonsu bir darbe gibi algıladım, başımı eğdim ve bir nefes tısladım. "Kim?"

"Önemli değil."

"*Benim* için öyle," diye ısrar ettim, başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Çenesi sıkıştı ve kararlı bir ifadeyle gözlerini kaçırdı. "Seni olaydan sonra suç ortağı yapmayacağım. Cinayette zaman aşımı diye bir şey yoktur Madison."

Sertçe yutkundum. "En azından bunu hak etti mi?" Bunu bir şekilde haklı çıkarmam gerekiyordu.

Yavaşça başını salladı. "Evet, öyle yaptı." Dişlerimi sıktım. "Ryan-"

"Beckett büyük bir işi batırdıktan sonra kocasına haddini bildirmek istedi. Bana adamın karısını öldürmemi söyledi. Yapmamayı düşündüm. Rutinini öğrenmek için haftalarca onu izledim ve işte o zaman oğlunun ağzını burnunu kırdığını gördüm. Down sendromlu doğmuştu. Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında kendini kaybediyordu. Bir keresinde kolunu bile kırmıştı. Bu şekilde haklı çıktım, bebeğim. Cori'yi düşündüm ve..."

Anlayışla ellerini sıktım. Belki bu beni sınırda bir psikopat yapıyordu ama savunmasız insanları avlayan insanları umursamaktan rahatsız olamıyordum. Özellikle de onları sevmeleri ve korumaları gerekirken.

"Onu bunu yaparken görmemiş olsaydın, yine de yapar mıydın?"

Tereddüt etti. "Gerçekten bilmiyorum."

"Diğerleri de böyle mi yaptı? Birini öldürmek mi?" Derin bir nefes aldım.

"Mahkeme yaptı. Ash... Siyasi bir sunucuyu hacklemek ve Başkan Yardımcılığı için yarışan bir politikacı hakkında bilgi toplamak zorunda kaldı. Bulacak bir şey bulamayınca, aslında iyi bir adam olduğu için, sonunda tutuklanmasına ve hapse atılmasına neden olan kanıtları yerleştirmek zorunda kaldı."

Nefesim kesildi. "Ash yüzünden hapiste masum bir adam mı var?"

Ryan yüzünü buruşturdu. "Artık değil. Cezasının bitmesine bir ay kala öldürüldü." Gözleri benimkilerle buluştu. "O kısım Ash değildi, bebeğim."

"Tanrım," diye yemin ettim, başımı öne eğdim. "Peki ya Linc? Oldukça üzgün görünüyordu."

Ryan yüzünü buruşturdu. "Onunki en kötüsüydü. Kulüpleri babası işletiyor Mads, o yüzden Kent'in Linc'e yaptırdığı şeyler... Bu konuda konuşamam. Bu Linc'in hikâyesi."

"O kadar kötü mü?"

Bir kez başını salladı, biraz soluklaştı. "*O kadar* kötü. Kız kardeşiyle ilgili."

Linc'in kız kardeşinin de tacizci eski sevgilisi tarafından öldürüldüğünü hatırlayarak irkildim. "Kahretsin," diye mırıldandım, Bex yüzünde suçlu bir ifadeyle kapıda belirdiğinde elimi saçlarımda gezdirdim.

"Maddie?" Çalmakta olan telefonumu kaldırdı. "Gary arıyor. İkinci kez arıyor."

Telefona uzandım, telesekretere düşmeden önce cevap verme şansını kaçırdım. Kilidini açıp mesaj bırakıp bırakmadığına bakamadan tekrar çalmaya başladı. Cevaplama düğmesine bastım. "Alo?"

"Hangi cehennemdeydin sen?" Gary hırladı, gürleyen sesi kulağımı acıtıyordu. "Aradığımda cevap veriyorsun, tabii-"

Ryan'ın yüzü gök gürültüsüne döndü ve telefona uzanmaya başladı. Dönerek uzaklaştım.

"Ryan'la birlikteydim," diye kestim sözünü soğuk bir şekilde. "İstediğin bu değil miydi?"

Nefes nefese kaldı. "Eminim öyledir."

Dişlerimi sıktım. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Ses tonuna dikkat et," diye tersledi. "Yetkinin kimde olduğunu hatırlamak için bir derse daha mı ihtiyacın var?"

Telefonu kavradım ve gerçekten yapmak istediğim yorumu yuttum. "Senin için ne yapabilirim Gary?"

"Daha iyi." Burnunu çekti. "Saat beşte senin için bir araba gönderiyorum. Konuşmamız gerek."

Kaşlarımla çattım. "Peki bunu telefonda yapamaz mıyız?"

"Haklısın. Belki de akşamı annenle geçirmeliyim. Birkaç arkadaşımı davet etmeyi düşünüyordum. Belki Beckett boştur."

"Peki," diye cevap verdim, Ryan "a bakmak için geri döndüm. "Senin evine geleceğim."

Ryan'ın gözleri büyüdü, sonra ifadesi kızgınlığa dönüştü. Bu plana kesinlikle katılmıyordu.

"Yalnız," diye açıkladı Gary. "Cain'i geride bırak. Konuşmamız gereken şeyler var. Peki ya Madison?"

Yutkundum. "Evet?"

"Bu gece beni gerçekten test etmek istemezsin."

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM



OceanofPDF.com

MADDIE

(Gitmiyorsun."

döndüm yavaşça ve göz kırptım Ryan'a, kıllandım onun emir. "Senden izin istemiyordum."

Gözleri kısıldı. Daha sert nefes alırken göğsü bile büyümüş gibiydi. "Lanet olsun, Maddie."

Bex endiğeli gözlerle bizden uzaklaştı. Endiğelenmesi gereken tek kişi Ryan'dı, çünkü karar verdiği her şeye uyacağını düşünüyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

"Bana emir veremezsin Ryan. Bu benim kabul ettiğim bir şey *değil* ve Gary de bana başka bir seçenek bırakmadı." Televizyonun yanındaki dijital saate baktım. "Ne kadar sürecek? Buradan kampüse dönmemiz bir saat mi sürer? Beni saat beşte alacak, o yüzden hemen yola çıkmalıyız."

"Hayır, gitmiyoruz, çünkü sen gitmiyorsun," diye tersledi.

"Evet, *öyleyim*," diye ısrar ederek aramızdaki mesafeyi kapattım. Benden birkaç santim ve çok daha fazla kas gücüne sahip olabilirdi ama asla geri adım atmayacaktım. "Ne dediğini açıkça duydun. Annemi tehdit etti. Ben gidiyorum." Dönerek uzaklaştım, uzun saçlarım göğsünü tokatlıyordu. Elini koluma sıkıştırıp beni geri döndürmeden önce bir adım bile atamamıştım.

"Geçen sefer sana yaptıklarından sonra seni onun yanında yalnız bırakacağımı sanıyorsan aklını kaçırmışsın," diye söylendi Ryan, dişleri kenetlenmiş, çenesi gerilmişti.

Kaşlarım çatıldı. "Yani beni bir kenara atıp onunla yalnız bıraktıktan sonra mı?"

Ryan beni bırakıp volta atmaya başlamadan önce bir süre bana baktı. Pencerenin yanında durdu ve Bex odadan çıkarken arkasına baktı.

"Hep böyle mi olacak?" diye sordu sonunda, yanan gözlerle bana bakarak. "Sürekli geçmişî yüzüme mi vuruyorsun? Özür diledim Maddie. Daha önce olanları telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Kendimi biraz kötü hissederek derin bir nefes aldım. "Bu konuyu sürekli açmak istemediğimden eminim. Yaptığın şeyi unutmak istediğimi düşünmüyor musun?"

Dişlerini sıkarken çenesindeki bir kas patladı. "Maddie... Kahretsin."

"Beni incittin," diye ekledim, sözümü kesmeye başlayınca elimi kaldırdım. "Hayır, sen bana ihanet ettin. Ve evet, seni affettim ama..."

"Ama *ne*?" diye sordu, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Sen bana güvendiğini söylemiştin Mads. Bunu geride bıraktığımızı sanıyordum."

Kahretsin, kendimi köşeye sıkıştırmıştım ama öylece pes edemezdim. Evet, onu affetmiştim ve hayatıma devam etmeye *çalışıyordum* ama kendi kararlarımı veremiyormuşum gibi davranması gerçekten çok sinir bozucuydu ve hiç hoş değildi. Bu işte birlikte olmamız gerekiyordu.

Kollarımı etrafına sararken başka tarafa baktım, içime bir kırılğanlık çökmüştü. "Bak, senin için en son ne zaman böyle hissettim? Sana en son *güvendiğim*de? Sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettin. Bana güvenmedin."

İrkildi. "Bebeğim, bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

"Üzgün olduğunu biliyorum. Ama üzgün olman midemdeki çukuru silmiyor ya da beni bir ne zaman altımdan halıyı çekip alacağını merak etmekten alıkoymuyor." Ona en büyük korkumu söylerken göğsüm ağrıyordu.

"Bunu sana bir daha *asla* yapmayacağım. Mads, bunu aştık," dedi, sesinin titremesi meramını anlatma çabasından kaynaklanıyordu. İki uzun adımda yanıma geldi, ellerini boynumdan yukarı kaydırarak

yüzümü okşadı. "Tanrım, bu saçmalığı bana karşı daha ne kadar tutacaksın?"

"Bu *bok* mu?" Dokunuşundan kaçma dürtüsüne direnerek yankıladım, ama *kahretsin*. Beynim *aptal olma* uyarı zillerini çalıyor olsa bile vücudum onu bir uyuşturucu gibi arzuluyordu. "O *bok*," diye açıkladım, bakışlarını karşıladım ve sabit tuttuğum için kendimle gurur duydum, "neredeyse her şeyi mahvetti. Sanırım ikimiz de senden çok daha yüksek bir bedel ödediğim konusunda hemfikiriz."

Elleri hariç tüm vücudu gerilirken gözleri ateşle parlıyordu. Üzerimde duran elleri son derece nazikti, sanki aralarında narin bir cam tutuyormuş gibiydi. "Demek istediğim de tam olarak bu. Gary'nin yanına yaklaşamazsın Maddie. Tek başına olmaz."

"Bundan kurtulmamın tek yolu tam olarak onun istediğini yapmak Ry. Eğer gitmezsem, anneme zarar verecek. Bunu biliyorsun."

"Kazanamayacağınızı biliyorum," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi. "Seni bir incitirse çıplak ellerimle boynunu kıracağımı biliyorum."

Yanağımı avucuna yasladım ve hüzünle gülümsedim. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum Maddie.

Asilce. Destansı bir şekilde. Ama seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Bu iyi," diye fısıldadım, "çünkü eğer yaparsan kalbimin bunu tekrar kaldıracıcağını sanmıyorum."

Alnını benimkine dayadı ve nefes verdi.

"*Bana* güvenmene ihtiyacım var Ryan," diye ekledim, ellerim gömleğinin yumuşak kumaşını .

Kederli bir iç geçirdi. "Peki. Ama ben de orada olacağım."

"Ryan-"

Beni hızlı bir öpücükle susturdu ve bu konuda bu kadar iyi olması hiç adil değildi.

"Seninle gelmeyeceğim," diye açıkladı, "ama takip edeceğim ve bana ihtiyacın olursa yanında olacağım. Ayrılır ayrılmaz beni ara, ben de seni PC'ye kadar takip edeyim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Ya seni görürse?" Ama onun yakınımda olması fikri gerçekten hoşuma gitti.

"Gelmeyecek," diye güvence verdi Ryan. "Arabayı Court kullanacak. Güven bana, kimse fark etmez."

"Babalarınızı alaşağı etmek için gizli bir şirket planladığınızı kimsenin fark etmemesini mi kastediyorsun?" Parmaklarımı şıklattım. "Oh, ama bekle."

Gözleri kısıldı. "Hâlâ Phoenix'i nereden bildiğini öğrenmek istiyorum."

Ash odaya girerken, "Aslında ne bildiğini bilmiyoruz," dedi. Court ve Bex de onu takip etti.

Yanlarından geçip gittim. "Linc nerede?"

Court tekrar otururken yüzünü ve ayaklarını sehpayaya vurdu. "Dışarıda. Şu anda boşluğa ihtiyacı var. Peki ben nereye gidiyorum?"

"Maddie'nin babasını görmeye gitmesi gerekiyor," diye cevap verdi Ryan, bu fikirden hâlâ nefret ettiği belliydi. "Güvende olduğundan emin olmak için onu takip edeceğiz."

Ash telefonu televizyondan ayırdı. "Bunu asmamın bir sakıncası var mı? Daha fazla dosya açabilirim ve benim ya da Linc'in inisiyasyonlarının burada olup olmadığına bakmam gerekiyor. Kesinlikle daha fazla video var-"

Bir elimi kaldırdım. "Lainey'nin *Gizli Kamera* versiyonundan bıktım artık. Al . Ne istersen yap."

"Emin misin?" Ash bastırdı.

Başımı salladım. "Orada bilmem gereken bir şey varsa bana söyle. Bir gün hepsini incelemek isteyebilirim ama şu anda orada olanlar sizi benden daha çok etkiliyor gibi görünüyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandı telefonu kot pantolonunun içine sokarken.

Bex, Court'un bacaklarının üzerinden geçip yanındaki kanepeye çökmeden önce içini çekti. "Günlüklerine ulaşamamamız çok yazık. Madelaine her gün bir tane yazmak konusunda nevrotikti."

"Ciddi misin?" Kaşlarımı çattım. İkizimin iç gözlemci bir tip olduğunu düşünmemiştim.

Bex sırtı ve başını salladı. "Ah, evet. Her zaman bir gün meşhur olacağını ve insanların onun tüm sırlarını bilmek isteyeceğini söylerdi. Onlardan ciltler dolusu vardı. Her yıl için bir tane. Ama biz çocuktuk. Bunu yapmaya devam ettiğinden şüpheliyim."

"Günlükleri nerede ?" Dikkatlice sordum.

Bana garip bir bakış attı. "Muhtemelen yatak odasıdadır."

"Gary'nin evindeki mi?" Beynimde bir fikir oluşmaya başladı. Ryan tıslayarak nefes aldı, nereye gittiğimi açıkça anlamıştı.

"Yirmi iki yaşına gelmeden bana kalp krizi geçirtmeye kararlı mısın? Hayır, Maddie. Gary'nin evinde muhtemelen var olmayan bir şeyi bulmak için rastgele bir çöpçü avına çıkmayacaksın."

Başımı eğdim. "Özür dilerim, yine bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?"

Ellerini havaya kaldırdı ve benden uzaklaştı. "Sanki kendine zarar vermek için bir bahane bulmaya çalışıyorsun."

"Bize bir koz bulmaya çalışıyorum," diye karşılık verdim.

"Elimizde koz *var*," diye tersledi. "Phoenix de bu işte. Onları köşeye sıkıştırıp iflas ettiriyoruz ve elimize geçtiklerinde saldıracağız."

"Peki bu ne zaman olacak Ry?" Meydan okudum. "Gelecek hafta mı? Gelecek yıl mı? Evlendikten sonra mı? Yoksa daha uzun süre bekleyip Beckett'ın Cori'ye bir şey yapmaya karar vermemesini mi umalım?"

Keskin bir nefes aldı, sanki ona tokat atmışım gibi bakıyordu. "Yapma bunu. Sakın kız kardeşimi bir silah olarak kullanmaya cüret etme."

Kendimi sakın bir nefes almaya zorladım ve ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Öyle demek istemedim. Corinne'i korumak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum. Bunu ben de istiyorum. Ama belki yardımcı olacak bir şey bulabilirim."

Ash dilini dişlerine vurarak tıkırdattı. "Maddie, bunu yapsan bile on yaşında bir çocuğun günlüğü mahkemede geçerli olmaz. Avukatları bunu bir çocuğun hayal gücünün fantastik düşünceleri olarak reddedecektir ve bu sadece bir uydurma olarak reddedilmezse. Telefondaki videolar bile en iyi ihtimalle ikinci derece kanıt niteliğinde."

"İnisiyasyondakiler öyle değil," diye .

"Bunlar orijinallerin kopyaları. Günümüz teknolojisiyle bunların sahte olduğunu söylemek çok kolay ve karşılaştırma için orijinali olmadan bunun bir dayanağı da yok," diye ekledi Court ve eliyle küçümseyici bir işaret yaptı. "Bazı sosyal tepkilere neden olabilirler, ancak açıklayamayacağımız veya yasal olarak reddedemeyeceğimiz bir şey değil."

Şaşkınlık ve biraz da dehşetle ona baktım. "Güzel olmalı."

Bana iyi niyetli bir gülümseme fırlattı. "O kadar da kötü bir şey değil."
Arkamı döndüm ve Ryan'a baktım. "Hâlâ Pac Cross'a geri dönmem gerekiyor. Bu gece Madelaine gibi görünmek zorundayım ve bunun için de çalışmak gerekiyor."

Bana kaşlarını çatı. "Sen ondan on kat daha güzelsin."

"Biz aynıyız," diye kıkırdayarak hatırlattım ona, göğsümde bir sıcaklık filizlenirken bile.

Başını yavaşça salladı, gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Saçmalık. Şu anda burada duruyor olsa bile senin kim olduğunu bilirdim. Seni onunla karıştırmamın imkanı yok."

"Tamam Romeo," dedi Ash, "anladık. Kızı seviyorsun. Ama Juliet haklı. Birkaç saat içinde onu alacak arabaya hazır olmak istiyorsa geri dönmeliyiz."

Bex burnunu kırıstırdı. "Ana karakterlerin trajik ve anlamsız şekillerde ölmediği bir metafor seçebilir miyiz?"

Bir ürpertiye bastırdım, çünkü haklıydı. Benim aşk hikâyemin de onlarınki kadar hızlı bir şekilde trajediye dönüşebileceğini düşünmek dehşet vericiydi.

* * *

PACIFIC CROSS'A DÖNÜŞ YOLUNUN YARISINDA, Ryan kardeşlik evinde kendisine ihtiyaç olduğunu söyleyen bir mesaj aldı. Beni yurdumun önüne bıraktı, ben de Gary'nin planladığı şeye hazırlanmak için Bex'le birlikte içeri girdim. Ryan araba beni almaya gelmeden önce döneceğine söz verdi.

Hızlı bir duş alıp saçlarımı kuruttuktan sonra Bex, Madelaine'e uygun bir kıyafet seçmeme yardım etti ve onunla bir dakikalığına yalnız kaldığım için mutluydum.

"Sence Madelaine günlüklerini nereye saklamıştır?" Bex saçımı kıvırmayı bitirirken sordum.

Makyaj aynasında kaşlarını çatarak bana baktı ve saçının son kısmını almadan önce durakladı. "Erkeklerin bunun anlamsız olduğunu söylediğini sanıyordum."

Omuz silktim, başımı sıcak asaya fazla yaklaştırmamaya özen gösterdim. "Biliyorum, ama belki de orada bir şey vardır."

bize bir ipucu verebilir. Eğer Lainey Ryan ve diğerlerinin yaptıklarına bu kadar takıntılıysa, Gary'nin planladığı şeyi görmezden geldiğine inanamıyorum."

Yumuşak bir onay sesi çıkardı. "Ondan nefret ederdi, yani muhtemelen haklısın. Biz küçükken insanları gözetlemeyi severdi ve bu hiç değişmemiş gibi görünüyor."

Saç maşasını kapatıp makyaj masamın üzerine koyarken arkadaşımı dikkatle izledim. Aynada kaşlarının çatılışını izledim ve "Ne?" diye sordum.

Yansımda gözlerimle buluştu. "Biz çocukken Lainey'nin eşyalarını koymayı sevdiği gizli bir saklama yeri vardı. Muhtemelen uzak bir ihtimal..."

"Ben alırım," dedim ve koltuğun üzerinde dönerek ona baktım. "Nerede bu?"

"Dolabında bir havalandırma deliği var," diye cevap verdi. "Tavana yakın. Onu açar ve içine bir şeyler saklardı. Günlüklerini orada saklardı. Ama bunun bir anlamı olmayabilir, o yüzden lütfen Gary'nin muhtemelen işe yaramayacak bir şeyin peşine düşerek çıldırma riskini alma."

Evet, Gary'nin radarına girmeyi planlamıyordum, ama kaçıp onu bulabilirsem...

Belki çok uzak bir *ihhtimaldi* ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Katkıda bulunmanın ya da işe yaradığımı hissetmenin bir yolunu bulmalıyım. Annem ve Bex risk altında olduğu sürece, Gary beni hâlâ boğazımdan yakalamıştı.

Court, Bex'i güvende tutmaya oldukça kararlı görünüyordu ama annem tek başınaydı. Gary'nin onu nereye sakladığına dair bir fikrim bile yoktu.

Saate bakınca Gary'nin arabasının gelmesine birkaç dakika kaldığını gördüm. Onları en iyi arkadaşımı aşk hayatı hakkında sorguya çekmek için kullanacaktım.

"Ee," diye başladım, meraklı bakışlarla onu sıkıştırarak, "Court ve Linc, ha?"

Bex kızardı. "Biz arkadaşız."

"Doğru. Yani ben de bütün arkadaşlarımla aynı yatakta uyanıyorum." "çenenen," diye mırıldandı gözlerini devirerek.

"Bu affedildikleri anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Ryan affedildi mi?" diye karşılık verdi.

"Evet," diye yanıtladım tereddüt etmeden. "Yani, ben de insanım, bu yüzden şüphelerim var ama ona tekrar güveniyorum. Belki eskisinden bile daha fazla çünkü artık her şey masada."

Başını salladı. "Court ve Linc hakkında ben de böyle hissediyorum. Onlarla eski alışkanlıklarıma bu kadar çabuk geri dönmem korkutucu. Küçükken çok yakındık ve benimle konuşmayı kestiklerinde gafil avlanmış gibi hissettim. Madelaine'in beni terk etmesine çok benziyordu ama çocuklar onun gibi beni incitmek için ellerinden geleni yapmadılar. Sadece... varlığımı unutmuş gibiydiler."

"Ve nedenini bilmiyorsun?"

İçini çekti ve başını salladı. "Hayır. Yani, küçüklüğümüzle ilgili çok şey hatırlıyorum ama aynı her şey biraz bulanık. O zamanlar hasta olmam da yardımcı olmadı."

"Hasta mısın?" Başımı öne eğdim.

Bana zayıf bir gülümseme fırlattı. "Evet. Kusura bakma, bizimle büyümediğini unutmuşum. Ben on yaşındayken kanser oldum."

"Vay ." Ona bakakaldım. "Sen iyi misin?"

"Evet. Yıllardır remisyondayım. Bu yüzden mi birkaç hafta önce doktor randevum vardı? Kanımı kontrol ediyorlardı." Bana bir başparmak işareti yaptı. "İyi haber, hâlâ sağlıklıyım."

Kollarımı ona doladım. "Öyle olsan iyi edersin."

O da gülerek bana sarıldı. "Dürüst olmak gerekirse, artık taramalara ihtiyacım bile yok, ama annem çok endişeli, bu yüzden onu eğlendiriyorum."

"Ve Madelaine *yine* de hayatını cehenneme mi çevirdi?"

Burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Evet."

"Bu delilik," diye mırıldandım, böylesine ciddi bir hastalıktan kurtulmuş olmasına hâlâ şaşıırıyordum. Her zaman zengin olmanın pek çok sorunun çözümü olduğunu ama bu dünyanın derinliklerine indikçe, paranın çoğu zaman sadece başka bir sorun olduğunu fark ettim. Başka bir komplikasyon.

Ve banka hesabınızın bakiyesi kanser gibi şeyler için kesinlikle önemli görünmüyordu.

Güldü ve durumun ciddiyetini göz ardı etmeye çalıştı. "Cidden, ben iyiyim."

Telefonum çalana kadar ona bakmayı bırakmadım. Arabamın geldiğini bildiren bir mesaj aldım. Bir saniye sonra Ryan mesaj attı.

Court'la birlikte bekledikleri yerden arabayı görebiliyordu. "Sanırım Gary'nin ne istediğini görmenin zamanı geldi," dedim ayağa kalkarak.

Bex bana sarıldı. "Dikkatli ol, tamam mı? Aptalca riskler alma. Sadece gir ve çık."

Gary'nin beni neden evine çağırdığını merak ettiğimde midem sıkışırken, "Plan bu," diye ona güvence verdim. Fikrini değiştirdiğini söylemek için olduğundan şüpheliydim.

Ön kapımı açtım ve Linc'i diğer tarafta görünce şaşırarak geri çekildim. Onu sahil evinden hışımla çıktığından beri görmemiştim. Ama şimdi gülümsüyordu, karanlığı kontrol altındaydı.

"Selam Maddie," diye selamladıktan sonra omzumun üzerinden Bex'e başını salladı ve sırttı. "Akşam yemeği için hazır mısın?"

"Elbette," diye kabul etti.

Bex'in yalnız olmayacağını anladığımda damarlarımda bir rahatlama hissettim. Koridorda ilerleyip asansöre bindik. İçeri girdiğimizde Linc bana döndü ve cebinden bir şey çıkardı.

"Ash bunu sana vermemi söyledi." Gümüş kolyeli bir zinciri hızla boynuma doladı.

Gümüş yuvarlak kolyeyi kaldırdım. "Ah, teşekkürler?"

"İçinde bir izleyici var," diye açıkladı. "Ve başın belaya girerse, çemberi sık. Bir uyarı gönderecek. Ryan ve Court ne olursa olsun gelip seni alacaklar."

Başımı sallayıp kolyenin göğsüme düşmesine izin verdiğimde Bex, "Akıllıca," dedi.

Asansörün kapıları açıldı ve dışarı çıktık. Şık siyah bir şehir arabası kaldırımında rölantide duruyordu, takım elbiseli bir adam arka kapıda bekliyordu.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Linc. "Adamlar çok uzakta olmayacak. İhtiyacın olursa panik butonunu kullan Maddie."

Arabaya doğru yürümeden önce "," diye fısıldadım. Şoför kapıyı sözsüzce açtığında ve ben arka koltuğa kaydığımda gözlerini üzerimde hissettim.

Burada bir şey yok.

BÖLÜM 38



OceanofPDF.com

MADDIE

(Gary'nin evine sessizlik içinde geçen iki saatlik yolculuk midemde uçuşan kelebekleri yatıştırmaya yetmedi. Araba uzun yola sapınca Pasifik Okyanusu'na bakan kayalığın tepesindeki İspanyol tarzı malikâneye giden yolda içim endişeyle kasılıyordu.

Şoför ana kapıların önünde durdu. Buraya en son geldiğimde, o büyük ön kapılardan sürüklenerek geçirilmiştim.

Şoför artık açık olan kapımın önünde beklerken evin önüne baktım.

"Bayan Cabot?" diye sordu sonunda kısık bir sesle.

Gözlerimi kırıştırdım, kendime ve tek kelime etmeden arabadan indim.

Boğazını temizledi ve beni engelledi. "Bay Cabot çantanızı arabada bırakmanızı istedi."

Parmaklarım refleks olarak anahtarlarımın, dudak parlatıcımın ve telefonumun bulunduğu küçük çantayı sıkıca kavradı. Muhtemelen erişmemi istemediği telefonda ve bu da sinirlerimde yeni bir mide bulandırıcı endişe dalgasına yol açtı. Yüzümü buruşturarak çantayı arka koltuğa attım.

Merdivenlerden yukarı çıkarken kendimi sakinleştirmeye çalışarak boynumdaki zinciri parmakladım. Sahanlığa çıktığımda ön kapı açıldı ve Bayan Delancey göründü.

Bana gergin bir gülümseme verdi ve beni içeri almak için geri çekildi.

"Neler olduğuna dair bir fikrin var mı?" Kapıyı kapatırken usulca sordum. Geniş fuayede Gary'yi göremedim ama ofisi koridorun sonundaydı.

Sola doğru. Orada olabilir.

"Hayır," diye cevap verdi Bayan Delancey, sesi aynı derecede kısıktı, "ama Cain'lerle öğle yemeğinden eve döndüğünden beri keyfi yerinde değil. Dikkatli ol canım. Senden ofisine gitmeni istedi."

"Harika," diye mırıldandım ve koridorda ilerlemeye başladım. Kapalı kapının önünde durdum, derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

Kapı açılmadan ve Gary görünmeden önce neredeyse otuz saniye bekledim. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu, içeri girmeme izin vermek için geri çekildi. Eşiği geçer geçmez eli boğazıma dolandı ve beni duvara doğru itti.

Kavrayışı sıkılaştırmadan önce tek başarabildiğim şok olmuş bir alarm ciyaklamasıydı. Kolunu pençeledim, panik içimde dönüp duruyordu.

Bir saniye sonra beni yakaladığı gibi aniden bıraktı. Bacaklarım tutmadı ve duvardan aşağıya kaydım, ve boğazımı kapatırken nefes nefese kaldım. Ağlamaklı, bulanık gözlerle ona baktım.

"Ne be?" Tısladım, sesim çatlıyordu.

Kapıyı duvardaki resimleri sarsacak bir güçle çarparken bana ters ters baktı. "Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

Zihnim olasılıklarla doluydu. "*Neyi* öğrenmek için?" Neden bahsettiğinden emin değildim ve tam olarak ne aradığını öğrenmeden bir şey itiraf etmeyeceğimden emindim.

"Ryan senin kim olduğunu

biliyor." Oh, kahretsin.

"Yalan söylemeyi aklından bile geçirme," diye uyardı, kolalı mavi gömleğinin yakasını çekiştirirken bana dik dik baktı. "Bunu en başından anlamalıydım. Sana *Maddie* demesi, ikinizin çok hızlı bir ilişkiniz varmış gibi görünmesi. Ne zamandır biliyordu? En başından beri mi?"

Bir kalp atışı boyunca ona baktım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bulmaya çalıştım. "Pacific Cross'a gittiğimden birkaç gün sonra."

Gary bilgiyi bu kadar çabuk vermeme şaşırılmış görünüyordu ama bunu kaşlarını çatarak gizledi. "Nasıl?"

Yutkundum, kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Madelaine'in odasına dinleme cihazı yerleştirdi. Onunla olanlardan sonra ona güvenmiyordu.

Geçen yılki koç."

İncelemesi daha da yoğunlaştı. "Peki tam olarak ne duydu? Daha spesifik olarak, bunu kime söylediniz?"

Kahretsin. Bex'le konuşuyordum. Ondan asla vazgeçemezdim. Gary'nin bakışlarıyla karşılaştım. "Kendi kendime konuşuyordum."

Alay etti.

"Hayatımın büyük bölümünü yalnız geçirdim. Bazen başka bir ses duymak için konuşuyorum." Yalan değil. Annem sık sık komaya giriyordu ve ben de sabahın üçünde tek başımayken kendi kendime konuşmanın bazen yalnızlığımı azalttığını erkenden öğrenmişim.

Omuz silktim, geçiştirmeye çalıştım. "Ryan'ın beni gözetlemeyi planladığını bilseydim, sessiz kalabilirdim." Gözlerimi ona diktim. "Ama kız kardeşimden ne kadar nefret ettiğini bilmiyordum."

"Yani bilen tek kişi o mu?"

"Evet," diye cevap verdim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Ne olursa olsun çocukları ya da Bex'i riske atamazdım.

Çenesi gerildi ve ben de bir teoriyi test etmeye karar verdim. Belki ortak bir amaç varsa Gary biraz yumuşar ve bana bir fırsat verirdi.

Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.

"Ama bilmesi iyi bir şey," diye ekledim, Gary'nin yemi yutacağına dair bir işaret var mı diye bakarken.

Kaşlarını çattı ama gözlerinde merak parlıyordu. "Ah?"

Nefesimi yavaşça veriyorum.

Gary, Cain'lerden onlara ihtiyacı olduğu kadar nefret de ediyordu. Belki bu açıdan bakabilirim.

"Bu yüzden beni çoktan affetti."

Bakışları bana kaydı.

"Duyguları incindi ama videodaki kızın ben değil Madelaine olduğunu anladı." Elimi kaldırıp nişan yüzüğümü gösterdim. "Beni sevdiği için büyükannesinin yüzüğünü bile bana verdi."

Şaşkın bir kahkaha attı, yüz ifadesi öfkeden ilgiye dönüştü. "O kadar aşık mı?"

"Öyle görünüyor," diye cevap verdim. "Madelaine'den gerçekten nefret ediyordu ama zavallı, küçük masum Madison? Beyaz şövalyeyi oynuyor ve bu boku yiyor."

"Ya sen?" Gary benimle alay etti. "Aşık mısın?"

"Öyleydim," diye itiraf ettim, ses tonumu soğuk tutarak. "Ama bu, kıcıma tekme yemem için beni burada bırakmadan önceydi."

Gary ses tonumdaki küçümseme karşısında gözünü bile kırpmadı.

"Peki ya şimdi?"

Bakışlarını üzerimde tutarken irkilmedim. "Ve şimdi hayatta kalmaya çalışıyorum."

Ryan kıcıma öpebilir."

Bana sırtıttı ve sonra beni şaşırtarak elini uzattı. Tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim.

Masasının karşısındaki iki sandalyeden birine eliyle işaret ederek, "Otursana," dedi.

O karşıma otururken ben de kahverengi deri berjer koltuğa yerleştim.

"Belki de kız kardeşinden daha iyi öğrenebilirsin," diye düşündü beni soğukkanlılıkla değerlendirirken. "Cain'ler yıllardır başımın belası oldular ve ne yazık ki benim işim onlarınkiyle iç içe geçmiş durumda."

Bacaklarımı çaprazladım ve arkama yaslandım, duygularımı kilit altında tutmaya çalıştım. "Seninle oynuyorlar, biliyorsun. Madelaine de onlara yardım ediyordu."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Ona ince bir gülümseme fırlattım. "Bu Beckett ve Madelaine'in seni alt ettiği anlamına geliyor. Düne kadar bundan haberim yoktu," diye açıkladım yüzü kızarmaya başlayınca. "Ben Cain Malikânesi'ndeyken Beckett bana asıldı. O olduğumu düşündüğü için beni öptü. Sonra da bana payıma düşen paranın banka hesabımda beklediğini söyledi."

Kaşları . "Ne parası?"

"Sadece partide o video yayınlandığında ödemek zorunda kaldığınız on milyondan bahsettiğini varsayabilirim." O gece uzak bir anıdan başka bir şey değilmiş gibi görünmeye çalıştım. "Beckett bunun Lainey'nin Ryan'ı küçük düşürmesine yardım etme yolu olduğunu düşündü. Ryan'ın bir pislik gibi görünmesi ve senin kaybetmen için bunu ayarladılar. Onlar için kazan-kazan."

Gary bir kükremeyeyle ayağa fırladı ve elini masasına vurarak kâğıtları ve dizüstü bilgisayarını yere düşürdü. Yıllardır annemin kaotik patlamalarına tepki vermemem beni sıçramaktan alıkoydu.

Gary masaya bir yumruk indirdi. "O arkadan bıçaklayan pislik. Onu yok edeceğim."

Gülümsedim. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Bana baktı, göğsü kabarmıştı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Bu," diye başladım yavaşça ayağa kalkarak, "Ryan ve Beckett Cain'den bıktığım anlamına geliyor. Eğer onları alaşağı etmeyi planlıyorsanız, ben de katılmak istiyorum."

"Sen bu konuda ne bilirsin ki?" Alaycı bir tavırla beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Ryan'ın beni sevdiğini biliyorum," diye cevap verdim alaycı bir . Kolyeyi havaya kaldırdım. "ĞĞin komik yanı, bir düğmeye basarsam süvari birliği gibi gelip beni kurtaracak. Anlaşılan bana tekrar zarar verebileceğini düşünüyor."

Gary'nin gözleri duygularını bastırmadan önce bir an için büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Beni *seviyor*," diye açıkladım, kelimelerimden küçümseme damlıyordu. "Beni kurtarmak istiyor."

"Peki *sen* ne istiyorsun?" Gary gözlerinde meraklı bir parıltıyla bastırdı.

Masanın kenarına bir çivi çaktım. "Özgürlüğümü istiyorum." Gözlerimi kaldırdım. "Madelaine olmamı mı istiyorsun? Olur. Rolümü oynayacağım. Para bana miras kalacak. Cain'leri durdurmana yardım edeceğim."

"Anneni kurtarmak için mi?" Sırıttı.

"Kendimi kurtarmak için," diye düzelttim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Bana karşı açık sözlü olsaydın, her şey farklı olabilirdi *baba*."

Gözleri kısıldı.

"Bana yalan söyledin," diye belirttim. "Madelaine ile aranızda harika bir bağ olduğunu düşünmemi sağladın çünkü bunu isteyeceğimi düşündün. Beni kurtaracak sihirli bir baba-kız ilişkisi. Buna hiç ihtiyacım olmadı ama sana yardım edebilirdim."

"Peki bunu neden yaptınız?"

"Çünkü para konuşur," dedim açıkça. "Bu yüzden şimdi bildiklerimi sana anlatıyorum. Cain'leri durdurmanıza yardım etmemi mi istiyorsunuz? Ben . Onlara acı çektirmek mi istiyorsun? Bunu istiyorum."

"Peki ya annen?" Kaşları dramatik bir şekilde kalktı.

Derin bir nefes aldım ve omuz silktim. "Peki ya o?"

"Dün Beckett'la onun hakkında konuşurken oldukça üzgün görünüyordun."

Midem bulandı ama devam ettim. "Hayır, bir gece önce Ryan'ın suşi yemeye ikna etmesine izin vermiştim ve bu hiç hoşuma gitmedi."

İkna olmuş görünmüyordu.

"Annemin bir sürtük olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Homurdanarak ekledim. "Lütfen. Bu dersi ilk adetimi görmeden önce öğrendim."

"Peki birkaç hafta önce seni buraya sürüklediğimde ve onu gördüğünde tüm o haklı öfken?"

Oh, doğru. Şu. "Bak, o gece berbattı. Gerçeği mi istiyorsun? Ryan'ı seviyordum. Onunla birlikte olmak için her şeyimi verebilirdim ama tam bir aptaldım. Onun beyaz atlı şövalye numaralarına kandım ve sonunda istediğim her şeyi elde edeceğimi sandım. Dersimi aldım. Annem benim için hiçbir şey yapmadı ve ben de başkalarını kollamaktan bıktım, sadece kendi sorunlarım yüzünden tokat yemekten bıktım."

Yumuşak, kayıtsız bir ses çıkardı ama tekerleklerin döndüğünü görebiliyordum.

Ellerimi masaya dayadım ve öne doğru eğildim. "Eğer yardımımı istemiyorsan, tamam. Kabul etme. Ama seni Ryan ve Beckett'la görüştürebilirim. Ryan bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyor ve Beckett dün Madelaine'le birlikte çalıştığını açıkça belirtti."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü senden daha çok nefret ettiğim tek kişi Ryan," diye cevap verdim, yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyordu. "Onun kırıldığını görmek istiyorum ve konuda bana yardım edebilirsin."

Çenesini ovuşturdu. "Biliyor musun, hiçbir zaman baba olmak istemedim." "Oldukça boktan bir babasın," diye cevap verdim, kendimi tutamayarak.

Bana hak vererek kıkırdadı. "Doğru. Ama bu bir gereklilikti. Belki de yanlış kız kardeşi seçtim. Madelaine ne yapmaya çalıştığını asla anlayamazdı."

"Kız kardeşim hayatı boyunca hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadı," diye karşılık verdim. "Annen bakkalın ne olduğunu hatırlayamayacak kadar kafayı bulmuşken hiçbir şey almadan yaşamayı, küflü ekmek yemeyi ve bunu ekşi sütle yıkamayı dene. Kendin hakkında çok şey öğrenirsin."

Yavaşça gülümsedi. "Yeterince makul. Ama her şey için senin sözüne inanacağımı sanıyorsan, seni doğuran o amcık kadar aptalsın demektir. Ortağım olmak mı istiyorsun? Bunu kanıtla. Bana işe yarar bir şey bul."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Beckett'ın seninle oynadığını söylemiştim. O ve Madelaine para alabilmek için sana tuzak ." Omuz silkti ve oturdu. "Ve?"

Yere baktım, arkadaşlarımı satmadan ona sadık olduğumu kanıtlayacak ne merak ediyordum.

Belki biraz doğruluk payı olan bir yalan.

Sonunda başımı kaldırdım. "Ryan bana kabul töreninden bahsetti. Birini öldürdüğünü."

Gary'nin gözleri büyüdü. "Bunu sana o mu söyledi?"

Yavaşça başımı salladım. "Bana Shutterfield anlaşmasının gerçek nedenini de söyledi. Hepinizin ne planladığını, ama daha da önemlisi *onların* ne planladığını." Nişan yüzüğümü parmağımda döndürürken sesimi alçalttım ve bir sonraki kısmı satmaya çalıştım. "O ve Beckett seni anlaşmanın dışında bırakmayı planlıyorlar. Bana endişelenmememi, seni yok ettiklerinde benimle ilgileneceklerini söyledi."

Dondu kaldı, öfke yüzünü ve boynunu kıpkırmızı yaptı. "Şimdi bana inanıyor musun?" Gülümseyerek sordum.

"Onların işini bitireceğiz," diye tısladı.

"Evet, ," diye kabul ettim, memnuniyet göğsümde kıvrılıyordu. "Bir an önce dönmem gerek, yoksa Ryan endişelenecek."

Başını salladı. "Evet, öyle. Ne planladıkları hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var Madison. Özgürlüğünü mü istiyorsun? Onlar toprakta çürürken özgürlüğüne kavuşacaksın." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bernard'a seni okula geri götürmesini söyleyeceğim."

"Önce üst kata çıkmamın sakıncası var mı? Sanırım regl oluyorum ve Lainey'nin banyosunda fazladan tampon olduğunu biliyorum."

Burnunu tiksintiyle kırıştırdı ve bana el salladı. "Git. Seni sonra ararım. Ya Madison?"

Kapı aralığında durdum ve arkama baktım.

"Eğer bana ihanet edersen, gömeceğim tek ceset Cainler olmayacak." Bana soğuk, kırılğan bir gülümseme verdi.

Onunla daha fazla vakit geçirmeye tahammül edemeyerek başımı salladım ve sakince odadan çıkıp koridorda yürüdükten sonra aceleyle merdivenlerden yukarı çıkıp Madelaine'in eski odasına girdim.

Kapıyı kapattım ve boş olduğundan emin olmak için odayı taradıktan sonra aceleyle dolaba gidip ışığı açtım. Tek havalandırma deliği başımın neredeyse üç metre üzerindeydi. Neyse ki altında tasarım çantalarla dolu raflar vardı.

Hızlıca tırmanıp tırnaklarımı kullanarak ızgarayı açarken ahşabın dayanması için dua ettim. Havalandırmada tüylü ya da ürpertici bir şey olmaması için sessizce yalvararak elimi içeri soktum ve etrafı yokladım.

İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Ama parmak uçlarıma kalkıp biraz daha derine uzandığımda, elim metal bir şeye değdi. Homurdanarak ve biraz daha uzanmak için zorlanarak kenarı tutmayı ve çekip çıkarmayı başardım.

Bir anahtar.

Küçük, gümüş parça, bir numarayı seçebilmem için ışığı yeterince yakaladı.

Gözlerimi kısıtım.

Hayır, bir numara ve birkaç harf.

Çoğunlukla başparmağımla silmeyi başardığım bir toz ve kir tabakasıyla kaplıydı.

Kız kardeşim neden bir anahtarı havalandırma deliğinin içine saklasın ki?

Zamanımın tükenmekte olduğunu bildiğimden, ızgarayı yerine takmadan önce anahtarı sütyenimin içine soktum ve aşağı indim, taşıdığım çantaları düzenlemeye dikkat ettim. Girdiğim zamanki gibi göründüklerinden emin olduktan sonra ışığı kapatmak için döndüm ve yatak odasının diğer tarafındaki banyoya koştum.

Yatak odasının kapısı açıldığında banyonun kapısını henüz kapatmıştım. Hızlıca sifonu çektim ve ellerimi yıkamak için suyu açtım, kalbim küt küt atıyordu.

Lavabonun altındaki tampon zulasını bulup kutuyu aldım ve banyodan çıkarken bilerek aşağıya baktım.

Başımı kaldırdım, diğer tarafta Gary'yi görünce şaşırmadım. Mor ve pembe karton kutuyu parmaklarımın arasında tutarken kaşlarımı kaldırdım. Gary'ye merakla gülümsedim. "Her şey yolunda mı?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı, kutuma göz gezdirdikten sonra o.

"Tamam o zaman," dedim, hâlâ gülümseyerek. "Bir şey öğrenirsem sana mesaj atarım, Tamam mı?"

Başını salladı ve odadan çıkışımı izledi. Merdivenlerden inip ön kapıdan çıkana ve güvenli bir şekilde arabanın içine girene kadar nefesimi tuttum. Sonra yavaş, titrek bir nefes verdim ve anahtarı sütyenimden çıkarma dürtüsüne direndim.

Ryan'a mesaj atmak için çantamı açmaya başladım ama hemen fikrimi değiştirdim. Gary'nin ben içerideyken adamlarından birine telefonumu dinletip gerçekten onun emirlerini yerine getirip getirmediğimden emin olmasını beklemezdim.

Bunun yerine gözlerimi kapattım ve kalbimin atışını durdurmaya çalışırken koltuk başlığına yaslandım.

BÖLÜM 39



OceanofPDF.com

MADDIE

G Gary ile başa baş mücadele etmek büyük bir adrenalin artışına neden olmuştu ve iki saat sonra yatakhaneimin önünde durduğumuzda Yorgunluktan titriyordum. Arabadan inerken şoförle konuşma zahmetine girmedim. Kız yurdundaki asansöre bindiğimde duvara yaslandım ve en üst kata gelene kadar gözlerimi kapattım.

Küçük çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve kapımın kilidini açtım. Daha eşikten yeni geçmişim ki bir el ağzıma bastırdı ve kapı arkamdan tekmelenerek kapatılırken oturma odasına sürüklendim.

"Şşş," yumuşak, tanıdık bir ses kulağıma doğru nefes aldı.

Anında Ryan'ın göğsünde eridim, ta ki o beni kollarının arasında çevirene kadar. Elini bıraktı ve dudaklarının arasından susturma hareketi yaptı. Yanında duran Ash çantama uzanıp telefonumu çıkardı ve bir değnek gezdirdi.

Görünüşe göre Gary'nin eşyalarımı dinleme cihazı yerleştirmesi konusunda paranoyak olan tek kişi ben değilmişim.

Ash sonunda Ryan'a sertçe başını sallayarak, "Temiz," dedi.

Etrafımda döndüm. "Beni buraya kadar nasıl getirdin? Beni takip ettiğini sanıyordum."

Ryan sıırttı, eli yüzümü okşamak için yukarı kaydı. "Court seni takip . Arabamı aldım ve PC çıkışına birkaç mil kala seni geçtim." Ash'e doğru başını salladı. "Yapmamız gereken

Gary'nin telefonunu dinleme ihtimaline karşı bir şey söylemediğinden eminim."

"Ah," diye başardım, kalbim hâlâ beni yakalamasının ve Gary'nin Gary olmasının şaşkınlığıyla çarpıyordu.

Ryan hiç vakit kaybetmeden öne çıktı ve beni tekrar kollarının arasına aldı. "İyi misin?"

Çoğunlukla kontrol edebildiğim titreme, yanağım göğsüne yaslanır yaslanmaz tüm gücüyle geri geldi. Kollarımı ona sarmak için kaldıramadım bile.

"Tanrım," diye yemin etti ve gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. Her ne gördüyse çenesini sıktı ve bir eli yüzümü okşamak için yukarı kaydı. "Bebeğim, ne oldu?"

Ash, "Bex'i çağırabilirim," diye teklif etti.

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Sanırım iyiyim. Sadece... Kahretsin. Sanırım her şeyi berbat ettim."

"Nasıl berbat?" Ryan sordu, ellerini yaralarımı kontrol eder gibi kollarımda aşağı yukarı gezdirirken bile sesinde aciliyet vardı.

"Gary benim kim olduğumu bildiğini biliyor," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımda gezdirirken.

Ryan'ın gözleri kısıldı. "Nasıl?"

Omuz silktilim. "O mu bir araya getirdi? Bana hep Maddie diyorsun, çok çabuk yakınlaştık ve nişan partisinden sonra beni affettin. Dean'i kovdurmak için bile elinden geleni yaptın. Yani, sanırım daha önce şüpheleri vardı ama benimle yüzleştğinde bu konuda yalan söyleyemezdim."

Vücudumu süsleyen yepyeni çürükler istemediğim sürece olmaz.

Çılgınsal olarak elim boğazıma dokunmak için havaya kalktı. Banyodaki aynada bir morluk görmemiştim ama bu Ryan "ın gözleri hareketlerimi takip ederken ölümcül bir Çekilde hareketsiz kalmasına engel olmamıştı.

"Sana ne yaptı?" Kelimeleri o kadar yumuşak söyledi ki neredeyse kaçırıyordum. Gözlerinde çalkalanan karanlık beni içine çekmekle tehdit ediyordu.

"Yok bir şey. Ben iyiyim."

"Madison," diye bağırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Dokunuşu derece nazikti ama arkasındaki zorlukla dizginlenmiş gücü hissettim.

Kollarına dokunmak için ellerimi kaldırdım. "Bana zarar vermedi." "O zaman bana ne anlat," diye sordu.

Ğçimi çektim, bakışlarım Ash "e kaydı, sanki o bir müttefik olabilirmiş gibi. Biraz daha az canı görünüyordu ama Ryan kadar endişeliydi.

Kabaca yutkunurken, boğazımın etrafındaki hayalet parmakları neredeyse hissedebiliyordum. "Boğazımı sıktı ama ben *iyiyim*," diye eklemek için acele ettim, o uzaklaşmaya başladığında ellerimi sıktım.

"Ryan," diye tersledim bakışları kaymaya başladığında, "bana bak. Bana zarar vermedi."

Şimdi arkamda duran Ash'e dönmeden önce bakışları uzun bir süre benimkileri inceledi.

Ash, "Bu bir karmaşa olurdu ama arkanı kolladığımızı biliyorsun," diye yorum yaptı. Uğursuz ses tonu tüylerimi diken diken etti. "Senin için her şeyi hazırlamam için bana birkaç saat vermen gerekebilir."

"Neyi yerine koyayım?" Ona dönüp bakarak talep ettim.

Ryan çenesini ovuşturdu, yıpranmış görünüyordu. "Peki ya geri ?"

İkisi de aralarında duran beni tamamen görmezden gelirken Ash omuz silktili. "Bir anlaşma yaptık. Eğer söz konusu Bex olsaydı, Court ne seçim yaparsa yapsın hiçbirimiz gözümüzü kırpamazdık."

Bindikleri çılgın treni durdurmak için ellerimi yüksek sesle birbirine vurdum. "ederim, eğer biriniz konuşmaya başlamazsa-"

"Gary'yi öldürmekten bahsediyoruz," dedi Ryan, gözlerini bana çevirirken bakışlarında neredeyse hiçbir duygu yoktu. "Onu bu gece öldürebilirim ve güneş doğmadan ülke dışına çıkmış oluruz."

Midemle birlikte çenem de düştü. "Gary'yi öldürmeyeceksin."

Kaşları kalktı. "Sana dokundu Mads. Sana bir daha dokunursa ne olacağını söylemiştim."

İçimden karanlık bir heyecan geçti ve yalan söylemeyecektimBunu itiraf ettiğini duymak? O sert, tehlikeli ses tonuyla? Cidden ateşliydi.

Evet, bir alfa pislüğünün beni neden ettiğini için yarın resmen bir psikiyatrist bulacaktım.

"Önemli bir şey değildi," diye itiraz ettim, beynimi Ryan'ın burada kalmasını ve babamı öldürmek için kaçmamasını sağlamaya odaklamaya çalışıyordum. Gary beni korkutmuş olabilirdi ama onunla başa çıkabileceğimi de kanıtlamıştım.

"Yani, ne yaptı? Kolye için ölçü aldığı için mi ellerini boğazına doladı?"

Tamam, böyle söyleyince öfkesini anladım.

"Kimseyi öldürmeyeceğiz," dedim ona. "Şu anda değil. Ayrıca, sanırım bize yardımcı olabilecek bir şey buldum." Gömleğime uzandım ve sutyenimin içine sakladığım anahtarı aradım.

Ryan biraz öksürdü. "Bebeğim, göğüslerine bayılıyorum ama şu anki sorunlarımızı çözeceklerini sanmıyorum."

Muzaffer bir edayla anahtarı çıkardım ve havaya kaldırdım. "Sen histeriksin." Ash'e döndüm. "Bunu Madelaine'in odasında buldum. Saklamıştı."

"Neden onun odasındaydın?" Ryan keskin bir şekilde araya girdi.

Yanağımın içini ısırdım. "Tuvaleti kullanmam gerekiyordu."

"Lanet olsun Madison," diye bağırdı ve arkasını dönüp balkon kapısına doğru yürüdü. "Gary'yi unut, kışına tekme basacağım. Gereksiz riskler almaman konusunda konuşmuştuk!"

"Konuştun," diye kabul ettim, anahtarı Ash'e uzatırken. "Ben hiçbir şeyi kabul etmedim. Ayrıca Gary'nin umurunda değildi. Hatta sanırım onu aynı tarafta olduğumuza inandırdım."

"Bunu nasıl yaptın?" Ash şaşkınlık içinde sordu.

Gary ile yaptığım konuşmayı anlattım. Onu Ryan'a zarar vermek istediğime ve düşman olmaksızın müttefik olmamızın daha iyi olacağına nasıl ikna ettiğimi. Ryan'ın kabul törenini nasıl kanıt olarak kullandığımı anlattığımda damarlarımda gergin bir enerji kabardı. Ayrıca Bex'in ikizimin en sevdiği saklanma yerinin neresi olduğu konusunda bana ipucu verdiğini de itiraf ettim.

"Lütfen kızma," diye fısıldadım, hâlâ odanın diğer tarafında duran Ryan'a bakarak.

İç çekti. "Kızgın değilim. Etkilendim, evet, ve belki de bir çırpıda bu kadar kolay yalan söyleyebilmen beni biraz endişelendirdi."

"Gary'nin kabul törenlerinden haberdar olacağına güveniyordum."

Ash başını salladı. "Haklısın. Gary de bunun bir parçası, yani hepimizin ne yaptığını biliyor. Ama Ryan sana söyleyecek kadar güvenmese bunu bilmene imkân yoktu, yani doğru kararı verdin. Ona verdiğin bilgi kötü bir şey değildi ama Ryan'ı manipüle edebileceğini kanıtladı."

Ryan orta parmağını en iyi arkadaşına doğru kaldırdı ama Ash sadece güldü. "Dostum, bu kız seni taşaklarından yakaladı ve bunu hepimiz biliyoruz." Elindeki anahtara baktı. "Bunun yanında başka bir şey yok muydu?"

Başımı salladım ve kanepeye oturmaya gittim. Bacaklarımı altına sokmadan önce ayakkabılarımı tekmeledim. "Hayır. Sadece havalandırmadaki anahtar."

Ash başparmağını çıkıntılarının üzerinde gezdirerek, "Bir emanet kasasına ya da bir ait olabilir," diye düşündü. "Ama herhangi bir logo ya da tanımlayıcı işaret yok. Ne bulabileceğime bakacağım ama bu biraz zor bir ihtimal."

"Beckett, nişan partisi felaketindeki rolü için Madelaine'e ödeme yapmaktan bahsetti," diye ekledim. "Belki orada finansal bir iz vardır?"

"Fena fikir değil. Kontrol edeceğim." Ash yumruğunu anahtarın etrafına sardı ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Madelaine'in video dosyalarının geri kalanına baktın mı?" Daha fazlası olup olmadığını merak ettiğim için sordum.

Ash başını salladı. "Evet. Ne benim ne de Linc'in kabul törenleri orada yoktu."

"şükür," diye nefes aldı Ryan.

"Gary'nin birkaç konuşmasını daha kaydetmiş. Bunlardan biri, birkaç yıl önce batan bir yan projede yatırımcıları dolandırdığını itiraf ettiği konuşmaydı." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Çok fazla değil, ama bulabileceğimiz her türlü pisliği alacağım."

Memnun bir şekilde koltuğa yaslandım ve bakışlarım son birkaç dakikadır sessiz olan adama kaydı. "Ry?"

Kafasını kaldırdı ve dikkatini vermemiş gibi gözlerini kırıştırdı. Önce bana sonra Ash'e baktı. "Ne bulabileceğine bir bak dostum. Ben Maddie'yle kalıyorum."

Ash homurdandı ve başını salladı. "Doğru. Çünkü Maddie bu gece Gary'nin saçmalıklarıyla uğraşmasaydı, yalnız uyumayı planlıyordun."

"Hayır, yapmadım." Ryan ona sırttı. "Bu gece yalnız uyuyan tek erkek... sensin. Şimdi çık da Maddie'yle konuşmamı bitirip anlaşmamızın ödemesini yapayım."

Yanaklarım anında kızardı ve Ash gülümsemeye başladı.

"Ne tür bir düzenleme?"

"Şu tür-"

Kanepenin arkasından atlayıp kendimi Ryan'ın üzerine attım ve bir elimle ağzını kapattım. "İyi geceler Ash!"

Yanımızdan ayrılırken hâlâ gülüyordu ve o kapıyı kapatana kadar elimi çekmedim. Elimi çektiğim anda Ryan alanımı işgal etti. Göğsünü benimkine bastırdı, ağzı benimkine çarpmadan önce bir kalp atışı boyunca gözlerimin içine baktı.

Öpücüğünün gücü karşısında şaşkınlıkla nefesim kesildi, bana hükmederken ve istediğini alırken sırtım eğildi. Bir adım geriye tökezledim ve popom kanepenin kenarına çarpma kadar beni kovaladı. için parmaklarım omuzlarına yapıştı.

Eli aramızdan kayarak boynuma geldi, parmakları saatler önce Gary'ninkilerin olduğu yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Öpüşmemizi kesecek kadar baskı uyguladı ve ben ona göz kırparken nefes nefese kalmama neden oldu.

Bakışlarındaki sıcaklık kalbime bir lehim demiri gibi saplanmıştı, çünkü bir bakışıyla beni kendisininmişim gibi damgalamıştı.

Parmakları sıkılaştı ama beni incitecek ya da korkutacak kadar değil. Gary'nin beni tutuş şeklinin aksine, Ryan'ın tutuşunda kontrol vardı. Gözlerindeki ateş beni korkutmuyordu; beni *tüketiyordu*.

Başparmağı çenemin kıvrımında gezindi, dokunuşu aynı anda hem talepkâr hem de nazikti, Gary'nin beni daha önce nasıl hırpaladığının anısını sildi. Özlem korkunun yerini aldı, istek paniği gölgede bıraktı.

Kalçalarımı birbirine sıkarken dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü, içimde gittikçe sıkılaştıran muhtaç acıyı dindirmek için sürtünmeye ihtiyaç duyuyordum.

Gözleri kısıldı ve diğer eli elbisemin altından bacaklarımın arasına daldı. Parmakları külotumun dantelinin üzerinden beni okşadı ama beni rahatlatacak kadar sert bastırmadı. Kalçalarımı yuvarladım, elini bir tıslamayla çektiğinde kendim için almaya hazırdım.

"Ryan-"

"Durmamı istiyorsan şimdi söyle," diye fısıldadı, sesi kaba, gırtlaktan gelen bir titreşimle aramızdaki havada uğulduyordu. Başparmağı, boynumda çılgın bir ritimle atan üzerinde neredeyse sevgiyle okşadı. "Oturup konuşabiliriz, sonra seni yatağa götürür ve seninle sevişirim."

Eliyle boğazımı neredeyse Gary'nin yaptığı gibi tuttuğu gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Ama Gary beni öfke ve şiddetle, zarar verme niyetiyle .

Ryan bana Gekilde dokunduğunda, beni Gary kadar kolay ve daha kötü Gekillerde incitebileceğini biliyordum. Ama Ryan'a güveniyordum ve kaybettiğini düşündüğü kontrolün bir kısmını geri almaya çalıştığını biliyordum. Korku dolu bir anının yerine sadece bizim için yeni bir anı koyuyordu.

İstersem bunu durdurabilirdim. Geri adım atabilirdim ve gitmeme izin vereceğini biliyordum. Daha yumuşak, daha nazik bir Ryan'a geri dönebilirdim.

Ama kendime karşı tamamen dürüst olursam, bu şekilde davranması hoşuma gidiyordu. Alfa eğilimleri sosyal olarak düzenlenmiş uygunluk sınırlarını aştığında ve içimdeki ısı taşarken midemin sıkışmasına neden olduğunda.

Bu adamın çözüldüğünü görmek, özellikle de benim yüzümden, sarhoş ediciydi. Buna asla doyamazdım.

Ağzım kurudu. "Peki ya durma dersem?"

Dolu ağzının kenarları yukarı kıvrıldı. "Sonra çıgılık atabileceğin tek kelime benim adım olana kadar seni kanepeye yaslayıp sikeceğim. Ama nazik olmayacağım bebeğim. Ne verirsem onu alacaksın."

Oh, kahretsin.

Arzu derimin altında kıvrılırken dizlerim titremeye başladı.

Öne doğru eğildi ve alt dudağımı ısırdı. "Her. Lanet olsun. İnç." Dudakları kulağıma gitti. "Ne olacak Madison?"

Bırakın düşünmeyi, zar zor nefes alabiliyordum. Ama bir gerçek hep aklımda ve dudaklarımda kalacaktı.

"Ben seninim Ryan. Her zaman *senin* oldum." Kirpiklerimin arasından ona bakarken göğsümde bir sıcaklık hissettim. "En kötüsünü yap."

Beni aşağı iterken boynumdaki baskı arttı. "Dizlerinin üzerine çök, bebeğim."

Yere çöktüm, dik durmak için dizlerimi kilitli tutmaya odaklanmak zorunda kalmadığım için biraz minnettarım. Elleri kot pantolonuna gitti, önce kemerini sonra da düğmesini çözdü. Kotunun üzerinden sikinin dış hatlarını görebiliyordum ve dilimde bırakacağı tadı tahmin ettiğim için ağzım sulandı.

Kot pantolonunu ve boxer'ını kalçalarının üzerinden itti, siki serbest kaldı. Bakışları pantolonuna düşmeden önce bana sert bir bakış attı ve gömleğini başının üzerinden çıkarıp bir kenara atarken ben de pantolonun geri kalanını çıkarmasına yardım ettim.

Çenemin alt tarafına dokunmadan önce bronz tenine ve sert kaslarına bakacak zamanım olmadı.

"Açın," diye emretti.

İtaatkâr bir şekilde ağzımı açtım ve anında içeri girip boğazımın arkasına vurduğunda öğürdüm. Elleri saçlarımı kavrayıp beni tam istediği yerde tutarken geri çekilirken gözlerim sulandı.

Bir elimi kaldırdım, sikinin yumruklamak ve kendime biraz nefes alacak yer açmak istiyordum ama bana hırladı ve saçlarımı daha sıkı çekti.

"Ağzını istiyorum, elini değil," dedi bana.

Peki, tamam o zaman. Ellerimi kucağımda kenetledim, ağzıma girip çıkarken, beni kendi zevki için kullanırken onlarla başka ne yapacağımdan emin değildim.

Tanrım, neden bu kadar sıcaktı?

Ellerim elbisemin altına doğru kaymaya başladı ama içgüdüsel olarak donup kaldım, sulu gözlerim onu görmek için kalktı.

Beni izlerken gözlerinde onay parlıyordu. Saçlarımdaki bir eli gevşedi ve başını salladı. "Kendine dokun Maddie."

Daha fazla izne ihtiyaç duymadan külotumu kenara ittim ve iki parmağımı içeri kaydırmadan önce ağrıyan klitorisimin etrafında bir parmağımı dolaştırdım.

sırılsıklam amım.

"Ne kadar ıslak olduğunu göreyim," diye sordu Ryan, mavi gözleri parlak ve aç.

Neredeyse utanarak elimi kaldırdım, böylece parmaklarımda parlayan uyarılmışlığı görebilecekti.

Bir iniltiyle ağızımdan çekildi ve beni yukarı çekmek için bileğimden tuttu. Yüzümü kanepeye çevirdi ve beni kanepenin arkasına doğru itti.

"Seni kendim için tatmalıyım," diye mırıldandı dizlerinin üzerine çökerken. Külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırды ve sonra bacaklarımı daha da araladı, böylece burnunu bacağımın iç kısmında gezdirdiğinde parmak uçlarımda dengede duruyordum.

"Ryan." Onun adı dudaklarımda nefes nefese bir yakarığa dönüştü ve dilinin yassı kısmı yarığımı süpürdüğünde bir çığlığa dönüştü. Parmaklarım kanepenin minderine kıvrıldı.

Beni açıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yedi; klitorisimi emdi ve dilini sıırılsıklam olmuş göbeğime sokup çıkardı. Bir parmağını içimde gidebildiği kadar derine batırdı ve göz kapaklarımda bir ışık kaleydoskopu patlatan fantastik bir noktayı ovuşturdu.

Ağızıyla ve parmaklarıyla üzerimde çalışırken kıvrandım, ama bir parmağını amımdan çekip kıkımın dokunulmamış deliğinin etrafında dolaştırdığında şaşkınlıkla irkildim.

"Ry-"

Oh, lanet olsun.

Parmağını yavaşça ilk boğuma kadar soktuğunda bakir tenimde yasak hisler dalgalandı. Dudakları klitorisimi emdiğinde ve parmağını kıkıma pompaladığında, boğazımı çiğ bırakan bir çığlıkla patladım.

Ayağa kalkıp kısık bir iniltiyle içime girdiğinde orgazmım henüz tamamen sona ermemişti. Elleri kalçalarımı iz bırakacağını bildiğim bir şekilde kavradı.

Tanrım, bunu istiyordum. İçimdeki ilkel bir şey, ertesi gün onun dokunuşunun vücudumda iz bıraktığını görmeyi arzuluyordu. Bu eylemde o kadar lezzetli ve yasak bir şey vardı ki, muhtaç bedenimde yeni bir uyarılma dalgası gönderdi.

"Siktir, Maddie," diye tısladı kulağıma, kalçalarının şaklamasıyla noktalandı. "Çok sıkı. O kadar benim ki."

Elini ön tarafımda klitorisime doğru hareket ettirdiğinde başımı salladım, sözsüz ve sersemlemiş bir halde. Keskin olmayan parmakları, bacaklarımı titreten sert darbelerle klitorisimin etrafında dolaştı.

Ryan beni orgazmımın zirvesine kadar kovaladı ve güzel, kalp durdurucu bir saniye için dünyamdaki her şey doğru ve mükemmeldi, asla unutamayacağımı bildiğim kristal berraklığında bir anda askıya alındı.

Sonra parmakları klitorisimi çimdikledi ve ben ateş topunun içinde kenara fırladım, birlikte olduğumuz anlamına geliyorsa canlı canlı yanmama izin vermekten mutluydum. Ryan da benimle birlikte geldi, ruhumda hissettiğim alçak bir inilti vardı.

Üzerime çöktüğünde göğsü sırtıma baskı yaptı ve elbisemin üzerinden omzuma bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum Madison Porter," diye fısıldadı.

Gözyaşlarımın yakıcılığına karşı gözlerimi kapattım. "Seni seviyorum, Ryan Cain."

BÖLÜM 40



OceanofPDF.com

MADDIE

(Ertesi sabah tok ve yalnız uyandım.

En azından, diğer taraftan sesler duyana kadar böyle düşünüyordum.

Oda.

Doğrudum ve irkilerek bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Lanet olsun, bacaklarımdaki kaslar *acayip ağrıyordu*. Ryan sözünü tutmuş ve gece yarısından hemen önce benden son orgazmı ve daha fazlasını çıkarmıştı. Vücudum bugün bunu hissediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bana yaptığımız her şeyi hatırlatan kaslarımın ağırlı çekişini sevdim.

Bacaklarımın arasındaki dağınıklık hariç, çünkü sonunda uykuya daldığımda kendimden geçmişim. Ryan yataktan kalktığında kıpırdamamıştım bile, ki bu alışılmadık bir şeydi. Ama şimdi gerçekten de bir duş ne kadar ihtiyacım olduğunun farkındaydım, her ne kadar hareket etmek Herkülce bir çaba gerektirecek olsa da.

Ryan geri geldiğinde kendimi yataktan kalktığımda o kadar da acımayacağına ikna etmek üzereydim. Rahatsızlığımı fark eden pislik sırttı.

"Her şey yolunda mı Mads?"

Onu tersledim ve ayağa kalktım, neredeyse hiç irkilmediğim için gurur duyuyordum.

Derin bir iç çekti ve kapıyı kapatmadan önce oturma odasına doğru baktı. ". Dün geceyi yeterince yaşadığını sanıyordum ama seni bir kez daha becermeme gerçekten ihtiyacın varsa..."

Kasıklarını işaret ettim. "O şeyi benden uzak tut. Vajinam yirmi dört saatlik zorunlu bir molada."

Kıkırdadı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Peki ya ağzın?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Acı çekerken dişlerimin aletine yaklaşmasını gerçekten istiyor musun?"

Nefesini tısladı ve bir adım geri çekildi. "Haklısın. Çocuklar burada. Kahvaltı getirdiler."

Yatağımın saate baktım. Derslerin başlamasına daha neredeyse bir saat vardı. "Çocuklar tam olarak neden buradalar?" Heyecan kanımda dolaşıyordu. "Ash anahtarla ilgili bir şey mi buldu?"

"Hayır," diye cevapladı başını sallayarak, "ama ileriye dönük bir plan yapmamız gerekiyor. Duyulmadan konuşabileceğimiz en güvenli yer burası ve bu akşam antrenmanımız var."

"Peki ya Bex?"

"Konuştuğumuz gibi yolda," diye beni temin etti.

"Harika. Duş almak için zamanım var mı?" Banyoya hüzünlü bir bakış fırlatarak sordum.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Duruma göre değişir. Size katılıyor muyum?"

"Duruma göre değişir," diye karşılık verdim bir elimi kalçama koyarken sakarca bir gülümsemeyle. "Hiç çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Bana baktı. "Çocuklara birkaç dakika içinde çıkacağınızı söylerim," dedi ve kapıya doğru döndü. "Acele etme, Mads."

"İyi karar," dedim geri çekilen sırtına.

Duş rutinimi aceleyle tamamladım ve bu gece devasa küvette delicesine pahalı köpük banyosunu kullanmak için aklıma bir not aldım.

Giyinmiş ve açlıktan ölmek üzereyken yatak odasından çıktığımda, pastırma, krep ve portakal suyu kokusuyla midem guruladı.

Çocuklar ve Bex oturma odasının çoğunu kullanıyorlardı ama ben bir tabak doldurdum ve kanepede Ryan ve Ash'in arasındaki boş alana oturdum.

"Ne kaçırdım?" Bir parça yağlı pastırmayı ağzıma sordum. Neredeyse takdirle inleyecektim çünkü mükemmel bir çiğneme-çıtırlık oranına sahipti.

"Ash dün gece hakkında bizi bilgilendirdi," diye yanıtladı Bex, Court'un oturduğu koltuğun önünde yere bağdaş kurarak otururken. "Havalandırma işe yaradı, ha?"

"Sen tam bir dâhisin," dedim gülümseyerek.

Ash boğazından küçük bir ses çıkardı. "Cidden, yaptığın şey büyük bir risk almaktı Maddie." Bex'e baktı. "Ve *sen de* ona yardım ettin."

Court saçının bir tutamını çekiştirirken bile Bex kaşlarını çatarak ona baktı. "En iyi arkadaşşıma yardım ettiğim için özür dilemiyorum."

Court ona, "Yardım etmekte bir sorun yok ama babalarımızın söz konusu olduğu siz ikiniz yolumuzdan çekilmeye çalışmalısınız," diye hatırlattı.

Başını eğerek ona baktı. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Ona ters ters bakıp daha fazlasını söylemek için ağzını açtığı anda kestim. "Artık bunun dışında kalamam. Gary, Cain'ler her ne planlıyorsa ona bilgi vermemi bekliyor."

"Bizim için hiç de kötü bir pozisyon değil," diye ekledi Ash. "Onu planladığımız tuzağa doğru yönlendirebiliriz."

"Gördün mü? İyi iş çıkardım." Ryan'a kendini beğenmiş bir sırıtış attım.

Bana kaşlarını çattı. "Hayır, *pervasızca* davrandın. İyi olan sadece şanslı bir yan ürün oldu."

"Eğlenceli enayi," diye mırıldandım gözlerimi devirerek.

"Ah, bebeğim, emmem hoşuna gidiyor," diye hatırlattı, içimi eriten ve yanaklarımı utançla ısıtan son derece çökmüş bir tonda.

Linc inleyerek tabağını sehpanın üzerine koydu. "Cidden, sabah sabah bu kadar sevimli olmanıza katlanamıyorum. Mide bulandırıcı. Lütfen konudan sapmayabilir miyiz?"

"Anlaştık," diye Ash.

"Eliyle yatağa girmiş bir adam gibi konuştun," diye araya girdi Ryan.

Ash alay etti. "Peki ya yaptıysam?" Vahşi bir gülümsemeyle parladı. "Elim tam olarak neyi sevdiğimi bilir."

"Benimki de," diye masumca ekledi Bex, tarçınlı rulosunu bitirirken parmağındaki krema yalayarak.

Herkes durdu ve ona baktı.

Kadın homurdandı ve gözlerini devirdi. "Ne yani? Sadece erkeklerin mi yargılanmadan kurtulmasına izin veriliyor?"

"Hiç de değil," diye hemen kabul etti Linc, öne doğru eğilirken lacivert gözleri parlıyordu. "Ama görsel olarak hayal etmekte zorlanıyorum. Sol elden mi yoksa sağ elden mi bahsediyoruz?"

Court kafasına bir bisküvi fırlattı ve Linc bir insanın sahip olması gerekenden daha büyük bir beceriyle bisküviyi yakalayıp kurt gibi sırtarak büyük bir ısırik aldı.

İç çekerek dikkatimi Ash'e çevirdim. "Anahtarın ne için olduğunu bulmanın bir yolu var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse Mads, bu biraz zaman alacak." Kaşlarını çattı. "Ve büyük bir ihtimalle hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

Omuzlarım biraz çöktü. "Lanet olsun. CryptDuo uygulamasının başka bir şey var mı merak ediyorum."

"Belki mi? Tekrar söylüyorum, bu zaman alacak." Dudakları yüzünü buruşturarak aşağı doğru çekildi. "Hükümetin iletişim için bu uygulamayı kullanmasının bir nedeni var."

Bex'in başı yana eğildi. "Ya olmazsa?"

Ash ona hoşgörüyle gülümsedi. "Televizyonda gördüklerinin aksine, bunun hızlı bir çözümü yok. Babanın tasarladığı uygulama tam bir kale."

"Aynen öyle. Onu *babam* tasarladı. Eğer kilidi açmanın bir yolu varsa, eminim o biliyordur. Ona sorabilirim," diye önerdi, geniş gözleri her birimize bakarken.

"Hayır," dedi Court neredeyse bu fikri ortaya atar atmaz.

Döndü ve ona kaşlarını çattı. "Yardım etmek istiyorum ve eminim babam da isterdi."

Court'un çenesi sıkıştı. "Hayır. Başka bir yol bulacağız."

"Neden bu konuda bu kadar inat ediyorsun? Anahtar babam olabilir," diye karşı çıktı.

Linc yumuşak bir sesle, "Baban sorunun bir parçasıysa anahtar olamaz, tatlım," dedi. Gözlerindeki ifade acıma sınırındaydı ama Court'un bakışlarıyla karşılaştığında sertleşti. "Gerçeği bilmesi gerekiyor dostum. Onu koruyarak ona iyilik yapıyorsun."

"Beni neyden koruyorsun?" Bex kısık bir sesle sordu. Başını ileri geri sallayarak ikisine baktı ve sonunda Court'ta karar kıldı. "Court mu?"

Onunla göz göze gelmedi. Sadece başını eğdi ve sert bir nefes verdi. Bex, Linc'e dönerek, "Biri bana anlatsa iyi olur," dedi.

Linc ona kararlı bir bakış attı. "Bex, baban da bunun bir parçası. Kulüp, kızlar... Hepsi."

Adam ona tokat atmış gibi geri çekildi ve Court'un dizlerine çarptı. "İmkânı yok. Babam böyle bir şey yapmaz."

Oh, lanet olsun. Gerçekle savaşımaya çalışırken kalbim onun için kırıldı. Acımı hissetmiş Ryan'ın eli sırtıma yerleşti.

"Bebeğim, baban ülkedeki en zeki adamlardan biri ve tüm devlet kurumlarının ele geçirmek için can attığı bir teknoloji geliştirdi. Sence babamın sopalarını saklamak ve ürününü taşımak için başvurduğu ilk kişilerden biri o değil miydi?" Linc'in sesindeki tiksinti, hangi üründen bahsettiğine dair pek bir açık kapı bırakmıyordu.

"O bunu *yapmaz*," diye fısıldadı Bex, bakışları onun yalan söylemesi yalvarıyordu. Adam geri adım atmayınca Court'a döndü. "Bana yalan söylediğini söyle."

"Değil Becca," diye fısıldadı Court, karanlık gözlerini kaldırıp onu izlerken anlamsızdı. "Çok üzgünüm, tatlım."

Ayağa fırladı. "Hayır. Hayatta olmaz. Sen bir yalancısın, Court Woods."

Ona baktı ve başını salladı. "Sana hiç yalan söylemedim Becca. Bunu biliyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Annenle baban neden birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyor sanıyorsun? Annen biliyor. Yıllar önce öğrendi ama evlilik sözleşmeleri var. Eğer ondan boşanırsa, velayet ve *senin* üzerindeki hakları da dahil olmak üzere her şeyini kaybeder. Ve bu onu ele verecek bir şey değil, *senin* hayatını mahveder."

Tökezleyerek geri çekildi ve ben de yanına gitmek için ayağa kalkmaya başladım. Bir elini kaldırdı, vahşi bakışları odanın içinde geziniyordu. "Hepiniz biliyor muydunuz? Ve hiçbiriniz bir şey söylemedi mi?" Alt dudağı titrerken gözlerinde yaşlarla birlikte ihanet parıldıyordu.

Ash ve Ryan yere bakıyor, konuşmuyor ve sessizlikleriyle suç ortaklığı yapıyorlardı.

Sesimi eşit tutmaya çalışarak, "Belki de siz gitmelisiniz," diye önerdim.

"Hayır," dedi Bex sertçe. "Gitmeliyim, çünkü burada açıkça yabancı olan benim."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, değilsin."

"Maddie, seni seviyorum," dedi Bex, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, "ama sen Ryan'la birlikte olmasan bu adamlarla bir daha konuşamayacağımın da farkındayım."

Court umutsuzca başını sallayarak, "Bu doğru değil," diye cevap verdi.

"Son sekiz yıl boyunca hiçbiriniz benimle tek bir kelime bile konuşmadınız."

Ta ki Maddie buraya gelip seni peşine takılmama izin vermeye zorlayana kadar." Ryan sertleşti. "Bex, öyle değildi."

"Gerçekten mi?" Yüz hatlarına acı kazınmış bir halde ona baktı. "Çünkü size ihtiyacım olduğunda hepiniz neredeydiniz, ha? Güya benim arkadaşım olacaktınız ama sonra benim bu çabaya değmeyeceğime karar verdiniz."

"Biz asla-"

"Kapa çeneni, Linc!" Bex dönüp ona ters ters baktı. "Hepiniz yaptınız. Anlıyorum. Ben sizin kadar havalı değildim. Ben sadece hiçbirinizin istemediği sinir bozucu küçük kız kardeştim."

"Yanılıyorsun," diye tersledi Court, gözlerinde ateşle ayağa kalkarak. "Bilmediğin *o kadar* çok şey var ki Becca."

"Peki neden, Court? Doğru ya. Çünkü hiçbiriniz bana *Kahretsin*." Bakışları beni buldu. "Gitmem gerek."

"Seninle geleceğim," diye teklif ettim, bir adım öne çıkarak. Ryan elimi tuttu ve başını salladı. "Maddie."

Kendimi geri çektim ve ona uyarıcı bir bakış attım. "Şu anda ikimizin de sana kızmasını gerçekten istemezsin Ryan."

"Aslında yalnız kalmak istiyorum," diye açıkladı Bex kapıya doğru yürürken.

"Kahretsin Becca," diye hırladı Court ve onu takip etmeye başladı.

"Yapma!" Adam menzile girdiğinde göğsünü itti. "Seni yakınımda istemiyorum. Ne şimdi, ne de başka zaman. Biz arkadaş değiliz Court. Hiçbir şey değiliz ve beni önemseyemediğini düşünecek kadar aptalmışım."

"Seni önemsiyorum!" Becca'nın alanına girdi ve Becca onu tekrar ittiğinde hareket etmedi. "Becca, seni korumaya çalışıyordum."

"Beni korumana ihtiyacım yoktu." Göğsünden bir hıçkırık koptu, gözlerinde kalp kırıklığı vardı. "Sadece beni *istemene* ihtiyacım vardı."

Court sendeleyerek geri çekildi ve Bex bu anı kapıdan sıvışmak için kullandı.

Court onun peşinden gitmeye başlayınca Linc, "Bırak onu," diye emretti. Court öfkeyle döndü. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Linc gözlerini kaçırdı, çenesi gergindi. "Bilmesi gerekiyordu."

"Öyle değil!" Court kükredi ve duvara yumruk atarak alçıpanda yumruk büyüklüğünde bir delik açtı. Eli beyaz toz ve kan içinde kaldı.

"Tanrım," diye tısladım, mutfaktan bir havlu almak için ayağa kalktım. Kaşlarımı çatarak havluyu ona fırlattım. "Siz cidden pisliksiniz. Bex bunların hiçbirini hak ve gerçeği hak etti."

"Arkadaşın olduğunu anlıyorum," diye başladı Court, havluyu parmak eklemlerine sararak, "ama ben onu çok daha uzun zamandır önemsiyorum. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ryan hâlâ oturduğu yerden, "Dikkat et," diye uyardı. "Kızgın olmanı anlıyorum kardeşim, ama bunun acısını Maddie'den çıkarma."

Court gözlerini devirdi. "Doğru. Tanrı Maddie'yi üzmesin ama Bex adil bir oyun."

"Demek istediği bu değildi," diye karşı çıktı Ash, gerginliği yatıştırmaya çalışarak. "Ve şu anda kavga etmek ihtiyacımız olan son şey. Bir plana ihtiyacımız var."

Court ellerini kaldırdı. "Biliyor musunuz? Siz ikiniz plan yapın. Yaptığınız şey bu. Ben sadece kas gücüyüm, değil mi? Ben biraz yürüyeceğim." Kapıyı açtı ve beni kadar sert çarptı.

Bir süre sonra Linc içini çekti ve onu takip etmek için ayağa kalktı. "Başının çok fazla belaya girmeyeceğinden emin olacağım."

Ash koltuktan , "Ekonomi dersimden önce yapmam gereken işler var," diye mırıldandı. Tekrar bana baktı. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil Maddie."

hissetmediğime eminim, ama o gülümsemeye zorladım. Kapıyı kapatır kapatmaz kayboldu.

Ryan başını ellerinin arasına alarak, "Siktir," diye mırıldandı.

Yavaşça kanepenin etrafında yürüdüm ve diğer ucunda karşısına oturdum. "Hikayenin kıssadan hissesini anlıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Sevdiğiniz insanlardan bir şeyler saklamak çoğu zaman yarardan çok zarar getirir," diye belirttim.

Yüzünü buruşturdu. "Sana tüm gerçeği anlatmamı ister misin? Çünkü yapacağım."

"Dahası var mı?"

Yavaşça başını salladı, midem kazınırken çelişkili görünüyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim sonunda. "O bilmeden ben . doğru olmaz. Ve eğer benden bunu ondan saklamamı isteseydiniz, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yeterince adil." Elini yüzünde gezdirdi ve televizyonun altındaki saate baktı. "Neden seninle sınıfa kadar yürümüyorum?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayatlarımız etrafımızda patlarken cebirsel eşitsizliklerin sınırları üzerine bir derse oturmayı düşünmek garip hissettiriyor."

"Evet, belki," diye yumuşadı, "ama bu işin sonunda hâlâ üniversiteye gitmek istediğini varsayıyorum?"

Başımı salladım. "Tabii ki biliyorum."

"O zaman o muhteşem kafanı kullanmalı ve iyi notlar almalısın." Eğildi ve burnumun ucuna dokundu.

"Ugh." Kanepeye yaslandım. "Biri yol paramı ödese olmaz mı?"

Bir kahkaha attı. "Sanki birinin sana ödeme yapmasına izin verirsin de. Bir başkasının senin adına rüşvet vermesine izin verecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."

"Doğru." Ona gülümsedim. "Ama bazı günler geleceğin neye hayal bile edemiyorum. Nerede olacağımı, ne yapıyor olacağımı."

"Ben," diye yanıtladı parmağıyla göğsünü işaret ederken bilmiş bir sırıtışla. "Olası her geleceğin her varyasyonunda *benimle* olacaksın. Bunu şimdiden kabullenmen muhtemelen en iyisi."

Nişan yüzüğüme baktım. "Belki Gary'yi bana daha az ego merkezli bir nişanlı bulması için zorlayabilirim."

Ryan Çakacı bir homurdanmayla bileğimden tuttu ve beni kanepeye doğru çekerek kucağına yarı yayılmamı sağladı. "Sen benim

ego."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sikini seviyorum. Egon hâlâ sorgulanıyor."

Gözleri kısıldı. "Sadece sikim, ha?"

Aletin kaburgalarımda şiştiğini hissettiğimde alt dudağım dişlerimin arasında yuvarlandı. "Ayrıca harika bir kığın var."

Başını arkaya eğdi ve güldü, sesi sıcak ve rahatlatıcıydı. Tanrım, bu sesi seviyordum. Bu adamı sevmiştim.

Ve o anda fark ettim ki onu kaybetmemek için yapmayacağım şey, geçmeyeceğim çizgi yoktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41



OceanofPDF.com

MADDIE

Bir hafta sonra, grubumuzdaki çatlaklar daha da büyüyor gibiydi. Öğle yemeği masasında her zamanki yerimizde otururken etrafta.

Yüzeyde her şey normal görünüyordu.

Brylee ve arkadaşlarının hâlâ oturduğu odanın ortasındaki çocuk masası hariç. Çoğunlukla salatalarını karıştırıyor ve altı yaşındakiler için tasarlanmış plastik sandalyelere tünemiş zarif görünmeye çalışırken telefonlarında geziniyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, çok komikti.

Ama masamızın etrafındaki yüzlere baktığımda gerginliği görebiliyordum.

Bex hâlâ bizimle oturuyordu ama benim dışımdaki herkesi görmezden geliyordu. Sonunda denemekten vazgeçmesi Court'un birkaç gününü almıştı. Linc bile onu konuşmaya çekmeye çalışmaktan çekiniyor gibiydi.

Ash, Bex'in diğer tarafında oturuyor ve nadiren konuşuyordu. Sürekli telefonla konuşuyordu.

Ryan gece gündüz benim değişmezimdi. Beni hiç aksatmadan derse götürür, günün son dersi bittiğinde bir şekilde her zaman benimle buluşmayı başarırdı. Charles ilk birkaç gün bunun için bana kızmıştı ama dün istemeyerek de olsa ben mutluysam onun da mutlu olduğunu itiraf etti.

Sonra uzaklaşmadan önce Ryan'ı tersledi.

Ryan'la geçirdiğim geceler belli nedenlerden dolayı en sevdiğim gecelerdi. Uykuya dalarken kendimi en çok onun kollarında güvende hissederdim. Sahip olmak

O normale olabildiğince yakındı ve birbirimizle bu kadar kolay evcimenliğe kaymamız korkutucuydu.

Ama kafamda beliren en büyük soru Gary ve onun ne planladığıydı.

Evinde benimle yüzleştiği geceden beri bana ulaşmamıştı ve bir yanım ona mesaj atıp *bir şeyler* başlatmak istiyordu.

Ryan, Gary ile herhangi bir temas kurmama şiddetle karşı çıkıyordu.

Öğle yemeği saatinin bittiğini gösteren çan sesleri duyuldu ve futbolcular ayrılmaya başladı.

Linc ve Bex eşyalarını toplamaya başladığında Ryan, "Bekle," diye emretti. Ryan'a meraklı bir bakış attım ama masadakilerin çoğu gidene kadar konuşmadı.

Ryan Court'a bakarak, "Bu hafta için son bir sayıma ihtiyacım var," dedi.

"Bu hafta mı?" Burnumu kırıştırdım, kafam karışmıştı.

Bana gülümsedi. "Şükran Günü. Hepimiz büyükbabama gidiyoruz. Bu bir gelenek." Arkadaşlarına ters ters baktı. "Ve aramızda her ne sorun varsa, onun için bir kenara bırakıyoruz."

Lanet olsun. Bu hafta vizeleri atlatmaya o kadar odaklanmışım ki yarın derslerin son günü olduğunu unutmuşum. Annem ve ben Şükran Günü'nü ya da herhangi bir bayramı kutlamaya hiç özen göstermemiştik. Sadece başka bir gündü.

Court içini çekti ve burnunun kenarını sıktı. "Kardeşlerime ulaşip kimin orada olmayı planladığını öğreneceğim."

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Senin tek çocuk olduğunu sanıyordum."

Bakışları bana kaydı. "Babamın başka bir ailesi var. Benim beş üvey kardeşim var."

"Başka bir *aile* mi?" Ona bakakaldım.

"Jasper Woods'un çocukluğunda aile aşçısının kızına karşı bir saplantısı vardı. Ama Holly Ellis evlenilecek biri değildi, bu yüzden onu şehrin diğer ucuna yerleştirdi ve ondan yedi çocuğu oldu." Court yüzünü buruşturdu. "Erkek kardeşlerimden biri çocukken öldü, kız kardeşim de ölü doğdu."

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım.

Court biraz omuz silkti. "değil. Artık hepimiz büyüdüğümüz için kardeşlerimle aram iyi. General'den daha çok nefret ediyorlar."

"Yani dışarıda koşuşturan beş Woods kardeş daha mı var?" Kıkırdadım.

Court kaşlarını çatarak "Ellis," diye düzeltti. "Piç oldukları için annelerinin aldılar."

"Oh." Ryan'a kararsız bir bakış attım, az önce bir aile dramının içine girip girmediğimden emin değildim.

Ryan bana doğru eğildi. "Phoenix'i biliyorlar. Onlar aslında bu işin yürümesinin büyük bir parçası."

"Nasıl?" Fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Ne yeri ne de zamanı bebeğim. Onlarla bu hafta sonu tanışabilirsin."

"Yani, bazıları. Castle temel eğitimde ve Rook şu anda SEAL'lerle son turunu tamamlıyor," diye ekledi Court, ifadesi daha hafifti. "Knight, Bishop ve Royal orada olmalı ama son yolculuklarından döndüklerinden emin olmak için teyit edeceğim."

Linc homurdandı ve suyundan bir yudum aldı.

Bex'i dürttüm. "Testosteron içinde boğulmamam için bir tatile çıkabilir misin?"

Gözlerimle buluşmadan önce kasvetli bir ifadeyle masanın etrafına baktı. "Ve ne? Anneme, nefret ettiği ailelerin erkekleriyle ve beş yıl boyunca hayatımı cehenneme çeviren kızla takılmak için büyükannemle büyükbabamı ekmemi sorun edip etmeyeceğini mi soracaktım?"

Ben irkildim ve onun bakışı yumuşadı. "Özür dilerim Maddie. Öyle demek istemedim... Sanmıyorum."

Linc parmaklarını masaya vurdu ve Ryan'a baktı. "Orada olacağımı biliyorsun."

Ash başını salladı. "Aynen."

"Cori de geliyor, değil mi?" Beckett'ın yakınında olmasını istemediğim için sordum.

Ryan bana sırtıttı. "O orada olacak. O büyükbabasını seviyor.

Muhtemelen beni sevdiğinden daha fazla."

Bu şüpheli görünüyordu; Corinne kardeşine kelimelerin ötesinde tapıyordu.

Court yumuşak bir sesle, "sen de gelmelisin, Bex," dedi.

kaskatı kesildi. "Her neyse. Derse gitmem gerek. Bu akşamki çalışma randevumuz hâlâ geçerli mi Maddie?"

Başımı salladım ve eşyalarını toplayıp gidişini izledim. Bir saniye sonra Court masadan kalktı ve ters yöne doğru gitti.

Linc sert bir nefes verdi. "Sence bu ikisi hiç toparlayabilecekler mi?"

"Ondan bir şeyler saklamaya devam ederse olmaz," diye karşılık verdim ve ona sert bir bakış attım.

"Bazen sırlar en iyi şeydir." Mavi gözleri karanlık bir yoğunlukla bana odaklandı. "Gerçek, yalandan daha acımasız olabilir."

"Katılmıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Çünkü başka türlüünü bilemeyecek kadar safsın."

Kılandım. Son birkaç haftadan sonra, *en son* hissedeceğim şey saflıktı.

Aslında kendimi oldukça bıkkın hissediyordum.

"Linc," diye homurdandı Ryan, masanın öbür ucundan ona bakarak.

Linc ellerini kaldırdı. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum Ry. İçinde yaşadığımız bu dünya çarpık ve berbat yer ve en büyük bedeli genellikle kadınlar ödüyor. Annen, kız kardeşim, Maddie, Bex, Corinne... Maddie ve Bex'in bu işin ne kadar iğrenç bir hal alabileceğini bilmemelerine seviniyorum."

"Tüm gerçekler olmadan kendini korumak zor," diye düşündüm ve başımı salladım.

Ryan hemen, "Seni koruyacağım," diye cevap verdi.

Ash boğazını temizledi. "Hepimiz koruyacağız. Bex'i koruduğumuz gibi. Bundan hoşlanmayabilir ama yalan, gerçekten daha kolaydır."

"Aynı değilim," diye karşı çıktım, başımı sallayarak.

Ryan'ın eli benimkini kapadı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Linc haklı bebeğim. Dünyamızda o kadar çok boktan şey var ki umarım hiç görmek zorunda kalmazsın."

İnanmayarak alay ettim. "En kötüsünü görmediğimi mi sanıyorsun?"

Linc'in ifadesi cehennem ateşini donduracak kadar soğudu. "Yapmadığınızı biliyorum ve asla yapmamanız için dua ediyorum."

O gece geç saatlerde Bex'in kapısını çaldım ve açmasını bekledim. Atığında okul kıyafetlerini çıkarmış, pembe bir eşofman ve üzerinde By the Edge grubunun logosu olan büyük boy siyah bir tişört giymişti.

Sırtttım ve aynı logolu kendi beyaz gömleğimi gösterdim. "şu eşleşmemize bakın."

Beni içeri almak için geri adım attığında bu bana bir sırtış kazandırdı. Oda arkadaşının yatağına elini salladı. "Dışarıda. Yine. Sanırım erkek arkadaşıyla tekrar bir araya geldi."

Bex'in oda arkadaşıyla sadece bir kez tanışmıştım. Biraz aptal olsa da yeterince iyi görünüyordu. Bex onun eğitim almaktan çok Pacific Cross'ta müstakbel bir koca bulmakla ilgilendiğini söylemişti.

"Ee, gerçekten ?" O masasında otururken ben Bex'in yatağına yerleşirken sordum.

"Ben iyiyim" diye cevap verirken bakışlarımla karşılaşmadı.

Bacağımı uzattım ve ayak parmağımla sandalyesine tekme attım.

"Yalancı."

Bana kaşlarını çattı. "Ryan'ın eskort olmadan kafesinden çıkmana izin vermesine şaşırdım."

Gülümsedim, iğnelemeyi görmezden geldim çünkü adamların ondan bir şeyler saklamasından dolayı hâlâ acı çektiğini biliyordum. "Telefonumda bir takip uygulaması var, böylece tam olarak nerede olduğumu görebilir. Ayrıca, bu gece kardeşlik başkanını oynamakla meşgul. Bazen birbirimize ara veriyoruz."

"zr dilerim," diye mırıldandı. "Bu benim şirretliğimdi."

"Geirdiğin boktan haftayı düşününce, seni affetmeye meyilliyim," diye teklif ettim hınzır bir gülümsemeyle. "Bana bir iyilik yapman şartıyla."

"Sormaya korkuyorum."

"şükran Günü'nde bizimle Ryan'ın büyükbabasına gelebilir misin?"

Ona en acınası bakışımı attım. "Lütfen mi?"

"şükran Günü tatili için koca bir haftamız var," diye söze başladı Bex.

"Bütün bir haftayı *onlarla* geçirmek istemiyorum."

". *Benimle* geçiriyorsun."

Bana onu kandırmadığımı söyleyen bir bakış attı ve telefonum çaldığında argümanımın neden geçersiz olduğunu açıklamaya başlamak üzereydi. Kalbim sıkıştı, çünkü bu sesi biliyordum.

"Ryan seni kontrol mü ediyor?" diye sırıttı.

"Ha ha," diye kestirip attım, sırt çantamdan telefonumu çıkardım.
"Ben Gary."

Gözleri irileşti. "Kahretsin. Cevap verecek misin?"

"Gerçekten başka seçeneğim yok." Düğmeyi kaydırdım.

"Alo?"

"Ne yapıyorsun sen?" Gary'nin kısık sesi atlamaktan rahatsız olmuş gibiydi. Bu iyiye işaret değildi.

"Bex'le çalışıyorum," diye yavaşça cevap verdim. "Peki Ryan?"

"Dernekte. Bir toplantısı var ama birkaç saat içinde dönecek," diye cevap verdim, yalan söylemeyi planlamıyordum. Henüz değil. Ayrıca Ryan'ın bana yakın durduğunu bilmesi iyi bir şeydi.

Kıkırdadı. "Onu parmağında oynatıyorsun, ha?" "Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

"Seninle özel olarak konuşmam gereken bazı şeyler var. Okula doğru gidiyorum. Beş dakika içinde yurdun önünde buluşalım."

Bakışlarım saate kaydı. "Tamam." Tek kelime etmeden telefonu kapattı.

"Ryan'ı ara," diye emretti Bex, ela gözleri irileşmişti.

"Ve ona *ne* söyleyeceksin?" diye sordum. "Kampüsün karşısında ve Gary'nin benim onun tarafında olduğumu düşünmesini istiyoruz."

"kaybedecek," diye uyardı beni. "*Ben* bile desteğe ihtiyacımız olduğunu biliyorum."

Alt dudağımı ısırdım ve saate baktım. Dört dakika. Kahretsin.

"Tamam, Ryan'ı arayabilir misin? Gary'yle buluşmam gerek." Yatağından fırladım.

"Maddie..."

Kapıda durdum ve gülümsemeye zorlamadan önce ona baktım.

"Her şey girecek, Bex. Sadece konuşmak istiyor."

"O bir sosyopat!" Bex ayağa kalkarak bana fısıltıyla bağırdı. "Maddie, *hadi* ama."

"Ne yapmamı istiyorsun? Üç dakika içinde aşağıya inmezsem muhtemelen buraya gelip beni sürükleyerek dışarı çıkaracak. Gary'ye siktirip gitmesini söylemeyi çok isterdim ama kaydettiğim ilerlemeyi mahvetmek ya da tekrar kaçırılmak istemiyorum."

Ellerini sıkarken ofladı pufladı. "Peki, tamam. Git hadi. Şimdi Ryan'ı arıyorum."

"Teşekkür ." Odasından hızla çıktım ve asansörü beklemek yerine aceleyle merdivenlerden indim. Dışarı çıkıp merdivenlerden indiğimde siyah bir şehir arabası yataktan çıkıp önünde durdu.

Şoför dışarı çıktı ve arabayı bana doğru çevirdi, yüz ifadesi neredeyse sıkılmıştı. "Telefonunuza ihtiyacım var."

Yavaşça ona uzattım ve merakla cebine izledim.

"Kollar yukarı."

Şaşkınlıkla geri adım attım, arka cebinden ince bir asa çıkarınca bu şaşkınlığım hemen şüpheye dönüştü. "Ciddi misin?"

Ben kollarımı kaldırıma kadar bana baktı, sonra asayı vücudumda gezdirdi. Bip sesi gelmeyince arka kapıyı açtı ve içeri eğildi. "O temiz, efendim." Sonra geri çekildi ve arabaya binmemi işaret etti.

Burada bir şey yok.

Gary'nin beklediği arka koltuğa kaydım. Soğuk bakışları geziniyor, ağzı küçümseyerek aşağı doğru çekiliyordu.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye sordu.

"Kıyafetler," diye tersledim hiç düşünmeden. Kaşları çatılınca hemen ekledim, "Özür dilerim. Regl dönemimdeyim ve şişkinlik çok kötü bir şey, biliyor musun? Bex'in odası ve yatağımdan başka bir yere gitmeyi beklemiyordum."

Cevap karşısında biraz yumuşamış görünüyordu. "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Yavaşça başımı

salladım. "Hap mı?"

"RİA," diye cevap verdim, yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

O mırıldandı, ve ses neredeyse

onaylamayarak. "Ben yapmak aldırmanız için bir randevu vereceğim."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Affedersiniz?"

Bana aptalmışım gibi ters ters baktı. "Eğer Ryan seni bayılırsa, onu kullanabiliriz."

Bu.

Benim potansiyel bebeğim onun piyon olarak kullanabileceği bir şeydi. Hayır. Lanet olsun. Olamaz.

"Biliyorsun, lisede hamilelik yapılacaklar listemde yoktu," diye cevap verdim hafifçe, öfkemi yutkunarak. Evet, Ryan ve ben babasının Corinne'i büyükbabalarının mirasına konmak için saçma sapan bir evliliğe zorlamaması için bir bebek sahibi olmamız gerektiğini konuşmuştuk. Ama bu yaz evlenene kadar bunun gerçekleşmemesi gerekiyordu ve bu da ancak babalarımızı o zamandan önce durdurmanın bir yolunu bulamazsak mümkündü.

Gary elini salladı. "İşin bittiğinde onu bir dadiya verebiliriz. Bir daha asla onunla uğraşmak zorunda kalmazsın. Gerçi erkek yapabilseydiniz daha faydalı olurdu. Kızlardan ve duygularından çok sıkıldım." Bana soğuk bir şekilde gülümsedi. "Anlıyorsun."

Dişlerimi sıktım. "Kadınların aslında bebeklerinin cinsiyeti konusunda söz sahibi olmadıklarının farkındasınız, değil mi? Bu efsane yıllar önce çürütüldü."

Bana öylece baktı, var olmayan çocuğumun cinsiyeti üzerinde hava durumu kadar kontrol sahibi olduğumu umursamadan.

"Bir bebek bize Cain'in mirasından pay alma hakkı verir ama daha da önemlisi Ryan'ın büyükbabasının Beckettı mirastan uzak tutmak için kurduğu tröstten yararlanmamızı sağlar. Ve Beckett'ın onun kirli ellerinden koparabileceğim her şeyi kaybettiğini görmek isterim. Düğünden önce hamile kalman en iyisi olur. Aslında ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

"Uh..."

"Dr. Runner'ın bu hafta sizi kabul edip edemeyeceğine bakacağım."

"Sen var a jinekolog üzerinde hızlı arama?" I
kaşlarını çattı ve bir bastırdı.

"Neye ihtiyacım olursa olsun, ne zaman ihtiyacım olursa olsun nöbetçi bir doktorum var," diye düzeltti alaycı bir bakışla.

"Bugün Şükran Günü ve Ryan'ın büyükbabasını ziyarete gideceğimizi biliyorsun. Ayrıca, vizelerim var. İkisini de kaçıramam.

"Bahaneler için minnettarım," dedim çabucak. "Ayrıca, aldırmaq için adet dönemimde olmam gerekiyor ve benimki neredeyse bitti. Gelecek ay olması gerekecek."

Gözleri kısıldı ve eğer bu gece onu vücudumdan söküp alabileceğini düşünseydi, yapacağını hissettim.

İçgüdüsel olarak bacak bacak üstüne attım ve düşüncelerimi biliyormuş gibi sırtıttığında gözlerimi kaçırdım.

"Peki. Gelecek ay bir randevu alınız," diye kabul etti. "Aslında buraya gelmemin sebebi bu yolculuk." Takım elbisesinin iç cebine uzandı ve serçe tırnağı kadar küçük ve yassı bir şey çıkardı.

"Beckett ve Ryan'ın bir şeyler planladığını biliyorum. Evlilik cüzdanınızın mürekkebi kurumadan Cabot Industries'deki hisselerinizi size devrettirmeyi planladıklarından hiç şüphem yok." Çenesi sıkıştı. "Ryan muhtemelen senin iyi tarafına dönmeye çalışıyor, böylece baskıları daha az belli oluyor. Seni doğrudan bana karşı kışkırtmaya çalışırlarsa hiç şaşırmam."

Boğazımı temizledim ve kendimi sakın kalmaya zorlayarak ona ince bir gülümseme gönderdim. "Sanırım haklısın. Ryan zaten okulda bu büyük jestleri yapıyor, nişan partisi için üzgün olduğunu kanıtlamaya çalışıyor."

Gary güldü. "Acınası. Şimdilik, bırakalım bunu yaptığını düşünsün."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Neden yatağıma girmesine izin verdiğimi sanıyorsun? Neredeyse benim yanıma taşındı."

Gary'nin gözlerindeki onay inkar edilemezdi. ". Belki yanlış kızı seçmişimdir."

Omuz silktim, kayıtsızmış gibi davranmaya çalıştım. "Belki de yaptın. Tekrar söylüyorum, eğer bana karşı dürüst olsaydın, en başından beri birlikte çalışıyor olabilirdik." Avucundan küçük silikon ve plastik parçasını aldım. "Bunun bir dinleme cihazı olduğunu varsayıyorum?"

Başını salladı. "Aynen öyle. Rebecca'nın babasının en yeni tasarımı. Neredeyse her tür tarayıcıdan tespit edilemez. Bir kez yerleştirdiğinizde orada olduğunu anlamayacaklar."

"Peki nereye ?"

"Büyükbabasının evinde." Bana sırtıttı. "O yaşlı piç Beckett'tan benden daha çok nefret ediyor. Eminim Cain'in imparatorluğunu parçalamaya başlamak için kullanabileceğim bir şeylerin peşindedir."

Başımı salladım ve yumruğumu cihazın etrafında katladım. "Sorun değil. Açmak için bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Basınçla etkinleştirilir. Yapıştırıcı için alttaki destek şeridini çıkarın ve yerine bastırın. Bu onu tetikleyecektir. Hank, siz evdeyken bunu kaydedecek bir Bluetooth uygulamasıyla telefonunuzu etkinleştiriyor. Bir masanın altı ya da erkeklerin çoğunun konuşacağı bir alan en iyisi." Bakışları benimkilere kilitlendi. "Ve yakalanmaman gerektiğini hatırlatmama gerek olduğunu sanmıyorum, Madison."

"Hayır, ."

Gülümsedi, bu bakış bana onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu öğrenmeden önce bana nasıl davrandığını hatırlattı. "Mükemmel. Döndüğünüzde sizi eve getirecek bir araba ayarlarım ve telefonunuzu teslim edebilirsiniz."

"Ryan muhtaç olmaya başladı," dedim. "takılmak isteyecektir. Beni gözünün önünden ayırmak istemiyor."

"Oh?"

"Telefonumu takip ediyor." Bu muhtemelen oldukça zararsız bir ayrıntıydı. "Beni bulmaya gelmemesinin tek nedeni senin yurtlara gelmiş olman. Eğer arabayla uzaklaşsaydın, peşimize düşerdi."

Kaşlarını çatı. "Not edildi. Ona bunun gelinliğinin için bir prova olduğunu söyle. Bu bir yalan değil. Terzinin bazı takip soruları var ve Adam'ı tam olarak gönderemem."

Kendimi durduramadan homurdandım, sözlerimden alaycılık damlıyordu. "Bunun için çok üzgünüm."

Bana sert bir bakış attı. "Evet, eminim onu kaybettiğiniz için yıkılmışsınızdır."

Ona tüm dikkatimi verdim, kayıtsız maskemin düşmesine izin verdim çünkü o pislik hakkındaki gerçek duygularımı saklamayacaktım. "Keşke arabasının frenlerini kesmeyi düşünseydim."

Kaşları şüpheyle çatıldı. "Frenleriyle oynanmamış. Raporları kendim kontrol ettim."

Donup kaldım. "Sarhoştun, değil mi? Haberlerde öyle yazıyordu."

"Hmm," diye kabul etti, çenesini ovuşturarak. "Seninle birlikteyken sarhoş muydu?" Gözlerinde suçlama vardı.

"Sarhoş olup olmadığıyla ilgilenmek yerine bana pençe atmasına odaklanmıştım," diye tersledim.

Gözleri kısıldı, beni yakından izlerken bakışları araştırıyordu. Ben bir şey söylemedim.

Sonunda Gary içini çekti ve koltuğuna geri oturdu. "O bir araçtı. Bazen bir yükü ama sadakatini sorgulamama gerek yoktu. Gerçi tüm bunlar sona erdiğinde benim için çözülmesi gereken bir yarım kalmış iş daha azaldı, yani sanırım onu kim öldürdüyse bana bir iyilik yapmış oldu."

"Onu öldürdün mü?" Sesim titriyordu. Ryan olduğunu bilmesine imkân yoktu, değil mi?

Gary sadece gözlerime baktı, konuşmadı.

Biri başımın yanındaki cama dokundu ve şoförün orada durduğunu görmek için sıçradım.

"Özlenmeden önce arkadaşının yanına dönmelisin. Gelecek hafta döndüğünde görüşürüz." Gary'nin eli bileğimi sıkıca kavradı ve narin kemikleri birbirine geçirerek sertçe sıktı.

Keskin bir nefes aldım ve kendimi geri çekilmemek için zorladım.

"Beni hayal kırıklığına uğratma Madison."

"Yapmayacağım *baba*," diye ekledim alaycı bir ısırıkla.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni serbest bıraktı. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Şoför tek kelime etmeden telefonumu bana uzattı ve topuklarının üzerinde dönüp arabanın önüne gitmeden önce kapıyı kapattı.

Geri çekildim ve arabanın yolda ve gecenin içinde kayboluşunu izledim. Arka lambalar gözden kaybolana kadar titrek bir nefes aldım ve dizlerim titremeye başladı.

Bir kol belime dolandı ve ben bir şey söyleyemeden beni geriye, yatakhaneinin gölgelerine çekti. Başka bir el ağzıma dolandı ve gecenin içine doğru sürüklenirken her türlü protestoyu susturdu.

BÖLÜM 42



OceanofPDF.com

MADDIE

F kulağı doldu ve kanımı soğuyana kadar doyurdu. Burnumdan bir nefes çekmeyi başardım ve

Sandal ağacı ve baharat kokusunu içime çektiğimde rahatladım.

"olsam rahatlamazdım," diye hırladı Ryan kulağıma çok kızgın bir şekilde. Binanın yan tarafına geçer geçmez beni bıraktı.

"kopardın!" Göğsünü tokatlayarak tısladım.

Gary ile aynı olan bileğimi tuttu ve ben irkildim. Anında dondu kaldı. "Maddie?"

Çekiştirerek kurtuldum. "Ben iyiyim. Gary beni oradan tuttu ve kolayca morarırım."

Tek başına varlığıyla beni binanın kaba taş tarafına yaslarken göğsü kabardı. "İşte tam da bu yüzden seni onun yanında istemiyorum!"

Ellerimi göğsüne götürerek onu sakinleştirmeye çalıştım ama öfkesi aramızda hissedilir bir Çekilde yayılıyordu. "Ryan, ben *iyiyim*. Kolay kolay kırılmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Alnı benimkine düştü. "Bex aradığında ne kadar korktuğumu biliyor musun?" Elleri kalçalarımı buldu ve beni göğsüne çekti. "Tanrım, Madison."

Kollarımı boynuna doladım. "Ben iyiyim. Bana zarar vermedi."

Bana ters ters bakacak kadar geri çekildi.

"Çok," diye düzelttim küçük bir gülümsemeyle. "Ama olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

salladı ve ağzını eğerek beni usulca öptü, sanki karşısında durduğuma, güvende ve iyi olduğuma emin olmak ister gibiydi. Parmaklarımızı birleştirdi ve beni binanın önüne doğru çekti.

"Bex'i kontrol etmem gerekiyor," diye başladım asansöre adım attığımızda ve benim katıma geldiğinde.

Bir kolunu belime dolayarak beni yanına sabitledi. "Diğerleriyle birlikte senin odanda."

"Herkes orada mı?"

"Evet. Ash o lanet anahtarla ilgili bir ipucu bulabileceğini düşünüyor."

Canlandım. "Gerçekten mi?"

Başımın yan tarafını öptü. "Evet."

"Demek aramaya gitmem *iyi* oldu, ha?" Onu iğnelemekten kendimi ama bana attığı bakış gülümsememin azalmasına neden oldu.

Bana hatırlatırken çenesi sıkıldı, "*Düşüncesizce* davrandın Maddie. Gary bulaşılacak biri değil. *Yıllarımızı* sessizce onu durdurmak için bir yol yaratmaya harcadık - hepsini durdurmak için. Şanslıydın. Eğer seni yakalasaydı..." Başını acımasızca salladı. "Bu oyunu mükemmel oynamalıyız, yoksa birileri ölebilir."

Sesli bir şekilde yutkundum.

Yüz ifadesi yumuşadı ve yüzüme uzanarak elleriyle çerçeveledi. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim Maddie. Ama senin peşine düşerlerse onları öldürdüğüm için hayatımın geri kalanını hapiste geçirmemeyi tercih ederim." Bakışları vücudumda gezindi. "Yapmayı tercih edeceğim başka pek çok şey var."

Asansörün kapıları açıldığında vücudumda dalgalanan sıcaklık dalgasını önemsememeye çalışarak gözlerimi devirdim.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bir sırtışla bana bakan Ryan tekrar elimi tuttu ve beni odama götürdü. Kapıyı kendi anahtarıyla açtı. Anahtarı ona ben vermemiştim ve haftalar önce nereden aldığını sormamaya karar .

Tipik Ryan.

Bex, Linc ve Court'un arasında oturduğu kanepeden atladı.

-Araları düzelmiş gibi görünüyordu ve kollarını bana doladı. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim ama diğerlerinin bakışlarıyla da karşılaştım. Beni bıraktığında Ash'e odaklanmaya devam ettim. "Ryan anahtarı mu söyledi?"

Başını salladı. "Evet, ama fazla heyecanlanma. Las Vegas'ta Pandora adında bir tesisin kiralık kasasına."

Başımı eğdim. "Banka gibi mi?"

Homurdandı. "Keşke. Daha çok dünyadaki en kötü insanların tüm kirli çamaşırlarını sakladıkları bir kara delik gibi. Herkesin bildiği bir şey değil, orada bir kutuya sahip olmak için bile birini tanımanız gerekiyor. Kız kardeşinin bunu nasıl başardığını kim bilebilir ki?"

Evet, kız kardeşimin dahil hiçbir şeyi hafife almamayı çabucak öğreniyordum.

"Erişebilir ?"

Ash beni atlayarak Ryan'a bir bakış attı. Beklenti dolu bir bakışla nişanlıma döndüm.

Ryan, "Belki," diye .

"Belki mi?" Ses tonumdaki kızgınlığın süzülmesine izin vererek tekrarladım.

Bakışları sertleşti. "Anahtarı kullanmak zorunda kalacaksın. Ama aynı zamanda bir güvenlik önlemi de var ve *bu* da kız kardeşinin neyi kabul ettiğine bağlı."

"Anlamı?" Bastırdım.

Ash, "Eğer DNA örneği almayı tercih ettiyse, sorun yok demektir," diye açıkladı. "Tek yumurta ikizleri aynı genetik yapıya sahiptir. Ama biyometrik taramayı -parmak izini- seçtiyse, kendinizi onun yerine koyamazsınız. Yanlış kişi olduğunuzu anlarlar."

"Bu bir kumar," diye bitirdi Ryan, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. "Bence almaya geçecek bir kumar değil. Hiçbirimiz seninle birlikte içeri giremeyiz. Telefonunu alırlar ve sen içeri girmeden önce kablo ve kayıt cihazı olup olmadığını kontrol ederler. Bir şey kaydetmek için gitmediğinizden emin olmak için düşünmeniz ve sağladıkları kıyafetleri giymeniz gerekir ve konum gerçek bir kara deliktir. Orada başınız belaya girerse, asla bilemeyiz. Tamamen kendi başınıza kalırsınız."

Aklımda kalmasına izin verdim. "Peki. Peki ya ben bu riski almak istersem?"

"Sadece Ryan değil," diye konuştu Linc. "Hiçbirimiz bu riski alman gerektiğini düşünmüyoruz. Phoenix'le devam edeceğiz ve bunu planladığımız şekilde halledeceğiz. Madelaine'in sırrı hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ya da her şeyi değiştirebilir," diye karşı çıktım Ryan'a dönerek. "Gary ne istedi biliyor musun? Bana *bunu* verdi." Böceği cebimden çıkardım ve havaya kaldırdım. "Oraya gittiğimizde büyükbabanızla aranızdaki şeyleri kaydetmem gerekiyor."

Ryan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu bir sürpriz değil. Onu boşa kürek çekmeye göndermek için ihtiyacımız olan bilgileri ona vermek için bile kullanabiliriz."

Ellerimi kalçalarımın koydum ve ona baktım. "Ayrıca beni hamile bırakabilmen için RIA'mı aldırarak üzere randevu alıyor."

Bex soluk soluğa kaldı. "Ne oluyor be?"

Ryan ise gözünü bile kırpmadı. "Yani prezervatif kullanıyoruz. Ya da aldırdıktan sonra döndüğünde bir tane daha taktırırsın. Babana söylemeyecek bir doktor bulabiliriz."

Sanki bu kadar basitmiş gibi. Belli ki rahim ağzına bir metal parçası yerleştirmenin ne kadar acı verici olduğunu ve nasıl bir süreç gerektirdiğini bilmiyordu. Benimki geçen yıl takılmıştı ve değiştirilmesi gerekene kadar *bunu* tekrar yaşamayı planlamıyordum.

"Bu konuşmayı şu anda yapmıyoruz," dedim ve ses tonumdaki bir şey yankı bulmuş olmalı ki kısa bir baş sallamasıyla başını eğdi.

Bex koluma dokundu. "Anneme Şükran Günü'nde sizinle gelip gelemeyeceğimi sordum. Ona neler olduğunu bilmiyorum ama evet dedi."

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. "Gerçekten mi?" Şu ana kadar en yakın arkadaşımın ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Başını salladı. "Evet. Görünüşe göre büyükbabam ve büyükbabam New York'taki kuzenlerimin yanına gitmeyi planlıyorlarmış, annem de bizimle bir şeyler yapacakmış. Ama ben arkadaşlarımla gidebileceğim için o da bir haftalığına arkadaşlarını ziyaret etmek için Paris'e gidecek."

Bakışlarım hâlâ koltukta oturan Court'a kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Bu konuda iyi misin?"

Parlak bir şekilde gülümsedi, ama mutlu bir şekilde "Kesinlikle" derken bile gözlerinde gizlenen tedirginliği gördüm. Court'un kardeşlerini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Knight tam bir cümbüş, ona bayılacaksınız."

Çevremde Court'un çenesinin sıkıldığını gördüm.

"Yarınki vizelerim için çalışmayı bitirmem gerekiyor." Bana bir kez daha sarıldı ve gitti.

"O benim ölümüm olacak," diye mırıldandı Court, başını geriye atıp kollarıyla yüzünü kapatarak.

karşı dürüst olsalardı bunun önlenebileceğini söylememek için yanağımın içini ısırdım.

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Kardeşlerinizle tanışacağım için heyecanlıyım," dedim.

Court başını salladı. "Evet. Knight, Royal ve Bishop orada olacaklarını teyit ettiler. Bizim için bir işi yeni bitirdiler, bu yüzden arayı kapatmak için iyi bir fırsat olacak. Ayrıca, büyükbabamı seviyoruz."

Kaşım kalktı.

Ryan omuz silkerek, "Hepsi ona Büyükbaba der," diye açıkladı. "Çocukluğumuzdan beri öyle derler."

"Çünkü tek düzgün büyükanne ve büyükbaba o," diye mırıldandı Linc.

"Büyükanneyle büyükbabamı hiç tanımadım," diye ekledim. "Annemin ailesi o on sekiz yaşındayken bir trafik kazasında öldü ve açıkçası Gary'ninkileri de tanıımıyordum."

"Çarşamba günü kahvaltıda sonra gideriz," diye karar verdi Ryan, arkadaşlarının her birine sert bir bakış atmadan önce. "İyi geceler."

Linc sırtıttı ve Court'la birlikte ayağa kalkarken onu selamladı. Ash bana küçük bir gülümseme fırlattı. Saniyeler içinde gittiler ve ben Ryan'la yalnız kaldım.

"Pandora'ya gitmiyorsun," diye beni bilgilendirdi.

Gözlerimi devirdim, zaten onun geri tepmesini bekliyordum. "Süper gizli bir tesis için garip bir isim, değil mi?"

"Zemin katta paravan görevi gören bir striptiz kulübü var. Gerisi yeraltında. Yeraltının derinliklerinde. Yirmi kat kadar. Ve mantıklı. Pandora, Yunan efsanesindeki açılmayan kutu gibi."

"Hayır, açılmamalıydı," diye düzelttim sırtarak. "Ama açıldı."

"Maddie, dur," diye tersledi, aramızdaki mesafeyi kapattı ve omuzlarımı tuttu. "Bebeğim, kendini her durumun içine atmaya devam edemezsin. Bırak bunu biz halledelim, tamam mı?"

"*değil*," diye karşılık verdim. "Sırf sen beni güvende tutabilesin diye arkama yaslanıp içinde bulunduğumuz bok fırtınasını erkeklerin halletmesine izin vermeyeceğim." A Nankörlük, eğlendi gülümseme bükülmüş onun Dudakları için ve yan.

"Erkekler, ha?"

Parmağımı göğsüne soktum. "Ben ciddiym, Ryan."

Ayıldı. "Ben de öyle. Sana bir şey olması beni çok korkutuyor Madison. Çok şeyle başa çıkabilirim ama *bununla* değil."

İçimi çektim ve kollarımı boynuna doladım. "Ve *sana* olan bir şeyin *beni* çok korkuttuğunu düşünmüyor musun? Benden bir şey saklamayacağına söz vermiştin ama ben sadece kelimeleri istemiyorum. Ortak olmamızı istiyorum."

Çenesi gerildi. "Bilmiyorsun-"

"Bana bir kez daha bilmediğimi söylersen, öngörülebilir gelecekte kanepede yatarsın," diye kestirip attım sözünü acımasız bir gülümsemeyle. Cidden, beni koruma ihtiyacını anlıyordum; eğer tüm gerçeklere sahip olsaydım, *onu* korumak zorunda hissedebilirdim.

Bir eli yüzümün yan tarafını kavradı, gözleri fırtına sırasında çalkantılı bir denizin gölgesi ve yoğunluğundaydı. "Keşke seni bu dünyadan çıkarmanın bir yolu olsaydı. Seni bu kadar incitmiş olmasından nefret ediyorum."

Ellerimle yüzünü çerçeveleyerek gözlerinin içine baktım ve samimiyetimi görmesi için dua ettim. "Biliyorum ama başkalarının yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Eğer birlikte olacaksak, yani *gerçekten* birlikte olacaksak, zaman benim işler sarpa sardığında kenarda oturan kız olmadığımı kabul etmelisin. Dünya yanıyor olsa bile senin yanında olmak istiyorum."

"Babanın söylediği şey... Doğum kontrolünü hakkında mı?"

İnledim ve ondan uzaklaştım. "Onunla bu konuşmayı yaptığım için bile kendimi iğrenç hissediyorum. Bir an önce hamile kalmamı istiyor."

"Bu fikirden *nefret etmediğimi* söylesem seni korkutur muyum?" Ryan arkamdan usulca sordu.

Şaşırmış bir şekilde döndüm. "Uh..."

Alaycı bir şekilde sıırttı. "Senin benim çocuğuma hamile olma fikrin gerçekten çok seksi. Bunu istiyorum."

Bir parmağımı kaldırdım. "İlk mi? O *bizim* çocuğumuz. Bizim varsayımsal çocuğumuz, *teorik* çocuk."

Kıkırdarak başını salladı. "Tamam."

"İkincisi, anne olmaya hazır değilim. Henüz," diye ekledim, bu noktayı açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissederek. "Dürüst olmak gerekirse mi? Seninle tanışana kadar çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim ve bunun en büyük nedeni de babanın, Cori'nin büyükbabanın parasını almak için evlenip hamile kalmasını önerdiği için Şeytan'ın kardeşi olduğunu düşünmemdi." Derin bir nefes aldım. "Ama seçim hakkımın elimden alınması fikri iğrenç ötesi."

"Haklısın," diye kabul etti. "Bir yolunu buluruz, tamam mı?"

"Sanki bunu hep söylüyormuşuz gibi geliyor," diye inleyerek kanepeye doğru yürüdüm ve çöktüm. Saate bir göz attım.

Ugh. Yarınki son vizelerimden önce yapmam gereken en az iki saatlik bir çalışma daha vardı.

Ryan gelip sehpanın kenarına oturdu. "Bunu her zaman söylüyoruz ama doğru. Bunu atlatacağız Mads."

Olsa iyi olur.

Çünkü başka bir seçenek yoktu.

BÖLÜM 43



OceanofPDF.com

MADDIE

(Birkaç gün sonra tüm vizelerimi bitirdikten sonra beynim pelte gibiydi.

Çok yorgundum ve araba yolculuğunun çoğunu Ryan'ın

Ryan'ın spor arabası sadece iki kişilik olduğu ve bu da Bex'in Court, Linc ve Ash ile birlikte arkamızdaki arabaya binmesi gerektiği anlamına geldiği için pislik olma hissini kenara ittikten sonra büyükbabamın evinde uyuyordum.

Napa'ya giden altı saatlik yol o kadar da uzun görünmüyordu ve Ryan ana yoldan çıkıp büyük meşe ağaçları ve sık yeşilliklerle kaplı daha küçük bir yola saptığında hâlâ biraz kendimde değildim. Yeşilliklerle dolu bir tünelden geçtik, güneşin ipuçları gölgeliklerin üzerinden görünüyordu. Ağaçların arasında ara sıra süslü lambalar belirliyordu ve ben bunun bir yol değil, araba yolu olduğunu fark ettim.

Yolun yarısında, *üzerinde Brookfield Estate & Vineyard* yazan heybetli bir ferforje kapı ile karşılaştık. Sol tarafta gerçek bir bekçi kulübesi vardı. İçerideki adam dışarı çıktı ve arabanın yanına yaklaşırken onu izledim.

"Selam Tim," diye selamladı Ryan camını indirdikten sonra. Havacı gözlüklerini çıkarma zahmetine katlanmadı.

Tim başını eğerek, "Bay Cain," diye cevap verdi. Bakışları bana kaydı ve Ryan'ın eli uzanıp elime sahiplenerek yerleşti.

"Bu Maddie, nişanlım," diye açıkladı, ses tonu soğuk ve umursamazdı.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum, çünkü Ryan'ın saçları seyreliymiş ve saçları kazık gibi olmuş bu güvenlik görevlisinin

bıyık rekabet olabilirdi. Ama gerçekten de kıskançlığının sınırı yoktu.

Sırıtarak öne doğru eğildim ve küçük bir el salladım. "Merhaba."

"Bayan," diye sertçe selamladı Tim, ama gülümsememeye çalışırken ağzının kenarlarının büküldüğünü görebiliyordum. Hemen dikkatini Ryan'a çevirdi. "Büyükbabanız sizi bekliyor, efendim."

Ryan başını salladı ve Tim bunu nizamiyeye geri dönmek için bir işaret olarak aldı. Birkaç dakika sonra kapılar açıldı ve biz de açıklıktan geçtik.

Ryan'ın koluna bir tokat attım. "Götlük yapmana gerek yoktu." Alay etti. "Seni süzüyordu."

"Muhtemelen üzerimde bomba olmadığından ya da seni buraya getirmek için silah zoruyla tutmadığımdan emin olmak için," diye dalga geçtim, başımı sallayarak. Eğlendiğimi hissederek orta konsolun üzerine eğildim ve dudaklarımı boğazına bastırdım. "Neden? Kıskandın mı bebeğim?"

Kalçamdaki el aniden yukarı kaydı, eteğimin altına daldı ve amımı sahiplenmiş gibi avuçlayıp sıktı. Gıcırdadım ve bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama artık çok geçti. Eli hareket etmiyordu.

"Kıskanmama gerek yok." Parmakları yavaşça külotumun dantellerini okşadı. "İkimiz de bunun kime ait olduğunu biliyoruz."

Parmakları göbeğimde gezinirken düşünmek zordu, vücudumda titreşen *arzu* dalgaları göndermekten başka bir şey yapmam için bana yeterince baskı yapmıyordu.

"Ryan." Sesim ince ve neredeyse çıktı. Kalçalarımı kaldırıp onun dokunuşunu aramaktan kendimi alıkoyamıyordum, daha fazlasını arzuluyordum.

Pislik herif sırtıttı. "Evet, bebeğim?"

"Dur." Dişlerimi sıkarak bileğine uzandım ve elini eteğimden çekmeye çalıştım. Büyükbabasının evine sıırılsıklam bir külotla azgın bir şekilde girmeyecektim.

"Emin misin?" Parmağının küt ucu klitorisimin olduğu yere daha sıkı bastırdı.

"*Evet*," diye tısladım ama durmasını mı yoksa etmesini mi istediğimden tam olarak emin değildim.

Karanlık bir kıkırdamayla, elini dizime koymadan önce parmaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirdi.

Bedenimi kontrol altına almaya çalışırken ürperdim ve ellerimi kucağında yumruk yaptım.

Ağaçlar ve çalılıklar yerini üç katlı İngiliz tarzı bir malikânenin önündeki devasa dairesel araba yoluna bıraktı. Beyaz tuğlalar yumuşak bir şekilde yıpranmış görünüyordu, yemyeşil sarmaşıklar köşelerden ve kırışıklıklardan yukarı doğru sürünüyor ve pırıl pırıl pencereleri çerçeveleyen siyah panjurların bazılarının etrafında kıvrılıyordu. Bir tepeden aşağı uzanan ve evin arka tarafında kaybolan dairesel yolun çimenli ortasında bir çeşme fokurduyordu.

"Vay anasını," diye nefes aldım, doğrulup ön camdan dışarı bakarken. "Bu bir peri masalından çıkmış gibi görünüyor."

Ryan'ın ağzının köşesi kalktı. "Sanırım."

Omzuna tekrar vurdum ama bu sefer bileğimi yakaladı ve tuttu. "Biliyorsun, eğer yaptığımız şeyler listesine birbirimizi tokatlamayı da eklersek, senin o kıçın bunun bedelini ödeyecek."

Beni susturmanın bir yolu da buydu. Yine de, bana bu tehdidi havalı bir şekilde savurduğunda, bundan nefret etmedim. Aslında... Biraz tahrik olmuşum.

Gözlerimden bir şeyler okumuş olmalı, çünkü o anda gerçekten sırtı ve "İlginç" diye mırıldandı.

Kızarak gözlerimi kaçırdım ve gülüşünü görmezden gelmek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir an sonra arabasının kapısını açtı ve dışarı çıktı, ben de bunu aynı şeyi yapmak için bir işaret olarak aldım, ayaklarımı yolculuğumuzun başında tekmelediğim babetlere geri sokmak için durakladım.

Bacaklarım gerildikçe ağrıyordu ve diğerleri Court'un Range Rover'ından inerken gerginliğimi biraz olsun azaltmak için sırtımı burktum. Ryan çantalarımızı arkadan çıkardı, sonra başını sallayarak onu ön basamaklardan yukarı, devasa cam kapılara kadar takip etmemi işaret etti.

Arkama dönüp baktığımda Bex'in gördüm, belli ki benim gibi yol boyunca uyumuştı. Biraz tökezlediğinde Court ona destek olmak için yanındaydı. Hemen geri çekilmemesini bir kazanç olarak nitelendirdim.

Önümüzdeki kapılar açıldı ve beyaz saçları kafatasının dibinde sert bir topuzla toplanmış ince, söğüt gibi yaşlı bir kadın

bizi karşıladı. Yüzündeki resmi ifade Ryan'ı görünce yumuşadı ve kollarını onun omuzlarına atarak beni şaşırttı.

"Aman Tanrım, oğlum," diye bağırdı, onu bedeninden uzaklaştırmadan önce sıkıca sarıldı ve ona uzun uzun baktı. "Annen ve büyükannen seninle gurur duyardı." Bakışları bana kaydı. "Ve bu da nişanlın olmalı."

"Maddie," dedim elimi uzatarak.

Elini kendi elinin içine aldı. "Tanıştığımıza memnun oldum, canım. Ben Bayan Beechum, Bay Harris'in ev müdürüyüm. İhtiyacınız olan bir şey olursa, lütfen sormaktan çekinmeyin. Sizi batı kanadındaki misafir odalarından birine yerleştirdim."

Ryan inledi. "Gerçekten mi?"

Ryan'a bakarken kara gözlerinde bir parıltı belirdi ve onunla alay ettiğini anladım. "Eşyalarını odana getirtirim, sevgilim." Bana göz kırptı, muzip ifadesi beni anında rahatlatı. "Ama eğer seninle uygunsuz bir şekilde oynarsa, sevgili kızım, söyle."

Ryan'a baktım. "Not edildi, Bayan Beechum."

"İçeri gelin," diye bizi cesaretlendirdi ve biz eşiği geçer geçmez diğerlerini sevinçle karşılamaya başladı. Court'un saçını kestirmesi gerektiği konusunda telaşlandı, Ash'e hala çift ana dalda ilerleyip ilerlemediğini sordu ve Linc'e son maçta kaçırdığı bir çalım konusunda takıldı.

Hepsine tapıyordu ve onların dünyasında bir yetişkinin onları umursadığını görmek ruhumda bir şeyleri rahatlatı. Hepsi ona sırtıyor, sorularını ve övgülerini yalayıp yutuyorlardı.

Bex'e döndüğünde başı öne eğikti. "Küçük Rebecca Whittier mı? Beni sanmıyorum, değil mi?"

Bex kızardı ve başını salladı. "Özür dilerim, bilmiyorum."

Bayan Beechum onun rahatsızlığını sırtarak geçiştirdi. "Endişelenme canım. Birkaç kez karşılaştığımızda küçük bir kızdın ve hatırladığım kadarıyla oldukça hastaydın. Seni sağlıklı ve bütün gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Bex, ilgiden utandığı belliydi.

"Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız," diye devam etti Bayan Beechum, herkesi fuayeye yönlendirirken. "Çantalarınızı yere bırakın."

Adamlar çantalarını ve valizlerini bırakır bırakmaz, onları kıvrımlı merdivenlerden yukarı taşıyacak insanlar belirdi.

Koyu renkli parke zeminlere, asılı duran altın ve cam avizelere, krem rengi duvarlara ve çerçeveli aile fotoğrafları arasında bir servete mal olmuş gibi görünen sanat eserlerine bakarak etrafı inceledim. Yakından bakınca sadece Ryan ve Cori'nin değil, diğerlerinin de genç hallerini seçebiliyordum.

"Bu ev çok güzel," dedim hayranlıkla. Gary'nin evinin soğuk ve steril mermer girişinin aksine, burası davetkâr görünüyordu. Sanki bir köşeyi kitaplık duvarlarıyla çevrili, kıvrılıp yatabileceğim bir koltuk ve taş bir şömine bulabilmişim gibi.

Zaten hiç ayrılmak istemiyordum.

Bayan Beechum gözlerinde gururla etrafına bakmadan önce bana gülümsedi. "Çok güzel. Clara -bağışlayın, Bayan Harris- muhteşem bir zevke sahipti. Bu zevk yıllar boyunca devam etti." Ryan'a baktı. "Büyükbaban seni oturma odasında bekliyor. Ziyaretinizi dört gözle bekliyordu."

"Cori daha gelmedi mi?" diye sordu.

Başını salladı, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Evet. Dışarıda, ahırda. Yeni bir yavru var. Brenda'ya onu akşam yemeğine kadar getirmesini söyledim."

Ryan sırtı. "Harika." Elimi tuttu ve beni ileri doğru çekti.

"Akşam yemeği yedide!" Bayan Beechum seslendi. "Ve o kızlara evi güzelce gezdirdiğinizden emin olun."

"Bir tur, ha?" Yumuşakça alay ettim.

Ryan'ın bakışları bana bakarken erimiş bir hal aldı. "Turun benim yatak odamda başlıyor ve bitiyor."

Esniyormuş gibi yaptım. "Uykum var."

Fısıldarken dudakları kulağıma değdi, "Ve amın benim için sıırılsıklam oldu. Nedense bu gece uyumak yerine bununla ilgilenmek için geç saatlere kadar ayakta kalacağımızı düşünüyorum." Kıcıma bir tokat attı ve sarsıldım ama büyük pencereleri ve birkaç deri kanepesi olan bir odaya girdiğimizde şaşkınlık çığlığını gizlemeyi başardım.

Linc arkamdan kıkırdadı ve ben kararlı bir şekilde dönmeyi reddettim. Bunun yerine, lüks bir üzüm bağına bakan pencerelerden birine bakan tekerlekli sandalyedeki adama odaklandım.

"Büyükbaba," diye selamladı Ryan.

Bay Harris döndü, Ryan yanına gidip ona sarılınca yıpranmış yüzü anında aydınlandı.

"Oğlum," diye hırıldayarak Ryan'ın sırtını sıvazladı. Arkamdaki adamlara baktı. "*Hepsi* benim oğlum."

"Hey, Büyükbaba." Ash yanına gitti ve ona sarıldı, ardından Linc ve sonra da Court geldi.

Bex yanımda oyalandı.

"Maddie." Bay Harris dikkatini bana çevirdi. "?"

Nişan partisinden bu yana Ryan'ın büyükbabasını ilk kez görüyordum. Neyse ki Dean'in boktan sürprizinden ve benim herkesin gözü önündeki çöküşümden önce gitmişti ama bunu duymuş olmalıydı.

Yine de bakışlarında herhangi bir yargılama yoktu.

"Merhaba Bay Harris," diye karşılık verdim.

"Ve Rebecca Whittier." Değerlendirici bakışları onun üzerinde gezindi. "Uzun zaman oldu, tatlı kız. Nasılsın bakalım?"

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, kibarlığın resmiydi. "Ya siz, efendim?"

Alay etti ve biraz güldü. "Çok resmi. Lütfen evimde sosyal görgü kurallarına uyma ihtiyacı hissetmeyin. Hepinizin rahat olmasını istiyorum."

Ryan bana bir gülümseme fırlattı. "Büyükbabama ikinizin de Phoenix'i bildiğinizi söyledim bile."

"Bu da benim gözümde ikinizi de aileden biri yapıyor," diye sözlerini tamamladı Bay Harris. "Çocuklarım size güveniyorsa, ben de güveniyorum. Ama önce Maddie'yle yalnız konuşmak istiyorum."

Ryan'ın kaşları çatılırken bakışları bana kaydı. "Büyükbaba-"

Bay Harris elini kaldırdı. "Bu bir rica değildi Ryan. Sanırım Bayan Flounders mutfakta hepiniz için atıştırmalık bir şeyler hazırladı."

Ryan hâlâ bana bakıyordu ve ancak ben başımı sallayınca rahatladı.

Eğer büyükbabası torununu dünyanın önünde aptal durumuna düşürdüğüm için bana özel olarak bağışlamak isteseydi, bunu kabul edebilirdim.

"İyi," diye mırıldandı. "Gidelim çocuklar."

Bex diğerlerini odadan çıkarken takip ederken omzuma dokundu.

"Kapıları kapatabilir misin canım?" Bay Harris ellerini kucağında kavuşturarak rica etti.

Döndüm ve bu odayı evin geri kalanından ayıran ağır ahşap kapıları kapattım. Onunla tekrar karşılaştığımda bir endişe vardı.

Bu adam Ryan için dünyalara bedeldi. Hayatımda gerçekten önemseydiğim tüm erkekler için bir anlam ifade ediyordu. Gary, Beckett ve diğerlerini durdurmamıza yardım edebilecek kişi o olabilirdi.

Ama şu anda, hiçbir şeyi gözden kaçırmayan kurnaz bir şekilde beni inceliyordu. Yaşı ve vücudunu yavaş yavaş çalan hastalık zihninin keskinliğini köreltmemişti. Beni izlerken tam olarak ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Sonunda ağzının kenarları yukarı kalktı. "Korkarım öğleden sonra soğuğu bu yaşlı kemikleri rahatsız ediyor. Şu battaniyeyi uzatır mısınız?"

Kanepelerden birinin ucunda işaret ettiği örtüyü aldım. Yumuşak kumaşı avuçlarımda cennet gibi hissettirdi ve çözmesi için ona vermek yerine ön tarafına örtmek için yaklaştığımda salladım.

Bu doğru bir karar olmalı, çünkü bacaklarının etrafına sıkıştırdığımda gülümsemesi oldukça ısındı. Bir saniye sonra geri çekildim ama bundan sonra ne yapacağımdan tam olarak emin .

Bana cevabı basitçe şöyle verdi: "Otur Madison. Sanırım birkaç şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

BÖLÜM 44



OceanofPDF.com

MADDIE

("Adımı biliyor musun?" şaşkınlıkla çarptı ve kısa bir süre bunun bir tür test olup olmadığını merak ettim.

Bay Harris kıkırdadı ama bu sürede şiddetli bir öksürüğe dönüştü. Sehpaların birinin üzerindeki kutudan birkaç mendil aldım ve ellerine bastırdım. Dönerek ıslak bir bar gördüm ve ona biraz su dökmek için acele ettim.

Yanına döndüğümde öksürük nöbeti azalmıştı ama yine de birkaç küçük yudum almasına yardım ettim.

"Teşekkür ederim," diye hırıldadı, canına tak edince arkasına yaslandı, mendiller elinde buruşmuştu.

Bir kadın sanki kapıda bir sıkıntı belirtisi bekliyormuş gibi telaşla odaya girdi. Gözlerimi kısarak onun peçetelerini alıp onunla ilgilenmesini izledim ve nişan partisinde tanıştığım kadının adını hatırlamaya çalıştım.

Sarı ve gümüş rengi saçları kısa ve düzgün bir şekilde toplanmıştı ve ona yardım etmek için odanın içinde rahatça hareket ediyordu.

"Eloise, değil mi?" Sesimi yumuşak tuttum. "O mi? Ryan'ı çağırayım mı?"

"O iyi," diye beni temin etti, Fransız aksanındaki zarif tını beni rahatlattı. Bay Harris'e sert bir bakış attı. "Ama aşırıya kaçıyorsunuz ve bunu konuşmuştuk."

Bay Harris ona asi bir çocuk gibi bakarak sırtıttı. Yüzünde Ryan'dan çok şey gördüm. Onun elini okşadı. "Ben iyiyim, Lou. Ve ben

Yemekten önce biraz dinleneceğim, söz veriyorum. Bize birkaç dakika daha izin verir misiniz?"

Aramızda şüpheyile baktı ama sonunda razı oldu. "Pekâlâ. Ama çok uzakta olmayacağım." Bana baktı. "Bir sorun olursa lütfen arayın."

"Elbette," dedim.

"Tam da ihtiyacım olan şeydi," diye mırıldandı Bay Harris alaycı bir tavırla, "ikiniz bana karşı birleştiniz. Gerçi Vera'yla birlikte sanırım üç kişi oluyorlar."

"Vera?"

"Bayan Beechum," diye detaylandırdı ve arkamdaki kanepeye doğru bir el salladı. "Lütfen oturun. Ve evet, gerçekte kim olduğunuzun tamamen farkındayım. Nişan partisinde sizinle tanıştığımda şüphelerim vardı ve Ryan bir hafta kadar önce konuştuğumuzda bunu doğruladı."

Kendimi arkamdaki koltuğa attım. "Ne tür şüpheler?"

Bay Harris içini çekti ve hafifçe arkasına yaslandı, yüzü kaşlarını çattı. "Beckett Cain yaklaşık yirmi iki yıldır başımın belası oldu. Onu ve tüm sözde arkadaşlarını takip ediyorum. Ayrıca senin ve kız kardeşinin doğduğu Los Angeles'taki hastanenin yönetim kurulundaydım. Baban evrak işlerini hallederken insanlara başka yöne bakmaları için para vermiş olabilir ama ben iki Cabot varisi olduğunun farkındaydım."

Bana acıyan bir bakış attı. "Yine de, kız kardeşini bekleyen kötü kaderden kurtulduğuna gerçekten inanmışım. Eninde sonunda bu çılgınlığın içine geri dönebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu benim yanlış bir hesaplamaydı."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Yani, neden beni bir daha düşündün ki? Gary'nin istediği olsaydı, ben asla var olmazdım."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Bundan oldukça şüpheliyim. Gary Cabot alçak ve aşağılık biri olabilir ama aptal değil. Senin değerini biliyordu ve seni buraya getirerek ne yaptığını bildiğine dair şarap mahzenimdeki her şişeye bahse girmeye hazırım."

"Beni buraya Madelaine getirdi," diye düzelttim.

"Canım, eğer buna inanıyorsan, o zaman önümüzde düşündüğümünden daha fazla iş var demektir," diye cevap verdi, ses tonu ağırbaşlı ve ciddiye.

Geri çekildim. "Ben de *oradaydım* Bay Harris. Michigan'a geldi ve bana bir teklif yaptı."

"Eminim öyledir," diye kabul etti, "ama babanın bundan habersiz olduğunu düşünüyorsan, onu fena halde küçümsüyorsun. Kız kardeşin pervasızdı ve babanla birlikte olma şansının tükenmiş olması mantıklı."

"O benim hiçbir şeyim değil," diye cevap verdim, sözlerime soğukluk sızıyordu. "Gary Cabot bir canavar ve durdurulması gerekiyor. Ve kız kardeşimin ölümünün bir kaza olmadığını söyleyen ilk kişi de sen değilsin."

Başını acımasızca salladı. ". Tıbbi raporu gördüm. Yangın vücuduna ulaşmadan önce dumandan zehirlenerek ölmüş ve vücudunda zehirli miktarda uyku ilacı varmış."

Elim ağızımı kapatmak için yukarı kaydı. "Onu o öldürdü."

"Ben de öyle tahmin ediyorum," diye nazikçe cevap verdi. "Geçen yılki gösterilerinden sonra Madeline çok fazla yük olmaya başlamıştı. Gary onu daha fazla kontrol edemeyince oyundan çıkardı."

"Bu bir oyun değil," diye tısladım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Bu kız kardeşimin *hayatıydı*. Şimdi *benim* hayatım ve Ryan'la birlikte olduğum onun da hayatı."

"Torunum risklerin farkında ama senin farkında olduğundan tam olarak emin değilim." Mavi gözleri beni dikkatle inceledi. "O seni seviyor. Sık sık Beckett'in Ryan'ın kalbini bir başkasına verme yeteneğini elinden alıp almadığını merak ederdim, sonra sen çıkageldin." Bakışları Ryan'ın bana verdiği nişan yüzüğünün durduğu elime kaydı. "Onu yıkan şey seni kaybetmek olabilir, Madison. İleriye dönük kararlarını verirken bunun farkında olmanı istiyorum."

"Bu iki şekilde de geçerli," diye cevap verdim. "Ryan'ı kaybetmek beni mahveder. Onu seviyorum Bay Harris. Hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok."

Gözlerinde onay parıldıyordu. "Güzel. Bu çok iyi. Ben de kızım için bunu istemiştim ama onun yerine bir kâbusla karşılaştı. Clara'm gibi onun da seni seveceğini biliyorum."

"Teşekkür ." Övgü karşısında boynumu bükerek başımı eğdim.

"Şimdi," diye başladı boğazını temizleyerek, "anladığım kadarıyla Ryan size Phoenix hakkında bilgi vermiş."

Yavaşça başımı salladım. ". Ve size karşı dürüst olmalıyım Bay Harris, babam beni buraya sizi gözetlemem için gönderdi. Onunla birlikte çalıştığımı düşünüyor."

"Bundan hiç kuşku yok," diye karşı çıktı. "Fikrini değiştirmeni hemen kabullenemeyecek kadar şüpheli. Ama sanırım seni buraya casus olarak göndermek bir test. Geçmen gereken bir sınav. Kulak misafiri olabileceği ve seni potansiyel bir müttefik olarak görmesine yardımcı olacak birkaç konuşma bulabileceğimizden eminim."

Alnımı ovuşturdum, aniden bitkin düşmüştüm. "Hepiniz bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabildiniz bilmiyorum. Ben sadece birkaç aydır bu dünyadayım ve zamanımın yarısında boğuluyormuş gibi hissediyorum."

"Ne yazık ki bir kasırganın ortasında can yeleğiniz olmadan köpekbalıklarının istila ettiği sulara atıldınız."

"Bunu söylemenin oldukça muhteşem bir yolu," diye küçük bir kıkırdamayla kabul ettim. "Yedek can yeleğin var mı?"

"Canım, köpekbalıklarının onlara ihtiyacı yok." Bana sırtıttı ve ben gülümsemekten kendimi alamadım.

"Yeterince adil. Ama geldiğinde yardım etmek istiyorum. Ve eğer Gary

kız kardeşimi öldürdü, bunun bedelini ödemeli."

"Her seferinde bir canavar, Maddie," dedi bana. "Ama ilk yapmamız gereken Beckett ve Gary'nin sen ve Ryan üzerindeki gücünü bir şekilde en aza indirmek olmalı."

"Gary Beckett'i yok etmek istiyor." Bunu nasıl başaracağımı düşünürken dudaklarımı iki yana büktüm.

"İkisini de etkisiz hale getirmenin ya da en azından biraz sakat bırakmanın bir yolunu bulmalıyız. Sen buradayken bu hafta bunun üzerinde çalışacağız. Rahat olduğun kadar dahil olmanı istiyorum."

"Bunu Ryan'a söylemek isteyebilirsin. Beni camekânlı bir rafa koymak isteyen o." Bacaklarımı çaprazladım ve ona sert bir bakış attım.

Bir kahkaha attı. "Eminim öyledir. Erkekler en sevdiklerini korumak söz konusu olduğunda biraz inatçı olabiliyor."

"Bu içgüdü'nün cinsiyete özgü olduğunu sanmıyorum," diye ekledim alaycı bir şekilde, başımı sallayarak. "Eğer onu kilitleyip güvende tutmanın bir yolu olsaydı, bunu yapmak isteyebilirdim."

"İşte bu yüzden seni bulduğu için daha fazla mutlu olamazdım," diye cevap verdi, sanki yelkenleri suya inmiş gibi sandalyesinde biraz çökmüştü.

Ayağa kalktım ve endişeyle koluna dokundum. "Bay Harris? İyi misiniz?"

Sert ve soğuk bir elini benimkinin üzerine koydu. "Sadece yorgun ve yaşlı bir adamım Maddie. Sanırım biraz dinleneceğim ve entrikaların bir kısmını genç nesle bırakacağım."

"Eloise'i çağırayım mı?" Alt dudağımı ısırdım ve kapıya kaçamak bir bakış attım.

Kadın bir yarasa kadar iyi duyuyor olmalıydı, çünkü kapı açıldı ve köşeli yüzünde hafif bir parıltıyla içeri girdi.

"Şimdi dinlenmeniz için gerçekten ısrar etmeliyim," diye Bay Harris'i bilgilendirdi. Sandalyesinin arkasına geçti ve ayağıyla frenin kilidini açarken avuçlarını kolların üzerine yerleştirdi.

Başını salladı ve elimi okşadı. "Maddie, ben hayatım boyunca Bay Harris oldum. Bana Michael diyebilirsin." Gözleri parlıyordu. "Ya da Büyükbaba, diğerleri gibi."

Eloise, "Kızı utandırmayı bırak, Michael," diyerek onu odadan çıkardı.

"Mutfak nerede?" Onlar seslendim.

Eloise durakladı ve yanındaki koridoru işaret etti. "Şu koridoru sonuna kadar takip edin."

Kulağa yeterince basit geliyordu ama üç koridor ve dört yanlış dönüşten sonra nihayet bağırان ve gülen insanların seslerini duydum. Koridoru takip ederek bir şefin uğruna ölebileceğı bir mutfağa açılan yere geldim.

Buzdolabı ve derin dondurucu olduğunu tahmin ettiğim paslanmaz çelik kapılardan oluşan bir duvar, saydığım üç fırın ve iki gazlı ocakla eşleşiyordu. Odanın ortasında beş kişilik oturma yeri olan büyük bir ada vardı. Her koltuk ve birkaç kişi daha etrafta durmuş konuşuyordu.

Beşini tanıyordum, üçünü tanımıyordum. Ama diğerleriyle nasıl kolayca gülüp şakalaştıklarına bakılırsa, bunların Court'un kardeşleri olduğunu söyleyebilirdim.

Court adanın öbür ucundan bakarken Bex'in sağında oturanın Knight olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Maddie!" Ryan bana el salladı, yüzündeki rahat gülümseme ona doğru yürüdüğümde daha da arttı. Sağında Ash ve solunda tanımadığım biriyle birlikte bar taburesi sırasının sonunda oturuyordu.

Üç yeni göz bana kilitlenmişti, ben Ryan'ın yanına geçerken ve o da bir kolunu belime dolayarak beni bacaklarının arasına çekerken ilgiyle izliyorlardı.

"Çocuklar, bu Maddie," diye tanıştırdı, iki kolunu belime dolayıp sırtımı önüne çekerken boynumun kenarını öptü. "Mads, bu Knight-" adını zaten tahmin ettiğim adam, Bex'in yanında oturuyordu "-Bishop-" karşımda enerji içeceği içen adam "-ve Royal." Tam solumdaki adamı işaret etti.

Royal gözlerini bana dikti. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sesinin soğuk tonu aksini söylüyordu.

Court'un tüm kardeşleri bir şekilde ona benziyordu, yani Jasper Woods'un güçlü genleri olmalı. İri yarılardı ve vücutlarında bir gram bile yağ göremiyordum.

Silahlar.

Farklı tonlarda koyu renk saçları ve gözleri olan insan silahlarına benziyorlardı; Royal'inkiler hariç, grinin buz gibi bir tonuydu ve çok yoğun görünüyordu.

"Huysuz ihtiyar kışını görmezden gel," diye söze karıştı Knight, ağır dövme kollarını adanın kenarına dayadı ve delicesine derin iki gamzesini sergileyen bir sırıtışla bana doğru eğildi. Uzun siyah saçlarını gözlerinin önünden silkeledi. "Gülümserse Royal'in yüzü kırılır."

"Onun yerine ayağımı kışında kırmama ne dersin?" Royal hırladı, bu uğursuz tehdit tüylerimi diken diken etti. Kardeşine ters ters baktı ve gömleğinin yakasının altında kaybolan parlak beyaz derinin parıltısını yakaladım. Yara izi neredeyse çenesine kadar uzanıyordu. Bakışları kaşlarını çatarak bana döndü. "Bir sorun mu var prenses?"

Kılandım. "Sadece bana öyle bakmaya devam edersen."

Bishop başını arkaya eğerek güldü. Koyu renk saçları kısacık kesilmişti, bu görünüm onu gülene kadar tehditkâr bir dev gibi gösteriyordu. *Bu* ses zengin ve gırtlaktan geliyordu. "Kahretsin, ondan hoşlandım, Cain."

Royal bir şeyler mırıldandı ve çelik kapılardan birine gitmek için arkasını döndü. Kapıyı çekip açtı ve en üst raftan bir şişe bira aldı, sonra geri dönüp aynı yere yerleşti. Şişenin kapağını açtı ama o içmeden ben şişeyi kaptım ve dudaklarıma götürdüm.

"Oh, kahretsin," diye tısladı Bishop, yumruğunu ağzına bastırırken kıkırdamasını güçlkle zapt etti.

Sakin bir sırtışıla içkiyi Royal'in önüne bıraktım. "İçki için teşekkürler, dostum."

Ryan'ın vücudu arkamda kahkahalarla sarsıldı, ama Royal kızgın bir ayı gibi bir ses çıkardı. Buzdolabına doğru yürüdü, bir bira daha aldı ve bu kez açıp yarısını içerek geri döndü.

Knight başını sallayarak, "Sakin ol, ağabey," dedi. Bana baktı. "Ciddiyim Maddie, onun asık suratlı kışını görmezden gel. Görevde olmadığı ve bize patronluk taslamadığı sürece tam bir sürtük."

Royal içkiyi tekrar dolgun dudaklarına götürdü. "İlk seferinde basit talimatlara uysaydınız belki de size patronluk taslamak zorunda kalmazdım" Bishop'a dik dik baktı.

Bishop masanın altına girip Royal'in ifadesindeki öfkeden saklanmak yerine -çoğu normal insanın yapacağı gibi- sırttı ve onu tersledi.

Royal şişesini aldı ve Ash'e baktı. "Ne bulduğunu bana haber ver, tamam mı? Ben yukarı çıkıyorum."

"Yemeğe geç kalma," diye emretti Ryan. "Cori seni görmeyi bekliyor."

Şaşırtıcı bir şekilde Royal'in yüzü yumuşadı ve ağzının bir köşesi, tıpkı kardeşi gibi en az bir gamzesi olduğunu görmeme yetecek kadar gülümsedi. "Orada olacağım. Küçük bücürü özledim."

"Aslında yemekten önce biraz dinlenmek kulağa hoş geliyor. Duş alsam fena olmaz," diye kabul etti Bex, esnemesini ellerinin arkasına saklayarak.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Linc, Ash ile onun arasına oturarak yardım teklif etti.

"Belki," diye kabul etti, sonra Knight'a döndü. "Bana yardım edebilir misin?"

Knight, kendisine ters ters bakan üvey kardeşinin hayatını tehlikeye attığını hissetmemiş gibi elini uzattı ve Bex'in tabureden inmesine yardım etti. "Size hizmet etmek için yaşıyorum leydim."

Bex kıkırdadı ve Court'un yüzünün zorlukla tuttuğu öfkeden morardığına yemin .

Bishop odadan çıkarken Court'un omzuna bir el attı ve Court kardeşinden ayrılıp Linc'e titreyen parmağını saplamadan önce onlar gidene kadar bekledi. "Yemin ederim..."

Linc masumca ellerini kaldırdı. "Dostum, sadece bir *şakaydı*."

"Knight hiçbir şey yapmayacak," dedi Bishop, mantığın sesi olarak. "*İkisi* de seni kızdırmaya çalışıyor. Sakin ol."

"Siktir git," diye hırladı Court. Dönüp arka kapıdan çıktı ve kapıyı duvarları sarsacak kadar sert bir şekilde çarptı.

Linc çenesini ovuşturdu. "Kahretsin. Sence çok mu ileri gittim?"

Ash alay etti. "Evet. O ikisinin halletmesi gereken yeterince sorunu var, bir de sen ekleme."

Linc'in yüzü düştü ve ayağa kalkmadan önce bir saniye tezgâha baktı. Oturduğu yerde duraksadı ve Ash'e baktı. "Biliyorsun, onu önemseyen tek kişi o değil. Pislik gibi davranmıyor olmam, bu durumdan ondan daha fazla hoşlandığım anlamına gelmez."

Ash şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Öyle demek istemedim-"

"Ona babasının nasıl bir pislik olduğunu söylemek istediğimi mi sanıyorsun?" Linc başını sallayarak devam etti. "Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama bilmesi gerekiyordu. Onu *yıllarca* koruduk ve bunu yapmanın en iyi yolunun neden onu kol mesafesinde tutmak olduğunu düşündüğümüzü gerçekten hatırlamaya çalışıyorum. Belki de onun hayatında olsaydık Dean o gece ona ilaç vermezdi."

"Ölmüş de olabilir," diye ekledi Ryan sessizce, elleri kalçalarında sıkışmıştı. "Yapabileceğimiz en iyi seçimi yaptık."

Linc bir süre ona baktı. "Öyle mi?" Başka bir şey söylemeden gitti.

Bishop içini çekti ve bana gülümsedi. "Bir odayı nasıl temizleyeceğini iyi biliyorsun, değil mi Maddie?"

"Bu bir yetenek," diye mırıldandım Ash'in ayağa kalkışını izledim.

"Akşam yemeğinden önce araştırmam gereken bazı şeyler var. Size sonra yetiştirim, tamam mı?" O da saniyeler içinde gitmişti.

"Ve sonra üç tane oldu," diye mırıldandı Bishop. Birden dondu kaldı ve Ryan'ın ona bir tür bakış attığını hissettim çünkü bir an sonra, "Aslında mı? Sonra iki tane oldu. Sonra görüşürüz çocuklar."

Sadece biz olduğumuzda dönüp Ryan'la yüzleştim, belim ada tezgâhının kenarına yaslandı.

"Büyükbabam ne istiyormuş?" Yüzümden bir tutam saçı çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Neden ona kim olduğumu söylediğini bana söylemedin?" Başımı eğdim ve onu izledim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni incitmediğin halde incittiğini düşünmesini istemedim."

"Bana Madelaine'in bir ikizi olduğunu bildiğini söyledi." Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Beckett yüzünden Gary'yi takip ediyor."

Ryan homurdandı. "Tanrım, babamdan benden daha nefret ediyor."

"Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim," diye itiraf ettim, kot pantolonlu kalçasında bir yıldız deseni çizerken.

"Babam annemin hayatını mahvetti ve annem büyükbabamın her şeyiydi. Ninem hamile kalmakta çok zorlanmış. Annem doğmadan önce dört kez düşük yapmış ve dedem annemi doğururken neredeyse ölecekken bir daha hamile kalmaması için ona yalvarmış. İkisi de anneme sahip oldukları her şeyi vermişler."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yüzünün yan tarafına dokunarak.

Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Senden hoşlanırdı. İkisi de hoşlanırdı."

Dudaklarım yukarı kalktı. "Büyükbaban da öyle demişti."

"Yemekten önce vaktimiz var. Yorgun musun?" Gözlerindeki nazik bakış, sonsuza dek onun yanına kıvrılmak istememe neden oldu.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve sııttım. "Biri yavru köpekler olduğunu mu söyledi?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 45



OceanofPDF.com

MADDIE

Cori eve doğru yürürken ellerimizi aramızda salladık.

"Red en büyüğü ama Lovey en hızlısı," diye beni bilgilendirdi. Labrador yavrularıyla oynadıktan sonra Cori ve Ryan beni ahırların geri kalanında bir tura çıkardılar. Corinne beni atlarla tanıştırmayı ihmal etmedi; Red ve Lovey onun favorileriydi.

Ryan, Corinne'in öğleden sonra kendisini takip etmesine izin veren at eğitmeni Brenda'ya, Cori bana sarılıp gitmeme izin vermeyince onun yerine geçeceğimizi söylemişti. Brenda gülümseyerek bir sakıncası olmadığını söylemişti ve bunda ciddi olduğu belliydi.

"Lovey'ye binmek için hâlâ çok küçüğüm ama Red'e binebilirim." Bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Gerçekten ata binemiyor musun?"

"Gerçekten yapamam," diye beşinci kez ona güvence verdim.

"Ryan yapabilir," diye övünerek diğer elini tutan ağabeyine sırttı.

Başının üzerinden bakışlarını karşıladım. "Hmmm, kovboy fantezisini hiç düşünmemiştim..."

En sevdiğim seslerden biri olan yüksek sesle güldü ama Corinne'in yüzü şaşkınlıkla karıştı. "Fantezi nedir?"

Kendi tükürüğümle boğulurken biraz öksürdüm. "Rüya gibi."

"Huh." Omuz silkti ve ahırlardan eve doğru olan yürüyüşümüzü tamamladığımızda nefesinin altında tanımadığım bir şarkı mırıldandı.

Ryan mutfağın arka kapısını açtı ve üç kadın da başlarını kaldırıp baktı. Corinne'i gördüklerinde yüzleri aydınlandı.

Cori bir çığlık atarak ellerimizi bıraktı ve en yaşlı kadına doğru koştu, orta kısmına sertçe vurdu ve sırtı tezgâha çarpana kadar birkaç adım geriye salladı.

Gülerek kollarını Corinne'e doladı. "Peki sen nerelerdeydin kızım?"

Cori parlayan gözlerle yukarı baktı. "Yavru köpekleri gördüm, Bayan Flounders! Ve atları. Juniper'in önümüzdeki ay bir bebeği olacağını biliyor muydunuz?"

Bayan Flounders'ın gözleri dramatik bir şekilde yuvarlaklaştı. "Tanrım, hayır. Adını ne koyalım?"

Corinne kıkırdadı. "Kız mı erkek mi olduğunu öğrenmeden adını koyamayız."

Yaşlı kadın alnına bir tokat attı. "Tabii ki yapamayız." Bakışları Corinne'in yanından geçip Ryan ve benim kapının yanında oyalandığımız yere . "Peki bu kim?"

"Bu Maddie," konuştu Corinne. "Ryan'la evlenecek." Bayan

Flounders'ın kaşları kalktı. "Şimdi mi?"

"Planım bu," diye gülümseyerek cevap verdim. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Bayan Flounders sıcak bir bakışla, "O zevk bana ait," diye cevap verdi. Corinne'e baktı. "Ve sen, küçük hanım, akşam yemeği için yıkanmalısın. At ve köpek yavrusu gibi kokuyorsun."

"En iyi kokular!" Corinne kollarını havaya kaldırarak "En iyi kokular!" diye bağırdı.

"Belki, ama akşam yemeği için değil. Bayan Wallace sizi odanızda bekliyor." Bayan Flounders yaklaştı ve sahne fısıltısıyla ekledi, "Sanırım sizi bekleyen yeni bir elbise var."

Bir ciyaklama daha ve Cori odadan çıkmadan önce bir saniyeliğine Bayan Flounders'ın yanına sokuldu.

"Corinne!" Ryan onun arkasından bağırdı, alaycı bir gülümsemeye başını salladı.

"Özür dilerim! Yürüyeceğim!" diye karşılık verdi ve koşudan güç yürüyüşüne geçerken ayak sesleri yavaşladı -neredeyse-.

"Özür dilerim, Bayan Flounders," diye özür diledi ve "Ne?" diyene kadar ona bakakaldım.

"Özür diledin. *İşte* böyle." Hâlâ sersemlemiş bir halde parmaklarımı şıklattım. Bileğimin iç kısmını alnına bastırmak için eğildim. "Hasta mısın? Ateşin mi var?"

Yan tarafımı dürttü ve ben de kıkırdayarak geri sıçradım. "Çok komiksin," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"Ve kaba," diye azarladı Bayan Flounders. "Maddie, bunlar Helena ve Nancy." Ona yardım eden kadınları işaret etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizden biri genellikle burada olur."

"Bir numaralı kural," diye uyardı Ryan, "Bayan Flounders'ın mutfağına dokunmak yok."

Bayan Flounders burnunu çekti ve arkasını döndü. "Ben her şeyi belli bir şekilde severim ve senin bundan şikayet ettiğini hiç duymadım, genç adam."

"Sen de öyle," diye yemin etti ve bana göz kırpmadan önce bir elini kalbinin üzerine koydu. "Akşam yemeği yedide, değil mi?"

Bayan Flounders ocakta bir şeyler karıştırırken başıyla onayladı. "Evet."

Üstünde asılı olan saate baktım. Otuz dakikadan az zamanımız vardı ve biraz temizlenebileceğimi umuyordum. Üzerime sinen at ve saman kokusunu alabiliyordum.

Ryan'ın eli sırtımın alt kısmını buldu ve beni ileri doğru itti. "Zamanında döneceğiz."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diye seslendim koridorda ilerlerken. Birkaç odadan geçtik; kütüphane, resmi bir oturma odası, büyük bir televizyonun bulunduğu bir çalışma odası ve büyük bir yemek odası. Birkaç kapı kapalıydı ve henüz görmediğim bir merdivene ulaştığımızda bir futbol sahası boyunca yürümüşüz gibi hissediyordum.

"Bir haritaya ihtiyacım olacak," diye mırıldandım yukarı tırmanmaya başlarken.

Ryan arkamdan kıkırdadı ve fırsattan istifade kıcımlı tokatladı.

Gıcırdadım ve döndüm, iki adım üstüne çıktım ve sonunda biraz daha uzadım. Ona ters ters baktım.

Bana masum bir gülümseme fırlattı. "Ne? *Tam oradaydı*, Mads."

Oflaya puflaya merdivenlerin geri kalanını koşarak çıktım ve sahanlıkta durakladım, nereye gideceğimden emin değildim. Üç kapı vardı ve sonra koridor sola doğru kıvrıldı.

"Burası doğu kanadı," diye açıkladı. "Yatılı personel bu odalarda kalıyor."

"Burada kaç kişi yaşıyor?" Yürümeye devam ederken sordum.

"Eloise, Bayan Flounders ve Bayan Beechum. Bayan Beechum'un kocası da. Ahırlar için ayrı bir ranza ve kulübe var, bir de bağ ve bahçenin yanında bir dizi kulübe ve ranza daha var."

Köşeyi döndük. "Burası misafir kanadı," diye açıkladı. "Çocuklar ve Bex burada ve şurada uyuyorlar." Üçüncü kata çıkan dar bir merdiveni işaret etti.

İki tur daha attım ve başım dönüyordu.

"Burası ailenin kaldığı yer." Bir kapıyı işaret etti. "Cori'nin yatak odası." Bir sonraki kapıda içini çekti ve içeri bakmak için kapıyı itti. "Burası annemin çocukken kaldığı odaydı."

İçeriye şöyle bir göz attım. Oda sanki zamanda asılı kalmış gibiydi.

Duvarları lavanta ve uçuk pembe çiçeklerle bezeli narin çiçekli duvar kâğıtları kaplıyordu. Bir duvarın karşısında beyaz, sayvanlı bir yatak, yatağın iki yanında da beyaz bir gardırop ve şifonyer ile iki sehpa vardı. Uzak köşeye bir yazı masası sıkıştırılmıştı ve üzerinde sanki birinin oturup mektup yazmasını bekliyormuş gibi kırtasiye duruyordu. At resimleri vardı ve masanın yanındaki kitaplığın iki rafı kupalar ve kurdelelerle doluydu.

Arka bahçeye bakan geniş bir pencere kenarı vardı. Odanın diğer ucundan ahırları, otlakları ve üzüm bağını görebiliyordum. Uçsuz bucaksız yeşillik sıraları kır boyunca uzanıyor ve tepenin aşağısında kayboluyordu.

"Vay canına," diye mırıldandım, başımı kaldırdığımda Ryan'ın üzgün bir şekilde boşluğa baktığını gördüm. Eline dokunarak dikkatini tekrar bana çektim. "Onu özölüyorsun."

Başını salladı ve kapıyı kapattı, ardından koridorun sonundaki çift kapıyı işaret etti. "Büyükbabamın odası." Bir başparmağını

başka bir kapı. "Bizim odamız."

Ağzımın kenarındaki şakacı gülümsemeye engel olamadım. "Bizimki, ha? Ya ben kendi odamı isteseydim?"

Başını sallarken dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Üzgünüm bebeğim ama odamız kalmadı. Ya benimle uyuyacaksın ya da ahırda yatacaksın."

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Peki ya yatakhane? Eminim o adamlardan biri yataklarında yatmama izin verir."

"Maddie," diye ağır bir nefesle başladı, "bizimkilerin yaptığı işi bu kadar iyi yapacak insanları bulmanın ve eğitmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Uh, hayır mı?"

Hırlayarak beni duvara yasladı ve ellerini omuzlarımdan iki yanına koydu. "Son derece zor ve sana dokundukları için yepyeni bir grubu işe almak ve eğitmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

Göğsümden bir kahkaha patladı. "Sen delisin."

Bir kaşını kaldırdı. "Sadece sen beni öyle yaptığın için," diye cevap verdi eğilip beni yavaşça öpmeden önce.

Arabada kontrol altına almayı başardığım arzu kıvılcımı, alev almış bir şenlik ateşi gibi yeniden canlandı. Ellerim ona doğru uzandı, kot pantolonunun kemer halkalarına takıldı ve onu daha yakına çekmeye çalıştı.

Dudakları benimkileri bırakıp çeneme doğru ilerledi. "İstediğim her şeyi yapmam için zamanımız yok." Bir elini kaldırıp göğsümü avuçladı, başparmağı meme ucumda gezindi.

Yumuşak bir iniltiyle dokunuşuna doğru . "Hızlı olabiliriz. Gerçekten hızlı."

Elbisemin yakasına doğru öpücükler gülümsediğini hissettim. Kumaş, kenara çekemeyeceği kadar sertti. Sadece bu bile bu elbiseyi bir daha asla giymemem için yeterli bir sebepti.

Elini kalçalarımdan arasına daldırdığında, parmakları etek ucunun altından kolayca sıyrıldı ve merkezime dokundu.

"Seni parmaklarımla ne kadar hızlı boşaltabileceğimi merak ediyorum," diye gürledi Ryan'ın alçak sesi aramızda. Bir parmağını külotuma ve sonra içime soktuğunda göğsümden bir nefes koptu.

Başım geriye düştü ve duyulabilir bir *gümbürtüyle* duvara çarptı. Ryan elini hızla çekerek, "Kahretsin," diye mırıldandı.

İtiraz etmek için sızlanmaya başladım ama elini ağzımın üzerine koydu. Üzerindeki uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyordum ve avucunu yalamak için dilimi dışarı çıkardım.

Tekrar hırladı, sesi insandan çok hayvandı ve sonra beni döndürüp odaya sürükledi. Kapıyı kapattı ve hızla kilitledi.

Boşluğa geri geri girdim, neredeyse ayaklarımın dibindeki bir çantaya takılıyordum.

"Yatak. *Şimdi*." Ryan'ın sert ses tonu beni yatağa doğru koşturdu. O da daha yavaş bir tempoyla beni takip etti. "Avuçlarını yatağa koy, kıcını havaya kaldır, bebeğim."

Bir heyecan aşağıya fırladı ve itaat ettiğimde bacaklarımın arasında sıcak bir şekilde kıvrıldı. Elleri elbisemi kalçalarımın kadar iterken, ayakları da benimkileri birbirinden ayırdı. İç çamaşırlarımı kenara itip içime girmeden bir an önce pantolonunun fermuarının sesini duydum.

Uzun ve alçak sesle inlerken yüzüm yatağa düştü, içimdeki derin hissi bacaklarımı titretirken kalçalarım yatağın kenarına . Acımasız bir tempo tutturup vücudumu istediğı gibi kullanırken nefesimi tutacak zamanım bile olmadı.

Bir parmağı klitorisime sertçe masaj yapmak için uzandı. Keskin bir çığlıkla boşaldım, o arkamda inlerken adını haykırdım, içime boşalırken kalçaları kıcımı tokatlıyordu.

Kemiksiz ve bitkin bir halde yatağa yığıldım. "Ben öldüm. Bensiz devam et."

Kıkırdadı, alçak, gırtlaktan gelen ses karnımın sıkışmasına neden oldu. Harap olmuş külotumu bacaklarımdan aşağı sürüklemeyden önce içimden çıktı. Çıplak kıcım dışarıda kalmasın diye elbisemi aşağı çekmek için uzandım ama beni durdurdu.

Hâlâ uyarılmamdan dolayı kaygan olan parmağını kıcımın yarığında gezdirirken ürperdim. Neredeyse merakla arka girişimi yokladığında içimdeki her şey gerildi.

"Ryan," dedim, bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Daha önce yaptığında, uyarılmamın çok derinlerindeydim, harika hissettirmişti. Ama şimdi, o göt deliğimi incelerken yatağa uzandığımda kendimi savunmasız hissediyordum.

"Bir gün seni buraya götüreceğim," diye söz verdi, karanlık yemini tüylerimi diken diken ediyordu. "Ama Şu anda akşam yemeği için aşağıya inmek için sadece on dakikamız var." Parmağı kayboldu ve elbisem nazik bir dokunuŐla popomun üzerinde düzeltildi.

Hâlâ gszdm, kendimi yukarı ittim. Ayaklarımın üzerinde biraz yalpaladığımda oldukça gururlanmıŐtım. "Bir duşa ihtiyacım var."

"Vakit yok," dedi Ryan bilmiş bir sırıtışla.

Ona kaşlarımı çattım. "Kız kardeşin ve bykbabanla akşam yemeğinde *bu Şekilde* oturmayacağım." ılgınca bir elimi kasık bölgemde gezdirdim. Uyluklarımın iç kısımlarına bulaŐtıęımızı hissedebiliyordum.

Gözleri parlıyordu. "Evet, yle. Ve biz aşağıdayken hala senden damladığımı bilmenin her saniyesini seveceğim."

Amım irkilmeme neden olacak kadar sert bir Şekilde sıkıştı. Yemin ederim, Ryan söz konusu olduğunda sanki kendi beyni varmış gibiydi.

Tepkimi izledikçe sırıtışı daha da büyüdü. "Bak ne diyeceğim, Mads. Yemekten sonra yıkanmana yardım edeceğim. Son damlasına kadar temizlediğimden emin olacağım."

"Sen kötüsün."

Beni göğsüne çekti. "Hayır, ben seninim."

Güldüm. "Aynı fark."

BÖLÜM 46



OceanofPDF.com

MADDIE

("Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum," diye tısladım Ryan beni yemek odasına doğru götürürken, orada insanların konuşmalarını duyabiliyordum ve

Gülüydüm. Üzerime bir kot pantolon ve kazak giymiştim ama yine de bir duş a ihtiyacım vardı. Yürüdükçe içinde bulunduğum dağınık durumun daha çok farkına varıyordum.

Ugh. Çok iğrenç.

Ryan utanmadan bana sıırttı. "Hayır, ." Hayır, ondan nefret etmiyordum.

Ama yemek odasına girdiğimizde sinirlenmişim ve ona daha sonra acı çektirmek için bir plan üzerinde çalışıyordum.

On iki kişilik uzun, ceviz bir masa mekâna hâkimdi. Bay Harris masanın başına oturmuştu bile. Solunda Royal, Knight, Bex ve Court oturuyordu. Sağında Ash, Linc ve Bishop oturuyordu. Ryan benim oturmam için Bishop'ın yanındaki koltuğu çekti ve o da büyükbabasının karşı ucuna oturdu.

Herkes koşan küçük ayak seslerini duymadan önce ancak oturmuştuk.

Corinne sırtarak odaya daldı, üzerinde bir çocuk için yapılmış ucube bir elbise vardı. Saçları toplanmıştı ve bir balo için hazır görünüyordu.

Heyecanlı bir çığlık atarak herkesi geçip Royal'in beklediğ i masanın önüne koştu. Royal geri çekildi ve onu kucakladı, yüzünü tamamen değiştiren bir gülümseme vardı.

"Selam evlat," diye selamladı, sesindeki şefkat belirgindi.

"Seni çok özledim!" Cori kollarını onun kalın boynuna doladı ve sonra geri çekti. "Yavruları gördün mü? Onları Ryan ve Maddie'ye gösterdim ama senin de görmen gerek. Büyükbabam bir tane alabileceğimi ama burada yaşaması gerektiğini söyledi."

"Hangisini seçeceğine karar verdin mi?" Royal sordu, koyu renk gözleri kızın hareketli yüzüne kilitlenmişti.

Knight kıkırdarak ayağa kalktı ve Corinne'e oturması sandalyesini uzattı. "Koltuğumu ister misin, tatlım?"

"Teşekkürler Knight," diye cıvıladı, oturdu ve dikkatini ağabeyinden hiç ayırmadı. Knight başını sallayarak masanın diğer tarafına geçti ve Bishop ile Linc arasındaki boş koltuğu kaptı.

Corinne tamamen ciddi bir ifadeyle, "Ben bir kız köpek yavrusu istiyorum," dedi. "Ama iki kız var ve hangisini seçeceğimi bilmiyorum."

Bay Harris boğazını temizledi, torununa aşık olduğu belliydi ama aynı zamanda mutfığa açılan kapıda ellerinde tepsilerle bekleyen personeli de görüyordu. "Rinny, kutsama duasını ettikten sonra yavru köpekler hakkında konuşabilir miyiz?"

Şaşkınlığım belli olmuş olmalı ki Ryan eğilip açıkladı: "Ninem dindardı ve her yemekten önce bize dua ettirirdi. Büyükbabam hâlâ ediyor."

Bu beklenmedik derecede tatlı ve dokunaklıydı. Bay Harris'in yemeği ve masadakileri kutsaması için herkes başını eğdiğinde durakladım. Ciddiyetle masada *olmayanlar* için koruma istedi ve merakımı uyandırdı.

Anlaşılan bir tek ben değilmişim, çünkü o sözlerini bitirir bitirmez Corinne "Cas nerede?" diye sordu.

Bishop, önümüze salata tabaklarını koymaya başlayan garsonlardan birine teşekkürlerini mırıldanmadan önce, "Çalışıyorum, küçük böcek," diye cevap verdi.

Burnu kırıştı. "Ben böcek değilim."

"Elbette ," diye alay etti. "Halıdaki bir böcek kadar şirin." Kadın kıkırdadı. "Böceklerin *halısı* olmaz, Bishop."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Fili işaret ettim. "Fil, At, Kraliyet, Kale ve Kale mi? Birinin satranç fetişi mi var?"

Beklediğim gülümseme yerine Bishop'un ifadesi karardı. "Babamız. Bizi tahtada istediği gibi hareket ettirebileceği kendi küçük piyonları olarak görüyor."

Etrafımızda dolaşan ani kıyamet bulutunu hafifletmek için bir şaka yapmaya çalıştım. "Bir Kral olmamasına şaşırdım. Ya da, bekle, baban kendine böyle mi diyor?"

Ryan keskin bir nefes çekti. Karşımda Court yüzünü buruşturdu. "Kral öldü."

Ağzını aç, ayağını sok, Maddie. Court'un erkek kardeşlerinden birinin ölü doğan kız kardeşiyle birlikte çocukken öldüğünden bahsettiğini unutmışum. "Çok özür dilerim," diye özür diledim, yerin açılmasını ve Beni bütün olarak yut.

Bishop bana gülümsedi ama bunun zoraki olduğunu söyleyebilirdim. "Sorun değil. Uzun zaman önceydi."

Ryan'a çaresiz bir bakış attım, bu konuşmadan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Tabağının yanındaki çatalları ilgiyle inceleyen kız kardeşine baktı.

"Cor? Belki de en iyi yavru köpeği bulmana yardım edebiliriz," diye önerdi Ryan, kız kardeşinin enerjisini kullanarak sohbet konusunu yepyeni bir yöne çevirmek için.

Çatallar terk edildiğinde Corinne parladı ve iki dişi yavru arasındaki farkları detaylandırmaya başladı. Corinne'in coşkusu ortamı sadece birkaç saniye neşelendirdi ve kısa süre içinde herkes Corinne'e potansiyel köpeği hakkında sorular sormaya başladı.

Tatlının sonunda Corinne çikolata Labrador kızında karar kıldı ve ona Leydi-Prenses Delilah Autumn Rose adını vermeyi planladı. Ama aile olduğumuz için hepimiz ona Lilah diyebilirdik. Dışarıda kalmamak için sarı kıza da İmparatoriçe Sofia Küçük Ayak adını verdi.

Bayan Wallace, gökkuşağı serpintili çikolatalı kurabiye hamurlu dondurmasını bitirdikten sonra onu almaya geldiğinde, Cori'nin yavru köpeği hakkında her şeyi anlatacağı yeni biri vardı. Onlar odadan çıkarken mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu.

Bay Harris onun gidişini izledi, gözleri yumuşak ve biraz buğuluydu. "Çok hızlı büyüyor."

Ryan salladı ve birayı yudumladı. "Öyle." "Peki ya baban? Ona daha iyi davranıyor mu?"

Ryan başını iki salladı, Royal de alttan alta alay etti.

"İyi haber şu ki, en azından her yatırımcıyı potansiyel koca malzemesi olarak görmeyi bırakmış görünüyor," diye ekledi Ryan, sözlerini renklendiren öldürücü bir öfke notasıyla. "Maddie ve ben birkaç ay içinde evleniyoruz."

Uzanıp elini kendi elimle kapattım ve ona destek oldum. "Belki de ofisime çekilmeli ve birkaç şeyi tartışmalıyız

Böylece yarınki kutlamalara doğru düzgün odaklanabiliriz." Bay Harris masanın etrafına baktı, ifadesi gergindi.

Eloise odaya girdi ve içi hap dolu küçük bir fincanla bir bardak su koydu.

Bay Harris kaşlarını çattı ama şikayet etmeden hapları ve suyu içti.

Court içini çekti ve öne doğru eğildi. "Los Angeles'taki klinik araştırmayı düşünmenizi isterdim. Buldukları bileşim şimdiden harika sonuçlar veriyor. Seni kurtarabilir."

Bay Harris başını hafifçe sallayarak, "Hayır," diye araya girdi. "Ve ikimiz de biliyoruz ki tedaviyi alacağımın garantisi yok. İlaç kadar plasebo alma ihtimalim de var."

"New York'ta yeni bir lazer epilasyon tedavisiyle gazetelere çıkan bir beyin cerrahı var," diye söze girdi Bishop. "Adı Skylar Fischer. Bir konsültasyon ayarlayabilir ve bunun bir seçenek olup olmadığını görebilirsiniz."

"Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum ama hayır. Ben yaşlı bir adamım ve hazırım." Bay Harris onlara hüzünlü bir gülümseme verdi. "Clara'mı özlüyorum. Onu tekrar görmeye hazırım." Masadan kalktı ve Eloise'e baktı. "Sakıncası yoksa, Lou."

Başını salladı ve konuşmayı sonlandırarak onu odadan çıkardı. Herkes onları takip etmek için ayağa kalktı.

"Onun nesi var?" Oda büyük ölçüde boşaldığında Ryan'a sordum.

Ayağa kalktığımızda Ryan yüzünü buruşturdu. "Beyin sapının etrafında ameliyat edilemez ve hızla büyüyen bir tümör var. Beynin fonksiyonları kontrol eden bölümlerini sıkıştırıyor ve şimdiden motor becerilerini ve uzuvlarını bozdu. Yakında beyninin organlarını düzenleyen kısımlarına da baskı başlayacak. Bundan sonrası çok uzun sürmeyecek."

Gözlerindeki hü­zün göğsümü sızlattı ve hemen kollarımı ona doladım. O da bana şiddetle sarıldı, iri gövdesinde küçük bir titreme oldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "O harika bir adam. Keşke onu daha uzun süre tanıyabilseydim."

Alnımdan öptü. "Keşke sen de yapabilseydin."

Bay Harris'in ofisine gittiğimizde herkes çoktan toplanmıştı. Bir sürü kitap rafı ve eski ahşap mobilyalarla dolu resmi görünümlü bir ofis bekliyordum ama oda ışık doluydu. Tavandan tabana pencereler, üst kattakine benzer bir manzarayla evin arka tarafına bakıyordu. Atların, ahırların ve ötesindeki üzüm bağlarının bulunduğu tepeler.

Kitap rafları vardı ama beyazdı ve çerçeveli resimler kitap sırtlarının çoğunun görünmesini engelliyordu. Bir duvarın içine bir şömine inşa edilmişti ve şöminenin üzerinde Bay Harris ve muhtemelen Bayan Harris'in genç Ryan ve yeni yürümeye başlayan Corinne ile birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı vardı.

Yumuşak görünümlü birkaç gri kanep ve uyumlu koltuklar bir sehpanın etrafına dizilmişti. Bay Harris hâlâ ikisinin arasında tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Knight, Bex ve Court zaten bir . Ash, Linc ve Bishop bir diğerindeydi. Royal koltuklardan birinde oturuyordu.

Ryan diğer sandalyeye oturdu, ben de üçüncü koltuğa tek başıma oturmak istedim ama Ryan bir kolunu belime doladı ve beni kucağına çekti.

Direnmeye zahmet etmedim. Benim ona sarılmayı sevdiğim kadar o da beni oraya koymaktan hoşlanıyor gibiydi.

Bay Harris bize gülümsediğinde da rahatladım.

"Budapeşte'de işler nasıl gitti?" Ash, Royal'e bakarak sordu. "Sorun çıkmadı. Üçünün de yerini değiştirdik. Her şey olması gerektiği gibi gitti.

gerekiyordu," diye rapor verdi, tüm işiyle. "Üç mü?" Ben araya girdim.

Royal'in bakışları bana kaydı... kızgınlıkla mı? "Ne yaptığımızın farkında olduğunu sanıyordum."

Ryan altımda kaskatı kesildi ama beni bu kraliyet budalasından koruması için ona ihtiyacım yoktu.

"O tam burada ve bir adı var," diye . "Ve henüz tüm steno jargonunu bilmediğim için çok üzgünüm, ama öğreniyorum."

"Üç çocuk," diye açıkladı Bishop, ağabeyine ters ters bakarak. "Değişim öğrencisi olarak sahte vizelerle Endonezya'dan Budapeşte'ye taşınıyorlardı. Onları satılmadan önce yakaladık ve önümüzdeki elli yıl boyunca sözleşmeli hizmetçi olarak değil, çocuk olarak muamele görecekları sabit bir konut bulduk."

"Tanrım," diye mırıldandım, en az benim kadar hasta görünen Bex'e bakarak. "Bazıları evlerine geri dönemez mi?" Bex sordu.

Court onun bacağına dokundu, bu jest hem rahatlatıcı hem de samimiydi. "Onları kimin sattığını düşünüyorsun, tatlım?"

Dehşet içinde geri çekildi.

"Bu düşündüğünüzden daha fazla oluyor," diye ekledi Linc. "Özellikle de yoksul ülkelerin kırsal kesimlerinde. Bazen ebeveynler çocuklarına daha iyi bir gelecek için şans verdiklerini düşünürler ama çoğu zaman bu sadece açgözlülüktür."

Çocuklar yaklaşan bir başka görevi tartışırken arkama yaslandım - görünüşe göre Linc'in babasının Buenos Aires'teki kulübüne Fas'takiyle aynı anda yeni bir *sevkiyat* yapılacaktı. Çocuklar hangi grubu kurtaracakları konusunda ikiye bölünmüşlerdi ama ikisi de bir seçenek değildi.

"İşte bu yüzden ikinci bir ekibe ihtiyacımız var," diye söylendi Linc, elini saçlarında gezdirirken. "Daha fazla insana ihtiyacımız var ki daha fazla yayılabilelim."

"Ayrılmayı deneyebiliriz-"

"Hayır," diye tersledi Royal, Knight'ın sözünü keskin bir sitem bakışıyla kesti. "Zaten sadece üç kişiyiz. Belki Cas son turunu bitirip bize katıldığında çiftlere ayrılmayı düşünebiliriz, ama o zaman bile..." Koyu renk gözleri Linc'e kaydı ve derin bir nefes aldı. "Kent seferinde birkaç kadın ya da çocuk taşımakla yetinmiyor. O ve Jasper daha büyük ölçekte hareket etmekten bahsediyorlar. Geçen hafta Ruslarla bir araya geldiler. Önümüzdeki birkaç hafta içinde her şeyi sonuçlandıracaklar."

Court doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu nasıl kaçırdık?"

"Çünkü Gary ve Beckett'la çok meşguldük," diye mırıldandı Ash, açıkça sinirlenmişti. "Siktir."

"Ruslar mı?" Ryan'a bakarak üsteledim.

Ağız düzleşti. "Dünyadaki en büyük kaçakçılık ağlarından birini işletiyorlar. Linc'in ve Court'un babaları onları kullanmaya başlarsa, kapatılması neredeyse imkânsız olan devasa bir ağ ortaya çıkar."

Ash, "Her şey onların satın alabilmesine bağlı," diyor. "Bu tür bir sermayeye sahip değiller."

"Henüz," diye itiraz etti Linc. "Ama Beckett ve Gary teorik olarak birbirleriyle yeniden iyi geçinmeye karar verebilirler ve sonra..."

Ryan, "Gary ve Beckett'ı hemen durdurmalıyız," diye .

Bay Harris boğazını temizledi. "Cain Industries'in kontrolünü ele geçirmemize ne kadar kaldı?"

Ash içini çekti. "Satın aldığımız tüm hisselerle birlikte yüzde kırk üç hissemiz var. Kontrol bizde değil."

"Cain Industries'in yüzde kırk üçüne mi sahipsiniz?" Bex onlara bakakaldı.

Ash sırtıttı ve başını salladı. "Phoenix'e ait farklı paravan şirketler altında onları yavaş yavaş satın alıyoruz. Beckett, şirketlerinin küçük parçalarını satarak hesaplarını temiz tuttuğunu ve kötü yatırımlardan dolayı kan kaybettiği parayı sübvans ettiğini düşünüyor. Sonunda CI'nin kontrolünü ele geçirecek kadar hisseye sahip olduğumuzda, tüm paravan şirketleri Phoenix altında birleştireceğiz ve Cabot Industries'in sahibi olacağız."

"Bu çok şeytani," diye mırıldandı. "Ve zekice," diye ekledim.

Ryan parmaklarımızı birleştirdi. "Teşekkürler, bebeğim."

Bay Harris yavaşça başını salladı. "Peki ya Cabot?"

"Teknik olarak hala daha yüksek bir mali portföye sahip, ancak bu bir kart evi. Parayı sağa sola dağıtıyor ve çok zayıfladı. *Yakında* bir nakit akışına ihtiyacı var. İkisinin de ihtiyacı var."

"Er ya da geç." Bishop'ın dudakları inceldi. "Ruslarla yapılan anlaşma ilerliyor. Beckett ve Gary'nin parayı bir araya getirmesi gerekiyor, yoksa işler kötüye gitmeye başlayacak. Rus mafyasıyla yapılan bir anlaşmayı öylece bozamazsınız."

"Bu yüzden düşünüyorum bir an önce yapmaya kararlı." Kaşlarımı çattım. Geleceğini, vakıf fonundan yapılacak bir ödeme üzerine kumar oynuyordu.

benim için ayrılmıştı. O para ona tuzak kuracaktı. "Ve muhtemelen bu yüzden hamile kalmamı istiyor."

"Hamile mi?" Knight'ın burnu tiksintiyle kırıştı. "Sen hâlâ lisede değil misin?"

Bay Harris düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak, "Vasiyetimi biliyor," diye mırıldandı.

"Vasiyetin mi?" Knight merakla sordu.

Bay Harris tıslayarak nefes aldı. "Beckettin Cori'yi tehdit ederek Ryan'ı manipüle edebileceğini biliyordum, bu yüzden vasiyetimi yeniden yazdım. Mirasımın büyük kısmı onların çocuklarına kalacak."

"Akıllıca," diye düşündü Royal, planı kabul ederken yavaşça başını salladı.

Başımı salladım. "Evet, Gary hamile kalmama güveniyor, böylece o paraya da erişimimiz olacak. Plana göre hamile kalacağım ve sonra da cömertçe bebeğimi dadılara teslim etmemi teklif edecek."

"Lanet olsun," diye tısladı Royal, arkasına yaslanıp ayak bileğini dizinin üzerinden geçirerek. Bu fikirden rahatsız olmuş görünüyordu ve o anda ondan hoşlandım.

Ryan başını salladı. "Çok fazla cephede savaşıyoruz. Bunu en aza indirmenin bir yolunu bulmalıyız. Royal haklı, çok dağılmış durumdayız."

"Nasıl?" Bex etrafına bakınırken tereddütlü bir sesle sordu. Ama kimsenin bir cevabı yok gibiydi.

Ryan'a yaslandığımda midem bulandı. Endişemi hissetmiş gibi bir kolunu belime doladı.

Bay Harris sonunda titrek bir nefes verdi. "Hâlâ birkaç günümüz var. Bir plan yaparız."

"Peki ya yapmazsak?" Royal ses tonunu sertleştirerek sordu. "O zaman tüm bunlar boşa gider."

Bay Harris biraz daha dik oturdu ve hepimizin gözlerinin içine bakarken gözleri keskinleşti. "Beckett Cain'in inşa ettiği her şeyi yok ettiğimi bilmeden ölmeyeceğim."

BÖLÜM 47



OceanofPDF.com

MADDIE

D Babalarımızı nasıl durduracağımıza dair süregelen şüphelere rağmen, çocuklar Şükran Günü için her şeyi bir kenara bırakmış görünüyordular. Onlar

Corinne'le bahçede futbol oynadılar, gerçi zamanın yarısında onu ne kadar çok taşıdıklarına bakılırsa top oymuş gibi görünüyordu. Bex ve ben de onlara katıldık ve Ryan neden kendi takımının karşısına koyduğundan emin değildim, ta ki beni yakalayıp çimenlere yapıştırıp herkes gülerken anlamsızca öpene kadar.

Knight aynı hareketi öpüşmeden Bex'e de yapmaya çalıştı. Görünüşe göre Court bu durumdan memnun değildi çünkü bir sonraki oyunda üvey kardeşini bacağını kıracak kadar güçlü bir şekilde yere serdi.

Evet. *Bacağı.*

Görünüşe göre sol bacağının dizden aşağısı protezdi. Bex ve ben durup baktığımızda, soğukkanlılıkla bir önceki yıl humvee'sinin altında bir EYP patladığında bacağını kaybettiğini açıkladı. Protezi tekrar takarken bize sırtıttı, yaralanmadan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Cori'nin de buna alışık olduğu belliydi, hatta ona yardım etmek için durdu.

Akşam yemeği sakin ve eğlenceliydi ama Bay Harris'in üzerindeki gerginliği görebiliyordum. Yemeği yemeye çalışırken elleri titriyordu ve tatlı bitmeden kalktı. Cori'den onu yukarı çıkarmasını ve yatmadan önce ona bir masal okumasını istedi ve o da mutlu bir şekilde koşarak gitti.

Personel tabakları toplamaya başladı ve ben de onlara yardım etmek için hemen ayağa kalktım. Ryan eğlenen bir bakışla beni durdurdu. ",

Mads."

Kaşlarımla alnımdan yukarı doğru kalktı. "Vay be. Sahip olduğun her şey için şükretmen gereken bir bayramda bile hödüklük etmeyi bırakamıyorsun."

Royal bir kahkaha attı ve garnitürlerden birkaçını kaptı. "Nihayet, küçük kışına gümüş kaşık sokulmamış başka biri daha."

Ryan onun kafasına bir kaşık fırlattı. "Yine kışından bahset."

Royal sırtıarak uçan çatal bıçaktan kurtuldu. "Ben *senin* kışından bahsediyordum, tatlı çocuk."

Kıkırdadım ve kirli tabakları mutfığa taşımaya yardım ederken Ryan'ın uzandığı yerden kaçtım.

Tabakları lavabonun yanındaki tezgâha koyarken Bayan Flounders merakla beni izledi.

"Peki sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu bana, belli ki eğleniyordu.

"Yardım ediyorum," dedim ve Royal ile Bishop'ın tabaklarını için kenara çekildim. Knight ve Bex onları takip etti, sonra da diğer çocuklar. Kirli tabakları ve yemek kâselerini taşıırken bu kadar kararsız görünmeleri çok sevimliyd.

Bayan Flounders başını sallayarak, "Tanrı merhamet etsin," diye mırıldandı. "Bu görmeyi hiç beklemediğim bir manzara. Ama siz çocuklar gidip eğlenin. Temizliği biz hallederiz."

"Emin misin?" Bastırdım.

Gülümseyip başını salladı, sonra da Ryan'a kaşlarını çatarak baktı. "Bu senin için fazla iyi olabilir."

Sırıttı. "Kesinlikle öyle, ama onu yaladım ve Cori bir şeyi yaladığında sende kalacağını söylüyor."

Yanaklarım ateşle dolarken çenem düştü. "*Neresini* yaladın?" Knight gözlerinde bir parıltıyla sordu.

Ryan döndü ve konuşmaya başladı ama ben döndüm ve parmağımla onu işaret ettim. "Eğer beni tekrar yalamayı planlıyorsan, cevap vermemeni öneririm."

Gülerek başını salladı. "İkimiz de dilimi çok sevdiğini biliyoruz, bu tehdidin gerçekten bir önemi yok. Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

"Yürüyüş mü?" Ben .

"Bacaklarınızla yaptığınız bir şey," diye yavaşça açıkladı. Sonra tekrar gülümsemeye başladı. "Ve ikimiz de bacaklarınızla bir şeyler yapmayı ne kadar sevdiğini biliyoruz. Şahsen ben severim-"

Öfkeli bir haykırıyla avucumu ağzına kapattım. "Yemin ederim, Ryan Cain..."

Bana bir şey yapmam için meydan okurken gözleri adeta neşeye parlıyordu.

"Peki," diye homurdandım, elimi indirdim. "Hadi biraz yürüyelim."

Dışarı çıktığımızda akşamın erken saatlerinde hava hâlâ serindi ve yanımda bir ceket getirdiğime sevindim. Yine de ahırlara doğru ilerlerken ısınmak için Ryan'ın elini tuttum ve koluna yaslandım.

Ahırın önünden geçerken, "Cori mutlu görünüyor," diye mırıldandım. O da başıyla onayladı. "Burayı seviyor. Ben de öyle."

"Fark etmemiştim," diye takıldım. Aslında burada gördüğüm daha eğlenceli ve rahat Ryan'ı seviyordum. Bütün çocuklar daha rahat görünüyor. Royal bile birkaç kez gülmüştü.

Birkaç dakika sonra, "Büyükbabam gittiğinde her şey aynı olacak mı bilmiyorum," diye iç geçirdi.

Elim onunkini sıktı. "O gittiğinde Brookfield'a ne olacak?"

"Torunlarının torunları reşit olana kadar emanet olarak kalacak." Ryan'ın dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Babamın onu satmam için beni ikna edeceğini biliyordu."

Tekrar eve baktım. "Evet, evin çok değerli olduğunu tahmin ediyorum."

Adam homurdandı. "Evin değeri sadece birkaç milyon, üzüm bağının değeri sekiz haneli, kolay."

"Sanki *hiçbir şey değilmiş* gibi iki milyon dolar diyorsun." Ona ters ters baktım, bu miktara kayıtsız kalmasına mantıksız bir şekilde sinirlenmiştim. "Bu lanet olası bir servet."

"Sanırım."

Yan tarafını dürttüm. "Tahmin etmek yok. Öyle."

"Güzel. Ama değerlinin olduğu yer arazi. Şaraphanenin değeri katlanarak artıyor. Büyük büyük büyükbabam başlattı. Dikti

ilk mahsulleri kendi elleriyle topladı. Küçük bir çiftlikti ama sonra işler büyüdü. Şimdi şarapları satılıyor ve altı kıtaya dağıtılıyor." Beni atların otladığı boş tarla ile üzüm bağının ilk sıralarını ayıran çitin kenarına götürürken bakışlarında bir gurur ifadesi vardı. Tarlanın karşısında atlar için bir eğitim alanı seçebiliyordum.

Beni küçük bir tepeye çıkardı ve aşağıdaki vadiyi gördüğümde nefesim kesildi. Bir sonraki sezon başladığında sayısız üzüm yetiştirecek olan sıra sıra çitlerle doluydu. Önümdeki arazinin potansiyeliyle yemyeşil olduğunu görmenin ne kadar güzel olacağını ancak hayal edebiliyordum. Sol tarafta bir ağaç kümesine yaslanmış büyük, taş bir bina vardı. Onun ötesinde bir sıra küçük kulübe ve daha büyük bir kulübe vardı.

"Vay anasını," diye nefes aldım, operasyonun kapsamını kavrarırken. O kadar büyüktü ki, nerede bittiğini bile göremiyordum.

"Şaraphane şu binada." En büyük binayı işaret etti. "Müdür büyük evde yaşıyor, ekibin geri kalanı da daha küçük olanlarda. Çiftliğin arka tarafına doğru bir dizi baraka var, burada toplama sezonlarında kullanmak için ranzalarımız var. Bazen sezon için beş yüz kişiyi işe alıyoruz, eğer iyi bir yılrsa."

"İşleri hâlâ büyükbaban mı yönetiyor?" Ona döndüm, ailesinin bu işe ne kadar dahil olduğunu merak ediyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Artık değil. Teknik olarak CEO ama bu sadece kağıt üzerinde bir unvan. Günlük operasyonları müdür yürütüyor."

"Ve büyükbaban geldiğinde CEO olacaklar..." Soruyu bitiremedim.

"Hayır, ben olacağım. Çocuklarımdan biri ya da Cori'ninki reşit olup görevi devralana kadar mülkün yöneticisi benim." Etrafına bakındı ve sonunda krallığı olacak yeri inceledi. "Vasilik kurallarına göre şirketi satamam ya da parçalayamam. Gelecek nesil için korunuyor."

Onu yavaşça durması için çektim. "Yani Phoenix'te koşuyorsun, üniversiteyi bitiriyorsun, D-1 okulunda oyun kurucu oluyorsun ve bir şaraphane mi işleteceksin?"

"Ve evleniyorum." Bana göz kırptı ama gözlerinin etrafındaki stres çizgilerinin gerildiğini gördüm.

Kendime engel olamayarak uzandım ve parmak uçlarımla onları düzeltmeye çalıştım. "Bu çok fazla, Ry."

"Başka seçeneğimiz yok," diye cevap verdi, eli kalçama yapışmıştı. "Ayrıca, müdür yardım etmek için kalacak. Kevin ben doğmadan önce de bu şirketteydi. O da en az büyükbabam kadar seviyor."

"Öngörülebilir bir gelecek için değil," diye mırıldandım başımı sallayarak. Brookfield'da olmak hayatımızın kaosa güzel bir ara vermemizi sağlıyordu ama eninde sonunda patlayacak bir balonun içinde yaşadığımızı da biliyordum.

Birkaç gün içinde, hayatlarımızın kelimenin tam anlamıyla pamuk ipliğine bağlı olduğu gerçekliğimize geri dönecektik. Çok yorucuydu. Bazen hiç bitmeyecek mi diye merak ediyordum.

Omuzlarım çöktü ama Ryan dizlerimi büküp gözlerime bakmakta gecikmedi. Parmak eklemleriyle çenemi nazikçe yukarı kaldırdı.

"Maddie, biz-"

"Bunu atlatacağız," diye onun yerine sözümü bitirdim. "Sen nasıl *Yorgun* mu? Diğer tarafa hiç geçemeyecekmişiz gibi görünüyor."

"Yapacağız," diye söz verdi, bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsünün sert duvarına doğru çekti. "Günün birinde çocuklarımız etrafta koşuşturup oynarken burada duruyor olacağız."

Yarı gülerek, yarı homurdanarak başımı geriye attım. "Oh, öyle mi? Peki bu gelecekte kaç çocuğumuz olacak?"

"Yedi mi?"

Sarılnca hamile kalacakmışım gibi hemen geri çekildim.

"Bunlardan beş tane mi doğuracaksın?"

Bana sırtıttı. "Farkı beşte bölüşelim mi?"

Gülümseyerek yanağını okşadım. "Elbette bebeğim. Kendi başına üç kez nasıl hamile kalacağını öğrenir."

Gözlerini devirdi. "Peki, bunu başka zaman konuşuruz."

Homurdandım ama onunla tartışmadım. Son baktığımda o benim rahmimdi, bu yüzden ona ne olacağı konusunda çoğunluk oyuna sahip olma hakkım vardı.

Çoğunluktan bahsetmişken.

Ryan'ın omzuna yaslanıp derin derin içime çektim, sonbaharın ve toprağın ılık kokuları burun deliklerimi dolduruyordu. "Sadece bir yola ihtiyacımız var

Gary ve Beckett'ı alaşağı etmek. Her şeyin arkasındaki para onlar. Onları köşeye sıkıştırabilirsek bir avantaj elde edebiliriz."

"Onlar ilk domino taşı," diye kabul etti, gözlerinin arasında kaş çatma çizgileri belirmişti. "Onları devirmek ilk adım ama..."

Uzun bir nefes aldım. "Ama *nasıl*?"

"Babanın bir konuşmaya kulak misafiri olmasına izin vermeliyiz." Boynunun arkasını ovuşturdu ve ben de pazusunun iç tarafına dövmeyle kazınmış rakamlara göz attım. "Belki bunu bize yardımcı olması için kullanabiliriz."

Düşünürken dudaklarım bir tarafa doğru büküldü. "Ash parasının çok az olduğunu söyledi."

"Evet, ve senin paranın onu tekrar sifonu çekmesini sağlayacağına güveniyor." Bana komik bir bakış attı. "Evlen benimle."

"Zaten nişanlı olduğumuz kısmı kaçırdın mı?" Güldüm ve kanıt olarak yüzüğü yüzüne tuttum.

"Hayır, şimdi evlen benimle. Yarın."

Çok ciddi görüldüğü gerçeği olmasaydı, bunu bir şaka olarak algılayıp gülebilirdim.

"Bekle, şaka yapmıyorsun değil mi?" Ona bakakaldım. "Ryan-"

Sözümü kesti. "Mads, bunu bir düşün. Evlenmemizin tek nedeni senin parana ulaşmak. Gary senin ona vereceğini, babam da bizim ona vereceğimizi düşünüyor. Ya ikisini de yapmazsak?"

"Parayı alıp kaçacak mıyız?" Planlara gelince, bundan tamamen nefret etmedim ama bu fikirle nereye gittiğinden şüpheliydim.

"Hayır, ukala herif," diye karşılık verdi gözlerini devirerek. "İtiraf edeceğiz ve onlara aşık olduğumuzu ve paranın *bizde* kalacağını söyleyeceğiz."

Gözlerim büyüdü. "kaybederler."

Bana sıırıttı. "Aynen öyle. Biriktirdikleri borcu nasıl ödeyecekleri konusunda o kadar deli olurlar ki, kazıkladıkları yatırımcılardan kaçınmak için gizlenmek zorunda . Paramızın bize ait olduğunu ve paylaşmayı düşünmediğimizi açıklarsak, o zaman boku yerler. Özellikle de Ruslar paralarını alamadıklarını öğrenirlerse."

"Cori," dedim aniden, başımı sallayarak. "Baban Cori'nin peşine ."

"Onunla evlenmesine imkan yok. Bu kadar göz önündeyken kimse bu riski almaz." Gülümsemesi hesapçı bir hal aldı. "Özellikle de bir yerlerde saklanıyorsa ve insanlara hamile olduğunu söylersek."

"Şimdi ben de mi hamileyim?" Kendime engel olamayarak ona güldüm. "Ryan, ben hamile *değilim*."

"Bunu bilmiyorlar," diye belirtti. "Ve eminim ki sahte bir sonogram fotoğrafı ya da başka bir şey kullanabiliriz. Bu kalıcı bir çözüm değil Maddie, ama onlara gerçek bir zarar verebileceğimiz kadar büyük bir çöküşe yol açabilir. Beckett, Cain Industries'in son yüzde sekizini de satacak kadar çaresiz kalabilir ve kontrolü tamamen ele geçirmemiz gerekebilir."

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Başını salladı. "Ama bundan daha fazlası var. Seni seviyorum. Seninle evlenmek *istiyorum*. Onlar ya da bir anlaşma için değil, hayatımın geri kalanını sensiz geçiremeyeceğim için. Yarın ya da on yıl sonra seni karım yapmam senin benim, benim de senin olduğum gerçeğini değiştirmeyecek." Elini kalbimin üzerine koydu, gözleri benimkileri ararken yanıyordu. "Evlen benimle, Madison Porter."

"Soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Alay ettim, gözlerim dolmuştu.

"Yalvarıyorum," diye fısıldadı. Bakışlarındaki samimiyet sarsıcı ve eziciydi. Kalbim göğsümde kabardı, patlamaya hazırды

Tanrım, onu çok seviyordum. Belki de çok fazla.

Ama iyi ya da kötü, sonuna kadar bu işte beraberdik.

Gözlerimi kapattım ve alnımı omzuna koydum. "Evet."

Beni kendisinden uzak tuttu, Noel'de gerçekten istediği tek hediye açan bir çocuk gibi sırtıyordu. "Öyle mi?"

Gömleğinin kumaşını ellerimin arasına aldım ve ona bakmak için arkama yaslandım. "Evet. Seninle evleneceğim, Ryan Cain."

BÖLÜM 48



OceanofPDF.com

MADDIE

"M addie, bu delilik," diye homurdandı Bex, Ryan'la on altı saat içinde evlenme planımı ona anlattıktan sonra -saate baktım- .

"Bundan emin misin?"

Sabah yerel bir mağazadan alabileceğim bir elbiseye bakmak için telefonumda gezindiğim yerde durdum. "Bex, artık emin olduğum *tek* şey Ryan."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gelip kanepede yanıma oturdu. "Tamam, o zaman sana bir elbise bulalım."

Ryan ve ben eve geri döndük ve planlarımızı gruba açıkladık. Hızlı bir düğün için ihtiyacımız olan her şeyi planlamak üzere Bayan Beechum'la birlikte gitmişti. Kot pantolon giymemin sorun olmayacağı konusunda ısrar ettim ama o bunu reddetti ve düğünün hızlı olacak olmasının hak ettiğimden daha az bir şey olacağı anlamına gelmediğini söyledi.

Bana bir elbise bulmamı , hatta bu gece istediğim yerden özel kuryeyle getirmeceğini söylemişti. Brookfield'dan birkaç mil ötedeki kasabadaki mağazalardan elbise bakmaya razıydım. Bex ve ben sabah alırdık.

Ama elbise benim tek sorumluluğumdu. Ryan geri kalan her şeyi halledeceğini söyledi. Açıkçası bu yüzden dehşete mi kapıldım yoksa ona daha çok mu aşık oldum emin değildim.

Linc oturma odasının kapısında belirdiğinde Bex ve ben straplez mi yoksa omzu açık mı olsun diye .

"Pasta aroması tercihiniz var mı?" diye sordu aniden. "Pişirmeyi düşünüyor musun?" Başımı eğerek karşılık verdim.

Gözlerini devirdi. "Hayır. Bayan Flounders menüyü planlıyor ve ne tür bir pasta istediğini öğrenmek istiyor. Herkes meşgul olduğu için ben de bunu öğrenmeye gönderildim."

"Ne yapmakla meşgulsün?"

Parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "Ash son dakikada evlilik ruhsatıyla ilgileniyor ve yerel papazın izini sürüyor. Court, Bishop ve Knight tören için alanın hazırlandığından emin oluyorlar-çiçekler, sunak ve bunun gibi şeyler."

"Elbette," dedim başımı ciddi bir şekilde sallayarak, her ne kadar eğlenmenin ötesinde olsam da. "Bu bok çok önemli."

Bex kıkırdarken o sadece sırttı ve devam etti, "Royal Cori'nin görevinde. Yavruları görmek için onu ahıra götürdü. Bayan Wallace sabah Cori'yi dışarı çıkaracak, o yüzden burada değil."

"Cori tören için burada olmayacak mı?" Yüzüm düştü. Çiçekçi kızım olmasını umuyordum.

Ryan Linc'in arkasında belirdi. "Keşke, ama babamın ne yaptığımızı öğrenmesi riskini göze alamayız. Cori bunu yapmak istemez ama ağzından kaçırıp planlarımızı bozabilir."

"Bayan Wallace'a güvenebilir miyiz?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Aslında onu Corinne ile çalışması için işe alan bendim. Ailesi Brookfield'da çalışıyordu ve o da annemin bakımına yardımcı oldu. Ailede büyükbabamın tarafına sadıktır."

"Tamam," diye gönülsüzce kabul ettim. "Ama bir noktada onun da düğünün bir parçası olduğu bir yemin tazeleme talep ediyorum."

"Anlaştık." Bana içimi ısıtan bir gülümseme attı. "Pastaya karar verdin mi?"

"*Pasta* bu," diye sızlandım. "Çikolatalı, vanilyalı, kırmızı kadife... Ne olursa olsun bana uyar."

"Gelinlerin çok talepkâr olmaları ve bu işi beş yaşından beri planlamaları gerekmiyor mu?" Linc homurdandı.

"Beş yaşındayken annemin kirli iğnelerini atıyor ve buzdolabında yenilebilir bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Bir düğün hakkında hayal kurmak için çok fazla zaman yok," diye .

Ryan'ın gözleri parladı, nasıl büyüdüğümden bahsedilmesine sinirlenmişti. "Annen-"

"Hasta," diye sözünü bitirdim, ses tonumda uyarıcı bir ton vardı ve ona sert bir bakış attım.

Homurdandı ama akıllıca başka bir şey söylemedi. "Tamam. Büyükbabama ne yaptığımızı söyledim. Seninle konuşup konuşamayacağını sordu."

"Bunun için hazır mı?" Bir saatten daha kısa bir süre önce yattığı için endişelenerek sordum.

Ryan omuz silkti, ağzı sıkı. "Odasında. Hangisi olduğunu hatırlıyor musun? Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Ona şüpheyile baktım. "Ne?"

"A düğün şimdiki zaman," o cevap verdi belli belirsiz, onun ifade okunamaz.

kalktım, ellerimi havaya kaldırdım. "Hediye yok. Hediye alamam. bir şey yapamazsın."

Gözleri parlıyordu. "Elbette yapabilirsin. Yapabilirsin-"

"Seks konuşmak yok!" Bex bağırarak onun sözünü kesti. "Anladık. Siz ikiniz küçük azgın tavşanlarsınız ama hepimiz bunu duymak istemiyoruz."

Linc bir parmağını kaldırdı. "O da umurumda değil."

Ryan kafasının arkasına bir tokat attı ve Linc inleyerek acıyan yeri ovuşturdu. "Konuyu sen açtın, göt herif."

"Kızımı çıplak düşünmeyi bırak," diye tersledi Ryan.

"O zaman bu konuyu açmayı bırak! Ya da daha az seksi bir kız bul," diye karşılık verdi Linc, Ryan bir darbe daha indiremeden yan çizerek.

Kollarımı kavuşturdum, hayatımın geri kalanını böyle mi geçireceğimi merak ediyordum: Ryan ve kardeşleri gibi sevdiği adamların çocuklar gibi kavga etmelerini izlerken, ben kenarda durmuş, çok ileri giderlerse müdahale etmeye hazırdım.

Doğruyu söylemek gerekirse, geleceğin o versiyonu hiç de fena değildi.

Bex yanımda ofluyordu ama gülümsemeye çalışıyordu. Bana bir elbise göstermek için telefonunu uzattı ve her şey kayboldu.

buydu. Koridorda yürürken kendimi giyerken elbise buydu.

"Maddie?" Bex sordu.

"Bu," diye fısıldadım, bakışlarım onunkilere kaydı. "Bu mükemmel."

Muzaffer bir edayla sırtıttı. "Şimdi sipariş veriyorum. Sabah alırız."

"Listeye ekle," dedi Linc ona. "Mahkeme sabah gelip alabilir."

Alay etti. "Ve kırışmasına izin mi vereyim? Lütfen. Onunla gideceğimi söyle. Elbise kullanımı baş nedime el kitabında yazıyor." Bana şüpheli bir bakış attı. "Ben baş nedimeyim, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ya sen ya Ash olacaktın ve sen elbise içinde daha iyi görünüyorsun."

Linc onaylamayan bir ses çıkardı. "Bilemiyorum. Geçen yıl bir toga partisi vardı ve bacakları oldukça muhteşemdi."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve Ryan'ı başını sallayıp gülümserken yakaladım. Yanından geçip gitmeye başladım ama sert eliyle bileğimi hafifçe kavradı ve hızlı bir öpücük için beni kendine çekti.

Nefes nefese geri çekildim. "Düğünümünden önceki gece."

Kaşları çatıldı. "Evet, ve?"

Tekrar Bex'e baktım. "Sanırım bu gece Bex'le yatacağım." Arkadaşlarımız gülerken Ryan'ın şok olmuş yüzüne göz kırptım. "Gelini düğünden önce görmek kötü şans getirir, biliyorsun."

"Ben bunu kabul etmedim amına koyayım," diye homurdandı.

Merdivenlere yönelirken omzumun üzerinden "Çok kötü," diye seslendim.

Yön duygum geliyor olmalıydı, çünkü Bay Harris'in yatak odasının kapısını oldukça çabuk buldum. Uyumuştur diye tahtaya vurdum.

"İçeri gel Maddie." Sesi boğuk ve biraz zayıf geliyordu.

Kaşlarımı içeri girdim ve etrafa bakındım. Krem rengi duvarlarla altın rengi ahşap tonları kullanılmıştı. Duvarlarda birkaç tablo asılıydı ama çoğunlukla aile fotoğrafları vardı. Hiç tanışmayacağım insanların siyah beyaz fotoğrafları ve Corinne ile Ryan'ın renkli fotoğrafları.

Bay Harris büyük bir yataktaydı, komodin olması gereken yerde bir makine duruyordu. Başının etrafına bir kanül sarılmıştı ve burnuna oksijen veriyordu.

Odaya bakmaktan kendimi alamadım. Çok güzel yapılmıştı ve tül bir perdeyle gevşekçe örtülmüş bir dizi cam kapının ötesinde oturma alanı olan bir balkon görebiliyordum.

Bay Harris, "İstediğiniz değişiklikleri yapmaktan çekinmeyin," .

Bakışlarım tekrar ona döndü, kafam karışmıştı. "Pardon?"

Gülümsedi, hareketinin kenarları hüzünle renklenmişti. "Senin odan olduğunda, canım." Sanki odayı yeni gözlerle görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Bu evin her yerinde Clara'yı görüyorum. Bu yüzden hiçbir Şeyi değıştirmedim ama Ryan ve senin bu evi bizim için bir anıt olarak saklamak zorundaymıŞsınız gibi hissetmenizi istemiyorum. Clara bu evi bir yuva haline getirmek için kendi dokunuşlarını yaptı. Kızımın da öyle yapmasını beklerdim ama..."

Çaresiz bir iç çekiş yaptı, omuzları çöktü. "Özür dilerim. Bu şekilde gitmek istememiştim."

Yatağın ayakucunda durarak, " yok," diye onu temin ettim. "Ama neden bir şeyi değıştireyim ki?"

"Çünkü burası senin evin olacak," diye cevap verdi, sanki cevap belliymiş gibi.

Söyleyecek bir şey bulamayınca yatağın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen otur. Ama önce, şifonyerimin üst çekmecesinde bir kutu var. Lütfen benim için getirir misin?"

Başımı sallayarak şifonyere gittim ve üstünü açtım. İçinde bir yığın fotoğrafın ve lastik bir bantla sarılmış eski mektupların yanında duran kırmızı bir kutu vardı.

Kutuyu çıkardım ve işaret ettiği sandalyeye gitmeden önce çekmeceyi kapattım. Elimi uzatıp kutuyu ona vermeye çalıştım ama beni elinin tersiyle itti.

"Aç ."

Kaşlarımı çatarak kapağı kaldırdım. İçinde basit bir gümüş yüzük vardı. Süslü bir yanı yoktu ve kesinlikle benim için fazla büyüktü. Ona meraklı bir bakış attım.

"O benim evlilik yüzüğümdü," diye açıkladı. "Clara parmağıma taktı ve birkaç hafta öncesine kadar çıkarmadım." Sol elini kaldırdı ve özlemle ona baktı. "Beynimi kemiren tümör iştahımın çoğunu çaldı ve kilo kaybıyla birlikte kayıp . Sonunda geçen ay neredeyse kaybetmek üzereyken bir kenara koydum."

Gözlerini benimkilere dikti. "Senin ve Ryan'ın istiyorum. Muhtemelen kendinizinkini alacaksınız biliyorum ama her şey çok hızlı geliştiği için bir yüzüğe ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Nişan yüzüğüme baktım, hiçbir şeyleri yokken ve ailesi onu evlatlıktan reddetmişken karısına verdiği yüzüğün aynısıydı. "Ailen yerine aşkı seçtin."

Şaşırmış görünüyordu. "Ryan mı söyledi?"

"Bana yüzüğü verdiği zaman. İlk seferinde." Burnumu kırıştırdım. Bu anının güzelliği, o gecenin ilerleyen saatlerinde kopan bok fırtınasıyla lekelenmişti.

"Torunumu seviyorum ama tam bir salak olabiliyor."

Çenem düştü.

Gözlerindeki pırıltı Ryan ve Cori'de gördüğüm bir şeydi. "Her şeyi berbat ettiğini biliyorum. Ona bir şans daha vermene sevindim. Babası napalm gibi. Dokunduğu her şeyi çürütür ve bozar. Yıllarca o çocuğun kafasını karıştırdı."

"Beckett pisliğin teki," diye katıldım.

"Ryan'ın gelecekte işleri berbat etmeyeceğine söz veremem," diye uyardı.

Biraz sıırıttım. "Eminim yapacaktır. Yine de ben de bir aziz değilim." Kutuyu kapattım ve iki elimle sarıldım. "Bunu bize verdiğin için teşekkür ederim. Ryan için çok şey ifade edeceğini biliyorum ve benim için de bir anlamı var. Aile hiçbir zaman sahip olduğum bir şey olmadı."

"Artık var," diye bana güvence verdi. "Bir ailen ve bir evin var."

"Ryan buranın nesillerdir aileye ait olduğunu söyledi," diye başladım, "ama ailen seni evlatlıktan reddetti, değil mi?"

"Bir için. Babam ölene kadar. Annem her zaman ikisinden daha yumuşaktı. Babamın ölümünden sonra barıştık. İşle hiç ilgilenmek istemedi, bu yüzden Clara ve ben Brookfield'i devralmaya karar verdik. Toprakla uğraşmayı severdi. Hasat mevsiminde hep tarladaydı."

"Kaçırdığım için üzgünüm." Geçen sezondan kalan kabukları görmek, toprağın hayat ve umut dolu olduğu zamanlarda nasıl görüldüğünü bilmek istememe neden oldu.

"Ve sonuncusunu gördüğüm için üzgünüm," diye itiraf etti. Yavaş ve derin bir nefes aldı ve öksürmeye başladı. Arkasını döndüğünde ayağa fırladım ve yatağının yanındaki tıbbi arabanın üzerindeki mendil kutusunu kaptım.

"Al." Mendilleri eline bastırdım ve nöbet geçene kadar oturmasına yardım ettim. Yüzümü buruşturarak kullanılmış mendilleri aldım ve

Beyaz peçetelerin üzerindeki kan lekelerini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

"Bunun için üzgünüm." Göğsünde hırıltılı bir tıkırtı yankılandı.

"Özür dilemene gerek yok," diye garanti verdim, ciddiydim. Yatağının kenarına ve burnumu kırıştırdım. "Annemin kusmuklarını sayamayacağım kadar çok temizledim. Birkaç kullanılmış mendil bile çok az."

Kısık bir sesle kıkırdadı ve elimi okşadı. "Sen iyi bir kızsın Madison. Seni neden sevdiğini anlayabiliyorum. Ama senden bir iyilik isteyeceğim."

Başımı yana eğdim. "Ne istersen."

"Beckett'in onu mahvetmesine izin vermeyeceğine söz ver." Gözlerindeki şiddetli kıvılcım, yanaklarının solgun rengi ve vücudunun kırılğanlığıyla çelişiyordu. Benimkinin üzerindeki yıpranmış eli şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Onu ve Corinne'i babalarından kurtaracağıma yemin ettim ama korkarım zamanım tükeniyor."

Diğer elimi onunkinin üzerine koydum ve öne doğru eğildim. "Söz veriyorum. Ben Beckett ikisine de zarar vermeyecek."

Başını sallayıp rahatlamadan önce gözleri ağır bir an boyunca benimkileri aradı. "Sana inanıyorum. Teşekkür ederim Maddie."

Elini sıkıca kavradım. "Sanırım *sana* teşekkür etmeliyim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Ryan'ın pek çok hatası olabilir ama içinde pek çok iyilik de var ve bence bunun nedeni siz ve ailenizsiniz. Beckett onu psikopat bir klon haline getirmeye çalışmış olabilir ama başaramadı. olduğum adamın şekillenmesinde sizin büyük payınız var."

Gerçek buydu. Ryan'ı burada rahat ve gülümserken görmek, ona aşılınmış olan iyiliğin ailesinin bu tarafından geldiğini anlamamı sağladı. Michael ve Clara Harris torunlarını koşulsuz sevmiş ve onları korumak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Ama Clara gitmişti ve Michael'ın zamanı .

Ryan ve Corinne'i Beckett'tan korumaya yemin etmek sorun değildi. Günlerimin geri kalanını o canavarı onlardan uzak tutmak için ne yaparak geçirecektim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 49



OceanofPDF.com

MADDIE

(Adison Cain.

Dudaklarıma yayılmaya başlayan yavaş gülümseme Bugünün sonunda bunun benim adım olmayacağını farkına varmamla çabucak söndü.

Evlilik cüzdanında *Madelaine* Cain . Bu işi yapmak için taklit etmem gereken isim.

Evliliğime bir yalan üzerine başlamıştım.

Kendimi sansürleyemeden dudaklarımdan kederli bir iç çekiş döküldü.

"Hey," dedi Bex sertçe ve dikkatimi tekrar ona çekti. O

Makyaj fırçasını bir silah gibi kullanıp kaşlarından birini kaldırırken gözümü çıkarmaya hazırlanıyordu. "Bu üzüntü de neyin nesi? Ryan'la evlenmek istediğini sanıyordum." Kaşlarını çattı. "Fikrini değiştirdiysen söyle bana. Başka bir araba çalabilirim ve birkaç dakika içinde gitmiş oluruz."

En iyi arkadaşşıma baktım, çoktan patlıcan rengi bir gelinlik giymiş ve saçlarını mücevherli bir tokayla arkaya toplamıştı. Bir saatten kısa bir süre içinde Ryan'la evlendiğimde yanımda olmaya hazırды.

Dün gece uyumak sorun , bu da bana normal gelin davranışı olarak söylenen şeyle çelişiyordu. Mışıl mışıl uyumuştum, Ryan'ın karısı olmanın tam da istediğim şey olduğundan emin ve rahatlamıştım. *İkimizin* de istediği şey.

Ama bu sabah tek merak ettiğim düğünümüzün yasal olup olmadığıydı.

Ryan'a Eylöl başında birkaç hafta içinde aşık olmuştım. Ve şimdi Kasım sonunda onunla evleniyordum. Üç ay.

Üç ay içinde en yüksek ve en düşük seviyelerimi yaşadım.

"Ben deli miyim?" Bex'in ela gözlerine bakarak fısıldadım.

Fırçayı indirdi ve önümde çömeldi. "Maddie, sen deli değilsin."

Ellerimi kucağımda kavuşturarak, "Ruhsata imzamı bile atamıyorum," diye homurdandım. "Bu evlilik yasal mı ki?"

"Mads, bu sadece bir kâğıt parçası," dedi yumuşak bir sesle. "Önemli olan ikinizin de kim olduğunuzu bilmeniz. O *sizi* seviyor, bir ismi değil." Ellerime dokundu, parmak eklemlerimi kırma şeklimi durdurdu. "İstediğin bu mu?"

"Onu seviyorum, Bex," diye cevap verdim, kalbim sevgiyle dolu olduğu için neredeyse ağrıyordu. Ğstesem de Ryan'ı daha fazla sevemezdim. "Onunla sonsuza dek birlikte olmak ."

"Endişeli misin?" Bakışları benimkileri aradı.

Başımı salladım. "Hayır. Daha önce olanlar... Ryan bunu bana bir daha yapmayacak." Ağzımın kenarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Ve sadece senin onun tağaklarını koparıp püre yapmandan korktuğu için değil."

"Kesinlikle yapacağım," diye şiddetle onayladı. "Ama ne olursa olsun? Onun da sana bunu yapacağını sanmıyorum. O sana sırlıslıkla aşık Maddie. Bence babasının ya da senin babanın peşinize dűřmesinden endişe etmese yarın bu dűnyadan çekip giderdi."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Evlenmekten mi?"

"Onu kaybetmekten." Bu dűřünce içimi ürpertti. "Eđer bu iře yaramazsa... Onu kaybedemem, Bex."

Bana gergin bir gülümseme verdi. "Biliyorum. Bu pislikler insanın sinirlerini bozuyor."

"Court'la konuştun mu?" Bu sabah elbiselerimizi almak için onunla birlikte kasabaya gittiğini biliyordum ama aralarındaki ilişkinin ne durumda olduğundan emin değildim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Court ve ben sen ve Ryan değiliz Mads."

"Peki ya Linc?" En iyi arkadaşımın her iki erkekle de güçlü bir bağı olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ve kadınları paylaşma geçmişleri olduğu da bir sır değildi.

"Linc eğlenceli," diye cevap verdi. "Linc'leyken gardımı indirebiliyorum çünkü... Çünkü bana yalan söylediğinde ya da bir şeyler sakladığında canım o kadar yanmıyor. Court ve ben sadece... biz çok karmaşıkız. Belki başka bir hayatta, başka bir gerçeklikte birlikte."

Burnumu çektim ve güldüm. "Berbat bir halde değil ?"

Gözlerini devirdi ama gözlerini kırpmadan önce gözlerinde parıldayan yaşları gördüm. "Dağınık olamayız. Bugün senin *düğün* günün." Fırçayı bir kez daha eline aldı. "Şimdi gözlerini kapat ki bitirebileyim."

Rahatlarken gözlerim kapandı ve Bex'in makyajımı bitirmesine izin verdim. İş bittiğinde, dolabın kapısında bir giysi torbasının içinde asılı duran elbiseyi giymeme yardım etti.

Ellerimi korsajdan aşağı indirerek odanın diğer tarafındaki boy aynasına döndüm ve keskin bir nefes aldım. "Aman Tanrım."

Bex ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve aynada bana bakarak gülümsedi. "*Muhteşem* görünüyorsun."

Objektif olarak, onun haklı olduğunu biliyordum.

Straplez, A kesim elbisem kar beyazıydı, hafif kloş bir eteği vardı ve belimin etrafındaki tek sıra yapay elmaslar bana kum saati şekli veriyordu. Elbisenin altındaki korse göğüslerimin harika görünmesini sağlıyordu. Elbise aşırı süslü ve ayrıntılı değildi. Birçok yönden basitti, Gary'nin benim için yaptırdığı, uçuk stilleriyle tanınan tasarımcının canavarlığından çok farklıydı.

Gülümseyerek elbisenin üzerindeki kristallerin izini sürdüm. Nişan yüzüğümle aynı renk ve şekildelerdi.

"Eski bir şey," diye mırıldandım dalgınca, yüzüğe bakıp yakında bir yoldaşı olacağını biliyordum.

Bex'in elleri omuzlarıma yerleşti. "Elbisen yeni bir şey. Mavi bir şey..."

Başımı geriye atarak inledim. Bex elbisenin altına giydiğim mavi dantel iç çamaşırıyla gelmişti ve ortasındaki yırtmaç Ryan'ın bir şeydi.

Kasıksız iç çamaşırı ya da bekaret kemeri, fark etmezdi. Ryan her zaman külotuma girmenin bir yolunu bulurdu.

Ben de hep izin verirdim.

"Ödünç alınmış bir şey," diye ekledi Bex, platin zincire takılı elmas tektaş kolyeyi boynuma geçirirken. Mücevher sanki benim için yapılmış gibi boğazımın çukurunda duruyordu.

Nefesim kesildi, dokunmak için uzandım. "Bu çok çarpıcı."

"Bay Harris'ten," diye açıkladı. "Ryan'ın annesine aitmiş. On altı yaşına bastığında ona hediye ettiğini söyledi. Cori için saklıyormuş ama bugün senin beğeneceğini düşünmüş."

Biri kapıyı çalarken "Mükemmel," diye nefes aldım.

Ryan olmasını bekliyordum, sabahtan beri beni görmenin bir yolunu arıyordu ama Bex, Ash ve Linc tarafından her fırsatta engelleniyordu.

Herkesin beni görmeme geleneğini sürdürmeye kararlı olması çok şirindi ama içten içe de minnettardım. Dürüst olmak gerekirse, bir araya getirebileceğimiz tüm iyi şanslar işimize yarayabilirdi.

"Ryan, yemin ederim-" diye başladı Bex.

"Benim," diye seslendi Ash, sesine eğlence karışmıştı.

"Ryan seninle mi?" Bex hâlâ şüphelenerek sordu.

Kıkırdadı. "Hayır. Aşağıda sabırsızlıkla bekliyor. İkinizin hazır olup olmadığını görmek için gönderildim. Papaz burada."

Döndüm ve Bex'le yüzleştim. "Sanırım buraya kadarmış."

"Ya da arabayı kaçabiliriz," diye karşılık verdi gülümseyerek.

Ash kapının diğer tarafından, "Seni *duyabiliyorum*," diye seslendi.

Bex kıkırdadı ve onu içeri almak için yanına gitti.

Ash kapı aralığında durdu, sırtırken soluk yeşil gözlerini bana dikti. Siyah pantolonu ve koyu teniyle keskin bir tezat oluşturan beyaz düğmeli bluzu içinde muhteşem görünüyordu. "Vay be. Yeni plan-Bex, arabayı al. Maddie, akşam olmadan Vegas'ta olabiliriz."

"Komik," diye kestirip attım, ayaklarımı o gün için istediğim beyaz babetlere geçirdim. Topuklu ayakkabılara ve sıkışmış ayak parmaklarına ihtiyacım yoktu.

Düğün günüm.

Ash şeytani bir sırıtışla, "Şaka yapmıyorum," diye karşılık verdi. "Ben Ryan kadar baş belası ."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Evet, ama zaten senden daha fazla parası olduğunu söyledin ve hepimiz biliyoruz ki tek şey bu."

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Elbette. Ne düşünüyordum ki?"

Öfkeli bir öfkeyle çenemi kaldırdım, sonra yüz ifadem çatladı ve gülmeye başladım. O da bana sırıttı.

"Bex, bize bir dakika izin verir misin?" Rica ettim. "Ryan'a söyle, bir saniye içinde aşağıda olacağız."

Ash'in etrafından dolanırken "Sorun değil," diye beni temin etti.

Bana beklenti dolu bir bakış attı. "N'aber Mads?"

Derin bir nefes alarak ona doğru yürüdüm ve elini tuttum. "Teşekkür ederim."

Başını öne eğdi. "Ne için?"

"Diğerleri bana inandığın için," diye cevap verdim. "Eğer bir şeyleri araştırmamış olsaydın, Ryan ve ben hâlâ berbat bir durumda olurduk."

"Gerçek," diye alaycı bir şekilde itiraf etti. "Ama Maddie, bunu sadece senin için yapmadım. Bunu onun için de yaptım. Ryan benim en iyi arkadaşım, her yönden kardeşim. Onu *hiç* seninle olduğu gibi görmedim. Aslında, bu bir yalan. Biz çocukken de böyle davranırdı. Annesi ölmeden önce. Güler ve şakalaşırdı. Linc'i ciddi biri gibi gösterirdi."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Biliyorum, değil mi?" Bana sırıttı. "O ışığın geri getirdin Mads. Ryan'a savaşmaya devam etmesi için bir neden verdin ve onu daha iyi bir adam yaptın."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve hızla onları geri kırpmaya başladım.

Makyajımı bozarsam Bex beni öldürür.

"Kardeşimin bir parçasını bana geri verdiğin için teşekkür ederim" dedi tüm samimiyetiyle.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Yumuşakça sordum.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Duruma göre değişir. Eğer gerçekten arabayı almamı istiyorsan..."

Bir kahkaha patlattım ve başımı salladım. "Hayır. Ryan "dan kaçmıyorum. Aslında tam tersi. Ona *doğru* koşuyorum.

sahip olduğum her şeyi." Elini sıktım. "Ama bunu yaptığımda yanımda olmanı gerçekten çok isterim."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

Utangaç bir şekilde isteğimi dile getirdim ve hayır dememesi için dua ettim. "Benimle koridorda yşrşyşp beni evlendirir misin?"

"Seninle koridorda yşrşyeeğim, elbette," diye kabul etti ve beni kucaklamak için kendine çekti, "ama seni başkasına vermeyeeğim, Maddie. Ryan benim kardeşimse, sen de benim kız kardeşimsin."

"Teşekkşrler Ash," diye fısıldadım boğazımdaki duygu dřđřmřnřn arasından.

"Ama Ryan adamları atlatıp seni bulmaya gelmeden şnce aşağı insek iyi olacak." Ben geri adım atarken bana gşlşmsedi.

"Hiç sabrı yok," diye sşylendim, başımı sevgiyle sallayarak. Onu hiçbir şekilde değiştiremezdim. şifonyere dşndşm ve Bay Harris'in bana verdiği yřzřđř alıp parmağıma geçirdim.

"mi?" Ash elini uzattı.

Gşlşmseyerek tuttum. "."

Beni merdivenlerden indirdi ve evin arka tarafındaki bir odaya gştşrdş. Linc ve Bishop kapalı kapıların şnşnde nşbeti gibi duruyorlardı ve ikisi de bizi gşrdşklerinde kocaman gşlşmsediler. İkiisi de Ash gibi siyah pantolon ve beyaz gşmlek giymişti.

"Muhteşem gşrşnşyorsun." Linc yanağıma bir şpşcşk kondurarak beni selamladı.

"Ryan seni hak etmiyor," diye ekledi Bishop. "Ama hayatının geri kalanında kendini ona bağlamak istediğinden ..."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye yemin ettim.

"Onlara başlamaya hazır olduğumuzu sşyleyeeğim." Bishop odanın içine sşzşldş, kapıyı sadece vşcudunun sığabileeği kadar açtı.

Midemde gergin kelebekler uçuşmaya başladı. Linc ve Ash'e endişeyle baktım. "Papazın bir şey sşylemeyeeğine gşvenebileeğimizden emin misiniz?"

Linc başını salladı. "Harris'leri yıllardır tanıyor. Tek kelime bile etmeyecek. Bşyşkbabam çoktan emin oldu."

"Tamam." Kıpırdandım ve gelin marşı çalmaya başlayınca donup kaldım.

İkisine de baktım. "Ciddi misin?"

Linc utanmaz bir sırıtışla omuz silkti ve dönüp bana vermek üzere bir buket gül aldı. "Ryan düğününüzün olabildiğince otantik olmasını istedi." Bu sözlerle birlikte kapıyı açtı ve ortaya tamamen değişmiş bir oda çıktı.

Birkaç misafirimiz, arkalıkları ve oturakları beyaz yastıklı gümüş sandalyelerin önünde ayakta duruyordu. Daha önceki kanepeler ve sandalyeler gitmişti. Her yerde çiçekler vardı; beyaz ve gümüş güller. Bazı yapraklar gümüş boyaya batırılmıştı. Gümüş borularla kaplı beyaz bir halı, daha fazla çiçekle süslenmiş bir kemere giden bir koridor oluşturuyordu. Papaz kemerin altında duruyordu, elinde İncil vardı ama benim gözlerim önündeki adamdaydı.

Ryan'ın cerulean gözleri sırtımaya başlamadan önce bir saniyeliğine genişledi. Bakışları beni tepeden tırnağa süzerken dudaklarını yaladı. Orada durmuş beni beklerken kesinlikle muhteşem görünüyordu. Koyu renk pantolon giymişti ve beyaz gömleği, sevdiğim ön kollarını göstermek için kıvrılmıştı.

O, gözlerimin önünde tezahür eden her fantezi, her rüyaydı.

"Hazır mısın?" Ash kolunu uzatarak fısıldadı.

Tereddüt etmeden tuttum. "Tanrım, evet."

Beni koridorda Ryan'a doğru yönlendirmeye başladığında parmaklarım Ash'in kolunu sıkıca kavradı. Bex de onun karşısında durmuş beni bekliyordu.

Etrafımdaki konuklara gülümseyerek baktım. Court, Royal ve Knight, Bay Harris'le birlikte bir taraftaydı. Bayan Beechum, Bayan Flounders, Bishop ve Linc de diğer taraftaydı. Küçüktü... ve mükemmeldi.

İhtiyacım olan tek şey buydu. İhtiyacım olan tek şey bu adamdı.

Çiçek aranjmanlarının arkasına gizlenmiş hoparlörlerden gelen müzik yavaşça kayboldu.

Ryan dokunabileceği kadar yaklaşır yaklaşmaz, "Kahretsin, harikasin," diye nefes aldı. Yüzünü buruşturdu ve papaza baktı. "Özür dilerim."

Yağlı adam gülümsedi, Ryan "ın sürçmesi karşısında Gağkın görünüyordu.

Ash etrafımda dolanıp sağdııcı olarak Ryan'ın diğer tarafına geçerken güven verici Ėekilde sırtıma dokundu. Çiçeklerimi Bex'e uzattım ve tamamen Ryan'a döndüm.

Gözleri duygusallıkla parlıyordu. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarladım, varlığımın her zerresiyle bunu kastederek.

Papaz törene başladı, televizyonda ve filmlerde pek çok kez duyduğum sözleri söyledi. Ama şimdi kemiklerimin derinliklerinde yankılanıyorlardı.

Her söz. Her yemin.

Kelimelerin arkasındaki ağırlığı, onlara güç veren niyeti anladım.

Ryan'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, hayatlarımız üzerine birbirimize yemin ederken elleri sıcak bir şekilde benimkileri tutuyordu.

Papaz bana döndü. "Sen, Madison Porter-"

Nefesim kesildi ve Ryan göz kırparak ellerimi sıktı.

O biliyordu. Bir şekilde neden endişelendiğimi *biliyordu*. Elbette gazetede Madelaine Cabot yazacaktı ama bu an *benim* içindi. Bizim içindi.

"-Ryan Cain'i yasal olarak kocanız olarak kabul ediyor musunuz?" diye bitirdi papaz.

"" dedim, gülümsememi zorlukla bastırarak konuşabiliyordum.

"Ve siz, Ryan Cain, Madison Porter'ı yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "."

"Değıştirmek istediğiniz yüzükleriniz var mı?"

Ryan cebinden gümüş bir bant çıkarmak için ellerimden birini bıraktı.

Gruba şaşkınlıkla baktım, gözlerimde sorulmamış bir soru vardı.

Bana göz kırptı. "Nana'nındı. Ama sana kendininkini alacağız-"

"Bayıldım," diye nefes alarak kestim. Mükemmeldi. Sade ve zarıftı, tıpkı nişan yüzüğüm gibi. Bu adama ait olduğumu kanıtlamak için gösterişli bir şeye ihtiyacım yoktu.

Sol elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma taktı. "Seni seviyorum Maddie. Dün, bugün ve öleceğim güne kadar her yarın."

Başparmağımdaki yüzüğü çıkardım. Kaşları çatıldı, ben de basitçe "Büyükbaban" dedim.

Gözleri bir an için kapandı ve başını salladı, boğazı çalışıyordu.

Bandı parmağına taktım. "Seni seviyorum Ryan."

Papaz bizi izlerken gülümsedi. "Sizi karı koca ilan etmek benim için bir onurdur. Yapabilirsiniz-"

Sanki Ryan beni öpmek için izin bekleyecekmiş gibi.

Dudakları dudaklarıma çarparken beni kollarına çekti. Çoğu çiftin insanların önünde yaptığı iffetli, basit bir öpücük yerine, elleri yüzümü çerçeveleyip yüzümü tam istediği yere doğru eğerken ağzımı açarak alay etti.

Durgun hareketlerle ağzımı yaladı, beni daha derin bir öpücüğe ikna ederken dili benimkinin etrafında kıvrıldı. Biri alkışlamaya başlayana kadar gömleğinin önünü . Sonra yüzüm kızararak geri çekildim, herkesle yüzleşmek için döndüğümüzde başımı eğdim.

Gözlerim önce Bay Harris'e takıldı, alkışlarken gözleri akmayan yaşlarla buğulanmıştı. "Ailemize hoş geldin Maddie."

Ryan bir kolunu omuzlarıma doladı ve başımın yan tarafını öptü. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Bir kolumu beline dolayarak daha da sokuldum. "Aynen."

BÖLÜM 50



OceanofPDF.com

MADDIE

B Corinne birkaç saat sonra eve geldiğinde, öğle yemeği Bayan.
Flounders vardı set yukarı için Biz oldu yenmiş
ve ve

süslemeler ortadan kaybolmuştu. Gelinliğimi çıkarıp Bex'in bana aldığı başka bir elbiseyi giydim. Bu beyazdı ve üzerinde minik mor çiçekler vardı, Ryan henüz görmediği için iç çamaşırımı ve ona uygun korsemi çıkarmadım.

O diğerleriyle birlikte tüm süslemelerin sökülmesine yardım ederken ben bir şekilde üzerimi değiştirmek için gizlice kaçmayı başarmıştım.

Muhtemelen iyi bir karardı çünkü kocamı yatağa yatırdıktan sonra bir süre dışarı çıkmasına izin vermeyecektim. Gerçek bir balayına gidemezdik ama Brookfield'de hala birkaç günümüz vardı, bu yüzden alabildiğimi alacaktım.

Corinne elinde pırıl pırıl pembe bir tasmayla kapıdan içeri dalarken ben de merdivenlerden aşağıya doğru yürüdüm. Tasmayı görmem için muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "Bakın yavru köpeğime ne aldım!" Arkasından gelen Bayan Wallacea döndü. Bakıcı yorgun görünüyordu ama gözlerindeki şefkat beni rahatlattı.

Ryan hâlâ düğünden kalma giysileriyle koridordan aşağı indi.

Cori'nin burnu kııştı. "Neden süslü görünüyorsun?"

Adam hiç umursamadan ona gülümsedi. "Bu sabah yapmam gereken önemli bir şey vardı. Ben de tam üzerimi değiştirmeye gidiyordum."

"Artık ata binebilir miyiz?" Cori ayrıntılara gerek duymadan onun açıklamasını geçiştirdi.

Ryan bana eğlenen bir bakış attı, ben de başımı salladım. Bir hayvanın üstüne tırmanıp saatlerce ona binmek gibi bir isteğim yoktu... tabii o hayvan evlendiğim adam değılse.

Beni izlerken bakışları erimişti, sanki düşüncelerimin nereye gittiğini biliyor gibiydi. Dudağımın kenarını ısırdım ve kız kardeşinin önünde onun üzerine atlamadan önce kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Aslında, Maddie ve benim bugün planlarımız var. Sorun olur mu?" Yüzü biraz düştü.

"Ata istiyorum," diye gönüllü oldu Bex arkamdan ve kızın yüzünü bir kez daha aydınlattı. "Ama gitmeyeli uzun zaman oldu, o yüzden bana nasıl yapılacağını göstermen gerekebilir." Merdivende etrafımda manevra yaparak aşağı indi ve Corinne'in tutması için elini uzattı.

Corinne, on bir yaşındaki bir çocuğun toplayabileceğı tüm ciddiyetle, "Sana gösterebilirim," diye güvence verdi.

"Tebrikler," diye mırıldandı Bayan Wallace, Cori ve Bex "in arkasından gitmeden önce Ryan ve bana gizli bir gülümseme gönderdi.

Ryan tırabzanın etrafından dolandı ve elleri belime geldiğinde son basamakta durakladım.

"Merhaba Bayan Cain," diye mırıldandı, başparmağı kalçamı okşuyordu. Ona bakmak için başımı eğdim. "Ne gibi planlarımız var?"

"Görünüşe göre evliliğın zıfaf olmadan nihai olmayacağına dair bir yasa var," diye hatırlattı bana.

Gözlerim sahte bir korkuyla yuvarlaklaştı. "Buna izin veremeyiz."

"Kesinlikle olmaz." öne eğildi, dudakları benim dudaklarıma değdi.

köprücük kemiğı. "Ama seni alıp götürmeden ve ertesi gün yataktan çıkmana izin vermeden önce yapmam gereken bir şey var."

Kollarımı boynuna doladım. "Tanrım, aklının çalışma şekline ."

"Sadece aklım mı?" Boynuma öpücükler kondururken nefesi boğazımı gıdıklıyordu.

Onaylarcasına mırıldandım ve dudaklarımı kulağına götürdüm.

"Ben de senin aletinin çalışma şeklini seviyorum."

İnledi, elleri belimde morarma noktasına kadar sıkılaştı. "Siktir, Maddie."

Sırıtarak arkama yaslandım. "Planımız bu." Ona sert bir bakış attım. "Giyinmen ve seni içimde olmaktan alıkoyan acil görev her neyse onu bitirmen şartıyla."

"Dalga geçiyorsun," diye mırıldandı, beni basamakta döndürdü ve hareket etmemi sağlamak için avucunu kıçıma vurdu. Bir çığlık attım ve bir yukarı tökezledim. "Bu seksi kıcı yukarı çıkar."

Kıkırdayarak merdivenleri çıkmaya başladım, kıçımı kavrayan ve kalçalarımın iç kısmına doğru kaymaya çalışan kıl payı kurtuldum. Beni koridorda odamıza kadar kovaladı ve ben de nefes nefese bir kahkaha atarak kapıyı açtım ama içeride birinin bizi beklediğini görünce kısa kesmek zorunda kaldım.

Gözlerimi Bishop'a dikmeden önce Ryan'a bir göz attım. "Uh, hey."

"Hey," diye selamladı Ryan'a çenesini sallayarak. "Hazır mısın dostum?"

"Neye hazırsın?" Başladım ama Bishop döndü ve masanın üzerindeki dövme tabancasını ve makineyi fark ettim.

Ryan etrafımda dolanıp tişörtünü çıkardı ve göz kırparak bana fırlattı. "Tut şunu, bebeğim." Masanın yanındaki sandalyeye oturdu ve Bishop diğer sandalyeye otururken kolunu düz yüzeye koydu.

Daha önce de yaptığı gibi, Bishop bir bez alıp Ryan'ın pazusunun iç tarafını sildi, burada üç rakam kümesi duruyordu.

10.01

07.18

02.05

Koluna önemli tarihleri kazımişti. Cori'nin doğduğu gün, büyükannesinin öldüğü gün ve Phoenix'e çocuklarla başladığı gün.

Bishop bir düğmeye bastı ve makine vızıldayarak çalışmaya başladı. İğne derisine indirilirken Ryan irkilmedi.

Bishop'un elinin durmadan yeni rakamlar yazmasını hayranlıkla izledim.

11.25

Düğün tarihimiz.

Bishop Ryan'ın cildini tekrar sildi, temizlemeden ve makineyi kapatmadan önce mürekkebin bir kısmını bulaştırdı. Eldivenlerini çıkararak Ryan'a, "Yapılması gerekeni biliyorsun," dedi.

Ryan başını salladı, bakışları çalışmayı değerlendiriyordu. "Sağ ol dostum."

"Ne zaman istersen, kardeşim." Bishop omzuna bir el attı ve makinesini çantasına geri koymaya başladı. Durakladı ve bana baktı. "Hiç dövme yaptırdın mı Maddie?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

Cevabıma sıırttı. "Hazır olduğunda beni ara."

"Dövme yapmayı ne zaman öğrendin?" Ryan'ın koluna bakmak için yaklaştım.

"İlk makinemi lisede almıştım. Hepimizin bir hobiye ihtiyacı var," diye cevap verdi Bishop omuz silkerek ve kasayı kilitleyip doğrulurken. "Sanatı seviyorum ve dövme yapmak da bunun bir ifadesi."

"Anka kuşu tasarımını sen mi yaptın?" Ben sordum.

Başını salladı ve bileğini kaldırdı. Ön kolundaki diğer mürekkeplerin arasında diğerlerinin sahip olduğu tasarımın aynısı vardı: ateşli turuncu ve kırmızı bir anka kuşu.

"Hepinizde var mı?" Bishop başıyla onayladı.

"Ben de bir tane istiyorum," .

"Öyle mi?" Ryan ses tonundaki şaşkınlığı gizleyemedi.

"Ben de bunun bir parçasıyım, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Başını salladı ve bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. "Evet, öylesin."

"O zaman hepsini istiyorum. Dövme, gizli el sıkışma-"

Ryan gülerek, "Gizli el sıkışma yok, bebeğim," diye sözümü kesiyor.

Bishop bana göz kırptı. ". Sadece o ezik kışına öğretmedik."

"Kıçımı *yalamaya* ne dersin?" Ryan karşı çıktı.

"Eğil ve ben de ." Bishop çantayı yere indirdi ve kollarını kavuşturarak beklemeye başladı.

Ryan ayağa kalktı ve gerçekten de Bishop'ın blöfünü görmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Ne kadar ateşli olursa olsun," diye araya girdim, ellerimi Bishop'un omuzlarına koyup onu bir adım geriye iterek, "Kocam için planlarım var."

Bishop bana sıırttı. "Evet, hanımefendi." Bana resmi bir selam verdi ve odadan çıkmadan önce çantasını aldı.

Ryan'ın kolları arkamdan dolandı, dokunuşu hem sahiplenici hem de nazikti. "Tekrar söyle."

Cahil numarası yaptım ve düşünüyormuş gibi . "Ne? Bishop'ın dudaklarının kıçınızda olması seksi olur mu? Yani, adamın ağzı bunun için yaratılmış-"

Ryan bir hırıltıyla boynumun omzuma doğru eğildiği kıvrımı ısıırken giderek artan uyarılmışlığını kıçıma bastırdı. "Kastettiğim bu değildi. Ve başka bir adamın dudakları hakkında konuşmaya devam et. Seninkilerin hareket edemeyecek kadar meşgul olduğundan emin olacağım."

Hâlâ aptalı oynayarak, "Ah?" diye mırıldandım.

Dudaklarından alçak bir hırıltı daha döküldü, kolları beni göğsüne bastırdı. Dudakları kulağıma değdi. "Eğer sikimde boğulmak istiyorsan, sadece sorman yeterli." Nefesim kesilirken kulak mememi hafifçe ısırdı. "*Tam olarak* ne duymak istediğimi biliyorsun."

İçimi çektim ve yüzümü ona dönmek için kollarında döndüm. "Kocam mı?"

Gözleri ilkel bir şeyle parladı. Karnıma sertçe bastırdı. "Kahretsin, bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor, *karıcığım*."

Uzuvlarımda elektrik çarptı ve ona daha sert yaslandım. "Kulağa hoş geliyor." Bakışlarımı dudaklarına indirdim, beni öpmesini bekliyordum. Bunun yerine beni bıraktı ve isteksiz bir iniltiyle uzaklaştı.

"Um, merhaba?" Sırtına doğru seslendim, bakışlarım sert kaslarının üzerinde geziniyordu ve Anka kuşu dövmesi teninin her dalgalanmasında ve hareketinde canlanıyor gibiydi. "Birleşme talep ediyorum."

Sırıtarak omzunun üzerinden bana baktı. "Sabırlı ol, Mads." Pantolonunu çıkardı ve dolaba doğru döndüğünde sertleşmiş sikiinin dış hatlarını görebiliyordum.

Kalçalarımı birbirine kenetlerken ağzım , kasıksız külot tercih ettiğim için biriken uyarılmamın gerçekten bacaklarımdan aşağı sızması için dua ettim.

Bu şeyler günah kadar seksi bir fikirdi, ama pratikte? Kesinlikle bunları günlük olarak giymezdim. Özellikle de kocamın yanında.

İçimde kabaran baş döndürücü kahkahayı için alt dudağımı ısırımdım. Bu kelimeye bayılıyordum.

Ryan dolaba gitti ve üzerinde kot pantolon, göğsüne ve pazularına yapışan gri bir tişört olduğu halde geri geldi.

"Tamam, belki de bu işin nasıl yürüdüğü konusunda kafan karışmıştır," diye başladım, sesimdeki sızlanma perdesini duyarak.

"Benimle seks yapmak için kıyafetlerini *çıkarman* gerekiyor."

Sırıttı ve göz kırptı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünün tamamen farkındayım bebeğim.

Ama önce bir yere gitmemiz

gerektiyor." "Gidiyor muyuz?"

". " Bir elini uzattı. "Bana güveniyor musun?"

Hiç şüphe yoktu. Elini tutarken hiç tereddüt etmedim.

"Sana güveniyorum," diye cevap verdim.

Ryan'ın gülümsemesi güneşe rakip olacak kadar parlaktı. "Sanırım bunlar senden duymayı en sevdiğim üç kelime olabilir."

"Ciddiyim." Çenesine dokundum. "Seni seviyorum. Sana *güveniyorum*."

Gözlerini kapattı ve öne doğru eğilerek alnını benimkine dayadı. "Seni hak etmiyorum, Madison Cain."

BÖLÜM 5 1



OceanofPDF.com

MADDIE

(Çok uzağa gitmemize gerek olmadığı ortaya çıktı. Aslında Brookfield'dan ayrılmadık bile.

Ryan etrafımda dolanarak bağdaki diğerlerinden ayrı kulübenin ön kapısının kilidini açtı. İçeriye görebilmem için kapıyı iterek açtı.

Tonozlu tavanları, açık konsept kat planını ve ahşap panelli duvarları gördüğümde nefesim kesildi. Lüks de olsa rahat bir kulübenin hayata geçmiş haline benziyordu. Ön kapıdan oturma odasına ve merdivenlerden yukarıya doğru gül yapraklarından bir yol vardı.

"Bunu sen mi yaptın?" Döndüm ve şaşkınlıkla ona baktım.

Biraz kendini beğenmiş bir şekilde sıırttı. "Tabii ki. Yani, önümüzdeki iki hafta boyunca uçağa atlayıp Fiji'ye gidemeyiz ama Bayan Cain olarak ilk gecen için özel bir şeyi hak ettiğini düşündüm."

Yanından geçmeye çalıştım ama kolu dışarı fırladı. "Ne-"

Ben gülerken sırtarak beni kollarının arasına aldı.

"Ciddi misin?" Yüzüme bir santimden daha olan bakışlarıyla karşılaştım.

Beni öptü, ağırlığımı hiçbir şey değilmiş gibi tuttu ve sonra eşikten adımını attı. "Maddie, bize karşı yığılmış bu kadar bok var mı? Bu geleneği bir nebze olsun şansımız yaver gider diye yapıyorum."

"Yeterince makul," diye kabul ettim beni yere bırakırken. "Peki, sırada ne var?"

Bakışları vücudum boyunca kaydı. "Eğer sorman gerekiyorsa, bu evlilik zaten sorunlu."

Sırtarak arkamı döndüm ve omzumun üzerinden ona baktım. "Bu elbisenin fermuarı konusunda bana yardım edebilir misin?"

Gözlerini devirdi ama yine de gülümsedi. "Yeminlerimizin bir parçası olarak senin gardırop görevlin olduğumu hatırlamıyorum." Fermuara uzandı ama ben ondan kaçtım.

"Kesinlikle haklısın." Biraz uğraşmam gerekti ama fermuarı kendim indirmeyi başardım. Kumaşın yere düşmesine izin verdim, üzerimde soluk mavi korse ve dantel külottan başka bir şey yoktu.

Gözleri parladı ve göğsümden aşağıya doğru inleyen bir iniltiyle yumruğunu ağzına götürdü. "Tanrım, bunca zamandır üzerinde miydi?"

Sadece sırttım ve sahte bir nefesle döndüm. "Bu elbisenin kırıışmasını gerçekten istemiyorum."

Belimden eğilerek, elbiseyi yerden almak için bacaklarımı düz tuttum. Ortadaki yarık açılıp Ryan'ın yüzünü gösterdiğinde serin havanın amıma dokunduğunu hissettim. Omzumun üzerinden ve Ryan arkamdan küfrederken merdivenlere doğru koğtım.

Beni yakalamadan önce ilk basamağa ancak varabildim. Elbiseyi ellerimden çekip aldı ve beni merdivenlerde döndürmeden önce bir kenara fırlattı.

ellerimle omuzlarını kavradım ve düşmemeye çalıştım. "Ry-"

Beni omzunun üzerinden kaldırdı ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. Ben de gülerek sırtına vurdum. "Beni yere bırak."

Eli kışıma indi ve parmakları külotumun yarığının altından geçip amımın içine girdiğinde şaşkınlık çığığım bir iniltiye dönüştü.

"Sırılsıklam oldum," diye gürledi, ses tonundaki onay, yatak odasına girerken parmaklarının etrafında sıkılmama neden oldu.

Üstüme çıkarken nefes nefese bir kahkaha atarak sırtımı yatağa vurdum.

"Kahretsin, bana neler yapıyorsun," diye fısıldadı, neredeyse saygıyla, ağzını benimkinin üzerine kapatmadan önce. Diliyle dudaklarımı araladı ve öpücüğün kontrolünü ele geçirirken usulca inledim.

Bir eliyle çenemi kavrarken diğer eliyle vücudunun üst kısmını tuttu. Kalçaları benimkilere doğru bastırdı, zaten sert olan siki

Ben. Bacaklarımı açtım, böylece bacaklarımın arasına sığıdı. Kot pantolonu klitorisime sürtündü ve parmaklarım omuzlarını tırmalayarak haykırdım.

Sürtünmeye ihtiyaç duyan kalçalarım onun altında sarsıldı ve kıpırdandı.

Bunun yerine dudaklarını benimkilerden çekti ve dantelli kumaştan aşağı doğru öpmeye başlarken kalçalarını kaldırdı. Bir parmağı iç çamaşırımın eksik kısmından geçip yarığımın uzunluğunu okşarken, korsenin dolgulu kapları arasından meme uçlarımı ısırdı.

Omuzları kalçalarımın arasına sıkışana kadar aşağı doğru hareket etti. Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Göğüslerini çıkar, Maddie. Onları görmek istiyorum."

Beceriksizce korsenin içine uzandım ve göğüslerimi kenarından çektim. Dudaklarını ısırdığı için zaten hassas olan meme uçlarım, bakışlarıyla onları yutarken daha da gerildi.

"Kendine dokun," diye emretti.

Ellerimi kaldırıp göğüslerime masaj yaptıktan sonra meme uçlarımı parmak uçlarımda gezdirirken yanaklarımda bir allık belirdi.

Bir eliyle amımı araladı ve iki parmağı içime girerken dudaklarının arasından klitorisimi emmek için ağzını indirdi.

Yataktan doğruldum, ellerim çarşaflara düştü ve tatlı bir acı içimde yuvarlanırken onları kavradım.

Ryan'ın dişleri hafifçe klitorisimi yakaladı ve neredeyse şokla yataktan fırlayacaktım. Zor nefes alarak vücudumun uzunluğunca ona baktım.

"Kendine dokun," diye homurdandı, parmakları içimde hareketsiz kalırken talebi açtı. Eğer durursam, o da duracaktı.

Elimi tekrar onun istediği yere koyarken parmaklarım titredi. Parmaklarını kıvrıp beni her zaman uçuran o esrarengiz noktaya masaj yaparken avuçlarımı beceriksizce göğüslerimin üzerinde gezdirdim.

Ama parmaklarını sırlıslam olmuş göbeğime sokup çıkarmak yerine, o noktaya baskı yapmaya devam etti, klitorisimi dudaklarının arasına alıp diliyle kırbaçlarken asla vazgeçmedi. Kıpırdandım, kaçmaya çalışırken duyumlar çok fazla sınırdaydı, ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle patladım, vücudum onun etrafında sarsılırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Hiç durmadı; parmak uçları ve ağzı beni başka bir doruk noktasına zorluyordu.

"Dur," diye nefes nefese kaldım ve başım şiltenin üzerinde dönmeye başladı.

Ryan yukarı baktı, başparmağı klitorisimin şişmiş tarafını okşuyordu. "Gerçekten durmamı istiyor musun?"

"Evet. Hayır. Yani... bekle. Soru neydi?" Cidden, *düşünme* yeteneğimi kaybetmiştim.

Sırıttı, beni izlerken gözleri kapüşonlu ve karanlıktı. "Maddie, bana bak."

Odaklanmam bir saniye sürdü ama sonunda . Bana gülümsediğini gördüğümde parmaklarının etrafında kenetlendim, uyarılmışlığım dudaklarında ve çenesinde parlıyordu.

Neden bu kadar *ateşliydi*?

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. Göbeğime baktı ve tekrar tırmanmadan önce nazikçe, saygıyla öptü. Çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi beni izledi.

"Ne?" Sonunda dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamayarak sordum.

"Sadece nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlamaya çalışıyorum." Gözlerinde yanan aşk ve ihtiyaçla beni incelerken sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu. "Hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim. Gerçek gibi görünmüyor."

"Bu gerçek. *Ben* ," diye onu temin ettim. Elim kot pantolonunun önüne gitti. "Ve şu anda *sana* gerçekten ihtiyacım var."

Başını eğdi ve beni derinden öptü. Gömleğinin kumaşı zaten hassas olan göğüslerimin uçlarına sürtünürken kollarımı boynuna doladım.

Sabırsızlıkla ellerim gömleğinin altına girdi, gömleğini çıkarmaya çalışırken tırnaklarım taş gibi sert karnını çizdi. O ise hiç kıpırdamadan, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi beni öpmeye devam etti.

"Ryan," diye dudaklarına karşı, parmaklarımı kotunun kemerinin altında gezdiriyordum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye fısıldadı, ağzı çenemin altını okşuyordu.

"Sen," dedim tekrar, bu sefer biraz daha hayal kırıklığıyla.
Bana sırtıacak kadar geri çekildi. "Ben varım. Ben buradayım."
Ona ters ters baktım.

"Açık konuş," diye teşvik etti gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla. Başı
aşağı inerek dudaklarıyla bir meme ucunu yakaladı. "Ne yapmamı
istiyorsun?"

"İstiyorum... Kahretsin," diye tısladım dişleri sıkı tepeyi yakalayıp
çekiştirdiğinde. Ellerim saçlarına daldı ama onu uzaklaştırmaya mı
yoksa yaklaştırmaya mı çalıştığımdan emin değildim. "Sana içimde
ihtiyacım var."

Masum numarası yaparken ağzının kenarı yukarı doğru çekildi.
"Nerenin içinde? Ağzının içinde mi?" Parmağını dudaklarımın dışında
gezdirdikten sonra dişlerimin arasından geçirdi. "İşte. Senin içindeyim."

Hemen parmağını ısırdım.

Parmağını çekerken kaşları . "Tuhaf."

"Eğer ..." Öfkelendim, sinirlendim, hayal kırıklığına uğradım ve
daha fazlasını arzuladım.

"Ne yapmayayım?" Benimle dalga geçiyor ve her dakikasını seviyordu.

Dişlerimi sıktım ve bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsemeye
zorladım. "Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde sikini amıma
sokmazsan, boşanma davası açacağım ve bunu yapacak birini
bulacağım."

Gözleri yuvarlaklaştı.

Zafer göğsümde alevlendi. "Bu senin için yeterince özel mi bebeğim?"

Üzerimden kalkarak kıyafetlerini rekor bir sürede çıkardı. "olsun," diye
başladı, sikinin ucunu kalçalarımın arasındaki ıslaklıkta gezdirerek, "bunu
yapmamış olsaydık boşanma davası açabilirdin."

Kalçaları sarsıldı ve içime girerek beni tamamen doldurdu. İç
duvarlarım aniden içeri girmesiyle kasıldı, germek için çalışırken
boğazımdan düşük bir inilti çıktı.

Kendime gelmeme fırsat vermeden çekildi ve aynı hızla tekrar içeri
itti. Bacaklarımı beline doladım, onu daha derine çekerken itiş için itiş
ile karşılaştım.

Ryan'ın eli aramıza girdi ve hatasız bir doğrulukla klitorisimi buldu.
Ağzı kulağıma fısıldadı, "Yalan söyledim. Seni zincirlerdim

Evliliğimizi bitirmeye çalışmana izin vermeden önce yatağımıza gelmeni istiyorum. Hayatımızın geri kalanında sana sahibim Madison Cain."

Başımı çevirdim ve kollarında parçalanmaya başladığımda dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Aleti merkezimi ele geçirirken dili ağzımı işgal etti.

Çünkü bu adam, yani kocam, bir şekilde bana kendi kalbini verirken benim kalbime de sahip olmayı başarmıştı.

Evet, ben onundum ama o da . Şimdi ve sonsuza dek, o *Benim.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52



OceanofPDF.com

MADDIE

(Neredeyse iki saat sonra uyandığımda Ryan yatakta yanımda değildi.
Yataktan kalktım ve kulak kabarttım.

Alt katta. Yerdeki atılmış gömleğini aldım ve onu bulmaya gitmeden önce giydim.

Merdivenlerden inip arkasından yaklaştığımda üstsüzdü -en sevdiğim manzaraydı- ve mutfaktaki buzdolabından bir bira alıyordu. Kollarımı beline doladım ve memnun bir iç çekişle omzuna sokuldum. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

İçinden bir kıkırdama yükseldi. "Ne için?"

"Uykuya daldığım için," diye cevap verdim esnemeye çalışarak.

"Uzun bir gün oldu." Döndü ve beni nazikçe öptü, gözlerindeki yumuşak bakışı sadece benim için sakladığını biliyordum. "Hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz. Düğün günümüzde uyuklamanın boşanma sebebi olduğunu sanmıyorum."

"Peki boşanma gerekçeleri nelerdir?" Ona bakarak sordum.

Durdu, düşündü. "Hiçbir şey. Ömür boyu benimle kalacaksın."

"Oh?" İçimde bir eğlence titreşti. "Sen bütün gününü çalışarak geçersen ve ben yalnız kalıp beni eğlendirecek birini bulsam bile mi?"

Acımasız bir kararlılıkla başını salladı. "O zaman bile. Onu öldüreceğim ve onunla ilgili tüm anılarını vücudundan söküp atacağım." Şeytani bir şekilde sırıttı. "Sonsuza dek benimsin, bebeğim."

Kahkahalarımı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

Bakışları çıplak bacaklarıma kaydı. "Ama benimle daha yeni evlenmişken şimdiden başka bir varsayımsal adamı düşünmen beni biraz endişelendiriyor." Gözlerindeki bakış, kalbimin çarpmasına neden olan hesapçı ve tehlikeli bir şeye dönüştü.

Kollarımı boynuna doladım ve kokusunu içime çektim. "Varsayım yok. Sadece sen. Her zaman sadece sen."

Nefesini bıraktı ve başımın yan tarafını öptü. "Bir içki ister misin? Güvertede takılabiliriz. Güneş birazdan batacak." Cam kapı ve pencerelerin tüm duvarı kapladığı ve odayı tereyağlı bir ışığa boyadığı evin arka tarafını gösterdi.

Başımı salladım ve dışarı çıktım. Güverte genişti, kulübenin arka tarafını boydan boya kaplıyordu. Küçük evin kendisi de ahırlara ve padoklara bakan bir tepenin üzerindeydi. Buradan öğleden sonra güneşi altında otlayan ve koşan atları görebiliyordum. Kollarımı parmaklıklara dayadım ve beklerken onları izledim.

Ryan güverteye çıktı ve bana bir soda uzattı, kendisi için cam şişede bir bira tuttu ve beni oturma alanına götürdü.

Kanepeye oturdum, vücudum minderlere gömülürken ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdım. Ryan bir bankı açtı ve üzerime dikkatlice sermek için bir battaniye çıkardı. Güneş sıcaktı ama hava hâlâ serindi.

Sodamı yudumlarken yanıma oturuşunu izledim, vücudu benimkine yakındı. Hiç tereddüt etmeden yanına sokuldum, saçlarıma belli belirsiz bir öpücük kondururken kolu omuzlarıma dolandı.

"Papaz Nichols ruhsatı çoktan doldurdu. Büyükbabam ve Mahkeme, mirasın serbest bırakılması için yarın avukatlarla bir şeyler ayarlamaya çalışıyorlar."

Kaşlarını çattım. "Gary paraya dokunulduğunu anlamayacak mı?"

Birasından bir yudum alırken parmakları yavaşça saçlarımı okşadı. "Hayır. Ailenizin hesaplarını denetleyen ortaklardan biri bizimle çalışıyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Kalbinin iyiliğinden mi?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayır, çünkü yıllar boyunca birkaç Cabot hesabından para aşırıldığına dair kanıtımız var.

kumar alışkanlıklarını desteklemek. Yıllarca dedemle çalışan ve babamdan nefret eden kendi avukatlarım da var. Mahkeme çoğunlukla onlarla ilgileniyor."

"Hukuk fakültesinde okuyor, değil mi?"

Ryan başıyla onayladı. "Phoenix'in yasal sözleşmelerinin çoğuyla o ilgileniyor. Yakınımızda olması işe yarıyor, yani en azından annesi bir işe yaramış."

Ona merakla baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerime baktı. "Court'un babası eskiden orduda generaldi. Birkaç yıl önce ayrıldı ve dünya çapında faaliyet gösteren kendi paralı asker ekiplerini kurdu. Planı, emirlerini yerine getirecek bir asker ailesi yaratmaktı, bu yüzden Court'un tüm üvey kardeşleri orduda ya da ordudaydı."

"Neden Court değil o zaman?" Ben sordum.

"Başka bir miras şartı yüzünden," diye cevapladı Ryan. "Court'un annesi Fransa'da Napolyon'a kadar uzanan eski bir aileden geliyor. Gerçi hepsi de avukattı. Court'un annesi de bir avukatmış ama mahkemede çok fazla kafayı bulduğu için barodan atılmış. Court onların tek çocuğu, bu yüzden mezun olduğunda ailesinin şirketteki hisselerini devralması bekleniyor."

"Birlikte başka çocukları olmadı mı?"

"Hayır. Annesi hamileliğin bir kısmında kullanıyordu ve komplikasyonlar oldu. Court yedi hafta erken doğdu ve annesi histerektomi oldu, bu yüzden başka çocuk yok." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen en iyisi bu. Jasper Woods boktan bir baba. Court ve kardeşlerinin hepsi General'in oğullarından biri olmanın bedelini ödedi. Birçok açıdan Beckett'ı yılın babası gibi gösteriyor."

Dehşet içinde geri çekildim. "Bu mümkün değil."

Bakışlarımı tuttu. "Jasper'ın çocuklarını test etmesi gereken bir şey var. Neyden yapıldıklarını görmek istedi. King böyle öldü."

"Oğlunu mu öldürdü?" Şok içinde ağzımı kapattım.

"Tam olarak değil ama King'in ölüm sebebi o." Bir saniye beni izledi. "Biz evliyiz, değil mi?"

"Ah, evet." Ona garip bir bakış attım, çünkü ikimiz de birkaç saat önce törendeydik.

"Eşim olarak sana bir şeyler söyleyebilirim ve bu da senin başkasına söyleyemeyeceğin anlamına gelir," diye açıkladı.

"İşlerin böyle yürüdüğünden eminim ama sır saklamam konusunda bana güvenmen için bir yüzük ve kâğıt parçasına ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum," diye kestirip attım.

Başını iki yana salladı. "Yasal olarak, bebeğim. Mahkemede bana karşı tanıklık etmeye zorlanamazsın. Sana bir şey söylersem, bizi güvende tutacak yasalar var."

Bu ima karşısında kaskatı kesildim. "Tamam."

Parmak uçları enseme okşadı, sanki konuşmanın gidişatından memnun olduğumdan emin olmak için bana dokunması gerekiyormuş gibiydi. "Oğullarının her biri on iki yaşına geldiğinde, Jasper onları bir hafta boyunca hayatta kalmaları için ormana gönderir. Sınırlı erzakları var ve yalnız bırakılıyorlar. King böyle öldü."

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Aman Tanrım. Court..."

Suratsızca başını salladı ama bakışları benden keskin bir şekilde ayrıldığında bir şeyler sakladığını görebiliyordum.

Yüzümü tamamen ona döndüm, battaniye kucağımda birikti. "Ne?"

Kararsızlık yüzüne yansımıştı. "Sana söyleyebilirim ama Bex de bunun bir parçası. Ve Maddie, o bunu bilemez." İtiraz etmeye başladığımda elimi tuttu. "Bu Court'un hikâyesi, hazır olduğunda anlatacak."

Bundan sonra en iyi arkadaş ayrıcalığını kaybedecektim ama bilmem gerekiyordu. Çok uzun zamandır pek çok şeyden habersizdim ve bilginin güç olduğunu hızla anlamaya başlamıştım.

"Anlat bana."

Sertçe nefes verdi. "Court ve Bex'in ailelerinin yakın olduğunu biliyor muydun?"

Başımı salladım.

"Court her zaman Bex'ten hoşlanırdı. Bunu bildiğini bile sanmıyorum, çünkü biz çocuktuk ve onlar sadece arkadaştı, ama çok yakındılar. Aileleri birlikte çok şey yaptı; anneleri lisedeyken en iyi arkadaşları, üniversitedeyken de kız kardeşlerdi. Sanırım Court ve Bex'in eninde sonunda evleneceğini umuyorlardı." Ağzının kenarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Midemdeki çukur açılmaya başlarken devam etmesini bekledim çünkü işlerin kötü bittiğini biliyordum.

"Court on iki yaşına bastığında, ondan aynı hayatta kalma haftasını yapması bekleniyordu. Court avukat olacak olsa da Jasper oğlunun güçlü olmasını ve bunu kanıtlamasını bekliyordu. Ama King birkaç yıl önce ölmüştü ve Court babasından nefret ediyordu, bu yüzden reddetti." Ryan gözlerini kaçırdı ve yavaşça başını salladı. "Jasper Court'u zorlayamazdı ya da kardeşleri gibi onu ormana bırakamazdı çünkü Court'u doğrudan tehlikeye atamazdı."

"Neden olmasın?" Şikâyet ettiğimden değil ama Jasper diğerlerini umursamadığına göre bu garip bir çizgi gibi görünüyordu.

"Çünkü karısının ailesinin parasına erişmek için Court'a ihtiyacı vardı. Eğer Court da King gibi ölürse, para bir hayır kurumuna gidecekti. Her bir kuruşu. Bunun yerine Court'u katılmaya teşvik etti."

Kendime engel olamayarak Ryan'ın eline uzandım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Kendimi mi yoksa onu mu rahatlatmaya çalıştığımıdan emin değildim.

"Malcolm Whittier bir sonraki projesi için finansal destek arıyordu. CryptDuo'ya dönüşecek olan şey. Jasper, Bex'i bir haftalığına *ödünç* alması şartıyla ona ihtiyacı olan tüm sermayeyi vermeyi kabul etti."

"Özür dilerim. Onu *ödünç* mü almak istedi?" Göğsümde öfke alevlendi. Bu adamların öne geçmek için çocukları para yerine koymaları iğrençti.

Ryan başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, Court'un doğum günü için Bex'i bir haftalığına götürmek istiyormuş gibi konuştu. Ama gerçekte Bex'i ormanın ortasına sakladı ve Court'un onu bulmasını sağladı."

Ellerimi havaya kaldırdım ve yüzümü kapatmadan önce içimi rahatsız edici bir his kapladı. "Yapamıyorum. Bu dünyayla çıkamıyorum bile. Bu da ne *böyle*?"

Başını eğerken bakışlarımla buluşmayı reddetti. "Dahası da var. Bex'in o zamanlar gerçekten hasta olduğunu biliyorsun. Daha küçük bir çocukken lösemi teşhisi konmuş ve hastalığı yenmişti ama son zamanlarda tekrar nüksetmişti. Olay olduğunda kemoterapi tedavisinin ortasındaydı. Court'un *görevi* Bex'i bulmaktı, böylece ihtiyacı olan ilaçları alabilecekti."

Bütün hava ciğerlerimi aceleyle terk etti. "Annesi ya da babası neden onun Jasper'la bir yere gitmesine izin versin ki?"

"Court ve Bex'in anneleri çok iyi arkadaşlardı ve Jasper onlar yokken Bex'in tedavilerini yürütmesi için özel bir hemşire tutmuş gibi konuştu. Sadece hemşirenin Court onu bulana kadar Bex'i tedavi edemeyeceği kısmını atlamış."

"Belli ki onu bulmuş." Ryan'ın ses tonundaki acılık kan dolaşıma sızdı. "Ama günler sürdü ve Bex onu bulduğunda bilinci yerinde değildi... Neredeyse ölüyordu. Haftalarca hastanede kaldı."

"Bex bana bunların hiçbirini anlatmadı," diye fısıldadım.

"Hatırlamıyor. Dokuz yaşındaydı ve çok hastaydı... Korkunç bir enfeksiyon kaptığı için kalbindeki yükü hafifletmek amacıyla onu tıbbi olarak komaya soktular. Hastaneden çıktığında Jasper'ın ne yaptığını ya da ormanda olduğunu hatırlamıyordu." Öne doğru eğildi. "Court onunla asla konuşmamamız, tüm bağlantıyı kesmemiz için bize söz verdirdi. Onun babası tarafından tekrar kullanılmasına izin vermeyecekti. Neredeyse ölüyordu diye kendini suçluyor."

"Tanrım," diye mırıldandım.

Dönüp bana baktı, gözlerindeki acı hissediliyordu. "Whittier'lar ve Woods arkadaş olmayı bıraktılar. Bex'in annesi neredeyse babasından boşanıyordu ve babası da Bex'in ölümünün bir parçası olduğu için o kadar kötü durumdaydı ki içmeye başladı."

"Bex'in bunu bilmesi gerekiyor," diye ısrar ettim.

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Ryan'ın kaşları kalktı. "Babasının onu neredeyse öldürttüğünü bilmesi ona *yardımcı olur* mu? Babasının tüm bu pisliğe bulaşmış olması onu zaten sarsıyor Mads. Hâlihazırda yaşadığı acıların üzerine yeni acılar eklemek yükünü hafifletir mi?"

Başımı salladım, hissizleşmişim. "Bilmiyorum, Ry. Bex tüm bunları bilmeyi hak ediyor. O benim en iyi arkadaşım."

Ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum bebeğim. İlk içgüdünün arkadaşını korumak olduğunu da biliyorum ama bunu ona söylemek onu korumak değil."

"Hâlâ bilmesi gerekiyor. Bir gün onun için fazla havalı olduğunuza karar verdiğiniz ve onu terk ettiğinizi düşünüyor." Biliyordum.

Haklıydı; Bex'e söylemek hayatlarının gidişatını değiştirmeyecekti ama yine de onu karanlıkta tutmak adil değildi.

"Haklısın ama bunu ona Court'un söylemesi gerekiyor. Olanlar *onların başına* geldi Maddie," dedi bana kararlı bir şekilde.

İçimi çektim, omuzlarım çöktü. "Haklı olmandan nefret ediyorum. Court'un cidden ona söylemesi gerekiyor. Eğer o , ben söyleyeceğim."

Bana okunamaz bir bakış attı.

"Uh uh," dedim parmağımı sallayarak. "Court'u korumak için kızlık kurallarını ihlal etmiyorum. İkimiz de sır saklamanın ne kadar zarar verici olabileceğini biliyoruz, karşınızdaki kişiyi korumaya çalışsanız bile. Dean gibi."

Kaşları çatıldı. "O pisliğin bununla ne ilgisi var?"

"O gün odanızın dışında bana zor anlar yaşattığını ya da kazaktan bahsetmiş olsaydım, nişan partisindeki karmaşadan kaçınabilirdik."

"Bebeğim, bu senin suçun *değil*. Sana güvenmeliydim," diye başını sertçe sallayarak karşılık verdi.

"Seni suçsuz bulmuyorum," diye kabul ettim, "ama hepimiz sırlar yüzünden incindik. Bex'in babasının bu işe karıştığını öğrenmesi yeterince kötüydü. Bizi korumaya çalıştığınız için kadınları karanlıkta bırakamazsınız. Karanlık Çağ'da değiliz Ry. Bex ve ben kötü bir haber aldığımızda solup dağılacak küçük çiçekler değiliz. Ama güvendiğimiz insanların bize dürüst olacak kadar güvenmemesi onlara olan inancımızı sarsıyor."

Şişesini bir kenara bıraktı ve beni battaniyemle birlikte kucağına aldı. Yüzünü boynumun kenarına gömüp derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum."

Göğsüne sarıldım, sıcaklığını ve gücünü içime çektim. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 53



OceanofPDF.com

RYAN

("Bundan emin misin?" Karım büyükbabamın ofisinin kapısından o kocaman mavi gözleriyle bana bakıyordu ve benim tek istediğim Yapmamız gereken onu yirmi dört saat boyunca saklandığımız kulübeye geri götürmek ve onu tekrar becermekti.

Sikim kot pantolonumun fermuarına doğru sarsıldı, çünkü karımın amı en sevdiğim bağımlılığımdı.

Bu kelimeleri her düşündüğümde beni tehdit eden baş döndürücü gülümsemeyi zar zor bastırdım.

Karım.

Her zaman sahiplenici bir pislik olmuştum ama Maddie'yle evlendikten sonra sanki bir şalter indirilmiş gibiydi. O yüzüğü parmağına takana kadar ne kadar sahiplenici olabileceğimi bilmiyordum.

Maddie benimdi. Tamamen benim. Ve şimdi onu güvende tutacak planlar yapıyorduk.

"Eminim Mads," diye söz verdim, elimi uzattım.

Hâlâ kuşkulu görünüyordu, babasının saklamasını emrettiği dinleme cihazını bana uzattı. Eğer Gary bir şey duymak istiyorsa, o zaman ona lanet gerçeği duymasına izin verirdim. Her kelimesini.

Yani, çoğunlukla.

Büyükbaba masasının diğer tarafında oturduğu yerden cihazı görebilmek için boynunu büktü. "Ben senin yaşındayken teknolojinin ne kadar ilerlediğine inanmak zor. İlk bilgisayarım bu odanın yarısı kadardı."

Başımı salladım. "Ve siz hâlâ taş kalma teknolojiyi kullanıyorsunuz."

Ash dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak, "Bir şeylerin peşinde olabilir," diye mırıldandı. "Büyükbabamın bilgisayarını internetten önceydi. Hacklenemez."

Büyükbabam bana sırıttı. "Gördün mü?"

Maddie, Linc ve Court'un içeri girmesine izin vermek için kapı aralığından geri çekildi. Gözleri benimkileri buldu, endişeli ve yumuşaktı. "İşiniz bitene kadar Bex ve Cori'yle "

Başımı salladım. Burada olmak istediğini biliyordum ama Gary'nin onun iyi bir casus olduğunu düşünmesi gerekiyordu. Grubumuza ve benim güvenime sızmayı başarmıştı, böylece gözünün önündekini göremeyecekti.

Mahkeme ve büyükbabam işe yaramıştı; birkaç saat önce avukatlarla görüşmüş ve Maddie'nin mirasının açılması için yapılması gerekenleri belirlemiştik. Birkaç gün sürecekti ama para hafta sonuna kadar hesabında olacaktı. Ondan sonra da Ash'le birlikte parayı Gary'nin hackleyemeyeceği bir offshore hesabına aktaracaklardı.

Odanın karşısına geçtim ve onu öptüm, tadına bayıldım. "İşimiz bitince gelip seni alacağım."

Biraz iç çekti ama gitmeme izin verdi, ben de ofise geri dönüp kapıyı kapattım.

Büyükbabam her birimize tek tek baktı. "Bundan emin miyiz?"

"Evet," diye tereddütsüz cevap verdim ve arkadaşlarım onaylarcasına başlarını sallayınca acımasızca gülümsedim.

Linc öne doğru eğildi ve Ash'i incelerken ellerini birbirine sürttü. "Her şey hazır mı?"

Ash dizüstü bilgisayarda birkaç tuşa dokundu ve sonra gülümsedi. "Evet." Gözleri benimkileri buldu. "Gitme zamanı."

Derin bir nefes alarak cihazın arkasını sıyırdım ve dedemin masasının kenarına sıkıştırdım.

Court sessizlik için elini kaldırdı, Maddie'nin cihazı saklayıp ofisten ayrılabilceği inandırıcı bir süreye kadar sessizce geri sayıyordu. Yaklaşık iki dakika sonra Court kapıyı açtı ve çarparak kapattı. Başlamam için bana başıyla işaret etti.

"Sen aklını kaçırmışsın," diye başladı Linc, sesi soğuk ve mesafeliydi.

Tam da planladığımız gibi.

Court, Linc'in yanına otururken, "Epik bir amcık olmalı," diye homurdandı.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, sözlerimin ardında gerçek bir sıcaklık vardı çünkü anlaşmış olsak bile duymak istediğim son şey arkadaşımın ağzından karımın amı hakkında konuşmaktı.

Kızgınlığımı hisseden Court sıırttı ve beni tersledi.

Derin bir nefes aldım. "Onu seviyorum, tamam mı? Onu benim tanıdığım gibi tanıyorsun. O... değişti."

"Bir sürtükten bir azize mi?" Ash bir kahkaha attı. "Ry, en iyi arkadaşım olduğunu biliyorsun ama hadi ama. Seninle oynuyor."

"Hayır, değil," diye ısrar ettim. "Büyükbaba, anlıyorsun. Sen ve Nana aşkıttınız."

"Ninen hiçbir zaman hayatımı mahvetmeye çalışmadı," dedi büyükbabam, sesini sertleştirirken bile gözleri parlıyordu. Gary'yi kandırmayı planlamamız hoşuna gitmişti. "Gary Cabot'un iblis yumurtasını ninenle kıyaslayamazsın. O kıza yüzüğünü verdiği hâlâ inanamıyorum. Çok hayal kırıklığına uğradı."

"Gary'ye bir anlaşma teklif edeceğim," diye başladım. "Hepimiz babamın bir pislik olduğunu biliyoruz ama tak etti. Maddie ve Corinne'i tehdit etti. Ona Cain Industries'deki hisselerimi satacağım ve babamın yaptığı yatırımları anlatacağım."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Ash tersledi. "Planın bu olmadığını biliyorsun."

"Yeni planım Maddie'yi güvende ve mutlu tutmak," diye yemin ettim, çarpık ruhumun her zerresiyle bunu kastederek. "Maddie'nin parasını alabilir ve sonra o şirketleri satın alıp Cl'in kontrol hisselerini alabilir. Yıl sonuna kadar babamın şirketinin sahibi olacak."

"Ve, ne? Sen ve Maddie meşhur gün batımına doğru yola mı çıkacaksınız?" Linc çizdi.

"Evet, onu *seviyorum*," diye cevap verdim, kendimi konuyu anlatmak için çaresiz görünmeye zorlayarak.

Büyükbaba derin bir iç çekti. "Biliyor musun, o kızın sana zarar vermesinden daha çok nefret ettiğim tek şey senin piç baban. Gary kötünün iyisi sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölüyorum," dedi büyükbabam kesin bir ifadeyle.

Gerçek buydu ama bunu aletime inen bir yumruk gibi hissettim. Yaklaşan ölümünü düşündüğümde her zaman olduğu gibi acı beni içten dışa yaktı.

Büyükbaba çenesini ovuşturdu. "Kız kardeşine bakmayı kabul edersen, vasiyetimi her şeyi sana devredecek şekilde yeniden düzenleyeceğim."

Ses tonumdaki kuşkuculuğu korurken bile ona sııttım. "*Yapacak mısın?*"

Gözlerini devirdi ve Gary'nin etkisi için sergilediğimiz performansa şaşıarak başını salladı. "Yapacağım. Eğer baban mahvolursa, benim param için Corinne'i sana karşı kullanamaz. Her şeyi sana bırakacağım."

Sırıtarak sandalyemde arkama yaslandım, çünkü bu anlaşma Gary için kaçırılmayacak kadar iyi olacaktı: babamı becerme ve bir ton para kazanma şansı.

"Maddie ve ben burada yaşayabiliriz," diye önerdim.

Büyükbabam gözlerimle buluştu ve birdenbire sadece kayıt cihazı için rol yapmıyorduk. "Bence ikiniz de burada çok mutlu olursunuz."

Başımı salladım, ses tellerimin etrafında bir duygu düğümü dolanıyordu. "Bunu çok isteriz."

Bir süre durakladı, isteksiz büyükbaba rolüne geri dönmeden önce beni anlamak için başını salladı.

"O zaman anlaştık," dedi büyükbabam derin bir iç çekerek. "Her şeyi sana devredeceğim. Yeni vasiyetnameyi avukatıma hazırlatacağım ama Ryan, umarım ne ."

Gary, Maddie'nin telefonundaki bu konuşmanın kaydını duyduğunda orada olmayı dileyerek ona gülümsedim. "."

BÖLÜM 54



OceanofPDF.com

MADDIE

(Corinne'in kıkırdamaları en sevdiğim seslerden biri olarak geçti. Bulaşıcı ve coşkuluydu, çünkü

En büyük kalpli minik kız tüm kıkırdadı.

Royal onu kucağına alıp etrafında döndürürken kahkaha sesleri mutfakta yankılandı. *Tüllü* sarı prenses elbisesi, tüm *Güzel ve Çirkin* fantezilerini yaşıyormuş gibi dalgalanıyordu.

Royal onu başıyla selamlayarak tekrar yere bıraktı. "Prenseler."

Corinne bir kahkaha attı. "Canavar." Hâlâ eğik duran başını okşadı. "Sen en iyi canavarsın, Royal."

Gamzeleri parlayarak ona sıırıttı. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel prensessin."

Bayan Wallace hoşgörülü bir gülümsemeye kapı aralığından dilini şaklattı. "Bu güzel prenses yatmadan önce büyükbabasıyla film gecesi yapmak istiyorsa yukarı çıkıp banyo yapmalı."

Cori geri çekildi ve adada oturduğum yerde bana çarptı. Bir kez daha sarılmak için Royal'in kollarına atılmadan önce dönüp bana aceleyle sarıldı.

"İyi geceler, Maddie. Seni seviyorum, Prens Royal!" Dans ederek mutfaktan çıktı.

Royal başını salladı, onun gidişini izlerken gözlerindeki şefkat hissediliyordu.

Boğazımı temizledim. "Onunla gerçekten çok iyisin."

Zırh gibi giydiği duvarların tekrar yerine oturmasını bekledim ama o bana gülümsedi.

"Harika bir çocuk," diye itiraf etti, yanıma gelip oturarak beni şaşırttı. "Bok kafalı bir babası var ama buralarda bu moda gibi görünüyor. Ama hâlâ masum. Hâlâ iyiyi görüyor."

"Diğerlerimiz gibi değil," diye mırıldandım.

Yavaşça başını salladı. "Evet. Geri kalanımız... Aslında hiç şansımız olmadı, değil mi?"

Tereddüt ettim. "Ryan bana biraz babandan bahsetti. Kardeşin hakkında."

Çenesi gerildi ama sözümü kesmedi.

"Her neyse, sadece üzgün olduğumu söylemek istedim." Sözcükler yetersiz geliyordu, pişmanlıklar muhtemelen taşıdığı acının yanında acınacak kadar önemsiz kalıyordu.

Yine de Royal beni şaşırttı. "Teşekkürler. King iyi bir çocuktı. Cori bana onu çok hatırlatıyor. Aynı masumiyet, aynı dünyadaki iyiliği görme biçimi."

"Phoenix'e nasıl bulaştın?" Kolumu tezgâhın üzerine koyup yanağımı avucuma yaslayarak sordum.

Geçmişı düşünerek kaşlarını çatı. "Ry sana Jasper'ın kendi küçük militan oğulları ordusuna sahip olma planından bahsetti mi?"

"Evet. Ama *burada* olduğunuza göre onun için çalışmadığınız açık."

Ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu Ash sayesinde oldu. Jasper'ın altından için kullanabileceğim bir koz buldu. Onu kardeşlerime yardım etmek için de kullandım ama o piç hâlâ annemizin boğazını sıkıyor. King ve bebek öldükten sonra bile-"

"Kız kardeşin, değil mi?" Sözünü kestim.

"Annemin sahip olduğu tek kız. Knight ve Castle'ın arasındaydı ama ölü doğdu." Yüzünün üzerinden karanlık bir gölge geçti. "Annem o olaydan sonra hiç iyi olmadı. Zaten hiçbir zaman çok güçlü olmadı, ama bebeğini kaybetmek kalan tüm mücadelesini öldürdü. Jasper ne isterse onu yapıyor ve bizi kendi iradesine boyun eğdirmek için onu kullanmaktan çekinmiyor. Rook bu yüzden donanmada SEAL oynamayı kabul etti ve Castle da bu yüzden on yedi yaşında askere gidebilmek için GED'sini erken bitirdi."

"Ama sen değil?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Ben değil. Bir daha asla. Ordudan ayrıldığımda Jasper'a onunla işimin bittiğini söyledim. Bishop da aynısını yaptı. Jasper bizden elini eteğini çekti, bizi yüz karası olarak nitelendirdi ve mali olarak bizi kesti." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Sanki onun parasına ihtiyacımız varmış gibi. Bir çukurda yaşayıp lağım suyu içmeyi tercih ederim."

Burnumu kırıştırdım. "Ben de yaptım. Kokuyu , hiç de fena değil."

Gülmeden önce bir dakika boyunca bana baktı. "Kesinlikle ablan gibi değilsin."

Sertleştım. "Madelaine'i tanıyor muydun?"

"Hayır. Jasper'ın gözünden düştükten sonra Court bana bir teklifle geldi. Phoenix'i kuruyorlardı, bana Linc'in babasının hisse senedi ve tahvillerden daha fazlasını alıp sattığı yan işinden bahsetti. Ordudayken girecek şeyler gördüm. Eğer dengeleri değiştirmeye ve bu süreçte Jasper ve arkadaşlarının canına okumaya yardım edebilirsem, ben de ."

Bana meraklı bir bakış attı. "Ryan'la birkaç yıl önce Court aracılığıyla tanıştım. Bishop'la beni buraya getirdiler -" elini odada gezdirdi "- ve büyükbabam bizi onlara yardım etmeye davet etti. Arkamıza hiç bakmadık ve Knight görev sırasında yaralandığında onu da yanımıza aldık. Rook ve Castle da bir gün görev süreleri bittiğinde Phoenix'e katılacaklar."

"Vay canına," diye mırıldandım, bu bilgi yığını özümsemiştım.

"Her neyse," diye devam etti, "geçen yıl Ry'a bir konuda yardım ediyordum. Onu almaya giderken Madelaine'i gördüm. Onunla hiç tanışmadım ama tanışmak zorunda da değildim. Ağzını açmadan şımarık, kendini beğenmiş sürtük diye bağırdı."

"Zor bir hayatı vardı." Kız kardeşimi savunmak zorunda hissettim, özellikle de bunu kendisi yapamadığı için.

Bana dik dik baktı. "Etrafına bak Maddie. Bu evdeki herkesin zor bir hayatı oldu. Ama hiçbirimiz bunun bizi tanımlamasına izin vermedik. Bunun üstesinden geldik ve daha iyi insanlar olmaya çalışıyoruz. Kız kardeşin bunu hiç yapmadı. Gary, Adam Kindell ve Beckett gibi adamların kendisini kontrol etmesine izin verdi ve bu yüzden öldü."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe bürünerek geri çekildim.

Hafifçe utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Bak, üzgünüm ama gerçek bu. Kız kardeşin-"

"Kaltağın teki," diye kestim sözünü soğuk bir şekilde, adadan uzaklaştım. "Farkındayım. Ama o adamların ona neler yaptığını da bilmiyorsun. Hiç şansı yoktu ve eğer babanı kendi oyununda yenerken onun yenemediği bir şey için bir tür ödül aldığını düşünüyorsan, o zaman sen sadece bir pisliksin."

Bir omzunu silkti, soğuk kayıtsızlık maskesi tekrar yerine oturdu. "Hiçbir zaman başka bir şey olduğumu iddia etmedim, ama duygularınızı incittiysem özür dilerim."

Ryan kapıda belirttiğinde hâlâ ona bakıyordum. Yüzündeki rahat gülümseme, odadaki gerginliği fark ettiğinde kayboldu.

" oluyor?" Bakışları benden Royal'e ve tekrar bana döndü.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve ona dönüp sıkıca gülümsedim. "Her şey gitti mi?"

"Her şey yolunda gitti ama sen üzgünsün," diye cevap verdi ve odayı geçip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri benimkileri aradı ve sonra Royal'e kaşlarını çatı. "Ne dedin lan sen ona?"

Bileklerini tutmak için ellerimi kaldırdım. "Sadece bir fikir ayrılığımız vardı."

Royal tabureden indi, ifadesi hâlâ taş gibiydi.

Ryan beni bıraktı ve Royal ile aramıza girdi. "O zaman bunu açıklığa kavuşturayım. O her zaman haklıdır." Başparmağını bana doğru salladı. "Anladın mı?"

"Mesaj alındı," diye onayladı Royal. Bakışları bana kaydı. "Sonra görüşürüz Maddie." Arka kapıdan çıktı.

Ryan'ın bakışları benimkilere kaydı. "Ne oldu?"

"Ben de aynen öyle dedim. Fikir ayrılığımız vardı." Başımı ovuşturma isteğime karşı koydum ama gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluştuğunu hissettim.

"Ne görüşü?" Bu işin peşini bırakmıyordu.

"Madelaine."

Ryan'ın dudakları birbirine yapıştı. "Onunla konuşabilirim-"

"İster inanın ister , aslında başkalarıyla olan anlaşmazlıkları kendi başıma halledebilirim," diye hatırlattım ona. "Herkes benimle aynı fikirde olmak zorunda değil."

Ben, Ryan."

"Hayır, ama seni üzdülerse, kendini daha iyi hissedene kadar kışlarına tekmeyle basabilirim," diye karşılık verdi, sadece yarı şaka.

"Ya da beni kulübeye geri götürürsün ve-"

Dudakları benimkilerle çarpıştı. "Keşke. Büyükbabam bizi gerçekten görmek istiyor."

Hayal kırıklığımı bir kenara ittim. "Her şey mı?"

Başını salladı, bir elini kolumdan aşağı kaydırıp ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Büyükbabasının ofisinin kapalı kapısının önünden geçtik. Evin arka tarafına giden koridorun köşesini dönene kadar şüpheyle baktım.

Ona sorgulayan bir bakış attığımda, "Ash cihazın kendi kendine çalışmasına izin vermemiz gerektiğini söyledi," diye açıkladı. "Gary şüphelenmesin diye içeri girip hiçbir anlamı olmayan birkaç şey söyleyeceğiz."

"Kulağa hoş geliyor."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Seni her zaman oraya götürebilir ve Gary'nin duymasına izin verebilirim-"

Ürperdim, ama iyi anlamda değil. "Hayır. Kesinlikle olmaz." Ses tonum beklediğimden daha sert çıkmıştı ama Gary'nin Madeline'in yıllardır uşağı tarafından istismar edildiğini bildiği anısına biraz fazla sert basmıştı.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim Maddie. demek istememiştim."

Uzun bir nefes aldım, Royal'le konuşmamdan dolayı kendimi hâlâ biraz ham hissediyordum. " değil."

Ryan beni durdurdu. "Hayır, öyle değil. Düşünmüyordum."

"Keşke sorunlarımız onaylamayan bir baba kadar basit olsaydı," diye homurdandım.

Nazik elleriyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Biliyorum bebeğim. Ama planı harekete geçirdik. Şimdi inançlı olmamız gerekiyor."

"Ne zaman bu kadar iyimser ve pozitif oldun?" Kestirip attım.

Göz kırptı ve "Hayalimdeki kızla evlendiğimde" diye mırıldanırken büyükbabasıyla ilk kez tanıştığım oturma odasının kapısını iterek açtı.

Yanaklarıma sıcaklık doldu ve Ryan'ın önündeki odaya girerken Bay Harris görmesin diye bağımlı eğdim.

Bay Harris, "Kapıyı kapatın lütfen," diye rica etti ve devam etmeden önce Ryan'ın bunu yapmasını bekledi. "Ryan, şurada bir dosya var. Rica ? Maddie, lütfen otur."

Ryan dosyayı almaya giderken ben de karşısındaki sandalyeye çöktüm. oturmadan önce dosyayı büyükbabasına uzattı.

Bay Harris dosyayı tuttu ve iç çekip dosyayı bana uzatmadan önce ağzının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Aldım, şaşkınlıktan kaşlarım çatılmıştı. "Nedir bu?" "Aç şunu," diye yanıtladı.

Göz Ryan'a baktım ama o başını salladı. O da en az benim kadar .

Dosyayı çevirerek açtım ve önümdeki kağıtlara baktım, MADELAINE CABOT'un sahibi olarak listelendiğini görünce kafam karıştı...?

Ryan omzumun üzerinden baktı, sonra kafasını kaldırdı. "Ne..."

Bay Harris ellerini kucağında kavuşturarak, "Planınız beni düşündürdü," diye söze başladı. "En çok sevdiklerimi bu şekilde korurum. Brookfield'i karına verirsem babanın nüfuzunu tamamen ortadan kaldırıyorum. Arazinin, ahırların ve üzüm bağının sahibi o olursa arazi ailede kalır."

"Bana Brookfield'ı mı veriyorsun?" Ona bakarak fısıldadım.

Başını eğdi. "Teknik olarak evet, ama Beckett artık onu elinden zorla almaya çalışamayacağı zaman Ryan'la paylaşmanızı bekliyorum."

"Büyükbaba." Ryan'ın sesi kesildi. "Ben..."

Bay Harris içini çekti. "Ölüyorum oğlum. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ninen ve ben mülkü torunlarımıza bırakmaya karar verdiğimizde Beckett'in Corinne'i kullanacak kadar duygusuz olacağını hiç düşünmemiştik ve şirket tüzüğüne göre mülk sahibinin kurucuyla kan ya da evlilik bağı olması gerekiyor. Eğer Madison Brookfield'ın sahibi olursa, Beckett ona asla sahip olamayacak."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Parmaklarım kâğıtları sıkıca kavradı. "Bu Ryan ve Corinne'in mirası."

Bay Harris kararlılıkla gözleri parlayarak, "Ve sizinki," diye cevap verdi. "Emin ellerde olduğunu biliyorum çünkü ilk içgüdü'n Ryan ve Cori'yi tartışmana dahil etmek oldu. Düşünmeden onları korumaya çalışıyorsun. Keşke Clara'm burada olsaydı da seni kendi gözleriyle görseydi ama onu tekrar gördüğümde torunumuzu evcilleştiren kadın hakkında her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Ama..." Çaresizce Ryan'a baktım.

"Geriye kalan tek şey imzalamanız," diye araya girdi Bay Harris. "Gary ya da Beckett'a bundan bahsetmemenizi tavsiye ederim. Bunu onları alaşağı etmek için cephaneliğinizdeki bir başka mermi olarak kullanın. İkisi de sonunda parçalandığında burada olup kendi gözlerimle göremeyeceğim için üzgünüm."

Ryan'ın başı öne eğildi ve elini tutmak için uzanmaktan kendimi alamadım. O da benimkini öyle sert sıktı ki neredeyse nefesim kesilecekti. Yıkılıp ağlayacak bir adam değildi ama en fazla bu kadar yaklaşabilirdi.

Ona koşulsuz sevgi ve destek veren birkaç yetişkinden biri olan büyükbabasını çok seviyordu. Ve onu çok ama çok yakında kaybedecekti.

Bay Harris'in gözleriyle karşılaştım ve bana yumuşak bir şekilde gülümsedi, Ryan ve Corinne'in bu kayıptan kurtulmaları için elimden geleni yapacağıma söz verdiğimde aramızda bir anlayış geçti.

Bay Harris sessiz bir aradan sonra boğazını temizledi. "Sanırım Corinne bir film gecesi için benim de katılmamı istedi. Bize katılmak ister misiniz? Tüm ailenin bir arada olması güzel olur."

İkimiz adına da cevap vermeden önce bakışlarım Ryan'ın üzerinde oyalandı. "Çok isteriz."

BÖLÜM 55



OceanofPDF.com

MADDIE

T Üç gün sonra, Ryan bizi Pacific Cross'a geri götürürken pencereden Los Angeles silüetinin geçişini izlerken iç geçirdim. Eli orta konsolda benimkini buldu. "Biliyorum." Yüzümü ona döndüğümde nişan yüzüğüm ve alyansım ışığa takıldı. "Sanırım bunu çıkarmam gerekiyor."

Direksiyondaki eli gibi dudakları da gerildi. Güneş ışınları ön cama vurduğunda kendi alyansı parladı. "Evet."

Telefonum gelen bir mesajla çınladı ve Bex olduğunu anladım. Dönüş yolunun çoğunda mesajlaşıyorduk ama uyuyakaldığını düşünmeye başlamıştım.

Aşağıya baktığımda, mesajın en iyi arkadaşşımdan değil, DNA'mın yarısına katkıda bulunan pislikten geldiğini görünce kalbim sıkıştı.

"Gary," diye mırıldandım, telefonumun kilidini açmadan önce Ryan'ın elini sıktım.

Araba saat 6'da yatakhanelizde .

"Görünüşe göre hiç vakit kaybetmiyor," diye ekledim, Ryan'a mesajda ne yazdığını aktarırken.

Çenesindeki bir kas patladı ve direksiyon simidindeki deri, sıkı tutuşunu protesto etmek için gıcırdadı. Gaza biraz daha sert bastığında motor kükredi.

"Bu gece beni görmek istediğini biliyorduk," diye hatırlattım ona, gözlerimi kapatmak istesem de sesimi sakın tutarak

öğleden sonra trafiğine girip çıkmaya başladı. "Planımız bu.

Acı dolu sert bir kahkaha arabayı doldurdu. "Yola devam edebilirim ve o senin kaybolduğunu anlamadan Tijuana'ya varmış oluruz."

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. "Sahilde yaşayabiliriz. Sen bir sörf dükkânı işletirsin, ben de sepet örerim."

Göğsünden gerçek bir kahkaha patladı. "Sepet örmenin sahip olduğun bir beceri olduğunu bilmiyordum."

Omuz silktim. "Öğrenebilirim. Diğer seçenek ise köşe başlarında beş dolara sakso çekmek. Oldukça iyi bir otoriteye sahibim, benimkiler, nasıl ? *Harika*."

En azından dün gece dizlerimin üzerinde ona tapınırken bana söylediği buydu.

Yüzünü buruşturdu. "Maddie, ."

"Biliyorum," diye iç geçirdim ekstra bir dramla. "Paylaşmıyorsun."

"Aslında, kendini küçümsediğini söyleyecektim. Sen *en az* on dolar değerindesin."

Göğsünü tokatlamak için elimi çektim. "Pislik."

Parmaklarımı tekrar yakaladı ve öpmek için dudaklarına götürdü. "Ama cidden, seni oraya göndermekten nefret ediyorum. Ben de gelebilirim-"

"Hayır," diye araya girdim, ses tonum sertti. "Ry, bunu konuşmuştuk. Gary'nin seni serçe parmağıma doladığıma inanması gerekiyor."

Homurdandı. "Pek de sayılmaz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Oh? Kudretli Ryan Cain sonunda evcilleştirildi mi?"

Alay etti ve bana bir bakış attı. "Evcilleştirmek mi? Hiç şansın yok. Ama bana yapacağımı hiç düşünmediğim şeyler yaptırıyorsun. Gary'nin gözlerinin arasına bir kurşun sıkıp işi bitirmem gerekirken, *senin* idare etmene izin vermek gibi."

"Harika bir plan," diye kabul ettim, sesim alaycı bir tonda çıkıyordu. "Eminim Beckett gününün geri kalanını Corinne'i koruyarak geçirecektir. Ve ben de hayatımın kalanını seni bir cam parçasının diğer tarafından görerek geçirmek istediğimi biliyorum."

"En azından eş ziyaretleri yapardık, bebeğim," diye bana güvence verdi.

"Hayatının gerçek aşkının hücre arkadaşın olduğunu fark edene kadar, Junior." Gözlerimi devirdim.

Kaşlarını çattı. "Düzenli olarak sikimin emilmesine olan ihtiyacımı karşılaştırarak sahip olduğumuz şeyi ucuzlaştırma. Junior'la aramızdaki şey tamamen biyolojik bir rahatlama."

"Sapkınlığın da ötesindesin," diye mırıldandım, bir gülümsemeyi zar zor bastırarak.

"Yaptığımız şeyin en iyi oyun olduğunu biliyorum," dedi sonunda, "ama Gary'nin neler de biliyorum. Karımın engerek çukuruna girmesi konusunda endişelenmeye hakkım var."

Yavaşça parmak eklemlerinin üzerinde gezindim. "Bunu kocamı ve yeni küçük kız kardeşimi korumak için yapıyorum. O yüzden kabullenin."

Kaşları çatıldı. "İşler çığırından çıkmadan önce Cori'yi oradan çıkarmalıyım."

Gerildim, korku içimi sarmaladı. "Brookfield'a sahip olmamın Cori'nin güvende olduğu anlamına geldiğini sanıyordum. Beckett onu miras için kullanamaz." Hafta sonu beni Brookfield'ın sahibi ve Bay Harris öldüğünde Harris ailesinin mirasının tek varisi yapan evrakları imzalamıştım.

Bay Harris'ten daha yaşlı olan avukat, tüm evrak işlerinin Pazartesi gününe kadar tamamlanacağı konusunda bize güvence verdi. Her Geyin bu kadar hızlı bir Gekilde bir araya gelmesine GağırmıĞtım, özellikle de hafta sonu tatilinde. Ama bu düşüncemi dile getirdiğimde Ryan bana çok sevimliymişim gibi gülümsemiş ve tatil gibi şeylerin yeterince para harcadığınızda engel olmaktan çıktığını hatırlatmıştı.

"Cori'yi hâlâ çok ama çok uzakta istiyorum," diye mırıldandı Ryan. "Beckett'in işler yüzüne patladığında sırf beni incitmek için ona saldırmayacağına güvenmiyorum."

"O zaman harekete geçmeden önce onun güvende olduğundan emin olacağız," diye söz verdim ve ona kararlılık dolu bir gülümseme gösterdim. Beklediğimi bildirmek için Gary'ye hemen bir mesaj attım, sonra koltuğa yerleştim ve kocamla geçirdiğim zamanın tadını çıkardım.

* * *

Alyansım olmadan parmağımı çıplak hissediyordum. Sadece birkaç günlüğüne takmıştım ama çok sevmiştim. Gary'nin gönderdiği araba evine giden uzun yolu dönerken ellerimi yumruk haline getirdim.

Evin önünde durduğumuzda güneş okyanusa karışmayı yeni bitirmişti. Şoför Bernard'ın kontağı kapatmasını ve kapımı açmasını bekledim. O açar açmaz dışarı çıktım ve omuzlarımı dikleştirerek savaşa hazırlandım.

Bernard bana, "Baban ofisinde bekliyor," diye talimat verdi.

Cevap vermedim, sadece başımı salladım ve içeri girdim. En üst basamağa çıktığımda Bayan Delancey kapıyı açtı. Yüzünde çok az duygu vardı ama gözlerinde bir hüznün parıltısı gördüğümü sandım.

"Merhaba canım," diye mırıldanarak kapıyı kapattı. Ses, geniş giriş holünde .

"Bayan Delancey." Onu soğuk bir kayıtsızlıkla karşıladım. Burada ne tür bir canavarın yaşadığını biliyordu ve oğlunu bilsem de yine de bana ihanet etmiş gibi hissediyordum. Kız kardeşime ihanet ettim.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye teklif etti, ben ceketimi alırken. omuzlarımdan kaydırıldı.

Başımı salladım ve koridorda ilerlemeye devam ederken onu başından savdım. Evin derinliklerine doğru yürürken topuklarım mermer fayanslara çarpıyordu. Gary'nin ofisinin kapısı açıktı ama telefonla konuşuyordu.

Kapı aralığında duraksayarak, daha fazla yaklaşımadan önce beni onaylamasını bekledim.

Masasının arkasından başını kaldırdı, beni görünce bakışları keskinleşti. "Wallace, seni sonra ararım." Telefonu kapattı ve gülümsedi. "Tatlım, evine hoş geldin. Umarım tatilin iyi geçmiştir?"

Tek bir kaşımı kaldırdım. "İyiden de öte, diyebilirim."

Dudakları seğirdi. "Oh? Kaydı dinledin mi?"

Alay ederek odaya girdim, telefonumu masanın üzerine ve onun karşısındaki sandalyeye sahipmişim gibi oturdum. Bacaklarımı çaprazladım. "Ryan bana nefes almam için alan tanısaydı olabilirdi."

Omuzları sertleşti, gözleri kısıldı. "Sence bir şeyden mi şüpheleniyor?"

"Hayır, daha çok doyumsuz gibi," diye tersledim, ona bir bakış attım. "Yemin ederim, tüm zaman boyunca benden uzak kaldığı tek an

Büyükbabasıyla buluştuğunda ve o zaman bile, beni aramaya gelmeden önce sadece birkaç dakika oldu."

Gary sırtıttı ve ben de içimi iğrenç duyguyu bastırdım. "Görünüşe göre onu tam istediğimiz yere getirmiştir."

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Umarım öyledir, çünkü daha ne kadar müşfik nişanlıyı oynamaya devam edebileceğimden emin değilim."

"Ben söylediğim sürece yapacaksın," diye tersledi ve meydan okuyan tavrımı biraz fazla ileri götürdüğümü fark ettim.

Sakince gülümsedim. "Sen nasıl , baba."

Beni izledi, bakışları o kadar araştırıcıydı ki sakladığımız her şeyi bilip bilmediğini merak ettim. Planladığımız her şeyi.

"O zaman dinleyelim," diye mırıldandı, telefonumun kilidini açtı ve kayıt uygulamasına gitti. Oynat düğmesine bastı ve kaydın başlamasına izin verdi.

Hepsinin konuşmasını dinlerken hareketsiz ve sakın kalmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. Linc ve Court'un öfkesine gülmek istedim. Ama kalbimde yankılanan Ryan'ın benim hakkımda konuşma şekliydi.

Sesindeki samimiyeti taklit etmek mümkün değildi ve Gary de aynı şeyi fark edince gülümsemesi giderek büyüdü.

Ryan'ın sesi bana tamamen aşıkmiş gibi geliyordu, kendini mahvedecek .

Kaydın bittiği anlaşıldığında, telefonumu masanın üzerinden bana doğru itti.

"Aferin Maddie," diye övdü, sesi neredeyse sıcak ve şefkatliydi.

Neredeyse.

Ryan "ın duygularına karşı kayıtsız mıyım gibi davranarak biraz ofladım, oysa gerçekte ona daha da açık oluyordum. "Duymak istediğin bu muydu?"

Başını salladı. "Yapmam gereken birkaç arama var. Neden anneni görmeye gitmiyorsun? Seni sorup duruyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "mi?" göğsümde çarpmaya başladı, nasıl olduğu konusunda endişelendim. "*Burada* mı?" Onu bir yerde kilit altında tuttuğunu sanmıştım. Kendi evinde değil.

Beni başından savmak için elini salladı. "Bayan Delancey size nerede olduğunu gösterecek."

Sandalyeden kalktım ve ellerimi yumruk yapmamak için kendimi zor tuttum. "Aslında geri dönsem iyi olacak. Ryan'ın ne kadar muhtaç olduğunu görüyorsun."

Gary eğlenerek homurdandı. "Açıkçası, ama daha işimiz bitmedi. Telefon görüşmelerimi yapacağım, sonra konuşuruz."

Kalırsam onu kızdıracağımdan şüphelenerek topuklarımın üzerinde döndüm ve dışarı çıktım. Bayan Delancey ön koridorda bekliyordu. Sıkı dudaklı gülümsemesi bir zeytin dalı gibi ama bunu kabul edecek duygusal kapasiteye sahip değildim.

Onun yerine, yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktım ve onu takip etmesi için bıraktım. Merdivenlerin başına geldiğimde, annemin bu devasa evin neresinde tutulduğunu hâlâ bilmediğimi fark ettim.

İç çekerek Bayan Delancey'ye döndüm ama o çoktan özür dileme turuna çıkmış gibi bana bakıyordu. "Madel-"

Bir elimi kaldırdım ve ona ters ters baktım.

"Yapma." İrkildi. "Özür dilerim. *Madison*."

Çenem sıkılırken dişlerim birbirine vurdu. "Benimle hiç konuşma demek istedim. Bana hangi isimle hitap ettiğin umurumda değil, yeter ki bunu kafanda yap. Annem nerede?"

Yanakları kızardı. "I..." Omuzları çöktü. "Seni anneni görmeye götüreceğim. Ama seni uyarmalıyım, o..."

"Uçmuş mu? Kafayı mı buldun? Bilinçsiz mi?" Parmaklarımı şıklattım. "Kendi kusmuğunun birikintisinde uzanırken mi? İnanın bana Bayan Delancey, annemi boktan mutfağımızın zemininde rastgele bir adamla sikişmekten rehabilitasyonun sonunda yarı normal hale gelmeye kadar akla gelebilecek her durumda gördüm."

Sessiz ve sert bir şekilde başını salladı ve etrafımda dolanarak beni odamın aksi yönündeki koridorda ilerletmeye devam etti. En sondaki kapıya ulaştığımızda cebinden bir anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı.

Boğuk bir kahkaha attım. "Vay canına. Onu kilitliyorsun ha?"

"Bu onun kendi güvenliği için." Bayan Delancey beni içeri almak için kenara çekildi. Ben kapıdan girer girmez kapıyı kapatmaya başladı. "Ben burada bekleyeceğim."

Gözlerimin aydınlık koridordan odanın karanlık iç kısmına alışması bir saniye sürdü. Çarşafları buruşmuş, yarısı yere sarkmış bir yatağın gölgesini seçebildim. Bir sandalye duvara yaslanmıştı ve önünde yan yatmış bir sehpa duruyordu. Oda çocukluğumdaki gibi ter, eski sigara dumanı ve umutsuzluk kokuyordu.

En iyi kararına rağmen, kapının yanındaki ışık düğmesine bastım ve odayı aydınlığa boğdum.

"Maddie!" Annem iç çamaşırlarıyla koşarak bana doğru gelmeden önceki tek uyarım keskin bir çığlıktı. Bir deri bir kemik kalmıştı, keskin açıları ve solgun rengi vardı. Ama kollarıma atılırken gülümsüyordu.

Ağırlığını yakaladığımda homurdandım, gözlerimi tavana çevirip güç için dua ettim.

Aklını kaçırmıştı.

Elleri beceriksizce yüzümü çerçeveledi, neredeyse gözüme sokacaktı. "Benim tatlı, tatlı bebeğim. Ona seni görmem gerektiğini söyledim ya da... ya da..."

Gary'ye ne tür bir tehdit savurarak ona bir şey yaptırabileceğini düşündüğünü merak ederek bekledim.

Dramatik bir el salladı ve benden uzaklaştı. "Oh, kahretsin. Geleceğini bilseydim temizlerdim." Tökezleyerek yatağa gitti ve yastık dağınıklığını düzeltmeye çalıştı.

Oda sıcak ve havasızdı. Vücut kokuyordu ve annemin günlerdir duş almadığını hissediyordum. Belki de daha uzun süredir.

Endişem ve kendimden nefret etme duygularımla birlikte tiksintimi de yuttum.

Benim yüzümden buradaydı.

Madelaine'in aptal planını asla kabul etmemeliydim.

Annem sandalyeye yığılıp sutyeninin askısı dirseğine kadar inerken, kalbim ağrıyarak ve ağırlaşarak yatak çarşaflarını düzeltmeye başladım.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandı annem, gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. Berbat durumdayım."

"Sorun yok anne," diye yumuşak bir sesle ona güvence verdim.

Göğsünden bir hıçkırık koptu. "Benden nasıl nefret etmezsin? Bu yüzden mi bu kadar uzun zamandır yoktun?"

Gözlerimi kapattım, kendimi onun boktan fırtınasına hazırladım. Bir dakika içinde sevinçten üzüntüye geçtik.

Bu da demek oluyor ki-

Bir şey yanından hızla geçti ve arkamdaki duvara çarptı. Geriye sıçradım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Bana ters ters baktı, göğsü o kadar sert inip kalkıyordu ki, göğüslerinin dantelli sütyen kaplarından nasıl olup da düşmediğini merak ettim. "Nankör sürtük. Baban çıkageldi ve sen onun sahip olduğu her şeye karşı koyamıyorsun, ha?"

Evet. Öfke vardı. Duygu ülçüsü tamamlanmıştı. "Nereden geldiğini ve senin için kimin orada olduğunu unutma. / seni hayatta tuttum. Bir evin ve yemeğin olmasını sağladım ..."

Her zaman yaptığım gibi onu boğdum.

Küçükken onun nutuklarını dinler ve elimden geldiğince her şeyi düzeltirdim.

Eğer bana aptal derse, eve tam not getirdiğimden emin olurdum.

Bana tembel dese, yaptığı her pisliği şikayet etmeden temizlerdim.

Şimdi... Şimdi her şeyi aşmıştım.

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Yatağını yapmayı bitirdim ve gitmek için döndüm.

"Hayır!" diye bağırdı. "!"

Kapıya yönelirken omurgamı dik tuttum.

Çaresiz eller beni yakaladı, beni burada tutmak için savaşıırken kollarımı tırmaladı.

"Maddie, *lütfe*." Kolumu dirseğimi patlatacak kadar sert bir şekilde çekerken bir başka boğuk hıçkırık. "Gitme bebeğim. Lütfen beni bir daha bırakma."

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Geri geleceğim anne, tamam mı? Ama gitmem gerek."

Yüzü gözyaşlarına boğuldu ve ben onu yakalayamadan dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırıkları odada yankılanıyordu.

"Anne, lütfe," diye fısıldadım. "Kendin yapacaksın-"

Boğuk bir öksürükle kustu.

"Hasta," diye bitirdim acımasızca, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Bir iniltiyle sürünerek uzaklaştı ve yere yığıldı.

"Anne." Onun tekrar pes edişini izlerken kalbim hayatımda yüzüncü kez kırıldı.

"Sadece git."

Kusmukla kaplı olmanın tanıdık kokusunu duymazdan gelerek yavaşça ayağa kalktım. "Anne-"

"Git!" diye bağırdı ve daha fazla gözyaşına boğuldu.

Kapıya doğru ilerlemek için kendimi zorladım. "Yakında görüşürüz anne," diye söz verdim.

Bayan Delancey koridorda bekliyordu. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Deli-"

Bir elimi kaldırdım. "Gidip duş alacağım ve üzerimi değiştireceğim. Ga-my *babama* birkaç dakika içinde aşağıda olacağımı misin?"

Başını salladı. "Elbette canım."

Onurlu bir şekilde oradan uzaklaşmak zordu -elbisemden damlayan safra tam olarak *klas bir* çığlık atmıyordu- ama Madelaine'in eski odasına doğru ilerlerken başımı dik ve omuzlarımı geride tuttum.

Kıyafetlerimi değiştirdim ve kendimi banyoya kilitledim. Duşun altında durana kadar gardımı düşürmedim, gürültü hıçkırıklarımın sesini bastırıyordu.

BÖLÜM 56



OceanofPDF.com

MADDIE

(Saatlerce duşta saklanabilirdim ama Gary ile işimi bitirmem gerekiyordu. Duygusal olarak tkenmiştim ve tek istediğim yatağa girip Ryan'ın kollarını üzerimde hissetmek.

Yatak odasına gitmeden önce giyinirken vücudum otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Madelaine'in makyaj masasına oturdum ve kendimi toparlamaya çalıştım. Ellerim gergin bir enerjiyle titriyordu, bu yüzden saçlarımı örmeye başladım, bazı uçları doğaçlama duşumdan dolayı nemliydi.

Üst ekmeceyi karıştırıp sa rgm sabitlemek için bir saç bağı ararken biri kapıyı çaldı. Ayağa fırladım ve dizlerimi açık çekmeceye çarptım.

"Kahretsin!" Dizimi ovmak için uzandığımda kelimeyi tıslayarak söyledim.

"İyi misin?" Bayan Delancey kapının diğer tarafından .

"Ben iyiyim," diye tersledim gereğinden biraz daha hararetle.

Boğazını temizledi. "Baban bilmek istiyor-"

"Hemen geliyorum," diyerek sözünü kestim. ekmeceyi iterek kapattım ama tabii ki sıkışmıştı. Tekrar ittim, daha sert, yerinden oynamadı.

Onu sktm ve "Oroşpu çocuğu" diye mırıldandım.

İşte o zaman çekmecenin bir kısmının parçalanmış olduğunu gördüm.

Hayır, *paralanmamıştı*. Tahtanın bir paneli yerinden fırlamıştı ve içinde bir şey vardı.

"Bu da ne böyle?" Fısıldadım, bir göz atmak için tahtayı hızla geri kaldırdım.

Küçük, düz, dikdörtgen bir SD kart. Kaşlarımı çatarak onu ışığa tuttum. Bu neden orada saklı olsun ki?

O zaman neden orada saklı *olmasın ki*? Kız kardeşim sırların efendisiydi.

Bu alana başka neler sakladığını merak ederek odaya göz gezdirdim.

Kapı bir kez daha çalındı, bu kez daha ısrarcıydı. "Maddie?"

Kartı sütyenimin içine soktum ve kalbim gümbür gümbür atarken hışımla odayı geçtim. Kapıyı çekerek açtım, biraz sinirli olmasam da sakın ve soğukkanlı görünmek için dua ediyordum.

Bayan Delancey şaşkınlıkla geri sıçradı. "Özür dilerim ama onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Madelaine'in çekiştirirken ona sarsak bir baş selamı verdim. Onu geçip aceleyle aşağı indim. Nefes almak için ofis kapısının önünde durdum ve sesler duydum.

"İyi iş çıkardın," diye övdü Gary'nin soğuk sesi birini.

"Teşekkür ederim, efendim. Tıbbi faturalarımı karşıladığınız için de teşekkür ederim.

Çok memnun oldum," diye cevap verdi erkeksi bir ses.

Sesi tanımaya çalışarak kaşlarımı çattım. Daha önce de duymuştum.

Gary güldü. "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol. O eller için planlarım var ve işlevlerini yerine getirebilmeleri gerekiyor."

Adam cevap olarak kıkırdadı. "Elbette efendim. Mısır pamuğunun ne kadar yanıcı olduğunu hafife almışım."

Bayan Delancey'nin merdivenlerden indiğini duydum ve Gary'nin kulak misafiri olduğumu anlamaması için hemen içeri girdim.

Kısmen kapalı olan kapıyı çaldıktan sonra içeri girmemi söylemesini bekledim. İçeri girdiğimde karşısındaki adama kaşlarımı çatarak baktım.

Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve gözlerinde tanıdık bir şeyler vardı. Soğuk bir bakışla beni izledi.

"Seni tanıyorum," dedim kendimi durduramadan.

Gary dondu kaldı, bakışları benden adama şüpheyile bakıyordu. Sonra birden rahatladı. "Madelaine'in şoförüydü. Onunla Michigan'da tanışmıştın."

"Evan," diye mırıldandım, onu hatırlayarak. O ilk gece beni kütüphaneden alıp Madelaine'e getirmişti. Bana demişti ki

onun şoförü ve erkek arkadaşıydı.

"Evet," diye yanıtladı Gary. "Bildiğiniz gibi Madelaine ile birlikte Yunanistan'a gitti. Evan kız kardeşinin öldüğü yangında yaralanmıştı. İyileşme sürecindeydi ama şimdi geri döndü ve çok da erken değil. Yapacak çok işimiz var."

Evan bana gülümsedi, bu ifade beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. "Sizi tekrar görmek güzel, bayan." Gary'ye döndü. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı efendim?"

"Hayır," diye yanıtladı Gary. "Gerçi kızımın birazdan yatakhaneye geri götürülmesi gerekecek. Bernard benim için başka bir işle uğraşüyor."

"Evet, efendim." Başını eğdi ve gitmeye başladı. "Ya Evan?" Gary seslendi.

Kapı aralığında durakladı.

Gary soğukkanlılıkla gülümsedi. "Bu durumla ilgilendiğiniz için tekrar teşekkürler."

Evan'ın ağzı yukarı kıvrıldı ve "Elbette efendim" diye cevap verirken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Çıkarken kapıyı kapattı.

Gary'nin bakışları üzerimde gezindi. "Annenle ziyaretin iyi geçti mi?"

Evan'ı görmekten duyduğum tedirginliği bir kenara ittim ve kendimi sakin, soğukkanlı Maddie'ye dönüşmeye zorladım. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Harikaydı. Bugün bir duşa daha ihtiyacım vardı."

Gary güldü. "Evet, o biraz dağınık."

Başımı salladım. "Öyle, ama daha önce görmediğim bir şey değil."

Dudakları sempati ile aşağı döndü. Ya da sosyopat kıçının sempati olarak saydığını düşündüğü her neyse. "Onunla birlikte büyümek çok zor olmalı."

"Bir değildi," diye cevap verdim, daha önce oturduğum sandalyeye otururken.

"Hayır, ama bence senin yetiştirilme tarzın tam da ihtiyacımız olan şeydi," düşündü ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ne de olsa son birkaç haftadır bana, kız kardeşinin tüm o acınası varoluşunda olduğundan daha fazla yardımcı oldun."

Tepki vermemek için kendimi zor tuttum. "Oh?"

"Az önce bir arkadaşım ile telefonda konuştum," diye beni bilgilendirdi. "Görünüşe göre Beckett yavaş yavaş birkaç kârlı ilaç ve teknoloji girişiminin hisselerini satın alıyor. Kendi şirketini tehlikeye atacak kadar."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Nasıl yani?"

Gary umursamaz bir el salladı. "Ayrıntılar önemli değil, ama bu şirketlerin isimlerini biliyorum ve onları doğrudan satın almak için işlemlere başladım bile. Ama bunun işe yaraması için senin bir şeyler yapman gerekiyor."

"Tabii ki." Bu kadar kolay yalan için kendimi korkutmaya başlamıştım. Tanrıya şükür yalan makinesine bağlı , çünkü o şey kafayı verdi.

"Ryan'ı düşünüy öne alması için cesaretlendirmeliyiz. Sana ne kadar aşık olduğunu düşünürsek bu zor olmamalı. *Senin* ve yaşlı Harris'in parasına erişmemiz gerek. Bu servetlerle mutlak kontrole sahip olacağız. Cainler düşecek."

"Ve ben de istemediğim bir kocayla baş başa kalacağım," diye . Bana sıırttı. "Uzun sürmeyecek."

Damarlarıma buz doldu.

"Evan şoförlerimden biri olmaktan çok daha fazlası. Benim için... hassas meseleleri de hallediyor," derken baş döndürücü bir gülümsemeye büründü. "Birkaç ay içinde, tüm evrak işleri tamamlandığında, Ryan Cain'i ikimizin de hayatından sonsuza dek çıkarmamıza yardım edecek."

Başım dönerken görüşüm bir anlığına dalgalandı. Ryan'ı öldürmekten bahsediyordu.

İçimdeki her şey bu fikre karşı çığlık atıyordu ve zıplayıp çıplak ellerimi onun kalın boynuna dolamamak için ellerimi kolçaklara doladım.

"Madison." Gary'nin keskin sesi havada çatırdadı ve ben sıçradım. Kıkırdadı. "Şimdiden özgür bir kadın olarak yaşamayı mı hayal ediyorsun?"

Omuz silkerken dudaklarıma ince bir gülümseme yerleştirdim. "Belli ki."

"Her şey sırayla," diye mırıldandı. "Avukatlarıma şirketleri almamız için gerekli evrakları . Varlıkları tasfiye edip parayı bulabilirim ama senin ve Ryan'ın fonlarına erişebilmemiz için düşünün yıl sonuna kadar gerçekleşmesi gerekiyor. Bu mümkün mü?"

"Kesinlikle." Keşke bunun gerçekten ne kadar mümkün olduğunu bilseydi.

"Hızlı hareket edeceğiz ve Ryan'ın sana odaklanmasını sağlamalısın." Bana eleştirel bir gözle baktı. "Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yap ve

Memnun oldum. Her dersini kaçırmam umurumda değil çünkü her dersinde onun sikini yalamak için sıranın altına saklanıyorsun, mı?"

Bu adamın hiç sınırı yoktu. "."

"Beckett Cain'in bu hafta konseyiyle yılsonu toplantısı var." Avuçlarını birbirine sürttü, heyecanlı görünüyordu. "Toplantıyı basmayı ve ona yeni patronu *olduğumu* söylemeyi planlıyorum."

"Görünüşe göre her şeyi ," diye mırıldandım.

Başını salladı. "Şimdi git. Gözleri kaymaya başlamadan önce okula ve o çocuğun yatağına dönmen gerek."

Benim de gözlerim kısıldı ve ayağa kalktım. "Bunu yapabilirim ama Ryan'a bir şey olmadan önce bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum."

Durdu, bakışları şüpheyeye dönüştü.

Kıkırdadım ve bir omzumu silktim. "Öldüğünde orada olmak istiyorum. Bu işin arkasında benim olduğumu bilmesi gerekiyor."

Gary'nin dudakları hınzır bir gülümsemeyle geri çekildi. "Elbette tatlım. Bunu gecikmiş bir düşün hediyesi olarak düşün."

Parlak bir gülümsemeyle ona göz kırptım ve sanki az önce tüm dünyamı yok etmekle tehdit etmemiş gibi kapıdan çıktım.

Evan dışarıda arabanın yanında beni bekliyordu. Kapıyı açtı ve ben de ellerimin titrediğini görmemesi için dua ederek arabanın arkasına bindim.

Bakışlarım direksiyonun etrafındaki ellerine gitti ve bir elinin arkasını saran ve gömleğinin kolunun altında kaybolan yanık izlerini gördüm.

Yüzümü buruşturarak arkamı döndüm, bu geceki olayları kafamda evirip çevirirken yara izlerinin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordum. Arabayı sürerken düşüncelerimin içinde kayboldum ama Evan'ın elindeki yara izlerine bakmaktan kendimi alamadım.

Gümüşü pembe teni, sokak lambasının altından her geçişimizde benimle alay ediyor gibiydi. Gözlerimi kaçıramıyordum ve Evan arabayı yurdun önüne çektiğinde midem kazınmaya başlamıştı.

Aynada gözlerimle buluştu ve kalbimin güm güm atışını duyup duymadığını merak ettim. "İyi geceler, Madison."

Uyuşmuş dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurdum ve kendime bunun hâlâ bir oyun olduğunu hatırlattım. Hâlâ oynamak zorunda olduğum bir oyun.

Ve kazan.

"Ben Bayan Cabot," diye cevap verdim, bakışlarıyla buluştuğumda ses tonumdan buz sarkıtları damlıyordu. Aynada birbirimize bakarken nefesim göğsümde sıkıştı.

Bu meydan okuma karşısında gözleri parlıyor gibiydi. "İyi geceler *Bayan Cabot.*" Başını eğdi ama bu hareket saygılı olmaktan çok alaycı görünüyordu.

Her neyse.

Kapıyı iterek açtım ve kapıyı çarpmadan önce arabadan dışarı süzıldüm. Düşüncelerim kontrolden çıkmaya başladığında bile yurdumun ön kapısına doğru ilerlerken adımlarımı düzgün ve ölçülü .

Madelaine, Evan ile Yunanistan'a gitmişti. Madelaine

Yunanistan'da bir yangında ölmüştü.

Evan'ın ellerinde yanık izleri vardı. O

da yangının içinde kalmış olmalı.

İçinde... ya da *başlattı*. Gary, zamanı geldiğinde Evan'ın kendi emriyle Ryan'ı öldüreceğini açıkça itiraf etmişti.

Kapıyı açarken ellerim titredi ve arabanın uzaklaşmaya başladığını duydum. Nefes verirken göğsümden titrek bir nefes çıktı, Gary'nin sözleri zihnimde bir döngü halinde çalıyordu.

Bu durumla ilgilendiğiniz için tekrar teşekkürler.

Elim asansörün düğmesine gitti ama asansörün geldiğini tam olarak fark edemeyecek kadar kendimde değildim. Bir şekilde arabanın içindeydim ve gerçek çöktüğünde bacaklarım tutmaz oldu.

Babamın emriyle kız kardeşimi öldüren adam tarafından eve bırakılmıştım.

BÖLÜM 57



OceanofPDF.com

MADDIE

Ben kapıma kadar geldim ama ne yapacağımdan emin olamadan durakladım. Benim aklım oldu a kaotik Dağınıklık . kırık düşünceler ve lanet

Gerçekleştirmeler.

Gary, Madelaine'i öldürmüştü.

Bay Harris de aynı şeyi söylemişti, hatta ben de buna inanmıştım ama şimdi bunu görmezden gelemezdim.

Kız kardeşimin ölümünden babamın sorumlu olduğunu iliklerime kadar biliyordum.

Ve şimdi Ryan'ı öldürmeyi planlıyordu.

Dikenli tel göğsümü sarmış, çığlık atmaya hazır olana kadar ciğerlerimi ve kalbimi kesiyordu.

Bir elimi kapının pervazına dayadım ve kendimi nefes almaya zorladım, tabii ki bu sırada kapı açıldı.

Bulanık gözlerle yukarı baktığımda Ash'in yüzünü görünce şaşırdım.

"Hey, duyduğumu sandım-" Gözleri büyüdü ve beni hızla yatakhaneye çekti. "Tanrım, Maddie. Bekle biraz." Bir cihazı vücudumda gezdirdi ve yerleştirilmiş olabilecek herhangi bir böcek olup olmadığını kontrol etmeden önce sormasına gerek kalmadan telefonumu uzattım.

Hiçbir şey tetiklenmeyince Ash yüzümün yan tarafına dokundu. "Ne oldu lan? Ryan banyoda."

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diye fısıldadım kapıya yaslanarak. Gözlerimi tavana diktiğimde başım arkaya yuvarlandı. "Herkes nerede?"

"Bex odasında. Court ve Linc evde ama herkesi buraya getirebilirim."

"Hayır, ben-" Kendimi durdurdum. "Aslında mı? Evet. Sanırım herkesin bunu duymaya ihtiyacı var."

"Ah, kahretsin," diye tısladı, bir elini ensesinde ovuşturarak. "O kadar kötü, ha?"

Ryan çıldırdığımı görmeden önce kalbimin düzensiz ritmini kontrol etmeye ve kendimi toparlamaya odaklanırken sadece başımı sallayabildim.

"Ne oldu lan?" Ryan'ın sesi odanın içinde gürledi.

İçten içe irkildim. Kendimi toparlamak için çok fazla.

Ryan Ash'i önümden çekerek önümde durdu, sert elleri yüzümü sonsuz bir şefkatle çevreliyordu.

"Maddie, konuş benimle," diye ısrar etti, sesi çaresizliğe yaklaşıyordu. "Ne oldu? Kahretsin, neden farklı kıyafetler giiyorsun?"

Üzerime geçirdiğim sade yeşil elbiseye ve krem rengi babetlere baktım. "Çünkü annem diğer kıyafetlerimin üzerine kustu."

Kaşları havaya kalktı. "Anneni mi gördün? Bu yüzden mi-"

"Gary Madelaine'i öldürdü," diye ağzımdan kaçırıldım.

İçindeki her kas gerildi. "Ne?"

"Bunu sana o mu söyledi?" Ash, Ryan'ın omzunun üzerinden sordu.

"Tam olarak değil." Ash'e bakmadan önce alnımı ovuşturdum ve iç çektim. "Diğerlerini aradın mı? Herkesin bunu duyması gerek."

Ash başını salladı ve telefonunu acımasızca arka cebine soktu. "Evet. Yoldalar."

"Maddie," diye tersledi Ryan, başımı çevirip gözleriyle buluşmamı sağladı. "İyi misin?"

"Bana zarar vermedi, yemin ederim. Çıplak elleriyle yeni bir gerdanlık için beni ölçmedi," diyerek temin ettim ve parmaklarımı bileklerine doladım.

Ryan nefes nefese kaldı, gözleri parladı. "Hiç komik değil, Mads."

Hâlâ titriyordum, hâlâ kendimde değildim ve beynim cidden kuru bir mizahla bu durum üzerinde bir çeşit kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyordu.

Gece. Derin bir nefes aldım ve ona "Gary her şeyi aldı ama belki biraz fazla iyi aldı" dedim.

Ash beni görmek için Ryan'ın sırtına yaslandı. "Nasıl yani?"

"Cidden çocuklar, her şeyi iki kez açıklamamak için diğerlerini bekleyebilir miyiz? Bir içkiye ve nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım var." Gözlerimi Ryan "a diktim ve sesimi alçalttım. "Ryan, yemin ederim kimse bana dokunmadı. Annem kafama bir bardak fırlattı ama nişan alması hâlâ berbat."

"Tanrım," diye mırıldandı, beni kollarına çekti ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken güçlü bedeninde bir titreme hissettim, sanki iyi olduğumu kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Biri kapıyı çalana kadar beni tuttu ve sonra beni kanepeye çekip kucağına oturttu. Ona eğlenen bir bakış attım, ama o sadece kaşlarını çattı, uzaklaşmaya çalışmam için beni cesaretlendirdi.

Ash, Bex için kapıyı açtı. Ela gözleri hemen beni buldu. "Ne oldu?"

"Uzun hikâye," diye mırıldandım. "Diğerlerini bekliyoruz."

Court ve Linc'in gelmesi uzun sürmedi. Herkes bir yere yerleştikten sonra derin bir nefes aldım ve Gary ile olan her şeyi itiraf ettim. Ryan'ın bana sırılsıklam aşık olduğunu satın almasından Phoenix'in kurduğu tüm paravan şirketleri ele geçirmeyi planlamasına, Madelaine'in ölümündeki rolüne ve nihayetinde Ryan'ı öldürmesine kadar.

İşim bittiğinde uzun bir süre kimse konuşmadı. Linc sersemlemiş bir ifadeyle, "Lanet olsun," diye .

"Kendi kızını öldürdüğüne inanamıyorum. Bu psikozun da ötesinde bir şey," dedi Bex endişeli bir ifadeyle.

Alt dudağımı çiğnedim, Ryan kollarını bana daha sıkı sararken bile midem düğümleniyordu.

Court çenesini ovuşturdu. "Ama Madelaine'in ölmeden önce yaptığı her şeyi biliyor mu? Phoenix ve bizim hakkımızda?"

Ash başını salladı. "Şüpheli. Paravan şirketler sadece bunlar ve Phoenix'in bunlarla olan ilişkisini gizledim. Tüm varlıkları teknik olarak Phoenix'in elinde ama kimliklerimizi özel olarak sakladık.

Elimizden geldiğince. Ve gerçekten bilseydi, bu numarayı sürdürmesi için hiçbir neden kalmazdı diye düşünüyorum."

"Ama Gary bu şirketleri satın almak istiyorsa, sahiplerini aramaya gelecektir ve bu da biziz," diye hatırlattı Court ona acımasız bir gülümsemeyle. "Kabuk oyununun sorunu kabukların çatlayabilmesidir ve biz kırılma noktasına çok yakınız. Bunu daha fazla sürdüremeyiz. Birileri bunu fark edecek."

"Özellikle de O'Shea ortadan kaybolduğundan beri," diye mırıldandı Ryan. "İşinde iyiydi ama dikkatini dağıtmak da kolaydı. Babamın tutacağı bir sonraki avukat muhtemelen görmezden gelmeyecektir. Eğer araştırırlarsa, boku yeriz."

Başımı eğerek, "Dean'i ortaya çıkarmakta bu yüzden bu kadar tereddüt ettin," diye fısıldadım. "Her şey iskambilden bir ev ve onu denklemden çıkarmak temeli sarstı."

Ryan'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda alev alev parlıyordu. "Sen buna değersin." Sonra bakışları Bex'e kaydı. "İkiniz de değersiniz."

"Ama bu bir sorun," diye mırıldandı Bex, mutsuz görünüyordu.

"Şart değil," diye çekindi Ash, düşünürken kaşları birbirine çarpıyordu. "Hepsine sahip olmak için son bir sahte şirket kurabilirim. Gary tüm parasını o şirkete yatırır, biz de şirketi feshetmeden önce tüm fonları Phoenix'e aktarırız."

Ryan, "Bu hâlâ Phoenix'in halka açılacağı anlamına geliyor," dedi. "Buna hazır mıyız?"

"Hayır, ama ." Ash dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bir hafta içinde mi?" Linc inanamayarak sordu. "İmkânı yok. Ayrıca, Beckett ne olacak? Hâlâ bir tehdit olmaya devam edecek ve onu sonsuza dek kapatmak için ihtiyacımız olan CI hisselerini asla alamayacağız."

Bex homurdandı. "İki şirket kuramaman çok yazık." Ash yavaşça ona döndü. "Neden?"

Bir omzunu silkti. "Eğer her ikisi de farklı bir şirketin kontrolünü ele geçirmek için mücadele ediyorsa, birbirlerini izlemekle o kadar meşgul olacaklardır ki sizin arka planda hareket ettiğinizi görmeyeceklerdir. Beckett'a Gary'nin harekete geçmeye hazırlandığını haber verin, o da elinde avucunda ne varsa o şirkete yatırsın, Gary de aynısını yapsın."

"Huh." Ash onun söylediklerini düşünüyor gibiydi.

Court yavaşça, "Bu, hiçbirini kontrol edemeyeceğimiz çok fazla değişken demek," diye söze başladı. "Ne Gary'nin ne de Beckett'ın şirket profillerini gerçekten araştırmaya karar vermemesini ummak zorundayız, yoksa satın aldıkları şeyin var olmayan bir fikir olduğunu görürler."

Ash isteksizce başını salladı. "Zaten pek de önemli değil. Beckett'ın kontrol etmek için zaman bulacağı yepyeni bir şirket ve konsept yaratmak için yeterli zaman yok. Ben bile o kadar iyi değilim."

"Yani hâlâ sıçtık mı?" İçimi çektim.

Ryan'ın başparmağı koluma dokundu. "Hayır." Ama sesi tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu.

Ash gözleri parlayarak, "Artık bir önemi yok," diye cevap verdi. "Bunu kullanabiliriz. Bence Bex'in fikri doğrudur ama yaklaşımı yanlış."

Bex'in gözleri büyüdü. "Ben mi yaptım?"

"Nasıl?" Ryan sordu.

Ash onu işaret etti. "Beckett'a Gary'nin ne planladığını söylemelisin."

"Bekle, ne?" Tısladım, çenem açık kaldı.

"Bunu neden yapayım ki?" Ryan Ash'e aklını kaçırmış gibi baktı, ki öyle de .

Ash gözlerini devirdi, ne düşündüğünü hemen anlamadığımız için sinirlenmiş görünüyordu. "Beckett'ın satın alması için sakladığımız son bir paravan şirketimiz var, değil mi?"

"Doğru," diye temkinli bir şekilde kabul etti Ryan. "Gary'nin göreceği kişi Beckett'ın altından satın almayı planladığı diğer sahte şirketlerin kontrolünü elinde tutuyor."

"Bugün Salı gecesi ve Cain yönetim kurulu toplantısı Cuma sabahı. Gary şirketler için mevcut hisse senedi opsiyonlarını karşılayacak parayı bir araya getirebilir, ancak ana şirkete ulaşacak sermayeye asla sahip olamayacak. olsa bile? Bürokrasiye takılır ve oyalanırız."

"Ama Beckett-" diye başladı Court.

"Ryan Beckett'a gider ve ona Gary'nin planını anlatır." Ash en iyi arkadaşına bakarken gözleri parladı. "Maddie'nin babasına sırtını döndüğünü satıyorsun. Gary ile yaptığımız planın aynısını kullanacağız ama tersini. Babana Maddie'nin sana nasıl aşık olduğunu anlatacaksın."

Evlenir evlenmez güvenini tek başına sana devretmeyi planladığını söyle. Hatta belki de kaçıktan ve Gary ile ilişkisini kesmekten bahsettiğini ima edebilir."

"Ama Beckett ve Madelaine Ryan'a tuzak kurdular. Onun kendisine aşık olduğunu asla yutmaz," dedi Bex, kararsız görünerek.

"Doğru, ama Beckett Madelaine'in Gary'den ne kadar nefret ettiğini de biliyor," diye düşündüm. "Babasına atmak için Ryan'ı oynamasına göz yumabilir. Hatta Beckett onun hâlâ Lainey ile ortak olduğunu bile düşünebilir. Gary ve Ryan'ı devre dışı bırakırlar."

Ash bilmiş bilmiş sırttı. "Gary'yi ifşa ederek Beckett'ın her şeyi yapmasını sağlayacağız. Gary'nin önüne geçmek için elinde kalan her şeyle bu son şirketi satın alıyor ama aslında yaptığı şey tamamen batmak. Her ikisi de yüzde ellisine sahip olacakları bir şirkete yatırım yaparlar ama satın aldıkları tek şey bir kağıt parçasıdır. Bir hamlede *ikisine* de sahip olacağız."

"Beckett'ın Ryan'ın sözüne inanacağına güveniyoruz," dedi Linc, ses tonu kuşkuluydu. "Geleceğinin canı cehenneme diyecek kadar Maddie'ye aşık olduğuna."

Ryan sırttı ve çenemi öptü. "Hiç zorlama değil."

Ona daha da sokulduğumda karnımdaki ısı kıvrıldı.

Linc gözlerini devirdi. "Anladık kardeşim. Kızı elde ettin ve bu süreçte taşaklarını kaybettin."

Linc'e sırttım. "Sizi temin ederim ki taşakları sağlam ve işlevsel."

Ryan bir kahkaha atarken Linc'in çenesi düştü.

"Ryan'ın taşakları hakkında konuşmayı bırakıp konumuza dönebilir miyiz?" Bex kıkırdarken Court gözlerini devirdi.

Ash kanepenin kenarına oturdu ve Ryan'a baktı. "Beckett'ın Gary'ye olan nefreti her şeyden daha büyük. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyi yok. Eğer kışının üstüne otursa, Gary ona üstünlük sağlayacaktır. Sence bunu ona yutturabilir misin?"

"Evet." Ryan yavaşça başını salladı ve bunu babasına nasıl anlatacağını düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

"Ama Beckett durup neler olup bittiğine bakarsa, oyuna getirildiğini anlayacaktır. Gary'ye bile verebilir," diye karşı çıktım başımı sallayarak.

Ash yüzünü buruşturdu. "Bu bir risk, biliyorum. Ama ikisinin de hemen ortadan kaldırılmasını istiyorsak elimizdeki tek gerçek oyun bu. Siz ikiniz toplantıda evliliğinizi açıklayın. Toplantı sırasında Phoenix'i halka açacağız ve Beckett ile Gary'nin satın tüm şirketleri kontrol ettiğimizi açıklayacağız."

Ona bakakaldım. "Cain yönetim kurulu toplantısında halka açıklamamızı mı istiyorsun? Gary ve Beckett'in önünde?"

"Delirdin mi sen?" Court ona bakakaldı.

"Ash, bilmiyorum..." Ryan tereddüt etti, kararsız görünüyordu.

Ash ne söylemesi gerektiğini anlamak için bir süre düşünürken yere baktı. "Çocuklar, buraya kadar. Beckett ve Gary'yi alt etmek için başka bir şansımız olmayacak. Gary bu anlaşmayla kendini sonuna kadar güçlendiriyor. Beckett'a da aynısını , pes edecekler. Başka seçenekleri kalmayacak."

Linc dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti. "Tamam, Beckett ve Gary'yi saf dışı bıraktık ama hâlâ bir sorunumuz var. Phoenix'in halka açılması babamın -ve Court'un- öğreneceği anlamına geliyor. Tüm sürpriz unsurlarını kaybedeceğiz."

"İdeal değil," diye kabul etti Ash acımasızca, "ama şu anda Gary ve Beckett'ı tamamen durdurmanın tek yolu bu. Zamanımız kalmadı."

Court, "Gary ve Beckett'ı durdurmak işin sadece yarısı," diye karşı çıktı. "Babam ve Linc'in-"

"Ruslarla bir anlaşma yaparak mümkün çok sayıda kadın ve çocuğu geçirebilecekleri bir boru hattı açabileceklerine güveniyorlar." Ash ona ters ters baktı. "Ama anlaşma Beckett ve Gary'nin sağlayacağı paraya bağlı. O fonlar olmadan hepsi mahvolur."

"Ama bu Maddie ve Ryan'ı ateş hattına sokmaz mı?" Bex usulca sordu. "Eğer yönetim kurulu toplantısında larsa, bir oda dolusu pislikle karşı karşıya kalacaklar."

"Hepimiz orada olabiliriz," diye Ash.

"Tanrım," diye tısladı Linc, kızgın bir ifadeyle kendini kanepeye geri attı. "O zaman Court ve ben babalarımızla *aramızdaki* ipuçlarını kaybederiz ve kör uçuşa geçeriz. Ash artık kitaplar üzerinde çalışmayacak... Rakiplerimizin bir sonraki hamlelerini bilmenin avantajı olmadan bir savaşta mücadele edeceğiz."

Ryan'ın kasvetli bakışları odadaki her bir adama yöneldi. "Bunu oylamamız gerekiyor."

"Hayır," dedi Linc hemen. "Evet, Gary ve Beckett'ı ortadan kaldırırız ama Phoenix babamı alt etmeye hazır değil. Henüz değil. Ruslarla işler kötüye gitse bile, onu alt etmemiz için hâlâ çok fazla gücü var."

Court en iyi arkadaşına baktı. "Katılıyorum."

"Ben devam edelim derim," diye tekrarladı Ash. "Ry, bunun doğru oyun olduğunu biliyorsun."

Ryan bana baktı ve yavaşça başını salladı. "Ash'e katılıyorum." Bex alt dudaklarını ısırды. "Berabere kalınca ne olacak?"

Linc alay etti. "Büyükbabayı arama zamanı. O eşitliği bozar." Bex'e baktı ve ifadesi biraz yumuşadı. "Phoenix'i kurduğumuzda her birimiz yüzde yirmi iki buçuk almıştık. Büyükbabam kalan yüzde 10'u aldı. Eğer iş o noktaya gelirse, eşitliği bozabilecek birine ihtiyacımız vardı."

"Tamam, onu arayacağım," diye mırıldandı Ryan, telefonunu çıkarmak için beni kucağından indirirken.

"Dur," dedi Court sert bir şekilde, bakışları bana doğru kayarken. "Onun için hazırladığımız belgelerde imza attığı tek varlık Brookfield değildi. Maddie'ye Phoenix'teki hisselerini de verdi."

Court'a ters ters bakarken kızgın görünen Ryan hariç herkes bana döndüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin? Bunu oraya gizlice mi soktun?"

"Büyükbabamın istediği buydu," diye karşı çıktı Court. "Ryan, adam-"

Ryan, "Sakın söyleme," diye kükreyerek ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Onu izledim, onun için duyduğum endişe bu yeni olay karşısında duyduğum güvensizlikle karıştı. Sonunda Court'a odaklandım. "Neden ikiniz de bize söylemediniz?"

Court'un dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse, çünkü kimse bunun hemen önemli olacağını düşünmedi. Son dakikada yapılan bir eklemeydi. Büyükbabam hisseleriyle ilgilenildiğinden emin olmak istedi. Aslında Corinne için ama Phoenix tüzüğüne göre hepimiz şirkette eşit hisseye sahip olmalıyız. Tek seçenek

Cori için Beckett, tarafsız bir kişi ya da Maddie'ye güveniyorlardı. Büyükbabam Maddie'ye güveniyor."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, bunalmış ve hazırlıksızdım. Ne karar verirsem vereyim, bunu Corinne için yapıyordum. Kendim için değil, Ryan için değil... Ona en çok yardımcı olacak şeyi yapmalıydım.

"Bence Ash'in planı en iyisi," diye itiraf ettim sonunda isteksizce.

Linc alayla homurdandı ve başını salladı. "Sanırım Ryan'ın tarafını tutmana şaşırmamalıyım."

"Bu da ne demek şimdi?" Ryan patladı, arkadaşıyla yüzleşmek için dönerken gözleri parladı.

Hızla ayağa kalktım ve aralarına girdim ama konuşurken Linc'e baktım. "Bana verdiği hisseler Corinne için. *Ona* yardımcı olacak seçeneği seçtim ve bu da Beckett'tan kurtulmak. O küçük kıza yeterince zarar verdi, sence de öyle değil mi?"

Linc omuzları çökmeden önce bir süre bana baktı. "Evet, Maddie. Özür dilerim."

Özrünü kabul ederek bir kez başımı salladım ve geri çekilip Ryan "a *bu iÇi hallededeğimi* söyleyen bir bakış daha *attım*.

Ryan çenesini ovuşturdu. "Beckett'ı görmeye gitmem gerek."

Court yüzünü buruşturdu. "Eğer bu maskaralığı , hapı yuttuk demektir. Ve iyi anlamda değil."

Midem bulandı. Öyle ya da böyle, her şey yakında bitecekti.

Sonunda hepimizin hâlâ ayakta olması için dua ettim.

BÖLÜM 58



OceanofPDF.com

MADDIE

(Bundan sonra kimsenin söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Ash kendi kafasında bir sonraki adımları planlıyordu. Linc ve Court kısık sesle konuşuyorlardı,

babalarının nasıl karşılayacağı hakkında spekülasyon yapıyorlardı. Ryan büyükbabasıyla yeni planımız hakkında konuşmak ve Beckett'in bir tehdit olmadığını anlayana kadar Corinne'i saklayabileceğimiz güvenli bir yer bulmak için yatak odasına gitmişti. En azından bu haftanın geri kalanında Bay Harris'le kalacaktı.

Bex oturduğu yerden kalktı ve kanepede yanıma çöktü. "Nasılsın?"

Parlak bir gülümseme taklidi yaptım. ""

"Boktan bir yalancısın." Başını salladı.

"Annemi gördüm," diye itiraf ettim. Bu kısmı herkesle yaptığım konuşmanın dışında bırakmıştım çünkü diğer her şeyin yanında önemli görünmüyordu.

Bex iç çekti ve elimi tuttu. "O kadar kötü mü?"

Gözlerim kapandı. "O bir enkaz, Bex. Ne yapacağımı bilmiyorum. Gary'yi durdursak bile, sanırım rehabilitasyona geri dönecek. Ama işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir ki? Onun için endişelenmekten çok yoruldum. Çok yorucu."

Bir kolunu bana doladı ve başını omzuma koydu. "Üzgünüm, Maddie."

Court'u izlediğini fark ettiğimde azalan bir gülümsemeye ona baktım. Court'a ne kadar yakın olduğunu artık biliyordum.

ölmeye başladığında, neden aralarına duvarlar ördüğü anlaşıldı.

Ama bitmemiş bir işleri olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. "Konuş onunla," diye fısıldadım omzumla onu dürterek.

Başını kaldırdı. "Hayır, Mads. O gemi geldi, geçti ve battı. *Titanik* gibi."

"Neyi fark ettim biliyor musun?"

Kaşları kalktı, detaylandırmamı bekliyordu.

"Yarın her şey değişebilir. Hayatlarımız öyle bir kaos içinde ki ne zaman dibe vuracağımızı bilemeyiz. Gerçekten bir şeyler olmasını ve ona ne hissettiğini hiç söylememeyi göze almak istiyor musun?" Gözlerini kendi gözlerimle aradım. "İkiniz de hatalar yaptınız, Bex. O senden daha fazla," diye ekledim tartışmaya hazır görüldüğünde.

Bana muzip bir gülümseme fırlattı. "Çoğu zaman ona baktığımda tek gördüğüm kaybettiklerim oluyor. Ama bir de sahip olabileceğimiz şeyleri gördüğüm anlar var. En çok acı veren de bu."

"O zaman bunu ona söyle," diye usulca teşvik ettim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onunla potansiyel bir gelecek hayal etmek, o kapının tamamen kapanmasından daha kolay. Yani, berbat bir şey ama en azından bu şekilde her zaman *ya olursa diye* düşünebiliyorum, anlıyor musun?"

"Bex." Kalbim onun için acıyordu.

İnce ince gülümsedi. "Biraz yorgunum, Mads. Sanırım yatmaya gideceğim. Tabii kalmamı istemiyorsan?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve onu fazla mı zorladım diye düşünmekti.

Ayağa kalktı ve Court'un bakışları ona yöneldi. "Gidiyor musun?" Bex başını salladı. "Evet. Uzun bir gün oldu."

Court, Linc'in yanından uzaklaştı. "Seninle odana kadar yürüyeceğim." "Hayır," dedi sessizce, başını eğerek. "Ben böyle iyiyim."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama sadece onun gidişini izledi.

Ash dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ben de gitmeliyim. Şarjım neredeyse bitmek üzere ve şarj cihazımı getirmediğim."

Linc iç çekti. "Hepimiz gitmeliyiz." Bana baktı, sanki onlar gittikten sonra iyi olacağımı onaylar gibiydi. Tanrım, arkadaşlarımı çok seviyordum.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim biraz çaba gerektiren bir gülümsemeyle. "Aslında... İyi miyiz? Bunu istemediğini biliyorum."

Linc odayı geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. "Hayır, yapmadım," diye itiraf etti, "ama biz bir aileyiz Maddie. Her zaman her konuda aynı fikirde olmak zorunda değiliz ve önce Corinne'i düşündüğünü biliyorum. Ama iş konusunda aynı fikirde olmamamız seni sevdiğim gerçeğini değiştirmez, tamam mı?"

"Tanrım," diye mırıldandı Ryan yatak odasının kapısından. "Karımı beş dakikalığına yalnız bırakıyorum ve sen daha şimdiden onu mincıklamaya ve ona olan sonsuz aşkını ilan etmeye mi başlıyorsun?"

Linc omzumun üzerinden baktı. "Ölümsüz olduğunu hiç söylemedim." Yanağımı öpmeden önce bana göz kırptı.

Ryan . "Yeter, göt herif."

Linc ona saçmalıklarla dolu masum bir bakış attı. "O benim kız kardeşim sayılır."

"Ve yumruğum neredeyse suratına inmek üzere," diye hırladı Ryan, arkamdan gelip kollarını belime dolayarak beni geriye, bedenine doğru çekti.

Kocamı kızdırmadan edemeyerek Linc'e sııttım. "Top ve zincir yatağa girdiğinde beni ara, tamam mı?"

Linc, Ash ve Court'un da katıldığı bir kahkaha attı. Ryan hızla sertleşen aletini kıcıma sokarken o kadar da eğlenmiş görünmüyordu.

"Konuşmak için müsait olmayacağından oldukça eminim," diye beni uyardı ve fısıldarken kulak mememi ısırdı. "Bu ağız için planlarım var."

Omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi yayıldı.

Ash başını salladı ama gülümsemesini gizleme zahmetine girmeden, "Ve biz gidiyoruz," dedi. "Sabah daha çok konuşuruz. Unutmayın ki-"

"Antrenman dokuzda," diye bitirdi Ryan. "Orada görüşürüz çocuklar."

"İyi geceler Maddie," dedi Linc, eliyle bir telefon görüşmesini taklit ederek ve ağzıyla, "*Seni sonra ararım*," dedi.

Ryan arkamdan homurdandı ve arkadaşlarımız giderken ben kıkırdadım. Kapı kapanır kapanmaz Ryan beni kollarına alıp yatak odasına götürdü ve yatağa fırlattı.

Zıplarken bir gıcırtyla yatağa çarptım ama ben kaçmaya çalışmayı düşünemedim o çoktan üstüme çıkmıştı.

"Merhaba," dedim nefes nefese, kalçaları benimkilere bastırıp beni yerimde sabitlerken, devasa kolları beni içine hapsetti.

Sırıttı, ağzının köşesi bacaklarımın arasında uyarılmama neden olacak şekilde birleşti. "Hey."

Onu izledim, kristal mavisi gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Öpücüğünü beklerken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı.

Saçlarımın bir kısmını yüzümden geriye doğru düzeltti. "Gerçekten iyi misin?"

Kollarımı ona doladım, gömleğinin altından geçirip sırtına doğru kaydardım. "Ben gerçekten iyiyim. Ya da Gary'nin seni öldürmekle tehdit ettiğini düşünürsek, olabileceğim kadar iyiyim."

"Bana dokunmayacak," diye söz verdi.

"Yapmasa iyi olur," diye mırıldandım. "Dul kalmak için çok gencim." Durumu hafifletmeye çalıştım ama sonunda sesim çatallaştı. Ona bir şey olması fikri kalbime saplanan paslı bir mızrak gibiydi.

"Seni bırakmayacağım Madison Cain," diye fısıldadı, dudaklarımı usulca öperek. "Senin için bir sürü planım var."

"Oh?"

Başını salladı. "Seninle çok uzun bir süre evli kalmak niyetindeyim. Babalarımızı devireceğimizi, dünyayı daha iyi bir yer haline getireceğimizi, okulu bitireceğimizi ve belki de bir yemin tazeleme töreni yapacağımızı düşünüyorum."

Bunu ciddi ciddi planlıyor gibi görüldüğü için kıkırdadım. "Ve-" "Şşş."

Parmağıyla ağzımı kapattı. "Bizim planımızı yapıyorum

Gelecek, bebeğim. Bebeklerden bahsetmişken. Onlara ihtiyacımız olacak." Kaşlarım havaya kalktı. "Oh, öyle mi?"

"Hâlâ en az üç ya da dört tane düşünüyorum. Yani, sen bir ikizsin, bu yüzden her zaman bunlardan bir set alma şansımız var, ama ben bununla iyiyim."

Gözlerimi devirerek kuru bir sesle, "*Sen kabul* ettiğin sürece sorun yok," dedim. "Tüm bu çocukları taşımak için hangi rahmi kullanmayı planladığından hâlâ emin değilim."

"Cori teyze olmayı çok sevecek," diyerek tartışmamı sırtarak geçiştirdi. Gözleri parlıyordu. "Ve ben de sana yardım etmeyi seveceğim."

onları yap."

Tırnaklarımı omurgasında hafifçe gezdirdim, kollarımda titremesi hoşuma gitti. "Pratik yapmak ister misin? Çocukların iyiliği için yani."

Bana doğru sıırttı. "Zihninizin çalışma şekline bayılıyorum Bayan Cain." Eli elbisemin altına kaydı ve zaten nemli olan külotumun ortasını buldu.

İki parmağını içime sokup derinlere sokup kıvrırırken boğazından alçak bir inilti çıktı. Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken sırtım yataktan kalktı.

"Çok sıkı. Çok mükemmel." Beni yavaşça öptü. "O kadar benim ki."

Başparmağı klitorisimi okşarken kalçalarımı döndürerek inledim.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi, boynumun yan tarafını öperek. "Elimi sür bebeğim."

Utanmazca ona yaslanırken yanaklarım kızardı. Altında paramparça olmam uzun sürmedi.

Kıyafetlerimi çıkarırken nefesimi tutmaya çalıştım. Sütyenimi çözüp çıkardığında durakladı.

"Maddie?"

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım, neden durup sanki üçüncü bir meme ucum çıkmış gibi memelerime anlamamıştım.

Parmakları göğsümden bir şeyi nazikçe kaldırdı. "Nedir bu?"

Sim kart.

"Aman Tanrım." Onu bulup sütyenimin içine sokmayı unutmuştum. "Onu duştan sonra Madelaine'in odasında buldum. Makyaj masasındaki çekmecelerden birinin içindeki tuhaf bölmedeydi."

"Huh." Ryan daralmış gözlerle inceledi. "Ne olduğu hakkında bir fikrin yok mu?"

Başımı salladım. "Bir anlık dürtüyle aldım. Saklamak için zaman ayırdıysa, içinde önemli bir şey olmalı diye düşündüm."

"İyi düşünmüşsün. Ash'i arayacağım-"

Telefonunu almak için dönmeden önce onu yakaladım. "Yapman gereken başladığın işi bitirmek Ryan. Ash yarına kadar bekleyebilir."

Sırttı ve sim kartı bir kenara koydu. "Madem ısrar ediyorsun."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59



OceanofPDF.com

RYAN

(Yapmak istediğim son şey babamın evine gitmekti. Ama bunu erken dönemdeki bir uygulamayla birleştirence

Cehennemden geçen bir vücut, öğle yemeğinde Maddie'yi görmeme engel olan bir hücum takımı toplantısı ve oradan çıkıp eve gitmek... Berbat bir ruh halindeydim.

Karımı özledim.

Hay sikeyim.

Arabamı evin yan tarafına park ederken bile ağzımı aptalca bir gülümseme kapladı.

Tanrım, o kadını seviyordum. Bütün bunları yapmamın sebebi oydu. Maddie bu boktan gösterinin sonunda iyi olduğu sürece, iyi olacaktım.

Arabamdan indim ve içeri girdim, Beckett'ın masasında olacağını biliyordum, muhtemelen dünyanın zirvesinde olduğunu düşünüyordu.

Onun gününü mahvetmek üzere olduğumu inkâr edemezdim.

Gülümsememi bastırdım ve kapıyı çalmadan ofisine girerken oyun suratımı takındım. Yalnız olmadığını fark ettiğimde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Beckett genç hizmetçilerden birini masasının üzerine domaltmış, kışına soktuğu yerden bana baktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var evlat? Bize bir dakika ver, kız senindir."

Tiksinti midemde ekşi süt gibi pıhtılaştı ama kendimi iri yeşil gözlü sıksa esmere bakmaya zorladım.

İlgimi çekti. "Pas," diye cevap verdim sonunda, önümdeki manzaradan tamamen tiksинmemiş gibi masasının karşısındaki sandalyelerden birine çöktüm. "Ben kızlarımın daha çok kıcı olmasını isterim."

Dişlerini gösteren Beckett, alaycı bir tavırla kalçalarını kıza çarptı. Sanki onu daha sert sıklmek bir şekilde ondan bir parça istememi sağlayacaktı. Masanın kenarı kalçalarını kestiğinde kız irkildiğinde, telefonumu çıkardım ve onlar bitirene kadar dalgınca sosyal medyada gibi yaptım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Beckett'ın hırıltılı bir iniltiyle bitirmesi uzun sürmedi. Kız bunu bir porno yıldızının gurur duyacağı nefesli bir inilti çıkarmak için bir işaret olarak aldı. Boşaldığından şüpheliydim ama adamın kırılğan egosunu okşamanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Beckett bir elini kızın kısına gerçekten haykırmasına neden olacak kadar sert bir şekilde vurmadan önce ıslak bir gıcırtyla kızın içinden çıktı. Prezervatifi çıkarıp bağladıktan sonra bir veda hediyesi gibi ona uzattı. "Bizi yalnız bırak."

Kadın elbisesini almak için eğildi ama adam sırtarak ayağıyla elbisesine bastı. "Devam et. Oğlum seni geri çevirerek tam olarak ne kaçırdığını görsün."

Tamamen çıplak bir şekilde yanımdan geçip giderken ona bir bakış bile atmadım. Onda istediğim hiçbir şey yoktu.

Beckett gevşemiş sikini pantolonuna geri soktuktan sonra karşıma oturdu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı Ryan?"

"Daha çok ihtiyacın *olan* bir şey gibi," diye karşılık verdim. "Satın şirketleri biliyorum."

Şaşırmış görünmüyordu. "Ve? Ön gündemi dün üyelere gönderdim. Satın almaları iki gün sonraki yönetim kurulu toplantısında resmen duyurmayı planlıyorum."

"Lanet olası şirketi nasıl kaybettiğini açıklamak üzeresin," diye karşılık verdim. "Gary de biliyor. Şu anda seni satın almak için tüm varlıkları kullanmaya çalışıyor."

Bir kükre maye sandalyesinden fırladı ve masasına bir yumruk indirdi. "Nasıl öğrendi lan?"

"Belki yönetim kurulu üyelerinizden biri?" Yanakları morun alacalı bir tonuna dönüştüğünde ve gözünün üstündeki damar

Sol gözü şişti. Tam burada ve şimdi felç geçirmesi aslında mükemmel olurdu.

"Gizlilik anlaşması var," diye tersledi. Nefes alışını yavaşlattı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bunun bir önemi yok. Gary'nin beni satın alacak kadar parası olamaz."

"Oh, öyle," diye onu temin ettim.

Bakışları keskinleşti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsedim ve sandalyemde arkama yaslanırken ellerimi karnımın üzerinde birleştirdim. "Çünkü nişanlım bana öyle söyledi. Dün gece yaptıkları konuşmayı bile ."

"Bunu *sana* Madelaine mi söyledi?" Sözlerinden inançsızlık ve alay damlıyordu.

Omuz silktim. "O ve ben bir anlayışa vardık. En çok da Gary ile aramda kötünün iyisi olduğumu anladım. Ondan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Aynen öyle. O zaman Gary neden ona bir bok anlatsın ki?"

Dudaklarımdan bir sırıtış geçti. "Çünkü ona umutsuzca aşık olduğumu ve ona her şeyimi vermeye hazır olduğumu itiraf ettiğim bir konuşmayı kaydetmesine izin vererek onu kendi tarafında olduğuna ikna etmesine yardımcı olmuş olabilirim."

Derin bir kahkaha atmadan önce bir an bana baktı. "Bazen beni şaşırtmayı başarıyorsun Ryan. Sık sık değil ama bazen."

"Onun önüne geçmek için tek bir şansın var," diye öğüt verdim ve yolda Ash'le birlikte beynim kanayana kadar üzerinde çalıştığımız planı anlattım. "O şirketleri neden bu kadar ucuza aldığınızı hiç düşündünüz mü?"

Beckett alay etti. "Doksan milyon dolarlık bir yatırımın *ucuzdan* biraz daha fazlası olduğunu söyleyebilirim."

"Ana şirket çıkarlarını elden çıkarıyor ama bu yeterli değil. Malcolm Whittier'ı embesil gibi gösterecek bir fikri olan birini maaşa bağladılar. Ancak proje gecikmelere uğradı ve yatırımcılara ihtiyaçları var. Bu yüzden daha küçük projelerin ve şirketlerin bazı kısımlarını satıyorlar, ama hala eksikleri var. Önümüzdeki ay yatırımcı aramayı planlıyorlar."

Beckett bana eleştirel bir gözle baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ash," diye cevap verdim. "Olaylara göz kulak oluyor ve tüm şirketlerin nereye bağlı olduğunu buldu. Askeri savunma sözleşmelerini garanti altına alacak ama aynı zamanda halka da açık olacak bir teknolojiyi piyasaya sürmeyi planlıyorlar."

Gözleri büyüdü ve yemi yuttuğunu anladım.

Bex'in babası CryptDuo'yu hükümetimizdeki askeri ve siyasi liderler için dosya aktarmanın ve indirmenin güvenli bir yolu olarak yaratmıştı, ancak teknolojiyi asla halka açıklamamışlardı, bu yüzden pazarın büyük bir bölümünü kaçııyorlardı.

Bakışlarına karşılık verdim ve öldürmek için saldırdım. "Aramızdaki her şey bir yana, Cain Industries benim doğuştan hakkım. Onu Cabot'a ya da onun orospu kızına vermeyeceğim."

"Peki ne öneriyorsun?" Beckett yavaşça gülümseyerek sordu.

"Gary öğrenmeden önce ana şirkete yatırım yapın, zaman küçük şirketlerin bir önemi kalmayacaktır. Teknolojinin haklarına sahip olacaksınız. Asıl para orada."

Uzaklara bakmadan önce bir saniye beni izledi. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, biraz tükenmiş durumdayım. Bu kadar yatırım yapabileceğimi sanmıyorum."

Ben bundan şüphelenmiştim. "O zaman yardım etmeme izin ver." Gözleri bana kaydı.

"Vakıf fonuma neredeyse hiç dokunmadım," dedim. Milyonlarca dolarlık vakıf, annem tarafından ölümünden önce kurulmuştu. Brookfield'in kârından anneme düşen pay, yirmi bir yaşına geldiğimizde açılmak üzere ben ve Cori arasında paylaştırılmıştı.

Yalan söylemiyordum; bana bırakılan ve Brookfield dünyanın önde gelen şarap imalathanelerinden biri olduğu için büyümeye devam eden devasa servetten neredeyse hiç pay almamıştım. Ayrıca, ona bu parayı vermek, Phoenix aracılığıyla doğrudan cebime geri döneceği anlamına geliyordu.

"Bunu yapar mıydın?" Beckett beni izlerken başını eğdi.

Ayağa kalktım ve sıırttım. "Kesinlikle. Günün sonunda biz bir aileyiz. Cabot'ları siktir et."

"Pekâlâ evlat," diye başını sallayarak usulca kabul etti. "Cabot'ları sonsuza dek bitirelim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 60



OceanofPDF.com

MADDIE

("Doğru şeyi yaptığımızı tekrar ." Sesim arabanın boşluğunda kırılgan bir fısıltı olarak çıktı.

Ryan'ın çenesi gerildi ve parmaklarımı tutmak için uzandı. "Doğru şeyi yapıyoruz, bebeğim."

Ellerimize baktım, alyansımı tekrar parmağımda görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. Çıktığı birkaç gün içinde onu özlemiştim. Bu kulağa ne kadar aptalca ve saçma geliyordu?

Ama artık bunu saklamanın bir anlamı yoktu; bugün babalarımızla yüzleşeceğimiz gündü. Gary'nin Beckett'in yönetim kurulu toplantısını basmayı planladığını biliyordum. İkisinin de bilmediği şey Ryan ve benim de toplantıya olmamızdı.

Ayaklarımın dibinde, onları alt ettiğimizi kanıtlamak için ihtiyaç duyacağımız tüm evraklarla dolu bir çanta duruyordu.

Evlilik .

Phoenix International'ın Gary ve Beckett'in tüm paralarını yatırdıkları sahte şirketlerin tüm haklarına sahip olduğunun kanıtı.

Michael Harris'in tüm Brookfield'i ve mülklerini benim adıma geçiren vasiyetinin bir kopyası.

Ve en çok sevdiğim kısım, mirasın saatler önce yatırıldığı bir offshore banka hesabından gelen ekstreydi.

Mahkeme ve avukatlar durmaksızın çalışarak her şeyin hazır olduğundan ve ihtiyacımız olan şey için hazırlandığından emin oldular. Geriye kalan tek şey Gary ve Beckett'a kazandığımızı göstereceğimiz bu toplantıydı.

Şimdilik.

Court ve Linc, babaları yaptıklarımızı öğrendiğinde ortaya çıkacak tepkiden hâlâ endişe duyuyorlardı. Phoenix'i halkın gözleri önüne sermek onları tedirgin ediyordu, ama biz bunun sonuçlarını hafifletmek için elimizden geleni yapmıştık.

Corinne ülke dışındaydı. Nerede olduğundan tam olarak emin ama Ryan ve büyükbabası onun ateş hattının dışında olduğundan emin olmuşlardı. Court'un bugün Ryan ve ben duyurumuzu yaparken Bex'e yakın bir yerde durduğunu biliyordum.

Linc ve Ash bizimle gelmeyi teklif ettiler ama Court Bex'in yanından ayrılmıyordu. Sonunda geride kaldılar. Ryan babasıyla geçireceği bu anın, o pisliği alt etmek için arkadaşlarına ihtiyacı olmadığını göstermesini istiyordu.

"Londra hakkında ne düşünüyorsun?" Ryan aniden sordu.

Zihnim olası tüm kötü durum senaryolarını gözden geçirirken irkildim. "Ne?"

"Londra," diye tekrarladı, arabayı otoyoldan çıkarıp Los Angeles şehir merkezine giden bir rampaya yönlendirirken. "Balayımız hakkında düşünüyordum. Tatil tatili yaklaşıyor, o zaman gitmek isteyebileceğini düşündüm."

"Noel için Londra'ya gitmek ister misin?"

Omuz silkti. "Ya da Roma. Dürüst olmak gerekirse, canın ne isterse. Tatillerde seyahat edebileceğimiz yaklaşık bir haftamız olacak. Tabii takım bir maç kaybedip sezonu kapatmazsa. O zaman daha uzun süre gidebiliriz."

"Sonuna kadar gideceksin," diye ona güvence verdim.

Döndü ve bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Aynen öyle." Evet, futboldan bahsetmiyordu.

"Gözler yolda," diye güldüm ve başımı salladım.

"Biraz ara versek iyi olur diye düşündüm," diye açıkladı bir sokağa saparken. "Ve sen hiç seyahat etmediğini söylemiştin..."

"Gerçekten mi? Tatilimi Brookfield'da geçirmek istiyorum." Ona şöyle bir baktım. "Arkadaşlarımızla ve ailenle birlikte olmak istiyorum."

"Ailemiz," diye araya girdi.

"Ailemiz," diye sırtarak kabul ettim. "Tatilleri orada geçirmenin önemli olduğunu düşünüyorum." Ekleme zahmetine girmedim çünkü bu muhtemelen büyükbabasının son bayramı .

Ryan yutkundu. "Sağ ol, bebeğim. Bence bu harika bir fikir. Gğlerin nasıl gittiğine bağlı olarak, bu yaz bir geziye çıkabiliriz. Sıcak bir yere. Özel bir plaj, belki?"

"Bizim özel bir plajımız yok mu?" Pacific Cross'a bir saat uzaklıktaki, artık *bizim* olan evini düşünerek alay ettim. "Ama bir odaya daha ihtiyacımız olacak, biliyorsun. Cori için."

Sustu ve bana kararsız bir bakış fırlattı. "Cori'nin bizimle sahil evinde yaşamasını mı istiyorsun?"

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Yani, evet. Plan bu değil mi?"

Kırmızı ışıktaki durdu ve tüm dikkatini bana vermek için döndü, gözleri yumuşacıktı. "İstediğim bu, evet. Ama ben de beklemiyordum-"

Parmaklarımla dudaklarını kapatarak onu susturdum. "Ryan, Corinne'i seviyorum. O okuldayken ve biz de okuldayken bunu nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum ama ikinizin bir paket anlaşma olduğunu biliyorum."

"Sen harikasin Maddie."

Kızardım ve başımı ışığın yeşile döndüğü tarafa doğru eğdim. "Um, sür."

Sırıttı ve dikkatini yola çevirdi. "Yakınlarda Cori için iyi olabilecek bir okul var. Büyük bir sanat programı ve seveceği son teknoloji ürünü okul içi programları var. Ata binme, amigoluk, takla atma... Ama yılın büyük bölümünde orada yaşayacak."

Kaşlarımı çattım. "Yatılı okul gibi mi?"

"Sayılır." Başka bir sokağa saptı. "Cori'nin tekrara ve programa ihtiyacı var. Bir rutini olduğunda en iyisini yapar. Hâlâ okuldayız Mads. Benim bir yılım daha var, senin de üniversiteye gitmen gerekiyor. İkimiz de Corinne'e ihtiyacı olan her şeyi her zaman verebilecek durumda değiliz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sözlerini değerlendirdim. "Onu terk ettiğimizi düşünmesini istemiyorum."

"Olmayacağız," dedi sertçe, arabayı kaldırımın kenarına, önünde geometrik gümüş bir heykel ve fıskiye bulunan, insanların etraflarında koşuştururken oturmak için durakladığı devasa bir cam ve çelik binanın yanına çekti. "Cori okuldan haberdar. Gitmek *istiyor*."

"Beckett'onu evden göndermemesine şaşırdım," dedim.

Ryan yüzünü buruşturdu, çenesi gerilmişti. "Beckett Cori'yi yakınında istedi çünkü onu bana zarar vermek için kullanabileceğini biliyordu. Ayrıca, onu oraya göndermek öğrenme sorunları olduğunu ve gelişimsel olarak geciktiğini kabul etmek anlamına gelirdi. Tanrı korusun, şehir kulübündeki arkadaşlarına mükemmelden daha kötü görünebilirdi."

"Eğer Corinne için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız, ben . Ama nerede yaşarsak yaşayalım onun kendi odası olsun istiyorum." Tereddüt ettim. "Yani, nerede yaşayacağımızı hiç konuşmadık bile. Sonsuza kadar benim yurumda kalamazsın ve ben de tüm kardeşlerinle aynı evi paylaşmaya bayılıyorum."

"Gelecek yıl PCU'ya gitmek istiyor musun?"

"Bunu gerçekten düşünmedim." Ben de düşünmemiştim. Pacific Cross Academy'ye gittiğim yaklaşık dört ay boyunca, hayatımın kontrolünü kaybetmemeye çalışarak bir dramatik skandaldan diğerine atlayıp durdum. Bütün bu karmaşanın içine Madelaine beni istediğim üniversitede bir gelecekle ayarttığı için girmiştim.

Uzun zamandır üniversite hakkında düşünmemiştim. Bir hafta boyunca hayatta kalmaya çalışırken geleceği düşünmek zordu.

Her şey bittiğinde kocamın kollarında uzun bir uyku dışında ne istediğimden emin değildim.

"Bir sonraki adımımız senin ne istediğine karar vermek," diye düşünerek emniyet kemerini çözdü. "Batı Yakası'nda kalmak Phoenix ve Cori için daha kolay olur, ama başka bir yerde okula gitmek istiyorsan, bunu hallederiz."

Yumuşakça gülümsedim. "Yani nereye gitmek istersem beni takip edeceğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle," diye cevap verdi sertçe. "Gerekirse seni cehenneme kadar takip ederim."

"Bu çok uygun," diye mırıldandım, binaya bakarken. "Burası mı?"

Vale standından bir görevli bize doğru yürümeye başladığında Ryan sertçe başını salladı. "Hazır mısınız?"

"Hayır," diye itiraf ettim, görevli kapımı açıp arabadan çıkmama yardım etmek için elini uzatırken derin bir nefes aldım. Eli tuttum, dizlerime kadar gelen dar kalem etek Ryan'ın yere yakın arabasıyla birleşince çok garip görünmek istemiyorsam biraz yardıma ihtiyacım vardı.

"Hanımefendi," diye selamladı adam beni, gözleri hızlı bir değerlendirmeye beni süzüyordu. Gülümsedi, muhtemelen arabadan ve kıyafetimden kibar davranmaya değer biri olduğumu düşünmüştü. Elimdeki evrak çantasına baktı. "İhtiyacınız var mı?"

Ryan kaşlarını çatarak arabanın önüne geldi ve anahtarları adamın suratına fırlatırken elimi valenin elinden çekip aldı. Anahtarlar adamın gözüne girmeden yakaladı.

"Kaşmayın," dedi Ryan, bir eliyle çantayı tutup diğer koluyla belime sarılırken adama ters ters bakarak.

Adam beni kimin tuttuğunu görünce biraz soldu. "Evet, Bay Cain."

Ryan gülümseyerek bana baktı. "Hazır mısın, bebeğim?"

Ön kapıya doğru yürürken, "Sen çok kötüsün," diye mırıldandım. "Kibarlık yapıyordu."

"Seninle göz göze geliyordu," diye karşılık verdi Ryan, kapıyı benim için tutarken.

Gözlerimi devirdim. "Önyargılısın."

"Bu gece mastürbasyon yaparken hayal ettiği *senin* yüzün olacak," diye homurdandı Ryan, beni geniş lobiye doğru yönlendirirken eli belimi okşuyordu.

Alan neredeyse kavernözdü ve lobiye asansör sırasından ayıran turnikelere doğru yürürken topuklarım yankılandı. Ön büro ve güvenlik masası dışında

Mobilya. Bir saksı bitkisi bile yoktu. Soğuk ve kişiliksizdi ve tek yapabildiğim titrememeye çalışmaktı.

Beyaz zeminin üzerinde gümüşü damarlar vardı ve birisi neredede olduğunu unutursa diye ortasına dev bir CAIN INDUSTRIES logosu basılmıştı.

Ryan bizi ilerletirken hiç tereddüt etmedi, masada duraklamadı. Elini cebine attı ve lamine bir kart çıkarıp turnikenin üzerindeki okuyucuya okuttu. Metal kollar aşağı katlanarak geçmemize izin verdi. Asansörde de kapılardan birini açmak için aynı kartı kullandı.

"Yani, CI tüm binanın sahibi mi?" Kapılar kapandıktan sonra mırıldandım.

Başını salladı, yükselmeye başladığımızda yüz ifadesi gergindi. "Bugünlerde seni bir tura çıkaracağım."

Beckett'ın yarattığı ve sahiplendiği koridorlarda yürüdüğümü düşünerek ürperdim. "Pas."

Ryan bana döndü. "Mads, o gittiğinde, bu şirketi olması gereken her şey haline getireceğiz."

çatarak ve kraliyet mavisini ipek önünü düzeltme isteğime direnerek ona baktım. "Hiçbir zaman Fortune 500'de yer alan bir şirketin başında olmak istemedim, Ry."

"İlk on," diye düzeltti yarım bir gülümsemeyle. Ağzım kurudu. "O da var."

Ellerime uzandı. "Ne istersen yapabilirsin Maddie. Her günün sonunda kışın yatağımdaya olduğu sürece her türlü hedefini destekleyeceğim."

Başımı arkaya eğdim. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Asansörün kapıları yumuşak bir zil sesiyle açıldı ve kalbim neredeyse duracaktı. Burada çalışmak için Milano'daki bir podiyumdan koparılmış gibi görünen bir resepsiyonistle tamamlanan lüks resepsiyon alanına bakarken içimdeki her şey dondu.

Masasının arkasındaki kapalı kapıya doğru başını eğmiş otururken iri kahverengi gözleri kocaman ve yüzü solgundu. Bağırarak seslerini şimdiden duyabiliyordum.

"göre partiye geç kaldık," diye fısıldadı Ryan sırtarak. Resepsiyon görevlisine başıyla selam verdi.

Çılgınca elbisesinin önünü yokladı, göğüs dekoltesi neredeyse üstünden dışarı taşıyordu. "Merhaba. Özür dilerim. Nasıl-"

Ryan kapıları işaret etti. "Aslında biz buraya toplantı için geldik."

Başını sallayıp önündeki takvime endişeyle bakarken gözleri irileşti ve kulaklarının etrafındaki kısa, koyu renkli perçem titrer gibi oldu. "Anlamıyorum-"

"Randevumuz yok," diye araya girdi Ryan soğuk bir tavırla. Ona insandan çok köpekbaliğına benzeyen dişlek bir gülümseme fırlattı. "Bak ne diyeceğim, neden günün geri kalanında izin almıyorsun?"

"Ne?" Kadın ona bön bön baktı.

Ryan ona sadece göz kırptı. "Bak-" masasının kenarındaki isim levhasına baktı "-Sandi, sik emme becerilerin bile bugün işini güvende tutamayacak."

Yanakları, o kadar spreylilik altında mümkün görünmeyen bir kül rengine büründü.

Ryan eski dostlarını gibi, "Ben olsam yapabiliyorken kaçardım," diye bitirdi. Şaka yapmadığının tek işareti kristal gözlerindeki sert bakıştı. "Ciddiyim. Siktir git buradan."

Sandi yutkundu, bakışları sanki onu kurtarabilirmişim gibi bana yöneldi. Ona soğukkanlı bir gülümseme verdim. "Şaka yapmıyor."

Masasının alt çekmecesinden hızla çantasını aldı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Bize endişeli bir bakış attı ama hemen asansöre doğru koştu.

Bir *ding* sesi daha boşlukta yankılandı ve Ryan cebinden telefonunu çıkardı. "Görünüşe göre her şey yerli yerinde."

Derin bir nefes aldım, biraz başım dönüyordu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim.

Beni çabucak öptü. "Ben öyle. Hadi gidelim."

BÖLÜM 61



OceanofPDF.com

MADDIE

(Ash'ten kıyafetimin önüne ilıştirebileceğim şu küçük kameralardan bir tane istemeliydim. Gary'nin ve Ash'in

Beckett'in yüzleri sonsuza dek aklımda kalacaktı.

Cain Industries'in yönetim kurulu üyeleri, cılası o kadar parlak olan uzun ahşap bir masanın etrafına oturmuşlardı ki yansımalarını görebiliyordum. Yaklaşık bir düzine adam oradaydı ve Gary ile Beckett, Los Angeles silüetinin nefes kesici manzarasını sergileyen tavandan tabana pencerelerden oluşan bir duvarın önünde karşı karşıya gelirken her biri eğlenmekle sıkılmak arasında bir yerde görünüyordu.

Beckett Ryan'a gülümsedi. "Evlat, bize katılacağından haberim yoktu ama iyi zamanlama. Gary'ye her şeyini nasıl feci bir şekilde kaybettiğini göstermek üzereydim."

Ryan başını salladı. "Seni durdurumama izin verme."

Gary bana baktı, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayınca gözlerinde şüphe belirdi. "Bu da ne?" Gözleri Ryan ve benim el ele tutuştuğumuz yere odaklandı. Beckett'in aksine, onun tarafını tutmak için burada olduğunu düşünmemişti.

Belki de ikisi arasında daha akıllı oydu.

"Sonunda hak ettiğini şeyi alıyorsun," dedi Ryan, benden uzaklaşıp çantayı masanın üzerine bırakırken gülümsemesi buz gibiydi. Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Beyler, neden hepiniz biraz ara vermiyorsunuz? Konuşmamız gereken bazı aile meseleleri var."

Kimse kımıldamadı.

Ryan sırtıttı. "Bu bir öneri değildi. Siktir git yoksa güvenlik sana binadan dışarı kadar eşlik eder."

Beyaz saçları ve günlerdir bira göbeği olan bir adam onunla alay etti. "Beckett, oğlun çizgiyi aştı. Hallet onu."

Beckett'in yüzü kırmızının canlı bir tonuna büründü ve Ryan'a doğru yürüdü, onu fiziksel olarak odadan çıkarmak istercesine kolundan tuttu.

"Bu da ne-" Beckett'in tıslayarak sorduğu soru, Ryan'ın dönüp onu yere sermesiyle aniden kesildi. Beckett'in burnundan kan fışkırırken, Ryan bir küfür savurarak kışının üstüne düştü. Birkaç adam masadan ayağa fırladı.

"Siktirin gidin!" Ryan kükredi ve birkaç adam neredeyse kapıya doğru koştu. Çıkışlarını engellemek için hızla geri çekildim, gözlerim Gary'deydi.

Bir şeylerin yanlış gittiğini anladığı anı gördüm. Her şeyi ettiğini.

Zafer damarlarımda kabardı, sevinç o kadar güçlü bir kafa yaptı ki neredeyse başım dönecekti.

Birkaç adam Ryan'dan emin olamadan oyalandı, Beckett ayağa kalkarken o da parmaklarını çıtlattı. Ryan ona zar zor bir bakış attı. "Bir daha bana dokunmayı aklından bile geçirme."

Beckett'in bakışları bana kaydı ve Ryan hırladı. "Ve sakın ona *bakmaya* cüret etme."

Ryan'ı sorgulayan adam ilgiyle bakıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bu bir yönetim kurulu toplantısı-"

"Artık CI'nın çoğunluk hissesine sahip olduğumu düşünürsek, almaya yetkili olduğunuzu düşündüğünüz yönetim kurulu kararlarını geçersiz kılıyorum." Ryan sırtarak onun sözünü kesti. Bir oda dolusu pislikle karşı karşıya gelmek -ve Beckett'i yumruklamak- cidden ateşliydi.

Kocam bu gece biriyle yatacaktı.

"Senin bir bok olduğun yok," diye tükürdü Beckett, burnundan hâlâ kan damlıyordu. Bir elini hoparlör kutusuna vurmadan önce masanın diğer tarafına doğru sendeledi. "Bana lanet olası güvenliği çağırın."

Kimse cevap vermedi.

Ryan, "Sekreterinize günün geri kalanında izin verdim," diye söylendi. Cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı. "Ama eğer istersen

Güvenlik, yukarı gelmelerini sağlayacağım."

Her biri diğerinden daha iri olan üç güvenlik görevlisinin odaya girmesi bir dakikadan az sürdü. Ve nihayet Royal onların arkasından içeri girip kapıyı kapattı, bakışları aynı anda hem öfkeli hem de kayıtsızdı.

Beckett, onu açıkça tanıyarak Royal'e baktı. "Ne-"

Ryan vahşi bir gülümsemeyle, "Umarım sakıncası yoktur ama Royal'den bu işi yapacağına güvendiğim birini bulana kadar güvenlikle ilgilenmesini istedim," diye açıkladı. Çöpleri atarken bize yardım etmesini istediğimiz adama baktı.

Yardım etmekten çok mutlu olmuştu. Bishop ve Knight da buralarda bir yerdeydi, Cain Industries'in kontrolünü ele geçirmemize yardım etmeleri için eski ekiplerinden seçtikleri bir avuç adamla birlikte.

Bu adamların bize yardım etmek için her ne yapıyorlarsa bırakmalarına . Ya da Ryan bana ne kadar para aldıklarını söyleyene kadar öyleydim.

Evet, muhtemelen ben de bir ayda altı haneli rakamlar kazanma şansına atıldım.

Ryan kısık bir sesle, "Bu beyler de tam çıkmak üzereydiler," dedi ve çenesini geriye kalan yönetim kurulu üyelerine doğru sallayarak yeni muhafızlara baktı.

Beckett masaya bir yumruk indirdi. "Bunu yapamazsın!"

Ryan karanlık bir kıkırdamayla, "İzle beni," diye cevap verdi.

Güvenlik görevlileri, ellerini hızla havaya kaldırıp hoşnutsuz ve inanmayan ifadelerle kapıya yönelen adamlara doğru bir adım attı.

Royal, Beckett ve Gary'ye ilgiyle baktı. "Burada kalmamı ister misin?"

Ryan gömleğinin manşetindeki kanı silen babasına ters ters bakarak, "Sadece rahatsız edilmediğimizden emin ol," diye cevap verdi.

Royal başıyla onayladı. "Patron sensin." Gitmeye hazırlanırken bana sırtıtmak için durakladı. "Maddie."

Royal'i tanıdığını fark eden Gary'nin yüzü kızarıırken ağzımın kenarı kenetlendi.

Kapı kapandıktan sonra Ryan istediği dosyayı bulana kadar evrak çantasını karıştırmaya devam etti. Dosyayı masanın üzerine fırlattı.

babalarımızın masasında.

Ryan onlara, "Gece yarısından itibaren Phoenix International'ın Cain Industries'in çoğunluk hissesine sahip olduğunu kanıtlamak için ihtiyacınız olan tüm belgeler bunlar," diye bilgi verdi.

"Phoenix International mı?" Beckett'in ses tonundan küçümseme damlıyordu.

Ryan, "Büyükbabamın Ash, Linc, Court ve benim hepinizi mahvetmek amacıyla kurmamıza yardım ettiği şirket," diye cevap verdi. "Geçen yıl yatırım yaptığınız her şirketin sahibiyiz. Her konsept, her patent, her hisse senedi... Parasını ödediğiniz *biziz*."

Beckett'in yüzü soldu ve dosyayı eline alarak karıştırmaya başladı. "Nasıl..."

Ryan Gary'ye döndü. "Praxis Tech'in de sahibiyiz. Sanırım babamı yok edeceğini umduğun için hisselerinin yüzde ellisini almak için önemli miktarda yatırım yaptın?" Bana baktı. "Plan buydu, değil mi Mads?"

Yavaşça başımı salladım. "Kulağa doğru geliyor."

Gary'nin bakışları bana kaydı. "Ne yaptın sen?"

Ryan'ın dünyalarını yıkmasına izin verdiğim için mutlu bir şekilde sadece arkama baktım. Gary ve Beckett'in her şeylerini kaybetmelerine tanıklık edecek kadar mutluydum.

Ryan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olduğunu söyleyelim çocuklar. Meteliksizsiniz. Son üç yıldır hayattaki amacım bu anın gerçekleştiğini görmektir. İkinizin de beş parasız kaldığını görmek."

Beckett alaycı bir tavırla kâğıtları yere fırlattı. "Ben olsam öyle demezdim. Görünüşe göre bir şey unutmuşsun, *evlat*."

Ryan bir elini kaldırdı. "Eğer bu Corinne'i tehdit ederek beni hizaya getirmeye çalıştığın kısım, işe yaramayacak. Miras falan yok. Ne benim için ne de Cori için. Büyükbabam Brookfield'ı devretti."

"Bunu yapamaz," diye tersledi Beckett. "Şirketin şu anda -"

"Doğuştan ya da evlilik yoluyla aileden biri," diye papağan gibi tekrarlardı Ryan.

acımasız bir sırıtış. "Farkındayım. Büyükbabam bu hafta sonu her şeyi karıma devretti."

O bombayı patlattığında odadaki tüm oksijen çekilmiş gibiydi. Gary ve Beckett bakışlarını bana çevirdiler.

Birincisi öfkeyle, ikincisi korkuyla.

Ryan'ın yanına yaklaştım ve parmaklarımı koluna dolayarak görmelerini sağladım. "Sürpriz."

"Hayır Tebrikler?" Ryan alay etti onlar ne zaman onlar konuşmadı.

Gary gülmeye başladı. "Tam olarak istediğim şeyi yaptığın için teşekkür ederim."

Ryan başka bir dosya çıkarıp ona doğru uzatırken ona alaycı bir bakış attım.

Gary onu aldı, kaşları çatıldı. "Nedir bu?"

"İsviçre ve Cayman Adaları'ndaki hesaplarımın bakiyesi," diye cevap verdim tatlı bir şekilde. "Mirasımı oraya naklettirdim. Avukatlarım hafta başında alabilmem için gereken tüm evrakları hazırladılar."

"Ne?" diye tıslarken kağıtların hafifçe sallanması Gary'nin sarsıldığının tek işaretiydi.

Masum numarası yaptım. "O para ve Brookfield'dan aldığım para arasında bana tavsiye edilen-"

Gary'nin ani bağıırışı beni sıçrattı ve bir saniye sonra masanın etrafında dönüyordu, gözleri öldürücüydü.

Ryan aramıza girdi ve Gary'nin çenesine indirdiği yumrukla onu geriye doğru sendeletti. Ryan bunu kaburgalarına vurduğu bir yumrukla takip etti ve Gary'nin boğazına sarılmış elleriyle onu toplantı masasına doğru itti.

"Haftalardır bunu yapmak istiyordum," diye homurdandı Gary, Ryan'ın bileklerini işe yaramaz bir şekilde pençelerken. Ryan'ın gücüne ya da öfkesine denk değildi. "Bir daha *asla* Maddie'ye dokunamayacaksın, pislik. Bunu denersen seni teşhis etmek için dış kayıtlarına ihtiyaçları olacak."

Gary'nin ayakları işe yaramaz bir şekilde tekmelerken Ryan'ın buz gibi bakışları Beckett'a kaydı. "Bu senin için de geçerli. İşiniz bitti. İkinizin de işi bitti. Ruslar oyuna geldiklerini anlamadan önce şehri terk etmenizi öneririm."

Beckett'ın elleri iki yanında yumruk oldu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Nedense bundan şüpheliyim," diye kıkırdadı Ryan. "Ama buralarda takılıp denemekten çekinme. Ruslarla yaptığı anlaşmayı bozan son adamın kalp krizi geçirene kadar bir sığır sopasıyla becerildiğini duydum."

Bakışlarım, kurtulma çabaları azalmaya başladıkça mavimsi morun ilgili bir tonuna dönüşen Gary'ye kaydı. "Ryan, yeter."

Sanki benim eğitimli saldırı köpeğimmiş gibi Gary'yi bıraktı ve tekrar yanıma geldi. "Sen ne dersin Maddie."

Gary yan dönerek kontrolsüz bir şekilde öksürdü ve hırıltılı bir nefes aldı.

Beckett suçlayan gözlerle bana döndü. "Benimle oynadın, seni yalancı fahişe."

Ryan öne doğru tehditkâr bir adım attı ama kolunu tuttum. "Kendin çaldın," diye cevap verdim başımı sallayarak.

Beckett, "Ryan, o seni de sikip atacak," diye ısrar etti. "Gerçekten bu kadar aptal mısınız? Vasat bir amcık seni bu kadar mı kör etti?"

Ryan sadece gülümsedi, yemi yutmadı. "Kaybettin, yaşlı adam. Güvenliğim seni buradaki pencerelerden birine fırlatmadan önce eşyalarını topla ve dışarı çık." Bakışları henüz ayağa olan Gary'ye kaydı. "Bu ikiniz için de geçerli."

Beckett odadan hışımla çıkmadan önce, "Bu iş daha bitmedi," diye tersledi.

Gary daha yavaştı, bakışları üzerimde geziniyordu. "Sizi hafife almışım. İkinizi de."

Çenemi kaldırdım. "Yaptın."

Kapıya doğru tökezledi ve gitmeden önce gözlerimle buluşarak durakladı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

BÖLÜM 62



OceanofPDF.com

MADDIE

(Biraz kestirmem gerekiyordu.

Beckett ve Ryan'ın CEO moduna geçmesini izlemek Gary'nin tesis dışında olduğu teyit edildi, çok ateşliydi ama aynı zamanda yorucuydu. Neler olup bittiğinden tam olarak emin ama konferans salonunda volta atarken en az bir düzine telefon görüşmesi yaparken kollarını sıvayıp bana ön kol pornosu göstermesini izlemek? Evet, bu seksiydi.

Cl'da her şey kontrol altına alındığında, güneş Los Angeles silüetinin arkasına doğru kayıyordu.

Ryan konuşmasını bitirdi ve bana döndü. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Canlandım ve ayaklarımı saatler önce tekmelediğim topuklu ayakkabılarıma geri . "Kesinlikle."

Yorgun bir gülümsemeyle bana bakmadan önce elini yüzünde gezdirdi. "Nasılsın?"

"Bunu *sana* benim sormam gerekmiyor mu?" Ona doğru yürüyüp ellerimi göğsüne koyarak karşılık verdim.

Elleri anında belime gitti ve beni kendine yakın tuttu. "Ben iyiyim." Bir tutam saçını omzuma attı. "Uzun zamandır bunu bekliyordum. Rahatladım."

"Güzel," diye cevap verdim, onu usulca öpmek için son birkaç santimi kaldırdım. "Seninle gurur duyuyorum Ryan."

Gözleri adeta parlıyordu. "Teşekkürler bebeğim. Ben de seninle gurur duyuyorum."

Kaşlarım kalktı. "Ben mi?"

Kıkırdadı. "Evet, sen. Çoğu insan tüm bu karmaşanın üstesinden senin kadar zarafetle gelemeydi."

"Sanırım zarafeti hayatta kalma becerileriyle karıştırıyorsun," diye şaka yaptım, övgüden utanmıştım. Başımı eğmeye çalıştım ama çenemi eliyle yakaladı ve beni başımı dik tutmaya zorladı.

"Bence kendi iyiliğin için fazla alçakgönüllüsün," diye karşı çıktı, gözleri benimkileri arıyordu. "Sen harikasin Madison Cain."

İçimi çektim, içim biraz ürperdi. "Madelaine Cain, hatırladın mı?"

Omuz silkti. "Yani yasal olarak adını değiştiriyoruz. Yarın seni resmi olarak *Madison* Cain yapan evrakları dosyalayabiliriz."

Bir isme takılıp kalmak aptalcaydı ama umut göğsümde gümbürdüyordu. "Gerçekten mi?"

Tekrar güldü. "Evet, gerçekten. Senin için her şeyi yapacağımı bilmiyor musun?"

"Bunu anlamaya başlıyorum," diye cevap verdim, ona gülümseyerek. "Ama şu an için? Beni eve götürmene razıyım, böylece hayatlarımızın geri kalanının kontrolünü ele geçirmemizi resmen kutlayabiliriz."

Bir gülümsemeyi zar zor bastırdı. "Neden, Bayan Cain, bana teklifte bulunuyorsunuz?"

Sırıttım, ona kendi kişisel orman gibi tırmanma isteğime karşı koyarken bile nazlı davrandım. "Şunu bir daha deneyeyim. Görünüşe göre fazla *mütevazı* olmak gibi bir alışkanlığım var." Eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım. "eve götürmeni ve becermeni istiyorum."

Ryan inledi, eli kalçamda sıkışırken ses aramızda titreşti. "Kesinlikle evet. Tanrım, mükemmelsin."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim çünkü mükemmel miydim?

Tabii ki hayır. Ama *onun* için mükemmel miydim? Kesinlikle evet.

Binadan çıkmadan önce kâğıtlarımızı ve eşyalarımızı toplamayı bitirdik. İkimiz de çıkarken ve valenin Ryan'ın arabasını almasını beklerken şaşkın ve endişeli çalışanların bakışlarını görmezden geldik.

Pacific Cross'a dönerken bir saat boyunca normal şeyler hakkında sohbet ettik: Pazar günü başlayacak olan playoff programı. Gelecek dönem alacağım dersler. Corinne için Noel hediyeleri.

Mutluluk verici derecede sıradan ve tam da ihtiyacımız olan şeydi.

"Peki ya kardeşlik?" Arabayı park ettikten ve el ele yurda doğru yürümeye sonra sordum.

Dudakları birbirine yapıştı. "Vazgeçeceğim. Dürüst olmak gerekirse, katıldım çünkü bir mirasçıydım ve bu bekleniyordu. Ayrıca Dean gibi gözümün üzerinde olması gereken insanlara ulaşmamı sağladı. Ama orada gerçekten kardeşim olan tek kişiler Linc, Court ve Ash."

"Sence kalacaklar mı?" Ona baktım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu konuşmuştuk. Orada bizim için gerçekten bir şey kalmadı. Artık yok. Aksine, sürekli arkamızı kollamamız gerekecek çünkü o adamların çoğu Linc'in babasının gözüne girme fırsatını kaçırmak istemeyecektir."

"Hepinizin taşınması gerekmeyecek mi?" Kaşlarımı çattım, nereye gideceklerini merak ediyordum.

Başını salladı. "Evet."

Merdivenlerden binaya doğru yürürken sessizdim. "Hepimiz... birlikte yaşayabiliriz," diye önerdim.

Ryan durakladı ve gözlerinde okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Bunu ister miydin?"

Omuz ve geçiştirmeye çalıştım. "Sadece bir düşünceydi."

"Hayır, bekle." Uzaklaşmaya çalıştığımda elini benimkinin etrafında sıktı. "Mads, daha yeni evlendik. Üç arkadaşımın bizimle yaşamasını mı istiyorsun?"

"Onlar benim de arkadaşlarım," diye belirttim. "Ve... Bilmiyorum. Siz bir paket anlaşmanız ve alacağımız evin tek yatak odalı bir sıra ev olmayacağını varsayıyorum."

Kaşlarını çattı. "Sıra ev nedir?"

Bir ona bakakaldım. "Aman Tanrım."

Bana gülümsedi. "Ne demek istediğini anlıyorum ve hayır, ilk evimiz tek yatak odalı bir şey olmayacak. Pacific City'de yaşayabileceğimiz bir site var. Evlenen ilk öğrenciler biz değiliz. Evler Gary'ninki ya da Beckett'inki kadar büyük değil."

"*Sorun* değil," diye ısrar ettim. "Devasa bir eve ihtiyacım yok, ama çocukların yakınlarda olmasını istiyorsan -ki CI ve Phoenix'le birlikte buna ihtiyaçları var gibi görünüyor- sadece bizimle yaşamalarının sorun olmayacağını söylüyorum. Eminim için yeterince büyük bir yer bulabiliriz."

Ağzının kenarları seğirdi. "Sen ciddisin."

"Evet." Sanki ona ayı sunuyormuşum gibi bana bakarken yanaklarım kızardı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum ve yapabilirim," diye yanıtladı.

Başım öne eğildi ve inledim. "Cidden hayatımızın geri kalanını seninle bayat açıklamalar yaparak geçirmek zorunda mıyım?"

"Evet," diye cevap verdi. "Ama aynı zamanda hayatının geri kalanını beni yatağında ağırlayarak, seni çığlıklar attırırken her bir santimini öperek geçireceksin."

Yumuşak bir onay mırıltısı verdim. "Peki bunu *şimdi* yapabilir miyiz?"

Ryan yataktan boş lobisine göz gezdirdi. "Sapıkça ama tabii." Elleri bacaklarıma gitti ve eteğimi kaldırmaya başladı.

Bir kahkaha atarak geri çekildim. "Üst kata," dedim ve asansöre doğru geri geri gidip düşmeye bastım.

Daha da yaklaştı, asansör kapılarına gözlerindeki bakış nabzımı hızlandırdı. Ryan beni yakalayamadan kapılar açıldı ve birine çarpmamla aniden sona eren bir kahkahayla arabaya doğru tökezledim.

"Kahretsin, özür dilerim-" diye özür dilemeye başladım, arkamı döndüm ve Brylee'yi gördüğümde donakaldım.

Koyu renk gözleri tam bir küçümsemeyle bana baktı, sonra arkamdan yaklaşp kapıları kapatan Ryan'a kaydı.

Asansörden inmek için Ryan'ın etrafından dolanırken gözlerini devirerek, "Bu mutlu çift değil mi?" dedi. "Biliyorsun, siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Ve sen de tedavisi olmayan bir frengi vakasını hak ediyorsun," diye alay etti Ryan, sesini korkunç bir falsettoya yükselterek.

Kahkahamı zar zor bastırdım.

Brylee bize tiksintiyle baktı. "Eskiden buralarda bir kraldın Ryan. Şimdi seni aptal durumuna düşüren kızla evleniyorsun."

"Evli," diye düzeltti onu tehlikeli bir gülümsemeyle.

Ryan sol elimi kendi eliyle tutup evlilik yüzüklerimizi gösterene kadar kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Okulda evliliğimizi kamuoyuna açıklamaktan bahsetmemiştik ama görünüşe göre artık kimseden bir şey saklamıyorduk.

Brylee'nin çenesi düştü. "Evli misin?"

Ryan bir kolunu göğsüme dolayıp beni kendine doğru çekerken başımı salladım. Çenesini omzuma dayadı ve Brylee'ye bir bakış attı. "Ne? Tebrik yok mu?"

Omuzları sertleşti.

"Hayır, Gerçekten." Ryan dedi, onun ton
sertleşiyor. "Söyle benim Tebrikler."

Onunbakışlar fiske vurdu için Ben.

"Tebrikler. I umut sen her ikisi de hak
ettiğin her şeyi al."

"Pek samimi görünmüyordu," diye düşündü Ryan, onu incelerken.

"Belki dizlerinin üzerine çöküp tekrar söylemeyi denerse..."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Onunla işim bitti."

Bakışlarını benden Brylee'ye çevirdi. "Karım benden daha iyi olduğu için şanslısın."

Brylee'nin dudakları sımsıkı bir çizgi haline geldi ve serbest bırakılmak için yalvaran kin dolu yorumu geri çekti.

Ryan'ı kapı aralığından çekiştirirken eğilip kendi katımın düğmesine bastım. Kapılar onun mutsuz yüzüne kapanırken parmaklarımı düşmanıma doğru salladım.

Ryan yüzünü boynumun kenarına gömdü ve kalçalarını kışıma doğru salladı. "Hâlâ onu bir daha görmek zorunda kalmamak için kışını attırmama izin vermen gerektiğini düşünüyorum."

Kollarında döndüm. "Ve bence onu bırakmalıyız. Başka şeylere odaklanmayı tercih ederim."

Başını kaldırdı. "O şeylerin ne olduğunu ayrıntılı olarak tarif etmen gerekebilir bebeğim."

Asansör kapıları bizim katta açılırken geri çekildim. "Neye ihtiyacım olduğunu açıklamam gerekiyorsa, endişeleniyorum."

Bir kaşını kaldırdı, geri çekilmemi izlerken bakışları alev alevdi. "Maddie."

Lanet odama girmek için bir anahtara ihtiyacım olduğu gerçeğini düşünmeden dönüp koştum. Ryan'ın kolları beni kapıya sıkıştırmadan bir saniye önce kapıya çarptım. Bir hırıltıyla beni kapıya doğru itti, pantolonunun arkasına hapsolmuş sert boyu kalçama sürtünüyordu.

"seni," diye fısıldadı, öpmeden önce omzumu ısırdı.

Vücudunun benimkinin etrafındaki hissini severek ona karşı eridim.
"Benimle ne yapacaksın?"

"Eminim bir şeyler düşünürüm," diye cevap verdi ve kapının kilidini açmak için bir elini etrafımda dolaştırdı.

Kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatmadan ve yüzüm dönük olacak şekilde beni döndürmeden önce gülerek odanın içine döküldük.

"Ellerini kapıya koy," diye emretti ve omurgamdan aşağı bir heyecan yayıldı.

İtaat ettim, avuç içlerim tahtaya yaslandı.

"Aferin kızıma," diye övdü, eteğimin fermuarını indirmeye başlarken sesinin sert tınısı beni ürpertti. Sırtımın ısınmış derisini santim santim ortaya çıkarırken serin hava sırtımı okşuyordu.

Gömleğimi çıkarmadan önce eteğimi kalçalarımın üzerinden geçirdi. Kumaşın ayaklarımın etrafında toplandığını hissettim, beni topuklu ayakkabılar ve iç çamaşırlarımla bıraktı.

Ryan'ın parmak eklemleri omurgamdan aşağı inerek külotumun kenarında geziniyordu. Tek bir parmağı dantelin kenarından ön tarafa doğru ilerlerken sırtıma yaslandı, gömleğinin kumaşı hassas tenimi okşadı.

"Şu anda ne kadar ıslaksın?" diye sordu, parmakları külotumun içine girmeye ve kendisi için öğrenmeye hazırды.

İçimden bir ses onu kızdırmak, çıldırtmak istiyordu. Belki de bu yüzden omzumun üzerinden baktım ve "Pek değil. Sanırım evlilik seksi sıkıcı."

Gözleri kısıldı, zar zor. Onu veren, gözlerinin köşelerindeki küçücük bir seğirmeydi ve öfkeli bir boğanın önünde kırmızı bayrak salladığıma dair tek uyarımdı.

Ryan'ın eli vücudumdan çekildi ve ben de bundan sonra olacıklara karşı kendimi hazırladım.

Bu da elinin kıcıma vurmasıydı.

Beni tokatladığı yerde kıcım yanarken ve zonklarken parmak uçlarımda dans ederek bağırdım.

"Sıkıcı, ha?" diye mırıldandı.

Titrek, sakın bir nefes aldım ve hepsini . "Neredeyse sıkıcı."

Güldü, karanlık ses birbirine kenetlememe neden oldu. Evet, ikimiz de saçmaladığımızı biliyorduk. Külotum sırlısklandı, muhtemelen tamamen mahvolmuştu.

Ryan'ın eli tekrar indi, bu sefer diğer yanağıma. Eylemi tekrarlamadan önce güçlü parmaklarıyla içimdeki yanığa masaj yaptı.

Tekrar

.

Tekrar

.

Mümkün olduğunca kıpırdamadan dururken tırnaklarım ahşabı kazıyor ve beyaz boyanın bir kısmını kırıyordu. Tek yapmak istediğim beni tamamen soyması ve düz yürüyemeyecek hale gelene kadar becermesi için yalvarmaktı.

Ama bu da oyunun bir parçasıydı ve hangimizin önce pes edeceğini merak ediyordum.

Sonunda benden uzaklaştı. ", Maddie."

Dişlerim alt dudağımı yakaladı ve benden uzaklaştığını duydum. Bakmak istedim ama kendimi hareketsiz kalmaya zorladım. Yatak odasına gitmiş gibiydi ama saniyeler sonra geri dönüyordu.

Elleri iç çamaşırımı aşağı doğru itmeye başlarken neredeyse saygıyla omzumu öptü. İç çamaşırlarımı çıkarmama yardım etti ve sonra parmak uçları bacağımın iç kısmında kaymaya başladı. Hiç direnç göstermeden bir parmağını içime soktu.

"Bence sıkıcı olmaktan daha iyisini yapabiliriz." İkinci bir parmak ekledi ama itişlerini sığ ve telaşsız tuttu.

Daha derine inmesi için içgüdüsel olarak kalçalarımı eğdiğimde sırtım kamburlaştı. Onun yerine, tamamen geri çekildi.

Ağlamaklı bir inilti dudaklarımdan kurtulmayı başardı. "Ryan."

Parmakları değil, soğuk ve kaygan başka bir şey açıklığımı dürttü.

Kullandığı oyuncak her neyse içime bastırırken göğsümde endişe kıvrıldı. Onu içimde çalıştırırken soğuk metalden irkildim.

"Kayganlaştırıcı kullanacaktım," diye bilgilendirdi beni, "ama zaten sırlısklam için neden zahmet edeyim ki diye düşündüm." Kör nesneyi yarığımın içinden geçirdi, klitorisimin etrafında işkence etmek için yeterli basınçla daire çizdi ama bana herhangi bir rahatlama sağlamadı.

"Ryan," diye yalvardım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Evet, Maddie?"

"Lütfen."

"Madem bu kadar nazikçe sordun," diye mırıldandı. "Eğil ama ellerini kapının üzerinde tut. Ve o muhteşem bacaklarını aç, bebeğim."

İstediği pozisyona geçerken yanaklarım alev aldı. Bir saniye sonra kıcıma bir şey bastırdı. Bu davetsiz misafir karşısında omurgam sertleşti. "Ry..."

Omurgamı öptü ve benimle alay ettiği nesnenin kıcıma yerleştirmeyi planladığı bir tıkaç olduğunu fark ettim.

"İçeri girmeme izin ver Mads," diye yumuşak bir sesle talepte bulundu, tıkaç sıkı kas halkasından geçirdi.

Derin bir nefes aldım ve kendimi rahatlamaya zorladım, o tıkaç yerleştirirken sinir uçlarım titriyordu. Gerilme ilk başta rahatsız ediciydi, ancak yavaş yanma yerini egzotik ve şehvetli bir şeye bıraktı.

Sertçe nefes verdim. Bu eylemde ilgimi çeken lezzetli bir vardı ve *daha fazlasını* istiyordum.

Straplez sütyenimin arkasını çözdü ve sütyen düştü, beni tamamen çıplak, onu ise hâlâ giyinik bıraktı. Ona bunun ne kadar adaletsiz olduğunu söylemek üzereydim ki elleri memelerimi örtmek için yukarı kalktı ve aynı anda meme uçlarımı sıkı tepeler oluşturan kadar sıkı.

Amcığım doğrudan ulaşıyormuş gibi görünen keskin acı karşısında nefesim kesildi. Elleri kalçalarımın inerken dudaklarımdan yumuşak, soluk soluğa bir inilti kaçtı.

Ryan beni kollarının arasına almadan bir saniye önce, "Dayan," diye uyardı.

Beni yatak odasına götürüp yatağa yatırırken lanet olası tıkaçın yerinden çıkıp çıkmayacağını merak ederek kıcımlı sıkı. Geri çekildi, dudaklarını yalarken bakışları içimi yakıyordu.

Soyunmaya başladı, sert göğsü ve karın kasları görüş alanıma girdiğinde en sevdiğim manzaranın tadını çıkarmama izin verdi, pantolonunun altına inen o baştan çıkarıcı V. Ayakkabılarını çıkardı ve pantolonunu ve boxer külotunu tekmelemeden önce aşağı indirdi.

Yukarı doğru sallanan sikini tuttu ve karnına vurdu. Yumruklayarak birkaç sert vuruş yaptı, mavi gözleri bana her türlü kirli şeyi vaat ederken, altındaki çıplak görüntümle mastürbasyon yaptı.

Kaşları kalktı. "Aç şu kalçalarını bebeğim. Amımı görmek istiyorum."

Yavaşça bacaklarımın açılmasına izin verdim, içim onun sert iniltisiyle sıkıştı.

"Kahretsin, mükemmelsin Maddie," diye mırıldandı, bedenimi kendi bedeniyle kapladı ve aynı bütünün iki parçasıymışız gibi bacaklarımın arasına yerleşti.

Bir saniye sonra içime girmeye başladı. Tıkaç ve onun arasında, bir tıslamayla dibe vurana kadar sığacağından emin .

"Oh, ," diye , vücudum kör edici bir zevk noktasına kadar gerilirken gözlerim coşkuyla kapandı. Doluydum ve ağrıyordum ve umutsuzca hareket etmesine ihtiyacım vardı.

Bana tekrar çarpmadan önce geri çekildi. "Lanet olsun," diye homurdandı, üzerimde çalışıyordu.

"Daha fazla Ryan," diye yalvardım, tırnaklarım omuzlarında kıvrılıyordu.

Bir elini kalçamın altına soktu ve dizimi omzunun üzerinden geçirene kadar geriye yaslandı, daha da derine battı.

Verdiklerini almaktan başka bir şey yapamayarak .

"Maddie," diye mırıldandı, içimde daha derinlere doğru ilerliyordu.

Ulaşılamayacak bir yerde parıldayan orgazm aniden ön plana çıktı ve bir sonraki itişte klitorisime sürtündüğünde, atarak çözüldüm. Etrafında ve beni ilk doruğuma ve doğrudan ikincime doğru sürdü.

Nefesimi tutmak için mücadele ederken göğsüm kabardı. O devam ederken göz kapaklarımın arkasında beyaz ışıklar patladı, hayatlarımız buna bağılıymış gibi beni becerdi.

Parmakları klitorisimin etrafında daireler çizmek için aramıza girdiğinde, neredeyse bayılacaktım. Bu çok fazlaydı; içimde dönen hisler çok fazlaydı.

Kalçaları benimkilerle çarpışırken aklım başımdan gitmişti. Tek yapabildiğim bayılmamaya çalışmaktı ama klitorisimi sıkıştırıp içime girdiğinde işim bitmişti.

Kelimenin tam anlamıyla paramparça olmuşum, beni unutuşa doğru takip ederken adımı haykırdığının farkında bile değildim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63



OceanofPDF.com

MADDIE

F İkinci bardak suyumı bitirirken Ryan'ın bakışlarıyla karşılaşmayı reddettim.

Güldü, sesi en sevdiklerimden biriydi. boş bardağı parmaklarımın arasından aldı ve benimle birlikte yatağa geri döndü. Hiç tereddüt etmeden beni çıplak göğsüne çekti ve korkuyla sarıldı.

Vücudumu sert tutmaya çalıştım ama saniyeler içinde onun karşısında eriyordum.

Bu adam söz konusu olduğunda bedenimin kendi aklı vardı.

Ama gülmeye başlayınca oflayıp pufladım ve mesafe koymaya çalıştım.

"Maddie, ama," diye başladı, sesinde bir gülümseme vardı. "Kendini fazla beğenmişsin," diye karşılık verdim.

Kahkahası yatak odamın duvarlarında yankılandı. "Bebeğim, . Seni çok sert becerdim."

Bir elimle ağzını kapattım. "Evet, evet. Sen lanet olası bir seks tanrısısın."

Yine de haklıydı; bilincimi korumayı başardığım her şeyi kaybettiğimde daha yeni bitirmişti. Ama dürüst olmak gerekirse, adam yirmi dakikadan kısa bir içinde benden üç çılgın yoğun orgazm çıkarmıştı.

Devam edebilirdi; Ryan'ın günlerce dayanacak gücü vardı. Genelde ara vermek için yalvaran bendim. Ama bu kez vücudum önce sözcükleri söylememe bile izin vermedi.

Parmaklarımı tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bariz olanı kabul etmeye istekli olmana sevindim."

Ona kaşlarımı çattım.

"Cidden, seni sikimden bayıltmak benim yeni günlük yaşam hedefim," diye ekledi bana sırıtarak.

"Saçmalıyorsun," dedim sahte bir kızgınlıkla burnumu kaldırarak.

"O da ne?" Kollarını bana doladı ve beni bir kez daha kendine çekti.

"Aletimle ilgili bir şey mi?"

Döndüm ve başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ön kapının çalınmasıyla sözümü kestim. Kaşlarımı çattım ve kapıya baktım. "Birini mi bekliyorsun?" Ryan yarı alaycı bir tavırla sordu. kalktı ve yerden pantolonunu aldı. Telefonu cebinden düştü ve onu eline aldı. "Kahretsin."

"Ne?"

Suçlu bir bakışla bana döndü. "Ash arıyor. Arayıp duruyordu. Sessiz moda almıştım."

Bir kapı daha çaldı, bu sefer daha ısrarcıydı. Ryan yatak odasından çıkıp kapıyı kapatırken bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve kalkmaya başladım.

Ryan onu içeri alırken Ash'in sesini duyduğumda aceleyle birkaç kıyafet aldım. Saçımı dağınık bir topuz yapıp aynaya baktım ve dışarı çıkıp onlara katılmadan önce rakun gibi görünmemek için gözlerimin altındaki rimel ve göz kalemi lekelerini sildim.

İkisi de bana dönünce kapı aralığında durakladım. "Sorun nedir?"

Ash bana dönmeden önce Ryan'a bir bakış attı. "Madelaine'in odasında bulduğun çipten başka var mıydı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben görmedim. Neden?"

Ash boynunu bükerek yüksek sesle iç geçirdi. "Çünkü kız kardeşin bir şekilde kulüplerin içindeki güvenlik kayıtlarını ele geçirmiş. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok ama elinde çok güçlü adamların çok ciddi şeyler yaptığı görüntüler var."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Siktir," diye mırıldandı Ash. "Bak, bu ciddi bir şey Maddie. Elinde babamın, Beckett'in, Gary'nin videoları ... Kahretsin, elinde bir sürü şey var."

. Ama görüntüler yeni. Ve çipin üzerinde beş numara var."

Ryan sert bir nefes verdi. "Dışarıda başka SD kartlar da var."

"Benim varsayımım bu olurdu. Çocuklar, ihtiyacımız olan şey bu. Daha fazla kanıt elde edebilirsek, tüm operasyonları yerle bir olur." Ash'in yeşil gözlerinde bir parça çaresizlik vardı. "Odasında daha fazlası olma ihtimali var mı?"

Ellerimi iki yana açtım. "Belki mi? Yani, bunu kazara buldum. Öte , bu şeyleri Gary'nin bulabileceği bir yerde sanmıyorum. O kadar değerli olsalardı yatak odasından daha güvenli bir yere saklardı, değil mi?"

Ash yüzünü buruşturdu. "Pandora gibi bir yerde." Ryan'a baktı.

"Hayır," diye tersledi Ryan. "Kesinlikle olmaz. Bunun çok büyük bir risk olduğunu zaten söyledik."

"Farkındayım," diye karşı çıktı Ash, "ama Ry, tam da ihtiyacımız olan şey bu, dostum. Bu boku halka mı açıklayacağız? Birçok insan için oyun biter. Bu insanları ömür boyu parmaklıklar ardına tıkacak Interpol müdahalesinden bahsediyoruz. Sadece kulüpleri ve babalarımızı kapatmak değil, kalıcı bir çözüm."

Ryan ona ters ters baktı, kasları gergindi, sanki bunu önerdiği için Ash'i yumruklamasına saniyeler kalmış gibiydi. "Maddie bu riski almıyor."

"Bu *Maddie*'nin vermesi gereken bir karar değil mi?" Ben de araya girdim.

Gözlerini bana dikti. "Senin Madelaine *olmadığını* öğrenirlerse, seni bir daha asla göremeyebileceğimiz konuşmasını kaçırdın mı?"

"İnsan ticaretine maruz kalan yüzlerce, belki de binlerce insan karşısında benim değerimi tartmaktan bahsediyoruz," diye karşı .

"Kesinlikle," diye tükürdü, gözleri alev alev yanıyordu. "Başka yok."

"Ryan," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Ne söylediğini bir düşün."

Üç uzun adımda odayı geçti ve yüzümü nasırlı ellerinin arasına aldı. "Senin için bu dünyadaki herkesi feda edebilirim. Benim için önemli olan sensin."

"Peki ya Cori'nin yaşındaki küçük kızlar bu kulüplere taşınıyor mu?"

İrkildi ama kendini tuttu. "Sen *benim* tüm dünyamken tüm dünya için endişelenemem."

"Beni korumak istemeni seviyorum Ryan, ama fikrimi değiştirmeyeceksin. Bunu ben yapacağım," diye elimden geldiğince nazik bir şekilde onu bilgilendirdim. Omzunun üzerinden Ash'e baktım. "Bir yolunu bulabilir misin?"

"Hayır!" Ryan kükredi, gözlerindeki bakış vahşiydi. "Maddie-"

"Ryan," diye tersledim, bileklerini tırnaklarımı geçirdim. "Eğer gerçekten seninle gün batımına doğru başkalarının zararına gidebileceğimi düşünüyorsan, o zaman beni hiç tanımıyorsun demektir."

Sanki bu ona fiziksel acı veriyormuş gibi gözleri kapandı. "Bu kadar özverili olmak zorunda mısın?"

"Ben bencil değilim," diye karşılık verdim. "Bunu yapıyorum çünkü tüm bu saçmalıkları bir kenara bırakıp pişmanlık duymadan birlikte olabiliriz. Gary, Beckett ya da başka birinin düşüp düşmeyeceğini merak etmeden."

Alnını benimkine bastırdı. "Bundan o kadar nefret ediyorum ki."

"Biliyorum," diye cevap verdim elimden geldiğince nazikçe, "ama bana izin vermelisin

Bunu yapacağım. Tek yol bu ve kararımı desteklemenize ihtiyacım var."

Ryan içini çekti ve yavaşça başını salladı. "Tamam. Seninleyim bebeğim." Ash'e dönmeden önce beni yavaşça öptü. "Ayarlamaları nasıl yapacağını biliyor musun?"

Ash başını salladı. "Evet ama Pandora öylece girip çıkabileceğin bir banka değil. İçeri girmek için randevu gerekir ve bu da haftalar sürebilir. Madelaine'in eski telefonuyla ulaşabilir ve temas kurabilirim."

Ryan boyun eğerek, "Yap," diye cevap verdi.

Kollarımı beline doladım ve başımı çıplak göğsüne yasladım, kalbinin tanıdık gümbürtüsünü hissettim. "Her şey yoluna ."

Başımın tepesini öperken kollarını bana doladı ve sıkıca tuttu. "Öyle olsa iyi olur."

Ryan ve ben içeri girdiğimizde kapının yanında bıraktığım çantamdan telefonum çalmaya başladığında Ash sıkı bir gülümsemeyle, "Ben bağlarım," dedi.

Lafı .

Öne doğru eğilip Ash'in içeri girmek için üzerinden geçtiği giysi yığınının altından çantayı alırken yanaklarım kızardı.

oda. Onları kollarımın arasına aldım ve sonunda telefona cevap verdim. "Alo?"

"Madel-Maddie? Ben Bayan Delancey." Boğazını temizledi, ses tonunda gergin bir yalpalama vardı.

Korku kanımı hızlandırdı ve başımı döndürdü. Aramasının tek bir nedeni vardı.

Gary ve Beckett'ı ele geçirmenin her yönünü tartışmıştık. Corinne ve Bex'i korumuştuk ama annemi... Mümkün değildi. Artık onu korumamın bir yolu yoktu.

Gerildim, en kötüsüne hazırlandım. "Öldü mü?"

Ryan anında yanımdaydı.

Bayan Delancey hemen, "Hayır, tatlım," diye cevap verdi. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Baban... Ne olduğunu bilmiyorum. Neredeyse bir saat önce buraya bir kasırga gibi esti ve onunla birlikte gitti."

"Onu kaçırdı mı?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Gary'nin kaçmasını bekliyordum ama annemi de yanında götürmesi? Sırf benimle uğraşmak için çok fazla zahmete girmiş gibi görünüyordu.

"Evet. Ben ... Bir şey mi oldu? Genelde bana bazı talimatlar verir ama burada ne yapacağımı şaşırdım."

Telefonumun ahize ucunu kapattım. "Gary annemle kaçtı."

"Onunla mı?" Ryan da en az benim hissettiğim kadar kaybolmuş görünüyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

Omuz silktim ve Ash'e döndüm.

"Her ikisi için de tüm havaalanlarında, tren ve otobüs istasyonlarında gözümüzü açık tutacağımızdan emin olacağım," diye beni temin etti, her ne halt yapıyorsa onu yapmak için telefonunu çıkarmıştı bile.

"Maddie, her şey mi?" Bayan Delancey sordu.

"Her şey . Gitmem gerekiyor." Telefonu kapatmadan önce cevap vermesini beklemeye zahmet etmedim. "Onu neden götürsün ki?"

Ryan dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama onu bulacağız, tamam mı?"

İkisini de bulacağız Mads."

64. BÖLÜM



OceanofPDF.com

MADDIE

T iki gün sonra, Knights'ın ilk playoff maçı için stadyuma doluşan taraftarların uğultusu kulakları sağır ediyordu. Etrafta enerji dönüyordu. Skor tabelasına bakmadan önce sıırıttığımda çığlıklarının titreşimleri kemiklerimde yankılanıyordu.

21-3.

Şövalyeler maçın ilk yarısını önde kapatmışlardı ve çocuklar soyunma odasına doğru koşarken ponpon kızlar da sahaya koştu.

Imani kolumu tuttu, gülümsüyordu. "Çok iyi oynuyorlar!" Ben de ona başımla karşılık verdim. "Bunu hak ettiler."

Kahretsin, hepimiz bir molayı hak etmiştik.

Phoenix'in şirketi resmen kendi yönetimleri altına almasıyla birlikte Cain Industries'de her şeyi yoluna koymak için yorulmak bilmeden çalışan çocuklar, bir yandan da bu maça hazırlanmak için yoğun bir antrenman programını dengeliyorlardı.

Ama dün gece nihayet iyi bir haber almıştık: Beckett gitmişti.

Ash onun Karayipler'de bir yere kaçtığını gösteren bir iz bulmuştu. Ryan, Beckett'in onu terk ettiğini gerekçe göstererek Corinne'in yasal vasisi olmak için evrakları doldurmuştu bile. Corinne şimdilik Bay Harris'le birlikte Brookfield'de yaşıyordu; orada onu seven ve ona göz kulak olacak pek çok insan vardı. Ryan ayrıca onu bahsettiği okula da kabul ettirmişti; Corinne yılbaşından sonra resmen kaydolacaktı.

Alyansıma bakıp gülümsemekten kendimi alamadım. Ryan ve ben çocuklarla birlikte Pacific City'de gelecek dönem yaşayabileceğimiz olası yerlere bakmaya başlamıştık bile. Hepsi de planımıza katılıyordu. Bex'e bu kadar yakın yaşamayı özleyecektim ama o bana annesinin yanına taşınmasına asla izin vermeyeceğini söylemişti.

Garip bir anlaşma mıydı? Evet, ama biz bir aileydik. Bu yeni bölüme başlarken hepsini yanımda istedim.

Umarım çok daha az şiddet, ihanet ve kalp acısıyla doludur.

Şimdi tek yapmamız gereken Gary'nin annemle nereye gittiğini bulmaktır. Ash nerede olabileceklerine dair hiçbir ipucu bulamamıştı. Seyahat biletleri yoktu, Gary'nin sayısız kredi kartından hiçbirine dokunulmamıştı... Sanki ortadan kaybolmuşlardı.

Gary'nin sonunu gördüğüme inandığımdan değil. Uzun bir atışla değil. Ama bu yarının kavgasıydı.

Bugün, Bex'in daha önce önerdiği şeyi yapıyor ve alabildiğim galibiyetleri sayıyordum. Ve çocukların oyun tarzına bakılırsa, büyüyen çetelemize eklemek için bir galibiyetimiz daha olacaktı.

"Charlie!" Imani bağırarak merdivenlerden İngiliz'e el salladı.

Sıramıza geldiğinde muzip bir gülümsemeyle durakladı. "Hanımlar. Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz."

"Dalkavukluk seni her yere götürür," diye takıldı Imani, kolunu onun koluna doladı ve bize parlak bir gülümseme gönderdi. "Bana snack bara kadar eşlik etmeye ne dersin? Canım ekstra tuzlu bir çubuk kraker çekti."

"Şunu iki yapalım!" Bex araya girdi.

Abur cubur lafı geçince midem guruldadı. "Benim için nachos, lütfen."

Charles başını bize doğru eğdi, kahverengi gözleri eğlenceyle ışıldarken bile resmiyetin resmiydi. "Hizmet etmek için yaşıyorum."

"Birazdan döneceğiz!" Imani küçük bir el seslendi.

Amigo kızlar devre arası rutinlerine başlarken dikkatimi tekrar sahaya çevirdim.

"musun?" Bex sordu.

Omuz silktim. "Bazen mi? Ama aynı zamanda sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Çok şey oldu, biliyor musun?"

Başını salladı. "Anladım." Bardak tutucusundan gazozunu aldı ve sonuncusunu emdi. "İmani'den bana da bir içki getirmesini istemeliydim."

"Ben bakarım," diye teklif ettim, çoktan kalkmışım. "Zaten tuvalete gitmem gerekiyor."

"Emin misin?" Bex aynı hem kuşkulu hem de umutlu görünüyordu.

"Evet," diye sırtarak ona güvence verdim. Sıramızdan kaykıldım ve başka bir insan dalgasıyla birlikte beton merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Her zaman olduğu gibi, kadınlar tuvaleti kuyruğu kapıdan çıkıp köşeyi dönerken, erkekler kendilerine ayrılan tuvalete hiç beklemeden girip çıktılar.

"Erkeklerin işi çok kolay," diye homurdandı arkamdan yumuşak bir ses.

Gülerek döndüm. "Kesinlikle." Arkamdaki minyon kadına baktım. Benden beş santim daha kısaydı ve büyük ölçüde hamileydi.

Gözlerini devirdi, ellerini uzattığı karnının üzerine koyarken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Bu seferki her on beş dakikada bir mesanemle top oynamasaydı iyi olurdu."

"Ah," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Ne kadarlık ?" "Sekiz buçuk ay," diye yanıtladı. "Ve bir doğum izni vermeye hazırım. tahliye emri."

Hafifçe güldüm, yüzünü buruşturup belini ovuşturmasını izledim. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Ben *sadece-Bok*." Keskin bir nefes aldı ve gözleri büyüdü.

"Vay canına," dedim, ellerim ona dokunmak ister gibi çırpınıyordu ama onunla yeni tanışmışım. "İyi olduğuna emin misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben... Ah, ."

"Birini çağırmamı ister misin?" Bir arkadaşım ya da bebeğimin babası sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi etrafıma bakınarak sordum.

"Güvenliği alabilirim
-"

Gözleri panikle irileşmişti. "Sanırım gerek. Bana yardım edebilir misiniz? Sanırım bir saniyeye ihtiyacım var."

"Elbette," diye hemen kabul ettim ve koluna girip onu kuyruktan çıkardım.

Stadyumun içi, mağazalara girip çıkan ve imtiyazlar için sıra bekleyen insanlarla doluydu. Sesler kavernöz tavanda yankılanıyordu ve kalabalığın arasından ilerlerken kadının titrediğini hissettim.

Birkaç metre bir güvenlik görevlisi gördüm. "Ondan yardım isteyeyim."

Eli kolumu sıktı. "Lütfen, yapma." Ona şaşkın bir bakış attım.

"Ambulans çağıracaklar ve aldıkları ücreti ödememeyi tercih ederim," diye itiraf etti.

Bunu anladım. "Tamam, ama-"

Çoktan çantasından telefonunu çıkarmıştı. "Erkek arkadaşıma mesaj atacağım. Sanırım hastaneye gitmem gerekiyor. Bir şeyler yolunda değil."

Mesaj atmasını bekledim, arkadaşlarımdan birini görme ihtimalime karşı kalabalığı taradım ama her yerde insanlar vardı.

Erkek arkadaşının mesajına cevap vermesini beklerken bana gülümsedi. Saniyeler içinde bir telefon görüşmesiyle cevap verdiğinde, söz konusu adamı telefonunu görmezden gelmediği için zihinsel olarak alkışladım. Ona hemen kendini iyi hissetmediğini ve nerede olduğunu söyledi.

Telefonu çantasına geri koyarken ince bir gülümsemeyle "Arabayı alıyor," dedi. "Beni hastaneye kendisi götürmek istiyor." En yakındaki tek çıkış tabelasını işaret etti. "Aslında şu otoparka park etmiştik. O gelene kadar benimle bekleyebilir misin? Yani, gitmen gerekmiyorsa."

"Elbette seninle bekleyebilirim," diyerek onu temin ettim ve güvenlik bariyerlerinden geçip otoparka doğru ilerlerken yanında yürüdüm.

Burası daha sessizdi. Birkaç metre ötede biri sigara içiyordu ama o sigarasını söndürdü ve içeri girebilmek için binanın yanından dolaştı.

"Senin adın ne?" Neler olup bittiğini aklından çıkarmak için sordum.

"Uh, Kasey," diye cevap verdi.

Güven verici görüldüğümü ve içimde hissettiğim kadar korkmadığımı umarak gülümsedim. "Ben Maddie."

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler Maddie," diye mırıldandı. Bana tuhaf bir bakış attı. "Çok nazıksın."

Omuz silktim. "Elimden geleni yapıyorum. Arkadaşlarıma mesaj atıp burada olduğumu haber vereyim de endişelenmesinler." Arka cebimden telefonumu çıkardım ve Bex'e mesaj atmak için kilidini açtım.

Kasey aniden haykırdı, elleri beni yakalamak için öne doğru fırladı ve telefonu elimden aldı. "Oh, Tanrım."

İçimi buz gibi bir panik kapladı ve yardım edebilecek biri var mı diye etrafıma bakındım. Tek gördüğüm kaldırımın kenarına yanaşan eski bir cipti.

Kasey sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu... Bu benim erkek arkadaşım," diyebilirdi. "Bana yardım edebilir misiniz?"

"Evet." Onu kollarından tuttum ve dikkatlice arabaya doğru yönlendirdim.

Yolcu kapısını açmaya başladığımda bana "Arka koltuk," dedi.

Hiç düşünmeden arka kapıyı açtım ve arabaya binmesine yardım etmek için döndüm. "Tamam, Kas-"

Keskin bir şey kolumu çimdikledi. İçgüdüsel olarak elimi yukarı uzattım, ovaladım ve bir arı tarafından sokulup sokulmadığımı merak ettim.

Kasey arkamda durmuş, beni izlerken yüzü son derece sakindi.

"Sen..." Bir baş dönmesi dalgası neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Arabanın yan tarafına düştüm.

Kasey gözlerini devirdi ve omzumun üzerinden aracın içine baktı. "Biraz yardım? Onu bu şeyin içine tek başıma kaldıramam, Ev."

"Ne?" Kafa karışıklığı düşüncelerimi bulandırdı. Gözlerim zar zor elindeki küçük bir iğneye odaklandı. "Sen..." Dilim ağzımın içinde kalınlaştı ve hantallaştı, kelimeleri oluşturamaz oldum.

Uyuşturulmuş.

Kaltak bana ilaç vermişti.

Hayır, , hayır.

Birinin arabadan inip ağır adımlarla bizim tarafa doğru yürüdüğünü duyduğumda görüşüm bulanıklaştı, kenarları karardı.

"Onu yakaladım," cevap verdi bir erkek sesi, sesi soğuk ve tanıdıktı.

Gözlerimi kırıştırdım, Evan'ın durduğunu gördüğümde korku kalbime bir hançer gibi saplandı.

Bana başını salladı. "Onun dediğini yapmalıydın."

Kapının pervazına yaslandım, yere doğru kaymaya başladığımda dizlerim jöleye dönüştü.

Evan beni kollarımın altından yakaladı, onu çalıştım ama kollarım hareket etmedi. Beni cipin arka koltuğuna kaldırdı ve daha kapıyı kapatmadan her şey karardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65



OceanofPDF.com

MADDIE

başladığımda ağzım pamuk ve külle doluydu.

Başımın üstündeki küçük bir pencereden gelen küçücük ışık huzmeleri Gözlerime buz kırıkları saplanıyormuş gibi hissettim. İçimden bir inilti geçti ve acıdan kaçmak için başımı çevirdim.

Ne oldu böyle?

Gözlerimi kapatmak için elimi kaldırmaya çalıştım ama yapamadım.

Tek gözümü açarak aşağıya baktım ve elimin deri bir kayışla içinde bulunduğum yatağın parmaklıklarına kelepçelendiğini gördüm. Nafile bir sarsıntı geçirdim ama hareket etmedi. Diğer kolumu denedim ama o da aynı şekilde bağlanmıştı.

Damarlarımda adrenalin yükselirken panik ve korku beni uyandırdı. Odanın etrafına bakındım, nefesim çaresiz, düzensiz pantolonlarla çıkıyordu.

Oda steril bej rengindeydi. Lavabosu ve tuvaleti olan küçük bir banyo alanı vardı ama kapısı yoktu. ikiz yatak dışında herhangi bir mobilya yoktu.

Fotoğraf yok, saat yok. Nerede olduğumu ya da ne kadar zamandır burada olduğumu söylemenin bir yolu yok.

Kafamın arkasındaki kapı açıldı ve kimin geldiğini görmek için boynumu uzattım.

"Oh, güzel, uyanmışsın." Kırışmış saçları kafatasının dibinde düğümlenmiş ince yapılı bir kadın elinde bir pano ile odaya girdi. Açık kapıdan dışarı eğildi ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Birkaç dakika sonra soluk yeşil önlüklü bir adam ona bir sandalye ve pipetli bir bardak su getirdi. Sandalyeyi yatağımın yanına koydu ve kapıyı kapatarak gitti.

Kilitlendiğini duyunca irkildim.

"Susamış olmalısınız," diye devam etti kadın, sanki bu son derece normal bir şeymiş gibi. Pipeti dudaklarıma doğru kaldırdı.

Yavaşça bir yudum aldım ve sıvının ağzımı doyurmasına izin verdim. Ona tükürmeyi düşündüm ama bunun işe yaramayacağını hissettim.

"İşte oldu. Daha iyi hissediyor musun?" Elindeki fincanı yere bıraktı ve sandalyeye yerleşti. "Madelaine, nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Ben... Ben kaçırıldım. Bir kız vardı..."

Kadının dudakları mutsuz bir çizgiyle birbirine yapıştı. "Madelaine, benim adım Dr. Sharon Browne. Shadyvale Enstitüsü'nde doktorum."

Kaşlarımlı çattım, bu pek de umurunda değildi. "Kocamı aramalısın-"

İçini çekti, başını salladı ve panosuna bir not düştü. "Hayır, Madelaine. Artık güvendesin."

"Güvenli mi? Hayır, güvende . Ben-"

"Madelaine, buraya psikotik bir kriz geçirdiğin için getirildin," diye beni bilgilendirdi. "Son birkaç aydır maruz kaldığın kötü muamele düşünüldüğünde buna şaşmamalı, ama artık güvendesin. Artık sana zarar veremez."

Başımı salladım ve bağlarımlı çekiştirdim. "Beni çözebilir misin? Lütfen?"

Beni yerimde tutan kayışlara ve tokalara baktı. "Henüz değil. Korkarım bunlar kendi güvenliğiniz için. Baban-"

Tısladım. "Babam lanet olası bir canavar. Beni kaçırın o! Arkadaşlarımla bir maçıydım ve yardıma ihtiyacı olan bir kadın vardı ama bu bir numaraydı. Bunu bana yapan *babam*."

Alnında küçük bir kırışıklık oluştu. "Baban senin için çok endişeleniyor Madelaine."

İçimden histerik bir kahkaha yükseldi. "Benim adım Madelaine değil -Bu Madison. Madison Porter."

Başını eğdi. "Ah?"

Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Aylar nce Madelaine Cabot adında bir ikiz kardeşim olduğunu öğrendim. Yaz için hayatlarımızı değiştirmeye karar verdik ama o öldürüldü. Hayır, babamız Gary Cabot tarafından öldürüldü."

Dr. Browne yavaşça başını salladı ve bir garip not daha aldı.

"Son birkaç aydır kız kardeşimin hayatını ve bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Biz burada o kelimeyi kullanmayı sevmeyiz Madelaine," diye nazikçe sözümü kesti.

Neredeyse ığlık atacaktım. "Benim adım *Madison*."

"Hayır," dedi sertçe. "Senin adın Madelaine Cabot. Evet, bir ikiz kardeşin vardı ama Madison Porter-Cabot yaklaşık beş ay önce trajik bir yangında öldü."

"Hayır, değildi!" Bağırdım, ellerim yine bağlıydı. "Ben Madi-"

Dr. Browne, "Madelaine, sakınleşmelisin yoksa sana bir şey vermek zorunda kalacağız," diye tavsiyede bulundu.

"Delirdin mi sen? *Beni dinleyin!* Benim adım Madison Porter. Ryan Cain'i ara, tamam mı? O benim kocam."

Dr. Browne'un bakışları not defterine kaydı. "Ryan Cain ile bir hafta önce evlendiğinizi öğrendim. Babanız Bay Cain konusunda çok endişeli. Tacizlerini ve seni nasıl manipüle ettiğini biliyoruz."

Hangi lanet paralel uyanmıştım? "Dinle, bayan, yanılıyorsun, tamam mı? Tamamen *yanılıyorsun*. Buradaki kötü adam Gary."

Dr. Browne içini çekti ve ayağa kalktı. "Görüyorum ki devam edemeyeceğiz. Belki daha sakın olduğunuzda-"

"Lanet olası bir yatağa bağlıyım ve kaçırıldım!" Tersledim. "Ne kadar sakın gerekiyor?"

Dr. Browne kapıyı çaldı. Kilit açılıp kapı açıldı ve aynı hemşire içeri girdi.

"Manny, Madelaine için bir yatıştıracıya ihtiyacım olacak."

"Hayır!" Tekrar nakavt olmak istemediğim için ağladım. Gözlerimde hayal kırıklığına uğramış yaşlar birikti ve her ikisi de beni görmezden gelirken sadece izleyebildim.

Dr. Browne sanki ben yokmuşum gibi, "Yüz miligram haldol verelim," diye devam etti.

Manny başını salladı ve ortadan kayboldu.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardım, kayışları çektikçe bileklerimin etrafındaki derinin acımaya başladığını hissediyordum.

Dr. Browne başımda dikildi. "Madelaine, bunu senin için yapıyoruz. Göreceksiniz. Her şey yoluna girecek."

Manny yeniden ortaya çıktı ve ona bir şırınga uzattı. "Hayır, hayır. Lütfen-"

İğne derime battı ve Dr. Browne pistonu aşağı doğru bastırırken sıvının yayılmaya başladığını hissettim.

"Hayır," diye inledim, gözlerim kapanmaya başlamıştı bile.

* * *

HER ŞEY BULANIK VE YUMUŞAKTI.

Bir elime baktım, her bir parmağımı esnetiyor ve nasıl hareket ettiklerine hayret ediyordum. Teker teker, sihir gibi kıvrılıp açılıyorlardı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Parmaklar eğlenceliydi.

Bakışlarım bileğimin etrafındaki çürükte gezinirken kaşlarımı çattım. Siyah ve morun çirkin tonları onu tuhaf gösteriyordu. Ne olduğunu sormak için ağzımı açtım ama dilimi ve dudaklarımı çalıştıramadım.

Parmaklar kadar iyi değillerdi.

Önümdeki kapı açıldı ve yüzünde küçümseyen bir ifade olan bir adam odaya girerken gözümü kırptım.

Onu tanıyordum. Onu neden tanıyordum?

"Bu çok daha kolay olabilirdi," diye tısladı, üzerime eğildi ve bileğimi kavradı. Sıktı ve acı koluma doğru yayıldı. Bağırmak istedim ama ağzım hâlâ çalışmıyordu. "Seni aptal küçük sürük. Sana beni test etmemeni söylemişim."

Beynimin etrafındaki sisi temizlemeye çalıştım ama işe yaramadı.

Adam gitmeme izin verirken bana dudak büktü. "*Beni* yenebileceğini gerçekten dndn m?"

Gary.

Adı Gary'di. Onu tanıyordum.

Arkasındaki kapı tekrar açıldı ve ikisi de takım elbiseli iki adam içeri girdi. İçlerinden sadece biri bana bakma zahmetine katlandı, diğeri Gary'ye hitap etti. "Başlamaya hazırız."

Gary elini omzuma attı. "Pekala beyler. Gidelim tatlım, tamam mı?" Arkamdan geldi ve sonra ileriye doğru yuvarlandım, iki adamı takip ederken kapıları olan uzun bir koridordan geirildim.

İçlerinden biri bir kapı açtı ve Gary beni büyük bir odaya itti.

Bir mahkeme salonu.

Kendi kendime gülümsedim çünkü bu kelimeyi biliyordum. "Maddie!" Yüksek bir ses kükredi.

Sandalyede sarsıldım, gözümü kırıpıştırıp sesin kaynağını bulmaya çalışırken kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu.

"Siktir," diye biri. "Ryan, *otur.*" "Bırak beni!"

Bir şey devrilmiş gibi çarptı ve çıkan sesle irkildim.

İçinde bulunduğum tekerlekli sandalye aniden durdu.

Gary arkamdan gürleyerek, "Sayın Yargıç, yalvarırım bu adamı uzaklaştırın," dedi. "Kızımaya şimdiden çok fazla acı çektirdi."

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı öfkeli bir ses. "Ben gidiyorum-"

"Ryan! Kapa şu *lanet eneni.*"

Başımı çevirdim ve dört adam gördüm. İçlerinden biri iki kişi tarafından geride tutuluyordu, parlak mavi gözleri vahşi ve çılgınca bana bakıyordu... bana.

Ryan.

Bakışlarıyla karşılaştığımda nabzım hızlandı. Ona gitmek istedim. İhtiyacım vardı-

Gary beni iterek göz temasımızı kesti ve ağlamak istedim ama hiçbir şey işe yaramadı. Ne gözlerim, ne dilim, ne de bacaklarım.

Parmaklarım dışında hiçbir şey.

Yapabildiğimi kanıtlamak için bir tanesini kol dayanağına vurdum.
bir şey.

Gözlerim çok ağırlaşmıştı ve çok yorgundum. Burada birkaç dakika dinlendikten sonra her şey daha iyi olacaktı.

Daha iyi olmalıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66



OceanofPDF.com

RYAN

(Gary Cabot'ı öldürecektim.

"Ryan, olmalısın," diye tısladı Court, yüzüme bakarak Gary, Maddie'yi mahkeme salonunun önüne götürürken görüş alanımı kapattı.

Bakışlarım arkadaşşıma kaydı. "Maddie-"

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum kardeşim. Ama burada kendini kaybedemezsin, tamam mı? Maddie'nin kendini toparlamana ihtiyacı var."

Bakışlarım anında uyuyor gibi görünen karıma kaydı. Onu bu kadar kırılmış ve çaresiz gördüğüm için göğsümde öfke patladı.

Ellerim kenetlendi ve ezdiğim şeyin Gary'nin nefes borusu olmasını diledim. Yaşamasına izin vererek çuvallamıştım ama bu hatayı en kısa zamanda düzeltmeyi planlıyordum.

"Sayın Yargıç..." Gary'nin avukatlarından biri ayağa kalktı, genizden gelen sesi odaya yayılıyordu. "Bu özel bir aile meselesi. Bay Cain ve arkadaşlarının bu işle bir ilgisi yok-"

"O benim *karım*!" Sakin kalmayı düşünemedim tersledim. "Çünkü zorladın ve manipüle ettin," diye bağırdı Gary, çaresiz bir baba gibi görünüyordu. Olan bitenle sadece hafifçe ilgileniyor gibi görünen yargıca döndü. "Sayın Yargıç, Ryan Cain aylardır kızımı taciz ediyor ve ona zarar veriyor. Burada bulunması kızıma daha fazla zarar verecektir. Bu konunun *gizli* kalabilmesi için mahkemeden onun ve arkadaşlarının çıkarılmasını talep ediyorum."

Yargıç Norris bana baktı, bakışları suçlayıcıydı.

Dişlerimi sıktım ve bakışlarını tuttum.

Tüm bu boktan gösteri tam bir felaketti.

Bir hafta. Gary, Maddie'yi bütün bir hafta boyunca benden uzak tutmuştu.

Bir *hafta* boyunca nerede olduğunu bilmiyordum.

Maddie maça kaybolduğunda Bex ve Imani neredeyse histerik bir halde ağlıyor ve çılgına dönüyorlardı, koçum beni maçtan almıştı. Hiç tereddüt etmeden onu bulmak için sahadan koşarak çıktım. Court, Linc ve Ash hemen arkamdaydı.

Şövalyeler kaybetti.

Ama asıl mesele kaybetmiş *olmamızdı*.

Ash, Şövalyelerin güvenlik kamerası kayıtlarına ulaşmayı başardığında, kayıtlar silinmişti. Maddie'nin telefonu dışında hiçbir yerde izi yoktu. Court onu otoparkta buldu, ekranı milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

Onu bulmak için dünyanın altını üstüne getirdim.

Tanrı'ya şükür ki lanet Ash, Madelaine'in adıyla ilgili her şeyi bize bildiren bir tür program kurmuştu. Bu sabah son dakikada aile mahkemesinde bir duruşma olduğu ortaya çıktığında, başlamadan önce Los Angeles'ın merkezine gitmeye ancak vakit bulabilmiştik.

Gary karımı kaçırmakla kalmadı, aynı zamanda haklarının kendisine devredilmesi için mahkemeye dilekçe verirken onu psikiyatrik gözetim altına aldırdı.

Yargıç Norris sonunda, "Herkes ," diye emretti.

Ash beni yanına oturttu ve sonunda bacaklarımın kıcımlı tahtaya vuracak kadar açılmasına izin verdim. Ama gözlerim sadece kız arkadaşımı görüyordu.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldadım, ne kadar kırılman görüldüğünü görünce içim cız etti. Linc diğer tarafımdan keskin bir nefes çekti. "Maddie güçlüdür,

Ryan. O iyi olacak."

Babasının avukatları kürsüye bir psikiyatrist çağırırken, "Ona bakın," diye homurdandım. "Orada bile değil."

Court, Linc'in yanına doğru eğildi. "Güçlü olmana ihtiyacı var, o yüzden erkek ol Cain."

Sertçe başımı salladım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Haklıydı; Maddie'nin şu anda ikimiz için de kontrolün bende olmasına ihtiyacı vardı.

Doktor yemin etti ve *Madelaine*'in parçalanmış ruh halini anlatırken sadece dehşet içinde dinleyebildim.

Hayal görüyordu çünkü ölmüş ikiz kardeşi olduğunu iddia ediyordu.

TSSB'den muzdaripti, muhtemelen onu kontrol eden istismarcı bir partnerin elindeydi.

Sadece Maddie'nin değil, Gary'nin de morluklarını gösteren fotoğraflar gösterildi - o gün toplantı odasında yenilmez olduğumuzu düşündüğümde ona verdiğim fotoğraflar.

Doktor Madelaine'in yoğun bakıma ihtiyacı olduğu ve kendi seçimlerini yapamayacak durumda olduğu sonucuna vardığında alay ettim ve tiksintiyle başımı salladım. Maddie'nin bakımının ve mali durumunun babasının kontrolüne verilmesi için mahkemeye *yalvardı*.

"Bunu kızın mirasını almak için kullanacak," diye mırıldandım. "Orospu çocuğu bir açık bulmuş."

"Saçmalık," diye cevap verdi Ash sessizce. "Ona asla dokunmayacak. Maddie dışında sadece senin doğrudan erişimin var. Maddie'nin vasiliğini alsa bile onu hesaplardan uzak tutabilirim."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Ash, onu geri almamı sağlayacaksa ona her kuruşumu vereceğimi biliyor."

En iyi arkadaşım sessizdi, çünkü haklı olduğumu biliyordu.

Maddie'yi korumak için her şeyden vazgeçerdim.

Gary beni taşaklarımdan yakaladı.

Court'a döndüm. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Dudakları birbirine çarptı. "Bugün değil. Teknik olarak onun kocasısın ama Gary sorunun sen olduğunu ve onu zorladığın için evliliğinizin geçersiz olduğunu savunuyor. Ve içimden bir ses Norris'i tanıdığı için bu kadar sessiz kalabildiğini söylüyor. Temyize başvuracağız, ama ihtimaller ne? Bugün seninle eve dönmeyecek."

Taşaklarıma bir tekme yemiş gibi oldum. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve bir daha geri alamadım.

"Maddie ," diye hatırlattı Linc bana. "Kızına güven."

Kızıma güveniyordum ve onun tanıdığım en güçlü insanlardan biri olduğunu biliyordum. Dirençli ve acımasızdı ama onu kendini korumak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Doktor tanık kürsüsünden indi ve masasının yanından geçerken Gary ile kurduğu göz teması, Gary'nin çevirmeye çalıştığı dolapta onun da parmağı olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe bırakmadı.

Ash'e, "Kim olduğunu bul," diye homurdandım. O da başını salladı.

"Bulacağımı biliyorsun."

"Teşekkür Dr. Browne," dedi Yargıç Norris, bir yığın kâğıdı düzeltirken. "İfadenizi dinledim ve notlarınızı okudum. Bayan Cabot'un sağlığı için ciddi endişe duyduğumu söylemeliyim."

Hırıltımı geri çektim çünkü bu onun adı değildi. Hiç olmamıştı. Asla da olmayacaktı.

"Bu mahkeme, daha resmi bir tedavi planı oluşturulana kadar geçici bir vesayet altına alınmak için haklı bir neden olduğuna karar vermiştir."

Court'a ters ters baktım. "*Hiçbir şey yapamaz mıyız?*"

"Burası aile mahkemesi," diye yanıtladı ters bir şekilde. "Bu itiraz edebileceğimiz bir durum değil. Kendi dilekçelerimizi vermek zorundayız."

Tiksintiyle homurdanarak kendimi sandalyeme geri attım ve en kötü kâbusumun ermesini izledim.

Yargıç Norris boğazını temizledi. "Bu mahkeme, Madeline Cabot'un babası Gary Cabot'a geçici vesayet ve kayyımlık yetkisini derhal geçerli olmak üzere devretmektedir. Bayan Cabot'un akıl sağlığını ve refahını yeniden değerlendirmek üzere altmış gün içinde yeniden toplanacağız."

Gary bana kendini beğenmiş bir gülümseme atmaktan kendini ve ben de bir ayağı çukurda olsa Maddie'nin vasisi olmakla nasıl başa çıkacağını merak ettim.

Hayır, siktir et. Vücudunu ateşe verip günü bitirmek varken, zamanımı o pisliğin kuyusunu kazarak harcamayacaktım.

"Daha bitmedi Ryan," diye mırıldandı Ash.

"Bu dava ertelenmiştir." Yargıç Norris tokmağını yüksek sesle vurarak oturumun sona erdiğini işaret etti ve ben de hemen ayağa kalktım.

Maddie'ye ulaşmalıydım, ona bir saniyeliğine bile olsa yaklaşmalıydım. Ellerim ona dokunma, onu tutma ihtiyacıyla titriyordu.

Ash'i iterek sıramızdan çıktım ve hemen iki polis memuru tarafından durduruldum. İnledim, çünkü bu *da* neydi.

"Ryan Cain?" İçlerinden biri, arkamda arkadaşlarım varken benimle yüzleşmek konusunda biraz tereddütlü görünme sağduyusunu göstererek sordu

hepimiz çok kızmıştık.

"Ne?" Gary Madison'ı girdikleri yan kapıdan çıkarırken yüzümü buruşturarak tersledim.

Diğer dangalak bana dudak büktü ve bir kâğıt parçasını göğsüme vurdu. "Senin için tutuklama emrimiz var."

"Hangi gerekçeyle?" Court benden önce kağıdı kaparak talep etti. İki Numaralı Dangalak bana sırıttı. "Adam Kindell cinayeti."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 67



OceanofPDF.com

MADDIE

Time artık yoktu ve öyle görünüyordu ki ben de yoktum.

Süzüldüm, ara sıra gerçekliği görüyordum.

Ama düşüncelerim tutarlı bir hale gelmeye başlar başlamaz yok oldular.

Bazen uyandığımda oda karanlık oluyordu. Diğer zamanlar aydınlıktı. Bazen Dr. Browne oradaydı, ama genellikle değildi.

Çok yorgundum. Uzuvarım yabancı ve garip hissediyordu. Doğru çalışmıyorlardı. Parmaklarım bile.

Bana her ne veriyorlarsa çok güçlüydü. O kadar güçlüydü ki, aniden buzsuyla sıırıslıkam olduğumda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

İnsanlar iç çamaşırlarımı çıkarmaya başladığında nefes nefese kaldım ve düşün fayanslarına çarparak geri döndüm.

Bekle, kıyafetlerim hangi cehennemdeydi?

Benden çok daha güçlü olan insanları durdurmak için acınası bir çabayla ellerini ittim. Yine de yumuşak bir şeye zayıf bir darbe indirmeyi başardım ve biri homurdandı.

"Orospu mememi yumrukladı," diye tiz bir ses.

Bir şey -ya da *biri*- beni itti ve başım fayanslara çarptı. Gözlerimin arkasında ışık patlamaları oldu.

Sert bir ses, "Sakin ol yoksa seni tekrar uyuşturacağız," diye uyardı.

Tanrım, bunun dışında her şey olabilirdi. Beni soymayı bitirdiklerinde ve başımdan aşağı soğuk su yağarken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

Sert bir bezle vücudum ovulduktan sonra ellerim saçlarımdaydı ve saçlarımı yıkıyorlardı. Bir düğüme takıldıklarında irkildim ve parmaklarını çektim.

Yanaklarımın içini ısırarak gözlerimi kapattım ve olmasına izin verdim.

Su kesildi ama ben hâlâ donuyordum. Üzerime ince bir havlu attılar.

"Kurulanın," diye tersledi ilk ses. "Sonra da giyin."

Gözlerimi açtığımda yerde bir yığın giysi gördüm. Önümde iki kadın duruyordu, donuyor ve çıplak olmam umurlarında değilmiş gibi görünüyordu.

Yüksek sesli olan kaşlarını kaldırdı. "Ya da seni koridorlarda çıplak gezdirebiliriz." Uzun burnunu indirerek bana baktı. "Senin gibi bir sürtük muhtemelen bu boktan zevk alıyordur."

Kendimi hareket etmeye zorladım ve titreyen ellerimle vücudumu kuruladım. Havluyu iki kez düşürdüm ve kıyafetleri giymek için birkaç deneme yaptım. Sonunda ikinci kadın sanki küçük bir çocukmuşum gibi gömleğimi başımın üzerinden çekti.

"Gidelim," diye emretti.

Nerede olduğumu anlamaya çalışırken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Birkaç düşün bulunduğu eski bir soyunma odasına benziyordu, hiçbiri mahremiyet için bir perdeyle bile ayrılmamıştı. Tuvalet kabinleri vardı ama hiçbirinin kapısı yoktu.

"Ayakkabı mı?" Ayaklarım fayansların üzerinde kayarken sordum.

İkinci kadın çıplak ayaklarıma baktı ve başını sertçe salladı. "İntihar riski taşımadığınızdan emin olana kadar ayakkabı yok."

"İntihara meyilli değilim," dedim yavaşça.

Bana *evet doğru* bakışı attı. "Hepsi öyle der." Bir anahtar kart kullanarak kapının kilidini açtı ve bip sesi çıkarıp yeşile dönmesini bekledi.

Harika. Yani tuvaletler kilitliydi.

İlk kadın benimle alay ve ıslak havluları temizlemeye başladı.

"Gidelim," diye tersledi İki Numara, beni banyodan dışarı iterek. "Odana gitmen gerek."

Nerede olduğuma dair bir fikir edinmeye çalışarak onu takip ettim ama hiç pencere yoktu. Sadece floresan ışık, beyaz duvarlar ve ayaklarımın altında beyaz fayanslar vardı. Kapılar vardı - çok fazla kapı - her birinde küçük dairesel bir pencere vardı, ama hepsi bu kadardı.

"Neredeyim ben?" Başka bir koridora döndüğümüzde sessizce sordum. Döndüğümüz tüm yolları hatırlamaya çalışıyordum ama yorgun ve korkmuştum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Hightwater Okulu."

"O da ne?"

Cevap vermedi. Onun yerine bir kapının önünde durdu ve anahtar kartını kullanarak kapıyı açtı. "Odan burası. Işıklar dokuzda sönecek. Kahvaltı yedide."

Küçük kare odanın içine adım attım. Üzerinde yatak olmayan iki kişilik bir yatak yere sabitlenmişti. Yatağın karşısındaki duvarda bir tuvalet ve lavabo vardı ve bir zamanlar bir aynanın asılı olduğu boşluğu görebiliyordum. Bunun üzerinde, duvarda metal bir kafesle çevrili bir saat asılıydı. Diğer tek mobilya parçası, yine yere vidalanmış gümüş bir komodindi.

Kadın durakladı ve küçük bir bardakla plastik bir şişe su alıp bana uzattı.

birkaç hap olan küçük bardağa baktım. İçimde bir korku çalkalandı. "Nedir bu?"

"İlaçların," diye cevap verdi sanki ben bir aptalmışım gibi. "Ama ne-"

"yut yoksa enjekte ederiz," diye kesti.

Derin bir nefes aldım ve hapları yuttum, suyla yıkadım. İşim bittiğinde şişeyi aldı ve gitmeye başladı.

"Güzel," diye mırıldandı.

"Donuyorum," dedim usulca. "Bir battaniye alabilir miyim?"

İçini çekti, belli ki sinirlenmişti. "Hayır, çünkü onu küçük güzel boğazına dolayabilirsin ve prenses kafayı yedi diye işimi kaybetmeyeceğim."

Geri çekildim ve başımı salladım. "Ben-"

Bir başka yüksek sesli, sinirli iç çekiş onu terk etti ve ben de itirazlarımdan vazgeçtim.

Bunun yerine "Şimdi ne yapacağım?" diye sordum.

Gözlerime baktı, bakışlarında anlığına insancıl bir şey parladı. "Sana ne derlerse desinler. Ve eğer akıllıysan? Soru sormayacaksın." Döndü ve gitti, kapıyı kilitledi ve beni sorulardan başka bir şeyle bırakmadı.

Yavaşça çıplak yatağa süründüm ve sırtımı duvara yasladım. Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kollarımı onlara sardım ve beklemeye başladım.

Ağlama isteğimi bastırırken alnım dizlerime düştü. Ağlamak şu anda bana yardımcı olmazdı. Sadece dayanmam gerekiyordu, çünkü Ryan'ın beni bu durumdan kurtaracağını biliyordum.

Ve eğer yapmazsa ya da , o zaman kendi başıma yapardım.

OceanofPDF.com

HABER BÜLTENİ

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? En son haberler, tanıtımlar, çekilişler ve daha fazlası için haber bültenime katılmayı unutmayın:

Bülten !

OceanofPDF.com

GELİYOR 2022 : ÇILGIN AŞK

Ryan ve Maddie'nin hikayesi bu yıl içinde sona erecek!
[Amazon](#)'da MAD LOVE için şimdi ön sipariş verin



OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

En sevdiğim bölüm geldi! Büyük bir teşekkür borçlu olduğum tüm insanlara (veya yazma) zamanı!

Öncelikle, MAD AS HELL'i mümkün kılan destansı ekiple başlamalıyım: editörüm Natashya Wilson (Ryan'ı benden daha çok seviyor olabilir); düzeltmenim Ricarda Berger; muhteşem asistanım Tracy Kirby; kapak kraliçesi Quirah Casey (Temptation Creations); ve Kathy Williams.

Akıl sağlığımı ve bu kitabın çoğunu bana sonsuz cesaret ve destek veren bir grup kadına borçluyum: Krista Davis, Nicole Sanchez, Katie Mingolla, Bella Matthews, Elle Christensen, Jenn Wolfel, Jen Grey, Vonetta Young ve Lisa Carina Gaibler.

Inner Sanctum dostlarıma sonsuz sevgi ve kucaklamalar. Şimdiye kadarki en iyi okuyuculara sahibim. Bu kadar destekleyici ve heyecanlı olduğunuz için teşekkürler; yorumlarınız bana *hayat* veriyor. Bazı isimler konusunda bana yardımcı oldukları için Courtenay Oros ve Kristin Weyrick'e özel teşekkürler!

Eğer bilmiyorsanız, aynı zamanda en inanılmaz, en destekleyici aileye sahibim. Annem, babam, Micah, Sherry ve Lauren: Hepinizi tahmin edebileceğinizden çok daha fazla seviyorum.

Son olarak, en büyük kalplere sahip iki küçük amigo kızıma: Aria & Nora. İkinizi de parıltıdan, makyajdan ve kitaplardan daha çok seviyorum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA



Hannah McBride hayatında birçok şey yaptı: restoran müdürü, klinik araştırma koordinatörü, hayalperest, makyaj markası elçisi, etkinlik koordinatörü, blogger ve daha fazlası. Ancak özünde her zaman bir yazar oldu ve 2020'de bunu resmileştirmeye karar verdi. Şimdi onu durdurmada bol şans.



[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

AYRICA HANNAH MCBRIDE TARAFINDAN

Blackwater Pack Serisi:

SANCTUM BROKEN

AVIN

MİRAS

YARAL

ARI

REQUIEM (gelecek Kış 2023)

Çılgın Dünya Serisi:

ÇILGIN DÜNYA

CEHENNEM GIBI

ÇILGIN

ÇILGIN AŞK (2022 Sonbaharında)

Antolojiler:

A Bridal Party To Remember Devour

(Sonbahar 2022'de çıkacak)

OceanofPDF.com



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

